ASENA NİŞİKLİ

PERSONA

KARANLIK

Feray Eldem, psikoloji okurken aynı zamanda Karaköy'de bir sanat galerisinde çalışır.

Gece yarısı telefonuna gelen mesaj ile galeriye gittiğinde patronunun cesediyle karşılaşır. İşlenen cinayet sonucunda Feray şüpheliler listesinde bir numaraya yerleşir.

Cinayetin hemen ardından evine kırmızı zarflar gelmeye başlar. Her zarf bir bilmeceden ibarettir ve cevap doğruca diğer zarfa gidiyordur.

Çocukluğundan beri babasıyla define avı oynayan Feray, bu gizemi çözmeden edemez ve varını yoğunu şüphelisi olduğu cinayeti aydınlatmaya koyar.

Bu süreçte ise ona, karşı dairesine yeni taşınan yabancı yardım eder. Hektor, imalı sözleri ve tavırlarıyla Feray'a hatırlayamadığı geçmişinden geldiğini düşündürten, son derece gizemli bir karaktere sahiptir.

Bilmeceler çözüldükçe geçmişin kapıları aralanır ve yaralı zihinler bir araya gelir.

✦✦✦

"BİR YILDIZ KAYDI, İKİ YILDIZ KAYDI, ÜÇ YILDIZ KAYDI..."

/pukkayayinlari

PUKKA

"Nasıl yani?
Önceki yaşamımda
sana âşık olduğum için
mi şu an bana tanıdık
geliyor olabileceğini
söylüyorsun?"
"Ya da ileride bana âşık
olman gerektiği için."

PERSONA 1

Spotify çalma listesine ulaşmak için
karekodu okutabilirsiniz.

PERSONA

KARANLIK

ASENA NİŞİKLİ

UYARI: Bu kitaptaki kişi ve kurumlar
tamamen hayal ürünüdür.
Gerçek kişi ve kurumlarla hiçbir ilgisi yoktur.
Bu hususta yapılacak herhangi bir benzetme
ancak tesadüf olarak nitelendirilir.

Küçük bir kızın sahip olabileceği en iyi amca olan
Nurettin Nişikli'ye...

PERSONA

KARANLIK

GİRİŞ

Tabula Rasa, boş bir levha.

John Locke, zihnin boş bir levha olduğunu söyler ve doğduğumuz anın olabileceğimiz en saf halimiz olduğunu öne sürerdi. Ona göre yıllar geçip, deneyimler kazandıkça işlerdi saat ve oluşurdu karakterimiz. Dünyaya ilk gelişimizde açılan o beyaz sayfaya yazılan kelimeler yaratırdı benliğimizi. Benim hikâyemde cümleler devrik, noktalama işaretleri yanlış idi. Varoluşumun özünde saklı kalan karanlık, yaşamımın temelini oluşturuyordu. Hiçliğin içinde kaybolan küçük bir kızın, Azrail'in gölgesiyle bütünleştiğini anlatan hikâyem beni bile dehşete sürüklüyordu.

Her türlü harabeye dönmüş bir ruh olarak, dünya denen bu fani yerde yok olup gidiyordum.

Yaşamı var eden her şey ikiye ayrılıyordu. İnsanlar sıfatları ve kavramları seviyor, kendilerine veya çevrelerindeki insanlara yakıştırma yapmadan tatmin olmuyorlardı. İkiye ayrılan bu hayat her zaman bir şeyleri karşılaştırıp kategorize etmeye programlanmıştı. Ya cehennemle lanetlenmiş bir günahkârsındır ya da cenneti gümüş bir tabağın içinde eline alabilen bir aziz. Ya siyahsındır geceyle bütünleşmiş ya da aydınlıksındır dolunayın ışığından habersiz. İnsanların çoğu bilmez ki aslında her günahkârın içinde çırpınan bir aziz, her azizin de içinde hapsettiği bir günahkâr vardır. Her siyah geceyi temsil etmediği gibi her beyaz da aydınlık değildir.

İnsanlar griye çalan bir renkle boyanmış, madalyonun iki yüzünün de çok fazla şey anlatabileceğinin kanıtı olarak yaratılmışlardı.

Benim hikâyem tam bu noktada başlıyordu. Madalyonun iki yüzünü de görmüş ve yaşayan bir kanıt haline gelmiştim. Acılarımın yarattığı hayaletlerden kurtulmaya çalışırken bir labirentin içinde sıkışıp kalmış, yönümü bulmayı hedeflerken kendimi kaybetmiştim. Zihnim yorgun bir savaşçıydı. Girdiği muharebeyi zafer ile sonuçlandıramayacak kadar acizdi.

Geceler; derin bir girdap gibi bütün duyguları içinde barındıran, gerçek ruhların maskelerinden kurtulduğu bir zaman dilimiydi. Böyle anları seven, kendimi bulabilen biriydim. Yaratılmış günahları ve günahlara bulanmış azizleri tanırdım. Her gün aynada gördüğüm yüzün yaveriydi bu tanımladıklarım.

Başımı kaldırıp karşımdaki adama baktım.

Aramızdaki masanın bir tarafında o, diğer tarafında ise ben vardım.

Kahverengi gözlerin sahibi beni bir kitap gibi okumak istiyordu. Beni zihnindeki mahkemede yargılayacaktı. Belki aklayacak, belki de karar kılarak hüküm giymeme neden olacaktı. Onun ellerindeki bir serçeydim. Gözümden akacak bir damla yaşla yok olabilirdim fakat bu sessiz vedam, onun umurunda

bile olmazdı çünkü neler olduğunu öğrenmeliydi. İçimde biriken ve taşmaya yüz tutan çığlıklar benliğime fazla gelmeye başlamıştı. Dudaklarıma vurduğum kilit kırılmak istercesine zayıflıyordu ancak nasıl anlatabilirdim yaşadıklarımı, nasıl söyleyebilirdim kanlı yollardan yürüyüp cesetlerin arasından sıyrılarak geçmeye çalıştığımı?

"Bilmek istiyorsun, değil mi?" diye sordum çatlayan sesimle. Karşısındaki kadının içinde mahsur kalan o küçük kızı duymasını diledim. Yüzümdeki tebessüm genişlerken parmaklarımla oynamaya başladım. "Benim gibi biri neden burada, neden bu halde, bilmek istiyorsun..."

Derin bir nefes alıp birkaç saniyeliğine bakışlarımı kaçırdım.

"Pekâlâ, anlatacağım."

Siyah hırkamın kollarıyla oynamaya başlarken hikâyemin kapağını araladım.

Kanla süslenmiş satırlarım ölüm kokuyordu.

"Evvel zaman içinde, küçük bir kız siyahın en güzel tonuna bulanmış karanlık bir ormana adım atmış. Adım attığı o orman, küçük kızın mezarı olurken katili de sığındığı adammış."

Yılan süründü geçmişin kirli zemininde hem ölüm istedi hem de sonsuzluk. Çareyi kendinde buldu yine. Isırdı kuyruğunu ve başlattı döngüyü. Tarih tekerrür etti onunla birlikte. İki beden büyüdü ve yok oldu.

PROLOG

Eylül
Bulgaristan/Varna

Karanlık gecenin içinde parlayan dolunayın ışığı, izbe sokağı aydınlatan tek şeydi.

Genç adam lüks otomobilinden inip, ağır adımlarla ilerlemeye başladığında derin bir nefes alarak omuzlarını düşürdü. Sessizliği bölen sert adım sesleri şehrin dört bir yanında yankılanıyor, yağmakta olan yağmur yazın gidişini haber ediyordu.

Siyah botların çıkardığı melodik tınılar tehlike çanlarını andırıyordu. Saatler daha gece yarısını bile göstermiyordu lâkin şehir yıllardır ayak basılmamış ve terk edilmiş bir kasaba kadar ıssızdı.

Gri bulutların arasından saniyelik bir zaman diliminde parlayan ışık huzmesi adamın yolunu aydınlattı. Işığın kayboluşuyla gelen gök gürültüsü soğuk duvarlara çarptığında, yaralı ruhun mesken edindiği beden adımlarını yavaşlattı. Bulutların arasından süzülen yağmur damlalarının tenine değişini hissettiğinde, sokakta yürüyen adam günaha bulanmış ruhunun arınmasını umut etti.

Genç adam farkında değildi ama bu gece diğer bütün gecelerden daha karanlık ve kirli bir sırra hizmet ediyordu.

Bu yitip giden iki ruhun sessiz merhabasıydı. En azından Tanrı, yarattığı kulları için bunu diliyordu. Aksi halde adam dönecekti ve yanacaktı çaresizce hapsolduğu çukurda. Kadın ise kaybolacaktı o soğuk boşlukta.

Dipsiz bir kuyuyu anımsatan gözleri gökyüzünde dolaşırken, günlerden sonra ilk defa derin bir nefes alıp soluklandı. İçini kemiren endişe duygusuna hâkim olamıyor, düşüncelerini susturamıyordu. Zihninde bozulmuş bir plak vardı. Durmadan aynı şeyleri söylüyor, genç adamın akıl sağlığını kaybedecek kadar delirmesine neden oluyordu.

Bir isim kazılıydı zihnine. Gözlerinin önünde beliren küçük bir kız vardı. Yerleştiği o noktadan ayrılmıyor, yıllar geçse de aklından silinmiyordu.

Genç adam günler önce satın aldığı binaya girip, asansöre ilerlediğinde resepsiyonda bekleyen orta yaşlı kadını selamladı. Onunla tek kelime etmez fakat selamını da esirgemezdi. Genç adam asansöre binip çatı katının tuşuna bastığında, ıslanan saçlarını iki yana salladı. Kavisli yüzünden süzülen damlaları teninden esirgemek isteyerek ellerinin tersiyle alnını sildiğinde demir kapılar iki yana açıldı. Büyük çatı katına adım atarak ona ait olan mekânda yürüdü ve siyah paltosunu çıkarıp bir kenara fırlattı. Ellerine ve tişörtüne sıçrayan kanı fark ederek doğruca sağda kalan arınma odasına ilerlediğinde, yürüyüşündeki kudret her insanın korkmasına neden olabilecek bir hiddete sahipti.

Küçük odaya girip siyah tişörtünü çıkardı. Kumaş parçasını camın kenarında kalan varilin içine attı. Daha sonra pantolonunu ve postallarını da demir yığınına doğru savurdu. Hepsinin üstüne benzin döküp, eşyalarının alev almasına neden olduğunda bir süre yükselen ateşi izledi.

İç çamaşırını da çıkarıp ateşin içine attığında, doğruca camlarla çevrili alana girdi. Soğuk suyun bedeninden dökülmesine izin vererek, öylece siyah fayansların üstünde dikilmeye başladığında ellerinden kayan kanlar giderek süzüldü. Eldiven kullanmasına rağmen nasıl bu kadar dağınık çalışabilmişti, anlayamıyordu. Genelde dikkat eder, muntazamı esas alırdı fakat bugün kafası oldukça dalgındı.

Buz kesmesine sebep olan su tenini dağlarken öylece durarak dakikaları devirdi. Duştan çıkıp beline doladığı havluyla odadan ayrıldığında doğruca eşyalarının bulunduğu bölmeye girdi. Kıyafetlerini üstüne geçirip postallarının durduğu kısımdan bir çift ayakkabı alıp giydi.

Odadan çıkıp çalışma alanına yöneldiğinde, duvarda asılı duran silahlarına göz atarak her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oldu. İçki standından kaptığı viskisiyle sandalyesine kurulduğunda, arkasına yaslanarak bacaklarını uzattı ve topuklarını siyah mermerden oluşan masasına iliştirdi. Kapağını bir kenara fırlattığı şişenin ağzını dudaklarına yaslayıp, yakıcı alkolden büyük bir yudum aldığında geçen saatlerin ardından kendini ilk kez azıcık bile olsa iyi hissetti.

Masanın üstünde duran kumandayı parmaklarına iliştirip, ortadaki tuşa bastığında kulağına erişen melodiler eşliğinde bir sigara yaktı. Çektiği duman yanaklarının çukurlaşmasına neden olmuş ve ciğerlerine bahşettiği zehir tatminkâr bir hissin kanına sızmasını sağlamıştı. Kara gözlerini omzunun ardında kalan büyük camlara çevirerek bir süre ayaklarının altında yatan şehri izledi. Binaların ışıklarıyla süslenen bu yerde istediği verimi almıştı. Öyle ki tahmin ettiğinden daha kısa bir süre burayı kendine mesken edecek sonra yine başka bir ülkeye gitmek üzere yollara çıkacaktı.

Adam yıllardır dünyanın her metrekaresini karış karış geziyor ve bir umut, var olduğunu duymak istediği kişiyi arıyordu. Kendi sonunu getirmeyip yola devam etmesini sağlayan tek şey, yaşamını anlamlandıran o badem gözlere doya doya bakmak istemesiydi.

Asansörün kapıları açıldığında genç adamın işittiği adım sesleri, bu dünyada güvendiği yegâne insanlardan birine aitti.

Yirmi yedi yaşındaki yeşil gözlü adam, kendinden emin bir şekilde konuştu. "Jean Claude Borelly." Yüzündeki tebessümle gözlerini yumdu. "Caz müziği şeytanla ilişkilendirmek ne büyük saçmalık."

Başını hafifçe iki yana salladıktan sonra tam karşısında duran adama baktı. Masaya ayaklarını uzatıp geriye doğru yaslanmıştı. Yüzünü tam göremiyordu fakat buna gerek yoktu. Simasını unutamazdı çünkü her daim aynı ifadeyle

bakardı. Yıllardır tanıyordu onu. Görmese bile siyah denebilecek kadar koyu olan kahverengi gözlerindeki donukluğu bilir, mimiksiz sıfatını kendine kalkan ettiğini anlardı. İtiraf ediyordu ki yeşil gözlü adam ondan çekinirdi. Bazen korkardı ama ona duyduğu saygıyı kimseye duymadığına da emindi zira bu hayatta boyun eğdiremeyeceği tek kişi, siyah gözlere sahip genç adamdı. Babasının da dediği gibi kaybedecek bir şeyi olmayan insan gezegendeki en tehlikeli varlıktı.

Avucunun içinde duran flaş belleği daha sıkı kavradığında yüreğinde korku filizlendi. Sabaha karşı ona ulaşan zarfın içine bırakılmış olan bellek, yeşil gözlü adamın tedirgin hissetmesini sağlamıştı. Eski dostuna yaklaştıkça korkusu artıyor, onun hiddetine maruz kalabilecek olmak arkasına bakmadan kaçmak istemesine neden oluyordu. Masanın önünde dikilip, gümüş renkteki küçük belleği kaldırdığında bu malumatı kendine saklayamayacağının bilincindeydi çünkü dostu parmaklarının arasındaki flaşın içindeki bilgi için yaşıyordu. "Sabah isimsiz biri bana bunu yolladı. İçindekileri teyit ettirdim. Kaynak doğru."

Belleği masada kaydırarak arkadaşına doğru fırlattığında, uzun parmaklar güçlü bir refleksle küçük gümüşü kavradı. Parmaklarının arasına hapsettiği belleğe bakarken içkisinden bir yudum daha alan adam, umarsız bir tavırla dostunu sorguladığında tok sesi mekânda yankılandı.

"Gecenin bu saatinde seni kapıma getirecek kadar önemliyse bu bilgiyi başkasından önce biz nasıl bulamadık?"

Çatılan kaşlarıyla karşısındaki adamı sorguladığında, öfkelendiğini hissetti. Ona bakan yeşil gözlerin sahibi sertçe yutkunup başını eğdiğinde, arkadaşında yarattığı yıkımı umursamadı. Dostluklarından öte bir sorumlulukları vardı. Devrilmek istemiyorlarsa her daim algılarını açık tutmalı ve dışarıdan gelebilecek faktörlere hazırlıklı olmalıydılar.

Kara gözlerin sahibi bacaklarını indirerek bilgisayarını önüne çektiğinde ekranı kaldırdı. Cihazı açıp belleği yuvasına iliştirdiğinde ise hayatının kırılma noktasında olduğundan habersiz bekledi. Ekranda beliren klasörü açıp onun için hazırlanan videoyu başlattığında, gördüğü tek şey karanlık ekran oldu. Umarsız bir tavırla arkasına yaslanıp, önünde duran siyah küçük post-itlerden birini aldığında tek eliyle onu katlayıp şekillendirmeye başladı. Sıkıntıyla iç geçirip vaktini boşa harcadığına kanaat getirerek bilgisayarı kapatacağı sırada ekranda beliren kişiyle kalakaldı.

Kalbinde gerçekleşen ihtilal, ruhunun alev almasını sağlıyordu. Gümüş bir tepsinin içinde sunulan armağanın ardına saklanan lütuf, adamın kalbinin asırlar sonra tekrar atmaya başlamasına neden oldu. Paslanmış bir makine gibi tekleyen yüreği artık sadece kan pompalamıyordu.

Küçük bir kahve dükkânını çeken kişi karşı kaldırımda olmalıydı. İnsan haklarını ihlal eden bu görüntüler tamamen habersizce ve uzaktan kaydedilmişti. Kalabalık bir caddede kalan minimal kitabevinin camına asılmış sarı

ışıklarda dolaştı bakışları. Giriş kapısının hemen yanında bir tabela vardı. Dükkânın içine yerleştirilmiş bitkiler genç adamın gerginliğinin azalmasına neden olabilirdi, tabii heyecanı akli dengesinin sınırlarını zorlamıyor olsaydı. Ruhunda her an patlamaya hazır bir volkan vardı. Öyle ki cehennemin en sıcak köşesini bile soğuk bırakacak bu lavların, benliğini yakmasını istiyordu.

Kameranın açısı daralıp, görüntü yakınlaştığında nefesi kesildi. Camın önündeki bistroda oturan kızın bedeni genç adama dönüktü. Gözlerini elinde tuttuğu kitaptan bir saniye olsun ayırmıyor, kaybolduğu dünyayı ardında bırakıp gerçekliğe dönemiyordu.

Kendini öylesine kaptırmıştı ki okudukları karşısında bazen kaşları çatılıyor, bazen de yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluşuyordu. Adam paha biçilemez bir tabloya bakıyormuş gibi hayranlık ve merakla gözlerini kızın üzerinde dolaştırdı. En az onunki kadar koyu siyah saçları omuzlarından dökülüyor, bir kâğıt gibi beyaz olan teniyle tezatlık oluşturuyordu. Üzerine geçirdiği kırmızı kazağının koluna takılan bilekliğinin farkında bile değildi. Okuduğu cümleyle dolgun pembe dudaklarını dişledi. Genç adamın gözleri bir süre orada oyalandıktan sonra yutkundu ve bakışlarını kızın düzgün minik burnuna kaydırdı. Şaşkınlığın pençesine düştüğünü hissetti. Manzarasını süsleyen kadın bir meleği andırıyordu.

Kanatları kırılmış, ruhundaki yaraları zırh haline getirmiş, bir bakışıyla ortalığı ateşe verebilecek kadar kendinden emin duran bir melek.

Ondan sadece dört yaş küçük olan kız, aniden kafasını kaldırdığında genç adam irkildi. Her zaman sıcak bir yaz gününü anımsatan gözlerindeki ışığın söndüğünü gördü. Tıpkı onun gibi ruhsuz ve cansız bakıyordu artık o güzel gözleri.

Adamın göğüskafesi sıkıştığında hissettiği acıyı tarif bile edemezdi. Kızın badem gözleri doğruca ona bakıyor gibiydi fakat genç adam biliyordu, bu imkânsızdı.

Karşısındaki kız saniyeler içinde bakışlarını kaçırdı ve ona doğru yaklaşmakta olan kadına döndü. Kitabının arasına birkaç tutam lavanta sıkıştırdığını fark etti genç adam. Bakışları yukarı tırmandı. Kız, yanağında ölünce gömülmek isteyebileceği kadar güzel bir çukurun oluşmasına neden olan gülümsemesiyle kadına bakıyordu. Öylesine saf bir mutluluktu ki bu, genç adam tuhaf bir sancıyla kasıldı. Onu gülerken görmek cennete açılan bir kapı gibiydi. İçine bulandığı günahları bir saniye bile düşünmeden bırakıp onun saflığında kutsanabilirdi.

Kızın ince parmakları dağılmış kâküllerini yokladığında, nefes alamadığını hissederek doğruldu adam. Onu izlemek öylesine güzeldi ki bütün manzaraları uğrunda yakıp yıkmak istiyordu.

Video sonlanıp ekranda tekrar oynat tuşu çıktığında adam vakit kaybetmeden kaydı yeniden başlattı. Görüntüleri tekrar, tekrar ve tekrar izledi. Emin olmak istiyor, yeniden yanılmamak için çabalıyordu. Aklında dönüp dolaşan tek bir soru vardı. Videodaki kadın, hâlâ yaşıyor olmasındaki neden miydi?

Sorusunun cevabını içten içe biliyordu zira onu tanımamak için aklını yitirmiş olması gerekirdi. Belki de o zaman bile tanırdı onu.

Ne denli sessizliğe büründüğünü fark edip hızla boğazını temizledi. Bilgisayarı sertçe kapattı ve ekranı kırmış olmayı umursamadı. Gümüş belleği alarak doğrulduğunda öfkeliydi. Bu bilgiyi ondan önce keşfeden kişiyi öğrenmeliydi. Eski dostuyla buluşan bakışlarında kesin bir emir vardı. Flaş belleği gönderen her kimse acilen bulunmalıydı. Yeşil gözlü adam, bu isteği algılamış gibi hızla başını salladı.

Genç adamın arkadaşı çatı katından ayrıldı.

Bunun üzerine genç adamın dudaklarından titrek bir nefes kayıp gitti. Ruhundaki rahatlamayla yaratıcısına şükretti. Belki de ilk defa minnet gösteriyordu.

Ellerine baktı. Bir avucunda verdiği sözleri yerine getirmek zorunda hissettiği kişinin konum bilgileri, diğer avucundaysa ona verdiği sözleri mühürleyen yıldız origamisi vardı.

Yıldız şekline getirdiği küçük, siyah kâğıt parçasını ve belleği cebine atarak daha fazla vakit kaybetmeden ilerledi. Telefonunu çıkarıp bir numara tuşladığında araması ilk çalışta yanıtlandı. Hattın ucundaki kişinin konuşmasına müsaade etmedi.

"Uçağımı hazırlayın." Zihninde bir çift badem göz belirdi. "Evime dönüyorum."

KOD ADI: AKHILLEUS'UN ÖFKESİ

"Ganimet oldu Aşil'in kalkanı ve düşman
öç almak için kullandı bu armağanı."

Aralık
Türkiye/İstanbul

Boşluk.

Büyük, siyah bir boşluğun içine hapsolmuş gibiydim.

Zihnime bir kilit vurmak istesem de başarılı olamayacak kadar çaresiz ve güçsüz hissediyordum. Gözlerimi berbat bir güne açmıştım. İstanbul, kendini duygularıma eşlik eder gibi yağmura ve kasvete bulamıştı. Oturma odamın camına vuran yağmur damlaları geride hoş bir melodi bırakıyordu.

Gözlerim zehrimi akıttığım tuvalde dolaştı.

Resmettiğim şey, siyaha bulanmış bir kadın suretiydi.

Uzun saçları boynuna dolanmış, nefesini kesmişti. Ruhsuz bakışlarıyla doğruca gözlerime fısıldıyordu. Sanki yardım etmem için yalvarıyordu bana. Oysa onu bu hale düşüren bendim. Benim fırçamda hayat bulmuştu bu kadın, tabii buna hayat denirse.

Resmettiğim tablo benim bir yansımamdı.

İnsanlar her zaman duygusuz biri olduğumu söyler ve taktığım maskelerin ardındaki gerçek kişiliği göremedikleri için yakınırlardı. Küçük yaşta çok şey yaşamış, yaşadıklarım yüzünden kendime bir zırh geliştirmiştim. Yıkılamayacak kadar sert ve dayanıklı duvarlar kurmuş, sıradan şeylerin beni üzmesine asla izin vermemiştim. Hayatın bana sunduğu gerçekliklere sarılmış, acılarımı kendime dost edinmiştim.

Ayakta durmaya çalışan, yıkılmaya yüz tutmuş bir harabeden farksızdım. Kendimi bildim bileli böyleydim. Dermanım olmasa da koşmaya çalışır, gücüm olmasa bile savaşırdım.

Solumda kalan camdan dışarıya baktım.

Aralık ayının ilk haftası benim için her zaman zor geçerdi.

Pencerenin sağında kalan, geçen yıl griye boyadığım dresuara kaydı bakışlarım. Siyah çerçevenin içinde yaşayan, ondan emanet aldığım gözlerin sahibi bana bakıyordu.

Bazı yaralar çok ani açılırdı. Hiç beklemediğin anda bedenine vurulan bir neşter kadar keskin, oluk oluk kanayıp kabuk bağlayamayacak kadar derin. Hiçbir doktor tedavi edemez ruhuna döşenen acı ve keder dolu yaraları. Hiçbir insan söküp atamaz içine beton gibi yapıştırdığı zeminlerini. Ve hiçbir insan yaşayamaz içindeki umutları birer birer kopardığında.

İnsanlar ilk duyduğuna, ilk gördüğüne inanır her zaman. Belki bizim için ilkleri önemli kılan da budur. İlk yenilişini ve ilk kime yenildiğini unutamaz âdemoğlu.

Benim ilk savaşımı kaybettiğim insan, babamdı. Beni tahtımdan eden, dünyamı başıma yıkan kişi, benim *kahramanım* diyerek üzerine atladığım adamdı. İnsanın ilk yıkılışının ardından gelen ayağa kalkma çabası bazen uzun ve meşakkatli olabiliyordu. Benim ayağa kalkmam uzun sürmüş, çamura bulanmış ruhumdan soyutlanmam zor olmuştu.

Şimdiyse bir daha düşmekten ölümüne korkarken, yeniden yenilmek için yanıp tutuşuyordum.

Anlamak istiyordum.

Zihin denen bu karmaşık yapının içinde neden can verdiğimi çözmek, babamın yaptıklarına anlam yükleyebilmek istiyordum. Yedi yaşımdayken başıma gelen o talihsiz olayı hatırlamak için savaşıyordum.

Karlı bir kış sabahı kaçırılmıştım ailemden ve evimden.

En azından bana anlatılan buydu çünkü varlığımın silindiği, esir tutulduğum o dört günü hatırlayamıyordum. Yıllarca gittiğim psikologlar bunun olabileceğini söylemişti. Yaşadığım travma sonucunda anılarımı derinlere gömdüğümü, acılarımın benden kaçtıklarını anlatmışlardı.

O kötü günleri hatırlayamamak, geçmişi tamamen unutmak en mantıklısıydı lâkin yapamıyordum. Yıllardır içimde sıkışıp kalan bir ses vardı. Her defasında bir tokat gibi vuruyordu yüzüme. Çığlık atıyor, bağırıyordu.

Hatırla diyordu.

O dört günü hatırla.

Yıllardır psikoloji okumak istememin iki büyük nedeninden biriydi bu. Hatıralarımı geri almak için zihnimin yapısını, ruhumun tanısını bilmeliydim. Yenilmemek için bir çözüm bulmalı, kendime tutunmalıydım.

Tabii bir neden daha vardı.

Bana acıların en büyüğünü veren bir neden.

Babamın neden öldüğünü bilmek istiyordum.

İlk teşhis koyulduğunda on yaşımdaydım. Babamın şizofren olduğunu ve kafasında yarattığı kişilerle savaştığını öğrendiğimde, onun gerçek bir kahraman olduğunu düşünmüştüm.

Girdiği savaşta mağlup olacağını nereden bilebilirdim?

O benim gördüğüm en güçlü adamdı. Tuttuğunu koparan, ailesi için her şeyi yapabilecek bir adam. Onu böyle hatırlamak isterdim. Yarattığı savaştan galip gelebilmiş, onurlu bir asker olarak düşünürdüm babamı, oysa yanılmıştım.

Babam soğuk bir aralık akşamında, annemle büyük bir kavgaya tutuşmuş ve kendisini çalışma odasına kapatıp komodininde kilitli duran ve o zamana kadar varlığından bile haberdar olmadığımız silahıyla kendini vurarak intihar etmişti.

Yarattığı savaşın içinde can veren bir adamdı o.

Gördüğü sanrıların esiri olan, ölümü sessizlik olarak gören biri.

Onun vefatından sonra uzun bir süre yıkılmış, hayata küsmüştüm. Babasının kıymetlisi olarak büyüyen bir kızın onu kaybetmesi, hem de böyle bir şekilde, bu duyguların en acısıydı. O zamanlar babamın neden yenik düştüğünü anlayamamış, hayata tutunmaya çalışmadığı için ona kızmıştım. Yaşamın dallarından sarkan bedeninin altında hayatın bütün dengesini sorgulayarak öylece kalakalmış, kanatlarımdan birini kaybetmiştim. Sanki yere düşsem artık oradan kalkamayacak kadar bitap ve yaralıydım. Uzun bir süre kendimi hapsettiğim çukurda zihnime ve düşüncelerime yenilmemek için çabalamıştım. O kadar çok çabalamıştım ki bir süre sonra ne için savaştığımı unutur hale gelmiştim.

Ölümündeki rolümü iyi biliyordum.

Babam, hiçbir zaman kendi tabiriyle *onun yüzünden* kaçırılmamı hazmedememişti. Bunu zenginliğinin getirdiği bir bedel olarak görmüştü. Hatırlayamadığım acılarımın yoğunluğunu anladığında kendini suçlamıştı.

Babam kendini kaybedecek kadar çok sevmişti beni.

Tıpkı benim onu, kendimi bulmaya çalışacak kadar çok sevmem gibi.

Lâkin babamın neden intihar ettiğini hâlâ anlayamıyordum. Annem psikolojik sorunlarından dolayı daha fazla dayanamadığını söylese de algılarım bu olayı çözümleyemiyordu. Belki de çözmek istemiyordu. Bir neden olmadığı gerçeğiyle yüzleşmektense bu soruyu cevapsız bırakmak daha mantıklı geliyordu. Bir insanın kendi canına kıymasının benim gözümde hiçbir açıklaması yoktu. En azından o zamanlar bir açıklama bulamıyordum. Şimdiyse hislerim ve düşüncelerim daha farklıydı.

İnsan doğasının temelindeki taşların ne kadar düzensiz ve güçsüz olduğunu kendi gözlerimle görmüştüm.

Ölmeden birkaç yıl önce çektirdiği fotoğrafa bakmaya devam ettim. Bana sıcak bir yaz gününü anımsatan o güzel gözlerini özlediğimi fark ederek hüzünlendim. Kalbim sıkışırken boynumda asılı duran kolyeye dokundum. Babamın küçükken bana hediye ettiği madalyonu asla çıkarmazdım. Bozuk parayı andıran demirin içine işlenmiş hilal, ismimin bir nişanesiydi.

Masanın üzerinde duran diğer çerçeveye baktım. Yıllar önce yılbaşında annem ve abimle çekilen bir fotoğraftı. Abim, benden üç yaş büyüktü. Uzun

zamandır İtalya'da yaşıyordu. Bu yüzden onu göremiyordum. Babamın ölümünden sonra iletişimimiz zayıflamıştı çünkü sindiremediği bazı olaylar yaşanmıştı. Onu severdim ve bana değer verdiğine inanmak isterdim. En azından böyle düşünerek kendimi rahatlatıyor, yokluğuna bir varlık eklemeye çalışıyordum.

Annemle olan iletişimim ise daha farklıydı. Annem her zaman benimle ilgilenen, babamın ölümünden sonra kendini suçlu hissedip bir süre haplarla ayakta durabilmiş bir kadındı. Eğer şu an evli olduğu Cevdet amca olmasaydı onu da kaybetmiş olabilirdim ama bir şekilde hayata tutunmayı başarmıştı. Bu yüzden onunla gurur duyuyordum ama aynı zamanda ona karşı mesafeli durmadan da yapamıyordum.

Bir bariyer vardı aramızda.

İkimizin de aşmaya korktuğu ve çekindiği bir bariyerdi bu. Her ne kadar itiraf etmek istemesem de bazen onu suçluyordum. Babamın yardım çığlıklarına el uzatmadığı, aksine bütün gücüyle ona eşdeğer çığlıklar attığı için kızıyordum.

Derin bir nefes aldım. Dediğim gibi aralığın ilk haftası benim için her zaman zor geçerdi. Babam kaçırılışımın yıldönümünden tam üç gün sonra intihar etmişti. Yani dört gün sonra ölüm yıldönümüydü. Neredeyse on üç yıldır yoktu. Bir gün bile olmayınca özlediğim adam artık bir hayal gibi geliyordu.

Duyduğum sesle ne ara kapadığımı fark etmediğim gözlerimi araladım. Sarı saçlarını karıştırarak bana doğru adımlayan en yakın arkadaşımda dolaştı bakışlarım. Üzerine geçirdiği gri tişört kalçalarını zar zor kapatıyordu. Kısa sarı saçları dağılmış, dünden kalma rimeli kahverengi gözlerini gölgelemişti. Esnemeyi bırakıp ellerini beline yerleştirdiğinde her daim neşeli olan sesiyle konuştu. "Günaydın, ne ara uyandın sen?"

Sorusuyla karşımdaki beyaz duvarın üzerinde asılı duran saate baktım. Neredeyse öğlen olmuştu. Yıllardır uyku sorunları yaşıyordum. Genelde dört maksimum beş saat uyur, güneşin doğuşuyla günü selamlardım.

"Oldu bayağı."

Sorusunu geçiştirerek hâlâ elimde tuttuğum fırçayı, bulandığı renklerle gökkuşağına dönmüş resim paletimin üzerine bıraktım.

Küçüklüğümden beri insanlara bağlanmamaya çalışırdım. Sevdiğin birini kaybetmek; insanın bilinmeyen kapılarını aralıyor, karakterini değiştiriyordu. Hayatımda yer edinen insan sayısı oldukça azdı. Annem ile eşi Ankara'da yaşıyorlardı. Cevdet amca bakanlıkta önemli bir işe sahipti. Bu yüzden onlarla arada sırada tatillerde görüşürdük. Üniversitede edindiğim nadir arkadaşlarımdan biriyse Afra'ydı.

Afra'nın dudaklarından sıyrılan küfürle bakışlarımı ona çevirdim. Kahverengi gözleri duvardaki saati bulmuştu. "Bir saat sonra Görkem ile buluşmam lazım ama şu an umpa lumpalara* benziyorum."

Yüzümde oluşan gülümsemeyle karşımdaki kıza baktım.

Beni her daim gülümsetebilen tek insandı.

Afra'yla oldukça farklı karakterlere sahiptik. Benim aksime o bir güneş gibi parlar, insanları gülümsemesiyle ısıtırdı. Onunla İngilizce hazırlık sınıfında tanışmış ve o günden sonra da ayrılmamıştık. Aynı üniversitedeydik ancak Afra mütercim tercümanlık bölümünde okuyordu. Normalde yurtta yaşıyor olarak gözükse de haftanın en az dört günü bende kalırdı. Onu en iyi şipsevdi olarak tanımlayabilirdim. Her gördüğü adama âşık olmak gibi eşsiz bir yeteneğe sahipti. Yaklaşık bir aydır da Görkem diye bir adamla görüşüyordu. Kendisini tanımıyordum, bizim okuldan değildi.

Adam hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ederek afalladım oysa Afra haftalardır ondan bahsediyordu.

Evet, dikkatimi çekmeyen konuşmaları göz ardı etmek gibi bir alışkanlığım vardı.

Oturduğum zeminden kalkıp yarım bıraktığım portrenin üzerini her zamanki gibi bordo kadife kumaşla örttüm. Saatlerdir yerde oturmaktan uyuşan bacaklarım bir süre hareket edemememe neden oldu.

"Sabaha kadar birlikte değil miydiniz siz?"

"Evet, beni dans etmeye götürdü. Keşke sen de gelseydin, çok eğlendik."

Cevap vermeden mutfağa doğru ilerlemeye başladığımda Afra'nın adım seslerini ardımda işittim. Ardından cıvıldayan sesini duydum.

"Giymeyeceksen siyah elbiseni ödünç alabilir miyim?"

"Geçen hafta almıştın zaten."

"Doğru ya, nasıl unuttum... Şey, peki deri eteğini alabilir miyim?"

Yüzüme yerleşen gülümsemeye mani olamadım. "Ne halin varsa gör."

Ufak mutfağıma girip su kaynatmak üzere harekete geçtim. Kahvemi içmeden sözlerine odaklanabileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden konuştuğunda sesi uzaktan geldi. "Görkem için sipariş ettiğim kitap yalan oldu. Kargoda bir sorun çıkmış sanırım. Şimdi yılbaşı hediyesi olarak başka bir şey bulmam gerek ve hediye seçmekte berbatım."

Bedenimi ona doğru çevirip şüpheci bakışlarımı gözleriyle buluşturdum. "Buradan anlıyorum ki Görkemle yılbaşına kadar görüşmeye devam edeceksin."

Bu şaşırtıcıydı. Afra'nın takıldığı erkeklerin son kullanma tarihleri olurdu ki bu tarihler oldukça kısa sürerlerdi.

---

* Umpa Lumpalar, Charlie'nin Çikolata Fabrikası filminde, fabrikada çalışan küçük insanlardır. Yaklaşık kırk dört santimetredirler ve garip saç kesimleri vardır. Wonka onlara fabrikada çalışmaları karşılığında kakao çekirdekleri verir.

"Yani şu anlık öyle gözüküyor. Aşırı tatlı. Beni tanımaya çalışıyor, sürekli hakkımda sorular soruyor. Bir erkeğin dinlemeye bu kadar açık olduğunu bilmezdim."

Tek kaşımı kaldırdım ve alaycı bir tavırla söylendim. "Seni elde etmek istiyor da ondan."

İşittiği sözlerimle gözlerini devirdi. "Şu önyargılarını kır biraz. Görkem öyle bir adam değil." Duraksayıp iç geçirdi. "Tamam, sanırım haklısın ama yine de dinliyor mu, dinliyor işte."

İki tane kupa çıkardım ve kahvenin üstüne sıcak suyu döktüm.

"Aslında bana bir teklifte bulundu."

Çatılan bakışlarımla ona baktığımda ürperdim. Hayra alamet gelmeyen kelimeleriyle attığım bakışlar üzerine, yüzüne tatlı bir tebessüm yapıştırdı. "Ben ona senden çok bahsettiğim için *bir gün ben, sen, arkadaşın ve benim bir arkadaşım buluşsak mı* dedi."

Yüzümü ekşittim. Emrivakilerden ve insanların benim adıma kararlar almasından nefret ederdim. Özellikle daha tanışmadığım bir adamın, bu şekilde bir öneride bulunması bana fazlasıyla absürd ve gereksiz gelmişti.

"Teşekkür ederim ama kullanmıyorum," diyerek kupamı avuçladım.

Mutfağın çıkışına yöneldiğimde Afra tekrar peşimden gelmeye başladı. Beni yavru ördek gibi takip ediyor olması, dudağımın kenarının kıvrılmasını sağladığında kahvemden büyük bir yudum aldım.

"Sinirimi bozuyorsun." Söylenişine kulak asmadan odama girdim. Küçük bir çocuk gibi sızlanmaya başlamasıyla sakin kalmaya çalıştım. "Yılbaşında beraber olalım bari. Bu ara çizim yapmaktan başka bir aktiviteyle uğraşmıyorsun."

Teklifini kabul etmezsem asla susmayacağını biliyordum. Bu yüzden onu geçiştirdim. "Tamam, bakarız."

Üzerimdeki tişörtü çıkarıp iç çamaşırlarımla kaldığımda, yatağımın üzerine bıraktığım pantolonu hızla bacaklarıma geçirdim. Afra eteğimi ararken kalın kazağımı üzerime giydim. Siyah saçlarımı düzeltip kapının yanında duran çantama uzandım. Afra duşa girerken, ben de uzun çizmelerimi ayağıma geçirip şişme montumu giydim ve hızla evden dışarıya çıktım.

Çantamı omzuma atıp ardımdan kapıyı kapatacağım sırada duyduğum karşı komşumun sesiyle yüzüme bir tebessüm yerleştirdim.

İki yıldır bana komşuluk yapan Ekrem amca oldukça tatlı bir adamdı. Kendisi eskiden İstanbul'da ün salmış bir avukattı. Entel bir adam olduğunu söyleyebilirdim. Özellikle kitaplardan söz açıldığında susmak bilmezdi. Gerçi bu huyunu seviyordum. Bana daha önce adını bile duymadığım romanları hediye etmek gibi bir hobisi vardı. Karısını beş yıl önce kaybettiği için yalnız yaşıyordu. Bu yüzden arada ona yemek yapıp götürmeyi kendime görev edinmiştim. İyi anlaşırdık. Bir kızı olduğu ve onunla çok sık görüşemediği için bana kendi

kızı gibi davranır, belli etmemeye çalışsa da beni uzaktan hep gözlerdi. Bu yüzden taşınacağını öğrendiğimde çok üzülmüştüm. Yıllardır baba figürüne yakın bir karaktere sahip olmamıştım. Amcam veya dayım yoktu. Abim ise kendi halinde, ailesinden uzak bir hayatı tercih etmişti. Bu yüzden Ekrem amcanın varlığı yüreğimi her zaman ısıtırdı.

Tabii onu anlayabiliyordum. Kızı yurtdışında yaşıyordu ve bir ay önce hamile olduğunu öğrenmişti. Ekrem amca da artık onların yanına taşınacak ve torunuyla vakit geçirecekti.

"Feray."

Ekrem amcanın sesiyle dünyaya geri döndüm. Kapının kenarında durmuş, yüzündeki tebessümle bana bakıyordu. Altmışlı yaşlarının ortalarında olmasına rağmen oldukça dinç biriydi. Kahverengi gözleriyle buluştum. Dudaklarıma en az onunki kadar samimi bir tebessüm yerleştirmeye çalıştım.

"Derse mi gidiyorsun, kızım?"

Sorusuyla başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Yok, Ekrem amca. Berna abla çağırdı yardıma, onun yanına gidiyorum."

Az ilerimde duran adama doğru yaklaştım ve başımı hafifçe çevirip evin içine baktım. Siyaha boyanmış duvarların üzerine yerleştirilen tablolar ilgimi çekmişti. Açık olan kapıdan oturma odasını olduğu gibi görebiliyordum. Mobilyaları salona yerleştiren adamlardan biriyle göz göze geldiğimde bakışlarımı tekrar Ekrem amcaya çevirdim. "Yeni komşum yerleşmiş bile."

Ekrem amca hafifçe kafasını salladı. O da benim kadar buruk duruyordu. "Öyle oldu vallahi ama merak etme çok iyi biri. Biliyorsun seni rahatsız edecek birine vermezdim evi."

Sözleri kalbimin ısınmasına neden oldu.

"Bilmez miyim? Yine de senin kadar iyi olamaz," dedim ve derin bir nefes alıp daha fazla bu manzarayı görmemek umuduyla bir an önce apartmandan çıkmayı hedefledim. "Neyse ben gideyim. Berna ablaya ayıp olmasın."

"Tamam, kızım. Akşam vedalaşmaya geleceğim zaten, sen işine bak."

Veda kelimesinden nefret ederdim.

Bu yüzden hızlı adımlarla merdivene yöneldim.

İnsanlığın temelinde iletişim kurmak yatardı. Varoluşumuzun özüydü bu. Birileriyle iletişim kurar, tanışır, onlara sıfatlar ve anlamlar yüklerdik. Hayatlarımızın merkezinde yahut bir perdesinde oynarlar, kimileri kalıcı roller edinirken kimileri de figüranlıktan öteye gidemezdi. İnsanları hayatıma almıyordum çünkü onları uğurlamak benden de bir şeylerin gitmesine neden oluyordu.

Apartmandan çıkıp soğuk havayı ciğerlerime depolamaya başladım. Çizmelerimden yayılan ses Karaköy sokaklarında yankılanırken yağmur şiddetini artırmıştı. Saçlarımın ıslanmasına aldırmadan yürümeye devam ettim.

Berna abla yaşadığım apartmanın çaprazında kalan binada oturuyordu. Kendisi en az Afra kadar hayat dolu, neşeli biriydi. Öyle ki bazen enerjisiyle yorulmama neden oluyordu. Caddenin sonunda küçük bir kitabevi işletiyordu. Onunla bu sayede tanışmıştık. En sevdiğim etkinliklerden biri kahve eşliğinde kitap okumaktı ve onun dükkânı benim için bir nevi kaçış noktasıydı. Zamanla aramızda bir bağ oluşmuştu. Tanıdığı veya tanımadığı herkesle sohbet etmeye çalışmak da onun hobisiydi. Yakınlığımızın verdiği rahatlıkla arada ona yardıma gidiyordum.

Kafeden içeriye girdiğimde sarı ışıklar gözümü aldı. Yılbaşının yaklaşmasıyla bütün dükkân süslenmiş, çam ağaçları sarı ışıklar ile donatılmıştı. Gözüme ilişen otuzlu yaşlarının başındaki kadına tebessüm ettim. Berna abla yeni gelen kitapları yerleştirirken son derece ciddi ve dünyadan soyutlanmış gözüküyordu. Aynı zamanda bir şeyler mırıldanıyordu. Ona doğru adımlamaya başladığımda, mırıldandığı şeyin bir ninni olduğunu fark ettim. Yüzümdeki tebessüm parçalara ayrılırken kalbime binen ağırlıkla durdum.

Berna abla tanıdığım en güçlü kadınlardan biriydi. Birkaç ay önce edindiğim bilgiye dayanarak bunu gururla söyleyebiliyordum. O kimseye ihtiyaç duymayan, ayakları yere sağlam basan bir kadındı. Yıllar önce hamile kaldığı eski nişanlısının onu terk etmesinden sonra üzüntüden çocuğunu kaybetmişti. En azından bana söylediği buydu. Ağlayarak anlattığı bu acısını her zaman yüreğimde paylaşacaktım.

İnsanlarla bağ kurmaktan hoşlanmayan ben, aynı zamanda sevdiğim insanlara oldukça düşkündüm. Onların üzülmesine, incinmesine katlanamazdım lâkin çocuk da değildim ya biliyordum. Nefes aldığımız sürece hepimiz incinir, üzülürdük. Hayatın kendisiydi bu. Bizi acılarla yoğurur, gözyaşlarıyla süslerdi. Böylelikle mutluluğun kıymetini bilirdik.

Kederi görmesek huzuru nasıl arardık?

İnce sesiyle ninnisini mırıldanmaya devam ediyor, aldığı kitapları yeni yerlerine koyuyordu. Kısa sarı saçları kıvırcıktı. Üzerine geçirdiği yeşil boğazlı kazağıyla çok güzel gözüküyordu ancak bu fiziksel bir güzellikten öteydi. Bakışlarımı hissetmiş gibi mırıldanmayı bırakıp, kafasını çevirdiğinde gözlerimiz buluştu. Yüzüne yerleşen gülümsemeyle elindeki son kitabı da yerine bırakarak bana doğru adımlamaya başladı. Kahvelerini yudumlayıp kitaplarını okuyan insanları rahatsız etmemek için kısık sesiyle konuştuğunda montumun fermuarını açmakla meşguldüm. "Geldiğin için teşekkür ederim, Feray. Dükkân bugün o kadar yoğun ki tek başıma yetişemezdim."

"Ne demek, Berna abla," dedim. "Biliyorsun ki sen çağırmasan bile kitap okumak için yine bugün gelecektim buraya."

Berna abla bir süre gülümseyerek bana baktı. "Sen kasaya geç, ben son koliyi de boşaltıp geleceğim hemen."

Başımı salladığımda Berna abla vakit kaybetmeden uzaklaştı. Şişme montumu çıkarıp eşyalarımı tezgâhın arkasındaki boşluğa koydum.

Gözlerim dükkândaki insanların üzerinde dolaştığında kendi kendime homurdandım. İçimde yersiz bir sıkıntı vardı. Gökyüzü duygularıma tercüman oluyor gibi grinin en koyu tonuna bulandığında, göğüskafesimin sıkıştığını hissettim. Neredeyse bir aydır durmadan yağmur yağıyordu ki soğuk havaları seven ben bile bu durumdan sıkılmaya başlamıştım.

Sırt çantamın fermuarını açtım. Ne zaman içim sıkılsa, dara düşsem yaptığım tek şey çizmek olurdu. Afra'nın doğum günümde hediye aldığı kırmızı kapaklı çizim defterimi ve kalemlerimi çıkarıp tezgâha yaslandım.

Çizim yeteneğim, babamın mirasıydı.

Bir psikolog adayı olarak insanlarla iletişimimin kötü olmasını umursamıyordum çünkü kendimi en iyi çizerek ifade edebiliyordum ve bu bana yetiyordu. Okuduğum bölüm ilerideki mesleğimi belirlemeyecekti. Gelecekte gördüğüm tek şey tuvallerin ve boyaların arasında kendinden geçmiş bir kızdı. Bu yüzden yaklaşık bir yıldır sanat galerisinde çalışıyor, aynı zamanda da sanat tarihiyle ilgili seçmeli dersler almaya çabalıyordum. Okuduğum bölüm cevapsız sorularıma ışık tutacaktı lâkin hiçbir zaman yöneleceğim yol bu değildi.

Benim hayatımın mihenk taşı sanattı.

Geleceği düşlediğimde kendimi görebiliyordum. Sırt çantasının içindeki karalama defteriyle ülke ülke gezen kız, gördüğü güzellikleri resmediyor, hayatına bir anlam katmaya çalışıyordu.

Kalemimi kâğıdın üzerinde gezdirmeye başladım.

O olaydan sonra evime nasıl döndüğümü hatırlayamıyordum. O korku dolu anları, saatleri ve dakikaları zihnimdeki sandığa kilitlemiştim ama hatırladığım bir şey de vardı. Pembe montumun cebinden çıkan küçük yıldızları hâlâ saklıyordum.

Mavi çöp poşetlerinden yapılmış kusursuz bir origami.

Eserin sahibi ben değildim. O yıldızları kim koymuştu avuçlarıma, bilmiyordum. Belki de o zamanları, kilitli sandıktan çıkarmak istememin bir nedeni de buydu.

Benim için gökyüzünden yıldızları söküp alan o kişiyi hatırlamak istiyordum.

Derin bir iç çekip beyaz sayfanın üzerine karaladığım yıldızlara baktım. Uçlarını birbirine bağladığım yıldızlar bir örüntüyü anımsatıyordu. En üstteki yıldızı gölgelemeye başladığımda yüzümde bir tebessüm uyandı. Nedenini bilmediğim bir şekilde beni güvende hissettiriyorlardı. İçimdeki kasvetin perdesi yavaş yavaş aralanırken zihnimi meşgul tutmaya çalışarak konuştum. "Dünyaya baktığımda kötümserim ama insanlara baktığımda iyimserim cümlesi Carl Rogers'a aittir."

Bir hafta sonra başlayacak finallerim yüzünden günlerdir ders çalışmak ve nefes almak dışında pek bir şey yapamamıştım. İleride bu mesleği icra etmeyecek birine göre fazla başarılıydım. Elimde değildi, bilgiye aç bir zihinle doğmuştum.

Ezberlediğim notları süzgeçten geçirirken hatırladığım detayları kendi kendime anlatmaya devam ettim. "Vicdan dediğimiz şey, içimizde alevlenen belli bir arzunun, dış dünya tarafından reddedildiğinin iç dünyamız tarafından algılanmasıdır cümlesi..."

Bir an durup cevabı düşündüm.

"Freud."

Bir mırıltı halinde dudaklarımın arasından sıyrılan cevaptan emin değildim. Çizim defterimin altında kalan notlarımı çıkarıp cevabımın doğruluğunu onayladım.

Dükkânın kapısının açılmasıyla ufak zilden yayılan ses ruhumu gıdıkladı. Bir saniyeliğine de olsa içeriye hücum eden soğuk ile hafifçe titredim. Kalemim bütün hırsıyla kâğıtları karanlığa bulamaya devam ederken aklıma gelen bir diğer cümleyi mırıldandım.

"Sevgi, insanın varoluş sorununun yanıtıdır."

Zihnime vurulan ket ile olduğum yerde kalakaldım. Kalemim de zihnim gibi donmuştu. Cümleyi oldukça net hatırlasam da sahibini anımsayamıyordum. Kaşlarım çatılırken sinirle homurdandım. Günlerdir çalışıyordum ama hâlâ ezberleyememiştim.

"Erich Fromm."

Duyduğum yabancı sesin zamansızlığıyla irkilerek hafifçe yerimden sıçradım. Dudaklarımı birbirine bastırarak dilimin ucuna gelen yakarışları öldürmeye çalıştım. Bakışlarım karşımdaki adama tutunduğunda yıllardır zihnimde yaşayan sesin sahibi feryat etti. Ruhumda yankılanan çığlıkla gözlerim tok sesin ait olduğu bedende dolaştı.

Geniş omuzlarıyla yıkılmaz bir duvar vardı karşımda. Duruşu bir askerin selamı gibiydi. Islanmış saçlarından birkaç tutam alnına dökülmüştü. İnsanın içinde kaybolacağı bir girdaba benzeyen gözleri sertçe yutkunmama neden oldu. Daha önce böylesine koyu bir göz rengiyle karşılaşmamış olmam kaşlarımı hafifçe çatmama neden oldu.

Elinde tuttuğu kitabı daha sıkı kavrayan adamın bakışlarında bir boşluk vardı. Yüzündeki ciddiyet tedirgin hissetmeme neden olurken zaman algım yavaşladı.

"Az önce kurduğun cümleyi söyleyen kişi," diyerek açıklama yapmaya çalıştı. "Erich Fromm."

Karşısında aptal gibi durduğumu anlayıp, kendime öfkelendiğimde elimdeki kalemi tezgâhın üzerine bırakıp başımı dikleştirdim. Gözlerine tutunan

gözlerimdeki afallamayı saklamaya çalıştım. "Biliyorum. Sadece bir an hatırlayamadım."

Cevabım, karşımdaki adamın yüzünde alaycı bir tebessümün peydahlanmasına neden oldu. Neşeden uzak, aksine histerik bir gülümsemeye benzeyen tebessümü illüzyon gibi saniyesinde kayboldu. Öyle ki bir an zihnimin bana oyun oynadığını düşündüm.

"Hoş geldiniz," diyerek kendimi toparlamaya çalıştım. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bakışlarını yüzümde dolaştırdı.

Bu denli dikkatli bakması rahatsız ediciydi.

Gözlerini, gözlerimle buluşturduğunda konuştu. "Ne önerirsin?"

Ardımda kalan siyah tahtaya doğru döndüm. "Çay mı istersiniz, kahve mi?"

Karanlık bir ormanı anımsatan gözleri, gözlerimden ayrılmıyordu. Sanki bir şey arıyordu. Huzursuzluk kanıma sızan zehir gibi bütün bedenimi ele geçirdi.

"Spesiyaliniz var mı?"

"Vanilyalı kahvemiz çok ünlüdür."

Yabancı, bir süre daha öylece baktı. Ardından oldukça mekanik hareketlerle elinde tutuğu kitabı tezgâha bıraktı. Gözlerini bir saniye olsun üzerimden ayırmıyor olması sertçe yutkunmamı sağladı. Bakışlarım uzattığı kitabı bulduğunda şaşırmıştım. Karşımdaki adam benden en az dört, beş yaş büyük duruyordu. Aynı zamanda oldukça ciddi ve kasıntı birine benziyordu fakat almak üzere önüme getirdiği şey bir çocuk kitabıydı. Mavi kapaklı kitabı parmaklarıma hapsettiğimde huzursuzlukla doldum. Tam olarak anlayamadığım bir duygu, dört bir yanımı sarmıştı.

Hansel ve Gretel.

Küçükken babam bana çok hikâye okurdu lâkin bunu bilmediğime emindim.

Kitabı okutup kasayı açtığımda gözlerimi karşımdaki adamla buluşturdum. "Yirmi lira."

Uzattığım kitabı alıp cebinden yirmi lira çıkardı. Parayı kasaya koydum ve adamın gitmediğini fark ederek tekrar ona baktım. Geceyle yarışan gözleri yavaşça aşağı indiğinde bakışlarını takip ettim.

Kaşları hafifçe çatılırken siyah gözlerinde bir ateş belirdi. Sağ elini cebinden çıkarıp tezgâha uzandı. Ne yaptığını anlamam birkaç saniyemi almıştı. Çizim defterimi kendine doğru çevirip karalamama bakarken, derinliklerimden kopan öfkeyle defterimi parmaklarından kurtardım. Defterin kırmızı kapağını sertçe kapatırken alev saçan gözlerimle bakıyordum karşımdaki yabancıya.

Çizimlerimi insanlara göstermekten hoşlanmazdım. Bu, benim için gizli ve kutsal bir alan gibiydi. Bunca yıldır hayatımda olan insanlar bile eserlerimi görmezdi. Onları hep gizli tutar, bordo örtülerin altında saklardım.

Dakikalar önce görüş açıma giren adamın patavatsız tavrıyla sinirlenmemem işten bile değildi. Derin bir sırrımı keşfetmiş gibi parlayan gözlerine bakıp, içimdeki öfkeyi sesime yansıtarak konuştum. "Başka bir isteğiniz yoksa iyi günler dilerim."

Tahmin ettiğimden daha yüksek çıkan sesim sertçe yutkunmama neden oldu ve karşımdaki yabancı kısılan gözleriyle bana baktı.

"Güzel çizim ama biraz daha teknik çalışman gerek."

Duyduklarımla dudaklarım aralandığında nefesim kesildi.

"Işık ve gölge kullanımın etkileyici ama tonlamalarına dikkat etmelisin."

Sinirlenmek ve etkilenmek arasında kalıyor, iki seçeneğin tezatlığına sığınıyordum. Karşımdaki adamın bu konudaki bilgisinin beni cezbettiğini inkâr edemezdim. Yine de izin istemeden çalışmalarıma bakması hoş değildi.

Cevap vermemem üzerine dudağının kenarı kıvrıldı. Göz kamaştıran tebessümüyle bana baktığında, omuzlarımı düşürdüm. *Neden bu kadar tanıdık geliyordu?*

"Kusuruma bakma, patavatsızlık ettim," dediğinde kibarlığıyla sarsıldım. "Güzel bir şey görünce kayıtsız kalamıyorum."

Kalemime ettiği iltifat karşısında biraz da olsa yumuşamıştım. "Önemli değil." İç geçirerek ardımdaki tabelayı işaret ettim ve onun gibi kibar olmayı denedim. "İçecek bir şey istemediğinize emin misiniz?"

Tebessümü genişledi. "Bir dahakine."

Bakışlarında *bir şey* vardı.

Gözlerimiz bir süre daha havada asılı kaldı ardından yabancı benden uzaklaştı. Yağmurun şiddetini azalttığı kalabalık sokakta kaybolurken derin bir nefes aldım.

Küçüklükten beri sınırlara ihtiyaç duyan bir kadın olmuştum. Kendime sakladığım şeyler vardı. Çizimlerim benim için böyleydi. Yine de yabancının yapıcı eleştirisi beni cezbetmemiş değildi. Sanatla ilgileniyor olması hoşuma gitmişti çünkü günümüzde bu zevki paylaşan insanların sayısı azdı.

Karanlık şehri ele geçirdiğinde bir gün daha sonuna geldi.

Berna abla dükkânın kapısını kilitlerken cebimden telefonumu ve kulaklığımı çıkardım. Yağmur sonrası hava yumuşamıştı ve şu an müzik dinleyerek Karaköy sokaklarında gezmekten başka istediğim tek bir şey bile yoktu. "Ben kaçıyorum. Biraz yürüyüş yapacağım."

Sözlerimle Berna ablanın endişeyle parlayan gözleri beni buldu. "Feray, saat bir. Bu saatte gezme sokaklarda."

Yüzüme tatlı bir gülümseme yerleştirip yürümeye başladım ve ona beni merak etmemesini söyleyip bir öpücük gönderdim. Ara sokaklarda kaybolurken en sevdiğim şarkılardan birini açtım. Tamino'nun sesi ruhumu gıdıkladı ve yüzüme vuran rüzgâr, saatlerin ardından ilk defa yaşadığımı hissettirdi.

Gözlerimi tam karşımda kalan Galata Kulesi'nde dolaştırdım.

Küçük kıyametten sağ çıkan, bir dönem günaha bulanmış ruhları esir tutan ve alevlerin içinden tekrar doğabilen bu eşsiz yapıya hayranlık duyuyordum. Solumda kalan nemli banklardan birine oturup bacaklarımı kendime doğru çektim. Çizim defterimi çıkarıp kalemlerimi aramaya başladığım sırada esen rüzgârla derin bir nefes aldım. Siyah kalemimi parmaklarıma kilitleyip defterimin sayfalarını çevirmeye başladım. Yabancının dokunduğu sayfalara dokunduğumu fark ettiğimde mideme bir yumruk yemiş gibi iki büklüm oldum.

Bir şimşek gibi zihnimde çakan gözleri anlamsız bir şekilde tedirgin olmama neden oldu.

Sakinleşmeye çalışarak önümden geçip giden insanlara baktım. Beyaz bir sayfa açıp defterimi bacağıma yasladım. Galata Kulesi'nin suretini kazıdım. Yavaşça bileğimi hareket ettirdim ve tarihe incelikle yaklaştım.

Afra'yla bir akşamüstü şu an üzerinde oturduğum banka gelmiştik. Günbatımının ışıkları Galata Kulesi'nin üzerinde dans ederken hikâyesini anlatmıştı. Manzarayı görmek için yukarıya çıkmak istediğimi söylediğimde kahverengi gözlerini büyüterek hızla beni reddetmişti.

Efsaneye göre Romalılar şuna inanıyorlarmış: Eğer bir kadın ve erkek, Galata Kulesi'ne ilk kez birlikte çıkarlarsa onlar mutlaka evlenirler ama çiftlerden biri daha önce kuleye çıktıysa başkasıyla ya da tek başına fark etmez, bu tılsım bozulurmuş.

Tabii ki böyle şeylere inanmazdım lâkin o zamandan beri Galata Kulesi'ne çıkmak cazip gelmemeye başlamıştı.

Ellerim soğuktan uyuşmaya başlamış olsa da umursamadan çizmeye devam ettim. Sağ tarafa düşürdüğüm gölgelerin üzerinden defalarca geçerken dinlediğim müzik bir anda durdu.

Telefonumu cebimden çıkarıp parlayan ekrana baktım.

Cansel Hanım'dan gelen mesaj kaşlarımı çatmama neden oldu. Hemen galeriye gelmemi yazan mesaja ardından da saate baktım. Gözlerim irileşirken saatin ne ara iki olduğunu anlamamıştım. Aniden kafama dank eden bilgiyle kendi kendime lanet ettim. Ekrem amca vedalaşmak için bu akşam gelecekti ve ben bunu tamamen unutmuştum.

Hızla kalkıp eşyalarımı toplamaya başladım. Uyuşan bacaklarım işimi zorlaştırırken donduğumu fark ettim. Çantamı omzuma atıp hızla yürümeye başladığımda, sokakların boşaldığını gördüm. İnsanların çoğu bu soğuk kış gecesine yenilip sıcak evlerine çekilmişti. Kendi kendime gülümsedim. Zafer benimdi.

Adımlarımı hızlandırarak galeriye doğru ilerledim. Cansel Hanım yarı zamanlı çalıştığım sanat galerisinin müdürüydü.

Galeri, oturduğum evin birkaç sokak ilerisinde kalıyordu. Genelde envanter çıkarmak ve sergileri düzenlemekte yardım ederdim fakat bir haftadır neredeyse gece gündüz çalışıyordum. Galeride büyük bir sergi düzenlenecekti ve sanat âşığı ben, günlerdir bu sergi için nefes alıp veriyordum. Her ne kadar önemli işler yapmak ve faydalı olmak istesem de Cansel Hanım oldukça katı ve çekilmez biri olduğundan, genelde beni ayak işlerini yaptırmak için kullanmaya çalışırdı.

Aşağılık kompleksinden nasibini almış bir karakterdi.

Genç ve yeteneği olan insanları ezip kendini yüceltmeden duramazdı. Otuzlu yaşlarının ortalarında, yalnız yaşayan bir kadın olduğu için kendimi ona benzetsem de onun benden hoşlanmadığına emindim. Özellikle çizimlerimi gördüğü andan beri bana karşı büyük bir nefret duyuyordu. Elbette çizimlerimi ona isteyerek göstermemiştim. Kendisi gizlice çizim defterimi karıştırırken bana yakalanmıştı. Bu davranışlarını kişiselleştirmiyordum çünkü benim gibi galeride çalışan iki kişi daha vardı ve onlara da bu şekilde davranmaktan geri durmuyordu.

Cansel Hanım'dan hoşlanmazdım ama saygı duyardım. Özellikle İtalya'da sanat tarihi okuduğunu öğrendiğimden beri.

Soğuğu terk ederek galerinin aralık duran kapısından içeriye girdiğimde aniden loş bir atmosferle kutsandım. Gözlerimin önüne inen kısmi perde kalbimin ritmini hızlandırdı. Olduğum yerde donakalırken bakışlarımın karanlığa ramak kalan alana alışmasını bekledim.

Saniyeler yavaşlamış gibiydi.

Nefes almak bana zor geliyor, göğsüm acıyla sızlıyordu. Sokak lambasından yayılan ışık sayesinde bir nebze de olsa rahatladığımda dudaklarımdan titrek bir nefes kayıp gitti. Gözlerim sonunda kısmi karanlığa alışmıştı ki yeni yeni ısınmaya başlayan bacaklarımı hareket ettirdim. Yavaş adımlarla büyük salona doğru ilerliyor, bir yandan da telefonumu bulmaya çalışıyordum.

Normalde beyaz ışıklarla kutsanmış holü ilk defa bu denli ölü görüyordum.

Telefonumun ekranını kaydırıp fener imgesine bastığım sıra ayağım kaydı ve telefonum bir yana bedenim bir yana düştü. Kalçam zeminle selamlaşırken acıyla inledim. Sert düşüşüm yüzünden bedenimin sol tarafının moraracağına emindim. Dudaklarımdan kayan küfürle doğrulmaya çalıştığım sırada ellerim ıslandı. Her yanıma koyu bir sıvı bulaşmıştı. Galeriyi su basmış olma ihtimali korkuyla kasılmama neden oldu.

Pazartesi günü çok önemli bir sergi vardı.

Tabloların mahvolması demek, bizim de mahvolmamız demekti.

Yavaşça doğruldum ve tavanı aydınlatan telefonuma yönelip ellerimi pantolonuma sildim. Her neyin üzerine düştüysem kıyafetlerim mahvolmuştu. Kendi kendime söylenerek telefonumu yerden aldım ve ışığı sol elime tuttum.

Algılarım da karanlığın içinde kalmış gibiydi. Nefesim kesilirken tenime bulaşan kırmızı boyaya baktım. *Harika* diye söylendim içimden. On kere yıkansam anca çıkardı bu boya. Cansel Hanım'a öfkelenmeye başlamıştım. Anlaşılan büyük boya kutularından birini devirmişti ve bu saatte beni temizlik için çağırmıştı.

Işığı bacaklarıma tuttuğum sıra kaşlarım çatıldı.

Algılarım açılıp, kanımı donduran ürperti sırtımda gezinirken zihnimde bir ışık yanıp söndü.

Boya kokusu yoktu.

Yolumu aydınlatmak için ışığı ileriye tuttuğumda gördüğüm ilk şey doğruca gözlerimin içine bakan bir çift kahverengi göz oldu. Ölümün soğukluğuyla kutsanmış ruhsuz bir beden geceye atılmış bir imza gibiydi. Çığlığım Karaköy sokaklarını dağlarken korku ve panik bütün vücudumu ele geçirdi.

Sahipsiz bedenden süzülen ve yeri mesken edinen kırmızı sıvı, boya değildi.

KOD ADI: KATİL RESSAM

"Paletinde boya değil kan vardı,
bunu görenler ondan ilham aldı."

Üniversitenin ikinci yılında aldığım felsefe dersini tek seferde verebilen nadir öğrencilerden biriydim.

Oldum olası süslü cümleleri, insanın kendini sorgulamaya, çevresini araştırmaya iten kelimeleri severdim. İçinde bulunduğum durum o zamanlardan zihnime kazınan bir anıyı depreştirdi. Epiktetos'un her hecesi anlam taşıyan sözü yankılanıyordu aklımın en ücra köşelerinde.

Ölüm her zaman gözünün önünde olsun, o zaman asla bayağı kaygılara düşmezsin ve hiçbir şeyi coşkunlukla istemezsin.

Her anlamıyla doğruluk barındıran bu sözü hatırlamak gözlerimi yummama neden oldu. Kafamın içinde dönüp dolaşan siren sesleri, boynuma dolanmış bir ipten farksızdı. Bütün bedenim şiddetli bir sarsıntıyla boğuşurken gözlerimin yandığını hissediyordum. Parmaklarım şakaklarıma konumlandığında puslanan gözlerimi araladım.

Bakışlarım karşımdaki siyah camı hedef alsa da görüş yeteneğimi kaybetmiş gibiydim.

Üzerime örtülmüş bir perde vardı. Beni gerçeklikten soyutluyor, ütopik bir dünyada yaşadığımı düşünmeme neden oluyordu. Bir kâbusun içinde gibi hissediyordum. Birazdan çığlıklar eşliğinde uyanacak, korkuyla derin nefesler alacak ve sakinleşmeyi umut edecektim. Böyle olmasını ne denli isterdim. Her şeyin zihnimin yarattığı hastalıklı bir sanrıdan ibaret olmasını dilerdim lâkin gerçekler bir tokat gibi inmişti yüzüme.

Saatler önce karşı karşıya geldiğim şey, Azrail'in geride bıraktığı parmak izleriydi.

Soğuk bir gecede, soğuk bir odada, soğuk bir ceset.

Bu gece bir kadın ölmüştü.

Hayır, öldürülmüştü.

Melek olup gitmişti gökyüzüne ve geride boş bir beden bırakmıştı. Cansızlığa bulanmış bir çift göz zihnime kazınmıştı. Bu görüntü sonsuza kadar zihnimde duracak, en korkunç kâbuslarımın başkarakteri olacaktı.

Kahverengi gözlerini anımsamak benden bağımsız bir şekilde hareket eden parmaklarımı birbirine bastırmamı sağladı. Hayat ışıltısı elinden alınmış o ba-

kışlarda gördüğümü sandığım bir duygu daha vardı ki bu düşünce bile midemin bulanmasına, kanımın çekilmesine neden oluyordu.

Korkarak ölmüştü kadın, yalnızlığıyla baş başa.

Lise yıllarımda gittiğim psikiyatristimi anımsadım. Sarı uzun saçlarını her zaman toplar, bana siyah kemik gözlüklerinin ardından bakardı. Belli etmemeye çalışırdı fakat ben anlardım. Bana her baktığında ne kadar hasarlı olduğumu görür, içten içe üzülürdü. Genç yaşıma rağmen geldiğim enkazı fark etmek bana merhamet duymasına neden olurdu.

Dışarıdan bir göz olarak görsem kendimi, inanın ben de acırdım halime.

Bebeksi bir surete sahip ben; aslında kimsenin içeriye girmek istemediği, her an yıkılabilecek bir harabeden farksızdım.

Belki de içinde bulunduğum durumu sindirip bağıra çağıra ağlamalı, korkudan aklımı kaybetmeliydim lâkin bu saydıklarımı yapamayacak kadar şokta hissediyordum. Sevdiğim insanları kaybettiğim olmuştu.

En büyük acım, babamın ölümünde saklıydı.

Onun cesedini bulan kişiydim.

On yaşıma dair hatırladığım en sarsıcı manzara buydu. Hatta hatırladığım tek şey bile olabilirdi. Ne de olsa insanın babasını saniyeler önce kendini öldürdüğü silah ile masasının üstünde kanlar içinde bulması, herkesin yaşayabileceği bir durum değildi.

On üç yıl sonra yine bir ceset çıkmıştı karşıma.

Evet, tanıdığım o kadından geriye kalan tek şey cesediydi. Hissettiği acıyı bakışlarına yansıtarak hayata veda eden bir kadın cesedi...

Hayat gerçekten fazla kısaydı. İnsanlar sonsuza dek yaşayacaklarını zannederek günlerini geçiriyor, en ufak şeyleri dert edinip üzülüyorlardı. Oysa bir illüzyonun içerisindeydik. Ölüm ruhlarımıza indirilen ani bir darbeydi. Saniyeler içinde siliniyordu varlığımız bu fani dünyadan ve geriye boş bir beden kalıyordu. Bizi biz yapan her şey gidiyordu.

Histerik bir tebessüm dudaklarıma yayıldı. Bilinçli yanım gerçekleştirdiğim eylemin ahlaki yanlışlığını zihnime ulaştırdığında sertçe dudağımı dişledim. Elimde değildi, düşüncelerimdeki ironiler komik geliyordu çünkü bir gün ben de ölecektim. Açık konuşmak gerekirse bu fani dünyadaki günlerimin az olduğunu biliyordum. En son ne zaman yaşadığımı hissettiğimi bile hatırlamıyordum. Ruhum fazlasıyla ölüyken nefes almamın anlamı neydi?

Ölüm fazla abartılıyordu.

Asıl zor olan yaşamaktı.

Dudağımı kanattığımı hissederek acıyla mırıldandığımda kaşlarım çatıldı. Önüme gelen siyah saçlarımı savurdum. Cansel Hanım'ı o halde gördükten sonra bedenimi terk eden çığlık sokakta olan insanları galeriye çekmiş, tahminimce içlerinden biri polisi ve ambulansı aramıştı. Dakikalar içinde siren seslerini

duymaya başlamış, bana uzaktan korku ve dehşetle bakan gözleri görmüştüm. Polis karakoluna getirilip şu an içinde bulunduğum odaya bir saksı gibi konulduğumdan beri tam olarak dört saat geçmiş, kimse yanıma gelmemişti. Karşımda duran siyah camın ardında birinin varlığını hissediyor, üzerimde kaç gözün gezindiğini az çok tahmin edebiliyordum. Asıl anlamadığım neden kimsenin gelip benimle konuşmadığı, bilgime başvurup beni evime göndermedikleriydi.

İçime işlenen sis bulutu aralandıkça sakinliğimi kaybediyor, vücudumun kontrolünü yitiriyordum. Boğazım sahra çölü misali kururken derin nefesler almaya çalıştım. Aniden kendimi kafese kapatılmış bir fareye benzettim. İçten içe bağırıyor, nefes alış verişimin kontrolünü kaybetmeye başlıyordum. Uzun süre kapalı alanlarda kalmak panik atağımı tetikliyordu. Kendimi güvende ve endişeli hissetmediğim zamanlarda hırçınlaşırdım.

Titreyen parmaklarımı bacaklarıma bastırarak derin bir nefes almaya çalıştım. Bedenim yanıyor, içim üşüyordu. Koyu bir renge boyanmış duvarlar üzerime geliyor, beni ezmeyi amaçlıyordu.

Evet, evet.

Sanki oda gittikçe küçülüyor, bedenim kasılıyordu. Vücudumu kavuran elektrik akımıyla hızla oturduğum yerden kalkıp odanın içinde amaçsızca dolaşmaya başladığımda, dudaklarımdan dökülen mırıltıları işitmekte zorlandım. Montumun fermuarını birkaç denemenin ardından açıp kazağımın yakasını çekiştirdim.

Görüş açıma giren ellerim durmama neden oldu. Rüzgâra direnmeye çalışan bir yaprak gibi titreyen ince parmaklarım ve avuç içim tamamen kana bulanmıştı. Kurumuş kan çatlamış tenime kazınmış, hayat çizgilerim kırmızıya boyanmıştı. Gözlerim üzerimdeki kıyafetlere indi. Bulanık görüşüm işimi zorlaştırsa da siyah kumaşa bulanan sıvıyı ayırt edebiliyordum.

Kıyafetlerim kan içindeydi.

Üzerimdeki paçavralar Cansel Hanım'ın kanıyla yıkanmış gibiydi.

Giysilerimde ölü bir kadının izi vardı.

Bu düşünce akıl sağlığımın sınırlarını zorlarken hızla montu çıkarıp az önce oturduğum sandalyeye attım. Ellerimi birbirine sürtmeye başladığımda nefes alamadığıma emindim. Titreyen parmaklarım kontrolden çıkmıştı.

Tamam, emindim, yani sanırım, panik atak geçiriyordum.

Yaşadığım şok yavaşça kaybolurken ardına sakladığım endişeler gün yüzüne çıkıyordu. Aklımı kaybettiğim tam bu anda kapının açıldığını duydum. İşittiğim sesle kendime gelmeye çalışarak başımı kaldırdım.

Bakışlarım bulunduğum gri odaya adımlayan adamla buluştu. Kahverengi gözler yüzümde dolaştığında derin bir nefes aldım. Ne denli berbat görünüyorsam karşımdaki adam bana acıyarak bakıyordu. Gözlerine işlenen duygu öylesine ağırdı ki ezildiğimi hissettim.

Otuzlu yaşlarının başlarında gibi duran adam yüzündeki tebessümle kapıyı ardından kapattığında bakışlarım üzerinde dolaştı. Siyah takım elbisesiyle oldukça ciddi ve profesyonel bir duruş sergiliyordu. Koyu kahverengi saçları ve belirgin çene hatlarıyla dikkat çekiciydi.

Birkaç adımda önümde durdu ve gözlerimin içine bakarak konuştu. "Feray Eldem."

Daha çok soru sorar gibiydi. Bir anlığına öylece baktım. Tek görebildiğim ışıldayan gözleri ve sarf ettiği güçlü duruştu. Niye hâlâ bir tepki vermediğimi anlayamamış gibi hafifçe kaşlarını çattığında derin bir nefes aldım. Kendime gelmeye çalışarak başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım.

Sağ elini uzattığında yüzündeki tebessüm hâlâ oradaydı. "Ben Savcı Onur Atabay."

Bakışlarım uzattığı elinde dolaştı. Fazlasıyla kaba davrandığımın farkındaydım çünkü elini sıkmam gerekirdi ama kolumu kıpırdatırsam dengemi kaybedip düşecek gibi hissediyor olmam, hareket etmemi imkânsızlaştırıyordu. Karşımdaki adam şefkat ile parlayan gözleriyle acizliğimi görmüş gibi elini yavaşça indirdi. Ardından az önce kalktığım sandalyeyi işaret ederek konuştu. "Cansel Yıldırım cinayetiyle ilgili konuşmamız gerek. Lütfen oturun."

Cinayet.

Tek bir kelimeyle yerin altımdan kaydığını hissettim. Yavaş adımlarla sandalyeye geri oturup önümde duran masaya tutundum. Bir an önce buradan çıkmak ve evime gitmek istiyordum.

Zihnimde bir kahkaha sesi duyuldu. Öylesine sinir bozucu bir neşeyle gülüyordu ki bana, ona bu hazzı verdiğim için kendimi tokatlamak istedim.

Bu gece.

Tıpkı yıllar önceki gece gibi.

Aynı gece.

Yıllardır içimde yaşayan küçük bir kız vardı. Tam olarak yedi yaşında bir kız çocuğuydu. Kulağıma en karanlık arzularımı fısıldar, içimdeki şeytan ile meleğin arasındaki köprü olurdu. Duvarların arasına hapsettiğim, büyümesine hiçbir zaman izin veremediğim ufak kız çocuğu şimdi bana gülüyor, tarihin tekerrür etmesine inanamıyordu.

Başıma gelenlerden mutluydu çünkü hak ettiğimi düşünüyordu.

Onu derinlere gömdüğüm, kendimce cezalandırdığım için benden nefret eden küçük kız şimdi cezalandırma sırasının ona geldiğini görmekten memnundu.

Gece yarısını geçmesiyle takvim 2 Aralık gününü göstermişti. Yedi yaşımdayken tam bugün kaçırılmış, hayatım boyunca yaşadığım en büyük travmayı yaşamış, zihnime ve ruhuma derin bir darbe almıştım. Şimdi, tam on altı yıl

sonra tekrar bugün hayatımın en kötü ikinci darbesini alarak asla unutamayacağım felaketler zincirine bir yenisini eklemiştim.

Onur Bey karşımdaki yerini aldığında, elinde tuttuğunu yeni fark ettiğim dosyayı aramızdaki boşluğa koydu. Yüzünden eksik etmediği tebessümü daha çok gerilmeme neden oluyordu. Ellerini birbirine kavuşturup arkasına yaslandığında bütün sükûnetiyle konuştu. "Sizinle bizzat görüşmek istedim. Bu cinayet şu anki bir numaralı önceliğimiz. Avukatınıza haber verdik. O gelmeden konuşmak istemeyebilirsiniz fakat bize ne kadar erken yardım ederseniz, katili o kadar çabuk buluruz."

Sözleri hafifçe kaşlarımı çatmama neden oldu. Babamın servetiyle birlikte kendime avukat edinmek zorunda kalmıştım. İlk zamanlar Cevdet amcanın ayarladığı bir adamla çalışsam da şu anki avukatım Ekrem amcaydı. Bir yanım bana yardıma geliyor olmasıyla rahatlarken, diğer yanım ona yük olduğum için kızgındı.

Sesimi bulmaya çalışarak boğazımı hafifçe temizledim. "Tabii ki yardımcı olmak isterim."

"Güzel."

Yüz ifadesiyle ters orantıya düşen bir ses tonu vardı. Tebessümü sakin olmamı, bir sorun olmadığını söylemeye çalışırken sesindeki tını uyarılar ile doluydu.

Önünde duran dosyayı aralayıp gözlerini yazanlarda dolaştırdı. "Feray Eldem, yirmi üç yaşında bir üniversite öğrencisi." Bakışları saniyeler sonra tekrar beni buldu. "Kaç yıldır galeride çalışıyorsunuz?"

"Yaklaşık bir yıldır."

Galeride işe başladığım ilk günü hatırlıyordum. Sanat ile dolup taşan o yer, benim evim gibiydi. Kendimi nadiren mutlu ve hayat dolu hissederdim. Böyle hissettiğim zamanlarda ise kendimi ya resim yaparken ya da galeride çalışırken bulurdum. Bu gece bir cinayete ev sahipliği yapan galeri benim kendimi bulduğum bazen de kendimden kaçtığım yerdi. Şimdi ise oradan kaçmak zorunda kalıyordum. Bu hayatın bana, *hiçbir zaman kendini evinde hissedemeyeceksin* deme şekli miydi?

Savcı önünde duran dosyayı açtı ve bir resim çıkarıp masanın üzerinden bana doğru itti. "Bu size tanıdık geliyor mu?"

Başıma giren ağrı yüzünden bulanık gören gözlerim kısıldı. Titreyen parmaklarım önümde duran resmin üzerinde gezerken dudaklarım hafifçe aralandı.

Pazartesi günü galeride gerçekleşmesi gereken bir sergi vardı. Ünlü ressamların portreleri ve çalışmaları açık artırmaya sunulacak ve sergilenecekti. Fotoğraftaki tablo da on altıncı yüzyılda yaşamış, ünlü ressamlardan birinin portresiydi. Aynı zamanda pazartesi günkü açık artırmanın pahalı parçalarındandı.

Gördüğüm şeyi anlamlandıramıyordum. Bu tablonun içinde bulunduğumuz durum ile ne alakası vardı? Ayrıca karşımdaki adamın bu tablonun varlığından pazartesi gününe kadar haberdar olmaması gerekirdi.

"Evet, pazartesi günü sergilenmesi gereken tablolardan biri."

"Maalesef ki sergilenemeyecek çünkü çalındı."

Duyduklarım bedenimin iki büklüm olmasına neden oldu. Omuzlarım çökerken midemin bulantısı şiddetlendi. Algılarım zayıflamış olsa da mantıklı düşünen yanım bas bas bağırıyordu. Anladığım şeyi anlamamış olmayı dilerdim. Parçaları yerine oturttuğumda şu anki yarım aklıma rağmen resmin bütününü görebiliyordum. Cansel Hanım'ın öldürülüşünün ardındaki nedenin bu tablo olması yüksek bir ihtimaldi ama tablonun galerideki varlığından kimsenin haberi yoktu. Ayrıca galeride bu tablonun beş katı değere sahip eserler vardı.

Kim onlar dururken bu tabloyu çalardı ki?

Dudaklarımın arasından bir mırıltı halinde kayan küfrü kendim bile zor duymuştum. Onur Bey bakışlarını yüzümde dolaştırmaya devam ediyor ve tepkimi ölçüyordu.

"Tablonun değeri hakkında bir bilginiz var mı?"

Sorusuyla duraksadım. Serginin büyük bir kısmından ben sorumluydum çünkü envanterleri listeleyen kişiydim. Çoğu tablonun değerini ve müzayede açılış fiyatını bilirdim. Elbette bu tablonun fiyatını da biliyordum. Karşımdaki adamın da benim bildiklerimi bildiğine emindim. Duruşundan, bakışından bile anlaşılabiliyordu olaylara ne denli hâkim olduğu fakat yine de cevapları benim ağzımdan almaya çalışıyor, beni sınıyordu. Karar vermek ister gibiydi. Onun için değerli bir görgü tanığı mıydım, yoksa soğukkanlı bir hırsız ve katil mi?

"Altmış bin dolar."

Cevabım karşımdaki adamın gözlerinin irileşmesine neden oldu ancak bu hareketindeki sahteliği hemen fark edebilmiştim. O tablo için söylediğim fiyatın üç katını verebilecek alıcılar vardı.

"Bu zamanda çok iyi para," dediğinde tepkisizdim çünkü ses tonundaki imayı görebiliyordum. Yaslandığı sandalyeden doğruldu. Koyu kahverengi gözleri üzerimde dolaşmaya devam ediyordu. "Galeride tablonun varlığını bilen kimler var?"

Emin oldum.

Bir şahitten çok şüpheli olarak yargılanıyordum.

"Siz benden mi şüpheleniyorsunuz?"

Kelimeler bir anda kayıp gitmişti dudaklarımdan. Saniyeler öncesinde kalan yaralı ceylanın pençelerini göstermiş olması, karşımdaki adamı şaşırttı. Onur Bey'in bakışları biraz da olsa yumuşamıştı fakat kendinden emin duruşu hâlâ oradaydı. Dudaklarını esir alan tebessümüyle gözlerimin içine baktığında kendimi tehdit altında hissetmeden edemedim.

"Olayı kişiselleştirmeyin, Feray Hanım. Ortada bir cinayet ve oldukça değerli kayıp bir tablo var. Tabii ki bizim için herkes birer şüpheli."

Sakinleşmeye çalışarak bakışlarımı kaçırdım. Adam haklıydı. Bu akşam sunduğum görsel oldukça ağız sulandırıcıydı. Sonuçta cesedin başında kanlar içinde bulunmuştum fakat bu katil kategorisinde sorgulanmam için yeterli bir neden olabilir miydi?

Tabloyu çalmak için hiçbir nedenim yoktu. Paraya ihtiyaç duyan insanlardan değildim. Babam ölmeden önce sahip olduğu servetin neredeyse hepsini bana bırakmış hatta bu yüzden abimle aramın açılmasına neden olmuştu. Para için birine zarar vermezdim. Bunu sahip olduklarım olmasaydı da yapmazdım zira benim insanlarla bir derdim yoktu.

Benim düşmanım kendimdi.

Dudağımın kenarını dişledim. Aklım ve fikrim bedenimi çoktan terk etmişti. Onları geri kazanmalıydım yoksa kötü bir pozisyona düşecektim. Titreyen kanlı ellerimi kaldırıp saçlarımı geriye attım ve derin bir nefes alarak dengemi bulmaya çalıştım. Biraz da olsa sakinleştiğimi hissettiğimde, tekrar başımı kaldırıp karşımdaki adama baktım. İyi bir gözlemciydi. Biraz da olsa kendime geldiğimi görerek sorguyu başlattı.

"Cansel Hanım hakkında bildiklerinizi öğrenebilir miyim?"

Zihnimde canlanan görsel kâbuslarımın bir fragmanıydı. Onu sonsuza kadar böyle hatırlayacak olmaktan korksam da en azından hatırlayacağımı düşünerek kendimi telkin ettim çünkü başkalarının aklında bir anı olarak bile kalamayacak insanlar vardı.

"Cansel Hanım sert ve otoriter biriydi. Aynı zamanda oldukça başarılı, saygı duyulması gereken bir kadındı." Dudaklarımdan kayıp giden sözlerle başımı kaldırıp karşımdaki adama baktım. Uyuşmuş sesimden yayılan sözlerimin samimiyetini görmesini diledim. "İş saatleri dışında bir diyaloğumuz olmadığı için kendisini pek tanımıyorum."

"Telefon kayıtlarına göre en son size mesaj atmış."

Sözlerini onayladım. Gelen mesajı düşündüm. İlk defa o kadar geç bir saatte bana mesaj atmıştı. Üstelik o mesajı attıktan yaklaşık on beş, yirmi dakika sonra galeriye varmıştım. Kalbim sızladı. Belki de daha erken gitmiş olsam şu an yaşıyor olabilirdi. Gözlerimin suçlulukla dolduğunu hissettim.

"Sergi için bu hafta çok çalıştık. " Ağzımda hissettiğim acımtırak tat yüzümün ekşimesine neden oldu. "Belki de daha erken gitsem onu kurtarabilirdim."

"Kendinizi suçlamayın," dedi ve ekledi. "Cansel Hanım tablodan birilerine bahsetmiş olabilir mi?"

İşittiğim soru aklımın sınırlarını zorladı. Tam önündeki kadın yaşadığı sarsıcı durum ile kendini kaybetmenin kıyısına gelmişti ama o hâlâ hırsızlığın nedenini yokluyor, bir motif bulmaya çalışıyordu. Karşımdaki adamın

umursadığı şey, ölen kadının katilinden çok tabloydu. Anlaşılan pahalı bir tablo, insan hayatından daha değerliydi.

Omuzlarımı silkmekle yetindim çünkü sorusunun cevabını bilemezdim.

Onur Bey gözlerime yerleşen öfkeyi görmüş gibi birkaç saniyeliğine bakışlarını kaçırdı. Ardından tekrar bana baktığında asıl sorması gereken soruyu sonunda bulabilmiş gibiydi. "Peki, Cansel Hanım'ı sevmeyen ya da sorun yaşadığı biri var mıydı?"

"Bilmiyorum, özel hayatından bahsetmezdi ama birkaç hafta önce galeride çalışan diğer kızlardan, biriyle görüştüğünü duymuştum." Omuzlarımı tekrar silktim. "Doğru ya da yanlış bilemem."

Onur Bey dosyanın içinden bir kâğıt çıkardı. Ardından siyah takım elbisesinin iç cebine yöneldi. Parmaklarının arasında tuttuğu kalemi kâğıdın üstüne bırakıp bana uzattığında konuştu. "Galeride çalışanların isimlerini yazın, lütfen. Onlarla da iletişime geçmemiz gerek."

Kalemi alıp kâğıda aklıma gelen isimleri karalamaya başladım. Galeride çalışan ben dahil dört kişiydik. Diğerleriyle güçlü bir iletişimim olmasa da katil olabilecek potansiyele sahip olduklarını düşünmüyordum. Onlar da benim gibi üniversite okuyan ya da mezun olmuş, genç yaşta bir şeyler başarmaya çalışan insanlardı.

İsimleri yazdığım kâğıdı karşımdaki adama uzattım. Tekrar yüzünde peydahlanan tebessümle kâğıdı aldı. Bakışları isimlerin üzerinde dolaştıktan sonra aklına bir şey gelmiş gibi tek kaşını kaldırarak tekrar dosyaya bakmaya başladı. İsim listesini dosyanın içine bıraktıktan sonra parmaklarının arasına aldığı bir başka resmi uzattı.

"Oldukça gelişigüzel bir şey fakat belki size çağrışım yapar." Uzattığı fotoğrafı elime aldığımda konuşmaya devam etti. "Bunu Cansel Hanım'ın avucunun içinde bulduk."

Bakışlarım fotoğrafta dolaşırken kalbimin ritmi değişti. Göğüskafesim korkuyla kasılmaya başlamış, bedenimdeki kan yavaşça çekilmişti. Yüzüme yerleşen şaşkınlığa karışan endişeyi saklamak isteyerek bakışlarımı fotoğraftan ayıramadım.

Gördüğüm şey, siyah bir kâğıttan yapılmış yıldız origamisiydi.

Gözlerimi yıldızın üzerinde dolaştırmaya devam ettim. Kusurlu bir origami, sakinliğimi alaşağı etmeyi başarmıştı. Kusurlu diyordum çünkü daha iyisini görmüştüm ve bu, onun yanında oldukça amatörce duruyordu.

Kaçırılışımın ardından cebimde bulduğum yıldızlar, yaşadığım travmayı atlatmamda bana güç vermişti. O zamandan beri bulduğum her yere kendimi rahatlatmak için yıldız çizerdim. Parmaklarım sağ bileğimin üzerine kapandığında içimdeki küçük kızın sesini duydum. *Ne tuhaf bir tesadüf*, diye mırıldanıyordu. Oysa tesadüflere inanmazdım.

Uzun süredir sessiz kaldığımı fark ederek başımı kaldırıp karşımdaki adama baktım. Oldukça sakin bir şekilde beni izliyordu. Bunun bir anlamı yoktu. Onur Bey haklıydı, fazlasıyla gelişigüzel bir şeydi. Herkes yıldız çizebilirdi. Fotoğrafı karşımdaki adama uzattığımda ilk defa duygudan arınmış bir sesle konuştum. "Bana bir şey çağrıştırmadı."

Onur Bey sözlerime inanmamış gibi dursa da tepki vermedi. Fotoğrafı elimden alıp eski yerine koyarken tebessümü genişlemişti. Bocaladığımı fark etmişti ve bu beni onun için tekrar bir şüpheli haline getirmişti. Açıkçası umurumda değildi. İstediğini düşünebilirdi. Tek derdim bir an önce buradan gitmekti. Kollarımı göğsümde birleştirip artık konuşmaya kapalı olduğumu duruşumdan anlamasını umdum. Bakışlarını üzerimde dolaştırmaya devam ettiğinde omuzlarım düştü. "Artık gidebilir miyim?"

Önünde duran dosyayı toplayıp ayaklandı. "Arkadaşlar ifadenizi alacak."

Gözlerini, gözlerimden ayırmıyordu. Kahverengi gözlerinin ardına gizlenen kararlılık, sağlam bir duvar gibiydi. Tek elini cebine sıkıştırırken duruşu dikleşti.

"Tekrar görüşeceğiz."

Yüzündeki tebessümle odadan ayrıldığında ardından bir tufan çıkardı. Gidişiyle ruhuma çarpan kapının tok sesi soluğumu kesti. Ellerimi yüzüme örterek derin bir nefes aldım. Baş ağrım şiddetlenirken bedenim artık tamamen uyuşmuştu. Aklımın çarkları dönmeye başladığında öğrendiklerimi bir sıraya soktum.

Cansel Hanım ölmüş, değerli bir tablo çalınmıştı.

Katil dışarıda bir yerdeydi.

Ve ben kendimi aptal gibi hissediyordum.

Saniyeler sonra işittiğim kapının açılma sesiyle baygın bakışlarımı odaya giren kişiye çevirdim. Gördüğüm tanıdık suret kalbimin parçalara ayrılmasına neden olurken, gözlerimi esir alan yaşlarla hızla ayağa kalktım. Güçsüz düşen bacaklarım son bir çırpınış ile öne atıldığında Ekrem amcaya doladım kollarımı. Yanında güvende hissettiğim adamın varlığıyla derin bir nefes aldım. O, her şeyi yoluna koyacak ve beni bu kâbus gibi geceden kurtaracaktı, biliyordum.

Saatler geçip gün tamamen aydınlandığında karakoldan çıkabilmiştik.

Erdem amca yaşadıklarımı hâlâ algılayamıyor, talihsizliğime söylenip duruyordu. Öyle ki eve gidene kadar endişelerini dile getirip durmuştu. Ben ise hiçbir şey hissedip düşünemiyordum. Sanki bu gece yaşadığım her şey bir masaldan ibaretti. Acı ve rahatsız edici bir rüya görmüş, kan ter içinde uyanarak yeni bir güne başlamış gibiydim.

"Feray."

Ekrem amcanın sesiyle soyutlandığım dünyaya geri döndüm. Endişeyle parlayan gözleri bana bakıyor, sanki bir tepki bekliyordu. O an anladım ki dakikalardır konuşan adamın tek bir cümlesini dahi işitmemiştim.

"İyi misin, kızım?" dedi ve sesi endişeyle dalgalandı. "Hastaneye götüreyim mi seni?"

Ekrem amcanın eli sıkıca direksiyona sarıldığında arabanın durmuş olduğunu fark ettim.

Apartmanın önündeydik.

Başımı yavaşça iki yana salladım. "İyiyim," dedim iyi olmaktan oldukça uzak olan sesimle. Ekrem amca bedenini hafifçe bana döndürdüğünde benden çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Yok bu böyle olmayacak. Ben en iyisi bu dava sonuçlanana kadar İstanbul'da kalayım."

Hızla pantolonunun cebine yönelip telefonunu çıkardığında öne atıldım. Elini kavrayıp doğruca gözlerinin içine baktım. Şefkatle parlayan büyük kahverengi gözleri, dudağımın kenarının hafifçe kıvrılmasına neden oldu. İçim kan ağlasa da gülmeyi küçük yaşta öğrenmiştim. Evet, gözlerine baktığım bu adama değer veriyor, varlığıyla güç buluyordum ama ona benden daha çok ihtiyaç duyan biri vardı. Kızı onu yanında görmek istiyordu. Orada olmasını dilediğin zamanlarda babanı yanında bulamamanın ne derece ağır ve acı verici bir şey olduğunu en iyi ben bilirdim. Bu yüzden onu kızından alıkoyamazdım.

"Ben iyiyim." Tebessümüme sahicilik katmaya çalıştım. "Beni biliyorsun, kolay kolay yıkılmam. Hem Afra, Simay ve Berna abla yanımda." Tuttuğum elini sıktım. "Senin kızınla olman lazım."

"Sen de benim kızım sayılırsın."

Sözlerinin yaralarımı kanattığından habersizdi.

Bazen sayılmak yetmiyor, anlamlı gelmiyordu.

"Biliyorum." Tebessümüm genişledi. "Ama yine de gitmen gerekiyor."

Elimi geri çektiğimde Ekrem amca derin bir nefes alıp bakışlarını kaçırdı. Söylediklerimin doğruluğunun farkındaydı. Bu yüzden saniyeler sonra beni onaylayarak kafasını salladı. "Güvendiğim avukat bir arkadaşım var. Numarasını sana mesaj olarak göndereceğim. En ufak bir sorunda onu ara, tamam mı?"

"Her şey için teşekkür ederim, Ekrem amca."

Dolan gözlerini saklamaya çalışarak bakışlarını kaçırdığında yüzünde buruk bir tebessüm vardı. İşte bu yüzden vedalardan nefret ediyordum. Değer verdiğin birine *hoşça kal* demek insanı yaralıyordu.

Hızla kapıyı açıp kendimi sokağa attığımda, soğuk hava yüzüme bir tokat gibi vurdu. Bütün duyularım ayaklanmıştı. Çizmelerim boş sokakta yankılanırken omzumun ardından baktım. Ekrem amca son kez el sallayıp arabayı çalıştırdığında önüme döndüm. Yürümüyor, adeta koşuyordum. Apartmanın

içine girip merdivenleri hızla çıkmaya başladım. Üçüncü kata geldiğimde kapıma doğru ilerleyip çantamdan anahtarımı aldım.

Eve girdiğim gibi kapıyı arkamdan itip elimdekileri yere attım.

Hâlâ titreyen parmaklarımla hızla soyundum ve banyoya doğru ilerledim. Kalın, gri perdelerimin arasından sızmaya çalışan gün ışığı yolumu aydınlatmayı zar zor başarıyordu.

Mutfağın önünden geçtiğim sırada durarak buzdolabına baktım. İçimi yakan alevleri harlayacağını düşünerek mutfağın içine girdim ve buzdolabını açıp içinde duran yarısı dolu şarap şişesini aldım. Mantarını çıkarıp bir kenara attıktan sonra içkiden büyük bir yudum alıp yüzümü buruşturdum.

Camdan oluşan duşakabinin içine girip sıcak suyu açtım. Sıkıca kavradığım şarap şişesinin ağzını dudaklarıma yaslayıp, alkolü yudumladığımda kendimi içkiyle boğmak istedim.

Şişeyi yere bırakıp doğruldum. Bedenime vuran damlalar ile yavaşça ellerimi kaldırdım. Kana bulanan avuçlarımı sertçe ovalamaya başladığımda canımın acımasını umursamadım. Birbirine sürten ellerimin arasından sıyrılan kanlar göğüskafesimi sıkıştırıyordu. Islanan saçlarım sırtıma yapışırken beyaz şişeyi alıp şampuanı avuçlarımın arasına döktüm.

Parlak bir renge sahip olan kanlar bedenimi terk etti.

Ayakta durmak güçleşirken sırtımı duvara yasladım. Bedenimi sarmalayan sıcak su biraz da olsa rahatlamamı sağlamıştı. Yavaşça kayıp beyaz zemine oturduğumda sular bedenimi tavaf ediyor, gözyaşlarıma karışıyordu. Bacaklarımı kendime çekerek giderde kaybolan kırmızıya boyanmış suyu izledim. Bakışlarım kucağımda duran ellerime düştüğünde enseme vuran sıcak suyla gevşedim.

Gözlerim bileğimdeki dövmeyi buldu.

Sağ bileğimin sol kısmında ufak bir yıldız dövmesi vardı. On sekiz yaşıma girdiğim gün gidip yaptırdığım bu dövmeye her dokunduğumda kendimi bir nebze de olsa iyi hissederdim. Sanki aniden yalnızlığımdan sıyrılır, güç bulurdum. Bu yüzden hâlâ o origaminin varlığını anlayamıyordum. Benim için oldukça anlamlı olan bu sembolün, Cansel Hanım'ın avucunun içinde ne işi vardı?

Bir süre sıcak suyun altında öylece oturdum. Şarabımı yudumlayıp aklımı sersemlettim. Gözyaşlarımın ruhumdan sızmasına, bir nebze de olsa rahatlamama izin verdim. Tamamen uyuşmuş olduğuma kanaat getirdiğimde ise suyu kapatıp banyodan çıktım. Beyaz havluyu üzerime dolayıp odama yöneldiğimde, saçlarımdan damlayıp zemini ıslatan sulara aldırış etmedim. İç çamaşırlarımı giyip üzerime kalçalarımı örtecek uzunluktaki gri tişörtümü geçirdiğim sırada çalan telefonumla ürperdim. Sessizliğe alışan kulaklarımın çınlamasına neden olan gürültüyle odamdan çıkıp salona girdim.

Çantam diğer kıyafetlerim ile yerdeydi. Ön cebini açıp, telefonu çıkardığımda gördüğüm isimle durdum. Sabahın yedisinde arayan kişinin Taylan olması oldukça şaşırtıcıydı. Kendisi Afra'nın yakın arkadaşı olurdu, biz de bu sayede tanışmıştık.

Aramayı yanıtladığımda işittiğim ilk şey endişeyle adımı haykırması oldu. "Feray!"

"Efendim?"

"Dün gece neler olmuş ya öyle? Neredesin sen, galeriye gittin mi?"

Tek nefeste sorduğu sorular ile kafam daha çok karıştı. Dün gece yaşadıklarımı nereden, nasıl öğrenmiş olabilirdi?

Sertçe yutkundum. "Taylan ne diyorsun sen?"

"Bilmiyorsun demek. Hemen haberleri aç."

Tek kelime etmeden aramayı sonlandırıp salonun ortasında duran kahve sehpasına yöneldim. Televizyonu açıp sehpanın üzerine oturduğumda, karşıma çıkan haber kanalıyla dikkat kesildim. *Karaköy'de Cinayet* manşeti yanan gözlerimin kısılmasına neden oldu. Televizyonun sesini açıp kısa saçlı spikerin konuşmasını dinlemeye başladım.

"Gece yarısı Karaköy'de bir sanat galerisinde işlenen cinayet kan dondurdu. Çalışanı tarafından ölü bulunan Galeri Müdürü Cansel Yıldırım'ın pazartesi günü gerçekleşecek olan müzayedeye önderlik etmesi bekleniyordu."

Bir yıldır üstünde çalıştığımız bu organizasyon elimizde patlamak üzereydi.

Spiker, Cansel Hanım'dan ve katilin aranıyor olduğundan kısa bir şekilde bahsedip başka bir habere geçtiğinde, çalınan tablodan bahsetmemiş olmasına azıcık bile şaşırmadım. Savcının benimle görüşmesinden bu davanın büyüklüğünü kavramam gerekirdi. Tablonun galerideki varlığından kimsenin haberi yoktu. Eğer halkın da haberi olmazsa tablonun bulunmaması durumunda bir sorumluluğa sahip olmayacaklardı.

Televizyonu kapatıp ayaklandığım sırada gözüme takılan şeyle durdum.

Kapımın önünde kıyafetlerimin az ilerisinde duran zarfa baktım. Daha önce orada olmadığına emin olduğum zarfa ilerlerken ürperdiğimi hissettim. Eğilip kırmızı zarfı aldığımda tırtıklı yüzeyinde parmaklarımı dolaştırdım. Küçük zarfın üzerinde isim veya başka bir şey yazmıyordu.

Zarfı açıp içinde bulunan ve yine kırmızı renkte olan kâğıdı çıkardım.

Ah Milena...

Ne kadar şanslı olduğunu bir bilsen, senin kadar sevilemeden ölüp gideceğim.

Kaşlarım çatılıp alnımın ortasında ince bir çizginin oluşmasına neden olduğunda, parmaklarımın arasında duran zarfın maksadını çözemedim. Franz Kafka'nın Milena'ya Mektuplar kitabından bir alıntı olduğu barizdi fakat bana bir anlam ifade etmiyordu. Kim, niçin bunu kapımın altından atarak ellerimin arasına bırakmıştı?

Zarf Afra'ya gelmiş olmalıydı. Bu sıralar takıldığı şu adını hatırlayamadığım çocuktan bir hediye veya mesaj olabilirdi.

Kartı zarfın içine koyduğum sırada kapımın önünden gelen adım sesleriyle irkildim. Ağır adım sesleri tedirgin ediciydi. Bir anlık gaflet ile zarfın sahibinin kapımın önünde olabileceğini düşündüm ve hızla kapıyı açtım.

Gördüğüm ilk şey bana dönük bir sırt oldu.

Yıkılmaz gibi duran bir duvara benziyordu. Tamamen siyahlara bürünmüş bir adam vardı görüş alanımda. İstemsizce bakışlarımı üzerinde dolaştırıp dikkatimi verdim. Kusursuz bir fiziğe sahipti. Uzun boyu onu daha görkemli kılıyordu. Siyah postallarının bir kısmı çamura bulanmış, ceketi yağmurdan dolayı ıslanmıştı. Karşımda kalan kapının önünde öylece duruyordu ki bir anda omzunun ardından bana baktı.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken göz göze geldiğim adam vücudunu bana doğru çevirdi. Siyaha çalan gözlerinde duygu yoktu. Yüzünde tek bir mimik bile canlanmıyordu. Tek kaşım havalandığında gördüğüm kişinin gerçekliğini sorguladım.

Dün dükkâna gelen adamdı, karşımdaydı.

Gözlerini karanlık bir girdaba benzettiğim, çizimlerime baktığı için kızdığım ve çocuk kitabı satın aldığı için şaşırdığım adam.

Dudaklarımı birbirine bastırıp sertçe yutkunduğumda gözleri, gözlerimden ayrıldı. Birkaç saniyeliğine bakışlarını bedenime değdirdi. Bana azap veren bir yavaşlıkla manzarasının keyfini çıkardı. Tanımadığım bir adamın karşısında yarı çıplak olduğum için rahatsız hissetmem gerekebilirdi ama şu an bu halimi azıcık bile umursamıyordum. Aklımı meşgul eden daha tedirgin edici şeyler vardı. Beklemediğim bir anda bütün samimiyetsizliğiyle konuştuğunda tok sesi kulaklarıma doldu.

"Ne büyük tesadüf. " Dudağının kenarı hafifçe kıvrılmış, alaycı bir tebessüm yüzüne konumlanmıştı. Kendimi tutamayıp karşılık verdim. "Ben tesadüflere inanmam."

Sözlerim üzerine tebessümü genişledi.

Verdiğim cevaptan hoşnut kalmış gibi görünüyordu.

"Akıllıca." Bakışları tekrar bedenimde dolaştı. "Tarzını sevdim." İç geçirip bana baktı. "Umarım iltifatım seni rahatsız etmemiştir."

İşittiğim sözleriyle kollarımı göğsümün önünde dolayıp yüzüme en az onunki kadar sahte bir tebessüm yerleştirdim. İlk karşılaşmamızda sarf ettiği sözlere göndermede bulunarak pervasızca konuştum. "Sorun değil, güzel şeylere kayıtsız kalamadığını biliyorum."

İşte şimdi yüzünde gerçek bir gülümseme belirmişti.

Cüretkârlığım hoşuna gitmiş olmalıydı.

Bakışlarım elinde duran anahtara kaydı. Ekrem amcanın gidişiyle boşalan evine karşımdaki adamın yerleştiğini algılamak göğüskafesimi sıkıştırdı. Geriye doğru adımlayıp kapıma dokundum.

"Neyse, sana iyi sabahlar ve yeni evin hayırlı olsun."

Kapısını açıp ittirdi ve kendi evine girip bana baktı. Yüzündeki gülümseme yine alaycı bir tebessüme dönüşmüştü. "Teşekkür ederim. Kahveye de beklerim."

Teklifiyle sırtımdan bir ürperti geçti. İlgimi çekebilen insan sayısı azdı ve karşımdaki adam o azınlığa dahil olmuştu. Dikkatimi çektiğini anlamamasını dileyerek umarsız bir tavırla mırıldandım. "Daha çok beklersin."

Kapıyı yüzüne çarpacağım sırada işittiğim sesle duraksadım. Duyumsadığım şarkı sözleri tanıdık bir kadının dudaklarından dökülüyordu. Bakışlarım kaşlarını çatarak merdivenlere bakan adamı buldu. Ne olduğunu anlamamak afallamasını sağlamıştı. Oysa ben saniyeler sonra göreceğim tabloya oldukça alışıktım.

Gözlerini takip ederek adımladığımda görüş alanıma giren arkadaşım ile dudağımı dişledim. Afra duvarlara çarpa çarpa ilerlerken arabesk bir şarkı mırıldanıyordu. Elini duvara vurarak bağırdığında gözlerimi yumarak sabır çektim.

"Bir kulunu çok sevdim, o beni sevmiyor," dedi Afra. "Kalbimi ona verdim, artık geri vermiyor."

Bakışlarımı aralayıp zilzurna sarhoş olan arkadaşımı izledim. Elindeki montu sürükleyerek birkaç kez yere vurdu. Desibelini artırarak sanatını icra etmeye devam ettiğinde sinirlenmeye başlamıştım.

"Döndüm kıbleye doğru, açtım ellerimi. Yalvardım Allah'ıma duysun diye beni." Sarı saçlarını dört bir yana sallayan arkadaşım, başının dönmesiyle duraksayarak onu izleyen adama baktığında aniden ayılmış gibi kıkırdadı. "Ay, duydu galiba."

Gözlerim irileşirken yabancı gülümsedi. Ona attığım bakışları fark ederek dudaklarını birbirine bastırdığında, en yakın arkadaşım işaretparmağını saçlarına dolayıp bir yılan misali kıvrıla kıvrıla adamla konuşmaya başladı. "İyi geceler, ben Afra."

"Sabah oldu."

Hızlı adımlarla yanma ilerleyip bileğini kavradım. "Hadi canım, gel ben seni yatırayım." Onu çekiştirdiğimde sadece benim duyabileceğim bir tınıyla mırıldandı. "Kızım dursana. Adam dehşet-ül vahşet bir şey."

Ona sinirlendiğimi belli eden bakışlar attığım sırada dengesini kaybederek bana devrildi ve acıyla inleyip sol ayağını kaldırdı. "Ay, bileğim," diye cıyaklamaya başladığında şoka girdim.

Yardım çığlıkları üzerine bize doğru adımlayan adamı buldu gözlerim. Ciddiyetinden ödün vermeden ve tek kelime etmeden Afra'yı kucağına alarak, arkadaşımın aklını da başından aldı. Ellerinde minicik kalan kıza ardından bana

baktığında tepki veremeyecek kadar şaşırdığımı gördü. Yüzünde anlamlandıramadığım kadar alaycı ve hınzır bir tebessüm vardı.

"Girebilir miyim?" Başıyla kucağındaki kızı işaret etti. "Yürümese iyi olur."

Centilmen ve kibar biri olduğunu düşünmek isterdim fakat zihnimdeki kadın *fırsatçı* diye bağırıyordu. Bakışlarımı, bayık gözlerini onu taşıyan adamda dolaştıran arkadaşıma çevirdim. Beni fark ederek yalandan bir acıyla sızlanmaya başladı.

Derin bir nefes alarak elimle içerisini işaret ettim. "Tabii, buyur."

Eve girdiğinde ardından ilerledim ve kalıcılığını garantiye almamak için kapıyı ardımızdan açık bıraktım. Kara gözlerini üstünkörü etrafta dolaştırdıktan sonra tam karşımızda kalan uzun koridora adımladı. Afra alkolün verdiği yetkiyle tamamen mayışmış ve salınmıştı. Yine de şarkıyı mırıldanmaktan geri kalmıyordu.

Bana her şeyiyle bir askeri andıran adam, odama girip arkadaşımı dağılmış siyah örtümün üstüne bıraktığında onu izlemeye devam ettim. Afra yatağa kurulup anında uyuma moduna geçti ve yabancıyla baş başa kaldım. Tanımadığım birinin en mahrem alanımda olması huzursuz hissetmeme neden olurken yabancı ciddiyetini kuşandı. Sessizce bana doğru geldiğinde ellerini siyah pantolonunun ceplerine iliştirdi.

"Teşekkür ederiz. Sabahın köründe yorduk seni," diye mırıldandığımda başını iki yana salladı. "Sorun değil." Gözlerini yüzümde gezdirip ürpermemi sağladığında alaycı tebessümü geri döndü. "Ben halimden memnunum."

Tam yanımdan geçerken yavaşladı.

Aynı anda derin bir nefes aldığımızda kokusu ciğerlerime doldu. Afallayarak yanağımın içini dişledim. Erkeksi, kendine has kokusu her kadının arzusunu uyandırabilecek bir yapıya sahipti.

Ardından yürüyerek koridorda adımladığımda önümdeki adam yavaş hareket ediyor, bakışlarını etrafta dolaştırıyordu. Sabahın bu saatinde yabancı bir adamla daha fazla vakit geçirmek istemeyerek hızla onun önüne geçtim ve aralık duran kapıyı geriye ittirdim. Kibarca onu kapı dışarı ediyor oluşumu fark etmesi tebessümünün genişlemesini sağladı. İnsanı tedirgin eden, siyah olduğuna yemin edebileceğim kadar koyu olan gözlerini yüzümde dolaştırmayı bırakıp dağınık salonuma baktı.

"Ressam mısın?"

Sorusuyla bakışlarının odaklandığı noktayı buldum. Az ileride salonun yanında kalan atölyemin kapısı aralıktı ve içerideki tuvallerim ile boyalarım görünüyordu. Kaşlarımı çatarak bedenimi o tarafa döndürdüm. Kilitlediğime emin olduğum odanın kapısının neden açık olduğunu idrak edemiyordum.

"Hayır, değilim." Dedim ve önüme döndüm. "Psikoloji okuyorum."

"Bence olmalısın. Bayağı yeteneklisin."

Saatler önce yaşadığım şok hâlâ benimleydi fakat kalbimin üstüne pusu kuran kasvet biraz da olsa dağılmıştı. Sanırım bunun nedeni karşımdaki adamın gündelik sohbetiydi. Kendimi bir saniyeliğine normal bir birey gibi hissetmemi sağlamıştı. Yeteneğimi takdir etmesinden gurur duydum.

"Evet ama teknik çalışmalı ve tonlamalarıma dikkat etmeliyim."

Dünkü eleştirisini ona hatırlattığımda gülümsemesi genişledi. "İyi bir dinleyicisin. Senden güzel psikolog olur."

Tebessüm etmeme neden olmasıyla bakışlarımı kaçırdım. Yıkılmaz duvarlarımı aşarak tekrar ona döndüğümde, yeni komşuma ayıp ettiğimi fark edip elimi uzattım. "Doğru düzgün tanışamadık. İsmim Feray."

Kara deliği andıran bakışlarını bir saniye olsun gözlerimden ayırmadı. Elini, elimin içine kaydırıp titrek bir nefesin dudaklarımdan kayıp gitmesine neden olduğunda hissettiğim akım ile titredim. Kaşlarımı çatarak sırtımdan geçen ürpertiye anlam vermeye çalıştığımda huzursuzlaştım.

Ciddiyetine eklenen resmiyetle konuştu. "Tanıştığıma memnun oldum. Ben de Hektor."

İsmi aklıma tek bir şeyi getirdi.

Truva Kralı'nın oğlu, tüm zamanların en büyük savaşçısı ve kimsenin karşılaşmaya cesaret edemediği yüce komutan Hektor.

Yabancı olduğunu tahmin etmediğim için şaşırdım.

"Gerçek ismin mi?"

Lakap olabilecek bir isimdi. Eğer öyleyse ilgim şahlanırdı çünkü böylesine kudretli bir adamın namını üstlenebilecek ne yapmış olabilirdi diye merak ederdim.

Dudağının kenarı kıvrıldı. Varlığı ile yokluğu bir olan tebessümüyle gözlerimin içine baktığında sorumu yanıtladı. "Hayır, değil."

İçim kontrol edemediğim bir merak ve keşfetme arzusuyla doldu. Bunu fark etmiş olmalıydı ki alaycılığı harmanlandı. Yüzündeki tebessüm sebebiyle benimle dalga geçtiğini hissetmeye başlıyordum. Yine de pes etmeden gerçeği öğrenmek istedim. "Asıl ismin ne?"

"Söyleyemem." Göz kırparak beni heyecanlandırdı. "Bu bir sır."

Bedenimi teğet geçip evimi terk ettiğinde karşı daireye yürüdü. Dönüp bakmadan konuştuğunda onu dinlemeye devam ettim.

"Ama belli olmaz. Belki bir gün öğrenirsin."

Kapısını açıp içeri girdiğinde son kez bana baktı. Başımı dikleştirdim. "Bunun için seni sık sık görmem ve konuşmam gerek." Gözlerimi kısarak kafamı iki yana salladım. "Kusura bakma ama arkadaş edinmekten hoşlanmam."

"Biz de arkadaş olmayız o zaman."

Yüzüne yerleşen ifade kalbimi sekteye uğratırken yabancı olduğum bir karıncalanma tenimi sardı. Şaşkınlığım keyfini ikiye katladığında kapıyı kapatmadan önce beni uğurladı.

"Kendine dikkat et, Feray."

Kaşlarım çatıldığında ismime yaptığı vurgu göğüskafesimi sıkıştırdı. Paranoyaklığım, bir kurt gibi kemirdi zihnimi. Saçmaladığımı düşünerek ardından kapıyı örttüm ve uzun koridorda adımladım.

Gerçek beni bilemezdi, bu mümkün değildi.

Yatağıma kurulmuş, siyah örtümü bacağının arasına sıkıştırarak uyuyan arkadaşımın yanına kıvrılırken başımdaki ağrı şiddetlendi. Çıplak bacaklarımı uzatarak tavana bakmaya başladığımda kendimi garip hissetmeme neden olan adam ile yanağımı dişledim. Kâbus gibi geçen bugünü sonsuza dek unutmak istiyordum fakat o yabancı algılarımı kırmıştı.

Tuhaf bir havası vardı.

Beni tedirgin etmiş fakat aynı zamanda ilgimi çekmişti.

Saniyelerin ardından uykuya daldım ve bir kâbusun sivri pençelerine düştüm. Benliğimi ele geçiren karanlığın ardında beni avlayan bir şey vardı.

Görüş alanım kanla süslüydü.

Oluk oluk akan kanların ardında ise biri vardı.

İnsanı bakışlarıyla tehdit eden adamın kara gözleri, girdap gibiydi.

KOD ADI: CHIAROSCURO

"Denge kaybolunca resmin bütünü bozulur."

Bende bir sorun mu var diye düşündüğüm gecelerin sayısı çoktur. Öyle ki bazen kendimden ayrılır, benliğimi karşıma alırım. Gördüğüm nefes alan lâkin ölüden farksız olan bedeni incelerim dakikalarca. Bakışlarımı sönmüş kahverengi gözlerde dolaştırırım. Sonra en son ne zaman içten bir kahkahayla kutsandığını hatırlamadığım dolgun dudaklara bakarım. Zihninin içine hapsolmuş o kızın kendim olduğunu unuturum. İşte öyle yabancılaşırım ki kendime, çoğunlukla canım acır gördüklerimden.

Aynalara bakmayı sevmem çünkü gördüğüm yıkım umudumu söndürür.

Parmaklarıma sardığım siyah bandajları düzelterek ringe çıktığımda, derin bir nefes aldım. Karşımdaki adamın ellerine geçirdiği, kırmızı darbe yastıklarına yumruklarımı savurmaya başladığımda geçen gecenin vahşet dolu görüntülerini anımsamadan duramıyordum.

Soluklarım hızlanırken kalbim tekledi. Kendimi rahatlatmak için ya resim çizer ya da dövüş sanatlarıyla uğraşırdım. Bu ikili her daim bana ilaç gibi gelirdi fakat şu an onlar bile derman olmuyordu. Öyle bir açlık vardı ki içimde yerini dolduramıyor, tatmin olamıyordum.

Sağ bacağımı kaldırıp yastığa sert bir darbe geçirdiğimde eğitmenim Gürkan geriledi. İrileşen bakışlarıyla gözlerime tutunduğunda mırıldandı. "İyi misin sen?"

Sorusuyla derin bir nefes alarak duraksadım. Benden birkaç yaş büyük olan sarışın adamın sorgulayıcılığı karşısında başımı sallamakla yetindim. İkna olmasa bile tek kelime etmeden yastıkları kaldırdı. Yumruklarımı peşi sıra ona sallayarak çığlık atma isteğimi bastırmaya çalıştığımda zihnimdeki yabancı fısıldadı. Bana, ne yaparsam yapayım bu iğrenç histen kurtulamayacağımı söylemesi öfkemi harladı. Son yumruğum karşımdaki adamın tekrar gerilemesine ve dengesini kaybederek sendelemesine sebep olduğunda, dikleşerek elinde tuttuğu hedeflerimi indirdi.

"Sanırım cevabımı aldım. Bugünlük bu kadar yeter, sakatlanmak istemiyorum."

"Kusura bakma, aklım çok dolu."

Sözlerim üzerine tek kaşını kaldırarak, *öyle mi* der gibi baktı bana. "Sorun değil ama kendini çok yoruyorsun, biraz sakin ol."

Söylemesi kolaydı.

"Perşembe günkü maçını iptal etmemi ister misin?"

Gürkan'ın yanıma gelerek başkalarının duyamayacağı bir şekilde mırıldanmasıyla başımı dikleştirdim. Gözlerim hızla etrafı taradığında, kimsenin bizi duymadığından emin oldum.

Yaklaşık iki yıldır, bahis üzerine dövüşüyordum. Bunu paraya ihtiyacım olduğu için değil, tamamen bir şeyler hissetmek adına yapıyordum zira içim ölüydü. Tabirim öylesine caizdi ki başka bir kelime bu kadar iyi ruhumu tanımlayamazdı. Yıllardır doğru düzgün bir şey hissedemiyor, tatminlik yaşayamıyordum. Karşımdaki adamla tanıştığımda ilk zamanlar sadece eğitmenim olmasına izin vermiş, bunu bir spor olarak yapmaya başlamıştım. Daha sonra bende bir şey görmüştü. Aniden gelir elde edebileceği bir araç olmuştum. Bu konuda bir şikâyetim yoktu çünkü onun benden yararlandığı kadar ben de bu durumdan yararlanıyordum. Dövüşmek benim için bir tedaviydi. Eğer ruhumu yakan öfkemi dışarıya savuramazsam fizyolojim bozuluyordu.

"Hayır, aksine bahsi artır."

İçimdeki dinmek bilmeyen öfke her geçen gün daha çok büyüyor, beni yutmak ister gibi davranıyordu. Rahatlayabildiğim nadir zamanlar yumruk savurduğum ya da yumruk yediğim anlardı. Bu yüzden dövüşün ertelenmesi asla bir seçenek değildi.

Ringten inip soyunma odasına doğru ilerlerken, elimdeki bandajları sökmeye başladım. Kısa ve hızlı bir duşun ardından üstümü değiştirdim. Siyah taytımın üzerine kazağımı geçirip postallarımı giyerek saçlarımı kuruttum ve işim bittiğinde çantamı omzuma atarak mekânı terk ettim.

Dışarıya çıktığımda esen rüzgâr titrememi sağladı. Şişme montumun fermuarını çekerek boş sokakta yürüdüğümde, az ilerimde duran kadını fark ettim.

Komando Merdivenleri'nin ilk basamağına oturmuş, beni bekliyordu. Tam bu saatlerde işe gitmek üzere evden çıkardı. Mutlaka sabah kahvesini benimle içer sonra kendi yoluna giderdi. Yüzündeki tebessümle beni izlemeye başladığında adımlarımı hızlandırdım. Ona yaklaştığımda yanında duran karton bardağı kaldırarak bana uzattı.

"Biraz soğudu haberin olsun."

Yanına oturarak kahveyi aldığımda parmaklarıma yayılan ılıklık yeterli geldi.

"Bu sabah geç kaldın," dedi Simay. "Beş dakikadır bekliyorum."

Dudaklarımdan dökülen mırıltılarda kasvet saklıydı. "Bütün gün bir şeyleri yumruklasam anca rahatlarım gibi hissediyorum."

Sert ve acı kahvemden büyük bir yudum aldığımda bana çatık kaşlarla bakan kadına döndüm. Kısa, kahverengi saçlarını tokalamıştı. Üzerinde yeşil bir palto vardı. Bebeksi tenini makyaj ürünleriyle süslemişti. Yeşil gözlerini yüzümde dolaştırdığında dolambaçlı yollara bulaşmadan açık ve net oldu. "Sorun ne?"

Yanımdaki kadını yaklaşık beş yıldır tanıyordum. Simay, benim üst dönemimdendi. İki yıl önce okuldan mezun olmuştu ve şimdi İstanbul'un en iyi hastanelerinden birinde çalışıyordu. Yakınım dediğim ve değer verdiğim nadir insanlardan biriydi. Aynı zamanda benim kara kutumdu. Aklımın tenhalarında dolaşan gölgeleri en iyi o bilirdi.

"Dün gece başıma gelenleri öğrenince yine beni terapiye git diye bunaltmayacağına söz ver."

Bana bakan yeşil gözlerin sahibini severdim fakat bazen çok korumacı olabiliyordu. Ve evet, psikoloji okuyan biri olarak kendimle yüzleşmekten kaçınırdım çünkü bilirdim. Karşılaşacağım şeylerin yoğunluğu beni parçalayabilir, yaralarım kanamaya başlarsa iyileşmeyebilirdi.

Küçükken kaçırılmam bende büyük bir yıkım yaratmıştı. Geçirdiğim travma sonrasında hatırlayamadığım şeyler vardı. Hatta çocukluğum büyük bir boşluğa sahipti. Nadiren bölük pörçük parçalar anımsar fakat onlara bir anlam veremezdim. Üstüne babamın intiharı eklendiğinde, zihinsel açıdan ne halde olduğumu anlamak çok da zor değildi.

"Söz veriyorum." Bedenini bana çevirerek dinleme moduna geçti. "Anlat bakayım, çok merak ettim."

Dün gece gördüklerim cehennemin bir tasviri gibiydi.

İnsanların zor durumlarda ya da kendini korumak istediğinde bir başkasına zarar vermesini anlayabiliyordum. Günümüzde başkaları tarafından hasar almamak için kendimizi korumak zorunda kaldığımız durumlar oluyordu. Özellikle bir kadın olduğunda bu bir kaide gibiydi. Fakat herhangi bir nesne ya da çıkar için başkasına zarar vermek, hangi aklın zehriydi?

Cansel Hanım, büyük ihtimalle o tablo için öldürülmüştü. Altmış bin dolar, genç bir kadının hayatına mâl olmuştu.

Bunu nasıl bir canavar yapabilirdi?

Karşımdaki kıza yaşadığım kaosu tasvir etmeye başladığımda bedenimi bir titreme sardı. Beş dakikaya sığdırdığım o cehennem azabı dile kolaydı. Oysa benim anlatması kısa süren korku dolu hikâyem, bir insanın varlığının noktalanmasıydı.

"Anlayamıyorum, Simay. İnsanın özünü öğreniyorum. Bunun okulunu okuyorum ama hâlâ bilmiyorum. Neden? Bazı şeyler neden olur?" Gözlerimizi buluşturdum. "Ben bunun cevabını bir türlü bulamıyorum."

Bana düştüğü dehşetten sıyrılmaya çalışarak bakan kadın, derin bir nefes aldı. "Bazen bir sebep yoktur da ondan. Her şeyi anlamlaştırmaya çalışır, başka insanların hareketlerine sebep ararsan yorulursun." Kahvesini yudumladıktan sonra konuşmaya devam etti. "Kimsenin aklını okuyamıyoruz, Feray. Güzel bir yetenek olabilirdi fakat böyle bir dünya yok."

Bunu kabul etmek istemiyordum çünkü edersem delirirdim. Babamın intiharının nedensizliğini sindiremezdim. O tetiği çektiğinde beni bırakmıştı. Terk edilişimin ardında bir anlam yoksa çıldırırdım. Yaşamaya değer olmadığımı fark edersem kahrolurdum.

"Bu durumun sende kalıcı bir hasar bırakmasına izin verme."

Psikolog edasına bürünmesiyle gözlerimi devirdim. Mesleki deformasyonu beni yoruyordu. Bazen unutuyordu fakat kolay kolay yıkılmazdım. Biliyordum, dışarıdan tam aksi görünüyordum lâkin deliremeyecek kadar çıldırmıştım.

"Cenazeye gidersen seninle gelirim."

Sözleriyle bakışlarımı kaçırdım. Boğazımda bir düğüm oluşmuştu. Mezarlıklardan nefret ederdim. Bu bende bir fobi gibiydi. Babamı gömdükten sonra o topraklara ayak basamaz olmuştum. Öyle ki onun bile yanına yıllardır gitmiyor, mezar taşma bir çiçek bile iliştiremiyordum.

"Bilmiyorum, bedeni otopside olmalı," diye mırıldanarak gözlerimi yumdum. Zihnime inen karanlık, kan kokuyordu. İçim yanıyor, günler öncesinde kalan çığlığım aklımda yankılanıyordu. Gözümün önüne gelen görüntüyle bakışlarımı aralayarak iç geçirdim. "Ama gidersem bana eşlik etmeni isterim."

Yüzündeki buruk tebessümle başını salladı. Kendimden ve yaşadığım acılardan bahsetmekten bunalarak konuyu değiştirdim. "Sende ne var ne yok?"

Sorum üzerine sıkıntıyla homurdandı. "Cüneyt'le ayrıldığımızdan beri hayatım altüst oldu ama onun dışında her şey yolunda."

Simay, üniversite boyunca Cüneyt adındaki oksijen israfından başka bir şey olmayan adamın biriyle sevgiliydi. Kendisinden hiç hazzetmezdim çünkü arkadaşımı hak etmediğini düşünüyordum. Acı olan ise haklı çıkmış olmamdı. Nişanlarına iki ay kala Simay'ı aldatmıştı. Bunun üzerine arkadaşım yeni bir eve taşınarak hayatına temiz bir sayfa açmak zorunda kalmıştı. Güçlü bir kadındı, bu yüzden her şeyin üstünden geleceğine emindim. Yine de bu durumun onu üzdüğünü görebiliyordum.

Sabah kahvemizi içip dert dökme seansımızı noktaladığımızda ikimiz de yolumuza gittik.

Öğleden sonra galeride olmam gerekiyordu fakat gram istekli değildim. Orası benim için her zaman bir kaçıştı. Kendimden saklandığım, gerçeklerden sakındığım bir yerdi. Şimdiyse evim olarak gördüğüm o mekân bir hayaletin mahzeniydi. Ne zaman orada adımlasam aklıma gelecek tek şey Cansel Hanım'ın cansız bedeni olacaktı.

Kaçış noktam, sığındığım liman olan galeri şu an bir suç mahalliydi. Dünden beri polisler orayı mesken edinmiş, altını üstüne getirerek araştırma yapmış olmalıydı.

Mekânın bir süre kapalı olacağına emindim ama yanılmış olmalıydım çünkü sabahın köründe benim gibi orada çalışan kızlardan birinden mesaj almış-

tım. Yönetimden, öğleden sonra galeriye gelmemizi isteyen bir çağrı geldiğini söylemişti. Bu yüzden perili evi ziyaret etmek zorundaydım.

Öncesinde ise geçen ay kararlaştırdığım bir şeyi aradan çıkarmalıydım. Randevuma geç kalacağımı fark ederek adımlarımı hızlandırdığımda İbrahim'in beni azarlayacağına emindim. İç geçirerek sağa dönüp tenha sokakta adımladım. Görüş alanıma giren dövme dükkânı heyecanlanmamı sağladı. Bedenime işlediğim her cümle ve sembol bir anlam taşırdı. Tenime acılarımı, sevinçlerimi ya da hayallerimi kazırdım çünkü pes edeceğim zamanlarda onları görerek güçlenmeyi kendime âdet edinmiştim. En değerli dövmem, bileğimin içindeki küçük yıldızdı. O minik şey kendimi yalnız hissetmememi sağlıyor, ondan güç almama neden oluyordu.

Yirmi yaşımdayken yaptırdığım diğer dövmem dirseğimin hemen üstündeki Roma rakamlarıyla yazılmış tarihti. Babamın doğduğu gün, ay ile yıl sonsuza ve derime işlenmişti. Her yıl öldüğü günün acısıyla yanıyordum fakat asıl kutlamam gereken varoluşuydu. Özümü yaratan adamın doğuşunu unutmamalıydım.

Son olarak bir de sol bileğimde küçük bir hilal dövmesi vardı. Bana unutmaya yüz tuttuğum, asla aklımdan çıkarmamam gereken o yaralı, küçük kızı hatırlatıyordu.

Dövme salonunun ağır kapısını ittirerek içeriye girdim.

İşittiğim şarkı her zamanki müziklerden biri değildi ki bu şaşırtıcıydı. İbrahim ile yıllardır tanışıyordum. Bütün dövmelerimi o yapmıştı ve hepsinden memnun kalmamı sağlamıştı. Kendisi dövme ve piercingten tenini göremeyeceğiniz otuzlu yaşlarının başlarında biriydi. Ağır metal dinlemekten hoşlandığı için genelde dükkânında o tarzın haricinde bir şarkı açtırmazdı.

Bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Siyahın ağırlıkta olduğu bekleme salonundan geçerek arka odaya ilerlediğimde, burasının benim için her zaman bir zindanı anımsattığını fark ettim.

"İbo, ben geldim," diye bağırdığımda duran müzik sayesinde işlevini yitirse de hâlâ takılı duran kulaklıklarımı çıkardım. Küçük beyaz şeyleri kutusuna iliştirirken, karşı bir yanıt almadığımı fark ederek duraksadım.

Başımı kaldırıp bana bakan adamın gözlerine tutunduğumda şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Kara gözlerini yüzümde dolaştırırken kırmızı ışığın kutsadığı alandan çıkan adam karşıma dikildi. Siyahlara bürünmüştü. Fiziğini örten tişörtü ve postallarıyla oldukça tarz gözüküyordu. Siyaha çalan saçlarını geriye doğru taramıştı. Kaslı kollarını süsleyen dövmelerinin güzelliğiyle dudaklarımı birbirine bastırdım. Tesadüflere inanmayan biri olarak kader inancımı geliştirmek üzereydim. Bu kadar rastlantı rasyonelliğimi zedeliyordu. Her açtığım kapının ardında bu yabancı vardı. Zihnimdeki kadın arsız bir kıkırtıyla

göz banyosu yaparken bir yandan mırıldandı. *Bu işte bir gariplik var,* diyordu ve nedensizce haklı olduğunu düşünüyordum.

Kara deliği andıran gözleriyle bana bakan adam yüzündeki alaycı tebessümle konuştu. "İbo taze bitti. İstersen Hektor var."

İbrahim ile daha geçen gün konuşup bir ay önceki randevumuzu teyit ettirmiştim. Böyle bir sorumsuzluk hiç de onun tarzı değildi. Karışan kafama ışık tutmasını umarak gözlerine tutunduğumda bana bakışlarındaki dikkat tedirgin hissetmeme neden oldu.

"İbrahim nerede?" diye sordum. "Ayrıca sen neden buradasın?"

Kabalığımı idrak ederek sertçe yutkunduğumda karşımdaki adam bunu umursamadı. Kaslı kollarını göğsünde birleştirerek bana bir görsel şölen sunduğunda alaycı tebessümü kayboldu. Ciddiyeti bana fazla resmi geliyordu.

"İbrahim'in acil bir işi çıktı. Bugünkü randevularına ben bakıyorum."

Sözleriyle kaşlarım çatıldı. "Sen dövme sanatçısı mısın?"

"Sayılır." Verdiği cevap beni azıcık bile tatmin etmemişti. "Dövmelerimi kendim yaparım."

Tek kaşım havalanırken gözlerimi bedeninde gezdirdim. Açıkta kalan tenine yerleştirilen birkaç dövme oldukça muntazam görünüyordu. Gerçekten bu denli yetenekliyse kendimi ona gözüm kapalı emanet ederdim.

"Anlaşılan saat on birdeki randevu sana ait." Solunda kalan stanttan siyah eldivenleri aldığında başıyla ilerideki deri koltuğu işaret etti. "Hazırsan başlayalım."

Az ilerimde duran koltuğa baktım.

Karşımdaki yabancıyı tanımıyor, zanaatını bilmiyordum.

"Korkma, canını yakmam," dediğinde sesindeki tını tam aksini düşünmeme neden oldu. Karşıma dikilip aramızdaki mesafeyi azalttığında, insanı tedirgin eden siyah gözleriyle buluştum. Başımı dikleştirip tezini reddettim. "Korkmuyorum sadece bir dövme sonsuza dek tenime kazınacaksa bunu tanımadığım bir adama yaptırmalı mıyım, emin değilim."

Alaycı tebessümündeki cazibe tehditkâr bir hale büründü.

"Merak etme, *bedenine* nazik davranacağım." İç geçirerek gözlerini yüzümde ardından vücudumda dolaştırdığında sıcakladığımı hissettim. "Güzel şeylere sadece kayıtsız kalamıyor değilim, aynı zamanda kıyamıyorum da."

Dudaklarım aralanırken olduğum yerde kalakaldım. Bedenime akın eden sıcaklık bana yabancıydı. Karşımdaki adam alenen benimle flört ediyordu. İşin tuhaf tarafı, bu tarz şeylerden tiksinip rahatsız olan ben şu an istemsizce heyecanlanıyordum. Bana bakan yabancı, mitolojik olay ve kahramanları ustaca kullanmaktaki başarısı ile tanınan Titian'ın elinden çıkmış bir eser kadar çarpıcıydı. Bakışıyla, duruşuyla ve özellikle yakışıklılığıyla etkileyemeyeceği bir insan evladının olacağını sanmıyordum. Yine de beni bu denli şaşırtması garipti.

"Şu an rahatlamam mı gerekiyordu?"

Sorum ile omuzlarını silkti. "Rahatlamadıysan heyecanlanmışsındır ki bu benim için bir sorun değil."

Saçlarımı savurarak homurdandığımda, laf sokmaya çalışırken kendimi açık ettiğimi fark etmiş ve öfkelenmiştim. Şu an geri adım atamazdım. İstemediğimi söyleyip dükkândan çıkarsam gerçekten beni heyecanlandırdığını zannederdi. Keyiflenmesine izin veremeyecek kadar narsist biriydim.

"Kendine duyduğun güveni azalt biraz. Sapık gibi görünmene neden oluyor."

"Eleştirini dikkate alacağım."

Tebessüm edecek gibi olduğumda, başımı çevirerek yanağımın içini dişledim. Koltuğa adımlayıp üstüne kendimi adeta attım. Beni izleyen adam siyah tabureye oturup kendini bana doğru kaydırdı. Boyu fazlasıyla uzun olduğu için bacakları bacaklarıma değmişti ve onunla göz göze gelmem için başımı geriye atmam gerekiyordu. Gözlerimiz buluştuğunda yakınlığımız karşısında afalladım. Pahalı parfümüne karışan erkeksi kokusu etrafımı bir duvar gibi sardı.

"İbo dövmenin taslağını çıkarmış ama not bırakmamış," dedi siyah eldivenleri takarken. "Nereye yaptırmak istiyorsun?"

Sorusuyla birlikte kazağımın eteklerine parmaklarımı geçirdim ve tek harekette çıkardım. Karşısında sporcu sutyenim ile kalakaldığımda, bakışlarının kardığını fark etmek yutkunmama neden oldu. Pekâlâ, onunla böyle bir an paylaşacağımı bilseydim daha güzel bir şey giyebilirdim ama üstümdeki de gayet iyiydi.

Bakışlarını yüzümden ayırmasa da tuhaf bir akımın aramızda elektriklendiğinin ikimiz de bilincindeydik.

Sol kaburgama, göğüs çizgimin kenarına yaptırmayı planladığım dövmeydi bu. Elimi istediğim bölgenin üstüne yerleştirdiğimde bakışları oraya kaydı. "Tam burası."

Cevabım üzerine kaşları hafifçe çatıldı. "Haberin olsun, acıyacak."

Biliyordum, kaburgalar dövme yaptırmanın en acı verici yerlerinden biri olarak kabul edilir çünkü cilt ince ve doğrudan kemiklerin üzerindedir. Bu yüzden canım acıyacak ve ağrı çekecektim fakat benim için önemli değildi. Acı toleransım yüksekti.

"Sorun değil, canım pek tatlı değildir."

Sözlerim üzerine alaycı bir tebessüm ettiğinde, arsız bir yorumda bulanacağını düşündüm fakat o susmayı tercih etti.

Akıllıca bir hareketti.

Koltuğa uzandığımda yerinden kalkıp diğer tarafıma geçti ve eşyalarını ayarladı. Yeni bir iğneyi açıp makineye taktığında onu izledim. Bu işlemi birçok kere yaptığı barizdi. Deneyimli olması rahatlamamı sağladı.

Bakışlarımı onda dolaştırmaya devam ettim.

Garip bir şey vardı. Tam olarak seçemiyor, nokta atışı yapamıyordum. Ona baktığımda bir yanım nedensizce aşinalık hissediyor, rahat davranmak istememe neden oluyordu. Diğer tarafım ise arkama dahi bakmadan kaçmamı söylüyor, ondan uzak durmamı haykırıyordu. Dışarıdan bakıldığında yakınıma almamam gereken belalı tipler gibiydi fakat aynı zamanda bir askerin duruşuna ve disiplinine sahipti. Gerçek mesleğini merak ettim. Acaba cidden asker ya da polis olabilir miydi?

İşaret ettiğim bölgeyi temizleyip kremlemek üzere parmaklarını tenime sürttüğünde gerildim. Dokunuşunun soğukluğu, sıcak tenimde tezatlık oluşturuyordu. Bedenimdeki teması karşısında nefesimi tutmadan edemedim. Kaşlarımı çatarak siyah renge boyanmış tavana baktığımda kendi kendime şaşırdım.

Karşı cins ile bir sorunum yoktu. Bir adamın bana dokunmasıyla utanacak ya da heyecanlanacak değildim. Yine de yabancıda farklı bir şey vardı.

Bedenimin *tuhaf* davranmasına neden olan bir şey...

"Memento Mori." Düzgün aksanıyla konuştuğunda bakışlarımı ona çevirdim. İbo'nun hazırladığı kalıbı tenime yapıştırıp taslak çıkardığı sırada başını kaldırarak gözlerimizi buluşturdu. "Güzel seçim. Anlamlı bir tercihte bulunman iyi olmuş."

"Sen Latince biliyor musun?"

"Yabancı diller konusunda geniş bir hazneye sahibim."

Yanağımın içini dişledim. Yabancının ardındaki gerçekliği gittikçe daha çok merak etmeye başlıyordum. Gizemli halleri merakımı uyandırıyordu ve ben buna mani olamıyordum. Bu üçüncü karşılaşmamızdı ve ben her defasında keşfetmek istediğim bir ormanın içinde gibi hissediyordum.

"Anlamını bir kitapta okumuştum. Nedensizce bedenime kazımak istedim. Sanırım iyi bir hatırlatma olduğunu düşündüm."

Memento Mori; fani olduğunu ve bir gün öleceğini hatırla, buna göre de hayatını dolu dolu yaşa anlamına geliyordu. Sanırım bunu hayat mottom haline getirmeliydim zira çoğu zaman hayatın aslında her şeye rağmen güzel olabileceğini unutuyordum.

Taslağı çıkarıp mürekkebini ayarladığı sırada sol kolunu bedenime yasladı. Yüzünden eksik etmediği alaycı tutumuyla parmaklarımı işaret etti. "Canın yanarsa kolumu sık."

İlk başta gözlerimi devirsem de makineyi çalıştırıp ilk atışını yaptığında bir küfür savurmadan edemedim. Tepkim gülümsemesinin genişlemesine neden olduğunda yutkundum. İğne yardımıyla mürekkebi tenime yedirmeye devam ettiğinde dudaklarımı birbirine bastırarak sakin kalmaya çalıştım. İlk harfi bitirip ikincisine geçtiğinde tavanı izlemeye devam ettim.

"Feray."

Dudaklarında hayat bulan ismim ona bakmamı sağladı. Adımı neden her defasında bir uyarı gibi zikrediyordu?

"Kendini çok kasıyorsun."

Gözlerimizi buluşturdu. Sözleriyle rahatlamaya çalışarak parmaklarımı koluna geçirdim. Temasım onun gerilmesine sebep olduğunda ise bakışlarımı kaçırarak etrafı inceledim. İşine devam ederek tenimi dağladı. Dakikaların ardından işlemi gerçekleştirdiği bölge uyuşmaya başladı. Gözlerimi ona yönelttiğimde, kavradığım kolunda bakışlarımı dolaştırdım. Kavisli ve kaslı kolunu süsleyen dövmeyi fark ettiğimde dikkatimi o noktaya verdim.

Omzunun altında kalan siluet, bir kadına aitti.

İnce çizgilerle sınırlandırılmış dövmeyi inceledim. Dolgun dudakları ve badem gözleriyle bana aşina gelen bir simaydı fakat tam olarak çıkaramıyordum. Yüzün sadece yarısı vardı. Kadının alnına birkaç tutam lavanta iliştirilmişti. Öylesine güzeldi ki anlamsız bir huzurla doldum.

"Sevgilin mi?"

Merakla dudaklarımdan dökülen sorum bana bakmasını sağladı. İğneyi tenimden çekti. İnce ve uzun parmağımı dövmesine sürterek ne kastettiğimi anlamasını sağladım.

"Hayır." Gözlerini, gözlerimden ayırmadı. "*Sevdiğim.*"

Boğazıma oturan düğüm ile kaşlarımı kaldırdım. Verdiği cevabı beklemiyordum. Bedenine kazıyıp sonsuza dek taşımak isteyecek kadar birini seviyor olması bana öylesine mantıksız geliyordu ki aklım bunu algılayamıyordu bile. Bakışlarımı tekrar dövmesine çevirdim. Başımı yana yatırarak gözlerimi kıstım. Aklımın almadığı bir diğer şey de neden bu siluetin bana bu derece tanıdık geldiğiydi.

Koluna baktığımı fark etmesiyle hızla gözlerimi kaçırdım ve müziğe odaklanmaya çalışarak acıma eşlik eden merakı görmezden gelmeyi denedim. En sevdiğim şarkılardan birinin çalmaya başlamasıyla mırıldanarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Aniden tenime saplanan acıyla tırnaklarımı elimin altındaki tene geçirdim.

"Hektor."

Acıyla zikrettiğim ismiyle buz kesti.

Geriye çekildiğinde derin bir nefes aldım. Empati kuruyor, acımı hissediyor gibi yüzünü ekşittiğini fark etmem titrek bir nefesin dudaklarımdan sıyrılmasına neden oldu. Daha yarısına bile gelmediği dövmem tahmin ettiğimden daha çok can yakıyordu.

"İsmim ağzına yakıştı," diyerek alaycı bir tavır sergiledi.

"Gerçek ismini neden kullanmıyorsun?"

Düşünmeden konuşmam üzerine karşımdaki adam gerildi. Hassas bir noktaya parmak bastığımı anlayarak kendimi bir an kötü hissettim. Doğru düzgün tanımadığım birine mahrem bir soru sormuş olmalıydım.

Açığımı kapatmak isteyerek mırıldandım. "Sende tam Pusat tipi var. Böyle ağır, sessiz biri gibisin."

Sözlerimle az önceki gerginliği hafifledi. Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldığında tenimi dağlamaya devam etti. "Bilemedin," diyerek kısa bir cevap verdiğinde istemsizce hırslandım.

Her zaman bilmece meraklısı biri olmuştum. Gizeme hayrandım. Bilmediğim bir şeyi keşfetmekten haz duyardım. Bu, psikoloji okumayı sevmemin en büyük nedenlerinden biriydi. İnsan zihni gibi karmaşık bir yapıyı arşınlayarak bir sonuç elde etmeye çalışıyordum. Tablolarıma da her zaman ufak detaylar ekler, sadece kendimin anlayabileceği notlar iliştirirdim. Bu yüzden karşımdaki adamın ilgimi çekmesine engel olamıyordum.

Gizli bir kara kutu gibiydi.

İçinde ne olduğunu bilmek istiyordum.

Düşüncelerimi arşınlayarak bakışlarımı yüzünde dolaştırdığımda ona yakışabilecek isimleri süzgecimden geçirdim.

Yıkılmaz, sarsılmaz bir dağ gibiydi. Hayatın feleğini birkaç kere arşınlamış bir ifadesi vardı. Bazı insanların yüzünden, bakışından veya duruşundan anlardınız çok şey yaşayıp gördüğünü. Yabancı o insanlardan biriydi. Gözbebeklerindeki siyahlıkta hayatın yorgunluğu yatıyordu.

"Demir?"

"Sanırım gerçeği öğrenene kadar tahmin üretmeye devam edeceksin." İç geçirdi. "Bahsi alevlendirelim mi?"

Gözlerimin ışıldadığına emindim. Merakım bir kere uyandıysa sonuca varana kadar yakamı bırakmazdı. Bunun karşılığında bir şey kazanacak olmak ise beni daha çok kamçılardı.

"Teklifin ne?"

Sorum üzerine geriye çekilip dövmemin üstünü sildi ve tekrar işe koyulmadan önce birkaç saniyeliğine düşündü. Arsız bir tebessümle bana baktığında kara gözleri heyecanlanmamı sağladı.

"Eğer ismimi bulabilirsen istediğin herhangi bir şeyi yaparım."

Bu çok fazla olasılığa sahip olan bir öneriydi.

Ayrıca bir yabancıdan nasıl bir istekte bulunabilirdim ki?

Onun kapasitesini, ilgi alanlarını, işini yani hakkındaki hiçbir şeyi bilmiyordum.

"Ya bulamazsam ve sen kazanırsan?"

"Senden talep ettiğim bir şey yok. Bulamazsan hiçbir zaman öğrenemezsin ve bu beni tatmin etmeye yeter."

Mantıksızdı. Onun elde ettiği tek şey duygusal bir doyumdu. Sır gibi sakladığı kimliğinin güvende olduğunu düşünerek kendini rahatlatacaktı ve ben bırakıldığım karanlıkta hırsım ile cebelleşecektim. Fakat doğru tahminde bulunur ve kazanırsam ondan herhangi bir şey talep edebilirdim. Onunla kalıcı bir bağ ya da ilişki kurmak gibi bir niyetim yoktu ancak yine de ilgimi çektiğini inkâr edemezdim. Âşık olduğu bir kadın vardı. Bu yüzden bana o gözle bakmazdı. Bundan destek alarak küçük oyunumu yaratmakta bir zarar görmedim.

"Nereden bileceğim doğru şıkkı bulduğumu?" Sorgulayıcı tavrım ile homurdandım. "Ya bana söylemezsen?"

Sandalyesini bana doğru kaydırarak bakışlarını yüzümde dolaştırdı. "Sanırım bana güvenmek zorundasın. Tek seçeneğin, gerçeği söyleyeceğime inanmak."

Güvenmek.

Birine kayıtsız, şartsız güvenmeyi yıllar önce bırakmıştım. İnsanların koşullara bağlı olarak herkese zarar verebileceğini düşünüyordum. Bu yüzden insanlara yaralarımı göstermezdim. Yıllardır hayatımda bulunan kişiler bile hakkımda çok az şey bilirdi. Yeni tanıştığım birine böylesine özel bir armağan verebileceğimi sanmıyordum fakat sözlerinin cazibesine de karşı koymak istemiyordum.

Zihnimdeki bilgiye aç canavarı uyandırmış, hırsımı körüklemişti. Artık duramaz, gerçeği öğrenmeden uyuyamazdım. Merak, törpülemem gereken kötü bir huyumdu.

"Peki, anlaştık."

Benden aldığı onay üzerine tekrar işe koyulduğunda yaklaşık yarım saat ellerinde kıvrandım. Arada tırnaklarımı tenine geçirsem de alışık olmalıydı ki hiç tepki vermemiş, istifini dahi bozmamıştı.

Dövmem bittiğinde beyaz vazelini tenime yedirdi ve jelatinle kapattı. O bölge uyuşmuş olsa da hafif bir yanma vardı. Doğrularak kazağımı üstüme geçirdiğimde, makinenin ucundaki iğneyi bana uzattı. Bu bir âdetti. İbrahim de yaptığı her dövmemin ardından kullandığı iğneyi bana verirdi. Yüzümdeki tebessümle iğneyi alıp çantama attım ve parayı öncesinden verdiğim için direkt gitmek üzere hareketlendim. Montumun önünü kapatırken bakışlarımı beni izleyen adama çevirdim. "Teşekkür ederim. Beklediğimden daha güzel oldu."

Yarım ağız tebessümüyle bana bakmaya devam etti. "Görüşürüz, Feray."

İsmime yaptığı baskıyla dikkat kesilmeme neden olduğunda kalbim tekledi. Neden adımı söylerken sanki bir şaka mırıldanıyor gibiydi?

Ona dik dik bakmaya devam ettiğimde telefonu çalmaya başladı. Elini cebine atsa da gözlerini gözlerimden ayırmadı. Bir saniyeliğine ekrana bakıp, arayan kişiyi gördüğünde kasıldı. Bana ardını dönerek çağrıyı cevapladığında bakışlarımı sırtında dolaştırdım. Güzelliği sinirimi bozarken omzunun ardından

dönüp bana bakmasıyla yutkundum. Konuşmak için gitmemi beklediğini idrak edip mekânı terk ettiğimde, kalabalık sokağa doğru adımladım.

Dakikaların ardından cehenneme açılan kapının önündeydim. Polisin çektiği şeritler artık yoktu. Bu, kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Galeri bir olay mahalliydi. En azından olması gereken buydu fakat dün gece yaşananları bilmesem asla burada birinin öldürüldüğünü anlayamazdım. Bana oldukça tuhaf gelen bu durumun ardındaki nedeni merak ettim. Adımlarım yavaşlarken orantılı bir şekilde nefesim kesildi. Dün gecenin korkunç görüntüleri kafamın içinde çakan şimşeklerdi. Aynı anda farklı zaman dilimlerini yaşıyordum. Kapıyı ittirerek aydınlık girişi görüş alanıma soktuğumda, bedenimi bir titreme sardı.

Azrail'in adımladığı hol, bir bataklıktı.

Derin bir nefes alarak yürüdüğümde kor alevlerin üzerindeydim. İçimi yakan acıya eşlik eden korkuda sessizliğin de bir payı vardı. Kahverengi gözlerim bulduğu noktaya sabitlendiğinde duraksadım. Anlık bir sanrıyla dün gece gördüğüm kadınının bedeni canlandı karşımda. Aralık duran gözlerine eklenen soğuk bakışlarıyla beni izleyen ölü bedeni anımsamak, çıldıracakmış gibi hissetmeme neden oldu.

Gözlerimi yumarak bu korkunç görüntünün gitmesini diledim. Sonsuza dek bana işkence çektirecek, aklımın sınırlarını zorlayacaktı.

Dudaklarımdan sıyrılan titrek nefesin ardından gözlerimi araladığımda fark ettiğim detayla kaşlarım çatıldı. Galeri temizdi. Sanki dün gece yaşananlar benim bir kâbusumdan ibaretti. Ne cinayete ne de polislere dair en ufak bir iz vardı fakat bu nasıl mümkün olurdu?

"Feray."

İşittiğim sesin beklenmedikliği karşısında titredim ve bakışlarım hızla bana seslenen kişiyi buldu. Galeride çalışan kızlardan biri bana bakıyordu. Koyu kahverengi saçlarını toplamış, üstüne bir ceket geçirmişti. Her zamankinden daha resmi ve şıktı. Yanıma adımlayarak topuklularının zeminde çınlamasına neden olduğunda gözlerimizi buluşturdum.

"İyi misin? Dün neler olmuş öyle ya?" İnce sesi zihnimi tırmaladı. "Vallahi şoktayım. Hâlâ sindiremiyorum olanları."

Eda, benden birkaç yaş büyüktü. Yaklaşık iki yıldır bu galeride çalışıyordu ve Cansel Hanım'dan nefret ederdi. Sürekli onun dedikodusunu yaparak, bir gün onun yerine kendisinin geçeceğini söylerdi. O yüzden yapmacık üzüntüsü içten içe kahkaha atmamı sağladı.

"Galeri neden açık?"

"Sorma. Neler öğrendim neler." Kollarını göğsünde birleştirerek konuşmaya devam etti. "Meğer galeri bir ay önce isimsiz bir alıcıya satılmış. Yeni patronumuz cinayeti duyup itibarımız zedelenmesin diye yetkililere para yedirmiş. Bu yüzden her şey şu an bu kadar normal gözüküyor." Bileğinde asılı duran

saate baktı. "Galeriyi kim satın aldı bilmiyorum ama başımıza yeni bir müdür atamış. Adam her an gelebilir. Biz de onu bekliyorduk içeride."

Kaşlarımı çatarak olanları sorguladım. Burası özel bir galeri olduğu için söyledikleri bir yere kadar mantıklıydı lâkin anlayamıyordum. Hiçbir şey olmamış, dün gece burada biri öldürülmemiş gibi nasıl şu an faaliyette olabilirdik?

"Sanırım bütün bu olanlar pazartesi günkü açık artırmayla ilgili. Bir şeyler dönüyor ama ben de tam anlayamadım."

Eda ilk defa doğru bir cümle kurmuştu. Ortada büyük bir sorun vardı. Dün gece biri öldürülmüş ve koruması gereken tablolardan biri çalınmıştı. Bu, sıradan bir cinayet ya da hırsızlık değildi. O tablonun galeride olduğunu bilen kişi sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Bu da iki sonuca varmama neden oluyordu; ya aramızdan biri dışarıya bilgi sızdırıyordu ya da yeni patronumuz güvenilir biri değildi.

Açılan kapı sesini işittiğimde yanımdaki kız ile aynı anda arkamızı döndük.

Bakışlarımı içeriye giren adamda dolaştırdım. Kahverengi saçları ve yeşil gözleriyle karakteristik bir surata sahipti. Üzerine kahverengi bir takım elbise, içine de krem rengi bir gömlek giyerek oldukça şık bir hale bürünmüştü. Yirmili yaşlarının sonlarında gibi duruyordu. Yakışıklı bir adamdı lâkin yaklaşık on beş, yirmi dakika önce çok daha iyisini gördüğüm için bana o kadar da matah gelmemişti.

"Merhaba, kolay gelsin."

Yüzündeki tebessümüne eklenen gür sesine başımı hafifçe eğerek selam verdim. Eda derin bir nefes alıp, parlayan gözleriyle heyecanına mani olamayarak adama doğru adımladı. "Merhaba, hoş geldiniz. Ben Eda," diyerek elini uzattığında adam ona karşılık verse de adını bahşetmedi.

"Diğerlerini bekletmeyelim," dedi adam. "Bir an önce işe koyulmak istiyorum."

Yabancı hızla yanımdan geçip Eda'yı annesini takip eden bir civciv gibi peşinden sürüklediğinde dudağımı dişledim. Bu sıralar hayatımda olan çoğu şey aklımın sınırlarını zorluyordu. Hayatıma sızan kaosun geçici olmadığını söyleyen bir yanım insanlara şüpheyle yaklaşmadan edemiyordu. Galerinin içinde adımlarken görüş alanımdan çıkmayan adamı izledim. En fazla yirmi yedi, yirmi sekiz yaşlarında olmalıydı. Bu kadar gençken böylesine hızlı bir mevki yükselişinde bulunmasının iki açıklaması olabilirdi; ya gerçekten çok donanımlı, iyi eğitimlerden geçmiş bir adamdı ya da oldukça torpilliydi.

Büyük salona geçtiğimizde diğer çalışanların yanına iliştim.

"Ben Gediz Girit," diyerek kendini tanıttı yeşil gözlü adam. "Bundan sonra sizlerle beraber çalışacağım. Öncelikle dün gece yaşananlar için çok üzgünüm. Cansel Hanım başarılı ve iyi bir kadındı. Kaybınızı derinden paylaştığımı bilmenizi isterim." Bakışları beni buldu. "Her ne kadar yasımızı tutmaya devam

etmemiz icap etse de halletmemiz gereken önemli işlerimiz var." Gözlerini diğerlerine çevirdi. "Yeni patronunuz ve benim değerli dostum bir an önce işe koyulmamızı istiyor. Özellikle pazartesi günkü sergi ve müzayedeyi atlatmamız gerek. Bu yüzden hafta sonunu iyi değerlendirmemizi rica ediyorum."

Diğerlerine eşlik ederek başımı sallamam gerektiğini biliyordum fakat içimden gelmiyordu zira hâlâ bu serginin yitip giden bir candan daha önemliymiş gibi davranılmasını sindiremiyordum.

"Feray Hanım." İsmimi telaffuz eden yabancıya döndüğümde buluşan gözlerimiz birbirine kilitlendi. Bakışlarında anlamadığım bir merak vardı. Yüzündeki tebessümü genişleterek konuştu. "Bana eşlik edin, lütfen."

Sözlerinin bitimiyle yürümeye başladığında peşinden gittim. Gediz Bey'in ardından yukarıdaki kata çıkıp bütün galeriyi ayakları altına alan camlı bölmeye girdim. Gediz Bey yeni odasına kurulmak üzere masasına ilerlediğinde bana bakmadan konuştu.

"Kapıyı kapatır mısın?"

Sözleriyle cam kapıyı ardımdan kapatarak karşısına geçtim. Deri sandalyesine otururken bana da koltuklardan birine geçmemi işaret etti. Dediğini yaparak oturup çantamı yanıma bıraktım.

"Duyduğuma göre Cansel Hanım'ı sen bulmuşsun. Yaşadıkların adına çok üzüldüm ve biraz ara verip galeriden uzaklaşmak istersen anlayışla karşılarım."

Kibarlığı afallamama neden oldu. Üslubundaki nahiflik gerçek bir samimiyetin eseriydi. Anlayışı için minnettardım fakat buradan uzaklaşamazdım. Kendimi iyi hissettiğim tek yer sanatın olduğu yerdi.

"Teşekkür ederim ama iyiyim ve işime devam etmek istiyorum," dediğimde başını salladı. Arkasına yaslanırken gülümsemesi genişledi. "Cansel Hanım ile yaklaşık bir aydır iletişim halindeydik. Burayı devralmadan önce bana her şeyi anlatmasını istedim. Senin için çok umutluydu. Buranın mihenk taşı olduğunu söyledi."

Saf bir şaşkınlık ifademi esir aldığında ne diyeceğimi bilemedim. Kadının hakkımda bunları düşünmesi beni dumura uğratmıştı. Dudaklarıma vurulan ket ile öylece kalakaldığımda karşımdaki adam konuştu.

"Bildiğim kadarıyla üniversite son sınıfsın. Burada kalıcı bir yer edinmeyi düşünüyor musun?"

Mesleğimi icra edip gerçek bir psikolog olmayı düşünmüyordum. Benim ait olduğum yer boya ve tuvallerin arasıydı. Bu yüzden hayalim kendime ait bir sanat galerisi açmaktı fakat öncesinde biraz pişmek, tecrübe kazanmak istiyordum. Galeride çalışmamın nedeni de buydu.

"Evet, elbette isterim."

"Öyleyse bana yardımcı ol. Son sınıf olduğuna göre derslerinle çakışmayacak şekilde bir program hazırla ve Cansel Hanım'ın yerini doldurmaya çalış.

Özellikle pazartesi günkü sergide yardımına ihtiyacım var. Duyduğuma göre bu konudaki en bilgili kişi sensin."

Haklıydı, serginin büyük bir kısmını planlayan bendim. Envanterleri çıkarmış, tasarımı yaparak müzayede fiyatlarını belirlemiştim. Tabii bütün krediyi Cansel Hanım üstlenmişti fakat sorun değildi. Takdir edilmek gibi bir derdim yoktu.

"Elimden geldiğince yardım ederim."

Gediz Bey başını sallayarak gülümsedi. "Güzel. O zaman ilk olarak Cansel Hanım'ın eşyalarını toplamanı rica edeceğim. Ailesi gelip onları almak istedi. Ardından benimle depoda buluş ki tabloların ve planların üstünden geçelim."

Yerimden kalkarak onu onayladım fakat aklıma takılan detay ile durdum. "Çalınan tablo ne olacak?"

Sorum karşımdaki adamın gerilmesine neden oldu. "Polis bunun için elinden geleni yapıyor." Yüzü asılırken iç geçirdi. "Maalesef bize de beklemek düşüyor."

Tablonun kayıplara karıştığına hâlâ inanamıyordum.

Sanatsever tarafım adeta kan ağlıyordu.

Odadan çıkıp aşağı indim ve diğer çalışanların bana attığı sorgu dolu bakışları umursamadan uzun koridorda ilerledim. Bu zamana kadar çok fazla insan kaybetmiştim. Bu yüzden hayatın ne olursa olsun ne hissedersen hisset devam ettiğini anlayabilecek bir konumdaydım. Yine de daha dün ölen bir kadının odasına girip, eşyalarını toplamak üzere olduğumu kabullenemiyordum.

Sağımda kalan, kapısı kapalı odanın önünde durduğumda derin bir nefes aldım. Yara bandını hızla çeken insanlardan biri olduğum için fazla oyalanmadan kendimi odaya atarak acımı görmezden geldim.

Cansel Hanım'ın parfümüyle dolan odanın içinde adımlarken kendimi bir mezarlıkta gibi hissediyordum.

Dakikaların ardından eşyaların büyük bir kısmını toplayıp kitaplığa yöneldiğimde, içimi bir huzursuzluk kapladı. Gelişigüzel seçtiğim kitapları kutuya koyup doğrulduğumda, geride kalanları aldım ve dengemi kaybederek üst üste dizdiğim kubbenin yıkılmasını sağladım. İç geçirerek zemine yayılan kitaplara baktığımda görüş alanıma giren kırmızı zarf kaşlarımı çatmama neden oldu.

Franz Kafka'nın kitabı manzaramı süsledi. Eğilerek sayfaların arasından sızan küçük kâğıt parçasına baktım. İnce parmaklarım ile zarfı sarmalayarak kaldırdığımda doğruldum. Dün gece kapımın önüne bırakılan zarfın aynısıydı. Üzerinde hiçbir şey yazmıyordu ve açılmamıştı. Tesadüflere inanmayan biri olarak iki gündür oldukça sınanmıştım.

Avucumun içindeki bu mektubun anlamı neydi?

Bana seslenen adamı işittiğimde refleksle ardıma döndüm ve zarfı cebime sıkıştırdım. Gediz Bey'in adım sesleri durduğunda ona baktım. Yüzündeki

tebessüm ile gözlerini üzerimde gezdirdi ve başıyla koridorun sonunda kalan depoyu işaret etti. "İşin bittiyse envanterleri kontrol edelim."

Onu bekletmeden eğildim ve kitapları üstünkörü toplayıp kutuya bıraktım. Ardından odanın dışına doğru adımladım. Uzun ve beyaza boyanmış koridorda yürümeye başladık. Gediz Bey sessizliği bölmek ister gibi konuştu.

"Psikoloji okuyormuşsun sanırım," dediğinde başımı sallayarak onayladım onu. Tebessümü genişledi. "Çok güzel bir meslek. Sanat Terapisi eğitimi almayı düşünüyor musun?"

Sorusuyla gözlerim parladı. Bu konuda bilgili olması hoşuma gitmişti. Psikoloji ve sanatı bağdaştıran bu kavramı seviyordum. Sanat Terapisi, sevdiğim iki şeyin sentezinden ibaretti. Yine de asıl odak noktam her zaman sanat olmuştu. Bu yüzden daha çok bu alanda kendimi göstermek istiyordum.

"Evet, düşünüyorum ama uygulamak için değil. Daha çok bilgilenmek niyetiyle öğrenmek istediğim bir şey."

Başını sallayıp sadece elindeki kart ile açılan büyük, beyaz kapının önünde durduğunda ona eşlik ettim. Kartı okutup kapıyı araladı ve birlikte karanlığa yürüdük. Solumda kalan ışığı açtım ve karşımıza çıkan, özenle muhafaza edilen tablolara baktım. Sağımda kalan bölmeden eldivenleri aldığımda bir çift de yanımdaki adama uzattım çünkü eldiven takmadan eserlere dokunamazdık.

Odanın içindeki nem ve atmosfer tabloların zarar görmeyeceği bir seviyede olduğu için ciğerlerim ortama ayak sağlamakta zorlandı ve öksürdüm. Siyaha çalan saçlarımı geriye atarak loş ışıkların altında yürüdüm. Haftalar önce çıkardığım envanter listesini ve müzayede planlarını alarak odanın ortasında bulunan büyük masaya yanaştığımda, Gediz Bey yanımda durdu. Eldivenleri eline geçirmekle uğraşırken bir yandan beni dinledi.

"Elimizde sergilenecek yirmi üç tane tablo var. Bunların on tanesi ünlü ressamların portreleri. Sergiyi iki kısma bölmeyi düşündüm. İlki bu portreleri kapsıyor. Diğer kısım ise geriye kalan karma eserleri içeriyor."

"Mantıklı."

"Müzayedeye çıkacak sergiler ikinci kısımda. On üç tane tablomuz var. Bunlardan beşi oldukça ünlü ressamlara ait. Bu yüzden değerlerinin toplamı yaklaşık dokuz yüz seksen altı milyon dolar ediyor."

Son cümlem yanımdaki adamın ıslık çalmasına neden olduğunda gülümsedim. Yapıldığı zamanlarda doğru düzgün yüzlerine bakılmayan bu eserlerin sahibi takdir bile edilmemişti. Günümüzdeyse onların bir peçete kâğıdına karaladıkları eskizleri bile milyon dolarlar edebiliyordu. Aklıma gelen acı gerçek ile iç geçirdim.

"Çalınan tablo ünlü ressam Rembrandt'ın bir portresiydi. Serginin en önemli parçalarından biri olacaktı."

"Sanat hırsızlığının acısı da bir ayrı oluyor."

Fazlasıyla haklıydı.

Gediz Bey gözlerini etrafta dolaştırdıktan sonra çatılan kaşlarıyla bana baktı. "Ben mi bir yanlışlık yapıyorum yoksa bu odada cidden yirmi iki tablo mu var?"

"Bütün bu eserleri tek başına sollayabilecek nadide bir parçamız var," dedim bütün heyecanımla. "Onu özel olarak saklıyoruz."

Bana şüpheyle baktığında meraklandığını gördüm. Yüzümü esir alan gülümsemeyle iç geçirdiğimde, görme onuruna bir kez de olsa erişebildiğim tabloyu anımsadım.

"Caravaggio'yu bilir misiniz?"

Sorum üzerine tek kaşını kaldırdı. Gözbebeklerine yerleşen duygu arşa tırmanırken onun da meraklandığını anladım. "Katil ressamı kim tanımaz?"

Verdiği cevap karşısında masanın etrafından dolaşıp odanın içinde yavaşça adımladım.

"Birkaç yıl önce Fransa'nın güneyinde, bir evin çatı katında eski bir tablo bulundu. Çatının su sızdırmasıyla ev sahibi hasarı tamir ettirebilmek adına önce sorunun ne olduğunu anlayabilmek için çatı katına çıktı ve eşyaların arasında duran bu tabloyu keşfetti. Tablonun önemli olabileceğini anlayarak onu değer biçilebilmesi adına bir uzmana götürdü. Ve bu sayede yaklaşık dört yüz yıllık olan eserin, İtalya'nın en önemli ressamlarından Michelangelo Merisi da Caravaggio'ya ait olduğu ortaya çıktı."

Michelangelo Caravaggio güçlü ışık ve gölge kullanımıyla ünlüydü. Resimsel düzenlemeleri dramatik bir açıyla ele alması, onu barok döneminin en özgün sanatçılarından biri haline getirmişti.

Ona göre Rönesans'ın sanatı oldukça duygusuzdu ve herkes sıradan bir taklitçilik ile hayatı gerçeklerden uzak, yaşamdan arınmış resmediyordu.

O dönemde sanat-zanaat diye bir ayrım yoktu. Günümüzde yer edinen galeri ya da sergi salonları o zamanlarda söz konusu bile değildi. Bu yüzden sanatın tek alıcısı kiliselerdi.

Kiliseler ressamlara giderler, katı kurallardan oluşan sözleşmeleriyle sipariş verirlerdi. Bu siparişlerde konu, figür, kullanılacak renkler, kısacası esere dair her şey kilise tarafından belirlenir ve ressamın bu isteklere bir kaide misali uyması beklenirdi. Da Vinci bile bu sözleşmelere bağlı kalarak resimler yapmıştı çünkü kilise tarafından dışlanmak demek, sanatını icra edememek demekti. Kimse kiliseleri karşısına almaya cesaret edemez, onlara savaş açmayı dahi düşünmezdi.

Caravaggio, buna cesaret eden ilk sanatçı oldu.

Dik başlılığı, asi ve hırçın tavırlarıyla herkesin çekindiği bir adamdı. Öyle ki kilise için bir tehdit olması dahi uzun sürmemişti. Özellikle Meryem Ana'nın ölümünü resmederken, nehirde boğulan gerçek bir kadın cesedini mezarından çıkarıp model olarak kullanması ve bazı resimlerinde yine model olarak

fahişeleri kullanarak onları Meryem Ana'ya çevirmesi, kiliseye savrulan ağır bir darbeydi.

O zamanlarda insanı *Tanrılaştırmak* söz konusu dahi olamazdı. İlahi güç her daim çarpıcı bir gerçeklikle yansıtılmalı, insanlar kendilerini Tanrı'ya yakın hissederken aslında ondan ne kadar uzak olduğunu görebilmeliydi. Caravaggio ise bu tanımdan uzaktı. O Tanrı'yı insanlaştırıyor, ilahi gücün kırılganlığını insanların gözüne sokuyordu.

Bundan dolayı kilise ona siparişler vermeyi bırakmıştı.

Caravaggio aforoz edilmesiyle tamamen saldırgan, aksi ve tehlikeli bir hal almaya başladı. Roma'nın varoşlarında hayatta kalmaya çalışırken, insanlara ölüm tehditleri savurarak içindeki öfkeyle baş etmeye çalışıyordu.

Belki de Caravaggio'ya iyi gelen tek şey şehrin en gözde hayat kadını olan Leda'ydı.

Resimlerinde onu model olarak kullanmasının yanı sıra kadına gizliden bir aşk beslerdi. Leda'ya âşık başka adamlar da vardı ve bu adamlardan biriyse Mariano'ydu.

Kilisenin ona sırt çevirmesi, yaşam standartlarının düşmesi ve içindeki o kontrolsüz öfkeyle Caravaggio bunun son darbe olduğunu düşünmüştü. Sevdiği kadına karşı Mariano'ya düello teklifinde bulundu ama isteği reddedildi. Aradan geçen günlerin ardından bir gece yarısı Mariano sokak arasında öldürüldü. Adamın canına kıyan kişinin ise Caravaggio olduğu söylendi zira insanlar ikisinin arasındaki bu kıskançlık davasından ve aşk üçgeninden haberdardı.

Caravaggio bu olaydan sonra katil ressam olarak anılmaya başlandı.

Kilise, ünlü ressamın başına bir ödül koydu. Caravaggio'nun kellesi artık insanlar için ödül demekti. Bununla birlikte daha fazla Roma'da kalamayacağını anlayan Caravaggio ise kaçtı.

Malta'da sürgünlük çekti ve orada Saint Jean Şövalyeleri'ne katıldı.

Artık burjuva sınıfından oluşan Saint Jean Şövalyeleri'nin koruması altındaydı.

Yine de Caravaggio kendinden kaçamamıştı. Her şeyi geride bıraksa da içindeki öfke her daim onunla kalmıştı ve bu duyguyla şövalyelerden birine saldırıp, onu öldürdüğünde hapse atıldı. Bir zamanlar el üstünde tutulan Caravaggio artık yeraltında kalan bir çukurda çürüyordu.

Esaretini kaçarak sonlandırdı.

Çalışmalarıyla birlikte onu Sicilya'ya götürecek bir gemiye bindi.

Yıllar boyu oradan oraya sürüklenip, en son Roma'nın çıkardığı af ile evine dönebilecekken bir yanlış anlaşılma sonucu tutuklandı ve içinde eserlerini barındıran gemi onu beklemeden yola koyuldu. Her şeyini yitiren Caravaggio tablolarını geri alabilmek adına çıktığı yolda bir hastalık sonucu ölerek yaşamını yitirdi.

Bizim galerimizde duran ve çatı katında bulunan tablonun da bu şekilde o insanların eline geçtiği düşünülüyordu. İtalya'ya dönen gemideki subaylardan biri, çalışmayı kendisiyle birlikte Fransa'ya getirmiş olabilirdi. Tabii bu sadece bir olasılıktı çünkü gerçeğin bilinmesi imkânsızdı.

"Yüzyıllar önce kayıplara karışan ve tamamen şans eseri bulunan bu tablonun elimize nasıl geçtiğini anlayamamıştım." Kasanın önünde dikilip, kollarımı göğsümde bağladığımda yüzümdeki gülümsemeyle beni izleyen adama baktım. "Sanırım patronunuz yani galerinin yeni sahibi büyük bir güce ve kudrete sahip."

Tablo normalde Fransa Kültür Bakanlığı tarafından ulusal değer olarak ilan edilecekti fakat aklımın bile alamayacağı bir zekânın ürünü ne yapıp etmiş, bu eseri bizim ellerimize bırakmıştı. Büyük ihtimalle harcadığı meblağı işitmeye algılarım bile yetmezdi.

"Tahmin bile edemezsin."

Yeni patronumuz ile tanışmak için sabırsızlanıyordum.

"Peki bizdeki hangi tablosu?"

Sesine işleyen saf merak heyecanımı körükledi. Uzun parmaklarımı kasanın tuşlarında dolaştırmaya başladım.

Derler ki bu tablo karanlık ve aydınlığın savaşıydı. Ölüm ile hayatın durduğu yerde buluşan eser, İncil'in Apokrif adı verilen ek kısmında yer alıyordu.

Asurluların, Yahudilerin topraklarını işgal ettiği bir dönemde Judith adında korkusuzluğu ve güzelliyle bilinen bir kadın varmış. Bu kadın işgalden halkını kurtarabilmek adına tehlikeli bir planın içine girmiş. Önceleri halkına ihanet ediyor gibi gözükse de asıl amacı kaleyi içten fethedebilmekmiş. Yanı başında duran ve ona sadakatle bağlı olan hizmetçisi Abra'yla Asurluların kampına sızmışlar. O zamanlar Asur generali olan Holofernes'i onu güvende tutması karşılığında halkına ait bilgiler satabileceğine ikna etmiş. Bu fikirden memnuniyet duyan Holofernes de Judith ve hizmetçisini kanatları altına almış. İşgalin kutlamasının yapıldığı akşam ziyafetin hemen ardından Judith, generalin odasına sızmış. Sarhoş olduğu için gafil avlanması kolay olan Holofernes'in başını oracıkta kesivermiş.

Bir ganimet olarak yanına aldığı baş ile kampı terk eden Judith, Asurluları korkutmuş zira generali bile yenen kadın onları da altüst edebilecek güce sahip olarak görülmüş. Böylelikle Asurlular kaçıp gitmişler ve bu olay Judith'in zaferi olarak sembolik bir anlam kazanmış.

Hikâyenin büyük bir gücü vardır. Çoğu ressam bu destandan yola çıkarak kendi tasvirleriyle bu konu hakkında resimler çizmiş, yüzyıllar sonra bile anılan güzellikte eserler bırakmışlardır.

Elimizde, şu an galeride olan ve müzayedeye çıkacak bu hikâyeden esinlenerek çizilmiş iki tablo vardı.

Biri Caravaggio'ya diğeri ise Rembrandt'a aitti.

Özel bir odanın içinde korunan tabloyu görüş alanına sermek üzere demir kapıyı kendime doğru çekmeye başladığımda mırıldandım. "Karşınızda Caravaggio'nun kayıp eseri, Judith Holofernes'in Başını Keserken."

Tepkisini izlemek isteyerek yanımdaki adama baktığımda girdiği şaşkınlık beni eğlendirdi. Saniyelerin ardından şaşkınlığının endişeye evrildiğini anladım. Kaşlarım çatılırken kahverengi gözlerimi hızla kasanın içine çevirdim. Başımdan aşağı dökülen kaynar su, ruhumu cayır cayır yaktı.

Chiaroscuro, karanlık ve aydınlık dengesi.

Caravaggio bunun hayat ve sanattaki en önemli şey olduğunu söylerdi. Ortasını bulamadığın hiçbir şeyden bir başlangıç veya son yaratamazdın.

Kararında olmak zorundaydın.

Ben nötr kalamayacak kadar dağılmıştım. Gözlerimi kırparak boş kasanın gerçekliğini idrak etmeye çalıştım çünkü yıllara meydan okuyan, dünyanın en ünlü zanaatkârlarından birinin ellerinde hayat bulan tablo, ait olması gereken yerde değildi.

Böylece anladım ki dün gece bu galeriden bir değil, iki tablo çalınmıştı.

KOD ADI: GECE

"Saklı kaldı gerçekler
ve bir yalan üzerine kuruldu doğrular."

Aristoteles, bir rengin izleyicide uyandırdığı izlenimin o renge ışığın nasıl vurduğuna bağlı olarak değişebileceğini öne sürer. Bakış açısı, hayatı algılamamızdaki en önemli etkendir. Bir olaya ya da duruma yaklaşımımız, ne düşüneceğimizi ve nasıl hareket edeceğimizi belirler.

Şu an ne düşüneceğimi de ne yapacağımı da bilemiyordum.

Bakışlarım galerinin içinde koşuşturan polis memurlarına kaydı. Tablonun çalındığını anladığımız gibi yetkililere haber etmiştik. Gediz Bey az ilerimde ifade verirken ben de sıramın gelmesini bekliyordum. Hâlâ olanlara inanmakta güçlük çekiyordum. Biri geçen gece galeriye girip, paha biçilemez değerdeki iki adet ünlü şaheseri çalmış ve büyük ihtimalle yoluna çıktığı için Cansel Hanım'ı öldürmüştü.

Rembrandt'ın portresine ulaşabilmesini bir yere kadar anlayabilirdim fakat kasanın içinde saklanan ve şifresini sadece üç kişinin bildiği o tabloya nasıl ulaşabilmişti?

O kasaya sadece benim, Cansel Hanım'ın ve yeni edindiği yetkiyle Gediz Bey'in erişim izni vardı.

Parçaları yerine koyduğumda görünen manzara açık ve netti. Bütün olanlardan sonra yetkililerin gözündeki baş şüpheliydim. Cinayetin işlenmesinden kısa bir süre sonra olay yerine gelmiştim. Ayrıca çalınan tabloya erişebilecek izne sahip kişiydim fakat bunun için iyi bir sebebim ya da dayanağım yoktu.

Ayrıca galeriden bir değil de iki tablo çalındığını polisler nasıl fark etmemişti?

Galeri araştırılmamış, bu olayın üstü hızla kapatılmış olmalıydı. Yine de bunun mümkün olabilmesini aklım almıyordu.

Bana doğru gelen tok adım seslerini işitip geriye döndüm ve görüş alanıma giren adamın yüzündeki tebessüme karşılık vermek zorunda kaldım.

"Feray Hanım, merhaba."

Savcı Onur Atabay gözlerini üzerimde dolaştırıp, ellerini ceplerine yerleştirdiğinde iç geçirdim.

"Merhaba," diyerek mırıldandığımda yüzündeki tebessüm alaycı bir hal aldı. "Tekrar görüşeceğimizi biliyordum fakat arayı bu kadar açmayacağımızı tahmin edemedim."

İmalı tavrından rahatsızlık duyamadım çünkü dediğim gibi benden şüpheleniyordu ve kendince bunun için mantıklı nedenlere sahipti. "Evet, maalesef öyle oldu."

"Arkadaşlar ifadenizi aldı mı?"

Sorusuyla omzumun ardından polis memurlarına baktım. Gediz Bey hâlâ bir şeyler anlatıyordu lâkin gözleri anlamsız bir şekilde benim üzerimdeydi. Bakışları karşımdaki adam ile aramda gidip geliyordu. Önüme dönerek başımı iki yana salladım. "Daha değil."

"Rica etsem olanları bana anlatır mısınız?"

Anlatılacak pek bir şey olduğunu sanmıyordum ancak yine de yaşadıklarımı dile döktüm. "Serginin en önemli parçasını bir kasada saklıyorduk. Yıllardır kayıp ve çok ünlü bir ressama ait olan bu tablo o kasadan çalınmış. Büyük ihtimalle hırsızın asıl hedefi oydu çünkü diğerinden kat kat daha değerli ve pahalı."

Onur Bey'in kaşları çatıldı. "Bu denli değerli olan bir tablonun muhafaza edildiği yeri kimler biliyordu?"

İşte korktuğum soru karşımdaydı.

Vereceğim cevapla şüpheli listesinin başında bayrak çekecektim.

"Gediz Bey, Cansel Hanım ve ben dışında kimse şifreyi bilmiyordu ama kasanın varlığından galeridekilerin haberi vardı."

Gözlerinden geçen parıltıyı saklamak ister gibi bakışlarını kaçırdı. "Anlıyorum." Saniyeler içinde tekrar bana baktı. "Arkadaşlar ifadenizi alsın. Sizinle sonra tekrar konuşmak isterim."

Başımı sallayarak onu onayladım. Yaklaşık bir saatin sonunda polis memurları ifademi almıştı. Cansel Hanım'ın eşyalarını ailesine teslim edip geri kalan işlerimi hallettiğimde, saat neredeyse altı olmuştu. Eşyalarımı toplayıp galeriyi terk etmek üzere büyük salona çıktığımda, görüş alanıma giren kadın ile duraksadım.

Afra elindeki çantalarla bana doğru adımlarken dağılan sarı saçlarını düzeltti. Gözlerimi üzerinde dolaştırdım. Kısa, saten, kırmızı elbisesi ve çizmeleriyle oldukça şık görünüyordu. Neden bu kadar şık göründüğünü idrak edemedim. Saniyelerin ardından koştura koştura önümde durduğunda olan bitenler konusunda tamamen bilinçsiz olduğunu fark ettim.

"Ay, geç kaldım kusura bakma," dediğinde ifademe bir şaşkınlık yerleşti. Bunu algılayarak gözlerini devirdiğinde söylenmeye başladı. "Yok artık, Feray. Geçen hafta plan yapmıştık. Simay doğum gününü ailesi ile geçireceği için bu akşam hep birlikte yemek yiyecektik."

Sözleriyle lanet ettim çünkü tamamen unutmuştum. Gerçi iki gündür yaşadıklarım yüzünden bunu anımsayamamam normaldi. Simay'a sürpriz yaparak yeni açılan ve gitmeyi deli gibi istediği mekândan masa ayırtmıştık. Bu gece

kendi aramızda bir kutlama yapacaktık çünkü son zamanlarda yaşadıklarından sonra dostlar meclisine ihtiyaç duyuyordu.

Afra sessizliğimden aldığı onay ile iç geçirdi. "Neyse ki ben sana kıyafet getirdim. Burada bir yerde üstünü değiştir de gidelim."

Bana uzattığı çantayı alarak tebessüm ettiğimde, işittiğim ismim ile başımı kaldırdım. Gediz Bey bize doğru adımlarken gözlerini okumakta olduğu belgelerden ayırarak duraksadı. Bakışları benim ile karşımdaki kadın arasında gidip geldi. Ardından güzel tebessümünü yüzüne yerleştirerek en yakın arkadaşıma baktı. İlgisini çektiğini direkt anlayabilmiştim, zaten Afra her erkeğin ilgisini çekebilecek kadar güzel bir kadındı. Gözlerimi arkadaşıma çevirdiğimde dudaklarımı birbirine bastırdım. Başıma gelecekleri iyi biliyor olmamdan kaynaklanan bilmişliğim ile Afra'nın sıfatını inceledim. Aralanan dudakları ve ateş saçan gözleriyle yeni müdürümün yüzünü tavaf eden kadın, kalp krizi geçirecek gibi kasılmıştı.

"Merhaba."

Gediz Bey dosyayı kapatarak bir elini cebine yerleştirdiğinde yanımızda dikildi.

"Merhaba." Afra sesini incelterek onu yanıtladığında bu koalisyonu kaldıramayacağımı fark ettim. Yanımızdaki adam elini uzatarak tanıttı kendini. "Gediz Girit," dediğinde arkadaşım vakit kaybetmeden ona el uzatmış olan adamın parmaklarını kavradı. "Afra Ezgin. Memnun oldum."

Elleri birbirlerinde asılı kalıp saçma sırıtışlarla gözlerini kırpmadan öylece durmaya devam ettiklerinde, başıma bela aldığımdan emindim.

Varlığımı hatırlatıp büyüyü bozarak konuştum. "Bir şey mi isteyecektiniz, Gediz Bey?"

Sorum ile adam bakışlarını zar zor arkadaşımdan ayırdı. Yeşil gözleri, gözlerime tutunurken bir an ne diyeceğini unutmuş gibi tekledi. Ardından aklına gelmiş olmalı ki hızla konuştu. "Tabloların fiyat aralıklarına ait listeyi bulamadım da onu soracaktım."

"Depoda kalmış olmalı. O karmaşada unuttum herhalde."

"Tamam, ben hallederim." Gözleri tekrar aramızda dolaştı. "Çıkıyor muydun?"

Sersemlemiş haline gülmemeye çalıştım. "Evet, arkadaşımızın doğum gününü kutlayacaktık. Bana ihtiyacınız yoksa gideceğim."

"Tabii tabii." Gözlerini yanımdaki sarışına çevirdi. "Tanıştığıma memnun oldum. Size iyi eğlenceler."

En yakın arkadaşım, yanımızdan ayrılan adamın gidişini izledi.

"Ne bakıyorsun adama öyle?" diye çemkirdiğimde irileşen gözleri beni buldu. "Feray sanırım büyülendim." Elini kalbinin üstüne koyarak açık ağzıyla kayıplara karışan adama baktı. Abartılı tavrıyla gözlerimi devirdikten sonra söylendim. "Afra, senin sevgilin yok mu?"

Sorum ile çatık kaşlarla döndü bana. Bir an cidden sorumu düşünmüş gibi duraksadı. Aniden kafasına dank eden adam ile mırıldandı. "Ah, sahi Görkem."

Onu çekiştirerek üstümü değiştireceğim odaya yönelttim.

"Sen iflah olmazsın," diye söylendiğimde kıkırdadı. "Dün gece de yeni komşuya sulandın zaten."

Odaya girip ardımızdan kapıyı kapattığımda şaşırmış gibi baktı bana. "Gerçek miydi o? Ben alkolden dolayı hayal görüyorum sanmıştım."

"Abart daha istersen."

"Abart mı?" Arkadaşım kıkırdayarak saçlarını savurdu. "Adam aklıma gelince bile içim bir hoş oluyor."

Üstümdeki kıyafetleri çıkarıp beyaz gömlek elbiseyi giydiğimde, alanımı belirlemek isteyerek gözlerimizi buluşturdum. "Önce ben gördüm."

Sözlerim arkadaşımı şoka soktu. Yüzüne yerleşen heyecan ve neşeyle oturduğu yerde el çırptı. "Ay, sonunda biri ilgini çekti. Bir ara aseksüel olduğunu düşünmüştüm."

Afra'nın bilmiş bir tavır ile söylenmesi üzerine güldüm.

Krem rengindeki salaş kazağımı gömleğimin üstüne geçirip kalçalarımı örttüğümde, aynı renk uzun çizmelerimi ayağıma giyerek bacaklarımı kapattım. Afra makyaj çantasını çıkardığında hızla rimelimi sürüp kırmızı ruju dudaklarıma buladım. Saniyelerin ardından hazır ve nazırdım. Uzun trençkotumu da giydikten sonra galeriden çıktık.

Karaköy sokaklarında yürürken bir yandan geçen akşam olanları yanımdaki kıza anlatmaya başladım. O anları dile dökmek tüylerimin ürpermesine, aklımın sınırlarının zorlanmasına neden oluyordu. Fransız Geçidi İş Merkezi'nin önünden geçtiğimiz sırada dudaklarımı birbirine bastırdım. Afra korkuyla parlayan gözlerini yumarak derin bir nefes aldı. Sesine yansıyan şaşkınlıkla mırıldandığında sözlerimi idrak etmekte zorlanıyor gibiydi.

"Bütün bunlar olurken ben neredeydim?"

"Alkol komasında."

Aldığı cevap ile gözlerini devirdi. "Cidden alkol ile olan ilişkimi noktalamam gerekiyor."

"Aynen, meyhaneler de bunun için var zaten."

Sokağın sonunda kalan ve yeni açılan mekâna doğru ilerlerken, Afra edindiği bilgiler ışığında konuşmaya devam etti. "Peki, sence Cansel Hanım cidden tablolara giden yoldaki engel olduğu için mi öldürüldü?"

"Yani o tablolar bir servet değerinde. Hem kim, neden o kadına zarar vermek istesin ki?" Omuzlarımı silktim. "Kendi halinde birliydi sadece."

Arkadaşım beni onaylarcasına başını salladı. "Çok üzücü bir olay. Sırf görev başındaydı diye hayatından olması acımasızca." Koluma girerek kendini bana yasladı. "Lütfen, oradayken dikkatli ol. Belki o manyak tekrar çıkagelir."

İç geçirdim. Bu ihtimalin zayıf olduğunu düşünüyordum çünkü artık galeri yedi yirmi dört polis gözetiminde olacaktı. Ayrıca bir haftadır bozuk olan kameralar da an itibariyle tamir ettirilmişti.

"Merak etme," diyerek tebessüm ettim. "Dokuz canlıyımdır ben."

Meyhanenin önünde bizi bekleyen kadını fark ettiğimde el salladım. Simay yüzündeki gülümsemeyle bize doğru adımladı. "Ya siz benim canım mısınız acaba?" Sorusuyla gülümsedim. Diğer koluma girip saçlarını savurdu. "Burayı o kadar merak ediyordum ki mükemmel bir plan oldu bu. Kızlar gecesine çok ihtiyacım vardı."

Sözleri üzerine Afra ile aynı anda adeta haykırdık. "Benim de!"

Mekâna girdiğimizde içerisinin ihtişamı tebessüm etmemi sağladı. Meyhanenin orta yerinde duran ağacın dalları sarı ışıklarla süslenmişti. Etraftaki masaların üzerlerine yerleştirilmiş olan mumlar cılız ateşleriyle ortamı hoş bir ambiyansa sokuyordu. Duvarlar ise koyu bir bordo rengine boyanmış, üzerine yirmili yıllardan kalan ya da en azından öyle duran eski fotoğraflar asılmıştı. Öylesine güzeldi ki insanın burayı evi belleyesi geliyordu. Rezerve ettirdiğimiz yuvarlak masaya yerleştiğimizde, trençkotumu çıkararak bacak bacak üstüne attım. Rüzgârdan dolayı dağılmış olabileceğini tahmin ettiğim kâküllerimi düzelterek arkama yaslandım. Simay, bakışlarını etrafta dolaştırarak ceketini çıkardığında hayranlığını sesine yansıtarak konuştu. "Bayıldım. Tasarımı efsane olmuş. Sahibi kim ise tebrik ederim. Zevkli insanmış."

Beğenmesine sevinmiştim çünkü bu ara keyifli hissetmeye ihtiyacı vardı.

"Acilen üstüme garson atın," dedi Afra. "Açlıktan öleceğim."

Loş ışıklar gözlerime iyi gelmişti. Derin bir nefes alarak az ilerimizde duran garsona tebessüm ettiğimde yanımıza doğru yaklaşmaya başladı. Siparişlerimiz dakikaların ardından geldiğinde masa donanmış, rakılar açılmıştı. İlk kadehlerimizi kaldırarak tokuşturduğumuzda Afra her zamanki taşkınlığıyla konuştu. "En kötü günümüz böyle olsun."

Temennisine katılarak bardakları çarpıştırdım ve ilk yudumumu aldım. Mezeleri tabağıma koymaya başladığımda Simay yüzüne yerleşen sıcak ifadeyle bir bana bir Afra'ya baktı. "Kızlar, iyi ki varsınız. Bu geceyi tek başıma atlatabileceğimi sanmıyordum."

Sözleriyle kaşlarım çatıldı.

Bu gecenin ne gibi bir zorluğu vardı ki?

Yanımdaki sarışın da afallamış gibiydi. Simay bunu fark ederek bakışlarını kaçırdı ve içkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra kırık tebessümüyle konuştu. "Saatler önce edindiğim bilgiye göre Cüneyt beni aldattığı kız ile nişanlanmış."

"Vay şerefsiz!" Afra'nın bağırışıyla yakınımızdaki masalarda oturan insanların bakışları bizi buldu. Yüzündeki öfkeyle arkasına yaslanarak dişlerini

sıktığında ona katılmadan edemedim. "Hayatımda bu adam kadar iğrenç birini görmedim."

Sözlerim ile aynı masayı paylaştığım ikili başını salladı. Simay içini dökmeye başladığında onun için üzülmeden edemedim. "Hayır, onu artık sevmiyorum. Sağ olsun buz gibi soğuttu kendinden. Ondan çok daha iyilerine layık olduğumun da farkındayım çünkü kendi kalitesini bu yaptıklarıyla belli etti." Duraksayarak yumruğunu sıktı. "Ama yine de sindiremiyorum. Yıllarımı verdim ya ben o adama. Bana gelince *evlilik düşünmüyorum, bir süre nişanlı kalalım sonrasına bakarız* diyen herif iki aylık kızla nişanlandı. Şaka gibi."

Afra ağzına tıktığı sarmayı yutarak homurdandı. "Ama komik değil. Kara mizah bile olmaz bundan." Yüzünü ekşitti. "Hiç sevmemiştim onu zaten. Yanında emanet duruyordu."

Doğru söze ne denirdi ki?

Afra çok haklıydı.

Erkekler aşağılık kompleksine girdiğinde, karşılarındaki kadının kendilerinden üstün olduklarını anladıklarında egolarını tatmin etmek için aldatmaya başvururlardı. Bu kendilerini telkin etme biçimiydi. Cüneyt de kendi değerinin farkındaydı ve Simay'ın ona fazla geldiğini bilerek daha dengi olduğunu düşündüğü biriyle olmayı tercih etmişti. Eğer ondan ayrılıp sonra bir ilişkiye başlasaydı sorun olmazdı fakat yıllarca kızı oyalayıp üstüne aldatması... Bu kabul edilebilir bir durum değildi.

"Afra'ya katılıyorum." Rakımdan bir yudum daha aldım. "O herif seni asla hak etmiyordu. Anlıyorum zor geliyor ama cidden bir saniyeni bile onu düşünerek harcamamalısın."

Sözlerim üzerine tebessüm ettiğinde Afra kendi kendine kıkırdadı. İşaretparmağını Simay'a doğrultarak bilmiş bir tavırla söylendi. "Sana ne lazım ben biliyorum." Gülümsemesi genişledi. "Yeni bir aşk!"

Bağırışı az ilerimizde oturan beş kişilik erkek arkadaş grubunun bize bakmasına neden olduğunda gözlerimi yumarak başımı eğdim.

Simay, şuursuz sarışının kolunu dürttükten sonra uyarı dolu sesiyle konuştu. "Teşekkürler, ben almayayım."

Afra homurdanarak geri çekildiğinde bu sefer desibelini alçalttı. "Psikolog olan sensin ama psikolojini nasıl düzelteceğini bile bilmiyorsun." Simay'a yanaşarak bir sırrı deşifre ediyormuş gibi mırıldandığında pes etmemekte kararlı gibiydi. "İnan bana birini unutmak istiyorsan yapabileceğin en mantıklı şey, başka biriyle tanışmaktır."

Buna katılmıyordum. Kendi duygularımızı bastırabilmek için tampon aracılığı görmesini umarak başka insanları kullanamazdık. Bu kalıcı bir çözüm değildi. Yine de Afra'nın böyle bir öneride bulunması bana şaşırtıcı gelmemişti.

Kendisi sorunlarını çözmek yerine üstlerini örtmeyi severdi. Onu tanıdığımdan beri böyleydi. Canını yakan her şeyi görmezden gelerek yaşardı.

Simay içeceğini yudumlayarak Afra'nın ona işaret ettiği adamlara kaçamak bakışlar atmaya başladığında onları izledim. Ele avuca sığmayan arkadaşım, irileşen gözlerini onu öldürmemek için zor duran kadına çevirdiğinde mırıldandı. "Aslında sana Taylan'ı ayarlayabilirim."

Sözleriyle okların bana çevrilmemesi için dua etmeye başladım. Simay işaretparmağım bana doğrulttuğunda dileğimin kabul olmadığını anladım. "Adam yıllardır Feray'a âşık farkındasın değil mi?"

"Ay, o âşık falan değil, sadece bebeğimin güzelliğinden etkileniyor."

"Erkek konusunu kapatabilir miyiz?" Simay, bunaldığını belli eden ifadesiyle yalvarır gibi baktığında onu onaylayarak başımı salladım.

Tekrar kadehlerimizi tokuşturup bu sefer genel bir diyalog havasına büründük. Yaklaşık iki saatin sonunda çakırkeyif olmaya başladığımı hissettim. Meyhane gittikçe kalabalıklaşıyor, müzik sesi artıyordu. Sezen Aksu'nun şarkısına eşlik ederek oturduğum yerde dans etmeye başladığımda beşinci kadehimi doldurdum. Afra, bardağındaki içkiyi fondip yapıp radarlarını açarak etrafa bakmaya başladıktan saniyeler sonra koluma vurarak ilgimi çekti. Kaşlarımı çatarak ona baktım, heyecanı arşa tırmanmış gibiydi. İrileşen gözlerini yüzümde dolaştırdıktan sonra fısıldayarak başıyla bir yeri işaret etti. "Saat on iki yönündeki yakışıklıya bak."

Gösterdiği noktaya baktığımda görüş alanıma giren adam ile yutkunamadım. Pekâlâ, artık kader mi, kısmet mi bilemiyorum ama bu durumun tuhaflıkta bir çığır açtığına emindim.

Dipsiz bir kuyuyu andıran kara gözleriyle bana bakan adam ile buluşan bakışlarım iç geçirmeme neden oldu. Metrelerce ötemdeki bara yaslanmış, yanındaki adamın konuşmalarını dinlerken bana odaklanmıştı. Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldığında başını eğerek selamladı beni.

Öylesine güzeldi ki afallamadan edemedim.

"Kıvılcımlar görüyorum," dedi Afra bariz bir keyiflenmeyle. "Alev olmaya müsait küçük kıvılcımlar."

Simay durumu fark ederek büyük bir merakla etrafa bakarken mırıldandı. "Kimden bahsediyorsunuz siz?" Sorusu üzerine Afra çaktırmadan Hektor ve arkadaşının bulunduğu konumu işaret etti. "Feray'ın yeni komşusu."

Simay hızla dönüp Afra'nın işaret ettiği noktaya baktığında sarışın yüzünü örterek söylendi. "Yok artık, Sims. Öyle belli edilmez direkt yanlarına git istersen." Bakışlarımı kaçırarak kıkırdadığımda Afra gerçekten utanmış gibi mırıldandı. "Kızım sen flört etmeyi bile unutmuşsun. Durumun çok vahim."

Konunun üstüne gelen pastayla sohbetin seyri değişti. Simay dileğini tutup mumu üflediğinde onun için aldığım hediyeyi çantamdan çıkarıp uzattım.

İlk benim ardından Afra'nın aldığı armağanı açıp günümü aydınlatan bir gülümsemeyle keyiflendiğinde arkadaşımın mutluluğundan keyif duydum.

Dakikalar birbirine girip saatleri oluşturdu.

Gece yarısını geçen yelkovan ile çakırkeyiflikte zirveye ulaşmaya başladım. Afra, Görkem'le buluşacağını söyleyerek apar topar kalktığında biz de hesabı ödemek üzere masadan ayrıldık. Öncesinde lavaboya girmeye karar vererek Simay ile kadınlar tuvaletine gittik. Aynadaki yansımamı görmemle homurdandım. Kendimden geçmiş gibiydim. Kırmızı rujumu tazeledikten sonra saçlarımı düzeltip parfümümü üzerime boca ettim. Çantamın ağzını kapatıp koluma taktığımda, Simay yanıma gelip ellerini yıkadı. Uyku akan gözleriyle bana bakarken yüzünü ekşitti.

"O son kadehi içmeyecektim," dediğinde bilmiş bir tavırla başımı salladım. Ellerini kuruladıktan sonra koluna girerek onu çekiştirdim. "Neyse, en azından bu gece bebek gibi uyuyacaksın."

İç geçirerek başını bana yasladığında uzun koridorda ilerledik. "Acaba Cüneyt'i arayıp, ağzıma geleni söyleyip sonra yüzüne mi kapatsam?"

"Saçmalama, Simay."

Sözlerimle doğrulup homurdandığında mekânın içinde adımladık. "Ya sadece küfredeceğim, cidden bak içim soğusun biraz."

İtiraz etmek üzere dudaklarımı aralayacağım anda, aniden üstümüze düşerek çarpışmamıza neden olan adamın elindeki içki beyaz gömleğine döküldü. Gürültülü bir nidayı takip eden küfürleriyle gerilediğinde, sarhoşluğundan aldığı cesaretle söylenmeye başladı. "Aptallar, gittiğiniz yere baksanıza!"

Bağırışı kanın beynime sıçramasına neden olduğunda Simay ayılmış gibi bütün hümanistliğiyle konuştu. "Beyefendi, bize çarpan sizsiniz."

Sözleri üzerine ayakta durmakta zorlanan sarhoş, küfürler savurmaya devam etti. Duyduğum öfkeyi kontrol etmeye çalışarak arkadaşımı çekiştirdim ve elimde kalmak üzere olan adamı yok saydım. Yanından geçip uzaklaşacağımız sırada işittiğim hakaret ile duraksadım. "Kadın değil mi işte, hepsi geri zekâlı."

Zihnimdeki şalter attı.

Alarma geçen hücrelerimden yayılan akım bedenimi titretirken dişlerimi sıktım. Dövüş sporlarıyla uğraşmamın en büyük nedeni içime kazınan öfkeyi dışa vurmaktı. Acı çekmek veya birinin canını yakmak beni rahatlatıyor, cezamı çekiyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu. Bu yüzden aklımın bir köşesinde acıya aç bir canavar vardı.

"Ne dedin sen?"

Sakinliğimi dizelerime iliştirerek ardıma baktığımda, üzerime yürüyen adamı buldum. İri cüssesiyle karşıma dikilip ağzını aralayacağı sırada yitirdiğim dizginlerim ile çenesinin altına bir yumruk savurdum. Dengesini kaybederek yalpaladığında mekânın içinden yükselen gürültüye kulak asmadım. Bir kadın

sözlü tacize ve hakarete uğradığında ağızlarını kapatmayı biliyorlarsa ben o pisliğin canına okurken de çenelerini açamazlardı.

Karşımdaki yabancı doğrularak öfkeyle üstüme yürüyeceğinde, diz kapağına bir tekme savurup önümde diz çökmesine neden oldum. Beni tutmak üzere koşar adımlarla yanıma gelen arkadaşını fark eden Simay, savaş nidası atarak masalardan birinde duran şişeyi eline aldı ve sarışın adamın kafasına indirdi. Her şey bir anda olmuş, ortalık mahşer alanına dönmüştü. Millet birbirine girip alkolün verdiği yetkiyle pervasızlaştığında, bakışlarımı etrafta dolaştırarak Simay'ı aradım. Gürültülü bir ıslık duyulup devreye giren korumalar herkesi sakinleştirdiğinde uzun boylu bir adam az önce bize hakaret eden mahlukatı korumaların yardımıyla dışarıya attı. Açık mavi renkteki gömleği ve koyu kahverengi saçlarıyla yakışıklı bir adamdı.

Az ilerimde duran arkadaşıma ilerlerken endişeyle mırıldandım. "İyi misin?"

Sorumla kahkaha attığında, rahat bir nefes alarak omuzlarımı düşürdüm. "Nasıl rahatladım anlatamam," diyerek beni de güldürdüğünde yanımızda duran adamı fark etmemizle ikimizin bakışları da onu buldu.

Adamın yüzünde dolaşan bakışlarım bir şeyi idrak etmemi sağladı.

Yabancı, Hektor'un konuştuğu kişiydi.

Bunu fark etmemi bekler gibi aniden beliren adam yutkunmama neden oldu. Yüzündeki tebessümle ellerini siyah pantolonunun ceplerine iliştirdiğinde gözlerimi üzerinde dolaştırdım. Siyah postalları ve deri ceketiyle salaş bir tarzda görünüyordu. Boynunda sallanan kolyesi hafifçe kaşlarımı çatmamı sağladı. Bakışlarımı gözleriyle buluşturduğumda arkadaşının sesini işittim.

"Lütfen, kusura bakmayın. Bazen böyle hanzolar ile karşılaşabiliyoruz." Elini göğsüne yerleştirip bir bana bir arkadaşıma baktı. "Ben İlyas Selman. Mekânın sahibi ve işletmecisiyim. Yaşadığınız tatsız durumu telafi etmek adına sizden hesap almıyoruz. Umarım doğum gününüzü kötü hatırlamanıza sebebiyet vermemişizdir."

Doğruca Simay'a bahşettiği sözlere işlenen nahiflik ve kibarlık arkadaşımın gözlerinin ışıldamasına neden olduğunda, yüzüne yerleşen gülümsemede gördüğüm cazibe tek kaşımı kaldırarak onu sorgulamamı sağladı.

Kısa günün kârı diye ben buna derdim.

Benim gibi arkadaşının ve arkadaşımın yüzlerini esir alan tebessümlere tuhaf bakışlar atan Hektor'u bulduğumda kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Kara gözlerini gözlerime iliştirerek imalı bir ifadeyle başıyla ikisini işaret etti ve ben telepati kurduğumuzu düşündüm. Gülümsememi saklamaya gayret ederek derin bir nefes aldım.

"Yok mahcup olmayın, lütfen. Sizinle ilgili bir durum değil ki bu."

Simay'ın sesindeki ince tını sınırlarımı zorlarken, parmaklarımı dudaklarıma örterek ikisini izlemeye devam ettim. Afra, bu manzarayı kaçırdığı için sinirinden oturup ağlayacaktı.

Adının İlyas olduğunu belirten yabancı, güzel yüzüne ilişen tebessümüyle çekici bir üslup takındı. "Bu arada doğum gününüz kutlu olsun."

İşittiğim sözlerle gözlerim irileştiğinde, Simay bir yılan gibi kıvrılarak kıkırdadı. Onu en son ne zaman böyle gördüğümü hatırlayamıyordum. Sanırım bir yabancıyla flört etmek ona iyi gelmişti.

"Feray, eve mi gidiyorsun?"

Sesindeki tokluk algılarımı yıkarken nedensiz bir heyecana kapıldım. Beni alaşağı eden adamın gözlerine tutunduğumda alaycı bir tebessümle kapıyı işaret etti. Ne demek istediğini anında anlayarak dudaklarımı araladım ve bakışlarımı, gözlerini karşısındaki adamdan ayıramayan arkadaşıma çevirdim.

"Bilmem, gidiyor muyum?" Sorum ile Simay sudan çıkmış bir balık gibi kıpırdadı. "Şey, ben taksi çağıracağım. Sen bekleme hiç." Arkadaşımın sözleriyle İlyas Bey nefessiz konuştu. "İsterseniz taksiniz gelene kadar size bir kahve ikram edeyim."

Pekâlâ, artık fazlalık olmaya başladığımıza emindim.

Gözlerimi Hektor'a iliştirip, tutmakta zorlandığım gülümsememle başımı salladım. "Anlaşılan eve gidiyorum."

Sözlerim ile birbirlerine odaklanan arkadaşlarımıza son bir bakış attık. Veda edip mekânın içinde ilerledik. Hektor yanımda adımlayıp kapıdan çıktığımızda konuştu. Başıyla az ilerimizde duran motoru işaret etti. "Atla hadi. Nasıl olsa aynı yere gidiyoruz."

Lüks, mat siyah motoruna oturduğunda cebinden çıkardığı deri eldivenleri parmaklarına geçirdi. Kafamın güzel, saatin de epey geç olmasını bahane ederek teklifini reddetmedim. Açıkçası motorlara ilgim vardı ve kısa bir turdan kaybım olmazdı. Eteğime dikkat ederek arkasına oturduğumda yüzündeki alaycı tebessüm ile omzunun ardından bana baktı. Kara gözlerine mühürlenen bakışlarımı ondan ayıramadım.

"Sarıl," diye kısa bir komut verdiğinde kaşlarım çatıldı. İşi inada bindirmeme zaman tanımadan, ellerini bileklerime sararak beni kendine yasladı ve belinin eksenine dolanan kollarımı birleştirerek ona sarılmama neden oldu. Ciğerlerime akın eden kokusundaki mayhoşluk mest oluşumun nedeniydi. Parfümüne karışan erkeksi tını aklımın kıyılarına sızdı. Teninden bir sıcaklık yayılıyor, temas ettiği yerlerden bir akım geçiyordu. Tebessümümü sakladım ve mırıldandım. "Düşmemi istemiyorsun demek."

Gaza asılıp bir tufanın kopmasına neden oldu ve yola koyuldu. Karaköy sokaklarını arşınlarken, gerçekten düşmekten korkarak kollarımı ona daha sıkı

doladım. Galata Kulesi'nin önünden geçip evin yoluna girdiğimizde, rüzgârdan sakınmak isteyerek sırtına yanaşıp onu kendime bir kalkan ettim.

Kısa süren seyahatimiz dakikalar içinde sonlandı. Apartmanın önünde durduğunda, kendimi aşağı atıp onu bekledim. Motoru kapatıp aracını geride bıraktı. Birlikte merdivenleri tırmanarak içeriye girdik. Asansörün üzerinde yazan *arızalı* yazısını fark etmem basamaklara yönelmemi sağladı, Hektor da beni takip etti.

"Bıraktığın için teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz."

Sözleriyle çantamı arşınlamaya başladım. Son kata gelip daireme yönelirken huzursuzca mırıldandım. Anahtarımı bulamıyor oluşum gerilmemi sağlamıştı. Kapımın önünde durup hırsla çantamın altını üstüne getirmeye devam ettiğimde sesini işittim.

"Bir sorun mu var?"

Başımı kaldırarak omuzlarımı düşürdüm. Sabah anahtarı almayı unutmuş ve resmen kapıda kalmıştım. Kendime öfkelenmemem imkânsızdı. Sinirle doğrulduğumda yedek anahtarımın Afra'da olduğunu anımsadım fakat onu aramam söz konusu bile değildi çünkü telefonlarımı açmazdı. Şu an Görkem'le meşgul olmalıydı. Dudağımı dişleyerek Berna ablayı arayabileceğimi fark ettim.

"Anahtarımı unutmuşum," diyerek beni izleyen adama bir açıklamada bulundum ve telefonumu çıkardım. Berna ablanın numarasını tuşlayıp elimdeki cihazı kulağıma yasladığımda, Hektor kapısının önünde beni beklemeye başladı. İkinci çalışta açılan hat ile konuştum. "Berna abla, rahatsız ediyorum ama evde misin?" Sorum üzerine hayır cevabını alacağıma emindim çünkü arkadan gelen gürültüyü işitebiliyordum. "Değilim ama bir saate geleceğim. Hayırdır, bir sorun mu var?"

"Anahtarımı unutmuşum da sana bir tane bıraktım diye hatırlıyordum. Onu isteyecektim."

"Evet canım, yanımda. Erken gelmeye çalışırım."

"Tamam, Berna abla. Ben beklerim sen keyfine bak."

Saçlarımı yoklayarak takmadığımı bildiğim halde tel toka aradım. Kredi kartım aklıma geldiğinde, Hektor aralık duran kapısını ittirerek içeriyi işaret etti. "Kahve?"

Sorusuyla sertçe yutkundum. Doğru düzgün tanımadığım bir adamın evinde, gecenin bir yarısı bulunmaktan hoşnut olmayacağım barizdi. "Yok, ben rahatsız etmeyeyim hiç. Berna abla yarım saate gelir."

Bakışları beni sorgularcasına kısıldı.

"Kapı önünde mi bekleyeceksin, Feray?" İçeriye girerek beni de buyur etti. "Gel hadi."

Derin bir nefes alarak çantamı omzuma taktım.

Sonuçta komşu komşunun külüne muhtaçtı, değil mi?

Yavaş adımlar ile ona doğru ilerleyip evine girdiğimde, bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Fark ettiğim dizayn ve parçalarla dudaklarım aralanırken, büyük bir şaşkınlığa kurban gittim. Siyaha boyanmış duvarların üstüne asılan tabloların hepsi başlı başına bir sanat eseriydi. Evin içinde adımlarken bakışlarımı onlardan ayıramıyordum. Siyah çerçevelerin içine kondurulmuşlar ve böylelikle kendimi müzede geziyormuşum gibi hissetmeme neden olmuşlardı. Büyülenmiş bir edayla ilerlediğimde kendimi tutamadım ve şaşkınlığımı sesime yansıtarak mırıldandım. "Sen ne iş yapıyordun?"

"Neden sordun?"

"Sadece şu tabloları satarak milyarder unvanı kazanabilirsin de ondan."

Büyüyen gülümsemesiyle salonun ortasında dikilmeye devam etti. Bakışları bir an olsun gözlerimden ayrılmıyordu.

"Sanata paha biçemezsin, Feray."

İsmimi bir şaka gibi zikrediyor olmasını umursayamayacak kadar şaşkındım çünkü ciddiydim. Ev buram buram para kokuyordu. Karşımdaki adamın gelir kaynağını merak etmemem mümkün değildi.

Dudaklarımı birbirine bastırarak etrafı arşınlamaya devam ettiğimde, Hektor ceketini çıkarıp sorumu askıda bırakarak solumda kalan koridora ilerledi. "Keyfine bak, ben kahve hazırlayacağım."

Saniyeler içinde gözden kaybolduğunda aklıma yatmayan düşüncelerle baş başa kaldım. Böylesine zevkli ve zengin bir insanın, salaş bir hayat tarzını benimsiyor olması elbette tuhaf değildi lâkin söz konusu o olunca her şey garip geliyordu. Çantamı ilerimde duran koltuğa bıraktım. Siyah kanepelerin önünde büyük bir plazma, ortasında ise mermer bir kahve sehpası vardı. Büyük Andy Warhol tablosunun önüne geniş bir yemek masası koymuştu. Hemen köşede ise siyah bir piyano duruyordu. Her şey sade fakat oldukça şıktı.

Koyu renkten geçilmeyen ev bana bir mağarayı anımsattı.

Oldukça konforlu ve lüks bir mağara.

Televizyonun yanında kalan büyük kitaplığa ilerledim. Dünya klasiklerinin yanı sıra oldukça az bilinen lâkin benim bayılarak okuduğum romanları görmek tebessüm etmeme neden oldu. Sanat tarihi ve gezginlik ile ilgili dolusuyla kitap vardı. Yabancı diller konusunda haznesinin geniş olduğunu söylediğini hatırlıyordum. Belki de bu özelliğini geliştirmesine yardımcı olan şey, gezgin bir ruha sahip olmasıydı. Onu dünyayı dolaşırken hayal edebiliyor ve bunu ona oldukça yakıştırıyordum.

Tuhaf bir şey vardı. Hektor yabancıydı fakat bana garip bir şekilde aşinalık veriyor, kafamı karıştırıyordu. Belki de gizemli hallerini çözümlemek istememin ardındaki nedenlerden biri buydu. Beni niye çelişkiye düşürdüğünü merak ediyordum.

"İlgini çeken bir kitap varsa alabilirsin."

Ardımdan gelen sesiyle yerimden sıçradığımda, nasıl bu denli sessizce hareket edip yanıma sokulabildiğini sorguladım. Genelde algılarıma güvenir, uyanık olduğumu düşünürdüm.

Elinde tuttuğu gri kupalardan birini bana uzattığında onu bekletmedim. Parmaklarımı sıcak kahveye dolarken başımla kitaplığı işaret ettim. "Sanat aşkını anlamlandırmaya çalışıyordum. Şimdi de gezgin misin, onu merak ediyorum."

Sözlerimle birlikte içten bir gülümseme eşliğinde bakışlarını kaçırdı. Saniyeler içinde tekrar bana odaklandığında derin bir nefes aldı. "Genel olarak merak etmediğin ya da öğrenmesem de olur dediğin bir şey var mı?"

Yudumladığım kahvenin tam sevdiğim gibi olduğunu fark ettim.

Yüzündeki tebessümle beni yanıtladı. "Sanat aşkım küçüklüğümden geliyor, gezginlik sevdam ise ergenliğimden. Seyahat etmek benim için soluklanmak gibidir."

Seçtiği kelimenin güzelliğiyle tebessüm ettim. Soluklanmak... Demek farklı yerlere gidip kendini yollara vurmak onun için bir kaçış noktasıydı. Gerçekliklerinden bu şekilde uzaklaşıyor ve kafasını toplamak için kendine alan yaratıyordu. Bu hoşuma gitmişti.

"Hangi ülkeleri gezdin?"

Düşünür gibi bakışlarını kaçırdı. "Antarktika dışında her yerde izimi bıraktım diyebilirim."

Etkilendiğimi belirtmeliydim.

En çok istediğim şeylerden biri kayıplara karışıp dünyayı altüst etmekti.

"Neden geri döndün peki?"

Anlamlandıramadığım bir bakış attı bana. Kara gözleri ruhumda tahribatlar bırakıyordu. Benim anlamadığım bir espriye güler gibi dudağının kenarını kıvırdı.

"Dünyayı dolaşmamın nedeni bir şey arıyor olmamdı." Tebessümünde kırgınlık ve öfke vardı. "Sonunda onu buldum."

Kalbim tekledi. Bunun nedeni insanı içine sürükleyen girdap gözleri mi, yoksa sesindeki cazibeli tını mıydı bilemiyordum fakat söz konusu karşımdaki adam olunca merakıma yenilmeden duramadım.

"Ne arıyordun ki?"

"Yeri doldurulamaz, eşsiz birini." Tok sesi ruhumda yankılandı. "Verdiğim *sözleri* tutmam gerekiyordu. Bu yüzden yıllarca onu arayıp durdum."

Boğazımda bir düğüm oluştu. Bu duygusallık benliğime ağır gelmişti. Nahiflik her zaman canımı yakardı. Beni ne denli yaraladığını görmesini istemeyerek alaycı bir tavır ile hissiyatımı gölgeledim.

"Yoksa bu kadını mı arıyordun?" İşaretparmağımı kolundaki dövmesine doğrulttum. Bana aşina gelen siluet tuhaf hissetmeme neden oluyordu. Alenen

flörtöz bir tavır takınıp aramıza giren gerginliği noktalamak istedim. "Gecenin bir yarısı evinde başka bir kadın olduğunu duyarsa onu yine aramak zorunda kalabilirsin."

Tebessümüm genişlediğinde ağzını aradığımı düşünmesini sorun etmedim. Açıkçası niyetimde ufak bir sinsilik yok değildi.

"Endişelenme, sorun etmeyeceğine eminim."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Onu bulduğumda uzun süre önce öldüğünü öğrendim." Buruk bir gülümseme yeşerdi dolgun dudaklarında. "Yaşamayan biri dünyevi duyguları hissedemez, değil mi?"

Kalbimin üstüne çöreklenen acı filizlenerek dallandı. Kendimi berbat hissediyor, karşımdaki yabancı için üzülüyordum. Sevdiğin birini yitirmenin nasıl bir şey olduğunu iyi bilirdim. İnsanın yaşarken ölmesine, her zaman bir boşlukta sürünmesine neden olurdu. Vereceğin son nefese kadar kalbinin üstündeki kara lekeyle dolaşırdın. Her sokak başında onu görmeyi umut eder, rüyalarına girmesi için Tanrı'ya yalvarırdın ama hiçbir şey fayda etmez ve giden geri gelmezdi.

"Ben özür dilerim." Mırıltı halinde dudaklarımdan kayıp giden yakarışım bakışlarımı kaçırmama neden oldu. "Yaranı deşmek istemezdim."

"Önemli değil." Buruk gülümsemesi genişledi. "İyileşmek için yaraların üstünü kapatmak değil, deşmek gerekir derler."

Sözleriyle histerik bir tebessüm yeşerdi yüzümde. İçimdeki acılardan sızan kanlarda boğulduğum anların sayısı öylesine fazlaydı ki bu tezine katılamıyordum. Dilimin kilidi kırıldığında kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Bazen iyileşmek yaralanmaktan daha çok can yakar."

Gözlerimiz buluştuğunda loş ışığın altında kutsanan iki bedenden ibarettik.

Kastettiğim şeyi anlamış gibi alaycı bir tebessümle bana bakmaya devam ettiğinde, iç geçirerek omuzlarını düşürdü. "Sana baktığımda yaşadıklarının etkisinden çıkamayan bir kadın görüyorum. Paramparça olduğunu düşündüğün gözlerinden belli." Tebessümü genişledi. "Yanılıyorsun, Feray. Tahmin ettiğinden daha güçlüsün. Ruhun aynası kırık olduğunda empati kurmak zorlaşır." Gözlerini hafifçe kısarak sorguladı beni. "Oysa sen kendini başkalarının yerine koymakta oldukça başarılısın. Bu bile ne kadar dayanıklı olduğunun bir kanıtı."

Öylesine gündelik bir sohbet havasında yüceltmişti ki beni, şaşırmadan edemedim.

"Beni tanıyor gibi konuştun." Diye mırıldandım.

Kara deliği anımsatan gözlerini bir saniye olsun çekmedi gözlerimden. Tenha sokaklarımda dolaşıyor, kilitli sandıklarımı yokluyordu. Ağır şeyler yaşayıp, travmalarımın esiri olduğumu nereden anlamıştı? Bu iyi bir gözlem miydi, yoksa bir bildiğimi vardı? Genelde fazlasıyla paranoyak ve şüpheci bir insan

olduğumdan her şeyde bir art niyet arardım. Bunu yıllardır hayatımda olan insanlara bile defalarca kez yapmışken iki gündür tanıdığım yabancıya niye o gözle bakamıyordum? Bu güven ve peşin hükümlülük nereden geliyordu?

Hektor sözlerimi ciddiye almayarak benden uzaklaştı ve odanın kenarında duran piyanoya doğru ilerledi.

"Müzik sever misin?"

"Elbette."

Ona doğru adımladığımda boğazımda bir düğümün oluştuğunu algıladım. Hektor kupasını bir kenara bırakarak uzun tabureye kuruldu. Kuyruklu piyanonun ucuna ilişip onu izlemeye başladığımda gülümsedim ve kendimi tutamayarak mırıldandım. "Sanatçı kişiliğin sadece resim zevkin ile sınırlı değil demek."

Sessizliğini koruyup cevabımı parmaklarını tuşlara vurarak verdi. Evin içini dolduran melodilerin efsunuyla sarmalanırken profesyonelliğine hayret ettim. Doğru düzgün tuşlara bakmıyor, tamamen hissederek sanatını icra ediyordu. Uzun parmaklarının değdiği her noktadan yayılan seslerdeki ahenk, kusursuzluğun tanımı gibiydi.

Dirseklerimi piyanonun üstüne yaslayarak çenemi parmaklarımın üzerine yerleştirdim. Eğilerek rahat bir pozisyona geçip bütün dikkatimi ona verdim. Tok ve gür sesinde hayat bulan her heceye işlenen karanlık ruhumun köhneliğini sıyırdı.

"Bana bunun gerçek olmadığını söyle. Bu gerçekten son mu?"

Düzgün aksanıyla şarkıyı söylemeye başladığında ruhumda bir zelzele koptu. Dudaklarında hayat bulan sözlerdeki anlam yoğunluğu yüreğimi dağlıyordu.

"Tüm yapraklar üstümüzde hışırdadıkça ve tüm kirler tenimizi kapladıkça başını göğsüme yasla. Sana eskiden sahip olabileceğimiz hayatın öykülerini anlatacağım."

Parmakları hızlandığında içime yerleşen kasvet harlandı. Gözlerini yumarak şarkıyı her bir hücresinde hissettiğini anlamama neden olan bir tavır ile beni kendine hayran bırakmaya devam etti. Evi dolduran sesler ruhuma nüfus etti. Bakışlarını aralayarak kara gözlerini, gözlerime iliştirdiğinde nedensizce ağlamak istedim.

"Aşkım, benim tek gerçek dostum. Bu gerçekten son mu?" Melodiler şiddetlendiğinde yüreğimdeki sızı harmanlandı. "Diyarları seyahat ettik. Kendimize bir kayık bulduk ve güneşe doğru yelken açtık. Ah, ne kadar da mutluyduk. Bir zamanlar sahip olabileceğimiz hayatta."

Dudaklarından sıyrılan tınılar canımı acıttı.

"Başını göğsüme yasla. Sana eskiden yaşayabilecek olduğumuz hayatın hikâyelerini anlatacağım. Görmüş olabilecek olduğumuz yerlerin hikâyelerini, yapmış olabileceğimiz şeylerin hikâyelerini, olmuş olabileceğimiz insanların hikâyelerini."

Gözlerini bir an olsun ayırmıyordu ruhumdan.

Sanki...

Sanki her sözü içimdeki küçük kıza bir armağandı.

"Artık her kelime fısıltı," diyerek şarkıyı söylemeye devam ettiğinde gözbeklerinde bir öfke yeşerdi. "Ve her ses bir şarkı." Şiddetlenen notalarda bir yakarış vardı. "Ve tüm yapraklar üstümüzde hışırdadıkça, yola devam etmek yok."

Ellerini tuşlardan çektiğinde bir damla yaş yanağımdan süzüldü.

"Bu son."

Anlamsız bir acı benliğimi ele geçirdi. Canım yanıyor, bir hüzün beni dağlıyordu. Sanki tarifsiz bir kaybın kurbanıydım. Hıçkırarak ağlama isteğimi bastırıp doğrulduğumda, titreyen parmaklarımı hızla yanaklarıma iliştirdim. Benden bağımsız bir teslimiyet ile dökülen yaşları silerek tebessüm ettiğimde bana bakan adamdan gözlerimi esirgedim.

Tuhaf atmosferi dağıtmak isteyerek mırıldandım. "Pekâlâ, yüreğe dokunmak diye ben buna derim." Yüzüme büyük bir gülümseme yerleştirdiğimde, ne yaşadığımı sorguladım. "Gerçekten mükemmel bir sesin var."

Tebessüm etti.

Hayatımda gördüğüm en hüzünlü tebessümdü.

Kendimi toparlamak isteyerek gerilediğimde etrafa baktım. "Lavabonu kullanabilir miyim?" Sorum üzerine başını sallayarak uzun koridoru işaret etti. "Sondaki kapı."

Sarsak adımlarla ilerlemeye başladığımda ruhumdaki kasveti anlamlandıramadım. Neden sesine ilişen sözleri beni bu denli etkilemişti ki?

Sanki bilinçaltımda saklanan bir kederi tetikleyerek canımın acımasına neden olmuştu. Nahifliğinde saklanan öfke beni felakete sürüklemişti. Loş ışığın aydınlattığı koridorda ilerleyip, solumda kalan kapıyı açmak üzere avucuma yerleşen kulpu aşağı indirdiğimde başarısız oldum. Çatılan kaşlarım ile bir kez daha kapıyı açmayı denedim ama bir sonuca varamadım. Kilitli kapıdan bakışlarımı ayırdığımda sersemliğimi bir kenara bırakarak Hektor'un bahsettiği kapıyı gördüm. Az ilerimde duran lavaboya yönelirken neden bu kapının kilitli olduğunu sorguladım.

Hektor'un evi benimkinin tersi bir plana sahipti. Aynı zamanda üç artı birdi. Bu yüzden afallamam normaldi. Yine de daha dikkatli olmam gerekirdi.

Lavaboya girip ardımdan kapıyı örttüğümde aynadaki yansımama değen bakışlarımı hızla kaçırdım. İç geçirerek ellerimi yıkayıp, dağılmış makyajımı üstünkörü düzelterek tekrar salona döndüğümde Hektor'un kahvesini yudumlayıp televizyona baktığını gördüm.

Son dakika haberini sunan kadının sesi odayı inletti. "Kadın ticaretiyle uğraştığı ortaya çıkan eski milletvekili Çınar Kozan saatler önce evinde ölü bulundu. Emniyetten gelen açıklama üzerine intihar olarak adlandıran kay-

bın aslında bir cinayet olduğu otopsi sonuçlarıyla kanıtlandı. Aylardır karanlık dünyanın tanıdık simaları haline gelen isimlerin birer birer avlanıyor olması, onları öldüren katilin bir kurtarıcı mı, yoksa tehlikeli bir suçlu mu olduğu tartışmasını yarattı. Sosyal medya çelişkiyle sallanırken bu konuda atılan tweetlerin sayısı iki milyonu aştı."

İlgimi çeken sözler ile siyah kanepeye doğru adımladım. Birkaç aydır İstanbul'daki suç ağını çökertmeyi kendine misyon edinmiş biri vardı. Gizli kapaklı işlerle uğraşan fakat medyaya iyilik timsali gibi pozlar veren bütün ikiyüzlüleri ortaya çıkarmayı âdet edinmişti. Bazılarını öldürüyor, çoğunu ise kanıtlar ile yargıya teslim ediyordu. Her kim ise bir hayaletten farksızdı. Bu yüzden sosyal medyadaki insanlar ona bu şekilde hitap ediyor, onu kahramanlaştırarak yüceltiyordu.

"Bir yerli Süpermen eksikti."

Az ilerisindeki boşluğa oturduğumda Hektor gülümsedi. "Kahramandan çok, işi olmayan meselelere burnunu sokmayı amaç edinmiş bir manyağa benziyor."

Sözleriyle gözlerimi devirdim. O kadar da değildi. Hayalet, polisin bile beceremediği işlere imzasını atıyor, asla korkmuyor ya da çekinmiyordu. Sahip olduğu güç ne kadar kudretliyse yakalanması söz konusu bile edilmiyordu. Şahsen ona saygım sonsuzdu.

"Bilemiyorum," dedim bacak bacak üstüne atarak arkama yaslanırken. "Benim de iyi gözüken canavarları avlayacak gücüm olsaydı ben de aynı şeyi yapardım gibi geliyor."

Bakışlarımız buluştuğunda gözlerinden bir ışıltı geçti. Sanki böyle düşünmen onu şaşırtmıştı. Kaşlarını hafifçe çattı. "Ya onları avlayan kişi de bir canavarsa?"

Sorusuyla bir an düşündüm.

Yıllardır insan zihnini sorguluyor, yaptığımız veya yapmadığımız şeylerin altında yatan sebepleri araştırıyordum. Birçok kez görmüştüm ki sarf ettiğimiz her hareketin bir kaynağı, oluşum noktası vardı. İnsanların tabiriyle *Hayalet* olarak adlandırılan bu yabancının başkalarına zarar vermek adına kötüleri öldürmesi ahlak ve etik açısından tartışılabilirdi ama söz konusu vicdan muhasebesiyse elbette ona destek verirdim.

Kötülük, kanserli bir hücre gibiydi. Sonunu getiremez, bir çözüm bulamazsan yayılır ve insanı ya da toplumu öldürürdü.

Dudaklarımda hayat bulan sözlerle ona baktım. "Herkesin içinde bir yaratık vardır. Önemli olan onun zehrini kendine saklayıp iyi insanların canını yakmamaktan geçer." Aniden bir ansiklopediyi seslendiriyor gibi konuşmaya başladım. "Buna insanlıktan çıkarma denir. Mesela Hayalet olarak adlandırılan bu yabancıyı insanlar kahraman kategorisine koyuyor ve onu insan yapan şeyleri göz ardı edip, bir makine haline getiriyorlar. Halkın gözünde o, düşman sıfatındaki kötü niyetli insanları yok eden biri. Buradaki en hassas nokta sıfatların

ve kavramların gücünün etkisini azımsamaktan geçiyor." Hafifçe omuzlarımı silktim. "Düşmanın da hayaletin de aslında birer insan olduğunu unutursak onları savaştırmamız ve bir taraf tutmamız kolaylaşır. Mesela Naziler, Yahudileri yeryüzünde sürünen bir parazit olarak görerek onları insanlıktan çıkarmışlar ve bu sayede yaptıkları işkencelerde daha az ahlaki kaygı hissetmişlerdir."

Hektor mırıldandı. "Savaş ya da çatışma dönemlerinde insanlıktan çıkarmanın başkalarına zarar vermeyi kolaylaştıran psikolojik bir mekanizma olduğunu söylüyorsun, öyle mi?"

"Sadece savaş veya çatışma olarak düşünme. Günümüzde eşcinseller ve kadınlar bu kavrama en sık maruz kalan bireylerdir. Objeleştirilir ve yargılanırız."

Aklıma gelen şey ile tebessüm ettiğimde, fark ettiğim detayla keyiflendim. Yanımdaki adamın bütün dikkatini bana vererek ağzımdan çıkan her lafı zihnine kazır gibi beni dinliyor oluşuna mest oldum.

"Delroy Paulhus, tanıştığımız insanlar hakkında melek ya da şeytan kalıbını kullanma eğilimi taşıdığımızı, dünyayı iyi ve kötü insanlar olarak basitleştirmek istediğimizi söyler." Derin bir nefes alarak gülümsememi genişlettim. "Sanırım insanlığın temelinde her zaman bir şeyleri sınıflandırma yatıyor ve yatacak."

Karşımdaki adam bir süre beni izledi. "Bir psikolog adayıyla sohbet etmenin bu denli keyifli olabileceğini bilmezdim."

"Niye ki?"

Sorum ile geniş omuzlarını silkerek bedenini bana döndürdü. "Bilmem, sanırım mesleğinin getirdiği bilgiler ışığında beni değerlendirip sırlarımı çözebileceğini düşünerek gerildim."

Ah, karşımdaki adamın sırlarını çözmek için en az on psikolog gerekirdi. Tanıştığımız andan beri onu inceliyor, hakkında bir kanıya varmaya çalışıyordum lâkin asla açık vermiyor, kara bir kutudan farksız olmadığını ispatlayıp duruyordu.

"Zihin okuyamıyorum sonuçta." Gerçi bu mükemmel bir yetenek olabilirdi. "Hem daha adını bile bilmiyorum."

Sözlerim ile tebessüm ederek kupasına uzandı. Soğuduğunu düşündüğüm kahvesinden büyük bir yudum aldıktan sonra loş ışığın altında parlayan yüzünü bana döndürdü.

"Bu gece bir tahminde bulunmadın," dediğinde gülümsemeden edemedim. Hiçbir ismi ona yakıştıramadığımı söyleyemezdim. Bu yüzden aklıma gelen ve klasik olan isimlerden birini zikrettim. "Mert?"

Kaşlarını çatıp *saçmalama* der gibi güldü. "Alakası bile yok."

Saçma bir tahmindi fakat en azından denemiştim. Telefonumun melodisi odayı doldurduğunda az ilerimde duran çantama uzanarak içini karıştırmaya başladım. Sonunda cihazı bulup çıkardığımda, ekranda yazan ismi görerek doğruldum ve aramayı yanıtladım.

"Feray, geldim sayılır. İstersen apartmanın önüne in." Berna ablanın yürüdüğü sesinden belliydi. Kendi kendime başımı sallayarak mırıldandım. "Hemen geliyorum," deyip aramayı sonlandırdığımda yüzümdeki tebessüm ile ayaklandım. "Beni misafir ettiğin için teşekkür ederim."

Bakışlarımız buluştuğunda Hektor oturduğu kanepeden kalkarak ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirdi. "Kapım sana her zaman açık."

Yüzümde bir tebessüm yaratan sözleriyle bakışlarımı kaçırdım. Kapıya doğru ilerlerken, ona karşı olan sert tavrımı bu gece yıktığı için minnettardım çünkü bazen çok önyargılı olabiliyordum.

"Görüşürüz," diyerek daireden çıkıp merdivenlere yönelmek amacıyla ona sırtımı döndüğümde işittiğim sözleriyle buz kestim. "Yine gel, *Gece*."

Zihnimdeki küçük kız gözlerini araladı.

Asırlardır derin bir uykuda, yalnız ve kimsesizdi. Öyle ki hiçbir insan dokunamazdı onun tenine. Hiçbir söz işlemezdi bedenine. Çünkü kimse bilmezdi ona nasıl hitap edeceğini.

Zırhımdaki çatlak ile döndüm yabancıya.

Gözlerindeki girdapta sürüklenmeyi aldırmadan ince sesim ile sorguladım onu. "Ne dedin?"

Yüzündeki tek bir mimiği dahi oynatmadı.

Karşımda bir duvar vardı.

Ardında ne sakladığı ise büyük bir bilinmezlikti.

"Yine gel ve iyi geceler dedim."

Ağzından süzülen yalanı, doğrularımı altüst etti. Gözümün içine bakarak kurduğu hecelerde zehirli bir ok vardı. Beni kalbimden vurmuş ve kana bulamıştı. Daha fazla ona bakmak istemeyerek hızla merdivenlere yöneldiğimde kafam karıştı.

Paranoyaklığım arşa mı tırmanıyordu? Gerçekten aklımın sınırlarında bir kaos yaşanmış ve geçirdiğim hoş sohbet eski varlığımı anımsamama mı neden olmuştu?

Damarlarıma akın eden tedirginlikte büyük bir korku saklıydı.

Ürpermemem elde bile değildi zira iki gün önce hayatıma giren yabancı bana *gerçek* ismimle hitap etmişti.

KOD ADI: TRUVA ATI

"Görünümü dostane,
içine sakladığı niyeti düşmancaydı."

Yirmi üç yıl önce bir bebek doğdu.

Annesinin rahminden babasının kollarına düştü. Öylesine küçük ve güzeldi ki baba sıfatına hak kazanan adam ona sarılarak ağladı. Küçük kızının koyu renkteki gözlerine bakarken uğruna ölebileceğini düşündü. Gecenin bir vaktinde doğan minik bedenin beyaz teninde parlayan badem gözleriyle buluştuğunda, eğilerek kulağına ismini fısıldadı.

Yedi yıl boyunca Gece Gevheri olarak tanınan ben, on altı senedir Feray Eldem adıyla anılıyordum.

Babam bana bu ismi verdiğinde umut etmiş, bir dilekte bulunmuştu. Gecenin içinde mahsur kalan küçük kızının aydınlığa giden yolu kendisinden yayılan ışık ile bulabileceğini düşünerek adımı tekrar kulağıma fısıldamıştı. Evet, yeni ismim eskisine bir göndermeydi.

Babam kaçırılışımın ardından sadece soy ismimizi değiştirmek ile kalmamış, bana yeni bir ad vermişti. Düşmanlarının bana ulaşabilmesinden korkmuş, izimi kaybettirmişti. Öyle ki artık ben bile bilmiyordum nereden geldiğimi. Kökenlerimi keskin bir baltayla kesmiş, ağacımın dallarını kurutmuştu. Annem bile gerçek ismimi zikretmez, bana her zaman *Feray* derdi. Yıllardır hayatımda olan insanlar bu sırrımı bilmezdi. Bu yüzden düşünmeden duramıyor, delirecek gibi hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum.

İki gündür tanıdığım hatta hakkında doğru düzgün tek bir şey dahi bilmediğim o adam, bana nasıl üstü toz tutmuş adımla seslenebilmişti?

Doğruyu söylediğine inanmayı deniyor, sözlerini algıda seçicilik ile yanlış anladığımı düşünmek istiyordum fakat kendimi kandıramıyordum. İnsanı titreten bir kudrete sahip olan tok sesiyle adımı zikretmesi ruhumdaki küçük kızın uyanışına şahitlik etmeme neden olmuştu. Benimle değil de onunla konuşmuş, adeta eski bir dostu selamlamıştı. Sorgulamadan edemiyordum. Acaba hayatımın bir evresinde karşılaşmış mıydım o adam ile? Bu mümkün olabilir miydi?

Fakat onu görsem hatırlardım.

Öylesine bir güzelliği unutmak imkânsızlıktı.

Sanırım yine paranoyaklığımın esiri oluyordum.

Ergenlik döneminde kullandığım ilaçlar beni bu noktaya getirmişti. En azından kendimce suçu onlara atarak vicdanımı aklıyor, kötü huyumun üstünü kabahatimle örtmeye çalışıyordum.

Hava yeni aydınlanmış, aralık gününe yakışan bir soğuk pazartesiye hâkimiyet kurmuştu. İç geçirerek sağımda kalan camdan dışarısını izlemeye başladım. Sabahın altısında uyanmak bazen bir lanet gibiydi. Şehir yeni yeni canlanmaya başlardı. Etrafımdaki herkes ve her şey sessizleşir, bir tek zihnimdeki seslerin gürültüsü artardı. Onları dinlemek istemesem de varlıklarını yok sayamazdım. Bu yüzden genelde uyandığım gibi büyük bir kupaya Türk kahvesi yapar ve tuvallerimin arasına girerek bir şeyler karalardım. Bu düşüncelerimin bastırılmasına neden olurdu ve benim aklımın sükûnetine oldukça ihtiyacım vardı.

Parmaklarımın arasına aldığım fırçayı siyah boyaya daldırıp resmimi renklendirmeye devam ettim. Bilinçsizce piyano çalan bir adamı kaleme almış, ona hayat vermiştim. Sadece damarlı ve geniş kolları vardı beyaz tuvalde. Parmakları tuşların üstünde dans ediyor, dün gece ilk kez dinlediğim şarkının hatıraları dudaklarımdan birer mırıltı olarak dökülüyordu. Büyüleyici bir sese sahip olan adamı anımsamak aniden evin dış kapısına bakmama neden oldu. Yaklaşık bir saat önce çamura bulanmış halde sessizce evine girdiğinde onu kapı deliğinden izlemiştim. Kimseye fark edilmek istemezmiş gibi yuvasına sızarken bir gölgeden farksızdı. Ne ara dışarı çıkmıştı bilemiyordum fakat gecenin o saatinde mühim bir işi olmalıydı.

Gerçekten çok tuhaf biriydi. Bunun nedeni de fazlasıyla gizemli olmasından geçiyordu. İnsanlara hava atmak, kendini merak ettirmek üzere geliştirdiği bir savunma mekanizması değildi bu. Yabancı, gerçekten kara bir kutuydu. Sanki içinde ne denli derin bir girdap barındırdığını kendi bile bilmiyordu. Fakat ben görebiliyordum. Anlamsız bir şekilde onun ruhuna sarılan zincirlerin sesini duyabiliyordum.

İç geçirerek geriye çekildim ve bakışlarımı tamamlanan eserimde dolaştırdım. Dudağımın kenarı hafifçe kıvrılırken, bu tabloyu gerçekten beğendiğimi düşündüm. Kuruması için bordo kadife kumaşın üstüne bırakıp etrafı hızlıca toparladıktan sonra kıskaçlı tokamı çıkararak siyah saçlarımı iki yana salladım. Banyoya girerek kalçalarımı örten boya içinde kalmış olan tişörtümü ve iç çamaşırlarımı çıkarıp kendimi duşa attım. Hızlıca yıkandım çünkü bir saat içinde Berna ablanın kafesinde kızlarla buluşmam gerekiyordu. Arada sırada toplanır ve kahvaltı ederdik. Ayrıca bugün oldukça gergin olduğum için beni rahatlatıp cesaretlendirmeyi kendilerine amaç edinmişlerdi. Gediz Bey'in ricası üzerine konuya en hâkim olan kişi olarak bu akşam gerçekleşecek müzayedeye önderlik etmem gerekiyordu.

Daha önce hiç böyle bir sorumluluk almadığım için endişeliydim ve bugün galeride halletmem gereken bir dünya iş vardı.

Duştan çıkıp bedenime sardığım havluyla odama girdim. Dün geceden bugün giyeceklerimi hazırlamış, yatağın üstüne yerleştirmiştim. Kıyafetlerimi üzerime geçirmeden önce vücudumu losyona buladım. Bütün günüm koşuşturmayla geçeceği için siyah taytımın üstüne bol beyaz bir gömlek geçirmiş, altıma da uzun çizmelerimi giymiştim. Kalın zincire benzeyen altın rengi kolyemi boynuma iliştirip, ilk üç düğmemi açarak bir dekolte yarattım. Akşam giyeceğim elbiseyi ve ayakkabılarımı büyük omuz çantama yerleştirip makyaj malzemelerimi de içine koydum. Saçlarımı dağınık bir topuz yapıp kâküllerimi parmaklarımla düzelttikten sonra hazırdım. Çantamı omzuma atmadan önce siyah ceketimi giydim.

Hızlı adımlarla evden çıkıp kapımı kilitlemeye başladığımda, gözlerim karşı daireme kaydı. Sessizlik yanağımın içini dişlememe sebep olurken komşumun hâlâ uyuyor olabileceğini anladım.

Anahtarı çantama atıp merdivenlerden indim. Apartmandan çıktığımda görüş alanıma giren motor, adımlarımın yavaşlamasına neden oldu. Hektor'un aksine motor tertemizdi. Bu durumu garipsesem de üzerinde durmadım. Kaldırımda yol alıp doğruca Berna ablanın kafesine yürümeye başladım.

İçime işleyen soğuğu göz ardı etmeye çalışarak tenha sokakta ilerledim. Dakikaların ardından kafeye girdiğimde bedenimi saran sıcaklıkla derin bir nefes aldım. Berna abla ve kızlar kafenin ortasına kurdukları geniş masada beni bekliyorlardı. Daha kafe açılmadığı için hiç müşteri yoktu.

"Günaydın."

Hep bir ağızdan bana karşılık verdiklerinde benim için ayrılmış boş sandalyeye oturup çantamı yanıma iliştirdim. Bacak bacak üstüne atarak arkama yaslandığım sırada Afra ağzına doldurduğu domatesleri yutarak konuştu. "Sabahın köründe sıcacık yatağımdan kalkıp yarım saat yol geldim ve sen beş dakikalık mesafeden lütfedemedin. Bak, bütün ekmekler soğudu."

Huysuzluğuna karşı gözlerimi devirdim. "Her geceni Görkem'le geçirmesen ve bende kalsan yarım saat yoldan gelmek zorunda olmazdın."

Afra cevabım üzerine homurdandı ve Simay konuştu. "Harbiden sen Görkem'den hâlâ sıkılmadın mı?"

Berna abla çayımı doldurduğunda ona tebessüm ettim.

"Aşırı eğlenceli bir adam o yüzden beni oyalıyor." Afra küçük yüzüne yerleşen sinsi tebessümle mırıldandı. "Gerçi gözüme yeni birini kestirmediğimi söyleyemem."

Afra'nın bu hallerine kızamıyordum. Kendisi öyle gözükmese de oldukça yaralı bir kızdı. Dışarıdan ona bakan birisi vurdumduymaz ve umursamaz bir şımarık olduğunu zannederdi. Oysa içi yaralar ile kaplıydı. Annesi ve babası,

o çok küçük yaştayken boşanmışlardı. Afra, onların ilişkilerindeki şiddet ve saygısızlığa maruz kalarak büyüdüğü için aşka olan inancını yitirmişti. Afra, ana odaklanırdı. Ciddiyetten kaçınır, kalıcı ilişkilerin kıyısından bile geçmezdi.

"Kim o şanslı adam?" Berna abla yanımdaki sandalyeye oturup tabağına kahvaltılıklardan almaya başladığında, Simay sorusunu alaycılıkla yanıtladı. "Şanslı mı, şansız mı tartışılır."

Afra, ağzındaki lokmayı yutup direkt Berna ablaya doğru dönerek konuşmaya başladığında Simay'ı görmemezlikten geldi. "Feray'ın yeni müdürü. Adamı görmen lazım, bir bakanın ikinciye bakmama ihtimali yok."

Simay bana doğru eğilip mırıldandı. "Yapıştı sana artık galeriden çıkmaz."

Yüzüme yerleşen gülümsemeyle sessizce onların didişmelerini izlemeye devam ettim. Üzerinde kaşar eritilmiş küçük ekmeklerden alıp yemeye başladığımda, Afra kıkırdadı. "Seni duydum." İşaretparmağını Simay'a doğrulttuktan sonra gözlerini kıstı. "Cumartesi geceni hâlâ bize anlatmadın içimizdeki psikolog."

Gözlerim irileştiğinde merakım uyandı. Simay'ı en son cumartesi günü gittiğimiz meyhanenin sahibiyle bırakmıştım. Dün fazlasıyla yoğun olduğum için onu arayıp detayları öğrenmek aklıma dahi gelmemişti. Afra'nın bu mevzuyu bilmesinden anlıyordum ki karşımdaki ikili ufak bir diyalog kurmuş fakat Bayan Buzlar Kraliçesi kahve keyfinin detaylarını anlatmaktan kaçınmıştı. Simay utandığını anlamama neden olan bir tedirginlik ile bakışlarını kaçırdığında mırıldandı. "Bir şey olmadı. Taksim gelene kadar kahve içtik, o kadar."

Simay tabağındaki zeytinlerle oynamaya başladığında içime yerleşen şüpheyle ilk Berna ablaya ardından Afra'ya baktım. İkisi de benim gibi sözlerine inanmamıştı. Ayağımı hafifçe karşımdaki kızın bacağına vurduğumda gözlerimiz buluştu. "Dökül."

Berna abla bana eşlik etti. "Vallahi bu sözlerine ben bile inanmadım."

Onun da diretmesiyle Simay'ın tutumu kırıldı. Ellerini utanıyor gibi yanaklarına bastırdı. "Siz gidince biz bara geçtik. Ben alkolün verdiği yetkiyle biraz daha içmek istedim."

Afra araya girerek gözlerini pörtletti. "Sonra sarhoş oldun."

Karşımdaki kadın onu onaylayarak başını salladığında yüzümü ekşittim. Simay'ın sarhoşluğu çekilmezdi. Bu yüzden kaç mekândan atılmış, el âleme rezil olmuştuk.

"O kafayla gittim tanımadığım adama Cüneyt'i anlatıp durdum. Ağzıma geleni söyledim. Yok siz erkekler böylesiniz, sizden sabun yapılmalı. Soyunuz tükenmeyecek mi sizin diye saçma sapan konuştum."

Masadaki herkesin ağzından doğru orantıda bir nida koptuğunda Simay mahcubiyetle yüzünü kapadı.

Afra, başını iki yana sallayıp ağzına tıktığı ekmeği çiğnerken konuştu. "Büyük hata. Ben sana öğretmedim mi? Asla potansiyel değer taşıyan bir adamın yanında eskilerinden bahsetmeyeceksin."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda Berna abla konuştu. "Sonra ne oldu peki?"

"Adam o kadar centilmendi ki bütün anlattıklarımı dinledi. Üstüne bir de bana tavsiye vermeye çalıştı. Tabii ben kafamın güzelliğinden onu duyamadım bile." Diyen Simay iç geçirdi. "Kısacası umarım o mekânı çok sevmemişsinizdir çünkü bir daha önünden bile geçmeyeceğim."

Ona moral vermek ister gibi mırıldandım. "Boş ver, sanki bir daha nerede göreceksin adamı. Başka bir yere gideriz olur biter."

Sözlerimle Afra çayından içti ve çığırmaya başladı. "Siz beni delirtecek misiniz? Adam o kadar saat bir sarhoş ile uğraşıp, zorunda olmamasına rağmen Simay'ın anlattıklarını dinlemiş." Bir yargıcın tokmağını vurması gibi çay bardağını masaya indirdi. "Demek ki bizim kızı çok beğendi." Çatılan kaşlarıyla Simay'a döndü. "Sen de şu Cüneyt'i bırakıp etrafına bak azıcık."

"Sindiremiyorum, Afra," diye söze girdi Simay. Yüzüne yerleşen öfke eski sevgilisine aitti. "Bunca yıl bu kadar kör olmamı kabullenemiyorum."

İnsan ilişkilerini anlamakta sorunlar yaşıyordum. Kafa dengi birini bulup keyifli zaman geçirmek bir yere kadar aklıma yatıyordu. Bazen insan ilgi ve şefkat dileyebiliyordu fakat bunun sonsuz olabilecek olması bana olağandışı geliyordu. Kimse bir başkasını kendinden önce düşünemez, ölene dek onun yanında kalmak isteyemezdi. Bazen seni dünyaya getiren insanlar bile bunu yapamıyordu. Karşı cinsin bu konuda sadık kalmasını beklemek hayalperestlikten başka bir şey değildi.

Bir saatin ardından kafeden ayrıldığımda hızla galeriye adımladım. Mekâna girip direkt çalışanların eşyalarını koyması için ayrılan odaya yürüdüm, Eda ortalarda koştururken beni selamladığında ona karşılık vermeyi atlamadım. Çantamı dolabıma bıraktığım sırada içeriye giren kişiyle duraksadım.

Taylan yüzündeki tebessüm ile bana doğru adımlarken oldukça neşeli görünüyordu. Omzuna astığı çantasını düzelterek ellerini ceplerine yerleştirdi. "Vay vay vay, gözlerim uzun zamandır bu kadar güzel bir kadın görmemişti." İltifatı karşısında tebessüm ettiğimde, kolunu omzuma atıp hafifçe bana sarıldı. "Geçen aradım ama açmadın."

Kaşlarımı çatarak geriye çekildiğimde kendimi sorguladım.

Aradığını fark etmemiştim bile.

"Kusura bakma, görmedim herhalde," dediğimde *önemli değil* der gibi başını iki yana salladı.

Taylan yarı zamanlı olarak galeride çalışmaya başladığından beri benimle yakınlaşmayı deniyordu. Sekiz ay önce işe girme sebebi de buydu. Müzayede

ve sergi zamanları gelir, müzik aranjörlüğü yapardı. On parmağında on marifet bir adamdı. Birden fazla müzik aleti çalar, kendi çapında konserler verirdi.

"Yeni müdür iyiymiş. Az önce ona işlerimi gösterdim, beğendi bayağı."

Sözleriyle onu onaylayarak başımı salladım. Dolabımı kilitleyip küçük anahtarı cebime sıkıştırdığımda Taylan'ın yüzünde yarım ağız bir tebessüm oluştu. "Yakışıklı adam." Gözlerini kıstı. "Afra gördü mü?"

Sorusuyla kahkaha attım. Baş belası arkadaşımın namını en iyi Taylan bilirdi. "Ondan kaçar mı hiç?" diye mırıldandığımda karşımdaki adamın gülümsemesi genişledi.

Taylan yakışıklı bir adamdı. Ortalama bir boya, güzel bir fiziğe sahipti. Büyük kahverengi gözleri ve kulaklarının altına kadar gelen kumral rengi saçları vardı. Ailesinin tek çocuğu olduğu için biraz şımarık büyütülmüştü ve fazlasıyla hırslı biriydi. Bana kafayı takmasının en büyük nedenlerinden biri de buydu. Reddedilmek onun için imkânsız bir şeydi. İstediğini almazsa delirirdi.

"Cuma günü ne yapıyorsun? Bir planın var mı?" Yüzüne yerleşen ifadedeki çapkınlık bana asla işlemiyordu. Bunun bilincinde olmasına rağmen sınırları zorlamaktan yılmazdı. Birkaç adımda bana yanaşıp dolaba yaslandığında konuşmaya devam etti. "Arkadaşım parti veriyor, istersen birlikte gidelim. Uzun zamandır evden çıkmıyorsun, sana da iyi gelir."

Açık ve net bir tavırla teklifini geri çevirdiğimde yalana başvurdum. "Kusura bakma, başkasına sözüm var."

"Kiminle buluşacaksın?" Sertleşen sesiyle konuştuğunda hadsizliği sinirlenmeme neden oldu. Bunu anlayarak hızla tavrını değiştirdi. "Yani kızlarla plan mı yaptın?"

Başımı iki yana salladığımda aldığı cevabı beğenmediğini fark etsem de umursamadım. Daha fazla bu saçma diyaloğun içinde kalmak istemeyerek kapıya yöneldiğimde onu geçiştirdim. "Benim çok işim var. Konuşuruz sonra."

Odadan çıkıp Taylan'ı geride bırakarak büyük salona ilerledim. Eda'nın tabloları asmak üzere yardıma gelen görevliler ile konuştuğunu fark ettiğimde dikkatimi bana doğru yaklaşan Gediz Bey'e vermeye çalıştım. "Feray, benim müzayedeye davetli olan misafirlerimizin katılım onaylarını öğrenmem gerek. Dizayn işlemine göz kulak ol."

Hızlıca elindeki tabletten bir an olsun gözlerini ayırmadan konuştuğunda, görmese de başımı salladım. Bir şeyler mırıldanıp ofisine doğru ilerlediğinde Eda'ya doğru yürüdüm. Sergi zamanlarını severdim. Yoğun bir temponun esiri olup baygınlık geçirecek kıvama gelsem de sevdiğim işi yapmak beni diri tutardı.

Sanat, benim evimdi.

Tabloların arasındayken mutlu hissetmemem söz konusu dahi olamazdı.

Saatler birbirini kovalarken galeriyi uygun hale getirmek için büyük bir efor sarf ettim. Sergi üç salondan oluşacaktı. Büyük olanda ünlü ressamların

portreleri sergilenecekti. Onun az ilerisinde kalan ahşap kapılar ile örtülmüş ve içini sandalyelerle donattığım odada müzayede gerçekleştirilecekti. Hemen ötesinde kalan geniş holde ise müzayede sonrası kokteyl yapılacaktı. Duvarlara yerleştirilen büyük ekranlardan portrelerin resimleri akacak, bilgilendirme metinleri verilecekti. Aynı zamanda açık büfe vardı ve bu gece için çalışacak olan garsonlar içki servisinde bulunacaktı.

Açık büfeyi kontrol edip, Taylan'ın kurulduğu köşeye ilerledim. Büyük beyaz mermerin ardındaydı ve eşyalarını yerleştirmekle uğraşıyordu. Ona verdiğim müzik listesine göre şarkılar açacak, ortamın elitlikte zirveye ulaşmasını sağlayacaktı.

Eda ile tabloların yerleştirilmesine yardımcı olmaya başladığımızda, görevlilerden birinin Leonardo Da Vinci portresini az kalsın düşürecek olmasıyla ufak çaplı bir kalp krizi geçirdim. Bağırış nidam salonda yankılandığında elim ayağım titredi. Görevli kendini düzelterek daha dikkatli oldu. Tablolar yerleştirilip her şey hazır kıvama geldiğinde, açılışa yarım saat kaldığını fark ederek koştura koştura üzerimi giyinmek için odaya yöneldim.

Dolabımın kapağını açıp üzerimdekileri çıkardım. Siyah, sırtında derin bir dekolte olan uzun kollu mini elbisemle bedenimi örttükten sonra ince şeritli topuklularımı ayağıma geçirdim. Makyajımı tazeleyip kırmızı rujumu dudaklarıma buladım ve parfümümü sıktım.

Odadan çıkacağım sırada dünyam karardı.

Görüş alanımı kaplayan siyahlık kalbimin ritmini değiştirirken nefesim kesildi. Göğüskafesim şiddetle kasılıp dudaklarım çaresizce aralandı. Titreyen bedenimi saran akımda saklı kalan azap, dünümü ve bugünümü aleve verdi. Giden elektriklerin karanlığa buladığı oda bana bir tabutu anımsatırken korkudan bayılacağımı düşündüm. Ağlama isteği benliğimi sarmalamıştı.

Küçüklükten beri karanlıktan korkardım.

Bunun ardında şiddetli bir travma olduğunun bilincindeydim fakat nedenini bilemiyordum. Emin olduğum tek şey, karanlığın beni felç ettiğiydi. Tıpkı şimdi olduğu gibi buz keser, hareket edemez, nefes dahi alamazdım. Saniyeler, asırlara dönerdi. Acı dolu bir işkenceye hapsolur, aydınlığa kavuşana dek yaşayan bir ölüden farksızlaşırdım.

Şimdi, şu dakika, küçük bir mumdan yayılacak cılız ışığa bile hasrettim.

Titreyen bacaklarım güçsüzleşmeme neden oldu. Böyle anlarda beni koruduğuna inandığım bir tekerleme vardı. Ne zaman korksam, zihnimi güçlendirmek istesem onu mırıldanır ve acılarımın geçmesini beklerdim. Kelimeler dudaklarımdan kayıp gittiğinde, nereden öğrendiğimi hatırlayamadığım cümleleri zikretmeye başladım. "Bir yıldız kaydı, iki yıldız kaydı, üç yıldız kaydı, dört yıldız kaydı."

Devreye giren jeneratör ile etrafım aydınlandığında, derin bir nefes alarak sendeledim. Solumda kalan dolaplara tutunarak iki büklüm oldum. Mideme saplanan ağrı ağzımda acı bir tat bıraktı. Maraton koşmuşum gibi atan kalbimin ritminin düzelmesini beklerken kendime gelmeye çalıştım.

Karanlık, ruhumda benim bile haberdar olmadığım bir yarayı kanatıyordu. Canım acıyor, tarifsiz ve sebepsiz bir ürperti benliğimi ele geçiriyordu.

Karanlık korkum havası kaçmış bir balon gibi sönmeye başladığında, kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatarak sertçe yutkundum. Herkesin kaçındığı bir zayıf noktası vardı. Benimki de buydu. Şanslıydım ki kesinti kısa sürmüştü. Eğer uzun sürseydi krize girmem söz konusu olabilirdi.

Önüme gelen tutamları geriye atıp titrememin geçtiğini anladığımda, yavaş adımlarla dengemi kaybetmemeye özen göstererek odadan çıktım. Topuklu ayakkabılarım zeminde yankılanırken dağılan kâküllerimi el yordamıyla düzelterek ilerledim. Az ilerimde bulunan büfenin üstünde duran cam şişeli sulardan birini alıp kapağını açtım. Soğuk suyu içerek omuzlarımı dikleştirdiğimde işime odaklanmam gerektiğini fark ettim. Kesintiden dolayı hiçbir şeyin aksamaya uğramadığından emin olduktan sonra müzayedenin gerçekleşeceği salonu son bir kez kontrol ettim.

Dakikaların ardından galerinin içi davetlilerle dolup taşmaya başlamıştı. Sanat camiasının tanındık ve ünlü isimleri arasında gezerken herkese gülücükler saçıp, *hoş geldiniz* diyordum.

Görüş açıma giren birbirinden güzel üç kadın ile sahte tebessümlerimin yerini gerçek bir gülümseme aldı. Az ilerimde duran topluluğa ilerlediğimde gözlerim ilk olarak Afra'yla buluştu. Kadife elbisesiyle oldukça hoş görünüyordu. Ona, ardından Berna abla ile Simay'a sarılıp geri çekildim. İkisi de en az Afra kadar şıklardı.

"Muazzam görünüyorsun."

Simay yüzümü örten bir tutam saçımı geriye savurduğunda gülümsedim. Öylesine gergin ve heyecanlıydım ki en son ne zaman bir şey için bu kadar heveslenmiştim hatırlayamıyordum. Siyah elbisemin eteğini çekiştirerek yerimde kıpırdandığımda mırıldandım. "Cidden mi? Elbisede kararsızdım."

Sözlerim üzerine üçü de aynı anda beni iltifat yağmuruna tutmaya başladılar. Afra yanımızdan geçen garsonlardan birini durdurup, gümüş tepsideki şampanyalardan alıp kadehleri bize doğru uzattı. Sarı sıvıyla dolu olan kristal bardağı kaldırdığında en az benim kadar heyecanlı gözüküyordu.

"Feray'ın ilk müzayedesinin şerefine!"

Kadehimi kaldırıp ardından hızla alkolden büyük bir yudum aldığımda, Afra yudumunu zar zor yutarak irileşen bakışlarıyla ilerideki bir noktayı işaret etti. "Çaktırmadan şuraya bakın," dediğinde üçümüz de aynı anda işaret ettiği yere döndük.

Çaktırma uyarısını dikkate almamamız yanımdaki sarışının çemkirmesine neden oldu. "Siz beni sınıyor musunuz? İyi ki belli etmeyin dedim."

Afra'nın işaret ettiği noktaya baktığımda şaşırdığımı itiraf etmeliydim. Geçen akşam gittiğimiz mekânın sahibi olan İlyas Bey az ilerimizde duruyor, Monet'in portresini inceliyordu. Üzerine siyah bir takım elbise ve beyaz bir gömlek geçirmişti. Oldukça şık ve yakışıklı görünüyordu. Elinde tuttuğu şampanyadan büyük bir yudum alıp saatine göz attığında, Simay'ın telaşlı sesini duydum.

Hızla Berna ablanın ardına saklandı. "Ne işi var onun burada?"

Güzel bir soruydu lâkin cevabından emin olamıyordum. Asıl merak ettiğim onun burada olması demek, zihnime sızan bir çift kara gözün de yakınlarda olabileceği anlamına geliyor muydu?

Dudağımı dişleyerek etrafa göz atmaya başladığımda yakınımda olmadığından emin oldum çünkü varlığını görmemek imkânsızdı. Hektor bir sinyal gibi çakıyor, bütün kalabalığı güzelliğiyle anlamsızlaştırıyordu.

İlyas Bey'in yanına gelen Gediz Bey ile dikkatimi onlara verdim. Kaşlarım çatılırken tanışıyorlar mı diye sorgulamadan edemedim. Cevabımı ise saniyeler içinde almıştım. İki adam birbirlerini sarılarak selamladıklarında tek kaşım havalandı. Pekâlâ, sanırım tesadüflere inanmaya başlamama çok az kalmıştı.

Bu bağlantılar beni yoruyordu. Öldürülen müdürümün yerine atanan adam, geçen gece gittiğimiz barın sahibiyle arkadaştı. Mekânın sahibi de Hektor ile dosttu. Bu üçlü kombinasyonun her bireyinin bizimle küçük de olsa bir bağlantısı vardı.

Bu nasıl bir kaderdi?

Şüpheyle beslenen yanım düşüncelerimi kemirdiğinde içkimi yudumlayarak aralarında konuşmaya başlayan ikiliyi izledim. Oldukça yakın gözüküyor, koyu bir sohbete ev sahipliği yapıyorlardı. İlyas Bey'in gözleri, üzerinde dolaşan bakışları hissetmiş gibi bizim olduğumuz noktaya çevrildiğinde hızla gözlerimi kaçırdım.

Simay, Berna ablanın arkasına saklanmış amaçsızca etrafa bakınırken yan gözle İlyas Bey'in bize doğru ilerlediğini gördüm. Dudağımı dişleyerek olacakları beklemeye başladığımda saniyeler içinde yanımıza varan adam tok sesiyle konuştu.

"Merhaba."

Adamı hep bir ağızdan selamladığımızda İlyas Bey'in gözleri Simay'a odaklıydı. Arkadaşım kendini Berna ablanın arkasından çıkarıp tebessüm ettiğinde, ortama yerleşen elektriklenme kahkaha atmak istememe neden oldu. Dudaklarımı birbirine bastırdığımda Afra imalı tebessümüyle bir Simay'a bir İlyas Bey'e baktı.

"Simay Hanım, nasılsınız?" diye sordu adam. "Geçen gece aklım sizde kaldı. Umarım daha iyisinizdir."

Sözleriyle gözlerim irileştiğinde bakışlarımı heyecanlanan kadına çevirdim. Ne diyeceğini şaşırmış gibi ağzını açıp kapattığında Afra onlara mahremiyet vermek ister gibi Berna ablanın koluna girdi.

"Biz tablolara bakacağız," diyerek sarışın kadını beraberinde sürükleyerek ortadan kaybolduğunda, fazlalık olduğumu fark ederek tebessüm ettim. "Ben de müzayede salonuna gitmeliyim."

Mırıltılarımın ardından son hız yanlarından uzaklaştım.

İçkimi yudumlayarak davetlilerin arasında ilerlerken karşıma çıkan adam ile duraksadım. Savcı Onur Atabay, önümde durup ellerini siyah takım elbisesinin ceplerine iliştirirken tebessüm etti. "Feray Hanım, tebrik ederim. Sergi muazzam gözüküyor."

Sözleriyle gülümsedim. "Çok teşekkür ederiz."

"Bütün aksiliklere rağmen iyi iş çıkarmışsınız."

Yüzümü asmadan edemedim. Aksilikten kastı birinin ölümü ve iki adet paha biçilemez tablonun çalınmasıydı. Bu, kalbimde büyük bir yara olarak kalacaktı. Bakışlarımı kaçırıp başımı eğdiğimde iç geçirdim. Ardından merak ve endişeyle mırıldandığımda tekrar karşımdaki adama baktım. "Bir gelişme var mı?"

"Maalesef. Cinayet ile ilgili birkaç delil elde ettik ve şu an üzerinde çalışıyoruz fakat tablolar sırra kadem bastı diyebilirim."

Cansel Hanım'ın katilini bulmak demek hırsızı bulmak demekti lâkin karşımdaki adam bu iki suçu işleyen insanın farklı bireyler olabileceğini düşünüyor olmalıydı. Bence bu saçmalıktı. Biri o tablolara ulaşmak için yoluna çıkan kadını acımadan katletmişti.

"Umarım suçluyu bir an önce yakalarsınız."

Bakışları yüzümde dolaştı.

Dudağının kenarı yavaşça kıvrılırken tok sesiyle meydan okuyor gibiydi.

"Yakalayacağım."

Sert tınısına işlenen kararlılık ile dikleştim. Daha fazla bu konuyu konuşmak istemiyordum çünkü aklıma o gece her geldiğinde delirecek gibi hissediyordum. Ölene dek benimle yaşayacak travmalarıma bir yenisi eklenmişti ve ben o anları derine bastırıp unutmaya çalışmazsam çıldırırdım.

"Size iyi eğlenceler dilerim," dedim kibar bir tonlamayla. "Benim ilgilenmem gereken işler var."

Başımı eğerek onu selamladığımda tek kelime etmesine müsaade etmeden yanından geçip gittim. Bu gecenin bir an önce sonlanmasını istemeye başlıyordum.

Müzayedenin gerçekleşeceği salona girdiğimde bir süre tabloların fiyat listelerine ve açılış konuşmama baktım. Ezberimin üstünden geçip kürsüye çıktığımda kapılar kapandı ve davetliler yerlerine ilişti. Uzun zamandır bu denli gerilmediğimi fark ederek ince topuklarımın üstünde dikilmeye başladığımda, yüzüme bir tebessüm yerleştirdim.

Müzayede dikkatle seçilmiş ve daimi müşterilerimiz olan yirmi kişiye özeldi. Daha çok zenginliğini harcarken çekinmeyen insanları seçiyorduk. Bir oda dolusu para babasıyla birlikteyken kendimi endişeli hissetmemem imkânsızdı. Başımı dik tutmaya özen göstererek konuşmaya başladığımda, sessizliğin içinde sözlerim yankılandı.

"Müzayedemize gösterdiğiniz katılımdan dolayı hepinize teşekkür ederiz. Bu akşam açık artırmaya çıkacak tablolarımızın her biri ünlü ve köklü ressamlara ait çalışmalardan oluşuyor. Her biri kutsal bir geçmişin parçaları. Onlara gereken hassasiyeti göstereceğinizi umarak oturumu başlatıyorum."

Elimdeki tokmağı kürsüdeki daireye vurduğumda büyük bir gürültü meydana geldi.

Görevliler Monet'in gençlik yıllarında resmettiği insanı büyüleyen tablosunu getirerek göz önüne sundular. Sabah saatlerinde, üzerinde güneş doğan mavi-yeşil tonlarında bir deniz limanı tasvir edilmişti resimde. Güneşin turuncu ışıkları denize yansıyordu. Tablodaki güneş küçüktü ve bu izleyiciye mesafenin uzak olduğu hissini veriyordu. Limanda iki küçük tekne gözüküyordu. Resmin sol tarafındaki arka planda uzun direkleriyle gemiler vardı. Ortada ise balıkçı tekneleri göze çarpıyordu. Beni etkisine alan eserden gözlerimi ayırarak konuşmaya başladım.

"Karşınızda Monet'in on dokuzuncu yüzyılda resmettiği İzlenim: Gün Doğumu adlı eseri. Açılış fiyatı yüz bin dolar."

Sözlerim ile kalkan numaralarda bakışlarımı dolaştırdım. Fiyat artışı beş bin dolardı. Ön sırada oturan kadını bulan gözlerim ile bahsi alevlendirmek adına dudaklarım aralandı. "On dört numara, yüz beş bin dolar dedi."

Arka tarafta bir adam elindeki pankartı kaldırdığında onu işaret ettim. "Yirmi numara, yüz on bin dolar dedi."

Öndeki kadın pankartını tekrar kaldırdı. "On dört numara, yüz on beş bin dolar dedi."

Kalabalık sessizleşirken alıcı belli olmuştu. "Monet'in eserini yüz on beş bin dolara, on dört numaraya satıyorum." Bahsi artırmalarını bekledim. "Satıyorum." Sessizlik karşısında tokmağı kürsüye vurdum. "Ve sattım."

Sözlerim ardından kalabalık on dört numaralı sosyetik kadını alkışlamaya başladı. Yüzüme yerleşen tebessüm ile kadını tebrik ettim. Saniyelerin ardından tablo gözden kaybolup başka bir eser görüş alanına girdi.

Dakikalar birbirinin üstüne devrilirken eserlerin çoğunu tahminimden daha yüksek fiyatlara satmayı başarmıştık. Son eser sahneye çıktığında nefesim kesildi.

Koleksiyonun en nadide ve pahalı parçasıydı. Rembrandt'ın bir eseriydi. Çalınan Rembrandt portresinin acısını örseleyen bir yapıttı. Hırsız o tabloyu çalarken ondan daha değerli bir şeyi geride bıraktığının farkında değildi. Bu tablo da Caravaggio'nun çalınan eseri gibi Judith'in Holofernes'i katletmesini anlatıyordu.

Bu hikâyeyi birçok ünlü ressam resmetmiş olsa da en göze çarpanları Rembrandt ile Caravaggio'nun eserleriydi. Bana kalırsa Caravaggio bu konuyu büyük bir ustalıkla en çarpıcı ve karanlık cinayet anını işlerken, Rembrandt oldukça temkinli davranarak kolaya kaçmıştı. En azından benim fikrim ve oyum Caravaggio'ya idi.

Bu düşüncem çalınan tabloyu anımsayarak kalbimin sızlamasına neden oldu. Bakışlarımı görevlilerin tuttuğu tabloya çevirdim. İspanya'nın Madrid şehrindeki Museo Del Prado'da bulunan fakat yine galerinin yeni sahibinin kudretiyle avuçlarımıza bırakılan tablo, insanı kendine hayran bırakıyordu.

Derin bir nefes alıp kalabalığa döndüğümde konuştum. "Rembrandt'ın Holofernes Ziyafetinde Judith adlı eserinin açılış fiyatı üç yüz yirmi bin dolar."

Kalabalıktan yayılan fısıldaşmalar ile yanağımın içini dişledim. Müzayedeye katılan insanların çoğu yemek odalarını süsleyecek tablolar arardı. Gelen misafirlerine hava atmak için eserleri toplarlar ve evlerini bir müze haline getirirlerdi. Bu yüzden genelde pahalı lâkin uçuk fiyatlarla satılmayan tabloları tercih ederlerdi. Şu anki eser ise oldukça yüksek bir meblağa sahipti. Kalbimden geçen tek dilek bu muazzam parçanın onu hak eden birine gitmesiydi.

En arkada oturan ve yüzünü göremediğim bir adam pankartını kaldırarak bahse girdi.

"On üç numaralı beyefendi, üç yüz yirmi beş bin dolar dedi."

Sağ tarafta oturan başka bir adam bunu yedirememiş gibi büyük bir hışımla pankartını kaldırdığında ağzımı açmaya fırsat bulamadan on üç numara tekrar pankartını kaldırdı. Diğer adam bunu fark ederek yine bir atakta bulunduğunda on üç numara noktayı koydu.

"Beş yüz bin dolar."

İşittiğim meblağ afallamama neden oldu fakat beni asıl dehşete düşüren nokta, sesin tanıdıklığıydı.

Yüzünü gösteren siyah gömlek ve takım elbiseli adamın kara gözleri, gözlerimi bulduğunda nefesim kesildi. Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldığında bedenimden bir titreme geçti. Güzelliğine hayran kalırken sanat aşkına tepetaklak düşüyordum. Nefes alamadığımı fark ederek sertçe yutkundum.

Bakışlarımı ondan çekerek etrafa göz attığımda, tek şaşıran kişinin ben olmadığımı gördüm. Salondaki herkes Hektor'u konuşmaya başladığında başka teklif veren var mı diye sorguladım. "Artıran?"

Kalabalık sükûnetini korudu.

Bakışlarım kara gözlerin sahibine döndüğünde tebessümündeki alaycılık içimi titretti.

"Rembrandt'ın tablosunu beş yüz bin dolara, on üç numaraya satıyorum." Tokmağı kürsüye vurduğumda bir mırıltı dudaklarımdan kaydı. "Ve sattım."

Alkışlanma sırası ondaydı.

Eserler yeni sahiplerini bulmuştu ve ben de yeni bir gizemle kutsanmıştım.

İçinde kaybolduğum bir girdaptı onun gözleri. Bakışlarımı alaycı tebessümünden kara gözlerine çevirdiğimde ruhumda bir feryat koptu. Beni sınamak için gönderilmiş gibiydi.

Gizem âşığı ben, ona kapılmadan edemiyordum.

Bir yanım ona karşı açlık duyuyordu. Hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyor, efsununa kapılmadan duramıyordum. İlgimi çekiyor, onu keşfetmeyi arzulamama neden oluyordu. Diğer bir yandan ise beni tedirgin ediyordu. Paranoyak yanım arkama dahi bakmadan kaçmamı söylüyor, bu işte bir tuhaflık olduğunu haykırıyordu. Hangisini dinlemem gerektiğini bilmiyordum fakat belayı seven ve çeken yanım ağır basıyordu.

Müzayedenin bitmesiyle evrakları düzenleyerek kürsüden indim. Kalabalık çıkışa ilerlerken bir tek o bana doğru geliyordu. Bakışlarımı üzerinde dolaştırırken heyecanlandım. Bir doksan küsur olduğunu düşündüğüm boyu ve kusursuz fiziğiyle başlı başına bir sanat eseri gibiydi. Bedenini örttüğü siyah takım elbisesi gözlerinin koyuluğuna eşlik ediyordu. Ellerini ceplerine yerleştirmiş bana doğru gelirken podyumda yürüyen bir mankenden farksızdı. Karşıma dikilip o ukala tebessümüyle bana baktığında, platformun üstünde topuklularım ile dikiliyor olmama rağmen yanında küçücük kaldım.

"Tebrik ederim," dedim elimdeki kâğıtlara parmaklarımı dolarken. "Müzayedenin en eşsiz parçası artık sana ait."

Sözlerimle tebessümü genişledi. Bakışlarını bir saniye olsun benden ayırmadı. Gözlerimin içine bakıyor, ruhuma fısıldıyordu. Tok sesi benliğimi yıktığında dudaklarından sıyrılan sözler içimi titretti.

"Müzayedenin en eşsiz eseri o tablo mu cidden?"

Sorusunun ardında saklanan imayı sezdiğimde karşımdaki adam tebessüm etti. Afalladığımı fark etmek keyfini yerine getirmiş olmalıydı. İltifatıyla ne yapacağımı bilemediğimde, derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti. "Ben de seni tebrik ederim. İlk müzayedenin hakkından geldin."

"Teşekkür ederim, bir ara heyecandan bayılacak gibi oldum ama neyse."

Sözlerimle gülümsemesi genişledi. Platformdan indiğimde bana eşlik ederek yanımda yürüdü. Odadan çıkıp kokteylin gerçekleşeceği salona girdiğimizde, yanımızdan geçip gitmek üzere olan garsonu durdurarak tepsiden iki kadeh şampanya aldı. Birini bana uzattıktan sonra tekrar gözlerimizi buluşturdu. Parmaklarımı kadehe doladığımda kendi bardağını benimkine çarparak göz kırptı.

"Bayılmamanın şerefine."

Gülümsediğimde bakışlarını kırmızıya boyadığım dudaklarıma kaydırdı. Gözlerindeki karartı içimdeki kurumuş çiçeklere bahşedilen suydu.

Kendimi tutamayarak önüne geçip onu durdurduğumda, günlerdir aklımda dönüp dolaşan şüpheyi dile döktüm. "Hektor, daha önce tanışmış mıydık?"

"Hayır, tanışmadık."

Sözleri karşısında göğüskafesimde bir sıkışma meydana geldi çünkü kara gözleriyle beni sınayan adam yalan söylüyordu. En azından kasılan bedeni ve ciddileşen ifadesi bana bunu düşündürtüyordu.

"Bu soruyu sormana neden olan şey neydi?" Gözlerini kısarak yüzümün her milimini inceledi. Sanki benim ondan şüphelendiğim gibi o da benden şüpheleniyordu. "Sana tanıdık mı geldim?"

"Evet, tanıdık geldin."

Dürüst oldum ama gerçek ismimi söylediğini zannettiğimi dile dökmedim. Dudaklarıma sahte bir tebessüm kondururken omuzlarımı silktim. "Ben yanlış anladım demek ki."

Önüme dönerek yürümeye başladığımda bana eşlik etti. Saniyelerin ardından konuştu ve bütün dikkatimi ona vermeme neden oldu.

"Birkaç yıl önce Afrika'daydım. Kendimi oyalayıp insanlardan uzaklaşmak istediğim bir dönemdi."

Adımlarımı yavaşlatıp ona ayak uydurdum ve ağzından çıkan her sözü ilgiyle dinledim. Bakışlarını bana çevirmiyor, doğruca önüne bakıyordu.

"Afrika'nın güneyinde Kalahari Çölü diye bir yer var. Antilop sürüsü, fil gibi doğal ortamında yaşayan hayvanları görmek istedim ve orada safariye çıktım." Buruk bir tebessüm dudağını süsledi. "Ama aracım arızalanınca çölün ortasında aç ve susuz bir şekilde mahsur kaldım. Çölün asıl sahipleri Boşiman olarak anılan yerli bir kabileymiş. Kaybolup onların kucaklarına düştüğümde, aç ve susuz geçirdiğim günlerin ardından yorgun düşmek üzereydim."

Kaşlarımı çattım. Yorgun düşmek üzereydim mi? Çoktan bayılmış veya ölmeye yüz tutmuş olması gerekirdi. Anlaşılan vücut direnci ve tolerans oranı oldukça yüksekti.

"Kabile reisi beni o halde görünce su ve yemek verip gece de misafir etmek istedi. Ben de minnettarlığımı göstermek amacıyla teklifini kabul ettim." Yüzündeki tebessüm genişledi. "Hayatımın en tuhaf gecesiydi çünkü onlar için kutsal sayılan bir akşama denk gelmiştim."

Merakım harmanlanırken daha fazla öğrenme isteğiyle mırıldandım. "Nasıl yani?"

Büyük salonda amaçsızca yürüyen iki kişiydik ve geriye kalan bütün insanlardan soyutlanmış, baş başa kalmıştık.

"Boşimanlar, Tanrı'nın gökyüzünde oturduğunu ve bizi izlediğine inanıyorlar. Ayın belli akşamları ateş yakıp, bütün kabile toplanıp sırayla o ayki dua ve dileklerini Tanrı'ya anlatıyorlar. Kabilenin en yaşlısı iyi bir adamdı. Beni yanına çekip ritüeli ve ayrıntılarını anlattı. Bana ölümden sonra her varlığın başka bir surette yeniden doğabileceğine inandıklarını söyledi. Onlara göre ruh, bir başkasının hayatında iyilik bıraktıysa bir başkasının kalbine dokunduysa kalıcılaşırmış."

Tek kaşımı kaldırarak mırıldandım. "Reenkarnasyon gibi mi?"

Reenkarnasyon, ruh göçü demekti. Hayata gözlerini yuman insanların ruhlarının sürekli olarak tekrar bedenlendiğine inanan spiritüalistlerin bu olaya verdiği isimdi. İnandığım dinin kabul etmediği bir kavramdı lâkin mitolojik ve masalsı kısmı hoşuma gidiyordu.

"Sayılır," dedi Hektor.

Bakışlarımız buluştuğunda karşıma dikilip yürüyüşümüzü sonlandırdı.

"Reenkarnasyon ile arasında büyük bir fark var. Boşimanlar bu geri döngünün aşk ile alakası olduğunu düşünüyor." Ciddi ifadesiyle afallamış bakışlarımı arşınladığında sözlerini açıkladı. "Yani bir ruh geçmişinde birine âşıksa ya da gelecekte mutlaka yaşaması gereken bir aşk varsa tekrardan yeni bir yüzle hayata gelir çünkü eksik kalmış bir benlik, ölümle tamamlanamaz."

Ona bahşettiğim soru ile bu hikâyeyi anlatmasının arasında tek bir bağlantı vardı. Yüzüme yayılan tebessümle onu sorguladığımda alaycı bir gülümseme güzel yüzünü süsledi. "Nasıl yani? Önceki yaşamımda sana âşık olduğum için mi şu an bana tanıdık geliyor olabileceğini söylüyorsun?"

"Ya da ileride bana âşık olman gerektiği için."

İşittiğim sözler gereksiz ve anlamsız bir heyecanın kanıma sızmasına neden oldu. Bakışlarına yerleşen karanlık, ruhumdaki köhneliğe ışık tutuyordu. Varlığından yayılan sıcaklığa çekilirken aramızdaki mesafenin azlığı göğüskafesimin kasılmasını sağladı. Dudağını kaplayan alaycı tebessümü ciddi yüz ifadesiyle çelişiyordu.

Tehditkâr bir siluetin gönüllü kurbanı olmam an meselesiydi.

"Ayrıca önceden tanışmış olsaydık," dedi ve ekledi. "Beni unutabilir miydin?"

Bakışlarımı kaçırarak ukala bir tavırla omuzlarımı silktim. "Bilmem, sanırım unuturdum."

Sözlerim koca bir yalandı. Karşımdaki adamı unutmam için hafızamı kaybetmem, benliğimden feragat etmem gerekirdi. İnsanın aklına kazınan bir ihtişamı vardı.

Hektor'un ifadesinde bir kırılma fark ettim.

Nedenini anlayamadığım bir yenilgi hissetmiş gibi omuzlarını düşürerek başını salladığında, tebessümünü yitirmese de gözlerinde öfke ve hayal kırıklığı meydana gelmişti. Sanki gücenmiş gibiydi.

Dudaklarımdan titrek bir nefes kaydığında aniden kokteylin gerçekleştiği salon karanlığa gömüldü. Görüş alanım kararırken buz kestim. Telaş kanıma sızıp kontrolümü elleri arasına aldı. Yüreğimde peydahlanan korku çığlık atmak istememe neden oluyordu. Benim için karanlıkta kalmak, ölümün kapılarını aralamak demekti. Öylesine anlamsız ve can alıcı bir dehşet kaplardı ki bedenimi, Azrail beni selamlıyor zannederdim.

Karşımdaki adamın eli belime konumlandığında, beni kendine çekerek kulağıma fısıldadı. Sağ elim karşımdaki bedenin göğsüne tutunduğunda onun kalp atışlarını hissettim. Dokunuşumla hızlanan ritim, kesilen soluğuma eşlik etti.

"Feray."

İlk defa.

Hektor ilk defa ismimi bu denli güzel söylemişti. İlk defa sesinde yargılayıcı bir tını yoktu. Aksine başka bir duygu vardı. Endişe duygusu sesini ele geçirmişti.

Karanlık korkumu anlamış gibi sarmıştı beni.

Etrafımdaki insanların nidalarını duyamıyor, onun dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum. Bunu anlamış gibi kulağıma fısıldadı. "Sesime odaklan, Feray." Belimdeki dokunuşunun baskısı arttı. "Sakinleş."

Başımı kaldırdım. Karanlığa alışan gözlerimle Hektor'un keskin yüz hatlarını az çok seçebiliyordum. Alnını alnıma yasladığında artık kalbimde bir devrim gerçekleşti. Kayıplara karışmış, karşımdaki adamın kokusunda yok olmuştum.

"Yıldızları düşün."

Zihnimde bir gece vardı. Parıldayan ışıltısıyla harmanlanan siyahlık, sonsuz bir vaat gibiydi. Bu düşünceyle yavaş yavaş nefes alabildiğimi hissettim.

"Gökyüzünde parlayan yıldızları düşün," dedi. "Göz alıcı yansımalarını hayal et."

Beni rahatlatan zihnimde canlanan yıldızlar değil, onun sesi ve kokusu olmuştu. Yavaş ve derin bir şekilde nefes aldım, verdim. Kokusunu içime çekerek özünü ciğerlerime hapsettim. Mayıştığımı hissediyordum. Titremelerim son buluyordu. Artık gözlerimi kapatıp tamamen onun kokusuna odaklanmıştım. Gömleğini hâlâ sıkı sıkıya tutuyordum.

Saniyeler benim için, bizim için, yavaşlamıştı.

Bir ihtimal zaman durmuş olabilir miydi?

Nefes alışını hissedebiliyordum. Çarpan kalbini, elimin altındaki sert gövdesinin sıcaklığını, beni çeken kokusunu, belimdeki temasını; her bir zerresini

algılayabiliyordum. Nefeslerimiz birbirine karışırken bana yabancı olan bu adamın yanında huzur buldum.

"Korkma, birazdan elektrikler gelir." Sözlerini işitiyor fakat konuşamıyordum çünkü soluğum kesilmişti. Bunu fark etmiş gibi sırtımı sıvazladı. "Derin nefes al."

Sakinleşmek idrak yeteneğimin geri gelmesine neden oldu.

Nasıl bilebilmişti?

Karanlıktan korktuğumu nasıl anlamıştı?

Yıldızlar demişti.

Beni rahatlatan tek şeyin gökyüzünü süsleyen inci taneleri olduğunu nereden biliyordu?

Yalan söylediğini anlamıştım fakat artık emindim. Beni sakinleştiren, huzur bulmama neden olan adam kesinlikle bir yabancı değildi.

Bana asır gibi gelen saniyelerin ardından kokteyl salonunda asılı duran televizyonlar aydınlandı. Odayı aydınlatan beyaz ışık ile alnımı karşımdaki adamın alnından ayırarak doğruldum. Parmaklarım hâlâ gömleğini sıkıca kavrıyordu ve onun da eli belimden ayrılmamıştı. Büyük plazmada oynamaya başlayan videoyu izlerken beynimden vurulmuşa döndüm. Odanın içine konumlanmış on plazmada da aynı görsel vardı. Beyaz ışık herkesin ilgisini o noktaya çekmişti. Gözümü alan parıltıya bakmaya devam ederek, neler olduğunu anlamaya çalıştığımda aniden galerinin içi gözüktü.

Karanlık bir gecede çekilen bu görüntüler birinin gizlice galeriye girdiğinin kanıtıydı.

Kamera açısından başka bir şey yoktu. Sanki bir hayalet onu yönlendiriyor, görüntüyü kaydediyordu. Videonun arkasında çalan klasik müzik tanıdık geliyordu ama çıkartamıyordum. Galerinin holünde dolaşan kamera Cansel Hanım'ın öldüğü noktada durduğunda bedenim titredi. O gece cesedini bulduğum yeri gösteren kamera açısı gittikçe yaklaştı. Görüntünün netleşmesiyle artan klasik müziğin sesi aklıma bir kilit vurdu. Beyaz kâğıtlar ile yapılmış yıldız origamisiyle süslenen zemin göğüskafesimde bir sancı yarattı.

Kamera yıldızları göstermeyi bırakıp mekânın içinde ilerledi. Depoya giden koridora girdiğinde karşılaşacağım görseli tahmin edebiliyordum.

Bunu çeken kişi, Cansel Hanım'ı öldürüp o tabloları çalan şerefsizdi.

Fakat neden? Niye bir harita çiziyor, işaretler bırakıyordu? Ve niçin bu olayın kişiselleşmeye başladığını hissediyordum?

Kamera açısı depoyu bulduğunda nefes alamadım. Videoyu çeken kişi tabloların müzayedeye çıkmadan önce durduğu yeri kayda alıyordu. Muhafaza edilen tabloları es geçerek doğruca kasaya ilerlediğinde ne ile karşılaşabileceğimi az çok tahmin edebiliyordum. Siyah bir eldiven görüş alanına girdi. Kasayı açan şifreyi tuşlayarak demir kapının aralanmasına neden olduğunda

kalabalıktaki fısıldaşmalar arttı. Demir kapı aralanıp boş kasanın içi gösterilmeye başlandığında kaşlarım çatıldı. Videoyu çeken kişi çaldığı tabloyu kendine saklayarak izleyicilerin bunu öğrenmesini istememişti.

Büyük kasanın içinde adımlayıp zemini çekmeye başladığında açı yakınlaştı ve yakınlaştı. Ekranda artık sadece tek bir görsel vardı. O da hırsızın geride bıraktığı, kırmızı zarftı.

Kapımın önünde ve Cansel Hanım'ın kitabının arasında bulduğum zarfı ekranda görmek bedenimin şiddetli bir titremeye ev sahipliği etmesine neden oldu.

Nefes alamıyor, düşünemiyor sadece bakıyordum.

Bu nasıl bir saçmalıktı? Tabloları çalan ve bir kadını öldüren acımasız kişilik ardında bir patika bırakmıştı. İlk zarfın evimin önünde belirmesi ise bu yolu izlemesi gereken kişinin ben olduğumu düşünmeme neden oluyordu. Fakat neden? Niye biri beni böyle zalim ve anlamsız bir oyunun parçası yapmak isterdi? Benim bütün bu olup bitenlerle ne alakam vardı?

Yıldızlar, zemindeki yıldızlar açıkça beni temsil ediyordu. Bunu idrak etmek istemesem de artık inkâr edemiyordum.

Bu saçma oyunu tasarlayan kişi tabloları bulmamı hatta belki de ona ulaşmamı istiyordu. Bu yüzden kırmızı zarfın birini bana yollamış, diğerini de ipuçlarını takip ederek bulabileceğimi düşünmüştü. Fakat merakıma yenik düşüp bu bulmacayı aydınlatmak isteyeceğimi ve yıldızlara olan takıntımı kim bilebilirdi?

Bakışlarım elini belime konumlandıran adama kaydı.

O biliyordu.

Nasıl ve neden anlayamıyordum ama biliyordu. Az önce karanlıktan korktuğumu daha ben tepki veremeden fark etmiş ve sakinleşmemin tek yolu olan yıldızlardan bahsetmişti. Geçen gece gerçek ismimi zikrettiğine artık emindim. Ona tanışıp tanışmadığımızı sorduğumda bana alenen yalan söylemiş, onu unutabileceğimi zikrettiğimde gücenmişti.

Bir yabancının belki de tehlikeli bir adamın kollarında olduğumu fark ederek hızla geri çekildiğimde ekrandaki video bitmiş ve davetliler bunun sanatsal bir kısa film olduğunu düşünerek bizleri alkışlamaya başlamıştı.

Aramıza koyduğum mesafeyle ciddileşen adam, kara gözlerini bakışlarımla buluşturduğunda başını dikleştirdi. Karanlık gözleri, kaygımı tetikliyor ondan yayılan tuhaf enerji kalbimi sıkıştırıyordu. Onu tanımıyor fakat nedensizce biliyordum. Bakışlarında bir meydan okuma vardı.

Sanki resti çekmemi bekliyordu.

İşittiğim sesle içine hapsolduğum illüzyon sonlandı.

Gediz Bey'in endişeli tınısına tezatlık oluşturan *her şey yolunda* diyen ifadesi kırılmak üzereydi. Etrafa gülücükler saçan adam bana bakmadan mırıldandığında gerildim. "Feray, bu saçmalık da neydi böyle?"

Gözlerimi Hektor'dan ayırmadan oldukça emin bir tavırla cevap verdim. "Bilmiyorum ama öğreneceğim."

Gediz Bey bir küfür savurarak odaklandığı noktadan bakışlarını ayırdığında, az önce baktığı yere döndüm. Çatık kaşlarla bizi izleyen Savcı Onur Atabay gözlerini üzerimde dolaştırdığında Gediz Bey'in sesini duydum. "Bizden önce şu adam ne olduğunu öğrenirse başımız belada demektir."

Doğru söylüyordu. Yüzüme yerleştirdiğim tebessümle bana bakan adamı selamladığımda Onur Bey'in ifadesinde imalı bir bakış uyandı. Sahte bir tebessümle bana bakmaya devam ettiğinde, gözlerimi ondan çekip beni izleyen yabancıya döndüm.

Hektor, her hareketimi ölçüyor gibi dikkatliydi. Onun yanında daha fazla kalmak istemiyor, bir an önce bu videonun nasıl yayınlandığını çözmeyi diliyordum. Tek kelime etmeden Gediz Bey ile Hektor'un yanından ayrılıp odanın en ücra köşesinde can çekişen Taylan'a yöneldim.

Galerinin sisteminden o sorumluydu.

Böyle bir videonun paylaşılmasına nasıl müsaade edebilirdi?

Hissettiğim öfke, her şeyin önünde dikilen bir barikat gibiydi. Kontrolümde olmayan olaylardan nefret ederdim. Bir şey planladığım gibi gitmezse çıldırırdım. Mükemmeliyetçi bir insan olmam bu durumda büyük bir dezavantajdı.

Hızlı hareketlerle dizüstü bilgisayarı ve galeriye ait bilgisayar arasında mekik dokuyan adama ilerledim. DJ kabinine benzeyen alana çıkıp yanındaki boşluğa iliştiğimde, video ekranda oynamaya devam ediyordu. Bittikçe başa sarıyor, klasik müziğin şiddeti her defasında artıyordu. Bakışlarımı Taylan'a çevirip sesimi duyması için desibelimi artırarak konuştuğumda, endişeyle parlayan gözleri beni buldu.

"Durdur şunu," diye net ve kısa bir komut verdiğimde sinirle homurdandı. "Deniyorum ama olmuyor. Biri sistemimize sızdı ve bunu yapan kimse teknik konuda kesinlikle benden çok daha başarılı."

"Nasıl olur? Bunu önleyen bir güvenlik duvarımız var."

"Biliyorum ama biri duvarlarımızı aşmayı başarmış demek ki."

"Ama nasıl?" diye bağırdığımda klasik müziğin şiddeti haykırışımı bastırdı.

Taylan omuzlarını düşürerek bana baktığında endişeli tavırları iki katma çıkmış, gözlerini bir mahcubiyet esir almıştı. "Eğer virüsü kapsülle sisteme ekledilerse güvenlik duvarını kolayca aşabilirler. Truva atı gibi düşün. Dostane bir hediye zannederek topraklarına kabul ettiğin armağanın içinden ölümcül bir ordu çıkıyor."

Sözleriyle öfkem harlandı. Kurduğu cümleler ve yüzündeki ifade tek bir sonuca varmamın nedeniydi. Bu hoyratlığına inanamayarak ona doğru adımladım ve alanını işgal ederek gözlerinin içine baktım.

"Bana, senin virüsü dostane bir hediye zannederek sisteme kabul ettiğini mi söylüyorsun?"

Sertçe yutkunup âdemelmasının oynamasına neden olduğunda, terden yüzüne yapışan saçlarını geriye atarak bana bakmaya devam etti. Aniden konuşmaya başladığında bahane üretmekten öteye gidememişti. "Çok özür dilerim. Yetişkin içerikli bir reklam gördüm ve müzayede bitene kadar bir göz atayım dedim. Sanırım bu salaklığım virüsün sisteme giriş kapısı oldu."

Hayretler içinde baktım ona. "Sen porno izleyeceksin diye mi başımıza bunlar geldi?"

Utanarak bakışlarını kaçırdığında, ince parmaklarımı sinirle saçlarıma geçirip bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Video üçüncü kez baştan oynamaya başladığında davetliler bu durumu yadırgayarak kendi aralarında konuşmaya başladı. Bir çözüm yolu arayarak etrafa baktım ve ne yapacağımı bilemedim. Fevri bir kararla son model bilgisayarın ekranını kapatıp yere fırlattığımda, Taylan yerinden sıçrayarak bir küfür savurdu. Onu umursamadan bilgisayarın belleğini parçalamayı amaçlayarak ince topuklumu cihazın yüzeyine defalarca kez indirdim. Saniyeler içinde mahvettiğim teknolojik alete baktım. Ekrandaki video cızırdayarak sonlandı ve galerinin ışıkları yandı.

Bana hayret dolu bakışlar atan Taylan'a alev saçan gözlerimle döndüğümde, ağzını açıp tek kelime edemedi. Onu umursamadan yüzüme sahte bir tebessüm takınıp elbisemi düzelttim ve davetlilerin arasında adımlayarak herkese gülücükler saçtım. Köşede çatık kaşlar ve kafa karışıklığıyla beni izleyen arkadaşlarıma bile *her şey yolunda* der gibi bakarak tebessüm ettim.

Gediz Bey aynı tavırla yanıma gelip, beyaz gömleğinin yakalarını çekiştirdiğinde gülümsemesini bozmadan mırıldandı. "Sorun neymiş?"

Yanına ilişip öfkemi dizginlemeye çalıştım. Taylan'a ne kadar kızgın olsam da işinden olmasını istemiyordum. Bu yüzden olayları çarpıttım.

"Biri galerinin güvenlik duvarını kırıp bu videoyu yayınlamak için ana sistemimize sızmış. Taylan araştırıyor ama kendi başımıza bir sonuç elde edebilir miyiz, emin değilim."

Gediz Bey hafifçe başını iki yana salladı. Sinirli gözüküyordu. "Halletmemiz gerek. Polislerin zaten gözü üzerimizde. Her gün bir olay çıkıyor, galerinin ve bizim namımız için bu büyük bir sorun haline gelebilir." İç geçirerek az ileride duran arkadaşına baktığında İlyas Bey, Hektor'un yanında duruyordu. Gözlerini arkadaşından ayırmadan mırıldandı. "Ben sistemimize sızan kişiyi nasıl bulabileceğimi biliyorum. Sen milletin ağzını kapat."

Başıyla verdiği işaret İlyas Selman'ın cebinden telefonunu çıkararak gözden kaybolmasına neden olduğunda yanında duran adam bütün heybetiyle bana bakmaya devam etti. Gözünü bir saniye olsun üstümden ayırmıyor, her zerremi ezberlemek ister gibi bana bakıyordu.

Mekân sahibi olarak anılan ve işletmecilik unvanıyla para kazanan bir adamın nasıl bir bağlantısı olabilirdi merak ettim zira yanımdaki adam İlyas Bey'e açıkça bir yardım çağrısında bulunmuş, bu işi onun halledebileceğini düşünmüştü. Gediz Bey'in isteğini yerine getireceğimi söylemek ister gibi başımı sallayarak uzaklaştığımda aklımda tek bir şey vardı. Geçen gün kitabın arasından avuçlarıma düşen ikinci zarfı tamamen unutmuştum. Videoyu görmek onu anımsamama ve içinde ne olduğunu acilen öğrenmek istememe neden olmuştu. Bütün bu olanların benimle ne ilgisi vardı bilemiyordum lâkin öğrenmeliydim.

Görevlilerin eşyalarını bıraktığı odaya girip, ardımdan kapıyı kapattığımda düşüncelerim birbirine girmişti. Eşyalarımı bıraktığım dolabı açıp çantamı çıkardım ve fermuarını çekiştirdim. İçindeki kumaş parçalarını üstünkörü karıştırıp zarfı cebine iliştirdiğim kotumu çıkardım.

Kırmızı zarf parmaklarımın arasındaydı.

Çantayı içinden sarkan eşyalarla dolaba tıkıştırdığımda göğüskafesimin içinde bir sıkıntı yeşerdi. Nefesimi kesen bu kasvetli hava gri bir dumanı simgeliyordu. O duman birazdan beni yutacaktı.

Küçük zarfı açtığımda sertçe yutkundum.

İki kart vardı içinde.

Birini çekerek görüş alanıma soktuğumda üzerindeki altın renkli kalemle işlenmiş yazıyı okudum.

Herman'ın oğlu eline kalemi aldığında İsa denizde kayboldu.

Tek bir kelimesini dahi anlamlandıramadığım cümleyi defalarca kez okudum. Zihnime bir kilit vurulmuştu. Anlayamıyor, mantıklı bir çıkış yolu bulamıyordum.

Diğer kartın beni aydınlatabileceğini düşünerek ona uzandığımda, görüş alanıma giren polaroid fotoğraf asıl beni karanlığa mahkûm eden şey oldu. Fotoğraf Cansel Hanım'ın başını geniş bir erkek omzuna yaslamasından ibaretti. Yüzündeki tebessümle gözlerini yummuştu. Oldukça huzurlu ve sakin görünüyordu. Neredeyse mutlu gibiydi. Bu tuhaftı çünkü ben onu hiç neşeli görmemiştim.

Vücudunun ufak bir parçasını görebildiğim yabancının kim olduğunu merak etmemem imkânsızdı. Bu küçük not ile fotoğrafın arasında ne gibi bir bağlantı vardı? Hırsız ve katil olan yabancı, neden bana öldürdüğü kadının bir adam ile olan resmini göndermişti?

Yüreğime konumlanan sıkıntıya eşlik eden korku harmanlandı.

Asıl öğrenmek istediğim şey, benim bu saçma denklemin içinde ne aradığımdı.

KOD ADI: KAYIP LEONARDO VE MESİH

"Gizem tüm sanat eserlerinin temel unsurudur."
Luis Bunuel

Bir tabloya baktığınızda önemli olan ne gördüğünüz değil, size ne hissettirdiğidir. Renklerin ahengi, gölgelerin sakinliği, işlenen temanın çarpıcılığı her daim detaylarda saklıdır. Teknik bir tarafa bırakıldığında asıl odaklanılan kısım, eserin hissiyatta uyandırdıklarıdır.

Bundandır ki herkes anlayıp sevemez sanatı. Duygu yoksunluğu çeken kişiler, tuvale karalanmış çizimler ve sıçratılmış boyalar görürler. Empati kurmayı deneyen insanlar ise gördükleri eserin içine girerek benliklerinin kapılarını aralarlar. İşte o zaman görürler gerçekleri.

Hiçbir şey sadece çerçeveden ibaret değildir.

Geneli görmek için derine bakmak gerekir. Bize sunulanı değil, bahsedilen şeyin ardında saklananı arşınladığımızda, o zaman fark ederiz anlatılmak istenileni.

Kendimi bildim bileli, sanatı severdim. Çizim yapmak benim yaşamımı anlamlandırırdı. Kelimelerim fırça darbelerimden ibaretti. Beni duymak isteyenler yarattığım eserlerde sesimi bulurlardı.

Sanatı sevmemin en büyük nedeniyse gizemli oluşuydu.

Bir eser yaratıp beyaz kâğıda kalemimi değdirdiğimde bütün kontrol bana geçerdi. İnsanlar benim onlara gösterdiğim kadarına bakar, detaylarda sakladığım gerçekleri herkes anlayamazdı. Sırlarımı ve günahlarımı iliştirirdim çizimlerime. Onları kendimce şifreler, küçük ipuçlarıyla anlaşılmayı denerdim.

Bu yüzdendir ki sırlardan hoşlanmazdım. Daha doğrusu bir şeyleri kendime saklamayı severdim fakat benden bir şeyler saklanmasından nefret ederdim. Böylesine saf bir bencillik vardı huyumda.

Bilmecelere duyduğum sevda küçüklüğüme dayanıyordu çünkü babam da benim gibiydi. Her pazar onunla kahvaltının ardından gazete bulmacalarına dalardık. Küçük bedenimi dizine oturtur, kendi bilse bile benim öğrenmem için çoğu şeyi çözmeme izin verirdi. Hatta aramızda bir oyun bile geliştirmiştik. Her doğum günümde bana bir hazine haritası bırakırdı. Eğer ardında bıraktığı şifreleri çözebilirsem hediyeme ulaşabilirdim.

Bu zamana kadar aydınlığa kavuşturamadığım bir karanlık olmamıştı. Her daim sonucu bulurdum. Öyle ki bu durum bir süre sonra benim için takıntı haline gelmişti. Bunun oyundan öte bir kazanç olduğunu düşünmeye başlamış

ve her şeyde bir gizem ve sorun arar hale dönmüştüm. Cümlelere değil, ardında yatan anlamlara bakardım. Görüntüyü görmezdim de arkasında barındırdığı gerçekleri arşınlardım. Asla yetinmeyip her zaman daha fazlasını arardım.

Bu yüzden geçen gece yaşananları bireysel algılıyordum. Sanki biri bana savaş çağrısında bulunuyor, siper almamı söylüyordu. Ne kadar hırslı biri olduğumu çevremdeki insanlar bilirdi fakat saplantılı ruh halimden haberdar değildiler. Önüme bir gizem çıkarsa onu çözmeden duramazdım. Sırlar sonum olsa dahi başlangıçtaki yerimi alırdım.

İki zarf vardı ellerimde.

Kapımın altından salonuma atılan ilk zarf açıkça bir davetti. Bu acımasız ve ilgi çekici oyunu başlatan kişi beni oynamaya çağırıyordu. Evimi bildiğini söylüyor, bana ulaşabileceğini anlamamı sağlıyordu.

İlk zarf bana bir atıftı. İçinde algılayamadığım bir serzeniş vardı. Beni Milena'ya benzetmiş, ne kadar sevildiğimi anlayamadığımı söyleyerek sitem etmişti.

İlk zarf beni doğruca ikincisine ulaştırmıştı.

Cansel Hanım'ın kitabının arasından düşen zarftaki şifre ve fotoğraf ise üçüncü istikametti.

Fakat algılayamıyordum. Aralarında ne gibi bir bağlantı vardı? İlk zarf bir isyanken, ikincisi sadece tuhaf bir şifrelemeden ibaretti. Fotoğraf ise asıl garip olandı. Cansel Hanım'ın bir adama yaslanırken çekilmiş o resminin, bütün bu olup bitenle ne gibi bir ilgisi olabilirdi?

Merak aç bir kurt gibi içimi kemiriyordu.

Dün gece sadece bir ya da iki saat uyuyabilmiş, kaybolduğum bilinmezlikten çıkamamıştım. Bunun tek nedeni zarflar değildi. Aslına bakılırsa en büyük sebep kara gözlü adamdı. Her şey onun hayatıma girmesiyle başlamıştı. Aniden bütün alanlarımı işgal etmiş, her köşede karşıma çıkmayı kendine âdet edinmişti. Bunun tuhaf bir tesadüf olduğuna inanamıyor, paranoyaklığımdan kurtulamıyordum.

Bu denli ilgimi çekmesi ise asıl sinirlerimi bozan noktaydı. Hiçbir zaman karşı cinsin güzelliğinden bu derece etkilenmemiştim. Karşıma ne zaman birisi çıksa içimden bir ses bunun doğru olmadığını bana haykırırdı.

Ancak o, içimdeki sesi susturuyordu.

İlk defa onun yanındayken kendimi yanlış bir konumda hissetmiyordum. Beş gündür tanıdığım bir adam için duyduğum bu saçma hissiyat beni sinirlendiriyordu.

Keşfedilmesi gereken bir tarafı vardı. Her hareketi başlı başına bir gizem tufanıydı. Onun en tenha sokaklarında dolaşmak, her köşesine izimi bırakmak için yanıp tutuşuyordum. Varlığını, özünü, benliğini, içini ve dışını arşınlamayı

dilemek uzun zamandır duymadığım bir arzunun yüreğimde filizlenmesine neden oluyordu.

Bulmacayı seven küçük kızın ellerinin arasına bırakılan bu ihtişamlı sır zayıf noktamı delip geçiyor, mantığımın tahtında oturan kadının gözlerini yummasına neden oluyordu.

Dudağımı kemirmeye devam ederek oturduğum sandalyede bacağımı salladım. Geçen gecenin her anı bir film şeridi gibi zihnimde dönüp duruyordu. Tenime değen nefesi, belimdeki kudretli eli, kokusundan yayılan mayhoşluk ve her kadının aklını başından alabilecek edasıyla beni yerle bir etmişti. Bunun ötesinde bir şey daha vardı. Beni tanıdığını hissetmeme neden olan hareketlerine anlam veremiyordum. Ona açıkça sormuş ve karşılığında yalan işitmiştim. Evet, yalan söylediğini düşünüyordum çünkü katran karası gözlerinde gördüğüm kırgınlığı ancak böyle anlamlandırabiliyordum.

Eğer tanışıyorsak onu nasıl hatırlayamıyordum?

Küçüklüğüm sisli bir bulutun ardındaydı fakat mazimiz o kadar da eski olamazdı. Lise çağlarımda ise öylesine yakışıklı biriyle tanışıp aklımda tutmamam söz konusu dahi değildi. İç geçirdim. Belki de gerçekten tanışmıyorduk.

Peki öyleyse yıldızları nereden bilmişti?

Bileğimin içinde kalan dövmemi okşadım. Benim sığındığım liman olan sakinleşme metodumu nereden anlamıştı?

Belki de sadece iyi bir gözlemciydi. Dövmemi görerek panik atağımın geçmesini sağlayacak odak noktası seçmeye çalışmış ve şans eseri doğru isabette bulunmuştu. Zihnimde dönen cümlelere gözlerimi devirdim. Aptala yatmak için can atıyordum fakat bu sözlerim tamamen saçmalıktı.

Solumda kalan camın ardından dışarıya baktım. Kasvetli hava çıkacak fırtınanın habercisiydi. Öğlen Cansel Hanım'ın cenazesine gitmiş, kendime acı çektirerek son ana kadar orada kalmıştım.

Kimse gençliğinin baharında bir başkası tarafından katledilmeyi hak etmezdi. Günümüzdeyse insanlar birbirine zarar vermeye oldukça meyilliydi. Aynı değerleri taşımıyorsan, farklı bakış açılarına sahipsen potansiyel bir düşman olabiliyordun. Özellikle kadınlar, baskılara ve zulme uğramaktan geri kalmıyordu. İçinde olduğumuz yüzyıl gelişme göstermektense gerilemeyi tercih ediyordu.

Bize tanınan haklar yeterli görülüyordu oysa kâfi değildi. Biz kadınların çektiği her acının bir mükâfatı olmalıydı çünkü hepimiz toplumun dayattığı kurallarla savaş içinde olan, kendi ayakları üzerinde kalmaya çalışan bireylerdik fakat anlayabiliyordum, bizden korkuyorlardı. Ahlak bekçiliği yapmaya çalışan ataerkil bir toplulukta her şeyi başarabileceğimizi görmek cahil kesimi tedirgin ediyordu. Etmeliydi de çünkü onlar üstümüze geldikçe biz bir tsunami gibi onlara geri dönecektik.

Cansel Hanım'ın durumu biraz daha farklıydı. O kadın olduğu için değil, bir psikopatın önünde engel yarattığı için öldürülmüştü. Yine de içimdeki bir ses akıl sağlığını kaybetmiş bir erkeğin hırsızlık bahanesiyle genç bir kadına saldırıp, onun hayatını sonlandırmaktan keyif almış olabileceğini söylüyordu. Evet, bütün bunların başındaki kişinin bir adam olduğunu düşünüyordum. Bunun nedeniyse hiçbir kadının bu kadar baştan savma ve özensiz bir plan yapamayacağına olan inancımdı.

İç geçirerek dışarıyı izlemeye devam ettim. Cansel Hanım'a veda edip okula geldiğimde başlayacak final haftamdan önceki son derslerimden birine girdim. Büyük amfide otururken hocanın gelmesini bekliyor ve kafamdaki seslerle savaşıyordum.

Kapanan kapının yarattığı gürültüyle derin bir nefes alarak içeriye giren adama baktım. Ellili yaşlarının sonlarındaki Erol Hoca, dünya tatlısı bir adamdı. Alanında uzman ve yetkin biriydi. İki yıldır ondan Sanat Tarihi dersini alıyor ve her defasında en yüksek notla sınıf birincisi olarak geçiyordum. Bu yüzden beni tanır, severdi. Bazen sanat üzerine sohbet dahi ederdik. Tipi ve giyinişine eklenen bilgeliğiyle bana Dan Brown'un meşhur karakteri Robert Langdon'u hatırlatıyordu. Sanırım onu bu denli sevmemin nedenlerinden biri de buydu.

Büyük amfinin ortasında duran masasının üstüne çantasını bırakarak yüzündeki tebessümle öğrencilerine baktığında, bütün nahifliğiyle konuştu. "Kusura bakmayın, çocuklar. Bugün geç kaldım ama ufak bir kaza atlattığım için ancak gelebildim."

Sözlerinin ardından endişeyle ona baktığımda ön sırada oturan gözlüklü kız konuştu. "Hocam geçmiş olsun, iyi misiniz?"

"Evet, iyiyim. Talihsiz bir olaydı ama kimse yara almadı çok şükür." Derin bir nefes alarak ellerini birbirine sürttü. "Hatta her şerde bir hayır vardır ki kaza sayesinde bugün hangi konuyu işleyeceğime karar verdim. Bana çarpan adam tarihin en ünlü sanatçılarından biriyle ilgili atıfta bulununca büyük üstadı derste işlemediğimi fark ettim. Aslında onun için bir slayt hazırlamıştım ama sınavdan sonra anlatmayı planlıyordum."

Yüzündeki gülümseme genişlediğinde çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve ekranı açtıktan sonra tekrar kahverengi gözlerini öğrencilerinde dolaştırarak neşeyle şakıdı.

"Bugünkü konumuz, Van Gogh'un sihirbaz olarak adlandırdığı Rönesans'ın Altın Çağı'na damga vuran ve *gravürün babası* diye anılan Rembrant Harmenszoon van Rijn."

İşittiğim sözlerle lanet etmemek için kendimi zor tuttum. Dilimi ısırarak derin nefesler alırken etrafıma baktım ve bunun ciddi ciddi bir kamera şakası olduğunu düşündüm. Kalbimin ritmi değişmiş, avuç içlerim terlemişti.

Dün geceki müzayedede Hektor, Rembrandt'ın en ünlü çalışmalarından biri olan Holofernes Ziyafetinde Judith adlı eseri yarım milyon dolara satın almıştı. Aynı zamanda günler önce çalınan tablolardan biri de Rembrandt'ın portresiydi. Ve şimdi de bütün yıl ressamın ismini ağzına almayan hocam karşıma geçmiş, bugünkü konumuzun Rembrandt olacağını söylüyordu. Ya biri benimle dalga geçiyordu ya da acilen tesadüflere inanmam gerekiyordu.

Erol Hoca slaytı açarak büyük ekrana ressamın bir resmini yansıttı. Orta yaşlardaki halinin bir tasviriydi bu. Yan durmuş, ellerini kucağında birleştirmişti. Beyaz saçlarının üstünde kahverengi bir ressam şapkası vardı. Erol Hoca masasına dayanarak dersi anlatmaya başladı.

"Cornelia ve Harmen Gerritsz'in oğlu olarak Leiden, Hollanda'da dünyaya gelen Rembrandt'ın bir değirmenci olan babası varlıklıydı, annesi ise fırıncının kızıydı."

Zihnimde bir alarm çaldı.

Harmen Gerriztsz'in oğlu demişti Erol Hoca.

Boğazım düğümlenirken histerik bir kahkaha atma isteğini bastırmak zorunda kaldım çünkü aklımın sınırlarında bir çatlaklık oluşmuştu.

Harmen'ın oğlu diye tekrarladım kendi kendime.

Kafa sesim çığlık attı.

Harmen'ın oğlu, Rembrandt.

Erol Hoca konuşmaya devam ettiğinde buz kestiğim yerde büyük bir sükûnet ile ağzından çıkan kelimeleri dinledim.

"Sanatçının tam adı esasen Rembrandt Harmenszoon van Rijn'dir. Ancak bu isim hem telaffuz hem de akılda tutma açısından zor geldiğinden ve sanatçının babasının adı Harmen olduğu için kendisi Harmen'ın oğlu anlamındaki Harmenszoon adını almıştır."

Dudaklarım işittiklerim ile aralandı.

"Van Rijn ise ailesinin yaşadığı yeri belirtir, yani Ren Nehri'ni. Rembrandt'ın tam adı; Ren'den gelen Harmen'ın oğlu anlamına gelir. Rembrandt, Hollanda'daki bir Latin okulunda eğitim gördü ve burada din, mitoloji, Antik Roma eserleri gibi alanlar üzerinde çalıştı. Rembrandt'ın Latince adı da Rembrandus Hermanni Leydensis olarak uyarlanmıştır. Bu isim sanatçının doğduğu, Hollanda'daki Leiden kentine bir atıftır. Yani, orijinal adında olduğu gibi Latince adı da Leidenli Harmen'ın oğlu anlamına gelmektedir."

Slaytı değiştirerek eserlerinden birinin görüş alanımıza girmesini sağladığında resmi yaklaştırarak imzasının olduğu bölümü işaret etti.

"Sanat aşkını ifade etmeye başladığı ilk yıllarda Rembrandt, eserlerini RHL harflerinden oluşan Latin bir monogramla imzalardı. İlerleyen süreçte ise bu imzayı RHL-van Rijn olarak değiştirdi. Sonra da adının son geldiği biçim olan "Rembrandt" şeklinde yazdı."

Geçen gece okuduğum cümleler zihnimde dönüp durdu. Zarfta yazan kelimeler aklımdan çıkmıyordu. Önüme bir bulmaca sunan yabancı, Harmen'ın oğlu kalemi eline aldığında İsa denizde kayboldu demişti. Şimdi anlıyordum ki bu, Rembrandt'a bir göndermeydi.

Atıfta bulunduğu barizdi fakat tam olarak ne demek istiyordu?

"Rembrandt'ın hayatının büyük bir çoğunluğunda ölüm vardı. O ve eşi Saskia, dört çocuk sahibiydiler. Bu çocuklar; Rumbartus, Cornelia, bir başka Cornelia ve Titus'tu. Bin altı yüz kırk bir yılında doğan son çocuk Titus hayatta kalabildi fakat diğerleri bu kadar şanslı değildi." Sözleriyle herkesten bir hüzün nidası yükseldi. Ben ise kayıtsız kaldım. "Saskia, son çocuğunun doğumundan sonra vereme yenik düştü. Yirmi yıl sonra Rembrandt'ın, yine Cornelia adında bir kızı oldu. Bu çocuk, evin hizmetçisi ve Rembrandt'ın sevgilisi Hendrickje Stoffels'tendi."

Erol Hoca bile kederlenmiş gibiydi.

"Ama ölüm genç kadını da buldu. Doğumun üzerinden birkaç yıl geçmişti ki bin altı yüz altmış üç yılında vebadan hayata veda etti. Titus, bin altı yüz altmış sekiz yılında henüz yirmi altı yaşındayken öldü." Amfinin ortasında dikilen adam iç çekti. "Oğlundan birkaç yıl sonra yaşamını yitiren Rembrandt, isimsiz bir mezara gömüldü."

Slaytta görünen eserlere baktım.

Kulağımsa hâlâ Erol Hoca'daydı.

"Rembrandt, eserlerinde yapmacıklıktan ve sahte güzellikten uzak dururdu. O daha gerçekçi duyguları işlemeyi sever ve çarpıcı, görenin defalarca kez bakacağı eserler ortaya çıkarmaktan mutluluk duyardı. Yaşamını idare etmek için para kazanması gerekiyordu ve bu yüzden soyluların ve burjuvaların tablolarını yapsa da halktan insanlar hep daha çok ilgisini çekti. İnsanların günlük yaşantısını bütün gerçekleriyle ve onların bakış açısıyla hayata geçirmeyi seviyordu. Ve bu özelliği onun çağının en iyi ressamları arasında olmasının asıl nedeniydi."

Slaytta yayınlanan tabloya baktım. Siyah büyük şapkalı ve cüppeli bir adamın, diğerlerine kadavra üstünden bir şeyler anlatmasının resmedildiği eser sanatçının ünlü tablolarından biriydi.

"Rembrandt bin altı yüz üç yıllarında oldukça popülerdi. Soylular ve burjuvalar resmini yapması için sırada bekliyorlardı. Ona *Işığın Ressamı* deniliyordu çünkü eserlerindeki ışık ve gölge oyunları daha önce görülmemiş bir seviyedeydi."

Slaytlarda görünen portreler rasgele insanlara aitti.

"Rembrandt'ın gerçekliğe sadakati bazı resimlerinde oldukça rahatsız ediciydi. Yani en azından görenler böyle söylüyordu çünkü ressam acımasız bir dille net kelimeler kurarcasına fırçasını tuvale boyuyordu. İnsanların tüm korkularını, acılarını ve çaresizliklerini tuvaline yansıtıyor, diğer çağının ressamları gibi insana güç vermiyor aksine o gücü onlardan alıyordu. Bu, dönemin

insanlarının asla alışık olmadığı bir şeydi. İnsanlar resimlerini güzel görünmek, baktığında kendilerini sevebilmek ve o tablolarla diğer insanlara hava atabilmek için yaptırıyordu. Bu yüzden onlar için gerçeğin böyle net bir şekilde yansıtılması acı verici ve rahatsız ediciydi. Ama Rembrandt tam olarak bunu istiyordu. İnsanları rahatsız etmek, onlara acı gerçeği göstermek ve hepsine sadece birer fani olduklarını hatırlatmak," dedi Erol Hoca.

Slaytta yayınlanan tabloya baktım. Denizin ortasında gerçekleşen hayat savaşının bir görüntüsüydü bu. Kaşlarımı çatarak daha önce görmediğim bu tablonun içime yaydığı kasvet ve azabı algılayamadım.

"Bugünkü asıl odak noktamıza geçelim," dedi orta yaşlı adam, masasının kenarına oturarak kollarını göğsünde bağladı. Tüvit ceketinin kolları buruşurken ondan gözlerimi ayıramadım. "Celile Denizi'ndeki Fırtınada İsa, Rembrandt'ın ürettiği pek çok İncil sahnesinden sadece birisidir. Resim, İsa'nın sakinleştiği bir fırtına karşısında müritlerin korktuğu, İncil'de anlatılan geçidi gösterir ve öğrencilere imanın önemini öğretir."

Erol Hoca elindeki küçük kumandanın yardımıyla sınıfın ışığını kapatıp slayttaki resmi gerçek anlamda bir odak noktası haline getirdi.

"Rembrandt'ın burada resmettiği şey, İsa'nın huzurunun aksine tabiatın gücünden korkan öğrencilerinin dehşet anlarıdır." İnsanı kendine hayran bırakan bir güzelliğe sahip olan tablodan gözlerimi alamadım. "Aydınlık ve karanlık arasındaki oyunda parlak efektler oluşturmada ustalardan biri olan Rembrandt, dikkatimizi büyük dalgaların geldiği ve öğrencilerinin küçük botu kurtarmak için akın ettiği resmin sol tarafına çekiyor."

Harmen'ın oğlu eline kalemi aldığında İsa denizde kayboldu.

Zarftaki sözleri tekrarladım zihnimde. Ellerimin arasına bırakılan gizem, bu tabloya işaret ediyordu. Rembrandt'ın fırçasında hayat bulan Celile Denizi'nde Fırtına, zarfı bana bırakan yabancının ulaşmamı istediği sonuçtu.

Detayları anlatmaya başlayan profesörün her cümlesini zihnime kazıdım.

"Adamlardan beşi, teknenin yelkenine sadık kalırken diğerleri İsa'ya doğru koşuyor." Yüzünde buruk bir tebessüm oluştu. "İnsanlar İsa'dan güç almak, onlara yardım edeceğini görmek isteseler de ellerine geçen tek şey kırık bir tebessüm oluyor." Profesör derin bir nefes aldı. "Bin altı yüz otuz üçten kalma eserin ıstırabı temsil ettiği söylenir ama bana kalırsa bu ıstırabın ta kendisidir çünkü tablo başlı başına çaresizliğin ne demek olduğunu gösterir."

Dakikaların bana sunduğu bilgilerin altında eziliyor, düşünmekte zorlanıyordum.

"Celile Denizi'nde Fırtına'yı özel kılan bir şey daha var." Saf bir hüzünle gözlerini öğrencilerinin üstünde dolaştıran adama bakmaya devam ettiğimde, kurduğu cümle beynimden vurulmuşa dönmeme neden oldu. "Dile dökerken

bile canımı yakan bir gerçek ki bu güzelim şaheser, 1990 yılında Isabella Stewart Gardner Müzesi'nden çalındı."

Çalıntı bir tablo dedim kendi kendime.

Tıpkı altı gün önce galeriden çalınan iki tablo gibi kayıp.

Rembrandt'ın portresi olan bir tablo galeriden çalınmıştı ve dün gece yine Rembrandt'a ait olan tablo Hektor tarafından satın alınmıştı. Karşımdaki adam zarfın işaret ettiği sanatçıya dair yine kayıp olan bir tablodan bahsediyordu.

Kayıp diye çığırdı zihnimdeki küçük kız.

Her şey kayıp ve yitik.

Amfinin ortasında dikilen adam slaytı değiştirip bir kadının fotoğrafını görüş alanımıza soktuğunda konuşmaya devam etti.

"Peki kimdir bu Isabella Stewart?" diye sordu ve kendisini yanıtladı. "Kendisi New York'ta zengin bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiştir. İş adamı ve sanat koleksiyoncusu John Lowell Gardner ile evlenene dek New York'ta yaşasa da değişen medeni halinden sonra Massachusetts'e taşınmıştır. Sosyetik güzel olarak anılan Isabella ile eşi birlikte oldukları süre zarfında dünyayı gezmişlerdi çünkü Isabella çağının ötesinde bir kadın olarak sanata, yeni kültürler ve insanlar tanımaya açık biriydi."

Slaytı değiştirip bir binanın fotoğrafını açtığında uyuşmuş gibi hissediyordum. Algılarım kapanmaya yüz tutmuştu.

"Isabella, eşinin ölümünden sonra Boston'ın gelişmemiş, bataklıklarla çevrili bir bölgesinden arsa satın aldı. Bu arsaya hem Rönesans hem de Avrupa gotik tasarım unsurlarını içeren büyük bir saray inşa ettirdi."

Siyah beyaz resim gidip yerine renkli bir fotoğraf geldi. Müzenin şu anki hali olduğunu düşünmeme neden olan bina eşsiz bir güzelliğe sahipti. Erol Hoca benimle aynı şeyi düşünüyor gibi etkilendiğini belli eden bir tonlamayla mırıldandı. "Mimari açıdan bir şaheser haline gelen yapı, Isabella'nın yıllarca üstünde çalıştığı bir projeydi. Isabella müzenin asla değişmesini istemiyordu. Bu nedenle vasiyetine şöyle bir madde ekletti: Ona göre, Müze'deki herhangi bir şey kalıcı olarak değişirse koleksiyonun kasaya konulması, müzayede için Paris'e gönderilmesi ve elde edilen paranın Harvard Üniversitesi'ne bağışlanması gerekiyordu. Bu nedenle 1990 yılındaki soyguna kadar müzedeki hiçbir eser yerinden dahi oynatılmamıştı."

Erol Hoca derin bir nefes aldığında sözlerini zihnime not etmeye çalıştım fakat başarılı olamadığıma emindim çünkü dumura uğramıştım.

"18 Mart 1990 yılında Aziz Patrick Günü'nde saat bir sularında iki adam Isabella Stewart Gardner Müzesi'ne girdi. Polis kılığında içeri sızan ikili, seksen bir dakika içinde bugün beş yüz milyar dolar değerinde olan on üç parça sanat eserini çalarak kayıplara karıştı." Karşımdaki adamın dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Ve böylelikle sanat tarihinin en büyük soygunu gerçekleşti."

Sanat kelimesinin yanına eklenen soygun ifadesi kalbimi parçalara ayırıyordu. Böyle bir yeteneğe karşı sergilenen saygısız tavır, insanlık dışı bir hareketti. Bu duruma daha fazla üzülebilirdim, tabii daha önemli ve gündemimi dolduran bir sorunum olmasaydı.

"Soygunun ardından müze yönetimi, eserlerin başına ödül koydu. Her kim ki eserler hakkında bilgi verirse bir milyon doları cebine indirebilecekti. 1997 yılına gelindiğinde ödül beş milyon dolara çıkmıştı. İki bin on yedi yılında ise ödül on milyon dolardı. Ancak yine de kimse müze yönetimiyle iletişime geçmedi," dedi Erol Hoca ve devam etti. "Ve tuhaf olan şeylerden biri de şuydu ki müzede çalınan tablolardan daha değerli eserler vardı ama hırsızlar onlara dokunmamış, bir sipariş için gerekli olanları almakla yetinmişlerdi. Soygunun cüreti de bu teoriyi destekler nitelikteydi çünkü çalınan bir resim yasal olarak satılamazdı."

"Hocam satamayacaklarsa tabloları niye çaldılar ki?"

Erol Hoca soruyu soran kıza bakarken bilmiş bir tavırla gülümsedi. "Yasal olarak satamayabilirler fakat illegal bir şekilde tablolardan milyarlar kazanabilirler. O zamanlarda da varlığını koruyan fakat daha çok dilden dile ulaşan bir ağ vardı. Özellikle mafyalar arasındaki bir iletişim, anında illegal yollar ile bu tarz yasal olmayan objelerin pazarlanmasını sağlıyordu. Tabii öncelik alıcıydı çünkü bu tarz eserleri halihazırda sahiplenen bir alıcı yoksa objelerin elden çıkarılması söz konusu bile olamıyordu. Yani eserleri sonsuza dek kendine saklamak isteyen bir şuursuzdan başka o tablolara para verecek birini bulmak zordu."

Erol Hoca masasından kalkıp amfinin içinde ilerledi.

"Günümüzde bu illegal pazar fazlasıyla büyüdüğü için alıcı bulmak daha kolay," dedi ve bilmiş bir tebessümle ekledi. "Dark Web'i duymuş olmalısınız."

Dark Web, internetin karanlık yüzüydü.

Dark Web, gizli internet sitelerinin bulunduğu bir ağdı. Özgür bilgi paylaşımı ve sansürden kaçış gibi amaçları olan bu ağ, aynı zamanda pek çok yasadışı faaliyetler için kullanılmaktaydı. Aynı zamanda sadece özel yollarla erişilebiliyordu. Yasadışı ürünler ve hizmetler satın alabileceğiniz bu gizli ağ, uyuşturucu ticaretinden kiralık katile kadar pek çok suç öğesini içinde barındırıyordu. Buna çalınan tablolar da dahildi.

"Sisteme kaydettirilemeyecek silah, eser ya da herhangi bir nesneyi bu tarz mecralarda rahatlıkla satabilirsiniz. Oldukça derin ve takip edilmesi imkânsız bir ağ olduğu için de mükemmel bir gizlilik sunuyor. Yani alan da satan da teşhis edilemiyor." Ellili yaşlardaki adamın kahverengi gözleri beni bulduğunda saldırgan tavrına hayret ettim. "Mesela bir hafta önce arkadaşınızın çalıştığı galeriden çalınan eser, büyük ihtimalle şu an Dark Web'in içinde bir yerlerde. Tabii şimdiye dek satılmadıysa."

Kelimenin tam manasıyla şoka girdim.

Sınıftaki herkesin bakışları beni bulduğunda dilim tutulmuştu. Haberlerde sadece cinayetten bahsedilmiş, kayıp tablonun adı bile geçmemişti fakat Erol Hoca bir şekilde bu olayı duymuş olmalıydı.

Sınıf arkadaşlarım aralarında konuşmaya başlayıp ortada kayıp bir tablo olup olmadığını sorgulamaya başladıklarında, aslında paha biçilemez iki eserin kaybolduğunu bilseler ne tepki vereceklerini merak ettim. Dudaklarımı birbirine bastırarak doğruca Erol Hoca'nın gözlerine baktım ve meydan okudum. Bu konuda tek bir kelime daha ederse onu polise şikâyet edebilirdim. Ne de olsa şu an dava gizliliğini tehlikeye atan absürd bir tavır içindeydi.

Bunu sezmiş gibi boğazını büyük bir gürültüyle temizleyip önüne döndüğünde, konuyu değiştirdi.

"Evet, dönelim esas konumuza," diyerek slaytı değiştirdiğinde karşımda üç farklı eser göründü. "Soygun sırasında üç tane Rembrandt eseri çalındı. Bunlardan biri gravürdü. Diğeriyse, Siyahlar İçindeki Hanımla Beyefendi adlı eseriydi."

Slayttaki görüntüyü yakınlaştırdı.

"Ve tabii ki en önemli kaybımız Celile Denizi'nde Fırtına." Erol Hoca iç geçirdi. "Hırsızlar bu eseri, çerçevesinden vahşice keserek çıkardılar. Kenarlarında nasıl bir tahribat bıraktıklarını düşünmek bile bana acı veriyor."

Açıkçası bunu düşünmek benim de titrememe neden olmuştu. Öylesine büyük bir üstadın eserinin küçük bir bıçak ile meyve doğrar gibi kesilerek ait olduğu yerden alınması ürperticiydi.

Rembrandt'ın yıllar önce üç eseri çalınmıştı ve altı gün önce onlara bir yenisi daha eklenmişti. İçimdeki bir ses fısıldadığında rahatlasam mı tedirgin mi olsam bilemedim, ne de olsa yine Rembrandt'a ait olan eşsiz parçalardan biri Hektor'daydı. Çalınan Caravaggio ile aynı konuyu farklı bakış açısıyla resmeden Rembrandt eseri şu an onun evinde olabilirdi. Belki de bu bahaneyle en yakın zamanda ona tekrar kahve içmeye gitmeliydim.

Düşüncelerimin saçmalığıyla kendimi azarladım.

O adamdan uzak durmam gerekirdi, içine düşmem değil.

Erol Hoca'nın sesini işittiğimde sertçe yutkunup dikleştim ve tekrar dikkatimi ona verdim.

"Günümüzde hâlâ kayıp olan bu eser FBI, CIA gibi büyük kuruluşlarda yirmi altı yıldır açık bir dosya olmaya devam ediyor. Şu anki değeri beş yüz milyon dolar olan tabloya dair bir ihbarda bulunup bilgilendirmenizin doğru olduğu ispatlanırsa alacağınız ödül parası ise üç buçuk milyon dolar."

İşitilen meblağ sınıftaki herkesin aynı anda nidasına neden olduğunda, arkama yaslanarak kollarımı göğsümde birleştirdim. İyi paraydı fakat sanata paha biçilemezdi. Aniden duraksayarak saniyeler önce kendi kendime söylediğim

cümleyi günler önce bir başkasının ağzından duyduğumu hatırladım. İçinde kaybolacağımı hissetmeme neden olan katran karası gözlerin sahibi dudağının kenarını kıvırarak bu sözleri mırıldandığında, ne denli etkilendiğimi kelimelere dökemezdim.

"Bunca çabaya rağmen maalesef ki tablolar hâlâ kayıp," dedi Erol Hoca beni gerçek dünyaya döndürerek. "Ama müze umudunu kaybetmedi. Hâlâ resimlerin evlerine dönebileceklerine inandıkları için boş çerçeveleri duvarlarında bıraktılar."

Yüzündeki tebessüm ile slaytı sonlandırdığında herkese üstünkörü baktı.

"Bugünkü dersimiz bu kadar. Çıkabilirsiniz."

Sözleriyle herkes ayaklandığında yanımda duran çantama uzandım. Oturduğum yerken kalkıp üstümü düzelttim. Siyah eteğimin üzerine geçirdiğim boğazlı kazağın yakalarını çekiştirdikten sonra kâküllerimi yokladım. Merdivenlerden inerken çantamı omzuma taktım. Uzun çizmelerimin küçük topukları zeminde çınlıyordu.

Erol Hoca'nın bana dikkat ile baktığını görsem de umursamadım.

Çantamdan kulaklıklarımı çıkararak okulu terk etmek üzere yürümeye başladım. Metroya inen merdivenlere ulaştığımda, kulaklıklarımı takarak ruhumu dinginleştiren müziklerden birini açtım. Merdivenlerden inip kalabalık alana ulaştığımda kendime tenha bir yer bulmak adına uzun koridorun sonuna dek ilerledim. Metronun gelmesine iki dakika olduğunu belirten tabelaya baktıktan sonra önüme dönerek ellerimi ceketimin ceplerine iliştirdim.

Rembrandt dedi zihnimdeki ses.

Her şeyin ortasında duran isim buydu.

Derin bir nefes aldığımda tünele giren uzun, silindir demir yığının yarattığı rüzgâr yüzüme çarptı. Saçlarım geriye savrulurken omuzlarımı düşürdüm. Duran metroya binerek köşede kalan boşluğa iliştiğimde düşüncelerimi noktaladım.

Odaklandığım tek şey dinlediğim şarkıydı.

Eve geldiğimde hızla üstümü değiştirip makyajımı temizledim. Biraz ders çalıştıktan sonra kızların ellerindeki akşam yemekleriyle kapımda belirmeleri üzerine hepimiz salona geçtik. Yediye gelen saati görmemle midemin açlıktan guruldaması bir oldu. Bütün gün bir şey yemediğimi fark ederek kendimi Simay'ın yanındaki boşluğa atıp kanepeye yayıldığımda, bana uzattığı beyaz kartonu elime aldım. Uzun çubukları parmaklarıma dolayıp eriştenin sağını solunu değerek karıştırdım.

Simay ve Afra koltuklara oturmuş aldıkları suşi paketlerini açarken oldukça yorgun görünüyorlardı. Afra gününü seramik yapmakla geçirmişti. Bu onun için sadece bir hobi değil aynı zamanda para kazanma aracıydı. Kendi elleriyle şekillendirdiği killerden muazzam eserler çıkarır ve bunları satarak kendine gelir kaynağı edinirdi. Bu işte oldukça başarılıydı. Simay ise gününü danışanlarının

derdini dinleyerek geçirdiği için fazlasıyla yorgun ve bitik gözüküyordu. Galerideki benim açımdan skandal dolu geceden beri konuşamadığımızdan akşamı beraber geçirmeye karar vermiştik. Birlikte yemek yiyip sohbet edecektik ve şu an dostlar meclisine her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Saatler öncesinde kalan dersin etkisinden hâlâ çıkamıyordum.

Galeriden eşsiz ve benzersiz iki tablo çalınmıştı. Biri Rembrandt'a diğeri Caravaggio'ya aitti. Ayrıca müzayede gecesi Hektor yine Rembrandt'a ait olan bir tablo satın almıştı ve bütün bunlar yeterli değil gibi sanat tarihi profesörüm bugün derste yine Rembrandt'ın ellerinde hayat bulan bir eserden bahsetmişti. Cansel Hanım'ın katili ve paha biçilemez bir değerdeki iki tabloyu çalan yabancının bana bıraktığı ikinci zarf açıkça Rembrandt'ın Celile Denizin'de Fırtına adlı eserini işaret ediyordu. Birinci zarf beni doğruca ikinci zarfa yönlendirmişti. Bu bilmecenin sonucunda da üçüncü zarfa ulaşmam gerekiyorsa yıllardır kayıp olan eseri bulmam mı lazımdı?

Sinirle homurdanırken çubukları daha sıkı kavradım. Bu tamamen saçmalıktı. Ayrıca bütün bu denklemin içinde Hektor'un ne işi vardı? O gece müzayedede Rembrandt'ın bir eserini satın alması sadece bir rastlantı mıydı?

Aynı şeyleri tekrar ve tekrar düşündüğümü bilsem de kendime engel olamıyordum.

Zihnim bozuk bir plaktan farksızdı.

Çok fazla soru vardı ve hepsi bilinmezliklere ev sahipliği yapıyordu. Gizeme âşık olan bir kadının bile sinirlerini bozacak bir sırdı bu. Aydınlatamayacağım bir karanlık gibiydi. Ve bu durum beni mahvediyordu. Hırslı biriydim. Egom zedelenirse öfkelenirdim.

"Feray yemeğini katletmeyi bırak." Simay'ın uyarısıyla bakışlarımızı buluşturduğumda yüzünde bir tebessüm yeşerdi. "Hayırdır, canını sıkan bir şey mi var?"

Güzel soruydu, buna verebileceğim bir sürü cevap vardı fakat hepsini kendime sakladım çünkü kızlara söylesem paranoyaklık ettiğimi düşünürlerdi.

Yüzüme bir tebessüm yerleştirip erişteleri ağzıma tıkıştırarak mırıldandım. "Yok bir şey, yoruldum sadece."

"Hafta sonu bir şeyler mi yapsak?" Afra koltuğa iyice yayılırken bir yandan Çin böreğini kemirdi. "Bu ara aşırı sıkılıyorum. Vallahi hiçbir şeyden keyif alamaz oldum."

Simay kıkırdayarak bacaklarını kendine doğru çektiğinde, çubuğa doladığım erişteleri ağzıma doldurdum.

"Görkem bunalttı seni," dedi Simay ve Afra'nın gülümsemesine neden oldu. "İyi çocuk aslında ama fazla şımardı. Sizinle tanışmak istiyor ve ben böyle şeylerden hoşlanmıyorum. Ne o öyle? Yarın öbür gün ailemle de görüşmeyi talep eder."

Sarışın saçlarını savurarak doğrulduğunda Simay başını salladı. "Tabii sonuçta sadece üç aydır görüşüyorsunuz, neden arkadaşlarınla tanışmak istesin ki?"

Beni dürten arkadaşıma gülümseyerek baktığımda, Afra yanımdaki kadını onaylayarak başını salladı. "Değil mi ama? Bence de çok saçma."

Bu hallerinin altındaki asıl nedeni biliyordum. Doğrularak ağzımdaki lokmayı yuttuğumda kendimden emin bir şekilde tezimi öne sürdüm. "Görkem'den sıkılmanın nedenleri arasında Gediz Bey var mı?"

Sorum ile işaretparmağını bana doğrultarak kıkırdadı. "Sen beni tanıyorsun," diyerek saçlarını savurduğunda iç geçirdi. "Açgözlülük kötü bir şey ama bana yakışıyor."

Gözlerimi devirerek yemeğimi yemeye devam ettim.

"O zaman hafta sonu ne yapıyoruz?" Yüzünde büyük bir gülümseme oluştu. "Beyoğlu'nda yeni bir mekân açılmış acaba oraya mı gitsek?"

Sorusuyla Simay bakışlarını kaçırarak ağzının içinde bir şeyler geveledi. Afra ile ikimiz ne dediğini anlamadığımız için kaşlarımızı çatarak ona baktık. Bunu fark ederek omuzlarını düşürdüğünde utançla başını eğerek tekrar mırıldandı. "Benim planım var," dediğinde şaşırdığımı itiraf etmeliydim.

Afra bütün merakıyla parlayan gözlerini yanımdaki kadına dikti. "Neymiş o plan?"

Simay'a yönlendirilen sorunun cevabını duymak istedim, ne de olsa bu tavrı hayra alamet değildi. Dikleşerek gözlerimi yüzünde dolaştırdığımda arkadaşım yara bandını çeker gibi bir çırpıda konuştu.

"İlyas geçen günkü konuşmamızdan sonra beni yemeğe davet etti, ben de kabul ettim."

İrileşen bakışlarıma mani olamadığımda diğer koltukta oturan sarışın kahkaha attı. "Seni yere bakan yürek yakan içimizdeki psikolog."

"Abartmayın hemen. Alt tarafı bir yemek yiyeceğiz."

Yanağımın içini dişleyerek arkama yaslandığımda bu durum hoşuma gitmemişti. Hektor ve arkadaşlarının çevremde dolaşmasından memnun değildim. Şimdi bir de en yakın arkadaşlarımdan biri onun arkadaşıyla yemeğe çıkacaktı, öyle mi?

Ruhumdaki sıkıntı alarma geçti.

Ondan uzak durmamı bağıran tarafımın desibeli her geçen gün artıyordu.

"Sence de gereksiz bir samimiyet değil mi bu?" Sorumla sert bir tavır takındığımı fark ederek yutkundum ve olayı yumuşatmaya çalıştım. "Yani sonuçta doğru düzgün tanışmıyorsunuz bile."

Sözlerim ile Afra yüzünden eksik etmediği gülümsemesiyle tezimi yalanladı. "Daha iyi. Böyle böyle tanışırlar. Ben çok sevindim, Sims." Tek kaşını kaldırarak bana *sus* der gibi baktıktan sonra homurdandı. "Cüneyt denen o mahlukattan sonra böyle birine ihtiyacın vardı."

Simay gülümsedi. "İlyas ile galerideki sergide biraz sohbet ettik ve oldukça hoş bir adam olduğunu anladım." Omuzlarını silkerken bakışlarını kaçırdı. "Onunla vakit geçirmek bana iyi gelebilir."

Afra sevinçle ellerini çırptığında arkama yaslanarak bacaklarımı kendime doğru çektim ve bu durumu kabullenmeye çalıştım. Simay oldukça zor zamanlar geçirmişti ve şu an ona iyi gelen insanlarla bir arada olmayı sonuna dek hak ediyordu. Yine de elimde değildi. Şüphe bir kere kanıma sızdığında onu yok etmek için kendimi oluk oluk kanatmam gerekirdi yoksa deliririrdim.

"Yeni bir aşk doğacak hissediyorum," diye cıvıldayan sarışına yanımdaki kadın kaşlarını çatarak baktı.

Yaşadığı ayrılıktan sonra etrafına kalın duvarlar örmüştü çünkü bir daha canının yanmasını istemiyordu. Bu yüzden aşk, sevgi gibi kavramlar onu korkutuyor ve hemen kendini savunmaya almasına sebep oluyordu.

"Saçmalama, Afra. Aşk falan deme bana." Ciddileşerek yutkundu. "Sadece arkadaşlık kurmaya çalışıyorum yoksa ilişkilere tövbeliyim." Benden destek almak ister gibi gözlerini gözlerimle buluşturdu. "Ayrıca şu yaşıma kadar emin olduğum en nadir şeylerden biri de aşk diye bir şeyin olmadığı. Bu tarz duygular tamamen fizyolojik bir kandırmaca."

"Yok artık!" Afra işittiği sözlere inanamıyor gibi hayretle haykırdığında, yemeğimi yemeye devam ederek mantık ve duygular üzerine tartışmaya girecek olan iki kadını izlemeye başladım. "Gerçekten böyle düşünüyor olamazsın," dedi sarışın. "Tamam, ben de aşk böceği değilim ama sevgi yadsınamaz bir gerçek. Onu inkâr etmek aldığın yaralardan ötürü bir savunma mekanizması geliştirmekten farksız."

Tek kaşım havalandı. Afra'nın olaya böyle yaklaşması beklenmedik ve takdire şayandı.

Simay derin bir nefes alıp karşılık verdi. "Yara aldım çünkü aşk diye bir şey yok. Eğer cidden karşı cins ile sonsuz bir bağ kurabiliyor olsaydık yani bu vücudumuzdaki kimyasalların yarattığı bir dengesizlik değil de gerçekten ruhani bir birleşim olsaydı yara almazdım. Hatta kimse almazdı. Böylelikle savunma mekanizmalarına da gerek duyulmazdı."

Ağzıma tıkıştırdığım erişteleri çiğnerken bakışlarımı bir Simay'da bir Afra'da gezdirdim.

Sarışın homurdanarak ona karşı çıktı. "Canımız acıyacak diye kalıcı ilişkiler kurmaktan kaçınmamalıyız," dediğinde onu sorgularcasına tek kaşımı kaldırdım. Tavrımı fark ederek gözlerini devirdi. "Bunu ben söyleyince komik geliyor ama benim olayım farklı. Ben sadece gençliğimin ve güzelliğimin tadını çıkarıyorum. Elbette bir gün durulup birine kapılacak ve sonsuzluğu onunla paylaşacağım."

Bu düşüncesini ilk defa dile getirdiği için şaşırmıştım. Ailesinden yara alan, kız kardeşini kaybeden bir kadın olarak Afra, içinde kopan fırtınaları kamufle etmek için eğlenceyle kendini avuturdu. Düşüncelerini alkol, gündelik ilişkiler gibi sağlıklı olmayan davranışlarla geçirirdi. Açıkçası onu yargılamıyor ya da yanlış yaptığını zannetmiyordum çünkü böyleyken iyiydi. Evet, duygularını bastırıyor, patlayacak ve kendini yakacak bir lava zemin hazırlıyordu lâkin elimden bir şey gelmezdi. Bu durum tamamen onun kontrolünde gelişen bir şeydi. Benim yapabileceğim tek şey ne olursa olsun onun yanında durmaktı.

Afra gözlerini benimle buluşturdu. "Beni onaylar mısın?"

Ona destek çıkmam mümkün değildi çünkü Simay'a katılıyordum. Birine sonsuz bağlılık ve sadakat duymak bana uçuk bir fikir gibi geliyordu. Gerçekliğine emin olamaz fakat tamamen yok sayamazdım da. Benim bu duyguyu deneyimlememiş olmam, onun varlığının yokluğunu kanıtlamazdı. Bu yüzden politik davrandım. "Bu durum kişiye göre değişir. Açıkçası bu yüzden tartışmanız saçma."

Afra yanıtımı beğenmeyerek homurdandığında Simay bana baktı. "Sen niye İlyas ile görüşecek olmamdan rahatsızlık duydun?"

Sorusuyla kalakaldım. Bazen kendimi iyi maskeleyemediğimi fark ediyordum ki bu hoş değildi. İnsanların beni net görmesinden nefret ederdim. Paranoyaklığım her defasında beni eleveriyordu. Omuzlarımı silkerek umarsız bir tavır ile mırıldandım.

"Rahatsız olmadım. Sadece tekrar üzülmeni istemiyorum. Ayrıca Hektor ve arkadaşlarının bir anda bütün alanlarımızı işgal etmesi bana tuhaf geliyor."

"Ah, şimdi anlaşıldı."

Yanımdaki ikili senkronize bir şekilde aynı cümleyi söylediklerinde onlara kaşlarımı çatarak baktım.

"Ne anlaşıldı?" diye sorduğumda birbirlerine kaçamak bakışlar attılar. Telepatik bir konuşma sarf etmeleri üzerine doğrulduğumda ne demek istediklerini merak ettim. Afra derin bir nefes alıp gözlerimizi buluşturdu ve bilmiş bir tavır ile konuştu. "Feray senin olayın bu. Ne zaman birileri sana yaklaşsa bunun ardında bir neden arayıp paranoyaklaşıyorsun."

Simay onu desteklcyerek dudaklarını araladı. "Fazla şüphecisin. Adam komşun ve şans eseri arkadaşlarından biri gittiğimiz mekânın sahibiydi. Bu muhitte oturan çoğu kişi birbirini tanır zaten."

Onlara Hektor ile ilk kez kafede karşılaştığını ve gerçek ismimi bildiğini düşünmeme neden olan bir tavır takındığını anlatmamıştım. Bilmiyorlardı fakat ben hissediyordum. Belki peşin hükümlülük ediyordum ama elimde değildi. Beni tanıdığını düşünmeme neden oluyordu. Ondan yayılan garip bir hava vardı. Hem merakımı uyandırıyor hem de beni tedirgin ediyordu. Kara gözleriyle bana her baktığında ruhumdaki buz tutmuş bir nokta eriyor, algılarım

kapanıyordu. Geçen gece yaşadığımız o anı unutamıyordum. Tenime değen ellerinin bedenimde açtığı tahribatı anlatamazdım. Dokunuşunun bana verdiği güveni kelimelere dökemezdim. Aynı zamanda her hareketiyle beni gerim gerim gerdiğini söyleyemezdim. Karşımdaki ikilinin bu tavırlarından sonra da onlara olanları anlatamazdım çünkü sürekli bana deliymişim gibi davranıyorlardı. Şüpheci bir insandım ve güven sorunları çekiyordum lâkin yaşadığım onca şeyden sonra bu hallerim normaldi.

Ayrıca şans, kader gibi kavramlara inanamıyordum. Bunun mistik tarafı insanlara cazip geliyordu fakat bence eskilerin bazı şeyleri mantıklı kılmak uğruna ortaya attıkları kuramlardan ibaretlerdi.

"Sizin şu önyargılarınız beni öldürüyor," diye sitem etti Afra. "Bu gidişle evde kalacaksınız.".

Simay, Afra'nın son yakarışına feminist bir yorumda bulunurken televizyon ekranında beliren son dakika haberiyle doğrulup yanımda duran kumandaya uzandım. Sesi açarak kısa, küt saçlı spikerin konuşmasını dinledim.

"Bir son dakika haberiyle karşınızdayız," dedi kadın insanı kendine getiren sert bir tonlamayla. "Ünlü işadamı Sait Ovalı hakkında çıkan taciz haberlerini doğrulayan kanıtlar, dün sabah isimsiz bir ihbar üzerine elimize geçmişti. Buna rağmen tutuksuz yargılanma kararı alan ünlü işadamı yurtdışına kaçacağı sırada kayıplara karışmıştı."

Kaşlarım çatıldı. Dünden beri sosyal medyanın ayağa kalktığı, çalkalanan bir olaydı bu. Küçük çocukları taciz edip pazarlamak ile suçlanan Ovalı Holding'in CEO'su insanların diline düşmüş, şerefsizliği konuşmalara meze olmuştu.

"Sait Ovalı'nın cesedi saatler önce ormanlık bir alanda bulundu. Sosyal medya bu cinayetin zanlısı olarak Hayalet ismiyle anılan, kimliği belirsiz kişiyi seçti."

İşittiğim sözlerle yutkunamadım. Bir halk kahramanı olma yolunda ilerleyen bu yabancının hedef aldığı her insan birbirinden pislik, kötülüğün beden bulmuş hali olan kişilerdi.

"Hayalet etiketi yarım saat içinde Türkiye gündeminde birinci sıraya otururken, halk tarafından kahraman ilan edilen Hayalet'in kimliği yetkililer tarafından belirlenememeye devam ediliyor."

Haber bittiğinde arkama yaslanarak dudağımı kemirmeye başladım. Zihin oldukça karmaşık bir yapıydı. İnsan denilen varlığı anlamak güçtü. Bunun eğitimini alan biri olarak yıllardır çoğu soruya cevap bulamıyordum. Bir başkasına zarar vermek literatürde çağdışı bir olaydı fakat benim içsel karmaşamda silah edindiğim dövüş sporları, hayata duyduğum öfkeyi yansıtmamdaki araçtı. Belki de Hayalet olarak anılan bu şahıs da aynı şeyi yapıyordu. Edindiği kötü

deneyimlerin acısını, aynı kötü deneyimleri başkalarına yaşatan insanlara çektirdiği acılar ile tolerans etmek misyonuydu.

"Şu Hayalet her kim ise onunla yarım saat de olsa konuşabilmek için neler verirdim..." diye mırıldandı Simay.

Mesleki açıdan ele alındığında bu onun için keyif verici bir vakaydı.

"Küçük çocuklara eziyet eden bir şerefsizi dünyamızdan sildiği için ona teşekkür ederdim." Afra'nın sözleriyle titredim. Durduğu noktadan gördükleriyle sarf ettiği kelimelerde büyük bir haklılık payı vardı fakat yine de can almak sağlıklı bir adalet anlayışı değildi.

"Onu bu raddeye getirecek kadar ne yaşadı acaba?" dedi Simay.

Aklımdan geçenleri zikretmesiyle iç geçirdim.

Sanırım bu sorunun cevabı acı verici olurdu.

Saatler geçip kızlar gittiğinde, ortalığı toplayıp siyah şortumu ve bluzumu üstümden çıkararak odama girdim. Bacaklarıma yine siyah renk olan bir tayt ile göbeğimi açıkta bırakan salaş bir tişört geçirip saçlarımı bileğimdeki tokayla gelişigüzel topladım. Eşyalarımı ve evin anahtarını da alıp çatıya çıktığımda büyük alanda yavaş adımlarla ilerledim.

Yaşadığım binada on daire vardı. Uzun yıllardır burada yaşayan ev sahipleri çatı katını hepimizin kullanabileceği bir ortak alana çevirmişti. Büyük alanda camlarla çevrili bir kış bahçesi ve yaz günlerinde keyif yapmak için açıkta kalan bir bölme vardı. Başımı geriye atarak gökyüzünü inceledim. Hava soğuktu ve yağmur her an başlayabilirdi. Bu yüzden bir fanusu andıran kış bahçesine girerek çiçeklerin arasından sıyrılıp orta kısma yöneldim. Mermerin üstünde adımlayarak eşyalarımı bir kenara bıraktım. Kış zamanı bu alanı benden başka kimse kullanmazdı. Ayrıca binada yaşayanların çoğu orta yaşlarda olduğundan kimse evinden çıkıp buraya gelmezdi. Bu yüzden kış bahçesini kendi mabedim haline getirmiştim. Eşyalarımı bir kenara bırakarak şömineyi yaktım. Ardından dolapta duran şarap mahzeninden kendime bir şişe seçtim.

Kadehime buladığım kırmızı sıvıyla mekânda adımlayıp solumda kalan ördekbaşı rengindeki dolabın içindeki pikabı çıkardım. Kendime güzel bir müzik açıp şövalemin önünde duran sandalyeye oturduğumda, derin bir nefes alarak omuzlarımı düşürdüm. Bütün güzelliğiyle karşımda duran Galata Kulesi'ni izlerken yorucu bir günün ardından ilk kez soluklandım.

Kırmızı şarabımdan büyük bir yudum alıp bacak bacak üstüne attığımda, yanımda duran tabureyi kendime doğru çektim. Kadehi ahşap taburenin üstüne bırakıp tuvalimi ve boyalarımı hazırladıktan sonra kendimi sanatıma kaptırarak bütün dünyadan soyutlandım.

Galata Kulesi'nin üstünde parıldayan dolunayın ihtişamından esinlenerek resmime başladığımda attığım her fırça darbesinde kendimi hem kaybediyor hem de buluyordum.

Arka planı siyaha boyayarak kendime bir fon yarattım. Yağmur, cam tavanlara vurmaya başladığında yüzümde buruk bir tebessüm yeşerdi. Oldukça dingin bir anın kollarına kendimi atarken işittiğim müziği mırıldanmaya başladım. Beyaz boyaya buladığım fırçamı doğrulttuğumda parmaklarımı kasmamaya çalıştım. Kullanacağım temel renkleri çizdiğim daireye sürterek kendime bir renk paleti inşa etim. Beyazı, ardından lila ve açık maviyi dairenin içine aldığımda geriye kalan griyi de kombinasyona katmak üzere ince fırçama uzandım. Ucunu gri boyaya batırarak doğrulduğumda şarabımı yudumlamayı ihmal etmedim. Dairenin yarısını açık, diğer yarısını da koyu renklerle süsleyip bir gölgeleme yarattığımda tampon hareketler ile boyaları yedirmeye başladım. Açıktan koyuya doğru giderek boyaları birbirine karıştırmaya devam ettiğimde artan yağmur ile cam tavana vuran damlaların desibeli de arttı.

Şarabımdan büyük bir yudum alıp çalan şarkıya eşlik etmeye başladığımda fırçamı resmime buladım.

"Karlı kayın ormanında yürüyorum geceleyin." İç çektim. "Efkârlıyım, efkârlıyım. Elini ver, nerede elin?"

Dudağımı dişleyerek parmaklarımın arasındaki fırçaya daha sıkı sarıldım. Bu parçanın yeri bende ayrıydı çünkü babamın en sevdiği şarkıydı. Bazen bildiği tek şarkının bu olduğunu düşünmeme neden olan bir istikrarla bu sözleri tekrarlar, bana bakarak besteyi mırıldanırdı. Her daim yüzünü süsleyen hasret kaldığım gülümsemesiyle sarf ettiği sözlerin, ölümünden yıllar sonra kendi dudaklarımda hayat bulması onu anmak içindi. Sesi zihnimde çınladığında aynı oranda kelimeler dilimden kayıp gitti.

"Memleket mi, yıldızlar mı, gençliğim mi daha uzak? Kayınların arasında bir pencere, sarı sıcak." Babamın güzel yüzünü anımsayarak tebessüm ettim. "Yedi tepeli şehrimde bıraktım gonca gülümü. Ne ölümden korkmak ayıp ne de düşünmek ölümü."

Şarkının sonlanmasıyla doğrularak derin bir nefes aldım. Başımı geriye atıp cam tavanın ardında kalan dolunayı izlemeye başladığımda kalbim ikiye bölünmüştü. Bir yanım ona duyduğum özlemle yanarken, diğer yanım onu hatırlamanın verdiği huzur ile ferahlıyordu.

Aniden titrememe neden olan bir ürpertiyle sarmalandığımda tuhaf bir akım hissettim. Çatılan kaşlarım ile etrafa bakmaya başlayıp omzumun ardına dönerek, beni izleyen kişiyi görüş alanıma soktuğumda dudaklarım aralandı. Kapının kenarına ilişerek bir elini cebine atmış olan adamın boşta kalan parmakları iki bira şişesini kavramıştı. Her zamanki gibi siyahlara bürünmüştü ve oldukça ciddi gözüküyordu. Katran karası gözlerinde anlamlandıramadığım bir hüzün vardı. Sanki benim gibi birini anımsamış ve bundan üzüntü duymuştu. Bakışlarını yüzümde dolaştırırken ifadesini kırmaya çalıştı.

"Selam," dediğinde ona karşılık verdim. "Selam."

Derin bir nefes alıp gözlerimin içine bakmaya devam ettiğinde, ruhuma ilişen akım büyüdü. "Bana evi kiralayan adam çatı katının içmek için en güzel yer olduğunu söylemişti. Tavsiyesine uymak istedim ama kusura bakma, seni rahatsız ettim."

Sözleriyle bedenimi ona doğru çevirerek elimdeki fırçayı indirdim. Başımı iki yana sallarken sesindeki nahifliğin beni mayıştırmasına izin verdim. "Sorun değil, Ekrem amca doğru söylemiş." Bana babalık yapan adamı anımsamak tebessüm etmeme neden oldu. Hektor'un bakışları dudaklarıma kaydığında ufak bir şaşkınlık gözbebeklerine yerleşti. Başımla içeriyi işaret ederken konuştum. "Gelsene, burası benim mülküm değil sonuçta."

Benden aldığı onay ve davetle yavaşça adımlamaya başladı. Önüme döndüğümde sol elimde duran kadehimi kaldırarak şarabımı yudumladım. Ardımda hissettiğim benliğiyle buz keserken yakınlığının ruhuma saldığı elektriklenmeyle bocaladım. Tok ve erkeksi sesi kulağımı gıdıklarken nefesim kesildi.

"Güzel çalışma. Burada ilham bulamaman imkânsız olmalı."

Tınısındaki sertlik midemde bir sıcaklığın filizlenmesine neden oldu. Yarım yamalak eserimi görmesini umursamadığımı fark ederek kendime hayret ettiğimde dudaklarımı araladım. Titrek bir nefes benliğimden firar etti. Yıllardır hayatımda olan insanlara bile göstermediğim eserlerimi beş günlük adama sergiliyor olmam garipti fakat asıl tuhaf olan bundan rahatsızlık duymamamdı. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattıktan sonra mırıldandım. "Manzara o kadar büyüleyici ki resmetmesem hakaret sayılırdı."

Hafifçe başımı çevirdiğimde yakınlığımız karşısında tedirginleştim. Ciddiyetine eklenen donuk bakışlarıyla yüzümü tavaf eden adam konuştuğunda gözlerimi kırpmadan dinledim onu.

"Eski bir inanışa göre dolunay insanlara güç verir. Onun ışığının altında dilenen her istek gerçekleşir." Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Parıltısı insanları büyüler ve etkisi altına alır. Senin çalışmalarına baktığımda bu hissiyatı hatırlıyorum. Sanki bir Tanrıça lütfedip sihrini insanoğluna bahşetmek için tuvale bir parçasını iliştirmiş gibi."

Aklımın dengesini yerle bir eden sözler yüzümdeki ifadeyi ne hale getirmişti bilmiyordum fakat dumura uğradığım ve Hektor'un da bununla keyiflendiği barizdi.

Gülümsemesi genişlerken iç geçirdi. "Evet, seni bir Tanrıça'ya benzettim."

Dudaklarımı birbirine bastırarak sertçe yutkundum. Beni etkisi altına almasına izin veremezdim. Kendinden emin duruşuna eklenen heybetinin beni yerle bir etmesine müsaade edersem yenilirdim ve yenilgi bana oldukça uzak bir kavramdı. Erkeksi kokusunun yakıcılığını göz ardı ederek önüme döndüğümde umarsız bir tavır ile konuştum. "İltifat haznen çok geniş ama sandığın kadar etkili cümleler kuramıyorsun."

Onu yok saymaya çalışarak elimdeki fırçayı amaçsız ve hesapsızca tuvale sürtmeye başladığımda kıkırtısını işittim. Göğüskafesimin sıkışmasına neden olan bu tınıyla dudağımı dişledim. Hektor benden uzaklaşarak sıcaklığını da beraberinde götürdü.

Az ilerimde sağ tarafta kalan üç kişilik büyük koltuğa oturduğunda göz ucuyla onu izledim. Dudağının bir tarafı hâlâ kıvrıktı. Uzun bacaklarını uzatarak elindeki biralardan birini bana uzattı. Sanki *içmek ister misin* der gibiydi. Tek kelime etmeden kadehimi kaldırıp şarabımdan büyük bir yudum aldığımda onu reddettiğimi anladığını belli etmek isteyerek başını salladı. Biralardan birini yere bırakıp diğerini açtı ve yarısını bitirerek tek bir nefeste içti. Arkasına yaslanarak başını geriye attığında siyah gözleri cam tavanın ardındaki gökyüzüne erişti.

Boynundaki damarlar bir patika oluşturuyor, gömleğinin yakasındaki açıklıktan görüş alanıma giren köprücükkemiği belirginleşiyordu. Tebessümü yavaşça solarken sanki zihnindeki düşünceler az önceki neşesini alıp götürmüştü. Aklından geçenleri bilmek istediğimi fark etmek, oturduğum yerde huzursuzca kıpırdanmama neden oldu.

Onu yok sayarak kendi işime odaklanmaya çalışsam da başarılı olamıyordum. İlk defa sanattan daha çok ilgimi çeken bir şeyle, daha doğrusu biriyle tanışıyordum.

Umarsız bir tavır takınarak gelişigüzel bir sohbet etmeye çalışıyor izlenimi yarattım. Tuvale amaçsız çizgiler bırakarak gözlerimi ondan esirgediğimde rahat bir tonlamayla konuştum. "Yeni evine alışabildin mi?"

Sorum ile derin bir nefes alarak doğruldu. Birasını yudumladıktan sonra gözlerini üzerimde gezdirdi. Ona bakmıyor fakat bakışlarının yarattığı ağırlığı üzerimde hissedebiliyordum.

"Ev kavramına yabancıyımdır ama daire işimi görüyor."

Cevabıyla ona döndüğümde bakışlarını karşımızda kalan Galata Kulesi'nde gezdirdi.

"Sanırım İstanbul'u tahmin ettiğimden daha çok özlemişim."

Daha çok kendi kendine konuşuyor gibi mırıldandığında merakla doğruldum. Sözlerinin beni yönlendirdiği tek bir mantık vardı. "Buradan önce neredeydin?"

"Bulgaristan'daydım."

Tek kaşım havalandı. Aslında şaşırmam garipti. Hektor'un evinde olduğum gece gördüklerimden sonra bir gezgin olduğunu anlamıştım. Dünyanın her yerine izini bıraktığını kendi söylemişti fakat ev kavramına yabancıyım derken kastettiği neydi?

Kış bahçesini dolduran melodiyle bakışlarımı ondan ayırmamaya devam ettim. Cebinden telefonunu çıkarıp ekrana baktığında, ciddiyetinden ödün

vermeyerek aramayı yanıtladı. Tek kelime etmeden karşı hattaki kişiyi dinledikten sonra net bir komut verdi. "Tamam. Onay geldiğinde haber et, çıkarım."

Aramayı sonlandırıp telefonu cebine iliştirdiğinde yanağımın içini kemirmeye başladım. Geceleri uyuyamadığım için algılarım oldukça açıktı. Hektor'un sabaha karşı evden çıktığına ve şafak söktükten sonra geri geldiğine defalarca kez şahit olmuştum. Ne iş yaptığını bilmiyordum fakat anlaşılan geceleri çalışılan bir mesleğe sahipti. Bunu onaylamak ister gibi konuştuğumda önüme dönerek tekrar fırçamı tuvale iliştirdim.

"Anlaşılan gündüz insanı değilsin. Geceleri seven, karanlık saatlerde aktif olmayı tercih eden birisin."

"Severim," dedi alaycı tebessümü genişlerken. "*Geceyi.*"

Dudaklarından kayıp giden sözler ile bakışlarımızı buluşturduğumda kalbimde bir kasılma meydana geldi. Aynı anda iki duyguyla mükâfatlandırıldım. Bir yanım ondan yayılan akımın esiri olarak şehvet duyuyordu. Arzularımı ayaklandıran baskın tavırları içimdeki animusu köreltti.

Diğer tarafım ise yine imada bulunmasından dolayı hem rahatsız olmuş hem de öfkelenmişti. İkinci defa geçmişimde kalan bir şeyi gün yüzüne taşır gibi konuşmuştu.

Gerçek adımın Gece olduğunu bilir gibiydi.

Karanlığa gömülmüş o küçük kızı dürtüyor, uyanması için çabalıyordu. İşte tam bu noktada tekrar fark ettim ki karşımdaki adam bana tamamen bir yabancıydı. Ona sürüklenmemeli, aklımı kullanmalıydım. Bir şeyler biliyordu. Benim hakkımda bildiği bir şeyler vardı ve en ürkütücü tarafı da bunu göstermekten çekinmiyor oluşuydu.

Hızla dudaklarımı araladığımda çalan telefon ile beklediği onay gelmiş gibi oturduğu yerden kalkıp, yere bıraktığı birasını aldı. Bana doğru adımlarken tehditkâr bir ifade yüzünü kaplamıştı.

"Görüşürüz, Feray."

Çatı katında yalnız kaldığımda düşüncelerim ve hislerim ellerine bir bıçak alarak karşıma dikildi. Her an beni delik deşik edecek gibi saldırgandılar. Parmaklarımda bir silah gibi duran fırçayı bir kenara bırakarak, şarabımı bir hışımla yudumlayıp bitirdiğimde boğazımdaki yanmayla yüzümü ekşittim. Günlerdir başıma gelen her şey absürd bir komediden farksızdı. Kendimi bir gerilim filminin içine hapsolmuş gibi hissediyordum. Kayıp tablolar, cinayet, kimliği belirsiz bir zanlı, geçmişimden geldiğini düşünmeme neden olan bir yabancı, çözülmesi gereken bulmacalar ve aynı anda hem heyecanlanmama hem de korkmama neden olan büyük bir sır.

Hepsinin bağlantılı olduğunu düşünmeden duramıyordum.

Hektor'un bu hikâyede bir önemi vardı, hissediyordum. Rastlantıların önüme çıkardığı bir adam değildi o. Bundan çok daha fazlasıydı. Altıncı hissim

beni uyarıyor, alarma geçmemi sağlamaya çalışıyordu. Onu dinlemem gerektiğini düşünüyordum.

Oturduğum tabureden kalkarak solumdaki camlara ilerledim. Yağmurun gölgelediği şehirde gözlerimi dolaştırırken apartmandan çıkan adamı buldum. Kaskını başına geçirerek motoruna iliştiğinde duraksamadı. Farlarını yakarak motoru çalıştırdıktan saniyeler sonra gözden kaybolmasına neden olan bir hız ile kayıplara karıştı.

Mantıklı olan yanım bu işi aydınlığa kavuşturmaya kararlı ve istekliydi. Bunun için de yapmam gereken şey, Hektor'un ardındaki gerçeği görmekti. Onun hakkında bir şeyler bilmeli, öğrenmeliydim. Aksi takdirde onun yönlendirmelerine boyun eğmek zorunda kalırdım ve bu hiç bana göre değildi.

Adrenalimin sonlanmasına izin vermeden adımladım. İçimi yakan ateş düşüncelerimin uyuşmasına neden oldu. Defalarca şahit olduğum üzere Hektor'un iki üç saatten önce evine dönmeyeceğine emindim ve bu zamanı verimli kullanacaktım. Günlerdir tanıdığım daha doğrusu tanıyamadığım bir yabancının evine izinsiz girerek haneye tecavüz edecektim. Eğer yakalanırsam beni şikâyet edebilirdi, bunda hakkı vardı fakat içimden bir ses yakalansam bile bunu yapmayacağını söylüyordu çünkü sakladığı şeyler vardı. O daireye girersem bunu bulabilirdim.

Alkolün verdiği cesaretle merdivenleri inerek, evimin bulunduğu kata ulaştığımda soluklandım. Yapacağım şeyin saçmalığını göz ardı etmeye çalışarak Hektor'un kapısının önüne dikildim. Aklım saçmaladığımı fısıldarken duygularım harekete geçmemi haykırıyordu. Ne olacaksa olsun kafasına girerek, saçımda takılı duran tel tokayı çıkarıp parmaklarım ile siyaha boyanmış küçük demirleri genişlettim.

Babam kaçırılışımın ardından beni eğitmeyi kendine amaç edinmişti. Her türlü tehlikeye karşı kendimi savunabilmemi istemişti. Bu yüzden beni dövüş sporlarına yönlendirmiş, karateye yazdırmıştı. Aynı zamanda kilitler konusunda da oldukça hassastı. Bunun nedeni de kaçırıldığımda bileklerimden zincire vurulmuş olmamdı.

Geçmişim benim açımdan oldukça sisliydi fakat ailem için her şey fazlasıyla berraktı.

Eve döndükten haftalar sonra bile baktığımda bileğimdeki izleri ve morartıları görebildiğimi anımsıyordum. Babam onlara bakamaz, annem gördüğünde ağlardı. Bu yüzden sıcak evimizde bile uzun kolluyla dolaşır, onları daha fazla üzmemeye çalışırdım.

Babam bir daha bana pranga vurulamayacağından emin olmak için elinden geleni yapmış olsa da her ihtimale karşı bana kilitlerin nasıl açılacağını öğretmişti. Bu yüzden hiçbir zaman anahtarımı evde unuttuğumda çilingir çağırmak zorunda kalmamış, lisedeyken üzerime kilitlenen fen laboratuvarından

kolaylıkla çıkabilmiştim. Şimdiyse komşumun evine gizlice girmeye çalışırken bu ustalığımdan yararlanıyordum.

Tokamın uçlarını kapının anahtar girişine yasladığımda duraksadım. Evde güvenlik sistemi olmadığına emindim. Ekrem amca taktırmamıştı, tıpkı benim gibi.

Peki ya kamera olma ihtimali?

Zihnimden geçen soruyla gözlerimi devirerek homurdandım. Saçmalıyordum. Hektor kendi halinde normal bir adamdı. Evine neden kamera taktıracaktı ki? Kim böyle bir şey yapardı?

Bazen gerçekten haddinden fazla paranoyaklaşabiliyordum.

Tel tokayı açarak düz bir hale getirdim. Ardından tokanın ucundaki plastiği dişlerimin arasına iliştirerek sertçe çektim ve o kısmı söktüm. Tokayı kilidin yuvasına yerleştirerek hafifçe ittirdim. Tokanın geri kalanını sola doğru kıvırarak ucunu büktüm. Dışarıda kalan ve yukarıya uzanan kısmı bükerek bir sapa dönüştürdüm.

Oluşturduğum çembere parmağımı geçirdim. Doksan derecelik bir açı olması gerekiyordu. Bunun için tel tokayı biraz daha bükerek kilide girmemiş olan ufak kısmı düzleştirdim. Kilidin iç kısmını aklımda canlandırmaya çalışarak hafifçe gözlerimi kıstığımda kapının kilidini tutan ufak pinleri sırasıyla ittirmeye başladım. Tel tokayı her defasında yavaş ve özenle kaldırıyordum. Beşinci pine geldiğimde göbeğe ulaştığımı anlayarak tel tokayı çevirdim. Kapı açılarak ufak bir ses oluşturduğunda hissettiğim başarıyla dudağım kenarı kıvrıldı.

Kapıyı ittirerek evi görüş alanıma soktuğumda soluklandım. Boğazıma konumlanan düğüm gitmemeye kararlı inatçı bir keçi gibiydi. Ev tamamen karanlık değildi. İçeriyi aydınlatan, yemek masasının üstündeki ledlerden yayılan sarı ışıktı. Doğru düzgün tanımadığım birinin hanesine adımlayacağımı idrak etmek, bir an kanımın donmasına neden oldu. Geç değildi, kapıyı kapatıp arkama bakmadan uzaklaşabilirdim fakat bunu yaparsam şüpheyle yaşamaya devam ederdim çünkü Hektor'un bir yere kaybolduğu yoktu. Belki de uzun bir süre daha komşum olacak, bir şekilde hayatıma sızacaktı.

Bu yüzden pes edemezdim.

Başladığım işi bitirmeliydim.

İçeriye girerek ardımdan kapıyı örttüğümde sessizliği yaran tek şey kalbimin gümbürdeyen atışlarının geride bıraktığı tahribat oldu. Boynumdaki damar bile yerinden çıkmaya çalışan bir bilye gibi büyüyordu. Kahverengi gözlerimi etrafta dolaştırarak ilerlerken, sessiz olmaya gayret ettim. Titreyen parmaklarımla elimde duran telefonuma sıkıca sarılıp flaşı açtım. Beyaz ışık önümü aydınlatıyor, bana görüş imkânı sunuyordu. Telefonu kaldırıp ışığı salona doğrulttum. Her şey yerli yerinde, oldukça düzenliydi. Kalıp yargılar ile

düşünsem burasının yalnız yaşayan bir adama ait olduğunu asla anlamazdım. Fazla cinsiyetçi bir yorum yaptığımın farkındaydım fakat bu doğruydu.

Yavaş adımlar ile ilerleyerek etrafa bakmaya devam ettim. Gözlerim köşede duran piyanoyu buldu. Dışarıdaki sokak lambasından yayılan ışık onun üstüne vuruyordu. Günler öncesinde Hektor'un benim için çaldığı şarkı zihnime düştü. Öylesine güzel bir sesi vardı ki insanın büyülenmemesi elde değildi. Uzun ve ince parmakları büyük bir nahiflikle tuşların üstünde dolaşırken o ellerden bir zarar gelemeyeceğini düşünmeme neden olmuştu. Şimdiyse yanılıyor olabilir miyim diye sorgulamadan edemiyordum. Gizli kapaklı halleri beni bu düşüncelere mahkûm etmişti.

Zaman kaybetmemeye özen göstererek salondan ayrılıp uzun koridora yöneldim. Önünden geçip gideceğim mutfağı son anda fark edip içeriye girdiğimde, ne aradığımı bilmiyordum. Lavabonun yanında duran bitmiş biralara eklenen viski şişesi haricinde etraf boştu. Gelişigüzel bir özensizlik ile etrafa bakıp oradan ayrıldığımda, hemen yanında kalan odaya girdim.

Yatak odası olduğunu fark ederek duraksadığımda ciğerlerime dolan koku beni yerle bir etti. İnsanın benliğinin derinliklerinde uyuyan yaratığı dürtüyor, gözlerimi yumarak bu kokuyu içime çekmek istememe neden oluyordu. Boğazımı temizleyerek dikleştiğimde, kendime gelmeye çalışıp başımı iki yana salladım. Siyaha bulanmış odanın içinde adımlarken her detayı aklıma kazıdım.

Büyük, iki kişilik yatağın kenarlarına iliştirilmiş komodinlerin üzeri baş ucu lambaları haricinde boştu. Yatağın üstünde gri ve siyahın karmaşasını tema alan bir tablo vardı, üzerine kan gibi sıçratılmış olan kırmızı boya odadaki tek renkti. Sol tarafta kalan siyah aynalı, içinde sarı led ışıklar olan dolaba yerleştirilmiş kıyafetlerde koyu renkler ağırlıktaydı. Bakışlarımı yatağın üstüne serilmiş olan saten örtüde dolaştırdım.

Bozulmamıştı.

Yatağın karşısındaki duvarda büyük bir plazma vardı. Çaprazında kalan şifoniyerin üzeri ise parfüm şişeleri ve saatleri içinde bulunduran bir kutuyla süslenmişti. Kutunun yanındaysa son model bir fotoğraf makinesi duruyordu.

Burada daha fazla vakit geçirmemem gerektiğini fark ederek koşar adımlarla odadan çıktım ve az ilerimde kalan kapıya yöneldim.

Geçen sefer, anahtarımı unuttuğum için evinde kahve içtiğim akşam tuvalet sanarak girmeye çalıştığım fakat kilitli olmasıyla bunu başaramadığım kapının önünde durduğumda biliyordum, ardında bir şey vardı. İyi ya da kötü beni bir sonuca ulaştırabilirdi.

Avucumun içinde duran tokayı parmaklarıma alarak eğildim ve demir kısımlarını yuvaya yerleştirerek kilidi açmaya çalıştım. Bu seferki evin kapısı kadar kolay olmamıştı. Beni neredeyse bir dakika uğraştıran kilit açıldığında ter içinde kalmıştım. Doğrularak kapıyı ittirdiğimde önüme serilen oda nefesimi

kesti. Gözlerim etrafı hızla tararken, burasının çalışma odası olduğunda karar kıldım. Büyük odanın içinde, sağ tarafta kalan masanın üstünde bir lamba vardı. Ondan yayılan loş ışık görüşümü biraz da olsa aydınlatıyordu. Doğruca oraya yönelerek geri kalan her şeyi boş verdim. Masanın karşısına geçip telefonumu kaldırdım. Mermer masanın ardında deri renkli bir sandalye vardı. Kapının hemen yanındaki boşluğa bir kitaplık bırakılmıştı. Siyah renge bulanmış duvar neredeyse boştu. Camın kenarında masanın ardında kalan tek şey zar zor seçebildiğim duvarın rengiyle bütünleşmiş olan ince dolaptı. Kulpu olmadığı için duvarın bir parçası gibi görünüyordu.

Hızla diğer tarafa geçip sandalyeyi ittirerek kendime alan yarattığımda sağda kalan çekmeceleri yokladım fakat kilitliydiler. Onları da açmaya çalışabilirdim, tabii anahtar girişleri olsaydı fakat yoktu.

Sanki saydam bir cam vardı üzerlerinde. Bastırarak açılabilirdi lâkin bunun için parmak izlerimi üzerinde bırakmam gerekirdi. Dizimle dokunarak çekmeceleri zorladığımda bir sonuç alamadım.

Gözüme ilişen belgeler olmasaydı uzun bir süre onları açmakla vakit kaybedebilirdim.

Sarı dosyanın yanındaki kazılı isim beynimden vurulmuşa dönmeme neden olurken amansız bir korku benliğime sarıldı. Ruhumda filizlenen çiçekler birer birer yapraklarını döküyordu. Algılarımın bana oyun oynadığını düşünmek istedim, aksi halde kabul edilemez bir ıstıraba yol açardı. Titreyen parmaklarımla dosyayı araladığımda dudaklarımdan firar eden nefesimi nidalar süsledi.

Cansel Hanım'ın otopsi sonucu tam karşımdaydı.

Kalbimin üstündeki siyah leke bir girdap gibi büyüyor, benliğimi yutmak isteyerek hırçınlaşıyordu. Aniden kan ter içinde uyanacak ve bu kâbus dolu saniyelerin bilinçaltımın yarattığı bir sanrıdan ibaret olduğunu fark edecek gibi hissediyordum. Yanılıyordum çünkü her şey oldukça gerçekti.

Acı dolu bir tat belirdi ağzımın içinde. Karşı komşum, hayatıma sızan adam. Bana geçmişimizde bir noktada kesiştiğimizi düşündürten, onu tanıyormuşum gibi hissetmeme neden olan o yabancı.

Evinde, yuvasındaydım fakat daha çok inine girmiş gibiydim.

Titreyen parmaklarım dosyanın kapağını tamamen aralayarak yazılı olan cümleleri önüme serdiğinde, ne düşüneceğimi bilemedim. Bakışlarım kâğıtta yazan kelimelerde dolaşırken beynimi çalıştıramadığımı hissettim. Sanki algılamakta zorlanıyor, okuduklarımı idrak edemiyordum. Cansel Hanım'm yaşı, cinsiyeti gibi kimlik bilgilerinin altına iliştirilmiş baş, göğüs, karın ve klinik muayene sonuçları vardı. En sondaysa sonuç başlıklı bir rapor hazırlanmıştı. Orayı okumaya başladığımda kesilen nefesime eklenen ürpertiyle titredim. Bacaklarımın gücü çekiliyordu. Okuduklarım benim bile güçlükle duyabildiğim mırıltılar halinde dudaklarımdan döküldü.

"Adli Tıp Kurumu'nca yapılan otopsiden ve otopsi sırasında alınan kan, idrar ve iç organ parçalarının kimyasal incelemelerinden elde edilerek adli tahkikat, dış muayene ve otopsi bulgularına göre Cansel Yıldırım'ın yaşamsal organlarına aldığı darbeler sonucu öldüğü tıbbi kanaatine varıldı. Kişinin ölümünde bir yüzü keskin bıçak kullanılarak kalp ve büyük damarları yaralayıp ölümcül kardiyak tamponada ve hemotoraksa yol açmıştır. Tekrar eden üç dizi hareket sonucu yoğun dış kanama gerçekleşmiştir. Kişiye ait kanda ve idrarda uyuşturucu maddelerin bulunamadığı, iç organ parçalarında ve mide muhteviyatında aranan gruplara ait toksik maddelerin bulunamadığı, kanda alkol bulunmadığını bildirir rapordur."

Avuç içlerimi masaya yaslayarak yavaşça deri koltuğa çöktüğümde ruhumu talan eden bir kaos vardı. Haykırma isteğimi yutmak zorunda kalırken, okuduğum cümleleri beynimin algı süzgecinde filtreledim. Yazıların altında kalan bölümdeki kadın çizimine baktım. Kara kalem ile çizilmiş gibi duran önlü arkalı kadın bedeninde işaretlenen nokta yüreğimin sızlamasına neden oldu.

Cansel Hanım kalbinden aldığı üç bıçak darbesiyle öldürülmüştü.

Önümde duran raporu parmaklarımın arasına alıp kaldırdığımda cümleleri tekrar ve tekrar okudum.

Bir yerde yanlışlık olduğunu düşünmek istiyor, sebepsizce farklı bir şey arıyordum. Saniyelerin ardından gözüme çarpan detay ile dünyamın karardığını sandım. Titrek bir nefes dudaklarımın arasından kayıp gitti. Hissettiğim dehşet büyüyor, aklım sağlığını koruyan sınır çizgilerinin üzerinden atlamak için zaman kolluyordu.

Gözlerim raporun üst kısmında yazan ölüm saatinde dolaşmaya devam etti.

Parmaklarımın arasında duran kâğıt parçasına göre Cansel Hanım benim olay mahalline ulaşmamdan yaklaşık kırk beş dakika önce öldürülmüştü. Bu bilgi ışığında ulaşabileceğim tek sonuç vardı. Edindiğim yeni bilgiyle şunu söyleyebilirdim ki Cansel Hanım bana galeriye gelmem gerektiğini söyleyen mesajı atan kişi olamazdı çünkü o mesaj bana gelmeden dakikalar önce ölmüştü.

Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Bir korku filminin içindeydim. Evet, öyle olmalıydı çünkü gerçek hayat bu kadar zalim olamazdı.

Bir kadın öldürülmüştü. Cani bir yaratık tarafından katledilmişti. Ona bunu reva gören canavar, beni tanıyor olmalıydı. Yoksa neden onca insan arasından bana mesaj göndererek Cansel Hanım'ın cesedini bulmak üzere beni görevlendirecekti ki?

Ayrıca yıldız origamisi başlı başına bana bir atıftı.

Bakışlarım bileğimin içinde duran küçük dövmeyi buldu. Kaçırılışımın ardından evime döndüğümde pembe montumun ceplerinden çıkan çöp poşetlerinden yapılan yıldız origamilerini anımsadım. Bu desene duyduğum bağlılığı kim biliyordu ve neden bunu bana karşı kullanma gereği hissediyordu?

Çalınan tablolar, gönderilen zarflar; her şeyin benim ile ilgisi neydi?

Bu nasıl bir oyundu?

İçinde bulunduğum odanın sahibi, hayatıma sızan yabancı bu belgeye nasıl ulaşabilmişti? Ayrıca neden ulaşmıştı? Cansel Hanım'ın ölümüyle neden ilgileniyordu? Beni tanıdığını düşünmeme neden olan adam geçmişimden gelen biri olsa bile bütün bu yaşananlardaki yeri neydi?

Arkama yaslanarak soluklandığımda yüzüme doğru tuttuğum kâğıdın arkasında kalan bir detay dikkatimi çekti. Karşımdaki karanlık duvarın üzerinde parıldayan çizimleri seçmekte zorlanıyordum. Otopsi raporunu aldığım yere bırakarak doğrulduğumda, titreyen parmaklarımla telefonumu sıkıca kavrayarak adımladım. Uyuşan bedenim sarsaklaşıyor, işimi zorlaştırıyordu. Elimdeki cihazdan yayılan ışığı karşımdaki duvara doğrulttuğumda şaşkınlığım mümkünmüş gibi ikiye katlandı. İçine düştüğüm dehşet hacmini genişletirken tehlike çanlarının desibeli arttı. Arkama bakmadan kaçma isteğiyle boğuşarak durakladığımda gördüklerimi sindirmeyi denedim fakat başarılı olmam imkânsızdı.

Siyah duvarın üstüne yerleştirilmiş üç tablo vardı.

En solda kapının yanında kalan eser Hektor'un geçen gece aldığı Rembrandt şaheseri Holofernes Ziyafeti'nde Judith adlı tabloydu. Bütün ihtişamıyla bana bakan eser karanlığın içinde korkunç bir kesit gibiydi. Çevresini saran altın varaklı çerçevenin içinde, yuvasındaydı.

Onun hemen yanında kalan eser ise Leonardo Da Vinci'ye ait olan ve Kayıp Leonardo olarak da bilinen Salvator Mundi idi. Dünyanın en pahalı sanat eserlerinde ilk sırada bulunan eser iki bin on yedi yılında düzenlenen bir açık artırmada tam dört yüz elli milyon dolara satılmıştı.

Erkek Mona Lisa olarak bilinen Salvator Mundi, Leonardo Da Vinci'nin şüphesiz en büyüleyici eserlerinden biriydi. Sağ elini doğrultup parmaklarını çaprazlamış, mavi cübbeli, uzun saçlı bir adamın tasviriydi. Sol elinde saydam bir küre bulunduruyordu. Bakanı büyüleyen bir güzelliği vardı. Sanat tarihi kitaplarında denk geldiğim eseri canlı bir şekilde karşımda görmek beni şoka sokmuştu.

Hektor büyük bir koleksiyoncu olmalıydı.

Demek iki bin on yedi yılında tabloyu satın alan isimsiz alıcı oydu.

En sağda kalan tabloya doğrulttuğum ışık ile saniyeler süren sakinliğim ve dinginliğim sonlandı. Kan adeta beynime sıçrarken sırtımdan geçen ürperti gözlerimin kararmasına neden oldu. Bayılacağımı hissetsem de dik durmaya çalıştım. Hayal gördüğümü düşünmemi sağlayan esere ilerlerken zihnimdeki yabancı ses fısıldadı.

Harmen'in oğlu kalemi eline aldığında İsa fırtınada kayboldu.

Karşımda duran yine altın rengindeki varaklı çerçevenin içine yerleştirilmiş olan eser, doksanlı yıllarda sırra kadem basan daha bugün derste işlediğimiz kusursuz ve benzersiz Rembrandt'a ait Celile Denizi'nde Fırtına'ydı.

Çalındığı dönem yuvasından kesilerek çıkartılan ve bu yüzden kenarlarında gözle görülür bir tahribat bulunduran eser mükemmelliğin resmedilişiydi. Saatler önce projeksiyondan yansıyan ışık ile belli belirsiz görebildiğim sanat eseri şimdi uzansam dokunabileceğim bir yakınlıktaydı.

Mesih ve müritlerinin dalgalar ile savaşmasına bakarken kendimi tekrar ıstırap içinde hissettim. Yıllar önce çalınan ve hâlâ FBI tarafından aranan bu eser, bir şekilde Hektor'un eline geçmiş olmalıydı.

Kahkaha atmak istedim.

Üç tablonun değeri yaklaşık iki milyar dolardı. Hektor çalışma masasına kurulup ölen bir kadının belgelerini incelerken başını kaldırdığı an da tarihin en yetenekli sanatkârlarının elinden çıkmış iki milyar dolarlık tabloları görüyordu. Dünyanın geri kalanının belki de bir daha asla göremeyeceği birbirinden eşsiz üç esere karşı viskisini yudumluyor, otopsi raporları okuyordu.

Histerik bir öfkeyle kutsandığımda dişlerimi sıktım.

Kapımın altından evime atılan zarf beni ikincisine yönlendirmişti. İkinci zarf açıkça bu eseri işaret ediyordu. Cansel Hanım'ı öldüren her kim ise bu tablonun Hektor'da olduğunu biliyordu ve benim de öğrenmemi istemişti.

Üçüncü zarf burada bir yerlerde olabilirdi.

"Meraklı olduğunu biliyordum fakat bu kadarını tahmin edememiştim."

İşittiğim ses ile yutkunarak başımı dikleştirdim. Yakalanmıştım fakat hiç de öyle hissetmiyordum. Aksine elimdeki kozun büyüklüğü sayesinde yakalanan o olmuştu.

Bedenimi kapıya doğru döndürdüğümde elimdeki ışık yüzüne çarptı. Bütün heybetiyle karanlığın içinde dikiliyordu. Yüzündeki ciddiyete eklenen öfkede ufak bir hayranlık vardı. Katran karası gözleri bir iblis gibi durmasına neden oluyordu. İlk defa ona bakarken saf bir korkuyla sarmalanıyordum. Her an beni parçalara ayırabilir, benden geriye kalanları aleve verebilirdi. Bende yarattığı tedirginliği görmesini istemeyerek güçlü durmaya çalıştığımda, son noktayı koyarak net ve açık bir emir verdi.

"Konuşmamız gerek."

Bu, silahlarını kuşanan iki yabancının düellosuydu.

Biri ölecek diğeri yaşayacaktı.

Yapmam gereken tek şey tetiği çeken ilk kişi olmaktı.

KOD ADI: GİZEMLİ SANATIN ÜÇLEMESİ

"Sırlar üç kademelidir, sanat misali özenle işlenir."

Kararlarımızla şekillenen hayatlarımızın bedellerini ödemek için yaşadığımız gerçeğine alışmaya başlıyordum.

Bizi olduğumuz şekle sokan eller, kendimize aitti.

Seçimlerimizle var oluyor ya da yokluğa sürükleniyorduk. Çevremizi etkileyecek mi diye düşünmeden yapıyorduk bunu. Sanıyorduk ki sadece biz varız o anda. Koskoca dünyadaki insan popülasyonunu yok sayarak, bencil ve ilkel bir dürtüyle benliğimizi esas alıyorduk ama öyle değildi.

Kararların zincirleme bir etkisi vardı.

Seçim yapacakken hayata at gözlükleriyle bakmayacaktın. Aksine dönecektin etrafında. Her yolu görecek, her ihtimali değerlendirecektin. Politik ve kararlı olacak, olasılıklardan kaçmayacaktın.

Çoğu zaman kararlarımı verirken böyleydim.

Dikkatli, disiplinli ve düşünceli fakat şu an bu üç kavramdan da fazlasıyla uzaktım.

Karşı komşumun evinde, tanımadığım bir adamın çalışma odasındaydım. Birbirinden eşsiz ve paha biçilemez üç tablonun önünde durmuş öylece dikiliyordum. Algılarım acıyla kıvranıyor, düşüncelerim karaya oturmuş bir tekne gibi yerinden kıpırdayamıyordu. Tek yaptığım nefes almak ve beni izleyen adama bakmaktı. Kalbimin deli gibi atmasını sağlayan korkuyla gözlerimi kırpmadan bakışlarımı yüzünde gezdiriyor, adeta durum değerlendirmesi yapıyordum.

Hektor'un koyu gözlerinde fırtınalar kopuyordu.

Öfkeliydi fakat aynı zamanda rahatlamış gibiydi. Bana kızmasını bekliyordum ama o oldukça sakin ve bilinçliydi. Sanırım ona karşı edindiğim kozları kullanmaktan çekinmeyeceğimin farkındaydı. Yine de kendinden ödün vermiyor, bir dağ misali karşımda dimdik duruyordu. Öylesine heybetliydi ki bir an için gerileyerek aramıza mesafe koymak istedim. Düşünmeye ihtiyacım vardı fakat zaman lehime işlemiyordu.

Telefonumu kaldırarak polisin numarasını tuşladığımı belli eden ekranı karşımdaki adama doğrulttuğumda konuştum. Sesim çelik bir demir gibi sert ve soğuktu. "Bana polisi aramamam için bir neden verebilir misin?"

Kara gözleri beyanımın doğruluğunu ispatlamak istemiyor gibiydi. Bakışlarını benden ayırmadı ve onun görüş alanına sunduğum ekranı yok saydı. Karanlığın içindeki kudretli endamıyla beni ürpertse de dik durmaya gayret

ettim. Gözlerindeki öfke harlanırken dudağının kenarı alaycı bir tavır ile kıvrıldı. Belli belirsiz gülümsemesi bir illüzyon gibi saniyesinde kaybolduğunda hayal gördüğümü sandım.

"Lütfen ara, onlara haneme tecavüz edip kişilik haklarıma nasıl saldırdığını anlatmak isterim."

Sözleriyle bu sefer ben tebessüm ettim ve bilmiş bir tavır takındım. "Masandaki otopsi sonuçları ve duvarında asılı duran otuz yıllık kayıp tablo sayesinde bana odaklanamayacaklarına eminim."

Telefonumun ekranını indirsem de başparmağımı arama butonunun üstünde tutmaya devam ettim. Hektor'un yüzündeki belli belirsiz hayranlık duygusu kamçılanmıştı. Gözbebeklerinde meydana gelen büyümeyle kahverengilerime tutunduğunda konuştu. Ses tonuna işleyen hiddet, arsız bir heyecanın kanıma sızmasına neden oldu.

"Otopsi sonucunu bana İstanbul Emniyet Müdürü bizzat verdi. Bu yüzden yasal olarak suçlu değilim. Tabloya gelecek olursak..." Hafifçe omuzlarını silkti. "Kara borsada çürüyecek bir şaheseri satın alıp evimin baş köşesine asarak bencillik ettiysem affet beni." Gözlerini kısarak bana baktı. Ses tonunda raks eden kendine duyduğu güven etkileyiciydi. "Bazen fazla benmerkezci olabiliyorum."

Tek kaşım havalanırken sözlerinin doğruluğunu sorguladım. "Otopsi sonucunu sana İstanbul Emniyet Müdürü kendi elleriyle verdi, öyle mi?" Sorum ile histerik bir kahkaha attım. "Hayırdır, MİT ajanı falan mısın?"

Alaycı tavrım karşısında gülmesini bekledim ya da onunla dalga geçtiğim için absürd bir tepki vermesini... Fakat o beni dumura uğratan bir ciddiyetle yüzüme baktı. Sanki tezimi onaylar gibi sessizliğe bürünmüş, yüzüne bir maske takmıştı. Bu ihtimalin gerçekliğini idrak edemeyecek kadar aptala döndüğümü hissederek yutkundum.

İrileşen bakışlarıma eklenen şaşkınlıkla haykırdım. "Öyle misin, cidden?" dediğimde tepkisizliğini devam ettirdi. Bana asır gibi gelen saniyelerin ardından kollarını göğsünde birleştirdi. Duruşundaki disiplin ve katılıkta bir askerin selamı vardı. "Otopsi sonucu bende çünkü cinayeti bizzat araştırıyorum. Geniş bağlantılara sahip bir adamım o kadar."

Yalan söylüyordu, bundan çok daha fazlasıydı.

Salak biri değildim, tıpkı onun gibi. Bana kudretini gösteriyor, gücünün şiddetini anlamamı istiyordu fakat açık vermemeye de kararlıydı. Bu yüzden maskesini indirmeyecekti. Sorun değildi ne de olsa benim de maskem takılıydı.

"Cinayeti neden araştırıyorsun?" diye sordum.

Kendini niye böyle bir konuma soktuğunu anlayamamıştım. Beni aydınlatmak isteyerek derin bir nefes alıp konuştuğunda, ağzından çıkan her söz zihnimin kalın duvarlarına indirilen bir balyoz darbesiydi. "Çünkü Cansel'i

tanıyorum. Çalınan tablolar yüzünden kimse onun ölümünü umursamıyor fakat benim için durum farklı. Onun adaletini sağlamak istiyorum."

Tutulmuş dilim ve aralanan dudaklarımla ona bakarken nefesim kesildi.

Yabancı, Cansel Hanım'ı tanıdığını mı söylüyordu?

Gelen fırtınayı haber eden bir gök gürültüsüne eklenen şimşeğin geride bıraktığı ışık, loş odayı birkaç saniyeliğine aydınlattığında bakışlarım Hektor'un koluna kaydı. Ölen sevdiğinden bahsettiğini hatırlayarak sendelediğimde göğüskafesimde bir sıkışma meydana geldi. Aradığı kadını bulduğunu fakat ölüsüyle karşılaştığını anlatmıştı bana. Koluna yüzünü işlettiği kadın, Cansel Hanım olabilir miydi?

Hayır, olamazdı.

Dövmeyi anımsıyordum. O suret daha farklı birine aitti. Bana aşina gelen fakat Cansel Hanım'ın yüzü olmadığına da emin olduğum dövmeyi örten siyah kumaştan bakışlarımı ayırıp Hektor'un gözlerine tutundum.

"Cansel Hanım'ı nereden tanıyordun?"

"Aylar önce galeriyi satın aldığımda tanıştık. Devir işlemleri sırasında arkadaş olduk. Yakın değildik ama iyi bir insan olduğunu anlayabilecek kadar sohbet ettim onunla. Kendi halinde, çalışkan bir kadındı ve kesinlikle öldürülmeyi hak etmiyordu."

Aklım ikiye bölünmüştü. Bir taraftan söylediklerini kayıp parçalar misali zihnimdeki yapbozum ile birleştiriyor, diğer yandan idrak yeteneğimi zorlayarak az önce sarf ettiği cümleleri doğru anlayıp anlayamadığımı sorguluyordum. *Galeriyi satın aldığımda* demişti. Aslında şaşırmamam gerekirdi. Şimdi her şey daha mantıklı gelmeye başlıyordu.

Çalıştığım galeriyi satın alan kudretli ve güçlü adam, Hektor'du.

Emniyetteki bağlantılarını kullanarak cinayetin izini galeriden silmiş, dünyanın en pahalı ve ünlü eserlerini avuçlarımızın içine bırakmıştı. Gediz Bey, onun atadığı bir müdürdü. Değerli dostu, bu sayede hayatıma girmişti. Çevremi daire içine alan yabancıya bakarken ne hissedeceğimi şaşırdığımı fark ettim.

"Bu denklemde benim yerim ne?"

Dudaklarımdan sıyrılan sözleri zihnimin süzgecinden geçirememiştim fakat umurumda bile değildi. Saldırgan bir tavırla ona bakarken alev saçtığıma emindim. Histerik bir tebessümle kutsandığımda bakışlarını benden ayırmadı.

"Kafeye gelip benimle rastlantısal bir tanışma planlıyorsun, sonra karşı komşum olarak hayatıma giriyorsun öyle ki dövmemi bile sen yapıyorsun, hatta bunların da ötesinde bir deha ile çalıştığım galeriyi satın alıyorsun. Bana nasıl baktığını görmediğimi mi sanıyorsun?"

Sorum ile kıkırdadığımda, dikleşti.

Öfkem beni öyle sert kamçılıyordu ki aklımın sınırları genişledi.

"Keşfetmeye çalıştığın bir eser gibiyim. Sürekli inceliyor, bir şeyler bulmaya çalışıyorsun. Tesadüf adı altında karşıma çıkıp bana yaklaşma cesaretini gösteriyorsun." Ciddileşirken bütün kartlarımı açtım. "Ve en önemlisi geçmişimden geldiğini düşünmeme neden oluyorsun." Başımı dik tuttuğumda onu ilk defa alaşağı ettiğimi gördüm. Gözbebeklerine yerleşen şaşkınlık, cesaretim ve açık sözlülüğümün bir nişanesiydi. "Amacın ne senin?"

Sabrım tükeniyordu. Akıllı davranmayı esas alırdım fakat şu an tek derdim bazı şeyleri netleştirmekti. İmalarından, bakışlarından yorulmuştum. Her şey oldukça barizdi. Aramızda kırık bir ayna vardı. Kendime baktığımda onun bir parçasını görüyordum ve aynı şeyin onun için de geçerli olduğunu anlayabiliyordum. Ayrıca dediğim gibi tesadüflere inanmıyordum. Bana anlattığı şeylerden sonra benimle bir derdi olmadığını düşünmem imkânsızdı.

Cevap istiyordum, hem de hemen.

"Takdire şayan bir kadınsın, Feray," dediğinde kaşlarım çatıldı. Sesine yansıyan hayranlığa tezatlık oluşturan bakışlarında, can alıcı bir haz vardı. Öfkesini arka plana atmaya çalışırken alaycı ifadesini kuşandı. Tek kaşını kaldırarak ellerini pantolonun ceplerine sıkıştırdığında sarf etti sözlerini. "Bu kadar zeki olacağını tahmin edememiştim."

Yavaş adımlarla odanın içinde ilerlediğinde gözlerimizi ayırmadı. Geriye çekileceğimi sanıyorsa yanılıyordu. Korkup kaçmak, bir köşeye sinmek âdetim değildi. Karşıma dikilip aramızdaki mesafeyi azalttığında, beni tedirgin eden gözleri her şeye gebe bir gece gibiydi.

"Haklısın, hayatına girişim planlıydı. Galeriyi bile senin için satın aldım."

Kalbim tekledi. Yakınlığından dolayı alanıma sızan kokusu, güzelliği ya da içimi yakan sesi, beni afallatan bunlar değildi. Feleğimi şaşırtan şey, onun da kartlarını açık oynayarak ettiği itiraftı.

Galeriyi benim için satın aldığını söylerken kastettiği neydi?

Şaşkınlığım onu keyiflendirdi. Aralanan dudaklarıma kayan bakışlarından bir karartı geçtiğinde yutkunamadım. Gözlerini tekrar kahverengilerime iliştirdiğinde arafta hissetmeme neden olan bir havaya büründü.

"İki ay önce kapıma bir zarf bırakıldı. İçinde senin uzaktan çekilmiş bir videonu bulunduran gümüş renginde küçük bir flaş bellek vardı."

Bende yarattığı yıkımı umursamadan konuşmaya devam ettiğinde, onu dinlemekten başka bir şey yapamadım.

"Belleğin yanına bir not iliştirilmişti. Senin bilgilerin ve konumun dışında bir şey yazmıyordu." Tekrar omuzlarını silkti. "Doğal olarak seni araştırmaya başladım. Neden çoğu insanın bilmediği adresime dünyalar güzeli bir kadının videosunun gönderildiğini çözmeyi denedim. Bulduğum tek şey, senin İstanbul'da yaşayan ve okuyan genç bir kadın olduğundu. Bağlantıyı kuramadım fakat bir nedenden dolayı seni gözümün önünden ayırmamam gerektiğini

düşündüm." Hızlı konuştuğu için duraksayarak tekrar soluklandı. "Her ihtimale karşı, gözümün üstünde olmasını istediğim için galeriyi satın aldım. Niye birinin beni sana yönlendirdiğini anlamaya çalışıyordum. Kişisel nedenlerden dolayı İstanbul'a dönmem gerekince, sana yakın olmanın mantıklı olacağını düşündüm."

Maskesini çıkararak bir kenara bıraktı.

"Bazı soruların cevaplarını ben de bilmiyorum ama emin olduğum bir şey var." Öfkeyle dişlerini sıktığında çenesi gerildi. "Bu saçmalığı başlatan ruh hastası tehlikeli bir oyun oynuyor ve tek derdi bizim de dahil olmamız."

"Ama neden? Niye biz? Neden bizi bir araya getirmek istedi?"

Algılarım köreliyordu. Karşımdaki adamın söyledikleri doğruysa ki nedensizce doğru olduğunu hissediyordum, bana zarflar gönderen manyak hayatlarımızı bir noktada birleştirmeye çalışıyordu.

"Bunu ben de bilmiyorum. İlk başta her şeyin saçmalıktan ibaret olduğunu düşündüm. Bir tane bile ortak noktamız yokken neden senin hayatıma sunulduğunu anlamaya çalıştım. Sonra Cansel öldürüldü. Otopsi raporunu okuduysan sana galeriye gelmeni söyleyen mesajı atan o değil, bu da demek oluyor ki katil cesedi senin bulmanı istedi."

Başımı sallayarak onu onayladım.

Bunu ben de düşünmüştüm.

Fark ettiğim detay ile kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bana mesaj attığını nereden biliyorsun?"

"Dava dosyasını ve ifadeni okudum. Cansel'den gelen mesaj ile galeriye gittiğini biliyorum. O gece bana da biri mesaj attı." Siyah pantolonun cebinden son model telefonunu çıkardığında, merakla öne atılarak ona yanaştım. Ekranı açıp mesajı görüş alanıma serdiğinde bilinmeyen numaradan gelen sözleri okudu. "Gece gördü ölümü, kan bulandı tenine. Başlangıçta bekledi seni, sonu olacağını bile bile."

Dudaklarından kayan sözler zihnime işledi. Şimdi neden bana gerçek adımla seslendiğini anlamıştım. Bunu bilen o değildi. Katil, ismimi ona bahşeden asıl kişiydi.

Mesaj benim Cansel Hanım'ı bulduğum dakikalarda gönderilmişti. *Gece gördü ölümü* derken bunu kastediyordu. Ölü bedenden sıyrılan kanın yere düşmem ile bedenime bulaşması bir olmuştu. Bu mesajda da hem mecazen hem realitede bu betimleme vardı. Sadece son kısmı anlayamamıştım. *Başlangıçta bekledi seni, sonu olacağını bile bile* derken ne demek istemiş olabilirdi?

Başlangıç Cansel Hanım'ın ölümüydü, bunu anlayabiliyordum fakat ikinci kısım koca bir boşluktu.

"Numarayı araştırdım ancak kime ait olduğunu bulamadım ki bu benim için ağır bir yenilgi oldu," diyerek homurdandığında egosunun sarsıldığını görebiliyordum.

Telefonunu cebine soktuğunda dibine girdiğimi fark ederek geriye çekildim. Bundan rahatsızlık duymuş gibi yüzünü astığında, bakışlarımı kaçırarak derin bir nefes aldım. Karşımdaki yabancı bana kartlarını açıyordu. Benim de aynısını yapmam gerekirdi. Ona güvenmiyordum fakat içimden bir ses haklı olduğunu haykırıyordu. Bu saçma oyunun içinde mahsur kalmıştık ve etrafımda beni anlayabilecek tek bir kişi dahi yoktu.

Yabancı, kudretli ve güçlüydü.

Bana yardım edebilirdi.

"Cansel Hanım'ın öldürülmesinin ardından evime bir zarf geldi. İçinde Kafka'nın Milena'ya Mektuplar'ından bir kesit yazıyordu." Bakışlarımızı buluşturdum. "Arkadaşının ricasıyla Cansel Hanım'ın eşyalarını topladığımda o kitabı buldum. İçinden ikinci bir zarf düştü. Katilin oraya bıraktığına emin olduğum zarfın içinde başka bir bilmece vardı."

Kaşlarını çatarak beni dinlediğinde, aklından geçen tilkilerin yansımalarını gözlerinde gördüm. Kafası bir makine gibi çalışıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Başım ile ardımda kalan kayıp Rembrandt eserini işaret ettim. "Bilmece beni bu tabloya ve sana getirdi. Yani haklısın, senin tabirinle o ruh hastası birlikte hareket etmemizi ve sergilediği oyunu oynamamızı istiyor."

"Bilmece neydi?" Çatık kaşlarıyla yönlendirdiği soru karşısında cevap vereceğim sırada konuşarak beni durdurdu. "Sen en iyisi bana direkt zarfları göster."

Emir niteliğindeki sözleriyle tek kaşımı kaldırdım. Sözlerimin yeterliliğine güvenmiyor ve kanıt istiyordu. Öyleyse ben de aynı şeyi yapardım. "Tabii, sen de bana flaş belleği gösterirsen neden olmasın?"

Dudağının kenarındaki kıvrılma eşsiz bir güzelliğe sahipti. İnkâr edemeyeceğim kadar çekici bir ifadeyle bana bakarken sarf ettiğim her tavır ve sözden memnuniyet duyuyor gibiydi.

"Anlaştık," dedi içimi titreten soğuk sesiyle. "Zarfları getir, videoyu izle."

Boğazımdaki düğümü yok etmek istercesine yutkunduğumda bakışlarım dudaklarından gözlerine ulaştı. Kara deliği anımsatan bakışlarıyla ruhumu tavaf eden adama sahte bir tebessüm armağan ederek hızla arkamı döndüm ve evime ilerledim. Telefonumun flaşını kapatarak karşı daireye geçtiğimde, zarfları çantamdan çıkarttım. Kırmızı zarflara bakarken kendimi sorguladım.

Hektor'a güvenmiyordum fakat şu anlık verdiği cevaplar ile beni tatmin etmeyi başarabilmişti. Hâlâ sakladığı bilgilerin olduğunu düşünüyordum ama benim de kendime ayırdığım şeyler yok değildi. İlk etapta o videoyu görmeli, sözlerini kanıtla desteklemesine izin vermeliydim çünkü tıkanmıştım. Zarf

beni ona ait olan bir tabloya ulaştırmıştı. Polise haber vermem dahilinde tutuklanabilir, belki de para cezasına çaptırılırdı. Kendi kendime homurdandım. Rahatlıkla açık bir dosyadaki otopsi sonuçlarına ulaşan birini emniyettekilerin durdurabileceğini sanmıyordum çünkü onlarla iyi anlaşmasa başta o belgeleri elde edemezdi. Şimdilik yapacağım en mantıklı şey, ondan edinebileceğim her bilgiyi sömürmek ve imkânlarından faydalanmaktı.

Sonrasına bakacaktım.

Evimden çıkıp aralık bıraktığım kapıdan girdim. Doğruca çalışma odasına yöneldiğimde, odanın içindeki sarı ışıkları yakarak etrafı aydınlatmış olduğunu gördüm. Tabii buna aydınlatmak denirse... İçerisi romantik sayılabilecek bir loşluğa sahipti.

Kenarda duran içki standından kaptığı viski şişesinin içindeki alkolü kristal bardaklara döktükten sonra başını kaldırarak bana baktı. Uzattığı bardağa göz atıp kaşlarımı çattım. Asıl sormam gereken fakat öğrendiklerim karşısında unuttuğum detayı hatırlayarak ona doğru adımladım. Elindeki bardağı alırken konuştum. "Niye gideli daha yarım saat olmuşken geri döndün?"

Gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Dudağının kenarındaki belli belirsiz kıvrılmayla başımı sallayarak öfkeyle soludum. "Güvenlik kamerası mı, alarm sistemi mi?"

"İkisi de."

Gülümsemesi genişlerken viskisinden büyük bir yudum aldı. Yutkunarak bana biraz daha yaklaştığında, bedeninden yayılan koku ciğerlerimi aleve verdi.

"Bu oda yedi yirmi dört kamerayla izleniyor. Evin zeminine alarm döşettim. Kayıtlı olmayan boy ve ağırlığa sahip bir insan hareket ettiğinde algılayarak ölçüm yapıyor ve bana haber gönderiyor." Kolundaki, evim fiyatında olan akıllı saati kaldırarak salladı. "Teknoloji ne kadar ilerledi değil mi?"

Başımı geriye atmak zorunda kaldım zira öylesine yakınımdaydı ki gözlerine bakabilmem için çaba sarf etmem gerekiyordu.

"Bu arada istersen seni de kaydedebilirim." Tekrar viskisini yudumladı. "Artık burası senin de evin sayılır."

Sinirimi mi bozuyordu, yoksa kanıma mı sızıyordu anlayamıyordum fakat aklımı çelmeye çalıştığı barizdi. Dikkatimi dağıtmasına izin vermeyerek konuştum. "Madem evine adım attığım an haberini aldın, neden engel olmadın bu odayı görmeme?"

Sorum ile afallayacağını sandım fakat onun gözlerinde bir parıltı yeşerdi.

Başımı yana yatırarak sakinliğimi korumaya devam ettim. "Çünkü görmemi istedin. Olanların farkındasın ve yanında olmamı istiyorsun."

Başını sallayarak beni onayladığında bu kadar çabuk kabullenmesine şaşırdım.

"Sen zeki bir kadınsın. Bu saçmalığı bir an önce sonlandırmamda bana yardım edebilirsin. Ayrıca o manyağın hedefindesin, tıpkı benim gibi." Tek kaşını kaldırdı. "Birlikten kuvvet doğar demişler."

Başımı iki yana sallayarak gülümsedim. "Bana ihtiyacın yok. Ne kadar kudretli ve kolu uzun biri olduğunu az çok anladım ki eminim bu gördüklerim buz dağının dışarıda kalan kısmı bile değil. Bensiz gayet her şeyin üstesinden gelebilirsin ama bir nedenden dolayı beni de oyuna katmak istiyorsun." Gözlerinin içinden ruhuna inmek istedim fakat kapısı mühürlenmişti. "Benden ne istiyorsun, Hektor?"

"Niye karşıma çıkarıldığını bilmek istiyorum. Milyarlarca insan arasından neden sen?" Derin bir nefes aldı. Sanki yorulmuş, tükenmişti. "Hayatıma girmekteki niyetini öğrenmeliyim. Senin aksine ben kadere inanıyorum ve bütün bu yaşananların varacağı bir nokta olması gerektiğini düşünüyorum."

Yoksa ne anlamı kalır, der gibiydi.

Dünyanın yükünü sırtlanmış da bundan kurtulmak için çabalıyormuş gibi isyanda bulunuyordu. Boğazımı düğümleyen sözleriyle yanağımın içini dişledim. Söylediklerini anlayabiliyordum çünkü ben de merak ediyordum. Bütün bunları planlayan ruh hastası neden bizi bir araya getirmek için çabalamıştı? Niye karşımdaki adamın bu serüvende bana yardım etmesi gerekiyordu? Bu soruların cevaplarını bulmak isterdim.

"Ayrıca kendine haksızlık etme," diyerek gerilediğinde uzaklaşan kokusu ve sıcaklığıyla sendeledim. Viskisinden büyük bir yudum alıp masasına yürüdü. "Evet, nüfuslu ve güçlü bir adamım fakat sen de çok akıllısın. Bana yardım etmen süreci hızlandırır." Kristal bardağı masasının üstüne koydu. Başını kaldırarak gözlerime tutunduğunda bu sefer öfkesi bana değildi. "Bana güvenmediğini biliyorum, açıkçası güvenmesen de iyi edersin. Sana söylemediğim ve asla söylemeyeceğim şeyler var. Yine de bil ki benden sana zarar gelmez, bir başkasının da canını yakmaması için her şeyi yaparım."

İfademi kırıp duruşumu sarsan sözleriyle bakışlarımı kaçırdım. Tuhaftı ama doğruyu söylediğini biliyordum. Bir yanım öylesine emindi ki sırf bu aşinalığın ve güvenin nereden kaynaklandığını öğrenmek için bile onun yanında kalırdım.

Başımı kaldırıp tekrar gözlerimizi buluşturduğumda iç geçirdim ve konuştuklarımızı resmiyete dökmeye çalıştım. "Anladığım kadarıyla bana ortaklık teklif ediyorsun." Ona doğru ilerlerken bana verdiği viskiyi yudumladım. "Cansel Hanım'ı öldürüp tabloları çalan manyak, bizi oyununa davet ediyor ve sen de davete icabet etmemiz gerektiğini, bunu birlikte yapmamızın daha mantıklı olacağını söylüyorsun."

Başını salladığında duraksayarak masanın diğer tarafındaki yerimi aldım. Onun gücünden yararlanmak işime gelirdi. Ayrıca haklıydı, birlikte daha hızlı hareket edebilirdik.

"Bu saçmalığı başlatan hangi manyaksa istesek de istemesek de bizi bataklığına çekecek. Galerinin sistemine sızıp o videoyu bırakması başlı başına bir davetiyeydi. Bulduğun ikinci zarf ile bizi yüzleştirdi çünkü birlikte hareket etmemizi o da istiyor."

Sarf ettiği her sözde onu onaylayarak başımı salladım. Fazlasıyla doğru konuşuyordu. İçkisini bir dikişte bitirip boş bardağı masaya bıraktığında, tekrar bana baktı.

Konuşma sırası bendeydi.

"Oynamak mı istiyorsun?" İç geçirdim. "Tamam, bana uyar. Hiçbir zaman savaşmaktan korkmadım ama bil, benim kurallarım geçerlidir. Aksini hissedersem bu ortaklık biter ve inan benimle düşman olmak istemezsin."

İlk defa gerçek bir gülümseme yeşerdi dudaklarında. Alaycılıktan uzak, saf bir mutluluğu barındıran tebessümü feleğimi şaşırttı.

Başını yavaşça salladığında öfkesi biraz da olsa dinmiş gibiydi. "Sen nasıl istersen. Ama sen de şunu bil." Anında ciddileşip beni dengesizliğiyle karşı karşıya bıraktığında sertçe yutkundum. "Tehlike sezersem kontrolü devralırım. O an dediğimi yapmazsan bozuşuruz." Alaycı tebessümüyle beni taklit ederken nefesimi kesti. "Ve inan benimle zıtlaşmak istemezsin."

Ah, buna emindim.

Her ne kadar ona diş bilemekten hoşnutluk duyacağıma emin olsam da görebiliyordum.

Karşımdaki adam da manyağın tekiydi.

Sessizce başımı sallayarak onu onayladığımda, eğilerek az önce açmaya çalıştığım çekmecelerden birine elini yerleştirdi. Siyah camın üstüne koyduğu avuç içiyle bir ses kulaklarıma erişti. Yeşil bir ışık elinin altında parladı ve saniyeler içinde çekmecenin kilidi açıldı. Gördüklerimi idrak edemez bir halde öylece kalakalırken küçük dilimi yutacak gibi oldum. Başımı öne uzatarak az önce gördüklerimin doğruluğunu sorguladım. Hektor aralanan çekmecenin içinden gümüş, küçük bir bellek çıkardığında benim bakışlarım flaşın altında kalan klasöre kaydı. Üzerinde kırmızı harflerle kocaman *Top Secret* yazıyordu. Yani oldukça özel ve gizli bilgileri içinde bulunduran belgelerden oluşan bir dosyaydı bu.

Gördüğüm görselle sertçe yutkunduğumda sırtımdan bir ürperti geçti. Kollarımı göğsümün üstünde birleştirerek başımı dikleştirdiğimde, alaycı olmaya gayret göstererek tebessüm ettim ve gördüklerimi şakaya vurdum. "Ciddi soruyorum. Devlet için çalışan ajanlardan biri misin? Ya da böyle kiralık casus falan?"

Bir duvarı anımsatan boş bakışları ve ifadesiz yüzüyle gözlerimizi buluşturduğunda çekmeceyi kapattı. Anında kilitlenen bölmeden ufak bir ses geldi. Çınlama, buzluğu kapattığında ortaya çıkan ufak gürültü gibiydi.

"Hayal gücün çok geniş ama üzgünüm, değilim."

"Olsaydın söylerdin sanki."

"Söylemezdim."

Dürüstlüğü beni her defasında şaşırtıyordu. Açık ve netti. Bir şeyler sakladığını söylemekten bile gocunmuyordu. Bana tuhaf bir kadın olduğumu söylüyordu oysa kendi de garip bir adamdı. Belki de bu yüzden büyük bir mıknatısın karşısında kalan küçük demir parçası gibi kendimi ona çekilmekten alıkoyamıyordum.

Karşımda rahatta bekleyen bir komando gibiydi. Avucunun içinde sakladığı belleği kendine ayırmıştı. Önceliği bana veriyordu.

Zarfları masanın ortasına attığımda, gözlerini benden ayırmadan küçük kâğıtları aldı. Uzun ve ince parmaklarını kâğıdın üstüne sürterek bir şey arar gibi yüzeyini arşınladı. Ardından kırmızı zarflardan birini açıp içindeki küçük kâğıdı çıkardı. Düzgün el yazısını görmesiyle kaşlarını çattı. Diğer zarfı da açarak bilmeceyi okuduğunda birkaç saniye sadece gördüklerini idrak etmek için duraksadı. Kaşları biraz daha çatıldığında parmaklarını yüzeyde gezdirmek ile meşguldü. İfadesinde bir kırılma vardı. Sebepsizce heyecanlanmama neden oluyordu. Masaya doğru yanaşarak onu izlemeye devam ettiğimde, kâğıtların sağ alt kenarlarına başparmaklarını sürtmeye devam ederek konuştu.

"Burada bir şey var."

Dudaklarım aralandığında kalbim göğüskafesimi yarmak ister gibi attı. Ne bulduğunu merak ederek hızla yanına adımladım ve dikkatle zarflara baktım fakat sonuç elde edemedim. "Ben hiçbir şey görmüyorum."

Sözlerim ile sağ elindeki kartı diğer elindekinin üstüne yerleştirdi. Boşta kalan parmaklarını bileğime sararak beni yanına çektiğinde ona savruldum. Bedenlerimiz çarpıştığında beni önüne alarak, sırtımın göğsüne temas etmesine neden oldu. Nefesim dokunuşuyla kesildiğinde mideme bir ağrı saplandı. Kokusu benliğimi sarmalayarak beni bir fanusun içine kapattı. Bileğimde sarılı olan elini yavaşça parmaklarıma indirdi. Temasındaki hafiflik, mantığımın dudaklarına bir fermuar çekti.

Dokunuşu, benliğimi yakıyordu.

Ani bir akım bizi sarmaladığında gök gürledi ve oda yine kudretli sesten arta kalan şimşeğin ışıltısıyla doldu. Avucumdaki karıncalanmaya eşlik eden tuhaf hissiyatı algılayamadım. Kalbim deli gibi atıyor, geçmişimin karanlığında bir mum ışığı ahenk ile cızırdıyordu.

Parmaklarımı kâğıdın kenarına sürttüğünde boğuk sesiyle konuştu. "Göremezsin." Nefesi saçlarımın arasındaydı. "Hissetmen gerek."

Parmaklarımı sarmalayan parmaklarıyla onun haricindeki her şeye kör olmuştum. Dikkatimi toplamaya çalışarak dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdığımda, derin bir nefes aldım. Saniyelik bir zaman diliminde hissettiğim şeyle kaşlarımı çattım. Kâğıdın ucuna sürten tenime değen çıkıntıları daha önce fark etmediğime inanamıyordum. Saf bir heyecanla konuştuğumda sesim küçük bir çocuk gibi çıkmıştı. "Bu ne?"

"Güzel soru."

Eğilerek başını omzuma yanaştırdığında, buz kestim. Bunu fark ederek alayla tebessüm ettiğinde bana bakmadı. Masasının üstünde duran küçük cam parçasını aldı ve büyüteci kâğıdın üstüne iliştirdi. Onu izlerken algılarımı zorluyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Büyütecin camından belli belirsiz gözüken ufak yazıyı asla okuyamıyordum. Hektor homurdanarak büyüteci bir kenara bıraktığında, boşluğa savrulmuşum gibi hissetmeme neden olarak yanımdan ayrıldı.

"Kâğıdın içinde bir şifreleme var ama onu nasıl okunur hale getirebiliriz bilemiyorum."

Doğru söylüyordu. Parmaklarımı kâğıdın üstünde dolaştırdığımda hissedebiliyordum. Gerçekten içinde bir şey var gibiydi. Hektor saniyeler içinde ufak bir fenerle yanıma geldi. Siyah, minik feneri açtığında mavi ışık kâğıda vurdu.

Yanımda, dibimdeydi ve bu inanılmaz bir şekilde dikkatimi dağıtıyordu.

Kâğıda düşen ışık bize bir sonuç vermediğinde Hektor fenerin tuşuna bastı ve bu sefer yeşil bir ışık kâğıda yansıdı fakat yine elde edebildiğim tek şey koca bir hiç oldu. Yanımdaki adam homurdanarak kırmızı ışığı açtığında tekrar bir şey olmadı. Seçenekleri tükenmiş gibiydi. Feneri kapatarak küçük aleti masanın üstüne attığında ona baktım. Gerçekten öfkeli gözüküyordu. Onu anlayabiliyordum, zekâmın yetersiz kalmasından hoşlanmazdım. Özellikle de hayatımı mahvetmek için benimle uğraşan bir manyağın karşısında...

"Zarfları bana bırak. Onları incelemesi için tanıdığım birine yollarım. Belki o, bu saçmalığı çözmemize yardım eder." Sözleriyle aramıza bir mesafe yerleştirerek geriledim. Elimde duran kartları zarfların içine iliştirirken kararlıydım. "Sağ ol ama ben hallederim."

Ona bunları vermezdim. En büyük kozum bu küçük kâğıtlardı. Ayrıca onlar sadece birer kanıt değillerdi. Bütün bu saçmalığı aydınlığa kavuşturabilecek anahtarlardı.

Hektor ciddiyet ile süslenmiş yüzünü bana çevirdiğinde gözlerindeki karanlığa yenilmeyecektim. "Bu işte beraber olacaksak biraz da olsa bana inanmayı denemen gerek."

"Seni tanımıyorum bile."

Sözlerimle tepkisinde bir çatlaklık meydana geldi.

Bana yine hayal kırıklığına maruz kalmış gibi bakıyordu.

"Tanırsın," dedi sert tonlaması yumuşarken. "Tabii istersen."

Ben hayattan bir talepte bulunmayı bırakalı uzun zaman oluyordu.

Elimi uzatarak onun gibi net bir emirde bulundum. "Flaş," dedim tok bir sesle. "Sıra sende."

Tereddüt etmeden gümüş belleğin kapağını açtı ve masasının üstünde duran son model dizüstü bilgisayarının ekranını kaldırdı. Flaş belleği yuvasına iliştirip ekrana yansıyan videoyu bana çevirdiğinde gördüklerim karşısında beynimden vurulmuşa döndüm. Doğru söylediğini hissetmiştim fakat kanıtla gelmesi algılarımı zedelemişti. Yavaşça adımlayıp masaya yaklaştığımda videoyu izlemeye başladım. Ne zaman çekildiğini anlayamadığım videoda Berna ablanın kafesinde oturmuş, kitap okuyordum. Habersiz ve uzaktan çekilmiş bu görüntüleri idrak etmek zordu.

Kim, neden ve ne ara?

Kalbimi sıkan mengenenin baskısı arttı. Dudaklarım aralandığında titrek bir nefes beni terk etti. Dakikalar süren videoda sadece ben vardım. Bir ara bana yaklaşan kadını fark ederek başımı kaldırmıştım. Okuduğum kitabın arasına bir tutam lavanta sıkıştırmam kaşlarımı daha çok çatmamı sağladı. Bu bende eskiden gelen bir huydu. Kitap ayracı kullanmaktan hoşlanmaz, güzel kokması için sayfaların arasına lavanta tutamları iliştirirdim.

Aniden Hektor'un kolundaki suret aklıma sızdı. Çizgilerden oluşan yüzün saçlarının arasına sıkıştırılmış lavanta tutamlarını anımsamak feleğimi şaşırttı.

İçimdeki küçük kız fısıldayarak dürttü beni: *Hâlâ tesadüflere inanmıyor musun?*

Video bittiğinde bakışlarımı gümüş belleğe kaydırdım. Parmaklarımı ona dolayarak yuvasından çıkardığımda, üzerine işlenmiş sembolü gördüm. Kuyruklu bir üç rakamıydı bu. Kuyruğun üstünde yan yatmış bir C harfi, onun üzerinde de yan yatırılmış bir kare vardı. Bu sembolü daha önce gördüğümü anımsayarak beni izleyen adama baktığımda, bilgisizliğimi noktalamasını talep ettim. "Bu ne demek?"

Bakışlarını belleğe indirdiğinde sadece bir adım ötemdeydi.

"Araştırmama göre bu Hinduizm sembolü Om anlamına geliyor. Evren dahil her şeyi temsil ettiğine inanılıyor. Bilincin aydınlanması üçlemelerden ibarettir. Cennet, dünya ve cehennem. Geçmiş, şu an ve gelecek." İç geçirdi. Bakışlarında tehlikeli bir gölgelenme vardı. "Doğum, yaşam ve ölüm."

Son cümlesi kanımı dondurdu. Üçlemeden bahsetmesi ilginçti. Bu oyunu başlatan kişi ve içinde bulunduğumuz mekândaki ikiliyle toplam üç kişi ediyorduk.

Detaylarla süslenmiş bu bulmacanın her geçen an daha karmaşık olması beni korkutuyordu fakat aynı zamanda istemsizce hayran kalıyordum. İnce bir denge vardı. Detaylarda saklanmış yanıtlara sorular eşlik ediyordu ve bu beni çılgına çevirecekti.

"Sembol tanıdık mı geldi?"

İşittiğim sözler ile bakışlarımı kaçırdım. Birkaç hafta önce gördüğüm bu işareti anımsamak zihnimdeki tilkilerin kuyruklarını birbirine doluyordu. Derin bir nefes alıp kollarımı göğsümde birleştirdiğimde, doğruca karşımdaki adama baktım ve yalan söyledim. Boğazımın kuruduğunu hissederek yutkunduğumda gözlerimi kırptım. "Hayır, gelmedi."

"Hiç fena değil." Tok sesi zihnimde yankılandı. "Mimiklerini kontrol etmekte başarılısın. Gözlerini kaçırmasaydın daha etkileyici olabilirdi tabii."

Kaşlarımı çattım. "Ne saçmalıyorsun?"

"Yalan söylemenden bahsediyorum, Feray." Gözlerini kısarak bana bakmaya devam ettiğinde, ruhumu avuçlarının içine aldı. "Biliyor musun, yalan söylemek uyarılmış hali oluşturur. Yani yalan söyleyen kişide gözbebeğinde büyüme, daha sık göz kırpma, boğazında kuruma ve yutkunma görülür."

Beni yakalamış olması teslim olacağım anlamına gelmezdi. Alaycı bir tebessümle ona baktığımda mırıldandım. "Kişi kendinden bilirmiş işi."

"Kesinlikle ama senin aksine ben yakalanmam."

Dişlerimi sıkarak sonsuzluğa açılan bir girdabı anımsatan gözlerine bakmaya devam ettim. Açıkça yalan söyleyebileceğini ve bunu ustalıkla yapacağını söylüyordu. Kendinden o kadar emindi ki yakalanma ihtimalini bile sorgulamıyordu. Her geçen saniye daha çok merak ediyor ve öğrenmek istiyordum.

Karşımda duran adam kimdi?

Ve neden benim bu denli ilgimi çekiyordu?

"Bu saçmalığı çözmek istiyorsak bana karşı açık olmalısın. Sana önemsiz gelen ufacık bir ayrıntı bile benim için devasa bir ipucu olabilir."

Sert sesinde hayat bulan her kelimede haklılık payı vardı. Omuzlarımı düşürerek ona bakmaya devam ettiğimde, doğru düzgün tanımadığım bir adama en özel ayrıntılarımı bahşediyor olmaktan rahatsızlık duydum. Yine de sonrasında aynı talepte bulunabilmek için dudaklarımı araladım ve sembolü nerede gördüğümü anlattım.

"Ben amatör dövüşçüyüm. Yasadışı bahislere katılıyorum." Bir tepki, en azından şaşkınlık bekledim ama karşılığında aldığım tek şey, boş bakışlar oldu. Gözlerimi kısarak sorguladım onu. "Ama sen bunu zaten biliyorsun?"

"Ressam olma kabiliyetine sahip biri olarak yaptığının ne kadar aptalca olduğunun farkında mısın?" Öfkesi sesine yansımış, bakışlarını bir alev sarmıştı. "Elinin sakatlanması durumunda sonsuza dek karakalem bile tutamayabilirsin."

Gözlerimi devirerek bakışlarımı kaçırdım. Gerçekten nasihatlerine hiç ama hiç ihtiyacım yoktu. Neler olabileceğini biliyordum fakat onun anlamadığı bir şey vardı. Bu benim için bir lüks değil, zorunluluktu.

Lise yıllarımda kötü zamanlar geçirmiştim. Küçüklükten gelen travmam ergenlik zamanımda şiddetlenmiş, beni esiri haline getirmişti. Her şeyi içime

atıp, sorunlarımı bilinçaltına gömmemden kaynaklanan ataklar geçirmeye başlamıştım. Duygu yoğunluğu yaşadığımda yani öfkelenip, heyecanlandığım, üzüldüğüm bazı zamanlarda bayılıyordum. Bu kastettiklerimin duygusal yoğunluğu elbette gündelik hayattaki gibi olmuyordu. Şiddetleri arttıkça benim fizyolojik dengeme yansıyan azap da fazlalaşıyordu. Defalarca kez öfke nöbetlerimden dolayı bayılmış, çığlıklar eşliğinde ayılmıştım.

Sakatlanmaktan korksam da artılar eksileri götürüyordu.

Elimden bir şey gelmezdi.

Karşımdaki adama baktığımda bana olan kızgınlığını önemsemedim. "Hakkımda başka neler biliyorsun?"

"Sembolü nereden tanıyorsun, Feray?"

Otoriter sesiyle konuştuğunda bakışlarımı belleğe indirdim. Anılar zihnimde yankılanırken, başımı kaldırarak onu yanıtladım. "Maçlarımı antrenörüm yani Gürkan ayarlıyor. On gün önce benimle dövüşmek isteyen bir kafes dövüşçüsünün dosyası Gürkan'a ulaşmış. Kadın Afgan asıllı biri, iki yıldır Türkiye'de yaşıyor ve benim gibi yer altındaki illegal bahis toplantılarında dövüşüyor." Tek kaşımı kaldırdım. "Dosyayı ilk gördüğümde şaşırdım çünkü genelde özel dövüşlere çıkmam. Yani rakiplerimi önceden bilmem." Omuzlarımı silktim. "Ama Gürkan bunun olağan bir durum olduğunu söyleyince, onu dinledim." Flaş belleği kaldırıp üzerindeki deseni gösterdim. "Bu sembol dosyanın üstünde de vardı. Siyah damga dikkatimi çekmişti."

Hektor'un kaşları zikrettiğim her cümlede daha çok çatılmıştı. Birkaç saniye tek kelime etmeden kendini dinledi ve düşündü. Ardından konuştuğunda otomatik bir hızla sorularını yanıtladım.

"Dosyayı antrenörüne kim verdi?"

"Bilmiyorum, Gürkan bahsetmedi, ben de sormadım."

"Maç ne zaman?"

Sözleriyle yanına adımladım ve bileğini kavrayarak akıllı saatinin ekranına baktım. Şaşkınlıkla mırıldanmadan edemedim. Akrep ikiyi gösteriyordu. Yeni bir günün ilk saatlerindeydik.

"Bu gece."

Temasımızı sonlandırarak geri çekildiğimde, iç geçirerek bana baktı. "Kadını araştırdın mı?"

"Hayır."

"Antrenöründen kadının adını öğrenmen gerek. O sembol bir tesadüf değil."

Haklıydı. Cinayetten bir süre önce böyle bir şey olması çok garipti. Altından ne çıkacağını merak etmemem elde değildi. Telefonumun ekranını açıp Gürkan'ın numarasını tuşladığımda, Hektor koltuğa geçti.

"Hoparlöre al."

Kısa komutuyla dediğini yaptıktan sonra kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Maç nerede?"

Sorusuyla aklım dağıldı ve çalan telefonu masanın üstüne bırakırken iç geçirdim. "Şu dünyaca ünlü Türk işadamı var ya. Onun otelinde, Maçka Palas'ta."

Dediğim kişiyi anlayarak arkasına yaslandığında, tek kaşını kaldırdı. Kafasından geçenleri görmek isterdim. Gürkan telefonu açmadığında hat düştü. Söylenerek tekrar numaranın üstüne bastım. Bu saatte uyuyor olması imkânsızdı. Her gecesini şafağa bağlar, sabaha kadar bar bar gezerdi. Yarın maç olduğu için belki bir ilke imza atarak bu gece erken yatmaya karar vermiş olabilirdi ama bu ihtimal bana pek inandırıcı gelmiyordu. Arama direkt meşgule atıldığında kaşlarımı çattım. Aramamı yanıtlamamak ile kalmamış, üstüne ona ulaşmamam için telefonunu kapatmıştı. Sinirle soludum. Yarın onu öldürecektim.

Hektor bilgisayarının ekranını açarak bir şeyler yapmaya başladığında, tuşların üzerinde gezinen parmaklarına kaydı bakışlarım. Ne yaptığını öğrenmek isteyerek yanına adımladığımda, tok sesiyle yine açık ve net bir emir verdi.

"Numarasını söyle," dediğinde Gürkan'dan bahsettiğini anlasam da alakayı çözememiştim. Bilgisayarın ekranına baktığımda, kendimi buz gibi bir suyun içine atılmışçasına bilinçsiz hissettim. Siyah ekranın üstündeki datalar yeşil renkteydi. İstihbarat ağlarının sistemine sızan bir hacker gibi ustalıkla parmaklarını klavyede dolaştırdığında küçük dilimi yutacaktım. Şaşkınlığımı görerek arkasına yaslandığında, ciddiyetinden ödün vermeden konuştu. "Numara ne, Feray?"

Bir karış ötesinde durduğum adamdan ciddi ciddi korkmaya başladığımı hissettim.

Derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştığımda, telefonun ekranını açıp Gürkan'ın numarasını ona gösterdim. Cihazı parmaklarımdan alıp numarayı girdiğinde, ekrandan veriler dökülmeye başladı. Kaşlarımı çatarak gördüklerimi anlamlandırmaya çalıştığımda, asıl aklımı kurcalayan problemi dile getirdim. Adalet tartımı dengeleme ihtiyacımdan doğan sorumu zikrettiğimde bana bakmadı. "Devlet için mi çalışıyorsun?"

Tek kelime etmeden beni duymazdan geldiğinde, fazla özel bir soru sorduğumu fark ettim. Eğer cidden öyleyse bunu bana söyleyemezdi. Ve sessiz kalarak bana tezimi kanıtlamıştı.

Hafifçe eğilip ne ile uğraştığını daha iyi görmeye çalıştım. Önüme serilen haritanın üstünde kırmızı bir nokta vardı.

"Telefonu en son Taksim'de sinyal vermiş. Cihaz kapalı ama belki bir şeyler yapabilirim."

Sözlerinin ardından parmaklarını hızla tuşlara geçirdi. Saniyelik bir dilimde başka bir sayfa önümüzde belirdi. Neler olduğunu idrak edemediğim için gözüne far tutulmuş geyik gibi öylece durmaya devam ettim. Hektor,

anlamadığım yerlere girip bir şeyler yapmaya devam ettiğinde doğrularak bütün kontrolü ona bıraktım.

"Kadının adı Lelah Talaya. Dövüşlerde kullandığı lakap ise İsimsiz."

Kaşlarımı çatarak ona baktığımda, dudağımın kenarı kıvrıldı. Bir Afgan kadını için doğru bir seçimdi ne de olsa Afganistan'da doğan ve yaşayan milyonlarca kadın ismini kullanamıyor, babasının kızı ve abinin kardeşi olarak anılıyordu. Kadınların isimlerini söylemesi hoş karşılanmıyordu. Bir başkasının da onlara adıyla hitap etmesi namussuzluk olarak görülüyordu.

Rakibimi tanımıyordum ama onu sevmeye başlamıştım. Toplumun dayattığı kalıpları yerle bir etmek isteyen, güçlü bir kadın olmalıydı. Seçtiği lakap bile aslında bir başkaldırıydı.

"Dediğin gibi iki yıl önce Türkiye'ye gelmiş. Bir yıldır da yasadışı dövüşlere katılıyor. Ev adresi ya da iletişim bilgileri yok ki bu oldukça garip." Hektor koltuğundan kalkıp ellerini bilgisayarının yanındaki boşluklara yasladığında düşünüyor gibiydi. "Yalnız bu kadın bayağı profesyonel. Türkiye'ye gelmeden önce İran ve İsrail'deymiş hatta orada da dövüşlere katılmış. Yakalandığında az kalsın idam ettirilecekmiş ama kaçarak buraya gelmiş." İç geçirerek doğrulduğunda daha çok kendi kendine konuşuyor gibi mırıldandı. "Yenmesi bir yana, sende ağır hasar bırakabilir."

"Benim için endişelenmen gururumu okşadı."

"Endişelenmiyorum ama hastanelik olman işimize yaramaz."

"Kaybedeceğimden eminsin yani?"

Yüzüme bakarken ifadesindeki keskinliği gördüm. Beni tanımıyor olmasına rağmen böyle bir kanıya varması hoş değildi. İstediği kadar beni araştırmış olsun, içimi göremezdi. Benliğimi bilmiyordu. Dövüşmemin nedeni sadece öfkemi kontrol altına almak değildi. Acı çekmeyi seviyor, böyle rahatlıyordum. Sanki kendime sunduğum bir günah çıkartma yoluydu bu.

Dudaklarımı alaycı bir tebessüm sarmaladı. "Beni test etmek ister misin?"

"Şiddete karşıyım," dediğinde gülümsedim.

Ona doğru adımlayarak başımı yan yatırdım ve gözlerinin içine baktım. Benden daha fazla insanın canını yaktığına emindim. Hatta aptal biri olmadığımdan bundan öte şeyler yaptığını da anlayabiliyordum.

"Egonun sarsılmasından mı korkuyorsun?" dediğimde iç geçirdim. "Tabii, bana yenilmek seni üzebilir ama merak etme." Bakışlarımı dudaklarına indirdiğimde tebessüm ettim ve tekrar gözlerine tırmandım. "Canını çok yakmam."

"Ben söz veremiyorum." Boğuk sesiyle cevap verdiğinde bakışları dudaklarımdaydı.

Gülümsememek için kendimle savaşmak zorunda kalmıştım.

"Gerçi bu pek adil olmaz." Sınırlarını zorlamak, hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum. Kollarımı göğsümde bağlayarak iç geçirdim. "Ben döviş

sanatları konusunda bilgili ve eğitimliyim. Senin ise tek bildiğin şey, ilkel bir yumruk savurma dürtüsü olmalı."

"Japonya'ya hiç gittin mi, Feray?"

Dudaklarından dökülen sözlerle bana doğru adımlayıp, aramızdaki mesafeyi sıfırladığında başımı iki yana salladım. Tok ve gür sesiyle konuşmaya devam ettiğinde ise tek yapabildiğim can kulağıyla onu dinlemek oldu.

"Ben gittim. Mie'ye bağlı Iga ve Koka bölgelerini ziyaret edip hâlâ varlığını sürdüren kabileleri görme imkânına eriştim." Tebessümünde tehditkâr bir cazibe vardı. "Hatta ninjutsu eğitimimi orada aldım."

Son cümlesi algılarımı yıktı. Sırtımdan geçen ürperti kasılmamı sağlasa da kalbimi gıdıklayan heyecan beni alarma geçiriyordu.

Ninjutsu, güçlülerin güçsüzleri ezmelerine karşı bir tepki olarak doğmuştu. Böylece zulümleri önleyecek, toplumsal huzur sağlanacaktı. Zorlu eğitimlerden geçen kadın ve erkekler barışı sağlamalı, insanlara mutluluk ve huzur getirmeliydi. En azından hikâyenin ilk versiyonu buydu. Fakat bu topluluk gittikçe farklı bir boyut almaya başlamış, içsavaş dönemlerinde bu eğitimi alan kişiler insanların korkulu rüyası haline gelen suikastçılara dönüşmüştü.

Ninjutsu savunma sanatı, aynı zamanda eski dönemlerdeki Japonya'da bulunan ninja topluluklarının yapmış olduğu savunmaların genel adıydı. Bu konuda bilgiliydim çünkü babam da ninjutsu biliyordu.

Gençken bir arkadaşıyla dövüş sanatlarını saplantı haline getirdiklerini bana anlattığını hayal meyal hatırlıyordum. Babam ninjutsunun stratejiye dayalı bir hayat felsefesi olduğunu söylerdi. Ona göre bu insanın beyinsel ve psikolojik olarak olgunlaşmasında, mücadelenin ve istikrarın yerini ifade ediyordu.

Bu eğitimi alan seçkin kesim, dünyanın en tehlikeli ve kurnaz bireyleri haline geliyordu. Herhangi bir nesneyi silah haline getirebilmek asıl yetenekleriydi. Yapamayacakları şey yoktu. Beyinleri stratejiyle çalışırdı. Soğukkanlı ve aklı başında davranırlar, her durumda bir çözüm bulurlardı. Tek bir hareketle öldürücü bir hale bürünebilirler, daha anlamadan saldırıp işinizi bitirebilirlerdi.

Tanımladıklarım, karşımdaki adamın üstünde eğreti durmuyordu.

Göğsümde bir sızı yeşerdi. Babam beni bu konuda yeteri kadar aydınlatamamıştı çünkü vakti olmamıştı. Bir yıllık bilgilendirme ve temel eğitimlerden sonra kendi dünyasına gömülmüş, zihnine hapsolarak benimle ilgilenmeyi bırakmıştı. Gözümün önüne gelen yüzüyle bakışlarımı kaçırdım. Ona duyduğum özlem boğazımı düğümlüyordu. Dünya gerçekten garip bir yerdi. Babamın yarım bıraktığı eğitimi büyüdüğümde araştırmıştım. Aklımca işi tamamlamak istemiş, onu onurlandırabileceğimi düşünmüştüm. Tam o zaman bunun hiç de kolay bir şey olmadığı gerçeğiyle karşılaşmıştım.

Ninjutsu saygın olduğu kadar oldukça tehlikeli bir sanat dalıydı. Casusluk ve suikastçılar gibi can alıcı kavramların kökeni buradan geliyordu. Herkesin kaldıramayacağı ve öğrenme lütfuna erişemeyeceği bir misyondu bu.

Bakışlarımı karşımdaki adama çevirdim.

Doğruyu söylüyorsa düşündüğümden milyon kat daha tehlikeli biri olmalıydı.

"Masaaki Hatsumi'nin mi öğrencisiydin?"

Masaaki Hatsumi, her şeye ve gelişen dünyaya rağmen ayakta kalan ninja kabilesi olan Tokagure kabilesinin lideriydi. Günümüzde de hâlâ ninja tekniklerini uygulamaya ve öğretmeye devam ediyordu. Yaşayan son ninjalardan biri olması onu tanımama yeterliydi fakat aşinalığım bununla kısıtlı değildi. Kendisinin eğitim verdiği okulu araştırarak hakkında bilgi edinmiştim. Hektor'un bahsettiği bölgelerde bulunan ve bu konuda eğitim verebilecek tek üstat Hatsumi'ydi.

Yine de karşımdaki adam bu soruyu beklemiyor olmalıydı. Hektor'un dudakları aralanırken, düştüğüm hayretten çıkarak keyiflendim. Onu afallatmak kendimi iyi hissetmeme neden oluyordu. Bu konuda bilgili olduğumu görmeyi beklemediği barizdi. Saniyeler süren şaşkınlığından sıyrılıp kaşlarını çattığında, ne diyeceğini bilemiyor gibi bir süre durdu.

"Evet, öyleydim." Alnının ortasındaki çizgi derinleşti. "İsabetli tahmininden anlıyorum ki seni hafife almamalıyım."

Kesinlikle almamalıydı fakat bir şeyi fark etmeme neden olduğu için bu yaklaşımını göz ardı edebiliyordum. Anlamıştım ki ben de onu küçümsememeli aksine ondan olabildiğince çekinmeliydim.

"İçimden bir ses bildiğin tek dövüş sanatının ninjutsu olmadığını söylüyor."

Hektor'un tebessümü genişledi. "Krav maga asıl uzmanlığım."

Sözleriyle yanağımın içini dişledim.

Etkilenmeme ihtimalim imkânsızdı.

Krav maga, İsrail askeri güçleri tarafından geliştirilen ve kullanılan savaş sanatları tekniğiydi.

Tamamen hayatta kalmayı, her şekilde kendini savunmayı öğreten bu dövüş sanatı oldukça tehlikeli ve ölümcül olabiliyordu. Biliyordum çünkü geçen sene birkaç ders almıştım. Tabii benim gittiğim derste öğretilenler günlük hayatta kendimi savunmak ve korumak adına gösterilenlerdi. Bu dövüş sanatının bir yüzü daha vardı. Daha acımasız ve zalim olan o yüzünü genelde MOSSAD ajanlarıyla askerler kullanıyordu.

Hastalıklı bir düşünceydi fakat karşımdaki adamı kafamda bu şekilde resmedebiliyordum.

"Tahmin ediyorum, Krav magayı İsrail'de öğrendin değil mi?"

Sorum ile tebessümü genişledi ve ben istemsizce ona eşlik ettim.

"Tahminlerinin doğruluğu beni tanıdığını düşünmeme neden oluyor, Feray." Gözlerini kısarak yüzümü inceledi. "Yoksa ben de mi tesadüflere inanmayı bırakmalıyım?"

İmalı tavrından rahatsız olamadım çünkü benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamak istiyordu. Asıl nokta ise bu fikrin hoşuma gitmesiydi.

Saniyeler geçerken tepkisizliğimizin kontrolden çıkacağını fark ettim. Sözlerinin doğruluğunu test etmek istedim. Ateşi körükleyerek beklemediği bir anda ona yumuşak bir yumruk darbesi bahşettim. Karnına indirmek üzere olduğum elimi avuç içiyle buluşturduğunda çevikliğinin kalbimi titretmesine mani olamadım.

Gözlerini, gözlerimden ayırmıyordu fakat beni hissediyordu.

Yumruğumu saran parmaklarındaki dokunuş yumuşacıktı. Bundan güç bularak yumruğumu yavaşça çevirdim ve parmaklarımı açarak hızla bileğine kenetlendim. Kolunu çevirerek canını yaktığımda, tepki vermedi. Uyguladığım baskı ve açıyla fiziksel bir acı çekmemesi imkânsızdı. Yine de umurunda değilmiş gibi bana bakıyor, umarsız bir tavırla öylece duruyordu.

Çevik bir hareketle beni kendine dolayıp, bedenimi kollarının arasına sıkıştırdığında kalbim tekledi. Başını eğerek kulağıma doğru nefesini verdi. Sırtımdan geçen ürpertiyi tarif dahi edemezdim. Bu sefer o beni zorluyor, sınırlarımı yokluyordu. Tok sesinde hayat bulan kelimeler buram buram alay kokuyordu. "Uslu durman gerek, Feray."

Omzumun ardından ona baktım. Güzel yüzünü süsleyen tebessümü sinirlerimi yıpratıyordu. Odayı dolduran gök gürültüsünün ardından bir şimşek çaktığında beyaz ışık ardımdaki adamın gözlerini aydınlattı. Siyaha bulanmış bakışlar bana bakarken, bu pervasızlığımı sonlandırmam gerektiğini fark ettim zira içimdeki ses Hektor'a kapılmamam gerektiğini haykırıyordu.

Kollarından kurtulmak üzere atağa geçeceğim sırada bilgisayardan yayılan uyarı niyetindeki yüksek sesle ikimiz de neye uğradığımızı şaşırdık.

Hektor kollarını benden çekerek bilgisayara bakmaya başladığında kaşları çatılmıştı. Yanında dikilerek ben de ekrana baktım. Türkiye haritası gittikçe küçülerek şehirlere, ardından da semtlere ayrılmaya başladığında kırmızı noktanın yanıp söndüğünü gördüm. Bir açıklama bekler gibi ona baktığımda ifadesi sağlam ve sertti.

"Arkadaşın telefonunu aktifleştirmiş ve şu an Gebze taraflarında gözüküyor."

Hektor'un sözleriyle yüzümü ekşittim. Asılan dudaklarım ve çatılan kaşlarımla öylece ekrana bakarken anlayamıyordum. Gürkan şehir dışına mı çıkmıştı yani?

Telefonuma gelen mesaj sesiyle kendime geldim. Yanan ekrana bakarken parmaklarım cihazı kavradı. Duvar kağıdım olan Leonardo Da Vinci'nin çizimi

Vitruvius Adamı'nın üstüne düşen mesajı okurken, yazılanları yanlış algıladığımı düşündüm.

"Acilen şehir dışına çıkmam gerekti. Maça katılamayacağım. Dönünce anlatırım, beni affet," dedi Hektor mesajı sesli okuyarak.

Bakışlarımızı buluşturduğumda öfkeyle ekranın ışığını kapattım. Gürkan'ın bana böyle bir kazık attığına inanamıyordum. Onsuz nasıl maça çıkmamı beklerdi? Yanımda olmazsa oradaki adamlar ile iletişim kurmam zorlaşırdı çünkü bunu benim yerime hep o yapardı.

"Harika." Mırıltılarım homurtuya dönüştü. "Şimdi ne yapacağım?"

"Yapılacak tek şeyi." Hektor kendinden emin bir şekilde çözüm odaklı konuştu. "Maça seninle geleceğim. Aslında bu durum lehimize oldu. Ortamı gözlemlemem daha iyi."

Şaşkınlıkla çığırdım. "Sen mi geleceksin?"

Sorum saçma olabilirdi fakat kendimi tutamamıştım. Bir yandan haklıydı. Maç sırasında bütün ilgim rakibimde olacaktı ve etrafı izleyen bir çift dikkatli göz işime yarardı fakat yine de alanlarımı işgal etmesinden hoşnut değildim.

Başını sallayarak onayladı beni. "Maç öncesi rakibin ile görüşmen zor. Sonrası için de kadını gözümüzün önünden ayırmamak en doğrusu olur." Bilgisayarındaki bir tuşa basıp ekrana güzel bir kadının resmini yansıttı. "Ayrıca eminim ki bu kadın sadece bir araç. Onu senin karşına çıkaran asıl kişiyi bulmalıyız."

Bakışlarım fotoğrafta dolaştı. Yirmili yaşlarının ortalarında esmer bir kadındı. Yeşil gözleri cam gibi parlıyordu. Dudakları asıktı. Yüzündeki ifade yerleşik bir tavrın eseriydi. Sanki kadın gülmek nedir bilmiyor gibiydi. Sertçe yutkunarak fotoğrafına bakmaya devam ettim. Hektor haklıysa onunla konuşmak isterdim. Birinin neden onu önüme attığını biliyor olabilirdi. İçimde kötü bir his vardı. Kadının fotoğrafına baktığımda ruhumu büyük bir kasvet kaplıyordu. Altıncı hissime güvenmemeyi isterdim lâkin genelde beni yanıltmazdı. Neler olduğunu öğrenmek istiyorsam bu kadının dudaklarını aralamalı, düşüncelerini dile dökmesini sağlamalıydım.

"Tamam." Gözlerimizi buluşturduğumda derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim. "Dediğin gibi olsun."

Dinlenme ihtiyacı duyarak kapıya yöneldim.

"Şu kadın hakkında ne bulursan bana da gönder," dediğimde kapının önünde duraksadım. Yüzüme sahte bir tebessüm yerleştirerek ona baktığımda gözlerimiz buluştu. "Mail adresimi ya da numaramı vermiyorum, nasıl olsa bulursun." Dudağının kenarı bilmiş bir tavırla kıvrıldığında sinirimi bastırmaya çalışarak söylendim. "Tabii şimdiye kadar bulmadıysan."

Kıvrılmanın boyutu büyüyüp tebessüm haline geldiğinde, kalbimi titreten bir çekicilikle göz kırptı. Dudaklarım aralanırken soluk alamadığımı hissettim. Sinirle önüme dönüp mırıldandığımda odadan ayrıldım. "Gıcık herif."

Uzun koridorda ilerlerken sesini işittim.

"Seni duydum."

Umurumda olmadığını anlamasını sağlamaya çalışarak bağırdım. "Sevindim!"

Evinin kapısını sertçe çarpıp kapattığımda dairesinin önünde durarak soluklandım. Ellerimi bel oyuntularıma iliştirip dudağımı dişledim. Hayatımın kara mizah boyutunda akmaya başladığını hissediyordum. Karşıma çıkacaklar ilgimi çekiyor, ruhumdaki gizem meraklısı ağzının sularını akıtarak bana bakıyordu fakat ufak bir sorun vardı.

Bu minik sorun da şuydu; Hektor hikâyemde figüran olamayacak kadar esaslı bir adamdı ve bu durum beni korkutuyordu.

KOD ADI: 11:11

"Yanlış yolda giden sen,
dönmezsen gideceğin yolda kaybolacaksın."

Genellikle kafamı yastığa koyduğumda korkunç rüyalar görürdüm. Karanlık sadece gökyüzüne hâkim olmaz, sanki benim içimde de yaşamaya başlardı. Kâbuslar uzun süredir peşimi bırakmıyordu. Bu denli huzursuz hissetmeme neden olan şeyler ise bir haftada yaşadığım olayların tufanına kapılmış olmamdı.

Bazen diyordum kendime; dünyadan soyutlanmak istesen de zihnindeki prangalar sana nerede olduğunu hatırlatıyor.

Üç saatlik uykumdan kalkıp sıcak bir duş aldım. Ardından kupada kahve yaparak kanepeme iliştim. Kucağımda duran tabletten Hektor'un gönderdiği belgeleri inceleyerek saatlerimi harcadım. Öyle ki akrep dörde ulaştığında bile olduğum noktadan kıpırdamadım.

Bu akşam aynı ringi paylaşacağım kadın tahmin ettiğim gibi yirmi yedi yaşındaydı. Esmer tenine iliştirilmiş yeşil gözleri, kemikli yüzü ile çok güzel bir kadındı. Genç yaşında Afganistan'dan kız kardeşi ve annesiyle kaçarak Irak'a sığınmıştı. İçimi burkan bir hikâyesi vardı. Babası annesinin yüzüne kezzap atarak kadını aklmca cezalandırmaya çalışmış, bunun üzerine Lelah annesini ve küçük kız kardeşini alarak ülkeyi terk etmişti.

Irak'ta kardeşinin zorla evlendirilmeye çalışılmasıyla tekrar kendini ve ailesini korumak adına başka bir vatana sığınmak zorunda kalmıştı. İran'da illegal dövüşlere çıktığı öğrenilince öldürülmek üzere taşlanmasına karar verilmişti fakat o bir yolunu bulup tekrar kaçmıştı. Yıllardır dövüşerek para kazanmaya çalışıyordu. En son durağı da Türkiye olmuştu.

Kayıtlara göre annesi iki yıl önce vefat edince, kız kardeşini de alarak buraya yerleşmişti. Sabit bir adresi yoktu. Sosyal medya kullanmıyordu. Hatta üzerine kayıtlı bir numarası dahi yoktu. Sadece hayatta kalmaya çalışan bir kadındı.

İç geçirerek şakaklarımı ovuşturduğumda, beynimin infilak edeceğini hissettim. Şimdi neden Gürkan'ın maçtan önce rakiplerim hakkında tek bir kelam etmediğini daha iyi anlıyordum. Kadına duyduğum empati yüzünden onunla dövüşmek istemiyordum aksine tek dileğim ona sıkıca sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemekti.

Oysa bu isteğim oldukça yanlıştı.

Vicdanımdaki sıkıntı beni yerle bir ediyordu. Ona duyduğum şefkat haksızlıktı. Herkes zorluklar yaşar, hayatında imtihanlardan geçerdi. Çoğu acı veren sancılı süreçlerdi. Bir başkasının diğerinin yaşadıkları için ona üzülmesine ya da acımasına gerek yoktu zira kimse birbirinden üstün değildi. Yine de insan doğasında bu her zaman vardı ve olacaktı. Azınlığın yanında, ezilenin tarafında olmazsak iyilik kavramının yükümlülüklerini yerine getiremediğimizi düşünerek kendimizden nefret ederdik. Bunu yapamayacak kadar empati yoksunluğu olan insanlara da kötü derdik.

Sanırım ben arafta kalanlardandım. Bir insana acıyıp üzüldüğümde kendimi berbat hissediyordum çünkü kimsenin bana acıyıp üzülmesini istemezdim.

Tabletin tuşuna basarak ana sayfaya döndüğümde, bitmeye yüz tutan kahvemden bir yudum aldım. Buz gibi olması yüzünden tadı kötüleşmişti. Kupayı bir kenara bırakıp doğruldum. Parmaklarımı oynatarak iç geçirdiğimde, dünden beri defalarca kez başvurduğum lâkin bir sonuç alamadığım şeyi yaptım. Arama motoruna Hektor'un ismini yazarak ufacık da olsa bir bilgi elde etmeye çalıştım ama elbette başarısız oldum. Dudağımı kemirerek boş boş karşımdaki duvara bakmaya başladığımda, edindiğim yeni verileri zihnime kaydettim. Dün gece yaşananlar bana öylesine tuhaf geliyordu ki gerçek olup olmadıklarını sorgulamadan edemiyordum.

Hayatıma bir adam girmişti. Bu adam, bana içinde kaybolduğum amansız bir boşluğu anımsatan kara gözleriyle baktığında kendimi şeffaf gibi hissediyordum. Garip bir havası vardı. Mistik ve gizemli biriydi. Hareketlerine akıl sır erdiremiyor, içimdeki merak ve keşfetme arzusuna engel olamıyordum.

Adam, benim için aydınlatılması gereken bir karanlıktı.

Köhne tarafımı biliyor, tenha sokaklarımda adımlıyordu. Sadece bir haftadır etrafımdaydı fakat bana öylesine aşina geliyordu ki daha önceden tanışmamış olma ihtimalimizi sorgulamadan edemiyordum. Bir yanım onu tanıyor gibi hissediyordu. Belki de bu yüzden onunla ilgili şeyleri garipseyemiyordum.

Tabii aklımın almadığı şeyler de vardı. Özellikle bu karmaşanın mimarı olan hırsız ve katil sıfatlarını hakkıyla taşıyan o ruh hastasının bizi bir araya getirmek için sergilediği uğraşı anlamlandıramıyordum.

Videoyu kendi gözlerimle görmüştüm.

Benim uzaktan habersizce çekilen görüntülerim ona yollanmıştı. Aklının ne denli karıştığını az çok tahmin edebiliyordum. Omuzlarımı düşürerek sıkıntıyla iç geçirdim. İstediği şeyi anında elde edebilen bir adamdı. Gücünün ötesinde bir kudreti vardı. Bu sadece fiziksel bir özellik değildi onun için. Somut bir delildi. Saniyeler içinde Afgan kadının kişisel bilgilerine erişmiş, Gürkan'ın telefon numarasından konumunu bulmuştu. Bir aydır benim hakkımda öğrendiği şeyleri düşünmek bile mide spazmı geçirmeme neden oluyordu. Benim

bile bilmediğim, unutmaya çabaladığım ne varsa onun avuçlarında ve zihninde olabilir miydi?

Dudağımı dişledim. Buna ihtimal vermek istemiyordum aksi takdirde gardımı kuşanamazdım. Beni yıkılmaz bir duvar haline getiren şey, etrafımdaki insanların aslında ruhumun ne denli yaralı ve kırık olduğunu görmemelerinden kaynaklanıyordu. Eğer bir bakışıyla bile benliğimi altüst eden adam gerçek beni bilirse dengeler şaşardı.

Yok, bu mümkün olamazdı.

Babam geçmişimi gömmek için çok uğraşmıştı. Sadece adımı değil, soyadımı da değiştirmiş, doğduğum ve büyüdüğüm şehirden taşınarak akrabalarımızla bile iletişime girmemiş, bizim de girmemize izin vermemişti. Çoğu insan için ben ve ailem tarihin tozlu sayfalarında kaybolan yabancılardık.

Hektor, bu kadar eski ve derin bir yarayı eliyle koymuş gibi bulamazdı.

Bulmamalıydı...

Kim olduğunu düşünmeden geçirdiğim bir saniye yoktu. Emniyet müdüründen otopsi sonucunu alması, evini yedi yirmi dört izlemesi, üzerinde oldukça gizli yazan bir dosyaya sahip olması; bunların hepsi onun fazlasıyla tehlikeli bir adam olduğunu anlamamı sağlıyordu. Aynı zamanda kimliksiz de bir adamdı. Şimdi neden gerçek adını kullanmadığını daha iyi anlıyordum. Kendine bir kılıf uydurmuştu. Yeni bir ben yaratmıştı çünkü içinde bulunduğu o karanlık dünyada ancak böyle hayatta kalabilirdi.

Evet, ciddi ciddi ajan olduğunu düşünüyordum. Özellikle aldığı eğitimler tezimi güçlendiriyordu.

Gözlerim kısıldı. Aklımda canlanan bedeni ve hareketlerine eklenen keskin tavırda otoriter bir eda vardı. Belki de bir askerdi. Onu üniformalı hayal edebiliyordum ki bu görüntü oldukça güzel gözüküyordu. Yine de emin olamıyordum. Sanki bütün bu saydıklarımdan daha öteydi.

Kapım çalındığında düşüncelerime daldığım için beklenmedik ses karşısında yerimden sıçradım. Tabletimi kucağımdan atarak doğrulduğumda üzerime geçirdiğim, kalçalarımı örten bol kazak ile adımladım. Çıplak ayaklarım sıcak zeminde yavaşça ilerledi. Dağılan kâküllerimi parmaklarımla düzelterek kapıyı araladığımda, gözlerim onu buldu.

İki adım ötemdeydi.

Her zamanki gibi siyahlara bulanmıştı. Postallarını ve deri ceketini üstünden eksik etmiyordu. Eksik etmediği diğer şey de boynundaki kolyesiydi. Ucunda ne olduğunu hâlâ göremediğim gümüş zincir, teninden bir parça gibiydi. Ellerini pantolonun cebine yerleştirerek kapıma yaslandığında, bakışlarım yüzünde dolaştı. Kirli sakalları, kara gözleri ve siyah saçlarıyla muazzam bir uyum sergiliyordu. Beyaz teni, bana gecenin içinde parlayan bir dolunayı anımsatıyordu. Yüzünde dolaşan bakışlarım bir detaya tutunduğunda daha önce nasıl fark et-

mediğimi sorguladım. Sağ gözünün altındaki ufak yara köklü ve eskiydi. Belli belirsizdi lâkin oradaydı. Sanki biri tırnaklarını tenine geçirmişti. O izin neden ve ne zaman oluştuğunu bilmek isterdim. Gerçi onun hakkında bilmek istemediğim tek bir şey bile yokken bu talebim oldukça normaldi.

Gözlerini yüzümden vücuduma indirdiğinde bakışları oyalanmadan tekrar beni buldu. Ciddiyetinden ödün vermeden konuştuğunda, tok sesi algılarımı yerle bir etti. "Daha hazırlanmamışsın. Geç kalacağız."

Kaşlarımı çatarak omzumun ardından duvarda asılı duran saate baktım. Vakit kaybetmeden önüme dönerek gözlerimizi buluşturdum. "Maç onda başlayacak," diye karşılık verdiğimde iç geçirdi. "Evet ama erken gitmemiz gerek. Dün antrenörünün hesaplarını karıştırdım ve maç için senin adına bir oda ayırtıldığını gördüm. Aynı kibarlık rakibine de yapılmış olmalı. Bu yüzden erken gidip ortalığı kolaçan etsek iyi olur."

Dudağımı aralayarak şaşırdığımı belli ettiğimde, bakışlarını birkaç saniyeliğine o noktaya indirdi. Yutkunarak âdemelmasını oynattığında bana bakmadan konuştu. "Belki kadınla maçtan önce konuşabiliriz ya da odasına girebilirim."

Mantıklı bir plandı. Açıkçası karşımdaki adamın zekâsından hoşnuttum. Aptal insanlara tahammülüm yoktu. Hem durumlar bu haldeyken bana yük olmayacak biriyle çalışmak rahatlatıcıydı. Tanrım, bir yabancıyla gencecik bir kadını öldürüp sanat hırsızlığı yapan ve hayatlarımızın celladı olmayı kendine misyon edinmiş bir manyağı avladığıma inanamıyordum. Gözlerimi kısarak kafa sesim ile çatıştım. Bundan güzel kitap olurdu.

Kapıyı ittirerek içeriye girmesini işaret ettim. "Bekle biraz. Hazırlanırım hemen."

Yanımdan teğet geçerek omzuma sürttüğünde sertçe yutkundum. Mideme saplanan ağrıyla hafifçe titreyerek gerilediğimde, alaylı tebessümünü benden saklamaya çalışarak başını çevirdi. Bu saçmalığın en üst noktasıydı. Bana her temas ettiğinde saçma bir gerginlik beni ele geçiriyordu ve bunun farkındaydı. Aklınca bu durum ile dalga geçtiğine emindim çünkü kendisi oldukça alaycı bir mizaca sahipti.

Salona girerek yeni fark ettiğim sırt çantasını koltuğun kenarına bıraktığında, kazağımın kollarını avuç içime kadar çektim. Kanepenin kenarına ilişerek ona bakarken, üzerimdeki sersemliği atmaya çalıştım.

"Bir şey içer misin?" diye sorduğumda başını iki yana salladı. "Geç kalmayalım yeter."

Ona göre absürd kaçan bir kibarlık ile hemen hazırlanmam gerektiğini bana hatırlattığında *anladım* dercesine başımı hafifçe eğdim. "Tamam, sen keyfine bak. Ben gelirim birazdan."

Geriye doğru adımladığımda tek kelime sarf etmeden öylece dikilmeye devam etti. Buzdolabı yanında ısıtıcı gibi kalırdı. Uzun koridora girdiğimde

ona kaçamak bir bakış attım ve hâlâ beni izlediğini fark ederek hızla önüme döndüm. Odama girip dün gece hazırladığım, maçta giyeceğim ve kullanacağım eşyalar ile dolu olan çantamı bir kenara koydum. Giderken giymek için dolaptan birkaç şey çıkarmıştım fakat gözucuyla bakınca hiçbirini beğenemedim. Geçen gün aldığım ve Afra'nın hâlâ benden ödünç olarak istemediğine şaşırdığım elbisemi dolaptan çıkardığımda kapıyı açık bıraktığımı fark ederek o yöne adımladım.

"Feray," diye seslendi Hektor. Kaşlarımı çatmama neden olan şey ise sesine yerleşen neşeydi. Sakin kalmaya çalışıyor gibi derin bir nefes alıp tekrar söze girdiğinde, beynimden vurulmuşa döndüm. "Tabletin açık kalmış."

Tablet diye mırıldandı kafa sesim.

Dakikalar önce onun adını araştırdığım tablet.

Açıktı, öyle mi?

Lanet ederek hızla koşturmaya başladığımda, çıplak ayaklarım zeminde çınladı. Salona girip kanepede oturarak, elindeki tablete bakan adamı gördüğümde utandığımı hissettim. Kızarmamın tek nedeni yakalanmış olmamdı. Onu araştırdığımı düşünecekti ki bu doğruydu ama bilmesine gerek yoktu.

Başını olduğum noktaya çevirdiğinde gülmemek için kendini ne kadar zor tuttuğunu gördüm. Dudağının kenarındaki o ufak kıvrılma adeta can çekişiyordu. Bedenini bana doğru çevirdiğinde öne atlayarak tablete uzandım. Bir hışımla ayaklanarak bana mani oldu.

"Sen, beni mi araştırdın?"

Sorusuyla tekrar tableti elinden almaya çalıştım ama beni engelledi. Cevabını istiyordu. Gözlerini gözlerime dikerek ruhumu talan ettiğinde homurdandım. "Ay, sanki sen beni araştırmadın."

Sessiz kalarak sadece gülümsediğinde afalladım. Onu merak etmem fazlasıyla mutlu olmasına neden olmuştu ve ben buna şaşırmadan edemezdim.

Tablete tekrar uzandığımda bu sefer ben onu sorguladım. "Beni araştırdın, değil mi?"

İç geçirerek bakışlarını kaçırdığında gülümsemesi tebessüme dönüştü. Tableti ardına saklayarak bana baktığında, başını sallayarak sükûnet dolu bir *evet* kelimesini bana bahşetti. Kalbime saplanan ağrı sendelememi sağladı ve ben yutkunamadım. Bakışlarımı kaçırarak güçlü durmaya çalıştım ve zırhımın yırtılmaması için dilekler savurdum. Tekrar ona baktığımda alacağım cevaptan korkuyordum.

"Ne öğrendin peki?"

Batan bir güneş misali gidişinde bile bir güzellik bulunduran tebessümünü yüzünden sildiğinde eski ciddiyetine geri döndü. Kara gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadı. Ona merak ve endişeyle bakan kadının ruhunun derin-

liklerine fısıldar gibi cevap verdiğinde, doğruyu söylemesini umut ederek rahatladım. "Pek bir şey bulamadım. Liseden önceki hayatın karanlıkta kalmış gibi."

Bakışlarıma yerleşen parlaklığı fark etmemiş olmasını dilediğimde konuşmaya devam etti.

"Neden, bulmamam gereken bir şey mi var?"

Sorusunun ardından aceleyle başımı iki yana salladım. Yalan söylediğimi anladığına emindim. Yine de umursamadım. Bu konunun bir an önce kapanmasını isteyerek tekrar tabletime uzandığımda, kolunu kaldırarak cihaza uzanma ihtimalimi sıfıra indirdi. Alaycı bir edayla tebessüm ettiğinde sinirle cıyakladım. "Boyun kaç senin? Everest gibi dikildin karşıma."

"Bir doksan altı."

Şimdi neden bir yetmiş beş boyunda olmama rağmen yanında minicik kaldığımı anlayabiliyordum.

Bana bakan gözlerinden bakışlarımı ayırıp ardıma dönerek gidecek gibi yaptım, ardından hızla kanepenin üstüne çıkıp tableti almayı umarak üzerine atladım. Elini indirip tableti benden uzaklaştırdığında bir koala gibi gövdesine sarılmış, kollarımı boynuna dolamıştım. Boşta kalan eli düşmemem için çıplak bacağımı kavradığında tenimdeki baskısıyla buz kestim fakat yalnız değildim. Sıkıca sarmaladığım bedeni bir yay gibi gerilmişti. Nefes almıyor olmalıydı çünkü hareket etmiyordu. Titrek bir soluk dudaklarımın arasından kayıp gitti. Kokusu benliğimi ve ciğerlerimi esir almıştı. Öylesine kendine has bir şeydi ki bu, başka bir yerde duyumsamadığıma emindim. Hareketimin saçmalığını fark ederek kıpırdadığımda, aklımı kaybettiğimi düşündüm. Adamın üstüne atlamamın başka bir açıklaması olamazdı.

Aniden tableti kaldırarak beni kışkırttı. "Bunu mu istiyordun?"

Sorusuyla tekrar uzanarak cihazı elinden almaya çalıştım. Bacağımı esir eden parmaklarını sıkarak beni düşmemem için daha sıkı kavradığında, tableti tuttuğu elini benden kaçırarak kanepenin ardına doğru ilerlememize neden oldu. Sinirle homurdanıp omzuna hafifçe vurduğumda bağırdım.

"Çocuklaşma da ver şunu."

"Bana diyene bak," diye karşılık verdi hemen. "Bir şey bulabildin mi, merak ettim."

Omzunun ardından gözlerimizi buluşturduğunda yakınlığımız geri çekilmeme neden oldu. Bunu fark etmek tebessümünü genişletti. Alaycılığı her geçen saniye artıyordu. Katran karası gözlerini, gözlerime iliştirerek ürpermemi sağladı.

Kapı çaldığında ikimiz de kıpırdayamadık.

Bakışlarımız birkaç santim ilerimizde kalan ahşap kapıya kaydı. Kızların gelme ihtimali yoktu çünkü ikisinin de bugün için planları vardı. Büyük

ihtimalle apartman görevlisi bir şeye ihtiyacım var mı diye sormaya gelmişti ki bu oldukça rutin bir işlemdi.

Hektor aniden uzanıp kapıyı araladığında sırtından inmeye vakit bulamamıştım. Saniyeler içinde bize bakan bir çift kahverengi göz şaşkınlığın esiri oldu ve dudaklarım bilinçsizce daha çok aralandı.

İki adım ilerimizde dikilen adam, gördüğü tablo karşısında neye uğradığını şaşırmış gibiydi. Gür kirpiklerini kırparak gözlerini üzerinde olduğum adama çevirdi. Neler olduğunu idrak edemiyor olmalıydı. Düştüğü hayretten çıkma gereksinimi duymadan doğruca karşısındaki adama bakan arkadaşımın gözbeneklerinde öfke duygusu yeşerdi.

Hektor bir duvar misali Taylan'ın karşısında duruyordu. Yüzünü göremiyordum fakat nedensizce bu vaziyetten onun da memnun olmadığına emindim.

Geçen saniyeler sırtımdan bir avuç dolusu terin dökülmesine neden olduğunda hızla bedenine tırmandığım adamın üstünden atladım. Çıplak ayaklarımı ilerleterek Hektor'un yanında durduğumda, bana öfke ve hayal kırıklığıyla bakan kişiye döndüm.

"Taylan," dedim bir nefeste. Kibarlığı bir kenara bırakarak mırıldandım. "Senin ne işin var burada?"

Sorum karşısında afallayan adam bakışlarını bir benim bir Hektor'un üzerinde dolaştırdı. Gözlerimi Hektor'a çevirdim. Oldukça ciddi bir ifadeyle Taylan'ı inceliyordu. Soğukkanlı ve sakindi. Kaşları çatılmıştı ve anlamsız bir durgunluk onu da sarmalamıştı ki ikisinin de bu tavırları saçmalıktan ibaretti. Kendimi oldukça tuhaf bir durumun içinde hissetmeye başladığımda Taylan'ın sesini işittim.

"Ben," dedi tekleyerek. Ardından derin bir nefes aldı. İmali sözleriyle bana bakarak konuştuğunda öfkesini gizleme gereksinimi duymadı. "Beyoğlu'nda parti varmış. Seni de alayım beraber gidelim diyecektim ama..." Alaycı bir tebessüm dudaklarına yerleşti. "Anlaşılan meşgulsün."

Kinayeli halleri sinirimi bozdu. Taylan iyi biriydi fakat benim için sadece bir arkadaştı. Bunu ona defalarca kez söylemiş, asla ümitlenmesine müsaade etmemiştim. Yine de her defasında pes etmeden üstüme gelmeye devam etmişti. Ona bir açıklamada bulunmak zorunda olmadığımın farkında değil miydi?

"Evet, meşgulüm." Sözlerim üzerine tek kaşını kaldırarak bana baktığında kollarımı göğsümde birleştirdim. "Komşum, Hektor," dedim başımla yanımdaki adamı işaret ederek. Bu saçmalığı bir an önce sonlandırmak istiyordum. Ardından katran karası gözlere bakmaya çalıştım ama varlığımı unutmuş gibi direkt Taylan'a odaklanmıştı. "Arkadaşım, Taylan."

Onları tanıştırmaya çalışmam anlamsızdı fakat başka ne yapabilirdim bilmiyordum.

"Biz de çıkmak üzereydik."

Yüzüme yerleştirdiğim tebessüm ile karşımdaki adama baktığımda kahverengilerini yarı çıplak bedenimde gezdirdi. Bu halde nereye gideceğimi sorgular gibiydi. Hektor bedenini benimkinin önüne koyarak gölge misali üzerime çöktüğünde kalakaldım.

Aralarında sessiz bir meydan okuma vardı.

Bu halleri fazlasıyla gereksiz ve çocukçaydı.

"Peki," dedi Taylan sıktığı dişlerinin arasından. "Size iyi eğlenceler."

Son sözleriyle Hektor kapıyı yüzüne çarptığında ani hareketiyle yerimden sıçradım. Neye uğradığımı şaşırarak ona baktığımda alev alan gözlerini gözlerime dikti. Tableti bana uzatarak rest çektiğinde yutkundum.

"Arkadaşın," dedi üzerine basa basa. "Senden hoşlanıyor."

Bana bilmediğim bir şeyi söylemiyordu fakat asıl benim bilmediğim nokta, bunun onu neden ilgilendirdiğiydi? Kendince beni kıskanıyor muydu, yoksa ben onun etkisine öylesine girmiştim ki durumun böyle olmasını mı istiyordum?

Tableti ondan aldığımda oldukça yakınımdaydı. Şiddetli bir ağrıyı kalbime mahkûm ederek yanımdan sıyrılıp geçtiğinde, öfkesini komik buldum. Kendini kanepeye atıp bir sigara yaktığında gerim gerim gerilen sırtına kaydı bakışlarım. Bir haftalık varlığıyla haddinden fazla tepki gösteriyordu ama şimdilik ses etmeyecektim çünkü bunu inkâr ederse rezil olmak istemiyordum.

Onu kendi haline bırakıp odama döndüğümde daha fazla vakit kaybetmeden hazırlanmaya başladım. Dar mini elbiseyi bedenime geçirdim. Spor ama şıktı. Dalgıç kumaşındandı ve her kıvrımımı bütün güzelliğiyle gözler önüne seriyordu. Göğüs kısmında gümüş bir fermuar detayı vardı. Onu açarak aynaya ilerlediğimde kendime üstünkörü bir bakış attım. Yansımamı görmekten hoşlanmazdım. Bu yüzden oyalanmadan uzun çizmelerimi giymek üzere yatağa oturdum. Hafif topuklu siyah çizmelerimi diz kapağıma kadar çekerek giydikten sonra dağılan topuzumu ve kâküllerimi düzelterek ayaklandım. Çantamı ve trençkotumu alıp odadan çıkmadan önce göz kalemimi çekmeyi ihmal etmedim.

Salona geçtiğimde Hektor'un camın kenarında olduğunu gördüm. Bakışlarım onda dolaştı. Beyaz perdelerin önünde dikilmiş, ellerini ceplerine iliştirmişti. Doğruca dışarıya bakıyordu. Kaşları hafifçe çatılmıştı. Düşüncelerinde kaybolduğuna emindim zira bu ifadeyi kendimden tanıyordum.

"Hazırım ben," dediğimde omzunun ardından bana baktı. Trençkotu üstüme geçirdiğimde başını sallayarak tek kelime etmeden bana doğru adımladı. Bıraktığı çantasını alıp yanımdan geçip gittiğinde, ne kadar dengesiz biri olduğunu anladım. Hem beni bütün bu olanlara dahil etmek istiyor hem de varlığımdan rahatsızlık duyuyor gibi davranıyordu. Gerçekten sorunlu biri olmalıydı.

Merdivenlerden inip apartmandan çıktığımızda, motorunu görüş alanıma sokmaya çalışarak etrafa baktım fakat bir sonuç elde edemedim. Kaşlarımı çatarak onu sorgulayacağım sırada az ilerimizde duran son model arabanın kilidini açarak ışıklarının yanmasına neden oldu. Daha önce gördüğümü sandığım araca bakarken büyülendim.

Mat siyah araba kesinlikle özel üretimdi. Kaşlarım çatıldı. Arabanın neden bana tanıdık geldiğini şimdi çözüyordum. Birkaç ay önce bir makalede okumuştum. Karşımdaki araç lüks markalardan birine aitti ve sınırlı sayıda üretilmişti. Gözlerimi aracının yanında durmuş, bana çatık kaşlar ile bakan adama çevirdiğimde kanımın donduğunu hissettim.

"Ciddiyim," dedim artan desibelimle ve ekledim. "Ne iş yapıyorsun sen?"

"Cevabını alamayacağın sorular sormayı bırakmalısın."

Sinirle dişlerimi sıktığımda araca bindi. Hızla adımlayıp lüks aracın kapısını araladığımda eğilerek gözlerimizi buluşturdum. Öfke saçan bakışlarım ile homurdandım. "Çok zengin bir ailenin oğlu musun ya da holding sahibi falan mısın?"

"Adım bitti şimdi de işimi mi tahmin etmeye başlayacaksın?"

Evet, tam olarak bunu yapacaktım çünkü bana başka bir seçenek bırakmıyordu.

Kollarımı göğsümde bağlayarak ona dik dik bakmaya başladığımda, sabırsız bir tavır ile kapısını açıp aşağı indi. Şiddetli adımlarını asfaltta yankılayarak saniyeler içinde karşıma dikildi. Kara gözleri, cehennem alevleri misali yoğun ve sıcaktı. O, bana baktığında buz tutmuş yüreğimin salkımları keskinliğini kaybediyordu.

Merakımın onu öfkelendirdiği bir gerçekti. Bunu duruşundan ve tavırlarından anlayabiliyordum ama umurumda değildi. Cevapları hak ediyordum.

"Benim hakkımda ne kadar az şey bilirsen senin için o kadar iyi olur."

Tok sesinde hayat bulan kelimelerde bariz bir otorite vardı. Yine bir asker gibi emirler yağdırmaya başlamıştı. En azından duruşundan bu hissiyata ulaşıyordum. Çatılan kaşlarım ile adımlayıp alanını ihlal ettim. Gözlerinin içine bakarak meydan okuduğumda nefeslerimiz birbirine karıştı. "Sen beni tehdit mi ettin?"

Sorumla kaşları çatıldı ve alnındaki çizgi derinleşti. Kararan gözbebekleriyle gerçekten bir boşluğa bakıyormuş gibi hissettim. "Hayır, sadece anlamanı istiyorum. Beni tanıman sana bir artı getirmez aksine elde edeceğin tek şey acı olur."

Bu da ne demekti şimdi?

"Bu işte birlikteysek seni tanımalıyım. O manyağın bizi bir araya getirmesinin nedeni olmalı ve ben seni tanımadan bunun ardındaki niyeti çözemem." İç geçirerek huzursuzlandığımı belli etmeye çalıştım. "Bak, bana en kirli sırlarını

söyle demiyorum. Sadece yanında bulunduğum adamın kim olduğunu anlamaya çalışıyorum." Ellerimi havada salladım. "Bu para, güç nereden geliyor?"

Bakışlarını benden kaçırıp kararmaya başlayan gökyüzüne döndü. Sabrı tükeniyor olmalıydı. Saniyelerin ardından başını eğip tekrar bana baktığında, beni şaşırtarak sorumu yanıtladı. "Kim olduğumu çözemezsin çünkü ben de kim olduğumu bilmiyorum." Bir mırıltı halinde dudaklarından dökülen sözleriyle afalladığımda tok sesiyle tekrar konuştu ve istemsizce nefesimi kesti. "Eğer bu soruya bir cevap bulabilirsen bana da söyle de bileyim."

Ona bakmaya devam ederken tepki veremedim.

Karşımdaki adam, bu denli mi kaybolmuştu?

Her insan bazen kendini unutmak isterdi. Nereden geldiğini, nereye gideceğini, bulunduğu konumdaki varlık nedenini anımsamamayı dilerdi fakat bu mümkün değildi.

Herkes ruhunun rengini bilirdi.

Hektor ise bunun aksini iddia ediyordu. Ne diyeceğimi ilk defa bilemiyordum. Bana doğru adımlayıp özel alanımı işgal ettiğinde, bedeninden yayılan sıcaklık beni sıkıca sarmaladı. Girdabı anımsatan kara gözleriyle bana bakarken ruhumda yarattığı tahribatın ölçüsünü kaçırıyordu.

"Bu işte beraber olabiliriz ama birbirimizin hayatlarına dahil olmamıza gerek yok." Uyarıcı tınısında bir şiddet vardı. "Ben senin ardını araştırmıyorum. Sen de bana karışma."

Göğüskafesimde meydana gelen sızı, ağzımın payını almamdan kaynaklanıyordu.

Uzanarak aralık duran yolcu kapısını tamamen açtığında başıyla içeriyi işaret etti. "Şimdi," dedi sıktığı dişlerinin arasından öfkeyle mırıldanarak. "Lütfen, arabaya biner misin?"

Beni sinirlendiriyordu fakat haksız sayılmazdı. Benim de sakladığım şeyler vardı. Asla ona anlatmayacağım hatta kimseye anlatmayacağım şeyler... Durum böyleyken aksini ondan talep etmem haksızlıktı. Kim olduğunu önemsememeliydim çünkü dediği gibi hayatımda kalıcı bir hal almayacaktı. Bu saçmalığı bir an önce sonlandırmalı ve kendi yollarımızda kaybolmalıydık.

Sorusuyla ona bakmaya devam ettiğimde yüzüme sahte bir tebessüm yerleştirdim. Arabaya binmeden önce yapmacık bir kibarlık ile mırıldandım. "Madem rica ediyorsun, tabii binerim."

Lüks aracın içine kurulduğumda doğruca karşıya baktım. Açık olan kapının önünde dikilmiş duran adam sinirle homurdanıp gözlerini devirdiğinde onu görmezden geldim. Kapıyı kapatıp arabanın etrafından dolanmaya başladı.

Bakışlarım aracın içinde dolaştı. Oldukça lüks ve teknolojikti öyle ki kendimi Batman'in Batmobil'inde hissediyordum.

Arabayı çalıştırıp hızla yola koyulduğunda sessiz kaldım. Dakikaların ardından radyoyu açıp yabancı bir şarkının sükûnetimizi bölmesini sağladı. Arkama yaslanarak bakışlarımı yanımdan akıp giden hayatta dolaştırdım. Gereksiz bir heyecan ve gerginlik duyuyordum. Normalde böyle olmazdım. Maç öncesi oldukça soğukkanlı tavırlar sergilerdim. Gürkan ciddiyetimden dolayı benim ile gurur duyardı. Şimdiyse tam tersi istikamette gidiyordum. İlk defa o ringe çıkmak istemiyordum. Tek temennim Lelah ile konuşup bizi aydınlatacağını ummaktı. Birinin neden onu benim önüme attığını biliyor olmalıydı. En azından buna güveniyordum aksi takdirde yine çıkmaz bir sokağa girerdik.

Şişli'ye vardığımızda trafik bizi oyaladı. İstanbul Teknik Üniversitesi'nin Maçka kampüsünden geçtiğimiz sırada kalp ritmimde bir hezeyan meydana geldi. Maçka Caddesi'nden Bronz Sokağı'na döndüğümüzde sağımda kalan otele baktım.

Hektor arabayı girişin önünde durdurduğunda vale koşar adımlar ile yanımıza geldi. Derin bir nefes alarak çantamı daha sıkı kavradım ve aşağı indim.

Armani ve Gucci gibi lüks markaların dükkânları tam karşımdaydı. Binanın üst kısmı ise otel olarak kullanılıyordu. Eski ve görkemli bir yapıya sahipti.

Hektor ile içeriye girdiğimizde hızla etrafa baktım. Tarihi yapıyla tezatlık oluşturan gündelik bir zevke sahip olan dizayn, şık lâkin absürd idi. Kahverengi ve beyaz renklerin ağırlıkta olduğu lobide ilerlemeye başladığımızda otelin kalabalık olmadığını fark ettim. Bu gece için sadece özel konukların ağırlandığına emindim. Özel konuklardan kastım da bahse girmek üzere çanta dolusu paralarla gelen kişilerdi. Hepsi iki kadının birbirine girmesini ve birinin galip çıkmasını istiyordu. Ve ben de dileklerini gerçekleştirmek üzere buradaydım.

Dışarıdan bakıldığında böyle bir olayın içinde bulunmam saçma gözüküyordu. Sanat âşığı bir psikolog adayıydım. Yirmi üç yaşında, varlıklı bir kadındım. Güzel ve zarif görünüyordum. Yine de içimde bir şey vardı. Benden bağımsız, yaralı bir ruhtu. O, canının yanmasını seviyordu çünkü bunu hakkı olarak görüyordu. Aynı zamanda patlamaya hazır bir volkandı. Belli aralıklarla doğal yollardan lavlarından kurtulmazsa olmayacak zamanlarda infilak etmek gibi bir huyu vardı. Bu benim için bir deşarj yoluydu. Beni tüketen her şeyden soyutlanıp ilkel bir dürtüyle saldırganlaşabildiğim dövüş alanı, kaçış noktamdı.

Resepsiyonun önünde durduğumuzda beyaz gömlekli bir kadın karşımıza dikildi. Sıkıca topladığı saçları ve hafif makyajıyla güzel biriydi. "Merhaba, hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Hektor yüzündeki sahte tebessümle cebine uzandı. Lüks bir markanın amblemini üzerinde bulunduran deri cüzdanını açıp içinden kimliğini çıkarttığında, gözlerim parladı. Hızla yanına sızıp küçük karta bakarken gerçek adını görebileceğimi düşündüm. Karşılaştığım tablo ise şoka uğramama neden oldu.

İçine düştüğüm hayreti ifademe yerleştirerek ona baktığımda beni görmezden geldi.

Kimliği resepsiyoniste uzattı. "Rezervasyonumuz var."

Sözleriyle kadın, antrenörüm ve arkadaşım olan Gürkan'ın adı ile soyadını bulunduran sahte kimliği alıp bilgisayarın tuşlarına basmaya başladı. Gözlerimi Hektor'dan ayıramadım. Gerçekten en ince detaya kadar düşünmüştü. Kimse Gürkan'ın görüntüsünü hatırlamazdı çünkü misafirler ve maçı düzenleyenler çoğunlukla değişirdi fakat adını kullanarak şüphe çekmemek mantıklıydı. Yine de bu kadar kısa sürede gerçeğiyle birebir aynı olan bir kimlik yaratması takdire şayandı.

"Sizin için Park Terrace premium suitlerimizden birini hazırlattık, efendim." Oda anahtarını ve kimliği önümüze bıraktı. "Bir isteğiniz olursa size odanıza kadar eşlik edecek olan arkadaşımıza söyleyebilirsiniz."

"Teşekkürler ama gerek yok."

Anahtarı alıp bileğimi kavradığında, vakit kaybetmeden aceleci bir tavırla beni peşinden sürükledi. Kendinden emin adımlarla doğruca asansörlerin bulunduğu alana ilerlediğinde buraya ilk gelişi olmadığını anlamıştım.

"Az önce yaptığın evrakta sahtecilikti. Bu yüzden iki yıldan beş yıla kadar hapis yatabilirsin."

"Bunu bana illegal kafes dövüşlerinin kraliçesi mi söylüyor?" Dudağının kenarı alaycı bir tınıyla kıvrıldı. "Kanun hakkında en çok kanunsuzluk yapanlar konuşur derlerdi de inanmazdım."

Gözlerimi devirerek önüme döndüğümde homurdandım. "Senin yaptıklarının yanında benimkiler önemsiz geliyor."

Tenimdeki baskısını artırarak asansörün önünde durdu. Sözlerimle aralanan demir kapılar yansımalarımız ile karşılaşmama neden oldu.

İki yabancı, yan yanaydı.

Şaşırmıştım çünkü güzel duruyorduk.

Bileğimi elinden kurtarmaya çalıştığımda beni daha sıkı kavradı. Kaşlarımı çatarak ona baktığımda, yüzündeki ifade afallamama sebep oldu. Kara gözlerini yansımamıza kilitlemişti. Neden bilmiyordum fakat beti benzi atmıştı ve derin nefesler alıyordu.

Buz kesen sesiyle mırıldandı. "Benim yaptıklarıma bu kadar kafa yorma. Hareketlerimi anlamlandırmaya çalışırsan yorulursun."

İşittiklerim karşısında öfkelenebilirdim tabii neden bu hale büründüğünü sorgulamakla meşgul olmasaydım. İlgisini üzerime çekmeye çalışarak karşılık verdim. "Evet çünkü benim de tek derdim senin tavırlarına mantıklı açıklamalar getirmek."

Alaylı mizacımı görmezden gelerek bana baktığında, tebessüm etmeye çalıştı. "Sonunda bir konuda anlaşabildik."

Beyaz teni kâğıt gibi olmuştu. Alnında birkaç damla ter birikiyordu. Bileğimi saran parmaklarındaki şiddet öylesine keskindi ki fark etmeden canımı yakıyordu.

Endişelendiğimi hissederek bedenine yanaştığımda, gözlerimi onu sorgularcasına kıstım. Dudaklarımı aralayarak sorun olup olmadığını sorgulayacağım sırada yara bandını sökmeye çalışır gibi kendini ve beni bir anda asansörün içine attı. Çatı katının düğmesine basıp gerilen bedeniyle bir put misali yanımda dikildi. Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Bana sarsılmaz bir dağı anımsatan adam, titriyordu.

Psikoloji okumak bazı noktalarda hayatımı kolaylaştırıyordu çünkü insanları daha iyi gözlemlemeye başlıyordum. Bazı hareketlerin ardında yatan neden ve motifleri net görebiliyordum. Bu da onlardan biriydi.

Hektor içinde bulunduğumuz konumdan memnun değildi.

Bunun mantıklı gelen tek açıklaması ise kapalı alanlardan hoşlanmıyor olmasıydı. Aksi takdirde asansöre bindiği için bu denli sersemleyemezdi. Belki de dar alanlardan hoşlanmıyordu. Ne de olsa içinde bulunduğumuz demir yığını kompakt bir hacme sahipti.

Dişlerini sıkıyor oluşu, boynundaki damarı şişirdi. Bedeni bir buz kütlesinden farksızdı. Uyuşan bileğimi umursamadan boşta kalan elimi tenine iliştirdim. Bakışlarımı kaçırıp önüme dönerken, parmaklarımı bileğine sararak tenini nazikçe okşadım. Katran karası gözlerini bana çevirmesi saniyelerini almıştı fakat ona bakmıyordum.

İnsanın zayıf noktasının nasıl ağır geldiğini iyi bilirdim.

Benim de korkularım vardı. En büyüğü de karanlıktı. Siyaha bulanmak, görüşümü kaybetmek beni hüsrana uğratırdı. Karanlıkta kalmak ölümün kıyısında dans etmek demekti. En azından ben böyle algılıyordum. Bu travmamın geçmişten gelen bir nedeni vardı, tıpkı yanımdaki adamın bu fobisinin bir kaynağı olduğu gibi.

Böyle durumlarda korkan kişinin odaklanacağı başka bir alan yaratmak gerekirdi. Onu sakinleştirmek, krize girmesini önlerdi.

Bunu da kendimden biliyordum. Ben her zaman yıldızları sayardım. Yine küçüklüğümde edindiğim bir alışkanlıktı bu. Benim için özel olan bu sırrı yanımdaki yabancıyla paylaşamazdım fakat iyi hissetmesi için ona dokunabilirdim çünkü insanların fiziksel temaslarda bulunması, oksiton adındaki bir hormonun salgılanmasına neden olurdu ve bu hormon rahatlatıcı bir etkiye sahipti.

Hektor'un bileğimdeki parmakları biraz da olsa baskısını azalttığında ona iyi geldiğimi fark ederek tebessüm ettim. Kara gözlerini benden ayırmıyordu fakat ben ona bakmıyordum. Bileğini okşayan parmaklarım nabzını hissetti. Deli gibi atan yüreğinden miras kalan atışlardaki kudret yoğunluğunun nedeni hissettiği korku olmalıydı.

Asansörün kapıları açılıp odanın bulunduğu kata geldiğimizde, Hektor kıpırdamadan bana bakmaya devam etti. Gözlerimizi buluşturduğumda ifadesi göğüskafesimin sızlamasına neden oldu. Öylesine masumane ve minnet dolu bir görseldi ki bu, ona sarılmak istedim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandığında sesinde çocuksu bir tını vardı.

Buruk ifadesini kaçırarak sertçe yutkundu. Kaşlarını çattıktan sonra hızla temasını sonlandırıp ellerimin arasından kayıp gitti. Bileğime saplanan sızıyla duraksadım. Koridorda hızla ilerleyen adamdan bakışlarımı ayırıp gözlerimi tenime değdirdim ve bedenime işlediği kızarıklığı buldum. Canım yanmıyordu, birazdan geçeceğine emindim. Normalde bu tavrı için ona sinirlenebilirdim ama bunu yapmayacaktım. Çünkü az önce yaşadığı şeyin kontrol edemediği bir dürtü olduğunu en iyi ben bilirdim.

Asansörden çıkıp önden giden adamı takip ettim.

Odaya girdiğimizde trençkotumun kuşağını açarak, büyük alanda adımladım. Gözlerim etrafta dolaşıyor, bütün detaylara hâkim olmak istiyordu. Tam karşımda kalan kareli büyük camların ardında eşsiz bir manzara vardı. Bej rengi tüllerin gölgelediği pencerelerden bakışlarımı ayırdım.

Kahverenginin ağırlıkta olduğu odada, sağımda siyah renk bir şifonyer üzerinde bizim için hazırlanmış ikramlar vardı. Aynı zamanda pahalı bir şampanya ile kadehler de atıştırmalıkların yanına bırakılmıştı. Şifonyerin yanında krem rengi tekli bir koltuk ve puf, çaprazında ise ahşap kahverengi bir çalışma masası mevcuttu.

Hektor çantasını oraya bırakıp ceketini çıkararak geniş omuzlarını gözler önüne serdiğinde, kendi çantamı bir kenara bırakıp trençkotumu üzerimden sıyırdım. Kahverengi sürmeli kapıların aralık bıraktığı küçük alandan geçerek yatağın bulunduğu odaya girdim. İki kişilik büyük yatağın üstü beyaz nevresim ile örtülmüştü. Duvarda siyah beyaz bir fotoğraf asılıydı. Trençkotumu yatağın üstüne bırakarak tekrar giriş kısmına ilerledim. Çalışma masasının üstüne bilgisayarını ve ne olduğunu anlayamadığım birkaç eşyasını yerleştiren adamı teğet geçerek, az ilerisinde kalan camları araladım.

Soğuk hava gözlerimi irileştirmeme neden oldu. Saçlarımı savuran rüzgârla derin bir nefes alarak terasa çıktığımda, kollarımı göğsüme doladım. Hasır bir oturma grubunun yanındaki boşluğa ilişerek bakışlarımı manzarada dolaştırdım.

Karşımda kalan beyaz, büyük, tarihi binanın muazzam mimarisinden gözlerimi çekerek boğaz manzarasına odaklandım. Kararan havayla ışıklandırılan şehir öylesine güzeldi ki insan İstanbul'a âşık olmadan edemiyordu.

"Üşüyeceksin."

Hektor'un uyarı dolu tınısını işittiğimde omzumun ardından ona baktım.

Sormak isterdim.

Dakikalar önce şahit olduğum korkusunun nedenini öğrenmeyi dilerdim ama bu haddim değildi. Ben yaralarımı ve zayıflıklarımı insanlara göstermekten hoşlanmazdım. Karşımdaki adamın da benimle aynı tutumu sergileyeceğine emindim.

Tuhaftı ama benziyordu!

Savrulan saçlarımı parmaklarımla dizginlemeye çalıştım. Önüme dönerek mırıldandığımda, yanımda durdu. "Sorun değil, soğuk havaları severim."

Bakışlarımı ondan esirgeyemeyerek tekrar ona baktığımda, katran karası gözlerini boğaz manzarasında gezdirdiğini gördüm. Esen rüzgâr kokusunu bana taşıyordu. Dudağının kenarı kıvrıldı ve gözlerimiz buluştu.

"Kış kızısın demek."

Tebessüm ettim. *Birbirimizin hayatına dahil olmamıza gerek yok,* diyen bir adama göre her detayımı zihnine not ediyordu.

"Öyleyimdir," diyerek tekrar önüme döndüğümde karşıma geçip terası çevreleyen demirliklere yaslandı. Artık yüz yüzeydik. "Bu gece bir şeyler ters giderse bana işaret vermen yeterli." Titrememi sağlayan şey soğuk hava değildi. Onun kararlılık kokan sesindeki hiddet, beni ürpertiyordu. Siyaha çalan gözleriyle bana bakmaya devam ettiğinde bir şeyi iyice anlamamı ister gibi konuştu. "Seni buradan çıkarmam saniyelerimi almaz."

İşittiklerim karşısında tebessümüm genişledi. Bakışlarını dudaklarıma indirdiğinde gülümsememi görmek, kaşlarını çatmasına neden oldu. Neden neşelendiğimi sorguladığına emindim.

"Neden gülüyorsun?" diyerek tezimi onayladığında bakışlarımı kaçırıp, dudağımı dişledim.

"Çünkü tuhaf birisin."

Dudaklarımdan kayıp giden sözler ile bakışlarımızı buluşturdum. Geçen geceden beri aklımı kurcalayan bir şey vardı. Defalarca kez aklımın köşelerine vuran, zihnimin sınırlarında sallanan bu fikir merakımın yeşerttiği bir fidandı. Onu sulamak ile kökünden sökmek arasında kalakalmıştım. Ne yapacağımı bana söylemesini isteyerek karşımdaki adama baktım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Sözlerim ile başını sallayarak cevap verdi.

"Geçen gece bilmek istediğini söylemiştin. Neden senin karşına çıkarıldığımı öğrenmeyi dilediğinden bahsetmiştin." Omuzlarımı silktim. "Ya bir neden yoksa?" Kollarımı bedenime daha sıkı sardım. "Ya bütün bu olanlar, hastalıklı bir zihniyetin tombalasından çıkan talihlilerin biz olmamızın tesadüfüyse?"

"Ben böyle düşünmüyorum," dedi vakit kaybetmeden.

"Gerçekten evrenin, iki ruhu bir araya getirmek için bu kadar çaba göstereceğine inanıyor musun?"

Dudaklarımdan kayıp giden sözlerde kesik soluklar saklıydı. Onun katran karası gözlerinden avuçlarıma dökülen umutların ucu sivriltilmişti. Darbeleri ruhumu yaraladığında kökünü kurutmak istediğim filiz, kan ile yıkandı. İnancından ödün vermeden konuştuğunda sesindeki resmiyet biraz da olsa kırılmıştı.

"Bazı şeyler rastlantı olamayacak kadar güzeldir."

Kalbimde bir ihtilal meydana geldi. Birkaç adım ilerimde duran adamın sözlerindeki hissiyat algılarımı afallatmıştı. Sığ bir iltifat değildi bu, gözlerinden görebiliyordum.

"Bütün bu olanları aydınlatmanın en kolay yolu, bizi bir araya gelmeye zorlayan manyağı bulmak."

Başımı aşağı yukarı sallayarak onu onayladım.

"İlk aşamada bu geceki rakibinin o sembol ve olanlarla ne ilgisi olduğunu çözmek."

Tekrar başımı sallamak zorunda kaldım çünkü yine haklıydı. Yanımdan geçip gittiğinde konuşmaya devam etmesiyle peşinden ilerledim.

"Otelin sistemine girdim. Kayıtlara göre Lelah bir saat önce gelmiş." Çalışma masasının önünde durup hazırladığı teşkilata bakmamı sağladı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında o konuşmaya devam etti. "Şu an restoranda ve masanın yoğunluğundan anladığım kadarıyla bir süre daha orada olacak."

Ahşap masanın üstünde bir bilgisayar iki tablet duruyordu. Bilgisayarın ekranında parçalara ayrılmış küçük bölmeler vardı. Hepsi otelin belli lokasyonlarını gösteriyordu. Hektor güvenlik kameralarını ele geçirmişti. Bu sayede her köşeye hâkimdik. Tabletlerden biri doğruca restorana odaklı olan kameranın görüntülerini gösteriyordu. Beyaz ve mavi renklerin ağırlıkta olduğu mekândaki yuvarlak masalardan birinde oturan kişiler dikkatimi çekti. Kaşlarımı çatarak gördüklerimi idrak etmeye çalıştım. Kırklı yaşlarının başında gibi gözüken iki adam vardı. Esmer ve bıyıklı olan siyah bir takım elbise giymişti. Tam karşısındaki sarışın ise sportif bir görünüme sahipti. Birbirleriyle konuşuyorlar, yemek yiyorlardı. Onlarla aynı masayı paylaşan kadın, iki adam için de bir gölgeden farksızdı. Onu görmüyor, varlığını yok sayıyorlardı.

Siyah çarşafa bürünmüştü fakat o kadının Lelah olduğuna emindim zira yeşil gözleri karanlığı aydınlatmak ister gibi parlıyordu.

"Ona tahsis edilen oda koridorun diğer ucunda," dedi Hektor tekrar dikkatimi ona vermeme neden olarak. "Sen gözlerini üstlerinden ayırma." Masanın üzerinde duran küçük siyah kutuyu alıp kapağını araladı. Şeffaf küçük bandı parmaklarına hapsedip yavaşça kulağına iliştirdi. "Odalarına girdiğimde bu cihaz sayesinde sesimi duyabileceksin."

Yine masanın üstünde duran siyah, küçük bir aygıtı aldığında onu izledim. Cihazı gömleğinin en üst düğmesinin kenarına iliştirdiğinde üzerine bastırdı.

Hareketiyle siyah ekran olan boş tablette bir görüntü belirdi. Şaşkın bakışlarını ekranda dolaştıran bir kadının görüntüsüydü bu.

Yani, benim.

"Gördüğüm ve duyduğum her şeyi bileceksin," diyerek akıllı saatini aktifleştirip parmaklarını ekranda dolaştırdı. "Bir terslik çıkarsa arkana bakmadan git."

Kuruyan boğazıma mani olmak isteyerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne tepki vereceğimi ve diyeceğimi şaşırarak öylece ona bakarken cidden algılarımda bir sorun olduğuna inanmaya başlıyordum. Ondan gelen her şey, bana bir aksiyon filminin içine sıkışıp kaldığımı hissettiriyordu. Geçen saniyeler bana odaklanan katran karası gözlerin sahibinin sıkılmaya başladığını düşünmeme neden olduğunda, tepki vermem gerektiğini fark ederek başımı salladım ve ağzımdan kayıp giden mırıltılar ile onu uğurladım. "Tamam, dikkatli ol."

Sersemlememe karşılık alayla tebessüm edip halimden keyif aldığını belli ettiğinde, yanağımın içini dişledim. Bakışlarını üzerimden çekip odadan çıktı.

Nasıl bir mahşerin içinde kaldığımı sorgulamaya başlıyordum. Evet, daha yeni bu aşamaya gelebilmiştim çünkü meraklı olan yanım hep başka şeylerden şüphelenmek ile meşguldü.

Derin bir nefes alıp masanın ardında kalan sandalyeye çöktüğümde ekranlara bakmaya başladım.

Lelah hâlâ bulunduğu noktadaydı. Öylece durmaya devam ediyor, yanındaki adamların keyifle sohbet etmesini dinlemek zorunda kalıyordu. Bakışlarımı diğer tarafa çevirdim. Koridorun görüntüsüyle karşılaştığımda Hektor'un yola çıktığını fark ettim. Dudağımı dişleyerek acele bir tavır ile ayaklanıp, bizim için hazırlanan atıştırmalıkların bulunduğu bölüme gittim. Meyve tabağını ve çerezleri alıp koşar adımlarla tekrar masaya geldiğimde, elimdekileri ahşabın üstüne bırakıp oturdum.

Kuru yemişleri ağzıma tıktığımda koridordaki görüntüye gözlerimi kısarak baktım. Lokmamı yutarak dikkat kesildiğimde, koridorun sonunda kalan Lelah'ın odasının yanında bulunan diğer odadan çıkan kişiyi gördüm.

Temizlik görevlisi yirmili yaşlarında, büyük ihtimalle okurken aynı zamanda kazanç elde etmeye çalışan genç bir kadındı. Küllü sarı rengindeki saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Üzerindeki üniformasıyla ilerleyip kapının yanında duran araçtan birkaç tane saç kremi şişesi aldığında başını kaldırarak doğruca bana baktı. İrkilerek geri çekildiğimde aptallığıma hayret ettim. Yüzündeki tebessüm ile buz kesen kadının gözleri beni değil, Hektor'u görüyordu. Kadının dolgun dudakları aralanmış, kaşları hafifçe kalkmıştı. Hektor'u ilk gördüğümde benim de verdiğim tepki bu olmalıydı.

Yalan söyleyemezdim.

İnsanın aklını başından alan bir güzelliği vardı.

"Kolay gelsin."

Bana yabancı gelen bir muziplik Hektor'un sesinde saklıydı. Sanki neşelenmişti. Önümdeki tabağın içinde duran üzüm salkımını alarak gözlerimi kıstım. Kadın konuştuğunda oturduğum yerde huzursuzca hareket ettim.

"Teşekkürler, bir şey mi istemiştiniz?"

Ellerini kucağında birleştirerek tatlı bir tebessüm ile karşısındaki adama bakan görevlinin yüzünü incelemeye başladım. Güzel kadındı. Büyük, mavi renk gözleri vardı. Aniden merak ettim. Acaba ortağım haline gelen gizemli adamımın hoşuna giden kadın tipi neydi?

Yanağımın içini dişleyerek yeşil üzümü kökünden ayırdım. Büyük ihtimalle çoğu erkek gibi o da sarışınları çekici bulurdu.

"Devasa bir aptallık yaparak anahtarımı kaybettim ve acilen odama girmem gerek," dedi Hektor. Ardından Lelah'ın odasını işaret ederek gülümsediğini anlamama neden olan bir tınıyla mırıldandı. "Bana yardımcı olabilirsen çok sevinirim."

Gözlerimi devirerek üzüm tanesini ağzıma attım ve söylendim. "Şimdiden sevinmiş gibisin."

Buz parçası misali soğuk olan adam şu an tanımadığı bir kadına sıcak tavırlar sergiliyordu ve bunu ondan faydalanmak için yapıyordu. Küçük üzüm tanelerini sırasıyla ağzıma tıktım. Bu durum ahlaki açıdan hoşuma gitmemişti.

Afallayan kadının yüzündeki tebessüm büyüdü. "Yardım etmek isterim ama kural gereği bunu yapmam mümkün değil." Başını yana yatırdı. "Resepsiyondan rica ederseniz onlar size yedek anahtarı verir."

Kamera görüntüsü titrediğinde Hektor'un başını salladığını anladım. İç geçirerek yavaşça görevli kıza yaklaştığında, aralarındaki mesafeyi azaltması az kalsın boğulacak olmama neden oldu. Sertçe yutkunup boğazıma dizilen üzümleri yuttum ve ekrana odaklandım.

"Doğru söylüyorsun, Hande." Boğuk sesiyle duraksadım. Hektor kızın gömleğinin üstüne iliştirilmiş olan yakalığı işaret etti. "Sana Hande diyebilir miyim?"

Aralarındaki samimiyeti artırmaya çalışması, karşısındaki kadının gözlerinin parlamasına yol açtı. Gülümsemesi mümkünmüş gibi biraz daha büyüdüğünde, kadın omuzlarını düşürerek kıkırdadı. "Tabii, diyebilirsiniz."

"Bana Hektor de, lütfen."

İşittiğim sözlerle dudaklarım aralandı. Sesindeki flörtöz tınıyı yanlış duymuştum, değil mi?

Bana gelince duvar kesilen adamın geldiği noktaya hayret etmemem imkânsızdı. Aralanan dudaklarıma ikişer ikişer üzüm tıkarak sinirle homurdandım. Görevli kadın mest olmuş bir halde karşısındaki adama bakmaya devam etti.

"Hande, seni zor durumda bırakmayı hiç istemem ama odaya hemen girmem gerek. Önemli bir toplantım var ve saniyeler içinde bilgisayarımın başında olmazsam kovulurum."

"Yalancı," diye mırıldandım kendimi tutamayarak.

Hektor boğazını temizleyerek ufak bir kıkırtıyı içine gömdüğünde, sinirle dudağımı kemirdim. Beyefendinin bu denli usta olması beni öfkelendirmişti. Allah bilir bana da ne yalanlar söylüyordu.

"Ah, öyle mi?" dedi görevli kadın.

Endişelenmiş gibi yüzünü asmasına gözlerimi devirdim.

İç geçirerek tebessüm ettiğinde, arabanın üstünde duran kartlardan birine uzanıp konuştu. "O zaman bu seferlik bir istisna yapalım. İş hayatını iyi bilirim. Seni anlayabiliyorum."

Kartı karşısındaki adama uzatarak gözlerini kırpıştırdığında, kendimi tutamayarak histerik bir tebessüm ile söylendim. "Anlamasan şaşardım," diyerek üzüm salkımındaki son taneleri de ağzıma sıkıştırdım.

"Çok teşekkür ederim," dedi Hektor kızın uzattığı kartı aldığı sıra. "Sana borçlandım."

Kızın yanından geçip Lelah'ın kapısının önüne geldiğinde, görevlinin işveli sesini işittim. "Belki işten sonra bana bir şeyler ısmarlarsın da ödeşiriz."

Hayretle açılan ağzımdan bir nida firar etti.

Hektor'un ne diyeceğini merak ederek doğrulduğumda, tok sesini işittim. Cazibeli sesi bedenimi titretti. "Olur, borçlu kalmaktan hoşlanmam."

Kendimi tutamayarak küfrettiğimde, haykırışım benim bile zar zor duyabildiğim bir fısıldamadan ibaretti.

Hektor, ona neşeyle kıkırdayan kadını geride bırakıp kendini odanın içine attığında sinirle bacağımı salladım. Dudağımı dişleyerek üzerindeki deriyi soymaya başladım. Odaya giren adam ardından kapıyı kapatıp az ilerisinde duran aynanın karşısına dikildiğinde, yüzündeki tebessümde büyük bir haz duygusu vardı. Katran karası gözleri, ışıldıyordu. Adeta tenine bir renk gelmişti. Nedensiz bir kırgınlık ruhumu esiri altına aldı. Bu denli neşelenmesinin nedeni, o kadından hoşlanmış olmasıydı. Kendi kendime söylendiğimde bakışlarımı kaçırarak omuzlarımı düşürdüm. "Demek cidden sarışın seviyor."

"Beyaz tenli, gece saçlı ve badem gözlü kadınları daha çekici bulurum," dedi Hektor.

Boğuk sesindeki tokluk kalbimin ritmini değiştirdi. Benden bahsettiğini anlayarak tebessüm ettim. Engel olamadığım bir mayışmayla omuzlarımı düşürdüm. Tabletin ekranına baktığımda hâlâ aynaya bakıyor olmasından dolayı onu görebildim. Muzip bir ifade yüzüne yayılmıştı.

Aniden bir şey idrak ettim.

Anlamamak için varımı yoğumu verebileceğim, ufak bir detaydı bu. Hatta o kadar minikti ki kendimi yerin dibine girebilecek kadar küçük hissetmeme neden oldu.

"Söylemeyi unuttum." Alaycı bir tavır ile iç geçirdi. "Sesini duyabiliyorum." Tebessümü genişledi. Şeytani bir sinsilik ilmek ilmek dudaklarına işlenmişti. "Dikkat dağıtmakta üstüne yok, Feray."

Sesimi çıkaramıyor, ağzımı bile açamıyordum. Bakışlarımı kaçırarak avuç içlerimi şakaklarıma bastırdığımda, kendime öfkelendim. Tam bir aptallık göstergesiydim. Beni duyup duymadığından emin olmadan saçmalamıştım.

Parmaklarımı dudaklarıma örterek sessizliğe gömüldüğümde, Hektor gülümsemesini genişletti. Kaşlarını hafifçe çatarak adeta benimle dalga geçti. "Bir şey mi dedin, sesin gelmiyor da?"

Dudağımı daha sert ısırıp, ağzımı bile açmadığımda derin bir nefes alıp aynanın önünden ayrıldı. Utanmam onu yeterince eğlendirmiş olmalıydı ki işine odaklanmaya karar vererek yakamı bıraktı. Uzun bacaklarıyla odanın içinde adımladığında bakışlarımı diğer tablete çevirdim. Lelah ve iki adam hâlâ masada oturuyorlardı fakat artık önlerinde ana yemek değil, tatlılar vardı. Bu da fazla vaktimizin kalmadığını düşünmeme neden oldu.

"Acele et."

Adeta komut verdiğimde çalışma masasının çekmecelerini karıştırdı.

Hektor içinde bulunduğum odanın neredeyse birebir kopyası olan mekânın içinde adımlayarak hızla etrafı taradığında, kendimi tedirgin hissettim. Yaptığımız yanlıştı. Rakibimin odasını karıştırıyorduk. Hektor ne bulmayı planlıyordu emin değildim fakat ben bir sonuca ulaşamayacağımızı düşünüyordum.

Tam o anda yanlış bir kanıya vardığım kanıtlandı çünkü Hektor masanın yanında duran siyah valizin fermuarını araladığında görüş açımıza giren zarfı eline aldı. Belgeyi açtığında içindeki fotoğrafı çıkararak kanımı dondurdu. Sinirle homurdanan adamı işiterek yutkunduğumda, parmaklarının arasındaki resimdeydim. Uzaktan çekilmiş bir fotoğrafımdı bu.

Dosyanın içinde başka bir şey yoktu fakat valiz para doluydu. Göğüskafesimdeki sızı, nefes almamı zorlaştırdı. Yanlış algılamayı isterdim ama her şey oldukça açık ve netti.

Lelah, benim için tutulmuştu.

Amacı bana kalıcı bir hasar vermek olabilirdi. Yani en azından başka bir neden aklıma gelmiyordu. Düşüncelerim canımı yaktı. Kimin, neden benimle uğraştığını bilmemek delirecek gibi hissetmeme neden oluyordu.

Hektor fotoğrafımı dosyanın içine yerleştirip fermuarı kapattığında doğruldu. Yatak odasına geçerek başka bir şey bulabilme umuduyla etrafı karıştırmaya devam ettiğinde, altıncı hissim arkama dahi bakmadan kaçmamı söylüyordu. Bütün bu olanlar gittikçe daha tehlikeli bir hal alıyordu ve ciddi ciddi zarar

görebileceğimi düşünüyordum. Fakat aptal değildim. En azından öyle umuyordum çünkü saklanamazdım. Biliyordum ki ne kadar kaçmaya çalışırsan o kadar yakalanıyordun. Ayrıca gururum buna müsaade etmezdi.

Bakışlarım diğer tablete kaydığında görmeyi beklediğim insanların yokluğuyla karşılaştım. Endişeyle hızla konuştuğumda Hektor hâlâ ortalığı karıştırmaktaydı. "Geliyorlar, hemen odaya dön."

Sözlerim ile aceleyle hareket etmeye başladığında görüş alanımda bulunmayan üçlü gerilmeme neden oldu. Ne zaman kalktıklarını bilmediğim, onları fark etmediğim için her an Hektor'u suçüstü yakalayabilirlerdi. Bu düşüncem gerçekleşirse kendime duyduğum öfkeden delirirdim.

Hektor, Lelah'ın odasından çıkıp koridorda adımlamaya başladığında endişeyle yerimden kalkıp ayağa dikildim. Yolu yarıladığını görmek onu karşılamak istememe neden oldu. Hızlı adımlarla odanın içinde ilerledim ve kapıyı açarak Hektor'u görüş alanıma soktum. Bana doğru gelen adamdan bakışlarımı ayırmama neden olan ses, asansörün kapılarının açılmasından kaynaklı ortaya çıkan gürültüydü.

Koridora adımlayan takım elbiseli yabancı ve Lelah'ı gördüğümde az ilerimde kalan adamın yakasına yapıştım. Onu hızla içeri çekip ardımızdan kapıyı kapattığımda, istemsizce telaşlanmış ve heyecanlanmıştım. Bedenini üstüme örten adamla geriye çekilince belim büküldü. Parmaklarımın sarmaladığı siyah gömleğinin aralık bıraktığı tenine değen tenime bir sıcaklık yayılmıştı. Kokusu burnuma doluyordu. Karanlık gözlerine bakarak soluklandığımda, dudaklarımı araladım. Bakışları anında o noktaya kaydı. Titrek bir nefes verip geriye çekildiğimde, ellerimi üzerinden adeta sökerek aldım.

Kollarımı göğsüme dolayarak aramıza bir mesafe koydum.

"Az kalsın yakalanıyorduk," diyerek saçmaladım. "Anlaşılan Lelah, bu gece bana rakip olmak için yüklü bir para almış."

"Parayı sana rakip olmak için aldığını sanmıyorum," dedi Hektor. "Başka bir nedeni mutlaka vardır."

"Ne gibi?"

"Sana zarar vermek adına tutulmuş olma ihtimali yüksek."

Boğazımın düğümlendiğini hissediyordum. Bana kara gözleriyle bakan adam fazlasıyla haklıydı. Bu saçmalığın bir nedeni olmalıydı ve bu durumdaki tek mantıklı açıklama, birinin bana zarar vermek adına başka bir kadını karşıma çıkarmasından geçiyordu.

"Maçı iptal etmen gerek."

Evet, karşılaştığımız az önceki durumdan sonra maça çıkmam benim adıma sağlıklı bir senaryo değildi. Yine de geri adım atmazdım. Ringde Lelah ile yüzleşecektim. Onunla konuşabilir, derdinin ne olduğunu öğrenebilirdim.

"Etmeyeceğim," dediğimde beni anlamasını diledim aksi takdirde büyük bir tartışma çıkacaktı. Sinirle homurdanıp bakışlarını kaçırdığında, kara gözlerine yerleşen alevleri görmezden geldim.

"İnatçılığın başına bela olacak, Feray."

Ağzımı açıp karşı çıkacağım sırada gözüme ilişen hareketlilik ile bakışlarımı kaçırdım. Kapının altından az ilerimize atılan küçük kâğıt parçası kavgamızı sonlandırdı. Çatılan kaşlarım ile dudaklarımı birbirine bastırdığımda, Hektor vakit kaybetmeden hızlı bir atakla yanımdan ayrılıp kapıyı açtı. Koridora adımlayarak etrafa baktığında peşinden gittim fakat ortalıkta kimse yoktu.

Gerileyerek kâğıdı aldığımda, Hektor kapıyı kapatıp yanıma geldi. Katlanmış kâğıdı araladığımda, karşıma çıkan kelime açık ve net bir uyarıydı. Kötü bir el yazısında hayat bulan komut basitti.

Git.

Başımı kaldırarak parmaklarımın arasındaki mesaja bakan adamı buldum. Öfkesi harlanmış bir ateş gibiydi. İnsanın kanını donduran siyah gözlerini, gözlerime iliştirdiğinde *hâlâ inat etmekte kararlı mısın* der gibi bana baktı. Bu notu bana gönderen kişi saatler sonra başıma gelecekleri biliyor gibi beni uyarmak istemişti.

Peki ben onu dinleyecek miydim?

Hektor, yanılıyordu.

Başıma bela olacak huyum inatçılığım değil, merakımdı.

Çünkü neler olduğunu öğrenmek için her şeyi yapardım.

KOD ADI: ADEN BAHÇESİ

"Cennet ağacından bir elma düştü,
kovulanlar bir daha dönemedi."

Tanrı, bir adam yarattı.

Onu çamur ile şekillendirerek var etti. Bedenine ruh üfledi. Ondan doğacak geleceğin kökenini hazırlarken yanına yoldaş olacak bir kadın da iliştirdi. Kehribar rengi saçlarında alevleri bulunduran bu kadın, tıpkı adam gibi topraktan yaratılmıştı. Aynı haklara benzer güçlere sahip olan bu çift başlangıç noktası olacak, üreyerek bizlere varoluş getireceklerdi. En azından plan buydu fakat hiçbir zaman gerçekleşemedi. Bütün dengeler altüst olmuştu zira içlerinden biri boyun eğmeyi kabul etmemişti.

Yaratılışta saklı kalan bir kadın vardı.

Tanrı'nın Âdem'le aynı anda ve eşitlikte yarattığı, tüm kutsal kitaplardan adını silerek cennetinden kovduğu, ölümsüzlüğü bahşettiği fakat sonsuza dek yalnız kalmasını sağlama aldığı biriydi o.

Âdem'in eşi ve Tanrı'ya başkaldıran kadın.

Destanın mihenk taşı, unutulması için şeytanlaştırılan insan.

Ataerkil düzene karşı çıkan ilk feminist, Lilith.

Bu, belki de tarihin ilk güç savaşıydı çünkü kadın kendinin farkındaydı. Lilith aynı topraktan ve aynı şartlarda yaratıldığı bir adam ile neden denk olmaması gerektiğine dair bir cevap bulamıyordu zira Âdem'in kendisini üstün gördüğü bütün durum ve koşullara rağmen Tanrı tarafından ortak var edilmişlerdi.

Efsanede yer alan bilgilere göre Âdem ve Lilith eşitlik konusunda tamamen zıt görüşlere sahiplerdi ama bu zıtlık sadece fikir ayrılıklarından kaynaklanmıyordu. Cinsel yaşantılarında da Âdem baskın bir tutum sergiliyordu. Birliktelikleri sırasında Lilith'in sırtı yere değiyor, altta olan, ezilen, toprağa yakın olan olarak ayrışıyordu. Âdem ise üstte olan olarak kontrol sahibi bir konumda duruyor, sırtını gökyüzüne çeviriyordu.

Günümüzde bile varlığını koruyan bu simgesel dağılım, başlı başına bir hakaret olarak görülür zira yeryüzü anaerkil, gökyüzü ise ataerkil olarak kabul edilir ve bu durum iki uç noktayı oluşturur. Toprağın doğurganlık ve üretkenliği çağrıştırdığı söylenir. Oysa toprak aynı zamanda ölümü, cehennemi, lanetlenmeyi, kötülük ve gizlilik gibi kavramları da betimler. Gökyüzü ise tanrısal olanı ve saflığı çağrıştırır. Gökyüzü güç demektir. Hükmetmek, emretmek anlamına gelir.

Yani hikâye der ki gökyüzü her daim toprağın üstündedir.

Toprak cehennem ise gökyüzü cennettir.

Kadın haramsa erkek sevaptır.

Lilith, bu düzene karşı gelir. Sadece cinsel birleşmelerinde değil, diğer her alanda da söz sahibi olma ve eşitlik talebini dile getirir ama Âdem bu isteğine karşı çıkar. Böylece Lilith, Tanrı'nın yasak adını anarak cennetten kaçar.

Gidişiyle yıkılan Âdem, Tanrı'ya yalvarır ve kadınını geri getirmesini ister. Lilith'i yuvasına dönmesi için ikna etmek üzere üç melek görevlendirilir fakat başarılı olamazlar. Lilith'in geri gelmeyeceğini anlayan Tanrı, bunun üzerine Havva'yı yaratır. Bu sefer kadını Âdem ile denk olacak şekilde topraktan şekillendirmez. Onun yerine Adem'in kaburgasını kullanır. Havva bir parçasını ruhunda bulunduran adama boyun eğmeyi içgüdüsel olarak kabul eder çünkü ondan gelmiştir ve ona gidecektir. Bu uysallığı ve itaatkâr tavırlarıyla Havva kabul görür ve kutsanır. Başkaldıran Lilith ise şeytanla eş tutularak tabulaştırılır.

Yıllar sonra bu psikolojide bir kavram haline gelmişti.

Psikanalist Hans Joachim Maaz, Lilith'in yadsınması ve tabulaştırılması üzerine ortaya çıkan bu duruma Lilith Kompleksi adını verir. Anne olmak istemiyor diye çocuğu reddeden Lilith'in, Tanrı tarafından cezalandırılma hikâyesi aktarım yollarıyla kadına yıllarca aşılanır. Kadın tarafından çoğunlukla bilinçdışı olarak da çocuğa aktarılır. Çocuk tarafından derinden hissedilen, reddedilme ve istenmeme durumu çocuğu hasta eder. Böylelikle de davranış bozuklukları ortaya çıkar. Kıyaslandığında bu durum mutlaka yadsınır çünkü kutsal ve doğru olan Havva'nın tam anlamıyla kendini adadığı anneliğidir.

Toplum kadınların çocuğuna kucak açan, mutlaka evlat sahibi olması gereken Havvalar olmasını ister bu yüzden kimse Lilith olma hakkını kendinde görmez. Ne de olsa Lilithler cinsel açıdan aktif olmayı dert edinmeyen, aynı zamanda bunun illa bir çocuk sahibi olmak adına yapılması gerekmediğini söyleyen toplum gözündeki potansiyel fahişelerdir.

Ataerkil düzenin içinde büyüyen erkekler, kadının mahrumiyetini kabul etmezler çünkü içten içe Lilithlerden korkarlar. Erkeklerin şiddet uygulamasının en büyük nedenidir bu. Aşağılık kompleksine kapılırlar zira bilirler, karşısındaki kadın eşsizdir. Havvalığını bir kenara bırakıp Lilith olursa ona karşılık verir. Bu yüzdendir ki erkekler Lilith'i her zaman zincirlemek zorunda hissederler. Bizden Havva gibi davranmamızı saf, masum, itaatkâr olmamızı fakat Lilith gibi görünerek seksiliğimizi ve dişiliğimizi kaybetmemizi isterler. Onlar için yatak odasında şeytan, hayatlarının diğer bölümlerinde birer melek olmalıyızdır.

İnsanların beni kategorize etmesinden bıkmıştım.

Sıfatlardan nefret ediyordum.

Her daim beni etiketlemeye çalışan toplum, öfkemi harlıyordu. Yaşlı teyzelerin bana bakarken neden hâlâ evlenmemiş olmamı sorgulaması, orta yaşlı

adamların kıyafetlerime karışması, okuldaki hocalarımın bile geleceğimin nasıl sonuçlanacağını tahmin etmeye çalışmasından yılmıştım. Sürekli bir maske takıyordum. Çevremdeki insanların görmeleri gereken o kadın olmaya çalışıyordum. Aksi takdirde dışlanır, ötekileştirilirdim.

Toplum acımasızdı. Bu yaratılıştan gelen bir zalimlikti çünkü o zaman bile beklentiler vardı. İnsanlar had nedir bilmiyor, bir başkalarının hayatlarında söz sahibi olmayı kendilerine hak görüyorlardı. Hepimiz prangalara vuruluyor, dizginlenmeye çalışıyorduk yoksa nasıl yaşayabilirdik ki mercek altında?

Ben kendi zincirlerimi koparalı yıllar oluyordu.

Zihnine yenilerek intihar etmiş bir adamın kızı olarak baskı görmeye başladığım on yaşımdan beri, kimsenin üzerimde söz sahibi olmasına izin vermiyordum. Etrafımdaki insanların adıma konuşmalarını duymuyor, onları umursamıyordum çünkü bunu yapmazsam biliyordum ki dayanamazdım.

Babam bana asla boyun eğmemem, itaat nedir bilmemem gerektiğini söylerdi. Annem bunu yapmaya kalktığında diş gösterse de kendi kızının karısı gibi olmasını istemezdi. Bu da böyle bir çelişkiydi. Eh, ne de olsa o da bir erkekti.

Onun gidişiyle başlayan yalnızlığımı sahiplendiğimde kendi yolumu çizmeye karar vermiştim.

Minimal bir yaşamı kendime misyon edinerek az insan, az eşya, az düşünce, az yorum, az iletişim yollarıyla benliğime çokça huzur depolamıştım. Bunun sonucunda şu an var olduğum kadın haline gelmiştim.

Ben bir Lilith'tim.

Kimsenin sözüne itaat etmeyen, kendi bildiğini okuyan, yalnız kalmaktan korkmayan, insanlar tarafından tabulaştırılan o kadındım.

Ve halimden memnumdum.

Bedenime yansıyan kırmızı ışığın altında beklemeye devam ederken, başımı dikleştirerek etrafıma baktım. Üzerimde dolaşan gözlerde gördüğüm şey, tebessüm etmeme neden oldu. Dakikalar sonra kavga edecek iki kadını izlemek üzere yerlerini almış olan topluluğun bakışlarında açlık vardı.

Yüzyıllar geçmişti fakat umut aynı yöndeydi. İnsanlar başkalarının acılarından keyiflenmeye devam ediyordu. Şimdi bulunduğum bu mekânın içindeki erkeklerin çoğu iki kadının savaşından duyacakları haz ile birkaç gün egolarının tatminliğinde keyif çatacaklardı. Kadınlar ise bu hale düşmedikleri ve düşmeyecekleri için kendilerini üstün göreceklerdi. Ben de kısa bir an için yüzümdeki maskeyi sıyırıp içimdeki canavarı onlarla tanıştıracaktım.

Türkiye'nin zengin ve ünlü simalarının yerlerine geçmesiyle tok bir erkek sesi mekânı ele geçirdi. Görüş alanımda bulunmayan bir adam, neşeyle şakıyarak gecenin başladığını anons ettiğinde büyük bir alkış koptu. Islık çalan ağızlardan dökülen nidalar zihnime kazınırken derin bir nefes aldım.

"Bahisler kapandığına göre sıra maçın başlamasında!" Bağırışıyla yeniden kopan alkış tufanının sonlanması saniyeler aldı. "Sol köşede bu yıl bir kez olsun yenilmeyen dövüşçü, İsimsiz."

Gözlerimi metrelerce ötemde duran kadına çevirdim. Doğruca bana bakıyor, benim gibi dik durmaya çalışıyordu. Esmer tenine geçirdiği beyaz şort ve dar üst ile bütün güzelliğini gözler önüne taşımıştı. Benliğini örttüğü çarşaf olmadığında bambaşka bir insan gibi görünüyordu. Ördüğü uzun saçlarını geriye attı ve yeşil gözlerindeki öfkeyle bana baktı. Nedensiz bir kin vardı bakışlarında. Bana duyduğu anlamsız nefret ile gerilen vücudunu aramızdaki mesafeye rağmen görebiliyordum. Birazdan kozlarımızı paylaşacak olmak ürkütücü bir hal almaya başlayabilirdi tabii ringe adımımı attığım an beni insan yapan bütün duygularımı bir kenara bırakacak olmasaydım.

Tanıtım sırası bana geldiğinde neşeli sesin desibeli arttı. "Sağ köşede ise boyun eğmek nedir bilmeyen dövüşçü, Lilith."

Birbirine çarpılan ellerin yarattığı ahenk ruhumda bir kıpırtı meydana getirdi. Adımı yakaran yabancıların heyecanı beni de kamçılıyordu. Mekânın içine konumlandırılmış ringe ilerlemeye başladığımda aynı orantıda adımlayan rakibim de bana eşlik etti. Tellerle çevrelenmiş gerçek bir kafesi anımsatan alana yaklaştığımda köşede duran adam ile buluşan gözlerim sayesinde nefesim kesildi. Kara gözlerindeki öfke yoğunluğu duruşumu zedelemeye çalışıyordu. Aklından geçenleri tahmin edebiliyordum. Aptallığıma şaşırıyor olmalıydı. Beni anlamasını beklemiyordum. Genelde bunu kimse yapamazdı çünkü beni anlamaları için gerçekliğimi görmeleri gerekirdi ve ben buna müsaade etmezdim.

Kollarını göğsüne dolamış, heybetli bedeniyle az ilerimde dikilen adamın bir nebze de olsa bana güvenmesini dileyerek tebessüm ettiğimde yüzündeki ifadede bir sarsılma gerçekleşti. Öfkesi bakiydi lâkin kendime duyduğum güveni takdir etmeden de duramıyordu.

Ona yanaştığımda bakışlarını yüzümden ayırmadan uzanarak bileklerimi kavradı ve parmaklarıma sardığım bandajın sıkılığını kontrol etti. Yüzümü tavaf eden gözleriyle iç çekip konuştuğunda dudaklarından sıyrılan sözleri zihnime not ettim.

"Rakibinin sol bacağında yara var. Yeni gibi duruyor, acısı tazedir."

Kaşlarımı çatarak doğruca ringin diğer tarafına baktığımda, kastettiği noktaya odaklandım. Lelah sol bacağındaki diz kapağının altını siyah bir bandaj ile sarmalamıştı. Hektor söylemese yaralı olduğunu anlamaz, denge bantlarıyla dövüşe çıktığını zannederdim.

"Oraya saldır. Bir noktadan sonra acı eşiği zayıflar ve pes eder."

Karşımdaki adamın tok sesiyle tekrar ona baktığımda endişesi midemin kasılmasına neden oldu. Kaygısı saf ve katıksız ilgiye karışan öfkesinin ardında saklanıyordu.

Başımı sallayarak onu anladığımı belirttiğimde hâlâ bileğime dolanmış olan elleriyle karşımda dikildi. Beni bırakmak istemiyor gibi bir hali vardı. Tavrına tezatlık oluşturan bir resmiyet ve soğuklukla konuştuğunda aniden geri çekildi. "Dikkatli ol."

Dudağımın kenarı yavaşça kıvrıldığında onu şaşırtan tebessümüme engel olamadım. Korku nedir bilmez bir adama benziyordu. Bana her zaman yıkılmaz bir dağı anımsatıyordu. Sanki hiçbir şey onu etkilemez, tufan kopsa onun tek bir dalını oynatamazdı. Eğer böyleyse neden şu an karşımda çaresizlik nedir anlamamı sağlayan bir ifadeyle duruyordu?

Bakışlarımı kaçırarak ringe çıktığımda, ağızlığımı takarak köşeme iliştim. Topuz haline getirdiğim saçlarımı sıkılaştırarak kâküllerimi savurduğumda, hafif bir tempoda zıplayarak ısınmaya çalıştım. Çıplak ayaklarını keçe kumaşın üzerinde aşınırken derin nefesler aldım.

Lelah karşıma geçtiğinde gözlerim bir kez daha üzerinde dolaştı.

Doğduğu yerde onun sesini, ismini, görüntüsünü almışlardı. Benliğini gölgelemek istemişler, ona konuşma hakkı vermemişlerdi. Toplumu onun Havva olmasını istemiş, bunun için çabalamış ve ona fikrini sormadan baskıya maruz bırakmıştı.

Tebessüm ettim.

Karşımda bütün dik başlılığı ve meydan okuyan bakışlarıyla dururken anlıyordum ki aslında o da bir Lilith idi.

Düzene ve zincirlere karşı koyan, bunun uğruna yuvasını terk ederek annesiyle kardeşi için savaşan bir kadındı. Ona saygı duymamam imkânsızdı. Lelah'ın bakışları yüzümdeki tebessüme kaydığında, alaycı bir tavır sergilediğimi düşünerek öfkelendi. Oysa öyle bir amacım yoktu. Yine de istediği sonuca varabilirdi çünkü ona olan saygım dövüşte yumuşak davranacak olmamı sağlamazdı.

Ringin ortasına yerleşen hakem uzun boylu, orta yaşlı bir adamdı. Ringin karşısında,ilk sırada oturan otel sahibini odağına almış hakemin bakışlarına eşlik ettim. Yuvarlak gözlüklerini karanlığa rağmen takan kişi, üzerine geçirdiği beyaz gömleğindeki düğmelerin yarısını açarak göğsünü göz önüne sermiş, siyaha çalan uzun saçlarını salarak yüzünü gölgelemeyi başarmıştı. Kalın purosunu dudaklarından çekip başını yavaşça salladığında, elinde duran uzun taşlı bastonu sıkıca kavradı. Maçın başlayabileceğini işaret vermesiyle hakem Lelah ile beni yanına çağırdı.

Siyah tişörtlü, orta yaşlı adamın işaret ettiği noktaya ilerlerken gözlerimi karşımdaki kadından ayırmadım. Yeşillerindeki öfkeyle yüzümü tavaf ediyordu. Oldukça agresif bir tavır içerisindeydi. Sanırım kendini maçtan önce bu şekilde motive ediyordu. Ben buna ihtiyaç duymuyordum çünkü kendimden emindim.

Babamın ölümünden sonra geçirmeye başladığım öfke nöbetleriyle ara verdiğim dövüş sporlarına geri dönmüştüm. Bana öğretmeye çalıştığı ninjutsu eğitimimi tamamlayamasam da kick boksta ustalaşmıştım. Sadece bedenimi değil, zihnimi de güçlendirmeyi ihmal etmemiştim çünkü babamın bana bıraktığı en büyük öğretilerden biri buydu. Her zaman derdi, içi boş ise en sağlam gözüken duvar bile yıkılırdı.

Stratejik davranmak ilkemdi. Her şeye politik yaklaşır, fevri davranmamak için elimden geleni yapardım.

Karşımdaki rakibime bakarak onu psikolojik olarak yıpratmak istedim ve alaycı tebessümümü genişleterek elimi ona doğru uzattım. Maç başlamadan önce selamlaşmamız gerektiğinden, kibarlığımı görmezden gelemedi. Parmakları elimi kavradığında, sıkıca sarmalamaya çalıştığı tenimi kasarak bunu yapmasını engelledim. Zümrüt gibi parlayan yeşillerine tutunarak, derinliklerinde sakladığı gerçekliği görmeye çalıştım. Korkusunu gölgelemeye, bunu öfkesini öne sürerek yapmaya çalışıyordu.

Hakem ikimizi ayırıp farklı köşelere gönderdiğinde, boynumu geriye atarak çatırdamasına neden oldum.

Kafes dövüşlerinde kullanılan bütün teknikler tamamen diğer spor dallarına ait olan tekniklerdi. İstediğin şekilde dövüşebilirdin. Kural ve acıma yoktu. Rakibin pes edene ya da bilinçsiz düşene kadar savaşırdın. On yedi maça çıkmış ve sadece bir kez yenilmiştim. Benim üç katım olan o adam yüzünden iki gece hastanede yatmış, arkadaşlarıma yalan atarak kaza geçirdiğimi söylemiştim.

On sekizinci maçımın şeref konuğu tam karşımdaydı.

Bacaklarımı omuz genişliğinde açarak gardımı almak üzere kollarımı kaldırdım. Sağ kolum vurmaya hazır bir konumda diğerinden biraz önde duruyordu. Sol kolumu yüzümü koruyacak kadar üste çıkartıp kalçamı hafifçe çevirdiğimde, parmak uçlarımda zıpladım. İşittiğim gong sesiyle maçın başladığını anladığımda rakibim haddinden fazla bir agresiflik ile üstüme atladı. Lelah ardı ardına yumruklarını savurmaya başladığında ilkinden kaçınarak eğildim. İkincisi ise kulağımı sıyırdı. Onu uzaklaştırmak isteyerek sağa doğru yönelip belimi hafifçe eğdim ve karın boşluğuna kroşemi geçirdim. Acı dolu bir nidayla mırıldanarak geri çekildiğinde, gözlerini gözlerimden ayırmadı.

Saf bir nefretle bana bakarken ikimiz de nefes nefeseydik.

Ani bir sıçramayla sağ tekmesini bana savurduğunda omzuma aldığım darbeyle sendeledim. Bedenime yayılan acı dalgasını umursamadım. Sağ yumruğunu çeneme geçireceği sırada kolumu kaldırarak parmaklarının hedefine ulaşmasını engelledim. Set haline getirdiğim kolum, yumruğunu engellediğinde vakit kaybetmeden vücudumu doksan derecelik bir açıyla döndürerek yumruk haline getirdiğim parmaklarımı çenesine indirdim. Eklemlerimdeki ağrı

hissettiğim hazzı gölgeleyemedi. Rakibim geriye doğru savrulduğunda, gardımı kuşanarak etrafında adımladım.

İzleyicilerin bağırışları şiddetini artırıyor, kimisi ismimi yakararak bana destek oluyordu.

Lelah saniyeler içinde kendine gelip sersemliğinden kurtulduğunda, hafifçe zıplayarak bana yanaştı ve yumruklarını peşi sıra savurdu. Geriye çekilerek hamlelerinden sakındığımda hızla sıçrayıp kendi ekseninde döndü ve mide boşluğuma bir tekme savurarak beni ringin köşesine fırlattı.

Hissettiğim keskin acı algılarımı yıktığında geri planda duran öfkem ön safhalardaki yerini almaya başladı. Mideme saplanan azap nefesimi noktalamış, bedenimi kaskatı etmişti. Lelah üstüme atlayarak dizlerini karnıma geçirmek üzere kaldırdığında avuç içlerimle darbelerini engelledim. Tenime değen dizindeki şiddet parmaklarımı sızlattı. Avuç içlerime indirdiği darbeler bedenimin kontrolünü sekteye uğratıyordu. Yakınlığını fırsat bilerek başımı öne savurup burnuna kafa attığımda, dengesini sarstım. Açığını yakalayıp az önce bana yaptığı gibi karnına bir tekme savurdum ve onu ringin ortasına düşürdüm.

Rakibim yüzündeki acıyı saniyeler içinde yok edip hızla doğrulduğunda, ayaklanmasına müsaade etmeden Hektor'un bahsettiği bandajlı kısma tekmemi geçirerek sırtüstü uzanmasına neden oldum.

Şiddetli darbem bağırmasını sağladığında ilk raundun bittiğini işaret eden gong sesini işittim.

Alkışlar eşliğinde köşeme çekilerek demir parmaklıkların ardından bana bakan adamla gözlerimi buluşturduğumda, derin nefesler aldım ve sakin kalmaya çalıştım. Midemdeki ağrı hissettiğim adrenalin sayesinde sızısını hafifletirken Hektor'un uzattığı şişeyi aldım. Kapağını açarak sudan ufak bir yudum içtim. Bana bakan gözlerin sahibinin benden daha öfkeli ve gergin olduğunu fark etmek kaşlarımı çatmama neden oldu. Dik duruşunu bozmadan konuştuğunda işittiklerim karşısında afalladım.

"Lelah'ın antrenörü gizlice dövüşünüzü kaydediyor."

Omzumun ardından diğer tarafa bakarak gözlerini kaçıran adamı fark ettiğimde ağızlığımı çıkarıp önüme döndüm. İllegal dövüşlerin tek kuralı yaşanan her şeyin son derece gizli kalmasıydı. Bu yüzden telefonlar toplanır, kamera gibi cihazların içeriye sokulması söz konusu dahi olmazdı. Bizi kaydeden adamın yakalanması demek canının tehlikeye düşmesi demekti. Böylesine büyük bir riski niye almıştı?

"Lelah saldırgan ama kendini geri tutuyor." Kara gözlerine tutunduğumda dövüş sırasında fark ettiğim detayları ona aktardım. "Eğer bana zarar vermek için o kadar parayı kabul etmediyse başka bir nedeni olmalı." Mırıltılar halinde dudaklarımdan dökülen teorim ile içime bir sıkıntı yerleşiverdi. "Sence onu tutan ruh hastası bunca zahmete sırf nasıl dövüştüğümü görmek için mi girdi?"

Parmaklarımın arasında duran şişeyi aldı. Kararlı bir tınıyla emretti ve ben komutanını dinleyen bir asker gibi ona kulak verdim.

"Agresif davranıp kızı kışkırt. Saldırganlığına rağmen yine de kontrolünü kaybetmezse cevabımızı almış oluruz."

Mantıklıydı. Rakibimin sınırlarını zorlarsam düşüncemin doğruluğundan emin olabilirdim. Başımı hafifçe sallayıp geri çekildiğimde planını uygulamak üzere önüme döndüm ve ağızlığımı takarak içimdeki ateşi harlamaya çalıştım.

Lelah köşesinden ayrılıp karşıma dikildiğinde, işittiğim gong sesiyle vakit kaybetmeden sol ayağımı tabanını yerden ayırmadan eksen vazifesi görmesi için çevirdim. Sağ ayağımı yukarı kaldırırken dizimi karnımın orta seviyesine çektim. Vuruşumu mümkün olduğu kadar yükselterek tekmemi savurduğumda, Lelah boğazının birkaç santim altına aldığı darbeyle geriledi. Nefesinin kesilmesini fırsat bilerek aparkata başvurdum. Yumruk haline getirdiğim parmaklarımı sıkarak aşağıdan yukarıya doğru bir yol çizdim ve çenesinin altına vurdum. Gerileyerek kafesin demirliklerine çarptığında, şaşkın bakışlarını gözlerime iliştirdi. Benden beklemediği bir performansla karşılaşmış olmak onu şaşırtmış olmalıydı. Rakiplerimin genel algısı buydu. Benim gibi narin ve zarif görünen bir kadının böylesine vahşileşebileceğini düşünmeyerek peşin hükümlü davranıyorlardı. Bu da onları yenmemde bana yardımcı olan bir etken haline geliyordu.

Karşımdaki kadın saniyelik bir zaman diliminde sersemliğini bir kenara bıraktı. Damarına basmıştım, görebiliyordum. Yeşil gözlerinde bir tufan kopuyordu.

Şu an üstüne atlayıp işini bitirebilirdim fakat karşılık vermesini istiyor, şiddetini ölçmeyi diliyordum. Alev saçan bakışlarına tutunarak alaycı bir mizaç ile tebessüm ettiğimde bağırarak bana doğru koşmaya başladı. Bir anda üstüme atlayıp kollarını belime doladığında, bileğime ayağını geçirerek dengemi sarstı ve anlamadığım bir çeviklikle beni yerle bir etti. Sırtımın zeminle buluşması nefesimi keserken başımı çarpmam üzerine dünyam kararır gibi oldu. Yumduğumu fark etmediğim gözlerimi aralayarak kendime gelmeye çalıştım fakat başarılı olamadım çünkü çeneme inen yumruk ile savrulan başım bana zaman tanımadı.

Zihnimde bir uğuldama vardı.

Bakışlarım beni izleyen adamı buldu. Ellerini ardında birleştirmiş, bir yay gibi gerilmişti. Sanki benden bir işaret bekliyordu. Ona istediğini versem saniyesinde beni bu çukurdan çıkaracaktı. Oysa anlamalıydı, hissettiğim acı kendime duyduğum nefreti gölgeliyordu. Hissettiğim azap, bana hâlâ hayatta olduğumu düşündürtüyordu.

Beni izleyen adama bakarak tebessüm ettiğimde katran karası gözlerindeki öfke harlandı. Aniden bir yumruk darbesi daha yiyerek başım diğer tarafa

savrulduğunda, dudaklarımdan bir kıkırtı kayıp gitti. Gülüşümü örten sesler kulaklarımda yankılandı. Kalabalıktan kopan bağırışların şiddeti artmıştı.

Lelah sert oynamaya başlamıştı. Bu işime gelirdi. Şimdi ona duyduğum sempatinin üstünü örtebilirdim.

Kolumu kaldırarak sağdan yaklaşan darbeyi engellediğimde, doğrularak rakibimin karaciğerinin olduğu konuma ardı ardına yumruklarımı indirdim çünkü insan vücudundaki bedeni zayıflatan en hassas noktalardan biri karaciğerdi. Bu bilgiyle saldırdığımda Lelah acıyla bağırarak yana devrildi ve ben en az onun kadar çevik bir çabukluk ile üstüne çıktım. Az önce bana yaptığı gibi yumruğumu çenesine indirdiğimde vücutlarımızın arasındaki boşluktan bacağını kendine doğru çekti. Anlamadığım bir hızla omzuma bir tekme savurup beni geriye düşürdüğünde, havada kalan bacağına kollarımı doladım. Aynı şekilde kendini yana yatırarak bacağımı yakaladı. İkimiz de başlarımız ile birbirimizin bacaklarını sıkıştırdığımızda kilit pozisyonundaydık. Ondan önce davranarak bedenimi hafifçe yana yatırdım ve belimden kuvvet alarak çenesine sağlam bir tekme attım. Başı geriye savrulup ağızlığı fırlayarak yere düştü. Dişlerinden süzülen kanlar ve yüzüne yerleşen acıyla bacağımı saran kolları çözüldü.

Gong sesiyle bir küfür mırıldandım. İki dakika yeterli gelmemiş, onu pes ettirememiştim. Ayağa kalkarak kendine gelmeye çalışan kadına baktığımda dudağını patlattığımı gördüm. Çenemdeki sızıyla ağızlığımı çıkarıp köşeme çekildiğimde sırtıma saplanan acıyı umursamadım.

Parmakların arasından bana bakan adama yanaştığımda inme inmiş gibi duruyor olmasına endişelenerek ona yanaştım. Bakışlarını benden ayırmadan öylece bakmaya devam ettiğinde, konuşma ihtiyacı hissettim. "İyi misin?"

Dudaklarımdan dökülen sözlere eşlik eden kesik nefeslerim başımı döndürdü. Sorum ile tek kaşı havalandı. Birkaç adımda yanıma sızıp aramızdaki mesafeyi kapattı ve ben nedensizce parmaklıkların bizi ayırdığına şükrettim çünkü ilk defa gözüme bu kadar korkutucu geliyordu. Çenesini öyle bir güçle sıkıyordu ki her an kendine zarar verebilirdi. Boynunda atan damar gözle görülür bir ritme sahipti. Bakışlarındaki karanlık üzerime çöktü. "Bu soruyu benim sana sormam gerekmez mi?"

Sızlayan bedenim sorusunu cevaplar gibi acıyla kasıldığında, dudaklarımı birbirine bastırarak tepki vermemeye çalıştım.

"Güzel yüzünde morluklar var. Rakibin saniyeler önce az kalsın bilincini kaybetmene neden olacaktı ve ben bir korkuluk gibi burada dikilmekten sıkılmaya başlıyorum." Tok sesinde hayat bulan her kelime intihara meyilliydi. "Ayrıca şu antrenör bozuntusu biraz daha ceketinin cebine iliştirdiği kamerayla sizi çekmeye devam ederse bu gece burada bir değil, iki dövüş gerçekleşecek."

"Yüzümü güzel mi buluyorsun?"

Dudaklarımdan kayıp giden sorum ile afalladığında, tebessüm ettim. Onunla dalga geçtiğimi sanabilirdi fakat asıl amacım öfkesini sonlandırmaktı.

"Cidden söylediklerim arasından ilgini çeken tek kısım bu mu?"

Başımı aşağı yukarı sallayarak onu yanıtladığımda gözlerini devirdi.

"Kızın sana büyük bir zarar vermek adına tutulmadığı bariz." Ellerini demirliklere yaslayarak üzerime kapandığında yanında minicik kaldım. "Anlaşılan ona parayı veren manyağın tek derdi senin dövüşünü izlemek ki bunun nedenini deli gibi merak ediyorum."

Konuyu değiştirmesini umursayamadım çünkü doğru söylüyordu. En azından içinde bulunduğumuz durumdan çıkarabileceğimiz en mantıklı sonuç buydu.

"Maçı bitir."

Emir niteliğindeki sözleriyle duraksadım. Ona karşı çıkamayacak kadar sersemlemiştim.

"Antrenörü sıkıştırmak istiyorum." Sinsi bir tebessüm ile diğer tarafta kalan adama baktığında aklından geçen şeylerin kan ve acıyla süslendiğine emindim. "Onu konuşturabilirim."

Haklıydı.

Dövüşü noktalayabilirsem maçtan sonra gerçekleşecek kutlama sırasında onunla konuşabilir, Hektor'un aklındaki planı gerçekleştirmesine zemin hazırlayabilirdim. Ayrıca az önce yüzünü dağıttığım kadınla da görüşmek istiyordum. Bildiği şeyleri öğrenebilirsem bir sıfır öne geçebilirdik. Başımı sallayarak onu anladığımı belirttim. Gerileyip önüme döndüm ve ağızlığımı takarak durdum.

Lelah dudaklarındaki kanı silerek ağızlığını taktığında, oldukça öfkeli görünüyordu. Alınmaca yoktu, sonuçta o da az kalsın benim çenemi kırıyordu.

Karşıma dikildiğinde ikimiz de gardımızı aldık ve gong sesi duyuldu.

Lelah sabırsız bir tavırla sağ bacağını kaldırıp bir tekme savurduğunda, geriye çekilip elim ile ayağını ittirdim ve aynı hızla sol bacağımı ona savurdum. Benim gibi darbemi engelleyerek eğildiğinde, hızla karın boşluğuma yumruğunu geçirdi. Vücudumun bir puta dönüşmesine neden olan sızı nefesimi tutmamı sağladı. Hissettiğim acıyla dişlerimi sıktığımda emin oldum, kavgamız alevlenmeye başlıyordu. Tezahürat sesleri gittikçe artarken izleyiciler de bunun farkına varmış gibi ayaklandı. Lelah sol yumruğunu çeneme geçirerek gerilememe neden olduğunda, çevik bir hareket ile dengemi sağlayıp gelecek diğer yumruğu engelledim ve duruşu için büktüğü dizine sert bir tekme attım. Acıyla homurdanarak yeşillerini gözlerime kilitlediğinde, öfkem arşa tırmandı.

Öncü bir atak ile yumruklarımı karşımdaki kadına savurduğumda hepsinden ustalıkla kaçındı fakat tekrarladığım el hareketlerimden sonra bir tekme savuracağımı fark edemediği için gelecek hamlemi kestiremedi. Bunu fırsat bilerek ona yanaştım ve ellerimi omuzlarına iliştirip onu eğdikten sonra

kaldırdığım sağ dizimi iki kere karnına geçirdim. Hissettiği acıyla bağırarak beni ittirdiğinde, dirseğini göğsüme geçirerek beni kendinden uzaklaştırdı.

Aramızdaki mesafenin verdiği fırsatla eğildim ve eksenimde dönerek uzattığım bacağımın yardımıyla ayağını kaydırdım. Yere düşmesiyle topuğumu karnına geçirecektim ki kendini yuvarlayarak uzaklaştı. Kalkmasına izin vermeden bir tekme daha savuracağım sırada bacağımı yakalayarak dengemi bozdu ve beni çekerek yere, yanına düşürdü. Üzerime atlayacağını fark ederek önce davrandım. Karnına geçirdiğim tekmeyle geriye savruldu ve bunu kullanarak, hızla ellerimden güç alıp doğruldum. Yine karşı karşıyaydık. Aynı anda kollarımızı kaldırıp gardımızı aldığımızda kalabalıktaki haykırışlar kulağımı tırmaladı. İzleyiciler kana açtı ve birimizin diğerinin işini bitirmesini sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Saldırıya geçerek karşımdaki kadına doğru bir atakta bulunduğumda eğilerek belimi kavradı ve beni kendiyle birlikte yerde yuvarladı. Sırtıma çıkarak kollarını boynuma doladığında, kesilen nefesim ile alarma geçtim. Gözlerim irileşmiş, ciğerlerimden bir çığlık yükselmişti. Soluğumun noktalanması kanımı kaynattı. O üstümdeyken hızla doğruldum. Bacaklarını belime dolayarak bana adeta yapıştığında, boynumdaki baskını artırdı. Görüş alanıma giren siyah lekeler bana bilincimin her an veda edebileceğini düşündürttü.

Bedenime dolanan kadından kurtulmalıydım.

Hem de hemen.

Gerileyerek üstümdeki kadını kafesin demirliklerine çarptım. Bedenine saplanan acıyla inlese de beni bırakmadı. Kendimi öne çekerek bu sefer daha sert bir şekilde sırtının kafese girmesine neden oldum. Bütün sesler boğuklaşmış, zihnimdeki şalter hissettiğim öfkeden dolayı atmıştı. Çarpmanın etkisiyle boynumdaki kollarından biri baskıyı yitirerek öne savruldu. Onu kavrayarak eğildim ve var gücümle üstümdeki bedeni savurarak yere çarptım. Bağırışı mekânda yankılanırken derin nefesler alarak ona doğru sendeledim.

Pes edeceğini düşünsem de beni haksız çıkararak doğrulmaya çalıştı. Ona vakit tanımadan yakasına yapışıp dizimi karnına ardından da çenesine geçirdim. Acıyla gerilediğinde peşini bırakmadım ve bu sefer yumruklarımı bedenine vurarak her darbemde şiddetimi artırdım. Bu saçmalığı sonlandırma isteğim beni çileden çıkarmıştı. Sersemleyen ifadesiyle bana baktığında, noktayı koyarak son bir tekme savurdum ve rakibimin kafesin demirliklerine çarparak yere yığılmasını izledim.

Lelah, yüzüstü düşmüş gözlerini yumarak acıyla inlemeye başlamıştı. Kalabalık ise adımı haykırıyor, bahsi kazananlar beni ilahlaştırıyordu. Hakem rakibimin yanına giderek saymaya başladığında, kesik soluklarım ile başımı dikleştirdim. Vücuduma saplanan acılar tebessüm etmeme neden oluyor, hastalıklı bir zafer sevinci benliğimi kuşatıyordu.

"Yedi, sekiz, dokuz."

Hakem doğrularak maçın bittiğini işaret ettiğinde, kalabalığın sevinci katlanarak arttı. Ruhumu ele geçiren tatmin duygusu benliğimi rahatlatan bir maddeden farksızdı. Damağımda mayhoş bir tat bırakan haz, soluğumu güçlendirdi.

Gözlerimi rakibimden ayırdığımda omzumun ardından geriye baktım. Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyordum. Beni izleyen bir çift katran karası göz ile buluştuğumda afalladım. Gözlerimi kısarak ona doğru döndüğümde, gördüğüm şeyin gerçekliğine inanamadım. Hektor parmaklıkların ardında dikilirken beni şaşırtan bir neşeyle tebessüm ediyordu. Az önceki öfkesi yerini farklı bir duyguya bırakmıştı. Gözlerinde gördüğüm şey, kalbimi tekletti.

Beni izleyen adamın bakışlarında bir hayranlık vardı.

Sanki benimle gurur duyuyordu.

Lelah yerinden doğrulamayarak sağlık ekipleri tarafından kafesten çıkarıldığında, hakem yanıma gelerek bileğimi kavradı. Kolumu kaldırarak kazandığımı resmen anons ettiğinde, üzerime yağan alkışları karşılayarak gülümsedim.

Bütün ıstırabım tam bu noktada sonlanıyor ve ben yaşadığım süreç boyunca tam olarak bu anlarda gerçekten hayatta olduğumu hissediyordum.

Kafesten çıktığımda Hektor yanıma gelerek, omuzlarıma siyah hırkamı bıraktı. Ter içinde kalan bedenimi örtüp bana baktığında gözlerine odaklandım.

"Umarım paranı Lelah'ya yatırmamışsındır."

Derin bir kuyuyu anımsatan gözlerinin ardında bir mum ışığının cılız aydınlığı vardı.

"Bütün servetimi uğruna feda edebilirim, *Lilith*." Bana yanaşarak bir şeyi anlamamı ister gibi kelimelerinin üstüne basa basa konuştu. "Kazansan da kaybetsen de."

Bana hitap ediş şekli kalbimi dağladı zira Lilith, gece demekti.

Boğazımda bir düğüm meydana geldi. Bilmeden bana gerçekliğim ile seslenmiş, yine içimdeki o küçük kıza dokunmuştu.

Başımı döndüren şey o muydu, yoksa aldığım darbeler mi emin olamadım fakat halimden memnundum çünkü sözlerindeki doğruluğu gözlerinden görebiliyordum. Hektor'un bakışları bir süre yüzümü inceledi. Ardından kaşlarını çatarak etrafı izledi. Kalabalık kutlama için servis edilen içkilerini yudumlamaya başladığında kaybedenler bir köşede ağlaşmak ile meşguldü. Mekânı terk eden ve gözden kaybolan kişiler ise Lelah ve antrenörüydü.

Kendi eksenimde döndüğümde bakışlarımla etrafı taradım. Sırtım Hektor'un bedenine çarptığında, hissettiğim acıyla dudaklarımı birbirine bastırarak sessiz kaldım. Canımın yandığını belli edersem içimi yiyen bir üslup ile söylenmeye başlardı.

"Lelah'ı tıbbı bakım için götürmüş olmalılar." İşittiklerim beni rahatlattı. "Onu bulsan iyi olur, ben de antrenörü ararım."

Başımı sallayarak son kez ona bakıp yanından ayrıldığımda, omuzlarımda duran hırkayı üzerime geçirdim. Kafesin yanında duran spor ayakkabılarımı aceleyle giydim. Mekânın içinde hızla adımladığımda bana değen gözler ve kulağıma erişen tebriklere tebessüm ederek karşılık verdim.

Arka tarafta kalan koridora ulaşıp, sağlık görevlilerinin bulunduğu alana yürümeye başladığımda kalbim gümbürdedi. Maçın heyecanına kendimi öylesine kaptırmıştım ki perdenin arkasında saklanan gerçeği unutmuştum. Lelah bana zarar vermek için tutulmamıştı. Kibirli davranmak istemezdim fakat onda o potansiyel yoktu. Eğer benim için bir tehdit oluşturmamak adına görevlendirildiyse bundan çıkarılacak tek mantıklı sonuç, onu kiralayan kişinin dövüşümü izlemek istemesiydi.

Dudağımı dişleyerek yürümeye devam ettim.

Bu arzuyla yola çıkan psikopat her kim ise direkt dövüşün olduğu yere gelmek istememişti. Aklıma değen gerçeklikle duraksadığımda düşüncelerime hayret ettim. Bunca zahmete girerek dövüşümü birinci elden izlemek istememesinin nedeni yüzünü göstermemek olabilirdi. Durum buysa varılacak sonuç, simasını tanıyabileceğimi düşünmesiydi.

Ne yani, bu oyunu kurgulayan hastalıklı zihin tanıdığım biri miydi?

Nefesimi kesen bu düşünce başımdaki ağrıyı şiddetlendirdi. Paranoyaklık ettiğime inanmak istiyordum. Belki de bunca zahmete girmesinin asıl nedeni kimliğini riske atmamaktı. Onu tanımasak bile yüzünü yine de göstermek istememiş olabilirdi ya da bu gece daha önemli bir planı vardı ve zamanını benim saldırganlığım ile harcamak istememişti.

İç geçirerek homurdandığımda yürümeye devam ettim. Olasılıklar fazlaydı ve hepsi de akla yatkın geliyordu. Bariz olan şeyin ardındaki gizem ise asıl odaklanılması gereken noktaydı. Ruh hastası manyak, neden benim dövüşümü görmek istemişti? Bunun altında nasıl bir art niyet vardı?

Mekâna girerken herkes aranıyordu. Lelah'ın antrenörü o kamerayı sokarak büyük bir riski göze almıştı. Bu yüzden başı belaya girebilirdi. Belki de adamı bununla tehdit edersek korkup bizimle işbirliği yapardı. Tabii bunun için önce onu bulmamız gerekirdi.

Sağımda kalan siyah perdeyi çekerek sağlık görevlilerin bulunduğu alana girdiğimde, bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Boş sedyelerin arasından bana doğru gelen hemşire gözlerime tutunduğunda konuştu.

"Merhaba, nasıl yardımcı olabilirim?" Tebessüm ettiğinde bakışlarını yüzümde dolaştırdı. "Çenene bakmamı ister misin?

Sözleriyle yüzümde morluklar olduğunu hatırladım. Başımı iki yana sallayarak teklifini reddettim. "Bu geceki diğer dövüşçü yani İsimsiz, nerede?"

"Ah, saniyeler önce gitti."

Verdiği cevap ile göğsüm sıkıştı. "Gitti mi?"

"Evet, aslında dinlenmesi gerekirdi ama takım elbiseli bir adam gelip onu aldı." Eliyle koridorun sonunu işaret etti. "Gideli çok olmadı, belki yetişirsin."

Yerimden fırladığımda perdenin ardından sıyrılıp, koridorun sonuna doğru koşmaya başladım. Acil durumlar için konumlandırılan çıkış kapısını fark etmek kendime öfkelenmeme neden olurken salaklığıma hayret ettim. Olasılıkları iyi değerlendirememiştik ki bu, benim sindirebileceğim bir aptallık değildi. Parmaklarımı kapının uzun demirine iliştirip ittirdim. Omzumdan yardım alarak kapıyı araladım. Kendimi aniden ara sokağa atarak soğuk havanın yanan tenimi kırbaçlamasını sağladığımda, hızla önümden geçip giden arabanın ardından bakakaldım. Siyah araç sağa dönerek gecenin içinde kayboldu ve ben yenilginin verdiği acımtırak tat ile kalakaldım. Ellerimi saçlarımın arasından geçirerek lanet okudum.

Lelah ellerimizin arasından kayıp gitmişti.

Az önceki galibiyetimin üstüne çöreklenen mağlubiyetim algılarımı köreltti. Elbette kaçıp gideceklerdi, bizimle sohbet etmek için partiye kalacak halleri yoktu.

Sinirle homurdanıp kendime sövdüm. Kötü haberi Hektor'a ulaştırmak üzere içeriye girerek hızlı adımlar ile koridorda ilerlemeye başladım ve üzerimden düşen büyük hırkayı çekiştirdim. Bu gecenin sonunda elde ettiğimiz tek şeyin, hiçbir şey olması kanıma dokunuyordu.

Dövüşün gerçekleştiği alana girerek gözlerimle etrafı taradığımda karşılaştığım manzarayla öfkem harlandı. Sanırım karşımdaki tablo yenilgimi ikiye katlıyordu.

Tek kaşım havalanırken yanağımın içini dişledim. Antrenörü bulması gereken adam, az ilerimde payetli elbiseleriyle disko topu gibi parlayan iki sarışın kadın ile konuşuyordu. Bunun bir nedeni var mıydı, yoksa ciddiyetsizin teki miydi? Sonuçta buraya eğlenmek için gelmemiştik. Bunun farkındaydı, değil mi?

Kadınların yüzlerindeki gülümsemeler sinirlerimi bozduğunda Hektor'un zorlama tebessümünü gördüm. Bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi aniden bana döndü ve ifadem onu keyiflendirmiş olmalıydı ki dudağının kenarını kıvırdı. Benden gözlerini ayırmadan bir şeyler söyleyerek kadınların yanından ayrıldığında, kollarımı göğsümde birleştirdim. Beyefendi tanımadığı insanlarla flört ederken ben bizi bu noktaya getiren manyağı bulmak için oradan oraya koşturuyordum.

Ellerini siyah pantolonun ceplerine iliştirerek karşıma dikildiğinde, ona dik dik baktım.

"Lelah gitti." Beklediğimden daha öfkeli çıkan sesim ile dişlerimi sıktığımda kendimi tutamayarak söylendim. "Antrenörü bulman gerekmez miydi?"

"Aynen ama dikkatim dağıldı." Başıyla gerisinde kalan kadınları işaret etti. "Paralarını sana yatırmışlar. Tebriklerini iletmemi söylediler."

Dikkatim dağıldı mı demişti o?

Histerik bir tebessümle ona yanaşarak gözlerinin içine baktım. Dilimin kemiği kırıldı ve engel olamadığım bir sinir harbi gün yüzüne çıktı. "Bence sen burada kal, dikkatini dağıtmaya devam et çünkü yardım etmekten başka her şeyi yapıyorsun. Bu olaya ciddiyetle yaklaşmadığın sürece de yanıma yanaşma."

Ardımı dönüp gideceğim sırada alaycı tebessümünün genişlemesiyle kalakaldım.

"O kadınlar ile konuşuyordum çünkü daha öncesinde Lelah'ın antrenörünün yanındaydılar." Sözleriyle beni afallattığında, yanıma yanaşarak kişisel alanımı yerle bir etti. Gözlerindeki ışıltı duyduğu keyfin nişanesiydi. "Sana sarışınlar ilgimi çekmiyor dememiş miydim?"

Sorusuyla yutkunamadım. Beni dinlediğini hatırlayarak bakışlarımı kaçırdığımda kendime kızmakla meşguldüm.

Tok sesini işittiğimde gözlerimi tekrar ona çevirdim.

"Dikkatimi dağıtan şey, edindiğim bilgi oldu. Pembelinin söylediğine göre Lelah'ın antrenörü bir parti düzenliyormuş."

"Güzel, adamın partisine gidip onu kıstırabiliriz ama yine de Lelah'ı kaybettik." Dudağımı dişleyerek başımı iki yana salladım. "Ondan daha fazlasını öğrenebilirdik."

Cebinden telefonunu çıkararak ekranı bana çevirdiğinde, gür sesiyle konuştu. "O zaman Lelah'ın çantasına takip cihazı yerleştirmem iyi olmuş."

Ekranda yanıp sönen kırmızı noktaya bakarak gülümsediğimde kendime engel olamamıştım. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatarak başımı kaldırdım ve siyah diyebileceğim kadar koyu olan gözlere tutundum.

"Gerçekten insanı sinir eden bir yapın var," dediğimde başını dikleştirerek bakışlarını kaçırdı. Saklamaya çalışsa da tebessümünün genişlediğini görmüştüm. "Teşekkür ederim."

Gözlerimi devirerek gülümsememi gizledim ve ona ardımı dönüp ilerledim. Hızlı davranıp otelden çıktığımızda maçtan önce Hektor bütün eşyalarımızı arabaya yüklediği için şanslıydık. Şortumun ve sporcu sutyenimin açıkta bıraktığı tenim üşümeme neden olduğunda kalın hırkaya sıkıca sarıldım. Lüks aracı getiren valeye Hektor para verirken ben çoktan arabaya binmiş ve klimayı sonuna kadar açmıştım. Vücudumu ısıtmaya çalışarak hırkanın kollarını avuç içime çektikten sonra arkama yaslandım.

Hektor saniyelerin ardından yanımdaki yerini aldı ve çatılan kaşlarıyla bakışlarını yüzümde dolaştırdı. İç ışığı açarak ortamı aydınlığa kavuşturdu. Boş bir ifadeyle ona bakmaya devam ediyordum ki beklemediğim bir anda

parmaklarını yanağıma iliştirdi. Sıcak dokunuşu, aralık duran dudaklarımda bir soluğun can vermesine neden oldu.

Hafifçe dokunuyor, sanki kırılmamdan korkuyordu. Bakışlarını renk değiştirmeye başlayan yaralarımda dolaştırdığını anladığımda sertçe yutkundum.

"Buz tutsak iyi olur."

Emir niteliğindeki sözlerini bu denli etkili kılan şey, ses tonuydu. Öfkelendiğini belli ediyor, gördüğü manzaradan hoşnut olmadığını dile getiriyordu. Bakışlarını yakalayarak konuştum. "İyiyim ben. Canım acımıyor."

Tek kelime etmeden gözlerimin içine bakmaya devam ettiğinde, yüzünün yarısını aydınlatan sarı ışığın ifadesindeki güzelliği harmanladığını gördüm. Temasını sonlandırmıyor, sadece bana bakıyordu.

Yakınlığı içimi titretti. Kokusu ciğerlerimi dolduruyor, algılarımı yerle bir ediyordu. Eğer biraz daha bu şekilde dursaydı kendimi kaptırabilirdim fakat o bunu fark etmiş gibi aniden geri çekildiğinde boşluğa düştüm. Benden esirgenen sıcaklığıyla sırtımdan bir ürperti geçti. Bakışlarımı kaçırarak bu garip atmosferi sonlandırmaya çalıştım.

"Takip cihazına göre Lelah nerede?"

Arabayı çalıştırıp telefonunun ekranına baktı. "Taksim."

Hızla yola koyuldu. Emniyet kemerimi takarak dudağımı kemirdim. Gözlerimi dışarıda dolaştırıyor, üzerimde yarattığı gereksiz etkiden sıyrılmaya çalışıyordum. Dolmabahçe Caddesi'ne doğru sola döndüğünde, beni yoran sessizliği noktalamaya çalışarak konuştum.

"Hemşire, Lelah'ın takım elbiseli bir adam ile mekândan ayrıldığını söyledi. Sanırım yemekteki adamdan bahsediyordu."

"Kâzım Abay," dedi bütün dikkatimi ona vermeme neden olarak. "Adamı gözüm tutmayınca araştırdım. Kiralık biri. Para söz konusu olunca her şeyi yapan tiplerden. Lelah'ı korumak için tutulmuş olmalı."

Kaşlarımı çattım. Ne yani, bütün bu olanları planlayan ruh hastası üzerime saldığı rakibime para vermek ile kalmamış bir de onu koruması için bir adam mı kiralamıştı?

"Peki antrenör?"

"Asıl tuhaf olan o." Başparmağını direksiyona vurarak bir süre sessiz kaldı. Nişantaşı istikametine doğru sağa döndükten sonra gözlerimizi buluşturdu. "Adam eski dövüşçülerden. Varlıklı biri. Sözde iki yıl önce elini ayağını bu işlerden çekmiş ama ne hikmetse bu maç için emekliliğini bir kenara bırakmış." Tek kaşını kaldırdı. "Yersen tabii."

Öğrendiklerinin altında saklanan sırları net bir şekilde görebiliyordu. Haklıydı, söyledikleri saçmalıktan ibaretti.

İşaret ve başparmaklarımın yardımıyla altdudağımı çekiştirmeye başladığımda düşüncelerime daldım. Lelah para ile tutulmuş bir dövüşçüydü.

Bana rakip olmasının nedeni de o ruh hastasının nasıl dövüştüğümü görmek istemesiydi. Zaten en başından bu maçı talep eden oydu. İşini şansa bırakmamış, ortamı kendi'elleriyle hazırlamıştı. En azından bizim bulabildiğimiz tek mantıklı yanıt buydu. Detayları zihnimdeki listede maddeledim. Eski bir dövüşçüyü antrenör olarak yanına vermişlerdi ve bu adamın tek vasfı kavgamızı kameraya almaktı. Koruma olacak takım elbiseli adam ise maç esnasında gözüme çarpmamıştı. Belki de bir köşeye sinmiş ve olanları izlemişti.

Peki onun bu denklemdeki yeri neydi?

Lelah'ı benden korumak için tutulmuş olamazdı ne de olsa kızı öldürecek halim yoktu. Bakışlarımı yanımdaki adama çevirdim. Boğazım aklıma düşen ihtimal ile düğümlendi. Belki de Lelah'ı benden değil, Hektor'dan korumak istemişti. Kabul etmek istemesem de inkâr edemezdim. Yanımdaki adam, tehlikeli biriydi.

Aniden bakışlarımızı buluşturduğunda göz kontağımızı yitirmedim.

Onun hakkında bildiklerim hayra alamet şeyler değildi. Bir başkası benim yerimde olsa bırak onunla ortaklık kurmayı, yan yana bile bulunmazdı. Aslında mantıklı olan ve yapılması gereken buydu fakat açıklayamadığım bir şey vardı. Aynı aracın içinde bulunduğum adam, bu katran karası gözlerin sahibi bana yabancı gelmiyordu. Öyle olduğunu biliyordum ama bende uyandırdığı hissiyat böyle değildi. İçimde bir nokta vardı. Daha önce tatmadığım bir güven duygusunun düğmesi o noktaydı. Bu zamana kadar bir tek kişinin eli değmişti o düğmeye. Yabancı, unuttuğum şeyleri anımsamak istememe neden olurken mantığımı kullanamıyordum. Bunun sonucunda varacağım yeri kestiremesem de umursamadım. Şu an için yapmam gereken onun yanında kalmaktı. Aksi takdirde hiçbir şey elde edemezdim.

"Bakışlarındaki korkunun kaynağı ne?"

Sen ve senden gelecek her şey.

"Belirsizlik." İç geçirerek konuştuğumda yalan söylemiyordum. "Belirsizlik, beni delirtir."

Bakışlarımı kaçırdım ve yolu izlemeye başladım. Tek kelime etmeden arabayı meydanda boş bulduğu bir yere park etti. Merakla doğrulup telefonuna baktım. Birkaç dakikalık yürüme mesafesinde olduğumuzu anlamamı sağlayan kırmızı noktaya varabilecek oluşumuz beni heyecanlandırıyordu.

Arabanın kapısını araladığım sırada Hektor'ın sesini işittim. "Böyle üşümeyecek misin?"

Sorusuyla ilk ona ardından üstümdekilere baktım. Bacaklarımı açıkta bırakan şortum işimi zorlaştıracaktı lâkin katlanamayacağım bir şey değildi. Üzerimdeki kalın hırka uzunluğuyla beni sarmalıyordu.

"İyiyim ben." Tebessüm ettim. "Kış kızıyım, unuttun mu?"

Cevap vermeyip durumdan hoşnut olmadığını belli eden bir ifadeyle bana bakmaya devam ettiğinde, daha fazla vakit kaybetmek istemeyerek arabadan indim. Ardından kapıyı kapatıp bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Saatin gece yarısına ulaşmasına rağmen aralık ayında varlığını koruyan kalabalık insan popülasyonuyla karşılaştım. Taksim'e gelmeyeli yıllar olmuştu, bu yüzden ne yöne gitmem gerektiği konusunda emin olamıyordum.

Hektor sorunuma bir çözüm niyeti göstererek yanıma geldiğinde, telefonuna baktığını fark ettim. Yanımda duran adamın elindeki cihazı görmek isteyerek parmak uçlarımda yükseldiğimde anlayabildiğim tek şey, kırmızı noktanın hâlâ yanıp söndüğüydü.

Hektor başıyla ileriyi işaret etti. "Buradan," diyerek kısa ve net bir komut verdiğinde hızla ilerledi.

Bacak uzunluğu sebebiyle attığı adımlara yetişmek için adeta tempolu bir koşu sergiledim. Bunu fark ederek geride kalmamam adına bir anda duraksayıp eliyle bileğimi kavradı. Derin nefesler alarak temposuna ayak uydurmaya çalışıyordum ki bakışlarım bileğimde sarılı olan parmaklarına kaydı.

Varlığının bana hem güç vermesi hem de beni zayıf kılması mantıklı mıydı?

Hiç sanmıyordum.

Köşede kalan mavili dondurma ve meyve suyu yazan standın önünden geçerek sağa döndüğümüzde dar bir sokağa girdik. Tarihi yapısıyla solumuzda kalan binaya göz attım ve orasının bir mağaza olduğunu gördüm. Hektor adımlarını yavaşlatarak telefonuna baktığında, doğru yerde olup olmadığımızı anlamaya çalışıyor gibiydi. Balık evi yazılı tabelanın altında beklerken gözüme çarpan detay ile kolunu dürttüm. Çin restoranı ve balıkçının tam arasında kalan küçük kapı aralıktı ve üzerinde motel tabelası asılıydı. Hektor bana bakarak tebessüm ettiğinde, dikkatli oluşumdan memnun kalmış gibiydi.

Beni çekiştirerek motele yönelttiğinde, yine emirler yağdırmaya başladı. "Oda numarasını öğrenmeye çalışacağım. Sen ağzını açma." Kara gözleri etrafı yokladı. "Burası bana pek tekin bir yer gibi gelmedi."

"Gelse şaşardım zaten," diye mırıldandığımda çatık kaşlarla baktı bana. Derin bir nefes alarak konuştum. "Genel olarak sürekli tetiktesin. Her an tehlikedeymişim gibi hissetmeme neden oluyorsun."

"Öylesin zaten." Hektor bakışlarını yüzümde gezdirdi. "İkimiz de tehlikedeyiz, Feray. Bunu anlayıp ona göre dikkatli hareket etmen lazım. Gözümün üstünde olamadığı zamanlarda aklım sende kalmamalı."

Kara gözlerindeki kararlılık omuzlarımı düşürmemi sağladı.

"Gözünün benim üstümde olmasına gerek yok." Ona yük olmak istemiyordum. Biz saçma bir oyun için bir araya gelmek zorunda kalan iki yabancıdan ibarettik. Beni sorumluluğu haline getirmesine ihtiyacım yoktu. "Ben başımın çaresine bakabilirim."

İç geçirerek öfkeyle soludu.

"Biliyorum, Lilith." İmalı hitabıyla alaycı bir tebessüm etti. "Bu gece karanlık tarafınla tanıştım, bu yüzden başının çaresine bakabileceğinin farkındayım." Aniden tekrar ciddileşti. "Ama bilmediğin şeyler var. Hâlâ durumumuzun ciddiyetini kavrayamadın. Bizi bir araya getiren manyağın hayatını nasıl etkileyebileceğini bilmiyorsun. Bu yüzden kendini bu kadar ilahlaştırıp başıma bir şey gelmez diyerek işini olasılıklara bırakma." Bana yanaşarak üzerime eğildiğinde, alanımı işgal eden kokusuyla sırtımdan bir ürperti geçti. "Şimdi müsaaden olursa bu saçma diyaloğu sonlandırıp Lelah'ı bulmak istiyorum."

Bileğimdeki elini çekerek yanımdan geçip gittiğinde, sinirle dişlerimi sıktım. Beni gıcık etmesinden duyduğum öfkeyle derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştığımda, ardıma dönerek otele doğru adımladım. Onun söylediklerini ciddiye almamalıydım. Kendisini benden üstün görmesine müsaade edersem belki egosu tatmin hissiyatıyla dolar ve gözünü üstümden çekerdi. Hayır, aksi takdirde biraz daha bana kırılgan, narin bir cam parçası muamelesi yaparsa canını yakacaktım. Beni tanımıyordu bile fakat her ne hikmetse içgüdüsel olarak üzerime kalkan gibi çökmesi gerektiğini düşünüyordu.

İçine adımladığım motelde bakışlarımı dolaştırırken yüzümü ekşitmeden edemedim. Ağır bir kokuyla karşılanmak elbette ifademi sarsmıştı. Sarıya boyanmış duvarların önüne yerleştirilmiş mor koltukların bir kısımları yırtıktı. Ayağımın altındaki eski, uzun halı kir içindeydi. Koridorun sonunda kalan merdivenlerin önünde küçük bir resepsiyon bölümü vardı. Genç bir adam arkasına yaslanmış, gözlerini kapatmış uyukluyordu. Kareli, mavi gömleğinin ilk iki düğmesi yanlış bağlanmıştı. Kahverengi saçları dağılmıştı ve oturduğu masanın üstü abur cubur paketleriyle doluydu.

Hektor tezgâhın üstünde duran zile elini geçirip tiz bir sesin mekânı inletmesine neden olduğunda, uyuklayan adam yerinden sıçrayarak doğruldu. Az kalsın sandalyesinden düşecekti ki son anda dengesini buldu. Sersemlemiş bir ifadeyle Hektor'a döndüğünde ela gözleri yanımdaki adam ile benim aramda gidip geldi.

"Hoş geldiniz," dedi mağrur sesiyle. Üstünü düzelterek gözlerini ovuşturduktan sonra mırıldandı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Lelah Talaya isimli misafirinizin oda numarasını öğrenmek istiyorum."

Hektor'un alt metninde kalan tehditkâr tınısını idrak etmem saniyelerimi bile almamıştı fakat aynı şeyi muhatap olduğu adam için söyleyemezdim. Görevli esneyerek başını geriye atıp umarsız bir tavır ile mırıldandığında, şansını zorladığını fark ettim. "Söyleyemem, yasak."

Hektor'un bakışlarına yerleşen acımasızlık aşina olmadığım ve asla olmak istemeyeceğim bir yıkıma sahipti. Aniden parmaklarını adamın yağlı saçlarına geçirip kavradığı tutamlar ile görevlinin kafasını masaya çarptığında, çıkan ses

yerimden sıçramama neden oldu. Aralanan dudaklarımdan bir nida kayıp gittiğinde acıyla bağıran adam benim sesimi örseledi.

Hektor net ve bıkkın bir tavır ile isteğini tekrarladı. "Oda numarası, hemen."

Görevli kalkmaya çalışıp bir şeyler geveledığinde, uykusunun açıldığına emin oldum. Yüzümü ekşiterek arkamı dönüp bu görseli zihnimden atmaya çalıştığımda karşılaştığım bakışlar ile buz kestim.

Karşı binadan çıkan kadın siyah çarşaf ile örtülmüştü. Açıkta kalan koyu yeşil gözleriyle onu tanımamam imkânsızdı. Hissettiğim heyecan ve şaşkınlık bedenimin alev alev yanmasına neden oldu. Beni fark etmesiyle donakalan Lelah, ne yapacağını bilemez gibi yüzüme bakarken kolunda asılı duran çantasına sıkıca sarıldı.

"Hektor," dedim kendime gelmeye çalışarak. Ardından adeta fısıldadığımı idrak edip daha yüksek bir sesle konuştum. "Hektor."

İşaretimi alan tek kişi arkamda duran adam değildi. Lelah, onu fark etmesi ve içine düştüğü dehşetten çıkmasıyla hızla koşmaya başladı. Bir küfür savurup kendimi otelden dışarıya attım ve peşinden gittim. Yanan baldırlarım işimi zorlaştırsa da az ilerimdeki kadına yetişmeyi başarabilmiştim.

Lelah ardına dönüp baktığında onu takip ettiğimi gördü ve hızını artırdı.

Saniyeler içinde sağa döndü ve dar sokakların arasında kaybolmaya çalıştı. Az kalsın onu gözden kaçıracaktım ki son dakikada ona yetişerek ardından gitmeye devam ettim. Dünyadan soyutlanmış, sadece birkaç metre ilerimde koşan kadına odaklanmıştım.

"Lelah!" diye bağırdığımda beni duysa da durmadı. Ona zarar vermek niyetinde olmadığımı görmesini istedim. "Sadece konuşmak istiyorum."

Beni umursamadan koşmaya devam eden kadın, sola dönerek Tarlabaşı'na giden yokuştan inmeye başladığında ardımdan gelen adamın bize yetiştiğini fark ettim. Taksim ile Tarlabaşı'nı ayıran caddeden süratle geçen arabalar yolunu kestiğinde son dakikada Lelah durmak zorunda kaldı yoksa ezilecekti.

Şimdi birkaç adım gerisindeydim.

Lelah bunu fark ederek öne atılacağı sıra kolunu kavrayarak onu kendime çevirdim ve gözlerinin içine bakarak yalvarırcasına konuştum. "Lütfen, dur. Sana zarar vermeyeceğiz." Titrek bir soluk dudaklarımdan kayıp gitti. "Seninle konuşmam gerek."

Lelah, Arapça bir şeyler geveleyip geriye çekildiğinde kaçmadı ve aramıza belli bir mesafe koyarak bana baktı. Yeşil gözlerindeki korku, yüreğimi yakıyordu. Ürkek bir ceylan gibiydi. Kurtların ortasına düştüğünü zannediyor olmalıydı ki zarar göreceğine bu denli emindi. Oysa ciddiydim. Onun canını yakmayı istememiştim. Şimdi de istemiyordum. Ben onu görebiliyordum. Yaşamaya çalışan bir kadın oluşuna şahitlik ediyordum. Hayata karşı verdiği

savaşı devam ettirebilmesi için elimden geleni yapardım, sadece bana onu kimin tuttuğunu söylemesi yeterdi.

Ellerimi teslim olur gibi kaldırdığımda Hektor az gerimde durdu. Ona bakarak daha fazla yaklaşmamasını işaret ettikten sonra tekrar önüme döndüm. Ne yapacağını bilemez gibi etrafa bakan kadına karşı sıcak bir tebessüm ettiğimde, istemsizce dikkatini bana vermek zorunda kaldı.

"Sorun yok," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Güvenini kazanabilirsem bu durumdan kârlı çıkabilirdim. "Biz kötü insanlar değiliz." Sözlerim onu sorgulamaya itmiş olmalıydı ki kaşlarını çatarak bir bana bir ardımdaki adama baktı. "Dövüşte canını yaktığım için üzgünüm ama o sadece bir maçtı. Şu an gerçek hayattayız ve sana bir zarar vermeyeceğim." Başım ile bizi izleyen adamı işaret ettim. "Merak etme, o da vermeyecek."

Bir erkeğin varlığından rahatsız olduğunu bakışlarından sezebiliyordum. Hektor'u yok saymasını umarak bütün dikkatini bana vermesi için çabaladım.

"Senin gibi güçlü bir kadının, başka bir kadına yardım etmek isteyeceğine eminim." Gururunu okşayarak güvenini kazanmaya çalıştım. "Bu yüzden korkup kaçma. Sadece neden rakibim olman için sana para verildiğini öğrenmek istiyorum."

Onu anladığımı bilmesini istedim.

Güçlü biri olduğunun fark edildiğini görürse cesaretlenebilirdi.

Hâlâ sessizliğini koruyor olsa da kaçmaya yeltenmemesi umut vaat ediyordu. Bir anda en zor sorudan başladığımı fark ederek metodumu değiştirdim. Bana yavaşça açılmasını sağlamalıydım. "Yanındaki takım elbiseli adam, o nerede?"

"Gitti."

Küçük bir çocuğun ürekkliğini sesinde yaşatan kadına baktığımda kalbimin orta yerine bir acı saplandı. Gözlerini, gözlerimle buluşturduğunda birkaç saniye yüzümü inceledi. Zümrüt rengine boyanmış olan bakışlarında büyük bir korku vardı. Beni tartıp biçiyor, sanki bir yargıda bulunmak istiyordu. Saniyelerin ardından bir karara varmış gibi dilinin kilidini biraz da olsa kırdı.

"Bana verilen paranın yarısını alıp beni otelde bir başıma bıraktı."

Dudaklarından dökülen sözleri işittiğimde şaşkınlığımı yüzüme yansıtmadım. Başımı yavaşça sallayıp onu anladığımı belirttim. Hâlâ havada olan ellerimi indirdiğimde neler olduğunu öğrenmek adına tekrar konuştum lâkin cümlelerim bir cevaba gerek duymadan canımı yaktı.

"O adam, sana zarar verdi mi?"

Bu soruyu sormama beni teşvik eden etken kadının gözlerindeki korkuya eşlik eden rahatlama duygusuydu. Adamın gittiğini söylerken derin bir nefes almış, sanki büyük bir yükten kurtulmuş gibi omuzlarını dikleştirmişti. Gözlerinden bakışlarımı ayırmadım ve karşımdaki kadının konuşmasına gerek duymadan sorumun cevabını almış oldum.

Lelah'ın bakışlarındaki acı öfkelenmemi sağladı. Bu dünyaya, bu insanlara sinirliydim. İçine doğduğum yüzyıl, bir azap çukurundan beterdi. Shakespeare haklıydı, cehennem boştu. Bütün şeytanlar aramızdaydı. İnsan suretine bürünmüş iblisler, kanımızı değil ruhumuzu istiyordu.

"Bu şehri terk etmeliyim. Ortadan kaybolmalıyım. Şu an sizinle konuşmamalıyım ama gücüm kalmadı."

Bir damla yaş yeşil gözlerinden akıp gittiğinde, sesindeki yalvarışa iliştirilen kelimeler bir hançer olup kalbime saplandı.

"Sana gitmeni söylemiştim. Beni dinlemen gerekirdi."

Çatılan kaşlarım ile karşımdaki kadına bakarken göğsüme yerleşen sızı bir buz kadar soğuktu ve üşümeme neden oluyordu. Kalbimin yangınına tezatlık oluşturan akımın içinde kalakaldığımda çenem kilitlendi.

Kapı aralığından önümüze atılan notu gönderen kişi Lelah idi.

"Neden?" diye fısıldarken buldum kendimi. "Niye beni uyarmaya çalıştın?"

Yeşil gözlerindeki keder yoğunluğu algılarımı köreltiyordu. Karşımdaki kadın büyük bir ıstırabın içindeydi. Bunu bakışlarından anlayabiliyordum. Bir şey vardı. Parmağımı doğru noktaya koyamıyordum ama dilinin altında bir gerçek saklıydı.

Onu istiyordum.

Onu duymaya ihtiyacım vardı.

"Çünkü sen gitseydin, o istediğine ulaşamayacaktı."

Lelah'ın dudaklarından dökülen kelimeler beynimden vurulmuşum gibi sersemlememe neden olduğunda aceleyle konuştum. "Kim? Kimden bahsediyorsun?"

"Beni kız kardeşim ile tehdit etti." Derin bir nefes alıp başını dikleştirdiğinde, neden bana pişmanlıkla baktığını anlamadım. "Eğer bu gece seni oyalamasaydım onu öldürecekti."

Oyalamak mı?

Biri ona beni bu gece meşgul tutması için mi para vermişti?

"Bana isim ver." Bir adım atıp ona yaklaşmaya çalıştığımda hızla geriledi. Dişlerimi sıkarak kendime kızdım ve anında geriye çekilip mesafemizi korudum. Lelah bana bakarken yavaşça başını iki yana salladı. "Veremem. Sana söylersem kız kardeşimi kendi ellerimle öldürmüş olurum."

Hayır, bu doğru değildi. Onu koruyabilirdim. Ruh hastasının ona ulaşamamasını sağlayabilirdim. Bunu yapabilirdim, değil mi?

Lelah önce bana ardından Hektor'a baktı. Gözlerindeki hüzün ile tekrar bana döndüğünde karanlığın içinde parlayan yeşillerinde bir çatırtı meydana geldi. Sanki ruhu parçalara ayrılmış, ondan geriye kalanlar dışarıya yansımıştı.

"Özür dilerim."

Bir şey söylemek isteyerek dudaklarımı araladığımda karşımdaki kadının gözlerinden bir damla daha yaş aktı. Bir mırıltı halinde konuşarak kelime-i şehadet getirdiğinde sanki sükûnet dolu bir haykırışın eşiğindeydi. Aniden kendini geriye atarak son sürat ilerlemekte olan bir otobüsün bedenine çarpmasına neden oldu.

Acı dolu bir çığlık boğazımı yakarak beni terk etti.

Lelah'ın bedenini beraberinde sürükleyerek giden araç, saniyeler içinde asfaltı yakan bir fren sesiyle durdu.

Ona doğru koşmak istedim. Buz kesen bedenimi hareket ettirmeyi dileyerek bir adım attığımda vücudum kaygan bir sıvı gibi dağıldı. Ona yardım edebileceğimi zannederek tekrar öne atıldığımda, belime dolanan kollar sıkıca bedenimi kavrayarak beni kendine hapsetti.

Rüzgârda uçuşan peçesiyle aralanan yüzünü görebiliyordum.

Vücudu tuhaf bir açıyla bükülmüştü. Yüzünün yarısı kan içindeydi. Değerli bir taş gibi parlayan yeşil gözleriyse doğruca bana bakıyordu. Belki hayal görüyordum ama bir yandan da emindim.

Lelah'ın ifadesinde bir huzur vardı.

Sanki tebessüm ediyordu.

Hektor'un kollarına düşerek bütün gücümün bedenimden çekildiğini hissettiğimde, beni ayakta tutan tek şey oydu. Bir şeyler söylüyordu ama duyamıyordum. Umurumda olan tek şey, yine bir kadının ölmüş olmasıydı.

Havva, Lilith'e yenilmişti ve en acısı da onları karşı karşıya getiren haricinde bir kazanan yoktu.

Yasak meyvenin tadını damağımda hissettim.

Oysa bu, işlediğim ilk günah bile değildi.

KOD ADI: AMBİVALANS

"Duyguları tezat, fikirleri bir,
kararsızlıkları ironik olanlar teraziyi dengeleyemezdi."

Bir ölüm ile başlayan hikâyem, gün geçtikçe kana bulanmaya devam ediyordu.

Cansel Hanım'ın vefatı hayatımı değiştirmiş, beni aklımın almadığı bu oyunun içine mahkûm etmişti. Şimdi başka biri daha yitip gitmişti sayfalarımdan.

Yine bir kadın ölmüştü.

Yeşil gözlerini son nefesime kadar hatırlayacaktım. Bana bakarken hissettiği çaresizliğe karışan korku hâlâ soluğumu kesiyordu.

Bir çift göz, bu kadar şey anlatabilir miydi?

Ben o kadının bakışlarındaki yorgunluğu sezebilmiştim. Hayatın ona sunduğu yükleri daha fazla kaldıramamış, kendi canına kıymayı bir kaçış yolu bellemişti. Ona bunu mecbur bırakan ruh hastasının kim olduğunu bilmiyordum ama bulacaktım. Bu mesele artık benim için fazla kişiseldi. Yaşananlardan sonra olup bitene bir bulmaca gözüyle bakamıyordum. Her şey öylesine acı verici bir gerçekliğe sahipti ki merakım bile ürküyordu.

"Lelah'ın kardeşini bulabildin mi?"

Kısık sesini işittiğimde gözlerimi daha sıkı yumdum. Uzandığım yatağında yarı baygın bir haldeydim. Saatler önce yaşananlar benliğimi hassaslaştırmış, algılarımın kapanmasına neden olmuştu. Hektor beni evine getirdiğinden beri yani yaklaşık bir saattir yatağında uzanıyordum. Beni gözünün önünden ayırmak istememiş olmalıydı. Tek kelime sarf etmeyip uyuyor taklidi yapmama rağmen başımda beklemiş ve gitmemişti. Sanırım iyi olduğumdan emin olmak istiyordu. Değildim ve bir süre de olamayacaktım.

"Gözün kızın üstünde olsun. Geri kalan hayatında bir zorluk çekmesini istemiyorum," dedi Hektor. Onu zar zor duyabiliyordum. Telefonda biriyle konuşuyordu. "Maddi, manevi neye ihtiyaç duyarsa karşılanmalı."

Kalbim sızladı.

Hektor'un dudaklarında hayat bulan kelimeler ile yüreğinin güzelliğini fark ettim. Lelah'ın geride kalan kardeşine gözcülük edecek olması, ağlamak istememe neden oluyordu. O küçük kız bir başına kalmış, koca dünyada bir öksüz olmuştu.

Tıpkı benim gibi...

Hektor bir şeyler mırıldanıp telefonunu kapattığında, gözlerimi aralamadan onun kokusuna bulanan yatakta yatmaya devam ettim. Üzerime örttüğü pikeye sarılarak içimin titremesini durdurmaya çalıştım. Sanki üstüme karlar yağıyor, ruhum alev almış gibi yanıyordu. Canım acıyordu çünkü kendimi suçluyordum. Lelah'ın peşine düşmemeli, gitmesine izin vermeliydim. Eğer benim hırsım ve merakım olmasaydı belki de şimdi kız kardeşiyle olabilirdi. İntihar etmesinin nedeni, bana bilgi vererek kardeşini tehlikeye atmak istememesiydi.

Ben ondan bir hayat çalmıştım.

Bunun lekesini ömrüm boyunca benliğimde taşıyacaktım.

İşittiğim adım sesleriyle zihnimin kapısı yüzüme çarptı. Hektor'un az ilerimde durduğunu anlayabilmiştim. Onu görmesem de hissedebiliyordum. Başımda dikilmişti. Büyük ihtimalle o güzel kara gözlerini üzerimde dolaştırıyor, bana üzülüyordu.

Onun elleri arasında parçalanmıştım.

İlk defa biri bu denli yakından görmüştü dağılmış zihnimi.

Gözlerimin kapalı olması duyularımı keskinleştirdi. Bana uzanan elini aklımda canlandırabiliyordum. Parmaklarından yayılan sıcaklık beni teğet geçiyordu. Sanki bana dokunmak istiyor, yüzümü okşamayı diliyor fakat bunu yapamıyordu. Aniden varlığını benden esirgeyip hızlı adımlarla odadan çıktığında, tuttuğumu fark etmediğim nefesim dudaklarımın arasından kayıp gitti.

Gözlerimi aralayarak karşımdaki duvara baktım.

Hissizlikte ne de çok duygu saklıydı. Kendimi boş bir kutu gibi görüyordum şimdi. Dışarıdan bakıldığında içimde ne olduğu merak ediliyordu. Oysa hiçlik beni esir almıştı.

Hektor bir küfür savurup algılarımı yerle bir ettiğinde, beklemediğim anda bağırmış olmasıyla titredim.

Kudretli sesi zihnimin kırık camlarının zangırdamasını sağladı. Kalbimin ritmi dengesini kaybederek bocaladığında, yattığım yerden doğruldum. Önüme düşen siyah tutamları geriye itip örtünün altından sıyrıldım ve söylenmekle meşgul olan adamın sesine doğru ilerledim. Koridorda adımlayıp karşımda kalan çalışma odasına girdiğimde sinirden kaskatı kesilmiş olduğunu gördüm. Loş ışığın altındaydı. Karşısındaki duvara bakıyor, bir şeyleri kırıp dökmemek için zor duruyordu.

Kaşlarımı çatarak sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştığımda bir cevap bulmak adına bakışlarını takip ederek odaklandığı noktaya döndüm. Fark ettiğim ve göremediğim şey karşısında hüznümü bir kenara bırakarak şoka girdim. Şaşkınlığım nefesimi keserken az ilerimde duran adama eşlik edercesine lanet ettim.

Hektor'un çalışma odasını süsleyen, bizi bir araya gelmek zorunda bırakan ünlü ve eşsiz Rembrandt tablosu, Fırtınada Kaybolan İsa adlı eser yerinde

değildi. Dünyanın geri kalanının varlığından şüphe duyduğu o güzelim baş yapıt, Hektor'un ellerinin arasından kayıp gitmişti.

"Tablo," diye mırıldandım. Daha çok kendi kendime konuşuyor ve gördüklerimi idrak etmeye çalışıyor gibiydim. Öylesine afallamıştım ki saniyeler önce benliğimi kavuran acı dolu yangın bile aniden buz kesmişti. "Rembrandt'ın tablosu nerede?"

"Hava almaya yolladım, Feray," dedi sesine yansıyan öfkeyle. "Merak etme gelir birazdan."

Mecalim olsaydı gözlerimi devirir hatta sinirlenirdim ama onunla uğraşacak gücü kendimde bulamıyordum.

Gerçek ortadaydı.

Hektor'un tavırlarındaki öfke ve yenilgi barizdi. Milyon dolarlar harcadığı, gözü gibi baktığı dünyanın kayıp olarak bildiği o güzelim şaheser ellerimizin arasından sökülerek alınmıştı. Tablo yine çalıntı durumdaydı ve bu algılarıma bir ket vuruyordu.

Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi? Tablonun Hektor'da olduğunu benim haricimde kimse bilmiyordu. Yoksa biliyor muydu?

"Ama nasıl?" diye mırıldandım. "Tablo nasıl çalınmış olabilir?" Dudaklarımdan firar eden soruyla kara gözlere baktım. Bir cevabı yoktu. Desibelimin şiddetini artırarak onu sorguladım. "Evin güvenlik kamerası ve sistemiyle dolu."

İç geçirerek şakaklarını ovuşturduğunda, sakin kalmakta zorlandığı ortadaydı. "Kameralarda bir arıza çıktı. Yarın halledecektim. Bu yüzden sadece algı sistemi vardı."

Ellerini beline iliştirip bana baktı ve sanki beni suçlar gibi konuştu. Tok ve gür sesinde hayat bulan kelimeler, benliğimin toz tutmuş köşelerinde oluşan örümcek ağlarına serpiştirilmiş zehir gibiydi.

"Bir daha evime gelirsen sorun yaşama diye beden ve kilo indekslerini cihaza kaydetmiştim. Anlaşılan beni delirtmeyi kendine misyon edinen o ruh hastası şerefsiz, tabloyu çalmak için tam olarak senin ölçülerine uyan bir kadından yardım aldı."

Hektor başını geriye atarak histerik bir tebessümün dudaklarını ele geçirmesine izin verdiğinde, ifadesine yayılan ürperti huzursuzlanmamı sağladı. Kapı pervazına sinerek hırkamın kollarını çekiştirdim.

"O ruh hastası her kimse, bizi bir araya getirdiği gece rakibinle ilgili gerçeği fark edeceğimizi tahmin etmiş olmalı. Benim seninle gelmek isteyeceğimi biliyordu. Bu yüzden bir şekilde Gürkan'ı ekarte etti."

İşittiğim sözler beynimden vurulmuşa dönmeme neden oldu. Saatlerdir çalışmayan beyin fonksiyonlarım kendine gelmiş gibi sendeledi. Çarklar dönüyor, algılarım uyanışa geçiyordu.

Dudaklarımdan kayıp giden kelimeler onun sözlerini tasdikledi. "Böylelikle ikimizi de bütün gece oyalamış oldu ve yakalanmayacağını garantiye aldı."

"Acımasız olduğu kadar zeki bir düşman," dedi Hektor adeta burnundan solurken.

Bizi bir araya getiren manyak, tabloyu işaret ettiğinde bir zarf daha bulacağımı düşünmüştüm fakat elde ettiğim tek şey Hektor olmuştu. Bu şekilde ikimizi yüzleştirmiş, bir takım haline getirmişti.

Dövüşü uzun zaman önce ayarlamıştı çünkü tablonun Hektor'da olduğunu biliyordu. Gürkan'ı yoldan çıkarıp, maça Hektor'un da dahil olacağına emindi zira karşımdaki adamın beni yalnız bırakmayacak biri olduğunu da biliyordu. İkimiz de maçtayken birini tabloyu almaya yolladı. Benim dövüş görüntülerimi kaydetmek için çabalamasının belki de en büyük nedeni maçı canlı izlemesi, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmasıydı.

Şimdi ikinci zarf daha anlamlı bir hale gelmişti çünkü *fırtına çıkmış ve İsa denizde kaybolmuştu.* Tablo onun ellerindeydi ve eseri bulmamızı istiyordu. Böylelikle bir bulmaca daha çözülür ve biz üçüncü zarfa ulaşabilirdik.

Hektor'a katılıyordum. Bizimle uğraşan kişi her kimse oldukça zekiydi.

"Eve giren kişinin senin ölçülerinde biri olmadığı ne malum?" diye sorduğumda başını iki yana salladı. "Algı sistemi öyle çalışmıyor. Benim attığım adımların basıncını bile ölçecek şekilde ayarlandı. Ayrıca benim tarifime uyan birindense senin ölçülerine uyan birini bulmak daha kolay."

Bakışlarımı bedeninde gezdirdim. Doğru söylüyordu. Oldukça kaslı bir fiziğe sahipti ve standartların üstünde bir boyu vardı. Beden kitle indeksine uyan birini bulmak zorlayıcı olurdu.

"Belki de yardım almadı," dedim zihnimdeki kaosu çözüme ulaştırmaya çabalarken. Bakışlarımı karşımdaki adam ile buluşturduğumda ona doğru adımladım. "Belki de bize bütün bunları yaşatan kişi bir kadın. Benim ölçülerime uyan, benim yaşlarımda biri."

Bakışlarındaki parıltıyla bana döndüğünde tek kaşı havalandı. Tezim ona da mantıklı gelmiş olmalıydı.

Hızla cebinden telefonunu çıkarıp bir numarayı aradığında cihazı kulağına yasladı. Ne yaptığını anlamadığım için kaşlarımı çattım. Arama yanıtlandığında Hektor yine bir asker edasına bürünüp, emirler yağdırmaya başladı. Otoriter sesiyle duraksadığımda konuştuğu insana acıdım.

"Yarım saatin var. Yaşadığım apartmanın on kilometre çapındaki mobese, kamera kayıtları, insanların çektiği videolar, atılan instagram hikâyeleri ne var ne yoksa bana bul." Bakışları yüzümde ardından bedenimde dolaştı. "Bir yetmiş beş boyunda altmış kilo civarında kâküllü, siyah saçlı, beyaz tenli ince yapılı bir kadın arıyorsun. Sana atacağım fotoğraftaki kadına benzeyen biri."

Şaşkınlıkla ona bakarken tepki veremeyecek kadar afallamıştım.

"Akşamüstünden başla ve gece yarısına kadar git. Zaman diliminden emin değilim." İç geçirerek tekrar öfkeyle soluduğunda sesinin desibelini artırdı. "Umurumda değil. Bana evime giren şuursuzu bul."

Hektor telefonu kapattıktan sonra hızla cihazı yüzüme tutup, ben ne olduğunu anlayamadan fotoğrafımı çekti. Ardından telefonda konuştuğu kişiye verdiği sözü tutarak fotoğrafımı ona yolladı. Cihazı cebine iliştirdiği sırada saçmaladım ama elimde değildi, ne diyeceğimi şaşırmıştım.

"Sen benim kilomu ve boyumu nereden biliyorsun?"

"Tahmin ettim."

Ukalalık ediyordu fakat bu beni rahatsız etmedi. Kendine duyduğu güven yerindeydi ve bu, ona yakışıyordu.

Kollarımı göğsümde bağlarken bakışlarımı kaçırarak mırıldandım. "Tablonun kendi alarmı yok muydu?"

"Burası müze mi, Feray?" diye soruma soruyla karşılık verdiğinde sinirle homurdandım. "Madem müze değil, bir daha dünyanın en önemli eserlerinden birini ayna asar gibi duvarına asma." Tek kaşımı havalandırdım. "Ya da üstüne alarm tak."

Hektor'un kara gözleri yüzümü tavaf ettiğinde en az benim kadar sabrının sonunda gibiydi. "Buna gerek duymadım çünkü tablonun bende olduğunu kimse bilmiyordu."

Birkaç adımda dibimde bittiğinde kokusu ciğerlerimi doldurdu. Zehir zemberek sözleri güzelliğiyle tezatlık oluşturuyordu.

"Senin haricinde."

İşittiklerim karşısında kalbim tekledi. Kara gözlerinde hayat bulan şüphe tohumlarını sulayan eller bana aitti.

Gerçekten böyle mi düşünüyordu?

Tablonun kaybolmasında etkim olduğuna mı inanıyordu?

"Sen," dedim sıktığım dişlerimin arasından. Meydan okurcasına ona yanaşıp aramızdaki mesafeyi sıfırladım. "Benden mi şüpheleniyorsun?"

Alınganlık etmemem gerekirdi. Ne de olsa haklılık payı vardı. Birbirimizi tanımıyor, yapabileceklerimizi ya da yapmayacaklarımızı bilmiyorduk. Bu ortaklığımız tamamen üstünkörü ve pamuk ipliğine bağlıydı. Belki durumlar değişik olsa aynı şekilde ben de ondan şüphe ederdim. Yine de istemsizce bir kırılganlığa mahkûm edilmiştim. Sanki içimden bir ses asla ona ihanet etmeyeceğimi söylüyor, onun bu yakıştırmasına üzülüyordu. Sanırım saatler önce yaşananlar beni duygusallaştırmıştı. Aksi takdirde böylesine gücenmem saçmalıktan ibaretti.

"Şüphelenmeli miyim?"

Tok sesi ruhumu karıncalandırdı. Sorusuyla gözlerimizi birbirine kilitledim. Siyaha bulanmış bakışlarından benliğine erişemiyor, o duvarı aşamıyordum.

"Büyük ihtimalle, evet." Yavaşça omuzlarımı silktim. "Ben sana güvenmiyorum. Sen de bana güvenme. Böylelikle hayal kırıklığına uğramayız."

Hayallerimin buzdan salkımlar misali güçlü lâkin bir o kadar kırılgan olduğunu öğrendiğim ilk andan beri karşımdaki insanlara beklentiyle yaklaşmamayı kendime amaç edinmiştim. İnsanlar değişken varlıklardı. Kendi inandıkları şeyler adına hiç yapmayacağını zannettiğiniz eylemler gerçekleştirebilir, doğru olduğunu savunduğu idealler uğruna beklenmedik tavırlar sergileyebilirlerdi. Bu yüzden ikili ilişkilerde her daim kendime odaklanır, karşımdaki insanın sunacağı herhangi bir şey için umut beslemezdim.

"Sana inanmamam gerektiğini söylüyorsun, Feray." Yüzündeki tebessüm titredi. "Oysa ben bunun aksini isterim çünkü insanın sırtını birine yaslamasının nasıl hissettirdiğini hep merak etmişimdir."

Kalbimde bir sızı peydahlandı ve ben bu duygudan nefret ettim.

Karşımdaki adam, benden çok şey taşıyordu. Sanki o kırık parçam, onun ruhunda da vardı. İkiye bölünmüş bir madalyonun eksik tarafını avuçlayan ellerindeki sıcaklık aramızdaki mesafeye rağmen tenimi yakıyordu. Sözlerindeki nahiflik yıllardır üzerini örttüğüm duygusal yanımı okşuyordu.

"Bunu cidden istiyorsan," dedim gözlerinin içine doğru adeta fısıldarken. "Bir daha benden şüphe etme."

Aramızdaki mesafenin ortasına bırakılan bir çekim vardı. İkimiz de birbirimize çekilmek ister gibi öylece duruyor ve bu akımın yarattığı teslimiyete karşı gelmeye çalışıyorduk. Aklımın bariyerlerini yok etmeye yemin eden kokusu, benliğime doluyordu. Dudağının kenarı işittiği sözlerden memnun kalmış gibi derin bir kıvrımla aydınlandı. Güzel yüzünün her santimetrekaresi kaleme almak isteyeceğim bir şaireneliğe sahipti. Bakışlarında büyük anlamlar saklıydı. Karşımdaki adamın kara gözleri, her daim bir şeyler hissetmeme neden oluyordu. O bana baktığında boşluğa düşmüyor, gökyüzünden sallanmıyordum.

Sıcaklığına doğru sürüklenen, dalgalı denizde küreksiz kalmış bir kayıktım. Alabora olmaktan delicesine korkarken bir yandan da soğuk okyanusuna düşmek için saniyeler sayıyordum.

"Ben gideyim." Bir çırpıda dudaklarımdan kayıp giden mırıltılarımda büyük bir telaş saklıydı. Sanki hemen yanından uzaklaşmazsam bir daha gidemeyecektim. "İyi geceler."

Tek kelime etmesine izin vermeden hızla arkamı dönüp gittim. Çalışma odasının kapısını ardımdan çarparak kapattığımda, üç gün öncesinde kalan anılarımdan sıyrılarak bugünüme düştüm. Derin bir nefes alarak gözlerimi araladım ve karşımda bulunan camın ardındaki manzaraya bakarak omuzlarımı düşürdüm. Hayatın koşuşturmasına kapılarak aceleyle yollarında ilerleyen insanlara bakarken istemsizce hüzünlü hissediyordum.

Hektor, üç gündür ortalıklarda gözükmüyordu.

Eve geldiğini duymuyor, görmüyordum.

Adeta sırra kadem basmıştı.

Birkaç kere Gediz Bey'e onu soracak gibi olmuş lâkin kendimi zar zor tutarak bunu yapmamıştım ama oldukça meraklı ve endişeliydim. Evindeki tablonun çalınmasından bu yana onu bir kez bile görmemiştim. Nerede, kiminle, ne yapıyordu bilmiyordum. Açıkçası onunla zihnimi meşgul etmek beni delirtiyordu. On gündür hayatımda bulunan bir adam için sarf ettiğim bu efor acınacak bir hal almaya başlamıştı. Yine de kendime engel olamıyordum.

Bir ipucu bulabilmiş miydi?

Belki de tabloyu kimin çaldığını öğrenmiş ve o kişinin peşinden gitmişti ama böyle bir durumda beni de haberdar etmesi gerekmez miydi?

Sinirle dudağımı kemirip başparmağımı avucumun içinde duran kahve kupasında dolaştırdım. Berna ablanın kafesinde camın önünde bulunan bistro masalardan birine oturmuş, final ödevimi hazırlamaya çalışıyordum fakat aklımdaki tek şey bir çift kara gözdü.

Hiç fark ettirmeden aklıma sızmış, tahmin ettiğimden daha büyük bir etkiyi üstümde bırakmıştı. Hayır, kişisel olarak onu merak etmiyordum. Benim tek derdim aniden ortadan kaybolmasıydı. Sonuçta öğrenmemiz gereken bir dünya şey vardı. Bana Lelah'ın antrenöründen bahsetmesi gerekiyordu. O adamın bir parti vereceğini söylemişti. Belki o partiye gidebilirsek antrenör ile konuşabilirdim. Ayrıca en son evinden çalınan Rembrandt tablosu için araştırmalara başlamıştı ve şu an bir şey bulup bulamadığını öğrenmek için varımı yoğumu ortaya koyabilecek kadar meraklanmış durumdaydım.

İç geçirerek soğumaya yüz tutmuş kahvemden büyük bir yudum aldığımda, arkama yaslanıp dışarıyı izlemeye devam ettim.

Aklınca beni mi deniyordu, diye düşünmeden edemiyordum. Belki de gerçekten bana sırtını yaslayabilir miydi, bunu öğrenmek istiyordu. Bu yüzden de ortadan kaybolarak ne tepki vereceğimi görmeye çalışıyordu. Eğer amacı buysa yanılıyordu çünkü umurumda bile değildi.

Sinirle kupayı yerine bırakıp büyük bir gürültünün mekânın içinde yankılanmasına neden olduğumda, gözlerimi irileştirerek etrafa baktım. Beni bulan kınama dolu bakışları umursamadan önüme döndüğümde tek kelime dahi yazamadığım adli psikoloji final ödevime göz atarak somurttum.

Suçlu psikolojisine dair bir makale yazmam gerekiyordu fakat aklım öylesine dağılmıştı ki toparlayamıyordum. Düşünebildiğim tek şey, üç gece önce yaşananlar ve o korkunç süreçte bana yaverlik eden adamdı.

"Feray, iyi misin sen?"

Berna ablanın yanıma yanaştığını fark etmeyişim sesinden ürkmeme neden oldu. Bakışlarımı ona çevirdiğimde bir sorun olduğunu anlamış gibi kaşlarını

çattı. Gözlerini yüzümde dolaştırmasıyla tebessüm ederek ikna edici bir tavır sergilemeye çalıştım. "Evet, niye olmayayım ki?"

"Bilmem, sanki aklın başka bir yerde."

Berna ablanın sözleriyle sertçe yutkundum. Aklımla fikrim bir olup karşıma geçmişlerdi ve zikrettikleri tek isim, Hektor'a aitti.

"Ödevimi yapmaya çalışıyorum ama aklıma yazacak tek bir şey bile gelmiyor," diye sızlandım küçük bir çocuk gibi. "Suçlu psikolojisini nereden bileyim ben?"

Sözlerimle Berna abla kıkırdadı. "Senin de bilmediğin bir şey varmış sonunda. Bu kadar stres yapma. Gözün kapalı yazarsın sen bu makaleyi." Bilmiş bir tavır ile gülümsedi. "Asıl derdin ne, onu söyle bana."

Bakışlarımı kaçırarak kollarımı göğsümde bağladım. Yüzüme taktığım maske bu zamana kadar hiç şeffaflaşmamıştı çünkü buna izin vermemiştim. Duygularımı her daim kendime saklamış, insanların beni anlamasına ve görmesine müsaade etmemiştim. Şimdiyse kalkanımda çatlaklar oluşturan adam yüzünden hissettiklerimi dışa vurmak zorunda kalıyordum. Bundan nefret etmiştim. Onun adına duyduğum endişenin gözlerimden okunuyor olması beni sinirlendiriyordu.

Önümdeki kaldırımın soluk renkli taşlarına bakarken dudaklarımdan firar eden mırıltılar ile durgunlaştım. "Sence bir adam sana inanmak, sana sığınmak istiyorum deyip ortadan kaybolur ve üç gün boyunca arayıp sormazsa bu ne anlama gelir?"

Yanaklarıma akın eden ısıyla kızardığıma emindim. Bu, benim için ayak basılmamış bir kıtayı keşfetmek gibiydi. Tamamen benim görüşüme ve bakış açıma bağlı olan bu yenilik tuhaf geliyordu.

Berna abla aralık kalan dudakları ve irileşen gözleriyle yüzüme bakarken, onu fazlasıyla şaşırttığımı fark ettim. Yıllardır tanışıyorduk ve buna rağmen benden ilk defa böyle bir şey duyuyordu. Dürüst olmak gerekirse ben de daha önce deneyimlemediğim bir durumun içinde olduğumu düşünmeye başlıyordum.

Zihnime düşen bir çift kara göz, her şeyin suçlusuydu. Bana onu ezelden beri tanıyormuşum gibi hissettiren her tavrı bütün bu hislerimin mimarıydı. Bir buldozer misali üstünden geçmem gereken bu fikirleri gömmeye çalışmak istedim.

"Bunun iki anlamı vardır," dedi ilgimi çekerek. "Ya gerçekten oldukça meşguldür ve seninle ilgilenecek vakti bulamıyordur ya da böylesine büyük bir bağlılık gösteren sözlerin arkasında duramayacak kadar korkak bir adamdır."

Hektor pek çok şey olabilirdi ancak korkak değildi aksine korku nedir bilmez gibi duruyordu.

"Bağlılık mı?"

Avuçlarımın içi terlemiş, nefesim kesilmişti.

Geçen gece ima ettiği şey bu değildi.

Berna abla olaya farklı bir bakış açısıyla bakıyordu. Anlatmaya çalıştığım şey, iki insanın bir çift olma yolundaki beyanları değildi. Ben tamamen ortaklığımızdan söz ediyordum.

"Öyle değil." Ağzımın içinde kelimeleri geveledim. "Yani ortada bir bağlılık yok. Tamamen başka bir konu üzerinden konuşuyorduk ve o, konu için bana güvenmek istediğini söyledi."

Berna ablanın güzel mavi gözleri yüzümde dolaştığında bedenimin alev aldığını hissettim. Bu soğuk kış gününde böylesine sıcaklamamın mantıklı bir nedeni var mıydı?

"Erkekler konusunda bilirkişi değilim ama bunca yılın ardından öğrendiğim bir şey var." Güzel dudaklarını günümü aydınlatacak kadar ışıltılı bir tebessüm ele geçirdi. "Bir adam sadece bir şeyler hissettiği kadına sığınmak ister. İnanmak ve güvenmek ayrıdır." Gözlerini kıstı. "Bence bahsettiğiniz konunun ne olduğundan emin ol. Hayat bazen metaforlar ve mecazlarla işler. Özellikle erkekler dolambaçlı yollarla kendilerini ifade etmekten büyük keyif alırlar. Netlik ve açıklık onlara oldukça yabancı kavramlar."

Hissetmek.

Berna abla olayı tamamen yanlış anlamıştı. On gündür tanıdığım adam, bana karşı bir şeyler hissedemezdi. İlk görüşte aşka inanmazdım. Aslında genel olarak aşka inandığım söylenemezdi. İnsanların kafa dengi kişiler ile güzel vakit geçirmesi ve cinsel dürtüleriyle yakınlaşarak zamanlarının büyük bir bölümünü beraber harcamalarına aşk denilmesi bana absürd ve abartılı geliyordu. Hektor ile benim durumumun bununla alakası yoktu. Onu ilk gördüğüm andan beri hissettiklerim daha çok ruhların rastlaşmasından ibaretti.

Aptal biri değildim.

Hektor'un arada benimle flört ettiğini anlayıp, görebiliyordum fakat bunu tamamen bir erkek olarak çekici ve alımlı bir kadına hissettiği cinsel çekimden dolayı yapıyordu. Daha fazlası değildi ve ben de olmasını isteyeceğimden emin değildim.

Onun ortadan kaybolmasının başka bir nedeni vardı. İçimdeki sıkıntı beni bunu düşünmeye itiyordu. Bir sorun olduğunu benliğimin her hücresiyle hissedebiliyordum. Belki de çalınan tablosuyla ilgili bir ipucu yakalamış ve bensiz bunu çözmeye çalışırken başını belaya sokmuştu.

Bu düşünce hoşuma gitmemişti.

Dudağımı kemirerek bakışlarımı kaçırdığımda Berna abla açılan kapının oluşturduğu ufak gürültüyle gözlerini üzerimden çekti. Derin bir nefes aldığını işiterek, başımı kaldırıp gelen kişiye baktığımda şaşırmadan edemedim. Çatılan kaşlarım ile mekânın içine bakan adama göz attım ve aniden tedirginleştim.

Kahverengi gözleri beni bulduğunda güzel yüzünde bir tebessüm oluştu.

Savcı Onur Atabay, gündelik sportif kıyafetleri ve elindeki kitaplarıyla bana doğru adımlamaya başladı.

Hayatımın dönüm noktalarından biri olan o karanlık gecede, sorgu odasında benimle konuştuğundan beri kıyıdan köşeden hayatımı izliyordu. Onun için bir şüpheliydim. Böyle düşünmesi için ona nedenler vermiştim. Galerideki müzayedede bir sorun çıktığını anlamıştı. Caravaggio'nun tablosu saklı kaldığı kasadan çalındığında şifreyi bilen sayılı insanlardan biri olmam, onun şüphelerini daha da güçlendirmişti. Buna rağmen bana hiçbir şeyi belli etmemeye çalışıyor, beni her gördüğünde normal davranarak huyuma gidiyordu.

Kahverengi gözleri, gölgeliydi.

Aklından geçenleri ifadesine yansıtmamak konusunda oldukça başarılı bir adam olduğunu tanıştığımız ilk gün anlamıştım. Onur Bey, sadece gerçekleri istiyor gibiydi. Neler olduğunu öğrenmek tek amacıydı ve amacına ulaşmak için beni konuşturması gerektiğini düşünüyordu. Oysa emin olabilirdi, bu hikâyedeki asıl kurban bendim.

"Onur Bey," dedi Berna abla. Beynimden vurulmuşa dönerek hızla ona baktığımda yüzündeki gülümsemeyle az ilerimizde duran adamı izlediğini gördüm. "Naçizane tavsiyeme uyduğunuzu görmek beni mutlu etti."

"Müzayede akşamı konuştuğumuzda, kafenizin huzurla kitap okunabilecek şehirdeki tek yer olduğunu söyleyince bu deneyime ortak olmak istedim." Onur Bey elindeki kitapları kaldırdığında bakışlarını ardımdaki kadından ayırmadı. Yüzündeki nahif tebessümde büyük bir kibarlık saklıydı. "Ayrıca duyduğuma göre vanilyalı kahveniz pek meşhurmuş."

Berna ablanın gülümsemesi büyüdüğünde taşlar yerine oturdu. Demek galerideki müzayede gecesinde tanışmışlardı. Dudağımı dişleyerek sinirle homurdanmamak için kendimi zor tuttum. İyi anlaşmaları benim açımdan sorun teşkil edebilirdi ne de olsa şu an hayatım legal yollardan gitmeme müsaade etmiyordu.

Beni izleyen bir çift savcı gözü asla işime gelmezdi.

Ayrıca ben tesadüflere ve kadere inanmazdım. Ne yani, beni şüpheli olarak gören bu adam aniden yakınımdaki bir kadına ilgi duyarak sözde tavsiyesine uyup buraya kadar gelmiş miydi?

Bencillik ve benmerkezcilik etmek istemezdim ama bu bana pek mümkün gelmiyordu.

"Feray, görüşmeyeli nasılsın?" dedi Onur Bey. Bakışlarımı ona çevirerek yüzüme sahte de olsa bir tebessüm yerleştirdim. Daha fazla dikkatini çekip radarına girmek istemiyordum. Elimden geldiğince ona iyi davranmalıydım.

"İyiyim, siz nasılsınız?"

"Teşekkür ederim, iyiyim."

Kâküllerimi parmak uçlarımla düzelttikten sonra karşımdaki adamın ağzını aradım. "Görüşmeyeli tabloları çalan katil ile ilgili bir gelişme oldu mu?"

Berna abla beni çaktırmadan dürtüp, kabalık ettiğimi bariz bir şekilde bana gösterdiğinde dişlerimi sıktım. Karşımdaki adam bakışlarını kaçırmadan tebessümünü genişletti. "Açık bir dosya hakkındaki bilgileri seninle paylaşamam ama işin üstünde olduğumu ve suçluyu çok yakında yakalayacağımı bil."

Tebessüm etmeye çalışarak gözlerimi kıstım. Yapmacık ifademe engel olamamıştım zira sesindeki kinayeyi işitmek beni sinirlendirmişti.

"Onur Bey, siz keyfinize bakın," dedi Berna abla her zamanki kibarlığıyla. "Ben vanilyalı kahvenizi hazırlayayım. Hatta az önce yaptığım havuçlu keklerden de ikram edeyim."

"Ben de kek istiyorum."

Gülümseyerek küçük bir çocuk gibi davranmam karşısında başını salladı.

"Teşekkür ederim, Berna Hanım." Onur Bey uzun bistroya yaslanarak az ilerimde duran taburelerden birini işaret ettiğinde bakışları beni buldu. "Feray, senin için sorun olmayacaksa buraya oturabilir miyim?"

Kibarlığı karşısında kendimi kötü hissettim. "Elbette," diyerek bu sefer daha içten bir şekilde tebessüm etmeye çalıştım.

Onur Bey, yanımdaki tabureye ilişip elinde tuttuğu Agatha Christie romanlarını bistroya bıraktığında üstüne geçirmiş olduğu şişme montu çıkardı. Bakışlarımı az ilerimde duran kitaplarda dolaştırdım. Yıllar önce daha dokuz yaşımdayken okuduğum bu iki eser en sevdiğim cinayet romanlarındandı. Gerçi Agatha Christie'nin sevmediğim tek bir kitabı dahi yoktu ve olamazdı. Polisiye romanların kraliçesi olarak anılan Agatha, her kadına idol olabilecek biriydi. Ne de olsa seksen tane polisiye romanı yazıp hepsini dünyaya duyurmak büyük bir marifetti.

Üzerine kan sıçratılmış gibi duran kahverengi kapağa baktığımda yanımdaki adamın sesini işittim.

"Polisiye romanları sever misin?"

Ölüm Meleği ve Şampanyadaki Zehir isimli kitaplardan bakışlarımı ayırıp, bana bakan Onur Bey ile gözlerimi buluşturduğumda başımı salladım. Bu küçüklükten edindiğim bir alışkanlıktı. Babam cinayet ve polisiye romanlarına saplantılıydı. Çalışma odasındaki kütüphane her daim bu tarz kitaplarla süslenirdi. Sir Arthur Conan Doyle, Edgar Ellen Poe, Agatha Christie ve Thomas Harris onun en sevdiği yazarlardı.

"Bazen dünya klasiklerini okumaya çalışıyorum ama kendimi yine böyle romanların arasında buluyorum," dedi Onur Bey yüzündeki tebessümle. Bakışlarını benden ayırmadan derin bir nefes aldı. "Bir yandan da iyi oluyor tabii. Böyle kitaplar işimi kolaylaştırıyor."

İşittiğim sözlerle kaşlarımı çattım ve merakıma yenik düşerek konuştum. "Gerçekten polisiye romanları okumak, yaptığınız işte size yardımcı oluyor mu?"

"Bu tarz romanlar okuduğumda bakış açım genişliyor. Bir insanın neden cinayet işlediğini, bunu hangi motif ile yaptığını daha iyi anlamaya başlıyorum." Tebessüm etti. "Bir psikolog adayı olarak beni en iyi sen anlarsın."

Sözlerinde haklılık payı vardı. Bu tarz kitaplar her daim katilin, maktulün ya da polisin zihnine ışık tutar, empati kurmamızı kolaylaştırırdı fakat kesin yargılarda bulunmamıza yetecek kadar donanımlı bilgilere sahip değillerdi çünkü birer kurgudan ibaretlerdi.

İnsan aklı bundan kat ve kat karmaşıktı.

Psikolojik bir bakış açısıyla yaklaşıldığında bazen sebep bulunamazdı çünkü insanların belirli kodları yoktu. Şunu yapıyordu çünkü şu olmuştu demiyordu. Bazen insanlar nedensizce, sebepsizce vahşileşebiliyordu. Tabii bu duruma bilimsel bir yaklaşım getirerek belli tanı ölçütleri koyanlar da olmuştu. Onlar için de her şey sistematik bir işleyişten ibaretti. Hangi tarafın haklı olduğu ve bu tartışmadan galip çıkabileceği ise büyük bir merak konusuydu. Yine de Onur Bey'in çabasını ve bilgi açlığını takdir ediyordum.

"Buna emin değilim," dedim iç geçirerek ve önümde duran bilgisayarı işaret ettim. "Sizi anlasaydım final ödevimde bu kadar zorlanmazdım."

"Ödev mi?"

"Evet, suçlu psikolojisiyle ilgili bir makale yazmam gerek ama aklıma tek bir kelam bile gelmiyor."

Yanımdaki adamın yüzü güzel bir gülümsemeyle aydınlandı. "Psikolojiden pek anlamam ama suçlu kısmında yardımım dokunabilir."

Berna abla yanımıza gelip siparişleri bıraktı. Az ilerimizde bulunan tezgâhın üstünde duran eski radyodaki şarkı sonlandı ve son dakika haberi olarak konuşan bir kadının sesi duyuldu.

"Edindiğimiz sıcak gelişmeleri aktarmak üzere son dakika haberiyle karşınızdayız. Hayalet lakabıyla bilinen, kimilerine göre bir halk kahramanı kimilerine göre azılı bir suçlu olan kişi yaklaşık yirmi dakika önce polis tarafından olağan şüpheli ilan edildi. Hayalet, Özyılmaz Holding'in CEO'su olan Hakan Özyılmaz'ı zehirlemek suçundan aranıyor. Hakan Özyılmaz'ın yine ona ait olan Çamlıca'daki evinden ambulansı araması ve onu öldürmeye çalışan kişinin Hayalet isimli kimliği belirlenemeyen şahıs olduğunu söylemesiyle emniyet güçleri alarma geçti. Hakan Özyılmaz kaldırıldığı hastanede hayatını kaybederken polis Hayalet'e dair herhangi bir iz ve ipucu bulamadı. Hakan Özyılmaz'ın bir hafta önce göçmen kaçakçılığı ve yabancı uyruklu kadın ticareti suçlamalarından yargılanması gerekiyordu fakat delil yetersizliğinden iptal olan dava üç gün önce tamamen düşmüş ve dosya kapanmıştı. Bu bilgiler ışığında sosyal

medyada yine bir kaos yaşandı. Büyük bir kitle Hayalet isimli şahsın adaletinin, devletin adaletinden üstün olduğunu söyleyerek milyonlarca tweet attı."

Haber sonlanıp saniyeler içinde eski bir şarkı çalmaya başladığında, afallamış bir ifadeyle önüme döndüm. Berna abla saf bir hüzünle konuştuğunda, kalbimdeki sıkıntı katlanarak arttı.

"Kıyamet alameti gibi haberler." İç geçirdi ardımdaki kadın. "İyi gelişmelere hasret kaldık."

Müşterilerden birinin seslenmesiyle aniden yanımızdan ayrılan Berna ablanın söyledikleri üzerine, Onur Bey umarsız bir tavır ile söze girdi. "Bana kalırsa bu haberde iyi gelişmeler vardı."

Kaşlarımı çatarak sorguladım onu. "Ne gibi?"

Omuzlarını silkti. Bir süre doğru kelimeyi bulmaya çalışır gibi duraksadı ardından da aklından geçenleri büyük bir şeffaflık ile önüme serdi. "Bilemiyorum. Sonuçta şerefsizin biri öldü diye üzülemem değil mi?" Tek kaşını kaldırdı. "Hakan Özyılmaz, bütün o suçlamalardan yargılanmalı ve ömrünün sonuna kadar hapiste kalmalıydı ama bu gerçekleşemedi çünkü parası ona özgürlüğünü sundu. Durum böyleyken sokaklarda rahatça dolaşıp göçmen kadınları pazarlamasındansa ölmesini tercih ederim."

Nutkum tutulmuştu. Onunla aynı düşünceleri paylaşıyordum fakat bu sözleri bir savcıdan duymak beni fazlasıyla afallatmıştı.

"Devlet adına çalışan bir hukukçu olarak, Hayalet'in kendi hükmüyle hareket etmesini doğru mu buluyorsunuz?"

"Ben anayasayı değil, vicdanımın sesini dinlerim."

Çarpık bir tebessüm yüzünü kapladı.

Sanırım bunun nedeni dehşet duygusuyla parlayan gözlerimdi.

"Haklısın, bu genellikle hukukçularda görülmeyen bir özelliktir. İnsanlar ahlaki değerlerini bir kenara bırakmayı sever, böylelikle yaptıklarının ardında vicdani sorumluluk hissetmezler, *kurallara uyuyorduk* derler."

Onur Bey'in ifadesi susuz kalmış bir çiçek gibi soldu. Ciddiyetine eklenen hüzün ile konuştuğunda her sözünde büyük bir doğruluk saklıydı.

"İtiraf etmek ağrıma gidiyor ama şu bir gerçek, Türkiye'de adalet yok. Sadece ülkemizde değil, Dünya'nın genelinde adalet yok. Olsaydı insanlar açlıktan ölmez, küçük çocuklar para karşılığı satılmazdı."

Kesinlikle haklıydı. Günümüzde adalet kavramı ayaklar altına alınmıştı. İnsanlar sınıfsal farklılıklarını kullanarak maddiyatlarından aldığı güçler ile çoğu zaman kötü davranışlarını kapatabiliyordu. Fakir halk, her daim yargılanan ve ötekileştirilen taraf oluyordu.

İnsanlar, başkalarını yargılamaya meyilliydi. Hepimiz karşımızdaki bireyleri parçalara ayırır onları fiziksel görünüşlerine, okudukları okullara, yaşadıkları semtlere göre kategorize eder ve aklımızca potansiyel bir tehlike belirlemeye

çalışırdık. Oysa bir insanı tanımak için onu bütün olarak ele almak gerekirdi. Sokakta kâğıt toplayan orta yaşlı bir adam sana zarar vermeyebilirdi ama şirketinde çalıştığın patronun sana cinsel saldırıda bulunabilirdi.

Tehlikeli insan kavramı, orantılara vurulamayacak kadar belirsizlik içeriyordu. Yine de insanlar bunu algılamak istemiyordu çünkü böyle düşünürlerse her an açık birer hedef oldukları gerçeğiyle yüzleşirlerdi ve bu durum onları korkutuyordu.

"Meksika'da her yıl binlerce kişi uyuşturucu kartellerinin arasındaki savaşlar yüzünden ölüyor. Dünya'nın genelinde her gün en az beş yüz kişi cinayete kurban gidiyor. Türkiye'deki kadın taciz ve tecavüzlerine değinmek bile istemiyorum." Onur Bey kendi kurduğu cümleler karşısında sinirlenip, derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. "Kısacası böyle bir dünyada Hayalet'in varlığı beni rahatsız etmiyor."

Onu anlayabiliyordum. Vicdanım sözlerine sonuna dek katılıyordu. Yine de onun dürüstlüğünden emin olamıyordum. Devlet adına çalışan biri olarak alenen bir suçluyu savunuyor olması bana şüpheli geliyordu. Sanırım kendim de önyargılı davranıyordum.

"Öyleyse Hayalet'i yakalayamıyor olmak da sizi rahatsız etmiyor?"

"Beni asıl rahatsız eden şey, adaletsizlik. Suçsuz insanların acı çekmesi, suçluların refah içinde yaşaması beni kahrediyor. Bu yüzden Hayalet'i bir yerde adalet tartımda dengeleyebiliyorum. Bu da ona vicdani açıdan iltimas geçmeme neden oluyor."

Adalet tartısı, herkesin yüreğinde taşıdığı kişisel bir mahkemeydi.

İnsanlar çoğu zaman gündelik hayatlarında bile bu sistemi kullanarak yargıya varırdı. Fark etmediğimiz, bize önemsiz gibi gelen her ayrıntıyı süzgecimizden geçirir ve ne tarafın ağır bastığını istemsizce sual ederdik.

"Peki, psikolojik bir bakış açısıyla ele alındığında suç nedir?" diye sordu Onur Bey.

"Aslında bu konudaki en kapsamlı teoriyi sunan kişi Freud'tur ve ben onun görüşlerine katılıyorum." Bir ansiklopedi gibi konuşmaya başladım. "Freud der ki: Alt benlik yani id, cinsellik ve saldırganlık gibi içgüdüleri; üst benlik diğer adıyla süper ego, vicdanı kapsar. Benlik yani ego ise alt benliğin istekleri ile üst benliğin istekleri arasında arabulucudur. Benliğin alt benliği denetleyememesi ile üst benlikte yapısal bozukluklar bulunması halinde, dengesiz bir kişilik oluşur ve bu durum davranışı etkileyerek suçluluğa neden olur. Bu, bir nevi iki ucu birbirine bağlayan köprünün yıkılması gibidir."

Bedenimi ona döndürdüm. Söz konusu ilgimi çeken konular olduğunda çoğu zaman kendimi böyle kaptırıverirdim. Fazlasıyla akademik bir dil kullandığımı fark ederek dudağımı dişledim ve anlattıklarımı özetlemeye çalıştım.

"Psikanalitik görüşe göre suçluluk, benlik ile üst benlik gelişimindeki yetersizlikler nedeniyle dürtülerin denetim altına alınmamasından doğar. Yani çok gelişmiş alt benliğe sahip olan bir kişi sonunda suç işlemektedir. Aşırı gelişmiş bir üst benlik ise alt benliğin arzularının doyurulmasına izin vermemekte ve nevrotik bir kişiliğin oluşmasına neden olmaktadır."

Sanırım yalın bir anlatım kullanmakta zorluk çekiyordum çünkü karşımdaki adam bana boş bir ifadeyle bakıyordu.

Onur Bey aniden gülümsediğinde afalladım.

"Sanırım makalenin giriş bölümünü az önce tamamladın."

Sözleriyle bir gong sesi zihnimde yankılandı. Bana kahverengi gözleriyle sıcak bir yaz gününü anımsatan adam haklıydı. Kesinlikle anlattıklarımdan yola çıkarak bir makale yazabilirdim. Ayrıca adli psikoloji dersime giren Ayşen Hoca'nın, analitik yaklaşım üzerinden gitmemden hoşnut kalacağına emindim. Yüzümü kaplayan gülümsemeyle Onur Bey'e baktığımda ona dair beslediğim önyargıların bir kısmı istemsizce solup gitti.

"Teşekkür ederim," diyerek minnettarlığımı gösterdiğimde omuzlarını silkti. "Ben bir şey yapmadım. Hepsi senin beyninde saklıymış. Derslerini dikkatle dinliyor olmalısın."

Eh, bu doğruydu.

Adli psikoloji, her zaman favori dersim olmuştu.

Havuçlu kekini yemeye başlayan adama bakıp, sohbetimizdeki samimiyete sığınarak merakımı gidermek istedim.

"Onur Bey, Hayalet ile ilgili ne biliyorsunuz? Yani teşkilatın gerçekten onun hakkında elinde hiç ipucu yok mu?" Başımla bilgisayarımı işaret ettim. "Vaka örneği olarak ondan bahsedersem kesin A alırım."

Yalan değildi. Evet, birazcık çıkarlarımı gözetiyordum fakat Hayalet'i makaleme katabilirsem takdir edilirdim.

Onur Bey lokmasını yuttuktan sonra donuk bir ifadeyle iç geçirdi. "Bunu söylemek kendime kızmama neden oluyor ama spikerin söyledikleri doğru. Hayalet, lakabının hakkını veren biri. Onunla ilgili bildiğimiz şeyleri maddelesek listenin kısalığı dudak uçuklatır."

"Mesela, ne biliyorsunuz?"

Bir insan neden kendi kimliğini bir kenara bırakıp, başka bir ideolojinin arkasına sığınarak hareket ederdi? Hayalet ne yaşamıştı da kendine kötülerle savaşmayı misyon edinmişti?

"Yirmi ile otuz yaş aralığında olduğunu tahmin ediyoruz. İyi bir eğitim aldığı bariz. Eski bir asker ya da polis olabilir diye düşünenler var ama bu bana pek mantıklı gelmiyor."

"Niye ki?"

Onur Bey kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Hayalet'in işlediğini bildiğimiz ilk cinayetin tarihi iki bin on bir yılına ait. Irak'ta yaşayan, aşırı İslamcı bir örgüt ile çalışarak bomba kaçakçılığı yapan ve terör örgütlerine mühimmat tedarik eden Farhad Hamid evinde ölü bulunduğunda, hakkındaki delillere rağmen yargılanmayan şerefsizin tekiydi. Bu olay olduğunda Hayalet'in ismi gündemde bile yoktu ama bizim radarımızdaydı. Eski bir asker veya polis olsaydı o zamanlar şu anki halinden çok daha genç olan biri için bu eğitimler yetersiz kalırdı. Hayalet, ilk adını duyurduğu andan beri fazla profesyonel."

Sarf ettiği her cümlede araştırmacı ruhum kamçılanıyordu. Önümde duran defterimi aralayarak not almaya başladığımda, Onur Bey öğrenmeye aç olan yanımı fark ederek bundan keyif duydu. Yüzündeki tebessüm ile beni izlemesinden bunu anlayabiliyordum.

"Peki, ona dair bildiğiniz başka neler var?" diye sorduğumda omuzlarını silkti. "Açıkçası emin değilim, Feray. Belki de kırklı yaşlarında, emekli bir bordo bereli ya da daha otuzlu yaşlarında olan, küçüklüğünden beri bir suikastçı olmak adına yetiştirilmiş bir adam. Belki de teşkilatın çoğunun düşüncesinin aksine bir erkek bile değil, iyi eğitimler almış tehlikeli bir kadın."

Bu ihtimal hoşuma gitmişti.

"Onun parmağı olduğunu bildiğimiz bazı işler var. Mesela altı ay önce Bulgaristan'ın en zengin ailelerinden birinin ortanca oğlu olan Varban Krasimir, şirketinde çalışan üç kadına tecavüz ettiğini polislere itiraf etti. Avukatlarının tavsiyesine uyarak sessiz kalmamasının tek nedeni ise Hayalet'in onu öldürmekle tehdit etmiş olmasıydı." Onur Bey kahvesinden bir yudum daha aldı. "Beş yıl önce Japonya'da yüz elli bin üyesini bulunduran Yakuza mafyasının önemli isimlerinden biri olan Ren Tanaka, seks ticareti ve şantaj suçlamalarıyla gündeme geldiğinde Hayalet tarafından itiraf ettirilmeye çalışıldı ama başarılı olunamadı. Hayalet onun itirafını elde edemeyince kendi adaletine başvurarak Ren Tanaka'yı infaz etti."

Kendimi masal dinliyor gibi hissediyordum. Bütün bunların gerçekte yaşanmış olması ise tüylerimi diken diken ediyordu. Gerçekten bir insanın bunları yapabilecek kadar robotikleştirilmesi çok tuhaftı.

Yüzümdeki tebessüm ile bana bakan adamı takdir ettim. "Araştırmanızı iyi yapmışsınız. Sanki Hayalet'i birebir tanıyor gibi anlattınız."

Onur Bey, sözlerimle gülümsedi. Bakışlarını benden kaçırıp kekinin son dilimini ağzına attığında, bir süre sessiz kaldı. Lokmasını yuttuktan sonra kahverengi gözlerini benimkiler ile buluşturdu.

"İnan, Hayalet'i tanımak isterdim. Neden kendini böyle bir işin içine soktuğunu öğrenebilmek için nelerimi vermem ki?" İfadesi ciddileşti. "Yine de misyonuna olan saygım, işimi yapmama engel olmazdı. Niyeti iyi bile olsa Hayalet bir suçlu ve tehlikeli."

Tehlike, tehlikeli.

Zihnimdeki kırmızı ışıkların ardında bir sima vardı. Bu kelime bana tek bir kişiyi anımsatmıştı. Üç gündür ortalarda olmayan o adam, benim tehlike kavramında hissettiklerimi bedenen sırtlanan kişiydi.

Berna ablanın elleriyle hazırladığı havuçlu keki yiyip Savcı Onur Bey ile bir süre daha sohbet ettim. Saat yediye ulaşıp şehir karanlığa gömüldüğünde, kafeden ayrılarak evime yürüdüm. Soğuk hava ceketime daha sıkı sarılmama neden olurken kulağıma iliştirdiğim cihazlardan yayılan müzik ile adımlarımı senkronize ettim.

Kızlarla birkaç gündür görüşememiştik çünkü Simay fazlasıyla yoğundu. Afra ise şehir dışındaydı. Annesini görmek için Tekirdağ'a gitmişti ve çok şükür yarın dönüyordu. İkisiyle vakit geçirmeye ihtiyacım vardı. Hem daha Simay'ın Hektor'un arkadaşı olan işletmeci İlyas Bey ile randevusunun nasıl geçtiğini bile konuşmamıştık. Elbette bunun kritiğini yapan mesajlaşmalarımız olmuştu fakat dedikodu yüz yüze yapıldığı zaman daha tatlı geliyordu.

Apartmanın giriş kapısına ulaşan merdivenleri hızla tırmandım. Evime girip ardımdan kapıyı kapattım ve çantamı bir kenara bırakarak üzerimdeki ceketi ve kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. En nefret ettiğim şey dışarıdan geldiğim kıyafetlerimle evin içinde gezmekti. Saçlarımı gelişigüzel bir topuz haline getirip, kâküllerimi düzelttikten sonra siyah taytımı ve kazağımı giyerek papuçlarımı ayağıma geçirdim. Salonda bıraktığım çantamın içinde kalan telefonum çalmaya başladığında hızlı adımlarla odamdan çıktım.

Nedensizce heyecanlanmıştım zira aramasını beklediğim tek bir kişi vardı.

Çantanın içindeki cihazı alıp ekrana baktığımda gördüğüm isim ile göğüskafesim sıkıştı. Soluğum kesilmiş, ani bir panik dalgası beni ele geçirmişti.

Telefonumun çalmasına neden olan adam, kabuk tutan yaralarımın tekrar kanamasını sağladı. Gözümün önüne gelen yüzü her daim canımı yakıyordu. Ona dair boğazımda kilit kalan sözler vardı ve her defasında onlara bir yenisi ekleniyordu.

Derin bir nefes alıp sakin kalmayı amaçlarken, aramayı yanıtlayıp telefonumu kulağıma yerleştirdim. Uzun zamandır duymadığım sesiyle adımı söylediğinde üstü toz tutan hitabımla onu yanıtladım.

"Efendim, abi?"

Ben doğduğumda başımda gelişimi bekleyen bir çocuk vardı. Abi sıfatına hak kazanan oğlan, benim yorulduğumda yaslanabileceğim yegâne adam olmalıydı fakat ikimiz asla böyle bir ilişkiye sahip olamamıştık çünkü o beni sevmezdi.

"Feray, bana acil para göndermen lazım."

Abimin telaşlı sözleriyle kaşlarımı çattım. Hal hatır sormak ne demekti, bilmezdi fakat bu kadar hızlı bir giriş yaparak direkt sonuca varması da alışıldık değildi.

"Daha geçen ay gönderdim, Feridun," dedim şaşkınlığımı sesime yansıtarak. "Annemden de istemişsin, o da yollamış. Bu kadar parayı nasıl bitirdin?"

Abim yani Feridun Eldem, babamın vefatından sonra bizimle görüşmeyi sonlandırarak küçük yaşta yatılı okula, oradan da İtalya'ya gitmişti. Yıllardır yüzünü görmüyordum. Arada sırada beni arar ve para isterdi. Onun haricinde iki kelam etmişliğimiz bile yoktu. Genel olarak ailemizin başına gelen kötü olaylardan yıldığı ve babamın bütün mirasını bana bırakarak onu adeta görmezden gelmesine kızdığı için ilişkimiz berbattı. Babamın neden bütün parasını bana bıraktığını bilmiyordum ama bunu talep eden ben değildim. Yine de abim ölen bir adamdan hıncını çıkaramayacağı için bütün nefretini ve öfkesini bana yönlendirmişti.

"Kızım sana hesap mı vereceğim ben?"

Abim çemkirerek beni sinirlendirdiğinde yanağımın içini dişledim. Kendimi tutamayarak söylendiğimde zikrettiklerimin doğru olması yüreğimi sızlattı. "Evet, vereceksin. Sana gönderdiğim para ile madde alıp kumar oynamasını biliyorsan bana açıklama yapmayı da bileceksin."

"Sana ne benim ne halt ettiğimden?" Kinayeli bir tavır ile söylendi. "Babasının prensesi parasına kıyamıyor ama o miras benim de hakkım. Ayrıca artık madde kullanmıyorum."

Gözlerimi devirdim. Demek hâlâ kumar oynuyordu.

Onunla tartışmamın bir getirisi olmuyordu. Her zaman kazanıyordu çünkü haklıydı. Sahip olduğum paranın yarısı ona aitti. En azından vicdanım böyle söylüyordu. Sıkıntıyla iç geçirdim ve saçlarımı karıştırarak mırıldandım. "Ne kadar istiyorsun?"

"Yirmi bin dolar yeter."

"Tamam, yarın gönderirim," dedim evin kapısına yaslanarak başımı geriye attığımda. Uzun zaman sonra onunla konuşuyor olmak bir yandan öfkelenmeme neden olsa da diğer taraftan sesini duymak iyi gelmişti. Buruk bir tebessümle biraz daha benimle konuşmasını istedim. "Nasılsın? Her şey yolunda mı?"

Sorularımı havada bırakan şey telefonun kapanması oldu. Abim istediğini alarak beni görmezden gelmişti. Klasik huyuydu lâkin her defasında acısı tazeleniyordu.

Telefonu kulağımdan indirip karşımda kalan büyük camlardan şehre baktığımda omuzlarımı düşürdüm. Kendimi bir sürenin ardından tekrar yalnız hissetmeye başlamıştım. Ölen babamdı. Yine de ben, bütün ailemi kaybetmiş adeta öksüz kalmıştım.

Yaslandığım kapının ardından gelen gürültüleri işittiğimde kaşlarımı çatarak doğruldum. Adım seslerine karışan tok darbeleri anlamlandıramadım. Neler olduğunu anlamaya çalışarak, hızla arkamı dönüp kapı kulpuna parmaklarımı doladım ve kolu aşağı indirerek kapıyı araladım.

Görüş açıma giren geniş omuzlarla sertçe yutkundum ve kapıyı tamamen ittirip dışarıya doğru hafifçe adımladım. Kollarımı göğsüme dolayarak başımı dikleştirdim. Fiziğinden ve bedenini örten siyahlardan onun olduğunu direkt anlamıştım. Ayrıca kokusu bütün katı doldurmuştu bile.

"Vay, vay, vay," dedim alaycı bir tınıyla. "Hektor Bey, siz evin yolunu bilir miydiniz?"

Dengede durmakta zorlandığını fark ettiğim adamın üstünde gözlerimi dolaştırdığımda sarhoş olduğunu düşündüm. Yavaşça bana doğru dönüp yüzündeki ifadeyi görmeme neden oldu.

Gördüklerim karşısında dudaklarım aralandı. Baygın bakışlarına eklenen kırmızıya çalan teni ve alnında biriken ter ile sarhoştan çok hasta gibiydi. Ona doğru hızla adımlayıp ellerimi yanaklarına iliştirdiğimde alevler içinde olduğunu anladım. Avuçlarıma yayılan sıcaklığı ruhumda başlayan yangının kıvılcımlarının temeli oldu.

Başını elimin içine yaslayarak gözlerini yumduğunda endişeyle haykırdım. "Ne oldu sana böyle?" Yavaşça onu sallayarak kendine gelmesini sağlamaya çalıştığımda kara gözlerini hafifçe araladı. Tek kelime edecek hali yok gibiydi. "Hektor, iyi misin? Beni korkutuyorsun."

Son mecaliyle kollarını belime dolayıp beni kendine çektiğinde, başı avuçlarımın arasından kayıp boynumun girintisine düştü. Ağırlığının küçük bir kısmını bana vererek belimin geriye yaslanmasına neden olduğunda, kollarımı omuzlarına yerleştirdim. Derin bir nefes alıp boynuma soluğunu vermesiyle içim titredi.

Kokum kokusuna bulanıyor, sıcaklığı beni dağlıyordu.

"Feray, birazdan bayılacağım." Sözleriyle gözlerim irileşti. "Beni evin içine sok ve Gediz'i ara. Vakit kaybetme çünkü benim pek zamanım yok."

Kalbim korkuyla sendelediğinde göğüskafesimde bir hezeyan meydana geldi. Son cümlesi bana atılan bir yumruktu. Anlamlandırmak istemediğim kadar kötü yollara uzanan o sözleri yok sayarak başımı eğdim ve gözlerine bakmaya çalıştım ama başarısız oldum. Hektor'un ağırlığı gittikçe beni zorlamaya başladığında acele etmem gerektiğini fark ettim. Eğer cidden bayılırsa onu asla hareket ettiremezdim.

Deri ceketinin cebine uzanıp evin anahtarını aldıktan sonra onu dik tutmaya çalışarak hafifçe omuzlarından ittirdim.

"Hektor!" diye adını haykırdım. "Sesime odaklan ve uyuma."

Omzuma yuva yapan başının sıcaklığıyla kafamı geriye attığımda kokumu içine çekti.

Kollarımı beline dolayarak onu yavaşça çevirmeye çalıştım. Ses vermiyordu. Baygın değildi ama konuşacak gücü kendinde bulamıyordu. Kalbim deli gibi atıp onun göğsüne vurmaya başladığında, bana yardımcı olmak ister gibi sendeledi. Onu kapının önüne getirip titreyen parmaklarım ile anahtarı kilidin yuvasına yerleştirdim. Ağırlığından kaynaklanan fiziksel ağrım ile iç geçirdim. Gerçekten kütük gibiydi.

Kapıyı açıp ittirdiğimde görüş alanıma giren ev fazlasıyla karanlıktı. İçimi kaplayan ürpertiyle kapının yanında kalan düğmeyi yokladım.

Işığın yuvasını hissettiğimde düğmeyi çevirerek salonun tavan kenarlarına iliştirilmiş ledlerin yanmasını sağladım. Bana yaslanan adamı çekiştirerek içeri girdim. Hektor'un bana verdiği ağırlığı her geçen saniye artıyordu. Boynuma vuran solukları kesik kesikti ve alnında biriken terler tenimi kayganlaştırıyordu.

Sanırım bayılmak üzereydi.

Kollarımı sıkıca beline dolayıp hızlı davranmaya çalıştım. Onu az ilerimizde bulunan siyah kanepeye yönelttiğimde bir şeyler mırıldansa da dediklerini anlayamadım. Can havliyle onu kanepeye yatırmak üzere ittiğimde belimdeki elinin sıkılaşmasıyla beni de kendiyle birlikte gelmek zorunda bıraktı.

O kanepenin üstüne, ben ise onun üzerine düşmüştüm.

Can çekişiyor olmasaydı bu pozisyonumuzdan hoşnutluk duyabilirdim fakat yüz ifadesi bütün neşemi öldürüyordu. Güzel yüzü kasılmış, kaşları çatılmıştı. Alnında biriken terlere rağmen üşür gibi titreyerek beni kendine doladı.

Kalbim göğsünün üstünde atıyordu.

Teni tenim olmuş, bedenlerimiz bir yapboz misali iç içe geçmişti. Bulunduğumuz konum bu karmaşaya rağmen öylesine şairane bir güzelliğe sahipti ki algılarım yavaşlıyordu.

Kavisli yüzünü süsleyen şekilli dudaklarını birbirine bastırarak bana daha sıkı sarıldığında, bedenindeki titreme arttı. Havale geçirdiğini düşünmeye başlıyordum. Üzerimdeki kazağın kısalığından faydalanan parmakları tenimdeydi ve elleri buz gibi soğuktu. Kalkmaya çalışarak avuç içlerimi göğsüne bastırdığımda kalp ritminin yavaş olduğunu fark ettim. Bu detay zihnimin alarm vermesine neden oldu. Neyi olduğunu bilmiyordum fakat bu normal değildi. İyi gözükmüyordu ve acilen tedavi edilmeliydi.

Kollarından zar zor sıyrılarak ayaklandığımda koşarak kendi evime döndüm ve kapının yanındaki dresuarın üzerine bıraktığım anahtarımı ve telefonumu aldım. Ardımdan kapıyı çekerek koridora adımladığımda ekran kilidimi açıp, Gediz Bey'in numarasını çevirdim. Hektor'un evinin kapısını kapatarak koşar adımlar ile yanına gittiğimde aramam sonuçlandı ve gür bir erkek sesi beni yanıtladı.

"Efendim, Feray?"

Hektor'un yanına oturarak avucumu yanan alnına iliştirdiğimde nefes almayı unutarak bir solukta konuştum.

"Gediz Bey, merhaba. Kusura bakmayın rahatsız ediyorum ama Hektor sizi aramamı söyledi." Sesimin titrediğine kendim bile inanamadım. "Yarı baygın ve çok ateşi var. Neyi olduğunu bilmiyorum ama iyi gözükmüyor. Sanırım ambulansı arayacağım."

"Hayır," dedi Gediz Bey.

İlk defa bu kadar otoriter ve sert bir tınıyla bana karşılık vermişti.

"On, maksimum on beş dakikaya doktor ile oradayım. Sen, ben gelene kadar ateşini düşürmeye çalış ama kimseyi arama." Sözleriyle kaşlarımı çattığımda karşılık verecek oldum ama Gediz Bey son sözlerini sarf ederek telefonu adeta yüzüme kapattı. "Hemen geliyorum."

Telefonumu kulağımdan çekip boş bakışlar ile ekrana baktığımda neye uğradığımı şaşırdım. Neler olduğunu ve ne yapmam gerektiğini bilemiyor olmak aciz hissetmeme sebep oluyordu. Hektor neden bu haldeydi, mantıklı bir cevap bulamıyordum. Bakışlarımı kanepede uzanan adama çevirdiğimde ateşini düşürmem gerektiğini hatırladım. Doğru, havale geçirmesini istemiyorsam bunu yapmam gerekirdi fakat nasıl yapacaktım?

Kanepenin yanında duran lambayı yakarak kırmızı bir ışığın odayı doldurmasını sağladığımda kendime gelmeye çalıştım.

Telefonumu az ilerimde duran kahve sehpasına bırakarak Hektor'un omuzlarını kavradım ve onu doğrultmak için çabaladım. Kütlesinin ağırlığına sövmemek için kendimi zor tutuyordum. Adeta kendimle cebelleşerek dakikaların ardından onu doğrulttuğumda gözkapakları titredi. Kendine gelir gibi birkaç saniyeliğine gözlerini araladığında bakışlarımızı buluşturdum. Beni başka diyarlara götüren kara gözlerindeki uyuşukluk ona fazlasıyla yabancı kalıyordu.

Daha çok kendim ile konuşur gibi mırıldandım. "İyi olacaksın." Dudaklarımdan kayıp giden nefeslerim onun soluğunda hayat buldu. Deri ceketini üstünden çıkarıp bir kenara fırlattığımda bedeni geriye düştü ama gözleri hâlâ üzerimdeydi. "İyi olacaksın," diye tekrarladım kendimi, gömleğinin düğmelerini çözmeye çalışırken.

Gözleri kapanıp, kafası yana düştüğünde duraksadım.

Kalbime saplanan ağrıyla adeta buz kestim.

Titreyen parmaklarımı çözdüğüm düğmelerden ayırarak yanaklarına iliştirdiğimde, nefes aldığını anlamak benim de soluklanmamı sağladı.

Omuzlarım ağır bir yük karşısında çöktüğünde, başımı eğerek göğsüme saplanan acıya sığındım. Ona bir şey olursa kesinlikle uzun süre terapi odasından çıkamazdım.

Siyah gömleğini aralayarak gövdesini gözler önüne serdiğimde hızla ayağa kalkıp banyoya adımladım. Koyu renklerin ağırlıkta olduğu alanda gözlerimi dolaştırdım ve işime yarar bir şeyler aradım. Annem küçükken hastalandığımda benimle ilgilenirdi. Ateşim olduğu zamanlar sirkeli su kullandığını hatırlıyordum. Küçük el havlularından birini alıp mutfağa yöneldim ve mermer tezgâhın üstünde duran meyve tasının içindekileri çıkardım.

Musluğu açarak tasın içini soğuk suyla doldurdum ve buzdolabında sirke olması için dua etmeye başladım. Dileğimin kabul olması derin bir nefes almama neden oldu. Sirke şişesini alarak buzdolabının kapağını kapattım ve su dolu tasın içine sirkenin birazını döktüm.

Salona dönüp kanepenin kenarına, onun bedeninin yanına iliştiğimde havluyu tasın içine batırdım. Islattığım havluyu sıkarak fazla gelen sudan kurtuldum ve tam o anda Hektor'un mırıldandığını işittim. Bilinci yerinde değildi. Bu yüzden kelimeleri oldukça anlamsızdı. Düşük desibelinden cümlelerini anlayamadığım için eğildim. Kulağımı dudağına yanaştırarak nefesinin benliğimin kalın duvarlarına işleyen çatlaklarda çiçekler açtırmasına izin verdim.

"Bir yıl..." Anlamsız bir mırıltı beraat etti dudaklarından. "Kay... İki..."

Doğrularak güzel yüzüne baktığımda rüya gördüğüne emin oldum. Sanırım zihnine hapsolduğu sanrıda konuştuğu biri vardı.

İç geçirerek zaman kaybettiğimi fark ettim ve küçük havluyu alnına tampon hareketlerle iliştirerek terini almaya çalıştım. Soğuk bez bedeninin kasılmasına neden olmuştu. Havluyu boynuna iliştirdiğimde bedeninden yayılan ateşin anında soğukluğu nötrlediğini gördüm. Elimin altındaki bez resmen ısınmıştı. Alnına düşen tutamları geriye ittirerek saçının yüzünü gölgelemesine izin vermedim.

Havluyu tekrar ıslatıp boynuna ve göğsüne temas ettirdiğimde bakışlarımı gövdesinde gezdirdim. Gövdesini süsleyen yara izlerine eklenen dövmelerini yeni algılıyordum.

Kalbinin hemen üstündeki sayılarda dolaştı gözlerim.

7'23

Kaşlarımı çatarak havluyu yanan göğsüne bastırdım. Yedi rakamı yirmi üçe göre çok daha eski duruyordu. Kesme işareti ve yirmi üç, yakın zamanda yanına işlenmiş gibiydi.

Sol kaburgasında bir dövmesi daha vardı. İç içe geçmiş, büyük bir çarpı oluşturmuş iki kılıç sembolüydü bu. Kılıçların iki yanına Latince kelimeler iliştirilmişti. Sol tarafta *praeteritum* yani geçmiş, sağ tarafta ise *posterum* yani gelecek yazılmıştı. Kesinlikle eski bir dövmeydi, en az sekiz yılı var gibi duruyordu.

Ama asıl insanı afallatan nokta yaralardı.

Gövdesinin büyük bir bölümü yara izleriyle süslenmişti. Bazıları eski bazıları yeni gibiydi. İçlerinden birinin kurşun yarası olduğuna adım gibi emindim lâkin bunu kabul etmek istemiyordum.

Gözlerimi bedeninden ayıramadan kendi kendime mırıldandığımda korkmak ve üzülmek arasındaki o ince çizgide raks etmek ile meşguldüm. "Kimsin sen?"

Ellerimin altında yanan bedenin sahibi, beni her geçen gün daha büyük bir bilinmezliğin içine sokuyordu. Adını bilmediğim hatta hakkında doğru düzgün bir bilgiye sahip olmadığım adam, normal kavramından fazlasıyla uzaktı. Öyle ki sanki birinin kaleminde hayat bulan kurgusal bir karakterdi.

Gerçek olamayacak kadar hayali duruyordu. Her geçen saniye beni mümkünmüş gibi daha çok şaşırtıyor, zekâmı sorgulamamı sağlıyordu.

Avuç içimi alnına yaslayıp çabalarımın pek de bir işe yaramadığını gördüğümde kendime öfkelendim. Bir ümit havluyu tekrar ıslatıp boynuna yasladığımda çalan kapıyla yerimden sıçradım.

Hızlı adımlarla kapıya ilerledim. Gediz Bey tahmin ettiğimden daha çabuk gelmişti ama bundan asla şikâyetçi değildim. Kapıyı aralayıp bana bakan ikiliyle karşılaştığımda iç geçirdim. Gediz Bey üzerindeki takım elbisesi ve endişeli ifadesiyle bana bakarken, apar topar işlerini bırakarak gelmiş gibi duruyordu. Yanındaki orta yaşlı adam ise onun aksine daha sakindi. Altmışlı yaşlarında olmalıydı. Beyaz saçları ve mavi gözleriyle tontiş amca tiplemesine uyuyordu.

"Selamünaleyküm kızım." Elinde bir çanta bulunduran beyaz saçlı adam tebessüm etti. "Bizi içeriye buyur et de şu hergele yine başına ne iş açmış öğrenelim."

Dilim lal olmuş bir şekilde onlara baktığımı ve vakit kaybettiğimi fark ederek geriye çekildim.

"Aleykümselam, buyurun lütfen."

Beyaz saçlı adam sakin bir tavır ile önden girdiğinde Gediz Bey bana bakarak tebessüm etti. En az benim kadar gergin ve endişeli gözüküyordu. "Bahir amca bizim eski bir dostumuz. Aynı zamanda doktor," diye açıklama yaptı yeşil gözlerini gözlerime iliştirdiğinde.

Ardımızdan kapıyı kapatarak doktorun peşinden salona adımladık. Bahri amca koltukta yatan adamın yanına çömelip elini alnına iliştirdiğinde, homurdandı. Sinirle söylenerek yanımda duran sarışına baktığında kaşları çatılmıştı. "Sana bin kere söyledim değil mi? İnsan olduğunu unutuyor ama ona hatırlatman gerek. Yine ölmek üzere."

İşittiğim son cümle yerin altımdan çekilmesine neden olduğunda sendeledim. Gediz Bey'in kolları belime dolanıp beni dik tutmaya çalıştı. Yaşlı adam bana endişeyle bakarak sözlerinden pişmanlık duydu. Kalbimin ritmi raydan çıkmış, boğazım kurumuştu.

Ölemezdi.

O da ölemezdi.

Bu on gün boyunca yeterince ölüm görmüştüm. Şimdi de o gidemezdi. Hem beni böyle bir karmaşanın içinde tek başıma bırakamazdı, değil mi?

Onun yardımına ihtiyacım vardı.

Onun varlığına ihtiyacım vardı.

"Korkma kızım," dedi Bahri amca gülümseyerek. "Bu hergeleyi kesseler yine bir şey olmaz ona." Kendi kendine kıkırdadı. "Azrail gelse Hektor'un değil, ölüm meleğinin cenazesini kaldırırız. Öyle inatçıdır bu."

Gediz Bey'in kollarına tutunarak doğrulduğumda bana baktığını fark ettim. İyi olup olmadığımı sorguluyordu. Derin bir nefes alarak kendime gelmeye çalıştığımda sesini işittim. "Merak etme, Bahri amca çok haklı." Sırtımı sıvazlayarak bana destek olmaya çalıştı. "Yine de burada durma. İstersen evine geç. Ben sana iyi olunca haber veririm."

"Kalacağım," dedim açık ve net bir şekilde.

"Sen kimsin, kızım?" Bahri amca bir yandan konuşup bir yandan da Hektor'un neyi var anlamaya çalışır gibi üzerinde bir şeyler yapıyordu. "Seni ilk defa görüyorum."

"Hektor'un komşusuyum."

"Ah, öyle mi?" dedi Bahri amca. Hektor'un yanma oturup çıkardığı şırınganın ucuna iğnesini yerleştirdi. Dudağımı kemirmeyi bırakarak ona doğru adımladım ve ne yaptığını daha iyi görmeye çalıştım.

"Neyi var?"

Göğüskafesimin içine yerleşen saatli bomba her an patlayacak gibiydi. Bakışlarım Hektor'un yüzünde dolaştı. Her şeyden bihaber uyuyordu. Bahri amca iğnesini küçük tüpe batırıp içindeki sıvıyı çektiği sırada sorumu yanıtladı. "Şeytantersi."

Tabiri caizse, gözüne far tutulmuş geyik gibi adamın karşısında kalakaldığımı söyleyebilirdim. Ne demek istediğini asla anlamamıştım. Şeytantersi de neydi? Daha önce duymadığım bir virüs veya hastalık olabilir miydi?

Bunu sorgulamak üzere dudaklarımı araladığımda, Bahri amca iğnenin içindeki sıvıyı Hektor'un bedenine enjekte etti. Yüzümü ekşiterek iğnenin tenini terk etmesini izlediğimde, yanımda duran Gediz Bey derin bir nefes alarak konuştu. "İyileşecek değil mi?"

Hızla ona döndüm.

İyileşmeme ihtimali vardı yani, öyle mi?

"Evet, yarın sabaha bir şeyi kalmaz."

Bahri amca çömeldiği yerden kalkarken Gediz Bey'e çatık kaşlarla baktı. Çocuğunu azarlayan bir baba gibiydi.

"Bir daha gözünü üstünden ayırma. Bedeni bir yerden sonra bunları kaldıramayacak." Bana değen yeşil gözler duyduklarımdan hoşnut kalmadığımı görmüş olmalıydı. Gediz Bey karşısındaki adamı susturmak ister gibi geçiştirdi. "Tamam, Bahri amca ben halledeceğim. Hadi seni evine bırakayım."

Yaşlı adamın gözleri benimle buluştuğunda ona minnetle tebessüm ettim. Bana karşılık vererek gülümsedi.

"Feray, ben yarım saate gelirim," dedi Gediz Bey. "Sorun olmayacaksa ben gelene kadar Hektor ile kalabilir misin?"

"Tabii ki, sen işine bak."

Bahri amca elindeki çantasıyla yanımdan geçip gideceği sırada duraksadı. Mavi gözlerindeki sıcaklık aşina olmadığım bir sevimliliğe sahipti. Babacan bir tavır ile bana göz kırptığında, desibelini alçaltarak konuştu. Başıyla ardında kalan baygın adamı işaret etti. "Seni böyle üzdüğü için uyandığında onun canına oku."

Gülümseyerek başımı bir aşağı bir yukarı salladım.

Bahri amca ve Gediz Bey'i yolcu ettikten sonra arkalarından kapıyı kapatarak tekrar Hektor'un yanına döndüm.

Yanındaki boşluğa oturup birkaç saniye gözümü dahi kırpmadan onu izledim. Bedeni her geçen an biraz daha salınıyor, gerginliği ve acısı sonlanıyordu. Yüzünde hâlâ ürkütücü bir ifade vardı çünkü kaşları çatıktı. Yine de dakikalar öncesinden daha iyi görünüyordu. İç geçirerek avuçiçimi alnına yasladım ve ateşine baktım. Hâlâ yüksekti. Sehpanın üstünde duran havluyu ıslatarak tekrar boynunu ve yüzünü silmeye başladığımda terlemesinin sonlandığını fark ettim.

Bakışlarımı yüzünde dolaştırırken kalbimin ne denli ağrıdığını anlatacak kelimelerim yoktu.

Hektor beni korkutmuştu.

Bu gece ne yaşamıştı da bu hale gelmişti, üç gündür nerelerdeydi bilmiyordum ama içimden bir ses öğrenmek istemeyeceğim kadar büyük bir belanın pençesinde olduğunu söylüyordu.

Söz konusu o olduğunda hiçbir şey anlamlı değildi. Bahri amcanın konuşmasından anlayabildiğim kadarıyla bu, ölümle ilk yüzleşmesi olamazdı. Vücudundaki yaralardan bu tezimi doğrulayabiliyordum. Yine de algılarım yetersiz kalıyordu.

Hektor ne yapıyordu da başını böyle belalara sokuyordu?

İç geçirerek bezi teninden çektim ve tekrar ateşini ölçmek üzere eğildim. Bu sefer daha doğru bir analizde bulunabilmek adına dudaklarımı alnına iliştirdiğimde bir süre öyle kaldım. Saçlarından yayılan kokuyla gözlerim istemsizce kapandığında ateşinin düşmeye başladığını anladım.

Onun içindeki yangın sönse de benim kıvılcımlarım harlanarak büyüyordu.

Doğrulacağım sırada kolu belime dolandı. Beni kendine bastırarak dengemi sarstığında, bedenine sürüklendim. Başımı indirerek yüzünü bakış açıma aldım. Kendine gelmemişti. Hâlâ uyuyordu. İki büklüm bir şekilde üzerinde durduğumu fark ederek geriye çekilmek istediğimde ince belimi saran kalın kolu sıkılaştı.

Beni bırakmıyor, baygın olmasına rağmen beni esir almaya devam ediyordu.

Gözlerimi güzel yüzünde dolaştırdım. Artık kaşları çatık değildi. Daha huzurlu bir ifadeye ev sahipliği yapıyordu. Tatlı bir uykunun dallarından sarkan zihni rahatlamış olmalıydı çünkü bedenindeki sıcaklık zaman akıp gittikçe etkisini azaltıyordu. Tekrar geri çekilmeye çalışıp başarısız olduğumda homurdandım. Bilinçsiz halinin bile bu denli kuvvetli olması takdire şayandı.

Dengemi bulmaya çalışarak sağ elimi göğsüne yerleştirdiğimde atan kalbi avuç içimi karıncalandırdı. Hektor'un dudaklarından firar eden nefesin sıcaklığı yüzüme çarptı. Sanki dokunuşum ile soluklanmıştı.

Göğsüne yerleştirdiğim elimden güç alarak zar zor kollarından sıyrıldım. Durduğum noktadan bir süre onu izlediğimde gidişim ile yine kaşlarının çatıldığını fark ederek gülümsedim.

Sanırım onun benim üzerimde bıraktığı etki kadar ben de onun üstünde bir etki yaratıyordum.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamın ilgimi çekmesi beni rahatsız ediyordu ama kendime mani olamıyordum. Bu saçmalık benim daha önce karşılaşmadığım, yeni bir şeydi. Ve ben yeni şeyleri keşfetmeden edemezdim.

Yine de mantıklı olan yanım şüpheliydi.

Onun bu denli kara bir kutu olması beni yoruyordu. Kim olduğunu, nereden geldiğini, ne işle uğraştığını, vücudunun neden yara içinde olduğunu bilmeliydim. Neden şu an karşımda bilinçsizce yatıyordu, öğrenmeliydim.

Sehpanın üzerinde duran telefonumu aldığımda gözlerimi devirerek sinirlendim. Şarjım bitmişti. Oysa Bahri amcanın bahsettiği şeytantersinin ne olduğunu araştırmak istiyordum. Öğrenmezsem büyük ihtimalle orta yerimden çatlardım.

Hiçbir işime yaramayan cihazı tekrar sehpanın üstüne bıraktığımda Hektor'a yanaştım ve ateşinin biraz daha düştüğünü fark ederek kanepenin yanında duran örtüyü aldım. Bedeninin bir kısmını örterek üşüme ihtimalini sonlandırdığımda beş dakika gözümü onun üstünden ayırmaya karar verdim. Kısa bir süreliğine bilgisayarını kullansam bunu sorun etmezdi, değil mi? Hem etse bile bu umurumda olur muydu?

Pek sanmıyordum. Sonuçta benim yardımımla bir nevi ölümden dönmüştü.

Hektor'u salonda bırakarak çalışma odasına girdiğimde duvardaki boşluk canımı acıttı. Rembrandt'ın şaheserini orada görememek üzücüydü. Dünyanın

en pahalı ve meşhur tablolarından biri kayıplara karışmıştı. Bu yeterince acı verici değilmiş gibi bir de kaybolmasının ardında tehlikeli bir katil vardı.

Adımlarım yavaşladığında aklıma düşen gerçeklikle kalbim sızladı. Hektor en son tabloyu çalan kişiyi araştırıyordu. Belki de hırsızı bulmuş, onun peşinden gitmiş ve yüzleştiği kişi tarafından bu hale düşürülmüştü. Eğer olanlar buysa tahmin ettiğimden daha büyük bir belanın içerisindeydik.

Masasına ilişerek, çalışma lambasından yayılan loş ışığın altında bilgisayarını açtım. Şifre istemesini bekliyordum ama ekran direkt açılmıştı. Sanırım bunun nedeni bilgisayarın yeni olmasıydı. Yani en azından içinde tek bir klasörün bile olmamasından bunu anlıyordum. Kaşlarımı çattım. Bu oldukça tuhaftı.

Arama motoruna girerek şeytantersinin ne demek olduğunu öğrenmeye çalıştığımda, içimdeki sıkıntı mümkünmüş gibi biraz daha arttı. Bulacağım cevaplar beni korkutuyordu.

Karşıma çıkan sekmelere baktım ve Vikipedi'yi açarak yazanları okumaya başladım.

Şeytantersi bir diğer adıyla baldıran, oldukça tehlikeli ve ölümcül bir zehirdi. Sokrates'in idamında kullanılan bu zehir, merkezi sinir sistemini bozuyordu. Küçük bir doz bile nöromüsküler bağlantıları bloke ediyor ve bu da sonunda nefes alma yeteneğini durdurarak, zehirlenen insanın boğulup ölmesine neden oluyordu.

Hıristiyan inanışında da yeri olan baldıran otu, İsa'nın çarmıha gerildiği yerde büyüdükten sonra ölümcül bir bitkiye dönüşmüştü. İsa'nın kanı değince bitki sonsuza kadar zehirli olmuştu.

En azından hikâyenin destansı kısmı buydu.

Ne yani, Hektor zehirlenmiş miydi?

Ama bu nasıl olabilirdi? Burada yazanlara göre baldıran otu seyreltilmiş haliyle bile ölümcüldü. Böylesine bir zehri nasıl tüketmişti? Kim, neden ona bu şekilde zarar vermeye kalkmış olabilirdi?

Zihnim yorgun bir savaşçıydı. Şu an için tek dileğim, Hektor'un bir an önce kendine gelmesiydi. Onunla konuşmam, neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Bana gerçekleri anlatana kadar yakasını bırakamazdım.

Bırakmayacaktım.

Dizüstü bilgisayarın kapağını indirip ayaklandığımda, deri sandalyeyi düzelterek odadan çıkmak üzere hareketlendim. Az ilerimde duran kitaplığa değen bakışlarım ile fark ettiğim aralık, kaşlarımı çatmama neden olduğunda durdum. Loş ışık görüşümü köreltiyordu ama yine de emindim. Siyah kitaplık bir kapı gibi aralanmış, sanki tam kapanmamıştı.

Kitaplığın yanına ilişerek ellerimi tahta bölmelere geçirdim ve beklediğimden daha hafif olmasıyla kapıyı tamamen araladım.

Karanlık alan görüş açıma serildiğinde masanın üstündeki ışık yetersiz kaldı. Kalbim gördüğüm siyahlık karşısında sıkışırken nefesimde bir daralma meydana geldi. Karanlıktan korkan o küçük kız, her an dizginlerini koparak çığlık atmaya başlayabilirdi. El yordamıyla karanlığın içinde bir ışık arayarak oda olduğunu tahmin ettiğim alana adımladığımda, ayağımın sert bir şeye çarpmasıyla sendeledim ve kendimi bir anda basamak çıkmış gibi üst bir alanda buldum.

Platforma ayak bastığımda zeminde kırmızı bir ışık yandı. Bir dikdörtgeni anımsatan küçük alan aydınlanarak aklımı başımdan aldığında neler olduğunu anlayamadım.

Mekanik bir kadın sesi konuştu. "Giriş izni verildi."

İçine doğru süzüldüğüm yerin dibini gördüm. Gözlerimin önünde duran sır perdesi gerçeğin rüzgârıyla savruldu. Karşımdaki siyah camlar berraklık kazanıp bir kapı gibi iki yana açıldığında, görüş alanıma giren mekân zihnimin kırılgan bariyerlerini yerle bir etti.

Gri ve siyah renklerin ağırlıkta olduğu küçük odanın duvarları çeşitli silah, hançer, el bombası ve adını bile bilmediğim şeylerle kaplıydı. Sağda küçük bir masa ve üstünde monitörler vardı. Kendimi büyülenmiş gibi o noktaya doğru ilerlerken bulduğumda mantığımı ve aklımı bir kenara bırakmıştım.

Aklımın almadığı bu manzara, bir hayaldi.

Öyle olmalıydı.

Sol tarafımda kalan siyah kıyafetler askılıklara asılmıştı. Postallar bir köşeyi süslüyordu. Kaşlarımı çatarak askılıkların yanında kalan platformun üstünde duran yuvarlak, cam akvaryuma baktım. Balıkların cirit atması gereken yerde başka şeyler vardı. Ne olduğunu daha iyi anlamak adına oraya ilerlerken uyuyakaldığımı ve rüya gördüğümü düşündüm. Belki de Hektor'un yanına uzanmış ve biraz kestirmeye karar vermiştim. Bilinçaltım bana böyle bir rüya göstererek ne anlatmaya çalışıyordu bilmiyordum ama büyük ihtimalle delirmiştim.

Akvaryumun içinde ne olduğunu algıladığımda, donakaldım.

Asker künyeleri, kura havuzuna atılmış gibi akvaryumun içine yerleştirilmişti. Metal yüzlerinde yazan isimleri görmek umuduyla daha dikkatli baktığımda elde ettiğim tek şey, hiçbir şey oldu. Metal yüzleri yakılmış olan künyelerin üstü kırmızı bir mühür ile damgalanmıştı. Bu sembolü yarım saat önce görmüştüm.

Hektor'un dövmesi, büyük bir çarpı oluşturan kılıçlar, künyelerin üstünü süslüyordu.

Gerileyerek resmi büyütmeye çalıştım. Gördüklerimin gerçekliğini idrak ettiğim her saniye çığlık atma isteğiyle sarmalanıyordum. Burası neresiydi emin değildim ama bir ölüm odasına benzediğine kalıbımı basardım. Her yer silah ve anlamlandıramadığım şeylerle doluydu.

Sırtım sert bir şeye çarptığında inleyerek dudağımı dişledim. Ardıma dönerek, bilinçsizce fazla gerileyip masaya adeta girdiğimi fark ettiğimde iç geçirdim. Bakışlarımı kaçıracağım sırada gördüğüm kişi ve isim beni olduğum yere bir çivi gibi çaktı.

Masanın üstündeki ekrana yansıyan fotoğraf, otuzlu yaşlarındaki bir adama aitti. Lacivert takım elbisesi ve yüzündeki büyük gülümsemesiyle prezantabl bir görünüm sergileyen adamın kimlik bilgileri hemen yanında yazılıydı.

Bu adam birkaç saat önce Hayalet'in onu zehirlediğini söyleyen ve ardından hayata gözlerini yuman, yani öldürülen Hakan Özyılmaz idi.

Çığlık atmak istiyordum.

Bağırmak, içimdeki öfkeyi dışa vurmayı diliyordum çünkü gerçekleri görebiliyordum. Sisler dağılıyor, görüşüm netleşiyordu ve anladıklarım kanımı donduruyordu.

Zihnimde bir alarm çaldı.

Benliğimi alaşağı eden bu gürültünün ardında tek bir fikir vardı.

Hayalet diye anılan, kimilerine göre azılı bir suçlu kimilerine göre eşsiz bir kahraman olan o kişi, Hektor olabilir miydi?

KOD ADI: MUHTEŞEM GATSBY

"Böylece akıntıya karşı kürek çekerek durmaksızın geçmişe doğru sürükleniyoruz."
F. Scott Fitzgerald

Nefret güçlü bir duyguydu.

Ömrüm boyunca kimseye böylesine bir lütufta bulunmamış, herhangi birini bu denli önemsememiştim. O yüzden içinde bulunduğum sinir harbine yabancıydım. Dünyanın getirdiği her karmaşaya karşı dik durmaya çalışan benliğim, şimdi bükülecek gibi hissediyordu. Bunun nedeni de ilk defa gardımı indirmek istememe neden olan adamın maskesinin ardındaki gerçekliği göremeyecek kadar aptal olmamdı.

İçimde bir yangın vardı.

Beni delirten, çığlık atmak istememe neden olan kor alevler ruhumu sıkıştırıyordu.

Öfkeliydim.

Öylesine sinirliydim ki mantıklı düşünemiyordum. Oysa ben her zaman aklıma sığınırdım. Duygularımı bir kenara bırakıp benliğimin kapılarını sıkıca örterdim. Kimseyi içeri almadan bir başıma kalırdım. Şimdiyse her şey parçalanıyor gibi hissediyordum. Beni bu düşünceye iten şey ise artık mantığımın sesinin bana realist gelmemesiydi.

Gerçekliğimi yitiriyordum ve bu beni çıldırtıyordu.

Duvarın yarısını kaplayan tuvale kırmızı bir boya sıçrattığımda siyaha buladığım fırçamı üstünde dolaştırdım. İçimi yakan her şey, karşımdaki beyazlıkta hayat buluyordu. Beni yaralayan gerçekler tuvalimde hayale kavuşuyordu. Dün geceden beri bir gram uyku yüzü görmemiştim. Gözlerimi ne zaman kapatsam o oda aklıma geliyordu.

Sonra Hektor düşüyordu zihnime.

Acı çeken hali, bedenime dolanan kolları, boynumda soluklanan ruhu, avucumun içinde atan kalbi ve az kalsın ölecek olması...

Kâbus gördüğümü düşünmek isterdim ama bu koca bir yalan olurdu.

Gediz Bey'in geldiğini işittiğimde bir hışım o odadan çıkıp salona dönmüş ve bir saniye olsun oyalanmadan evime geri gelmiştim. Hektor'un yakınında, kıyısında, köşesinde bulunmak istememiş ondan adeta kaçınmıştım. Bilinci yerinde olmadığı için işim kolay olmuştu. Şimdiyse karşıma çıkmasından tedirgindim. Onun yüzünü görürsem dilimin kemiği kırılırdı.

Neden diye sormak istiyordum.

Neden evinde gizli bir oda var? Niye o odaya girmem için bana yetki tanıdın? Amacın ne? Orayı bulabileceğimi düşünerek benim için giriş izni tanıması... Bunun neresi mantıklıydı?

Kimsin diye bağırmak istiyordum.

Bana bakan, beni gören o adam kim?

Niye hayatımın tam ortasına düşen bir bomba gibisin?

Omuzlarımı düşürerek fırçamın ucunu siyah boyaya daldırdım.

Onunla ilk tanıştığım andan beri benliğim ikiye bölünmüştü. Bir yanım varlığından ürkerken, diğer yanım bu yakınlıktan huzur buluyordu. Onun tehlikeli biri olduğunu anlamıştım fakat böylesine büyük bir belayı sırtlandığını düşünememiştim. Sanki şimdi taşlar yerine oturuyor, her şey bir bütünlük ve anlam kazanıyordu.

Kimliğini gizlemesi, gerçek adını kullanmaması başlı başına bir işaretti.

Bana Bulgaristan'dan yeni geldiğini söylemişti. Onun orada olduğu süreçte gerçekleşen, Onur Bey'in anlattığı olay bir tesadüf olamazdı. Aynı şekilde Japonya'da ninjutsu eğitimi aldığını anlatmıştı. Hayalet'in de o ülkede imza attığı işler olması bir rastlantı mıydı?

Hiç zannetmiyordum.

Donmuş kalbim öfkeyle doluydu.

Nasıl bu kadar kör olabilmiştim?

Aldığı eğitimler, beden dili ve sözlerindeki resmiyete eklenen ciddi tonlamalarıyla her şeyinde profesyonel bir iz vardı. Gece yarılarında evinden çıkıp sabaha karşı dönüyor, karanlığa sığınarak hareket ediyordu. Yine de algılayamadığım bazı noktalar vardı. Emniyet müdüründen Cansel Hanım'ın dosyasını bizzat aldığını söylemişti. Suçlu olan birinin, polis ile nasıl bir ilişkisi olabilirdi?

Belki de bana yalan söylemiş, o dosyayı çalmıştı. Sanırım bu daha mantıklı bir seçenekti. Gerçi söz konusu oysa artık neyin akla yatkın olduğunu kestiremiyordum. Bana göre her şey komik bir şakadan ibaret olmaya başlamıştı.

Elimdeki fırçayı tuvale çok sert bastırdığımı fark ederek geriye çekildim. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştığımda başarılı olamayacağımın bilincindeydim. Tamam, benim de ondan sakladığım şeyler vardı. Hatta liste oldukça uzundu ama bu bambaşka bir şeydi. Bir suçlunun, bir katilin yanında kalmıştım. Onun varlığına tutunarak bir işe girmiş, kendimi ona ortak etmiştim.

Katil.

Hektor bir katildi.

Evet, kendince ölümü hak edenleri cezalandıran biriydi. Belki onun sayesinde suç oranlarında bir düşüş yaşanıyordu ama sonuç değişmezdi. Birine zarar vermek, onun elinden hayatını almak sağlıklı bir zihniyete sahip herhangi bireyin yapabileceği bir şey değildi. Bu, başlı başına tedavi gerektiren bir durumdu. Üstelik Onur Bey'in anlattıklarına göre Hayalet'in ilk cinayetini işlediği

zamanı göz önünde bulundurursak, iki bin on bir yılında Hektor sadece on dokuz yaşında olmalıydı. Daha yeni reşit olmuş bir gencin, böylesine büyük bir günaha bulanmasını tetikleyen etken ne olabilirdi?

Tanrım, kafam düşüncelerim yüzünden infilak edecek gibi hissediyordum.

Tuhaf olan şey ise benliğimin, ruhumun, fikirlerimin hepsinin ikiye bölünmüş olmasıydı. Bir yanım bunun saçmalık olduğunu düşünüyordu. Belki de peşin hükümlülük ediyordum. O oda askeri bir üs gibiydi. Hareketlerindeki disiplini her daim bir komandoya benzetirdim. Hektor, başka bir karmaşanın parçası olabilirdi. Belki de durum benim düşündüğümden çok daha farklıydı. Ya da tamamen zihnimde onu aklamaya çalışarak gerçekleri başka bir noktaya çekmeye çabalamamdan kaynaklanan bir teoriye inanmak istiyordum.

Aslında her şey ortadaydı.

Benim ruhuma dokunan adam, vicdanının sesini dinleyip kötü olarak gördüğü insanları öldürmekten çekinmeyen bir suçluydu.

Peki ben neden ona kızamıyor, ondan uzak durmam gerektiğini hissedemiyordum?

Niçin edindiğim bu bilgilere rağmen onun iyi biri olduğunu düşünüyordum?

Sanırım benim zihnimde de bir sorun vardı.

Tuvalimi kirletmeye devam edip dikkatli bir şekilde uzun bir çizgi çizmeye çalıştığımda, elimi titreterek düzgünlüğü bozdum. Ani bir sinir harbi vücudumu esir aldığında, geri çekilerek öfkeyle başarısızlığıma baktım. Her şeyi mahvetmiş, yine bir hata yaparak güzelliği bozmuştum. Benim yüzümden, benim dikkatsizliğimden dolayı berbat olan resmime göz gezdirirken feryat ettim.

Boğazımı yakan çığlık ile solumda kalan kırmızı boya tenekesini kavrayıp içindeki sıvıyı karşımda kalan tuvale fırlattım. Kutunun içindeki boya yarım bıraktığım eserimi kırmızıya buladığında, ondan geriye kalan teneke parçası zemine düşerek ses çıkardı.

Kıracak gibi sıktığım fırçaya parmaklarımı daha sıkı dolarken derin nefesler aldım. Omuzlarımı düşürüp başımı yana yatırdığımda, kırmızı renginden oluşan karmaşaya bakarak soluklandım.

Öfke nöbeti geçirdiğimi fark etmek dizlerimi titretti.

Dönen başım ile gerileyerek pencere kenarına iliştim ve camı açıp odanın içine soğuk havanın akın etmesini sağladım. Üzerimdeki siyah şort ve tişörtle anında buz kesmemi umursamadım. Kâküllerim yüzüme esen rüzgâr ile dağılıyor, saçlarım omuzlarımın ardına sürükleniyordu. Gözlerimi yumarak temiz havayı içime çektim. Sakinleşmeli ve kendime gelmeliydim. Böyle histerik hareketlere vaktim yoktu. Plan yapmalı, önemli bir karar vermeliydim.

Peşimde bir manyak vardı. Bana mektuplar gönderiyor, oyunun bir parçası olmam için çabalıyordu. O kişinin Hektor olduğunu sanmıyordum. İlk olarak, böyle bir şey tasarlamak için sebebi yoktu. Bana kimliği hakkında yalan

söylemiş olabilirdi fakat geriye kalan her şeyin gerçekliğine inanıyordum. Bizi bir araya getiren ruh hastasının aklında bir plan vardı ve bunun için Hektor ile bana ihtiyaç duymuştu.

Belki de Hektor'a ihtiyaç duymasının nedeni yapabildikleriydi. Onun Hayalet olduğunu biliyor ve bu yüzden onu bu bulmacayı çözmeye teşvik ediyordu.

Peki benim bu denklemdeki yerim neydi?

O ruh hastası niye beni de oyununa dahil etmek istiyordu?

Gerçekliğini herkesten gizleyip, adeta iki hayat yaşayan adama güvenerek onunla ortaklık kurmaya devam edebilecek miydim? Onun bir katil oluşunu göz ardı edecek kadar aklımı kaybetmiş miydim?

Hektor olmadan bu gizemi çözebileceğimi zannetmiyordum. Onun yetkisine, gücüne ve kudretine ihtiyacım vardı. Bu, su götürmez bir gerçekti. Zaten böyle olmasa, bizimle uğraşan kişi birlikte hareket etmemizi istemezdi. O ruh hastası her kimse her şeyi Hektor ile benim bir arada halletmemizi, oyununu birlikte oynamamızı istiyordu.

Gözlerimi aralayarak gri bulutlara baktım ve tekrar derin bir nefes aldım.

Sanırım yapabileceğim tek mantıklı şey, gözümü açık tutup Hektor'a asla güvenmemek ancak yine de onun partnerliğine izin vermekti. Aksi takdirde yolumu kaybederdim.

Kapı zili çalıp beni kendimi içine hapsettiğim o karanlık dünyadan çıkardığında, kaşlarımı çatarak ardıma döndüm. Afra sabah şehre geri dönmüştü ve Simay ile buluşup bana geleceklerdi. Bu kadar çabuk davranmalarına şaşırmıştım zira ilk önce alışverişe gideceklerini söylemişlerdi ve ikisi alışveriş merkezine girdiklerinde en az üç saat vakit geçirmeden mekândan çıkmamak gibi bir huyları vardı.

Resim atölyemden ayrılıp salona girdiğimde, sıkıca kavradığım fırçamı bir kenara bırakmadan kapıyı açtım.

Görüş alanıma giren adam, zihnimdeki cam kırıklarının kalbime batmasına neden oldu.

Bana bakan kara gözleri her zamanki ciddi ifadesine tezatlık oluşturan bir parıltıyla süslenmişti. Dün geceki halinden eser yoktu. Her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. Üstüne asker yeşili bir gömlek ve bej rengi bir pantolon geçirmişti. Elleri ceplerindeydi ve siyah saçları dağılmıştı. Kaşlarını hafifçe çatıp, tok sesiyle konuştuğunda boğazım düğümlendi.

"Sen az önce çığlık mı attın?"

"Hayır."

Yalan söylemek işime gelirdi, aksi takdirde beni delirtmesinden kaynaklanan bir sinir harbi geçirdiğimi itiraf etmek zorunda kalırdım. Kollarımı göğüs hizamda birleştirip alaycı bir tavırla konuştuğumda ona duyduğum öfkeyi gizlemek için büyük çaba sarf ettim.

"Dün geceden sonra bir süre kendine gelemezsin sanmıştım ama gayet iyi görünüyorsun."

İmalı sözlerime eklenen mesafeli tavrım, karşımdaki adamın gözlerini dikkatli bir şekilde yüzümde gezdirmesine neden oldu.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?" Dudağının kenarı şeytani bir kıvrılmaya ev sahipliği etti. "Sana anlatacaklarım var."

Katran karası gözlerine tutunarak sessizliğe büründüğümde içimdeki kasvet harmanlandı. Bir yanım neler olduğunu merak ediyor, deli gibi öğrenmek istiyordu. Diğer taraftan ise kırgın gibiydim. Sanki karşımdaki adamın etrafımda olmasını ve bana daha fazla yalan söylemesini istemiyordum. Yine de kaçamayacağımın farkındaydım. Ardımı dönüp gitmek, benlik bir hareket değildi. Her daim en kötüsünü bile yaşayacak olsam deneyimlemeden duramazdım.

Kapının önünden çekilerek içeriye girmesi için alan yarattım.

Bakışlarını donuk yüzümde gezdirerek yanımdan yavaşça geçtiğinde, bir tuhaflık olduğunu anlamış gibi kaşlarını çattı. Ona bakmadan konuştuğumda çoktan mutfağa doğru yürümeye başlamıştım.

"Kahve içer misin?"

Ardımdan adımladığını işiterek ellerimi indirdiğimde, boğumlarımı morlaştıran bir sıkılıkta kavradığım fırçamı artık bırakmam gerektiğini fark ettim. Ördekbaşı yeşiline boyadığım mutfak dolaplarının önünde durarak elimdeki fırçayı tezgâha doğru attığımda Hektor sorumu yanıtladı. "Olur, içerim."

Hektor'a sevip sevmediğini sormadan direkt filtre kahve hazırlamaya başladım. Onun gibi birinin şekerli tatlardan hoşlanmayacağına emindim. Makinenin su haznesinin kapağını açıp içerisini içme suyuyla doldurduktan sonra kahve filtresini yerleştirdim. Çekirdek kahveyi makinenin öğütücü kısmına dökerek saat ayarını kurduğumda hazır olmasını beklemeye başladım. Siyah kupaları kahvenin çıkış haznesinin altına yerleştirdikten sonra derin bir nefes aldım. Ardıma dönüp kalçamı tezgâha yasladığımda beni izleyen adama baktım.

Birkaç adım ilerimde durmuş ve ecel gibi başıma dikilmişti.

"Bana trip attığını hissetmeye başladım."

"Hiç de bile."

"Tamam, şimdi emin oldum." İç geçirdi ve alaylı bir tebessümü dudaklarına iliştirdi. "Kesinlikle trip atıyorsun."

"Trip attığım yok. Sadece biraz yorgun ve sinirliyim." Omuzlarımı silktim ve mizacımı kırarak en az onunki kadar alaycı bir ifade takındım. "Kusura bakma, dün gecemi ölmek üzere olan bir adamla geçirdiğim için neşem yerinde değil. Açıkçası ilginç bir akşamdı. Baldıran otunun zehirli olduğunu biliyor muydun?" Dişlerimi sıkarak tebessüm ettim. "Ben sayende öğrenmiş oldum."

Yüzünde tek bir mimik bile oynamadı. Öylesine sakindi ki bir an kendimden şüphe ettim. Acaba bir yerde yanlış düşüncelere mi kapılmıştım? Hayır,

aksi takdirde karşımdaki adam sadece öldürmekte değil, yalan söylemekte de profesyonel olmalıydı.

"Yediğim bir şeyin içinde vardı herhalde," dedi soğuk bir tonlamayla. "İnan, bana da sürpriz oldu."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında gücendiğimi itiraf etmeliydim. Doğruyu söylemediğini bilsem de bunu gözlerimin içine baka baka yapması ayrı bir seviyeydi.

"İnanmıyorum!" Desibelimin ayarını kaçırarak bağırdığımda karşımdaki adam kaşlarını çattı. Kibarlığımı bir kenara bıraktığım için kusuruma bakmamalıydı zira sinirlerim harap haldeydi. "Sana inanmıyorum ve gözümün içine baka baka yalan söylemen de işimi kolaylaştırıyor."

Gemileri yakarak dilimin kilidini kırdığımda ona yanaşarak gözlerinin içine, en derininde sakladığı karanlık kuyuya doğru haykırdım.

"Kartlarımı açık oynayacağım çünkü senin aksine ben cinayet ve hırsızlığa neden olan bu saçma oyunu birlikte çözeceğim kişiye güvenmek istiyorum."

"Sana bunu yapmamanı söyledim." İçimi titreten bir resmiyetle sözümü kesti. Hektor bana yanaşarak aramızdaki mesafeyi azalttı. "Bana inan ama güvenme dedim. Seni uyardım, Feray. Niye bunu şimdi sorun etmeye başladın?"

"Çünkü gizli odanı buldum."

Sessizlik aramızda asılı kaldığında dilimi yakan sözleri sarf etmiş olmak derin bir nefes almama neden oldu. Beni dün geceden beri sıkıştıran o kasvet anında yok olmuştu. Bir dinginlik bedenimi ele geçirdiğinde zihnimin şalterinin indiğine emindim. Beraat ettiğim yükün yarattığı mayhoş tat damağıma yapıştı. Hektor itirafıma rağmen azıcık bile şaşırmamıştı. Öylesine stabil ve durgundu ki bir an beni duymadığını düşündüm. Aniden bana doğru bir adım atıp, geriye çekilmemi sağladığında ise buz kesti. Aramıza koyduğum mesafeye, ardından tekrar gözlerimin içine baktı. Gerilen omuzlarından anladığım kadarıyla ondan sakınmamdan hoşlanmamıştı.

"Gördüklerin yüzünden benden korkuyor musun?"

İçimi titreten sesi, göğüskafesimi sıkıştırdığında az önceki fevriliğim ve öfkem bir balon gibi söndü.

"Bunun için beni suçlayabilir misin?"

Arkama yaslanarak tezgâha dayandığımda kahvelerin kupalara döküldüğünü işittim ama odaklanabildiğim yegâne varlıktan gözlerimi ayıramadım.

Tek kelime etmiyor, sadece bana bakıyordu.

"Duvardaki silahlar, kıyafetler, fanusun içindeki künyeler..." Başımı hafifçe salladım. Anımsadıklarım karşısında hâlâ şaşırıyordum. "Hepsini bir yere kadar sineye çekebilirim. Ama dün gece zehirlenerek öldürülen Hakan Özyılmaz'ın fotoğraf ve kimlik bilgilerinin yansıtıldığı ekranı kabul edemem."

Bir şey demesini umuyor, bana mantıklı bir açıklama yapmasını diliyordum. Gördüklerimin yanılsamadan ibaret olduğunu söylese dünyalar benim olur ve yüreğimden büyük bir yük kalkardı. İçimdeki ses bu saf halime kahkaha atarak hayal kurduğumu açıkça dile getirdiğinde, asıl inanmam gerekenin o olduğuna emindim. Kendime güvenmeliydim çünkü gördüklerimin tek açıklaması, benim düşündüğüm şekildeydi.

Hektor bana yanaştı ve kollarını iki yanıma koyarak tezgâha avuç içlerini yerleştirdiğinde üzerime eğildi. Başımı geriye atarak doğruca gözlerinin içine baktım. Ondan yayılan sıcaklık mayışmama neden oluyordu ve ben bu teslimiyetten tiksiniyordum.

"Sana zarar vermem."

Kararlı sesindeki otorite kalbimi tekletti. Katran karası gözlerinde bir kudret vardı. Beni esir eden bu otorite, aynı zamanda benliğime özgürlüğü vaat ediyordu.

"Asla seni tehlikeye atıp canının yanmasına neden olmam." Bakışları dudaklarıma kaydığında nefes alamadım. "Benden korkma, *Lilith.*" Sesindeki nahif tonlamaya eşlik eden toklukta ölümcül bir tını vardı. Tekrar gözlerime dokundu. "Dünya üzerinde senin için canını verebilecek yegâne insanım ve sen bunun farkındasın."

Bana yine gece anlamına gelen Lilith ismiyle hitap etmesi içimdeki küçük kıza tebessüm ettirdi. Sözlerindeki haklılık payı beni uçurumun kenarına itiyordu çünkü doğruyu söylüyordu. Birilerine zarar vermiş, insanların hayatlarını ellerinden almış olmasına rağmen benim saçımın telini dahi koparamayacağını biliyordum. Bu denli öfkelenmemin nedeni de buydu. Ruhum ona karşı saf ve sebepsiz bir güven duyuyordu. Sanki bir yanım onu öylesine iyi tanıyordu ki aşinalıktan kaynaklanan bir bağ ile ona kıyamıyordu. Bu saçmalıktı. Bana bakan bu gözleri daha önce hiç görmemiştim.

Biliyordum, onu daha önce tanımış olsam asla unutamazdım.

Eğer kendimden bu kadar eminsem niye onun çekimine kapılmadan edemiyordum?

"Biz tanışalı iki hafta bile olmadı." Tok sesim acımasızdı. "Bu saçma ve gereksiz bağ kurma çaban, sana inanmam için beni etkilemek istemen fazlasıyla absürd." Elimi göğsüne yerleştirerek onu hafifçe ittirmek istedim ama yerinden santim oynamadı. "Senin cazibenle süslediğin yalanlarına ihtiyacım yok, Hektor. Bana sadece doğruyu söyle."

"Bunu yapamam." Geriye çekilerek ellerini ardında birleştirdiğinde, rahat pozisyonundaki bir asker gibiydi. "Yetkimi aşan şeyleri öğrenmek istiyorsun. Sarf edeceğim tek kelimeyle hayatını tehlikeye atarım. Gerçekten bu riske girmek ister misin?"

"Evet," dedim elimi göğsünden indirerek. "Bu riski göze alıyorum. Şimdi bana kim olduğunu ve ne halt yediğini anlat çünkü gördüklerimden sonra benim aklıma hiç iyi şeyler gelmiyor."

Adeta ona yalvarıyor, sadece neler olup bittiğini anlatmasını istiyordum. Gerçekten bu kadar zor muydu bana güvenmek? Belki de öyleydi. Yetkiden bahsetmişti. Tanrı aşkına, karşımdaki adam neye bulaşmıştı? Acaba bir şeyleri yanlış mı değerlendirmiştim? Belki de Hektor, Hayalet değildi. Başka biri, başka bir şeydi.

"Ne düşündüysen o."

İşittiğim sözleriyle donakaldığımda dudaklarım şaşkınlığımın eseri olarak aralandı. Bu da ne demekti?

"Dünyanın en pahalı sanat eserlerini evindeki duvarlara fotoğraf asar gibi yerleştiren, çoğu insanın adını dahi bilmediği lüks ve pahalı bir araç kullanan, dövüş sanatlarında usta olan ve gitmediği ülke bulunmayan bir adamsın. Ayrıca her halinden sıkı eğitimlerden geçtiğin belli oluyor." Elimle bedenini işaret ettim. "Şu haline bak. Karşıma asker gibi dikildin. Sence bütün bunların ışığında ne düşünüyor olabilirim?"

"O nasıl anlatış, Feray?" Erkeksi bir kıkırtı dudaklarından döküldü. "Neyim ben Iron Man falan mı?"

Gözlerimi devirerek ona karşı çıktım. "Ben daha çok Batman'e benzetmiştim ama Iron Man de olur."

Bakışlarından bir parıltı geçti. Tebessümü genişlediğinde, gözlerini kısarak beni onayladı. "Haklısın. Gizli mağara misali sakladığım odayla daha çok Batman'ı anımsatıyorum."

Başımı sallayarak tezimi destekledim. "Ayrıca tıpkı Batmobil gibi bir araban var."

Dikkatimi dağıtarak konuşmamızın saçma bir yöne ilerlemesine neden olduğunu anladığımda, kaşlarımı çatarak burnumdan soludum. Bunu fark ederek gülümsemesini saklamak ister gibi başını eğdi. Şakaklarımı ovuşturup, onunla daha fazla uğraşamayacağımı düşünerek mutfağı terk etmek üzere adımlayacağım sırada karşıma dikildi. Önümü kapatarak gidişimi engellediğinde, gözlerine tutundum. Eski ciddiyetine geri dönmüştü.

"Gördüklerinin ne demek olduğunu sana anlatamam. Benim hakkımda istediğini düşünüp dilediğin yargıya varmakta özgürsün ama az önce söylediğim her sözün arkasındayım. Seni etkilemeye çalışmıyorum." Alaylı bir tebessüm yeşerdi dudaklarında. "Cazibemi üzerinde kullanmaya daha başlamadım."

İçten içe son cümlesinin altına imzamı atabileceğimi düşündüm. Bu denemiyor haliyse bütün gücüyle saldırsa ne hale gelirdim diye kendimi sorgulamadan edemedim.

Bakışlarımı kaçırıp siyah kupayı parmaklarıma iliştirdiğimde avucum yandı. Karşımdaki adama güvenmiyordum ama ondan kaçmam söz konusu bile olamazdı. Yakınında durmalı, kim olduğunu öğrenmeliydim. Bu yapboz bir an önce çözüme kavuşmalıydı. Peşimizdeki manyağı onun yardımı olmadan bulamazdım. Ayrıca her zaman düşmanımı daha yakın tutmak gibi bir huyum vardı. Gerçi Hektor'un hangi kategoride olduğuna henüz karar verememiştim çünkü zihnimdeki sesler ikiye bölünmüştü.

Sıcak kahveden bir yudum alıp yanından teğet geçtim ve salona doğru adımlarken konuştum. "Bana ne anlatacaktın?"

Salona girip kanepeye oturduğumda bacaklarımı kendime doğru çektim. Hektor yanımdaki boşluğa oturup bedenini bana doğru döndürdü. Histerikliğimi ve kendimle çelişmemi dert etmemiş gibiydi ki bu, beni tanıyanların sıkça başvurduğu bir kaçıştı çünkü hep böyleydim. Zihnimde bir savaş verir, paranoyak bir ruh haline bürünür ardından da hiçbir şey olmamış gibi dünyayı boş vererek yoluma devam ederdim.

"Tablomu çalan kişinin kim olduğunu öğrendim."

İşittiğim sözler ile içtiğim kahve boğazımda kaldı. Öksürerek savrulduğumda ayaklarım bacağına değdi. Doğrularak çemkirdim. "Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Kusura bakma, nazlanmandan konuşmaya vakit bulamadım."

Gözlerimi kısarak dişlerimi sıktım ve bir yılan gibi tısladım. "Ben nazlanmıyordum."

Belki birazcık ama bunu ona itiraf etmezdim. Bana tek kaşını kaldırarak baktığında, gözlerimi kaçırıp kahvemi tekrar yudumladım. Buz tutmuş ayaklarım onun bacağından yayılan sıcaklık ile ısınıyordu. Daha fazlasını öğrenmek isteyerek tekrar ona döndüm. "Kimmiş peki?"

"Lelah'ın antrenörünü hatırlıyor musun?"

Sorusuyla başımı salladım ama o adamın bu konuyla alakası neydi anlayamamıştım.

"Adamın adı, Ilgaz Yaman. Dediğim gibi eski dövüşçülerden. Adam otuz beş yaşına kadar maçlardan deli para kazanmış. Şu an yatırım yaparak gününü gün ediyor. Aynı zamanda bir sanat koleksiyoncusu. Lelah'ın maçına gelmesini tuhaf bulmuştum ama anlaşılan bu işten çıkarı varmış." Kahvesini yudumladı. "Evime giren kadının kimliğini öğrendim. Ilgaz için çalışan biri. Tablomu çalarak ona teslim etmiş. Anlaşılan bizi bir araya getiren ve bu saçma oyunu tezgâhlayan ruh hastası, Rembrandt'ın tablosuna karşılık Ilgaz'dan bizi gözlemesini ve seni kayda almasını istemiş."

Oldukça mantıklıydı ama algılayamadığım bir nokta vardı. O ruh hastası -ve evet gerçek adını öğrenene dek ona böyle hitap edecektik- Rembrandt'ın tablosunun Hektor'da olduğunu nasıl biliyordu?

"Peki şimdi ne yapacağız?"

"Maçtaki sarışınlar bir partiden bahsetmişti. Araştırdım ve bu akşam olduğunu öğrendim. Ilgaz gece hayatında bayağı ünlü ve cuma gecelerini nasıl değerlendireceğini iyi biliyor."

"O zaman partiye gidiyoruz," diyerek sözlerini doğru anlamış mıyım diye test ettiğimde başını salladı. "Partiye gidiyoruz ama sadece adam ile konuşmak için değil. Tablomu geri alacağım."

Ne yani hırsızlık mı yapacaktık?

Gerçi bunu başlatan Ilgaz Yaman'dı ama yine de durum tuhaf hissetmeme neden olmuştu. İç geçirerek arkama yaslandığımda dürüst davrandım. "Her ne kadar bu durum hoşuma gitmese de öyle bir eserin o adamdansa sende kalmasını yeğlerim."

"Çok kibarsın, Feray," dedi Hektor alaycı bir tavırla.

Başımı salladım. "Öyleyimdir."

Hektor, cebinden bir paket çıkardığı sırada doğrularak kahve sehpasının üzerinde duran küllüğü kendine doğru çekip kupasını elinden bıraktı.

"Tablonu nasıl geri alacağız?" diye sordum o sigarasını yakarken. "Parti kalabalık olursa araya kaynayabiliriz ama adamın bizi tanıma ihtimalini de unutmamamız gerek."

Hektor arkasına yaslanıp gri dumanı üfledi. Yakınlığımızdan kaynaklı çıplak ayaklarıma dokunduğunda kaşlarını çattı. Buz kesen parmaklarıma bir çözüm getirmek ister gibi bacağını kaldırdı ve ayağımın üstüne koyarak tenimi koltuk ile bedeni arasına hapsetti. Bu hareketine tebessüm etmemek için yanağımın içini dişlemem gerekti.

Arkasına yaslanarak kollarını iki yana açıp, kanepeye yerleştirdi.

"Bizi hatırlaması sorun değil." Dudaklarını filtreye yaslayıp yanaklarını çukurlaştırarak dumanı içine çektiğinde, kollarımı bacaklarıma doladım. "Ne de olsa onun peşine düşeceğimi beni gördüğü an anlamış olması gerekir. Bana kalırsa bizi bekliyor." Alaycı bir tebessüm yüzünde peydahlandığında bakışları kararadı. "Davete icabet etmek gerekir."

"Bizi bekliyorsa tablosunu çalmamıza engel olmak için her şeyi yapar. Sanat koleksiyoncuları bu konularda hassastır. Onun gibi zengin bir adam, yer altındaki illegal dövüşlerden birine gelmeye zahmet edip beni kayda alacak zamanı kendine yarattıysa demek ki o tabloyu çok istiyordu. Bu kadar arzuladığı bir şeyden kolay kolay vazgeçmez."

"Orasını bana bırak." Hektor doğrulup sigarasının külünü silkti. "Ben ne yapacağımı biliyorum."

Son cümlesindeki özgüven beni tedirgin etti. Hektor kendine yapılan saygısızlığı ve yanlışı sineye çekebilecek birine benzemiyordu. Tablosunu geri almak için ne kadar ileri giderdi?

Sanırım bu sorunun cevabını öğrenmeye meraklı değildim. Açıkçası bir yanım onun hakkındaki her şeyi bilmeyi dilerken, diğer yanım bu konuda karanlıkta kalmayı sorun etmiyordu ki ben karanlıktan korkardım.

"Peki, ben ne yapacağım?"

"Senin görevin..." Arkasına yaslanarak gözlerini gözlerime iliştirdi. "Güzelliğin ile dikkat dağıtmak ve bütün davetlilerin benim ne kadar şanslı bir adam olduğumu düşünmesini sağlamak."

Katran karası gözlerindeki ateş içimi yaktı. Flörtüz tavırları hoşuma gidiyordu fakat anlaması gerekirdi ki ben onun süs bebeği değildim. Dudaklarımı aralayıp itiraz edeceğim sırada beni susturarak konuştu.

"Bir de o eşsiz zekân ve bilgi haznenle insanları analiz ederek özellikle Ilgaz Yaman'ın niyetine ve amacına mantıklı bir açıklama getirmek."

Pekâlâ, şimdi istediğim yanıtı vermişti.

Hektor kupasını sehpaya bırakıp doğrulduğunda, bacağının altında kalan parmaklarım gidişiyle üşüdü.

"Benim halletmem gereken işler var. Seni akşam sekiz gibi alırım."

Kanepeden kalkıp kupamı kahve masasına koydum ve onu uğurlamak için ardından ilerledim. Aniden durup bana baktığında, yüzü ifadesizdi.

"Bu arada söylemeyi unuttum. Partinin konsepti var." Kaşlarını hafifçe çatarak ne olduğunu hatırlamaya çalışır gibi bir an duraksadı. Saniyelerin ardından emin bir şekilde konuştu. "Teması Muhteşem Gatsby."

Gözlerim irileştiğinde gülümsedim. "O filme âşığım!" diye çığırmaktan kendimi alıkoyamadım.

"Leonardo DiCaprio yüzünden, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. Tam olarak öyle sayılmazdı zira ben yirmili yıllara saplantılıydım. O zamanın partileri, kıyafetleri ve atmosferi her zaman ilgimi çekmişti. Bu yüzden Muhteşem Gatsby'i en az yirmi kere izlemişimdir. Filminin yanı sıra kitabını da defalarca kez okumuştum. Bazen kendimi o zamanlarda yaşasam nasıl olurdu diye düşünürken bulurdum. Zengin bir ailenin içinde doğan, tek derdi partilere gitmek ve konyak tatmak olan o sosyetik güzellerden birinin yerinde hayat bulsam her şey daha kolay olabilirdi.

"Luke Evans varken Leonardo'yu ne yapayım ben?"

Bütün dürüstlüğüm ile konuşup, karşımdaki adamı sinir ettiğimde alev saçan bakışlarına tutunarak tebessüm ettim. "O adamın *Murder Mystery* filmindeki tarzını gördün mü?" Tek kaşımı kaldırdım. "Ben ona bakmaktan filme odaklanamadım."

"Anladım, Feray." Desibelini ayarlayamayarak adeta bağırdığında, dudaklarımı birbirine bastırdım. Bakışlarını kaçırarak kasılan çenesiyle homurdandığında, sinirden kuduruyor gibiydi. "Çok iyi anladım ki seninle film falan izlenmez. Sen böyle ekranda gözüken her adama iltifat edersen..." Gözlerime

tutunduğunda cümlesinin devamını getirmedi. Öfkesini bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldığında, dilinin altındaki baklayı çıkardı. "Ben sinirlenirim."

Hissettiğim neşeyle kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

"Her adama etmiyorum," diyerek tezini yalanladım ve ona yanaşarak başımı geriye atıp gözlerinin içine baktım. "Seninle bir ortak noktamız var. Ben de sarışınları çekici bulmuyorum."

"Spesifik olursan nasıl adamları çekici buluyorsun?"

Çoğul ekini üstüne basa basa söylemesi neden hoşuma gitmişti bilmiyordum ama başımı yana yatırarak düşünmeden sorusunu yanıtladım. "Sanatsever, merhametli, saygılı, zeki ve güçlü olmalı." Omuzlarımı hafifçe silktim. "Yakışıklı olursa da artıyı kapar."

Yemek siparişinde bulunur gibi maddeleri saydığımı fark ettiğimde Hektor'un ifadesinde bir yumuşama meydana geldi. Sanırım kriterlerimi fazlasıyla karşıladığının farkına varmıştı.

"Tabii bir de dürüst olmalı," diyerek kinayeli bir tavır ile söylendiğimde dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. Bu vermesini beklediğim bir tepki değildi.

"Anladım, sen o zaman gözünü açık tut." Göz kırptı. "Belki radarına biri yakalanır."

Hızlı adımlar ile yanına gidip onu uğurlamak üzere kapıyı açtığımda birbirimize bakarak alaylı bir şekilde tebessüm etmekle meşguldük. Bu yüzden kapıda dikilen ve üzerimizde şaşkınlıkla parlayan gözlerini dolaştıran ikiliyi fark etmemiz birkaç saniyemizi almıştı.

Afra, kapıyı çalmak üzere kaldırdığı yumruk şeklindeki elini indirirken aralık duran dudaklarını kapatmadan gözlerini pörtleterek bir bana bir yanımdaki adama bakmaya devam etti. En az onun kadar afallamış olan Simay ise dilini yutmuş gibi gözüküyordu. Hektor kızlara başıyla selam verip, tebessüm ettiğinde bedenim buz kesti. İşiteceğim imaların haddi hesabı yoktu ve Afra canımı yiyecekti. Baskına uğramamız hiç hoş olmamıştı.

"Selam." Afra'nın ince sesi kulağımı tırmaladığında arkadaşım sertçe yutkunup kendine gelmeye çalıştı. Ellerini amaçsızca havada gezdirirken gülümsedi. Kahverengi gözlerini Hektor'dan ayıramıyordu. "Biz de Feray'ı görmeye gelmiştik ama sorun değil sonra geliriz."

Simay'ın bileğini kavrayıp kızı çekiştirdiğinde, onu durdurarak konuştum.

"Afra." Yüzüme *seni öldüreceğim* diyen bir tebessüm yerleştirdim. "Hektor gidiyordu tam. Siz girin içeri."

"Evet, benim gitmem gerekiyor." Katran karası gözlerini benimle buluşturdu. "Akşam görüşürüz."

Başımı sallayarak bir an önce gitmesi için dua etmeye başladığımda Simay'ın tek kaşı havalandı. Hektor kızların yanından sıyrılıp, kendi dairesinin kapısına

geldiğinde cebinden anahtarını çıkardı. Onu izleyen üç kadına omzunun ardından dönüp baktığında, gülümsemesi genişledi.

"İyi günler," dedi Simay mırıltılar halinde. Ardından Afra cıvıldadı. "Yine bekleriz."

Hektor evine girip ardından kapıyı kapattığında, yanaklarımı acıtan gülümsemeyi yüzümden silerek kızlara baktım. "Yine bekleriz mi?" Afra'nın kahverengilerine tutunduğumda heyecandan bayılacak gibi duruyordu. "Ne burası, kafe falan mı?"

Afra kendini evin içine atıp elindeki poşet yığınlarını bir kenara bıraktığında, yüzünden silemediği gülümsemesiyle bana döndü.

"Ben yanlış mı duydum, yoksa o ateş parçası akşam görüşürüz mü dedi?"

Simay içeri girdiğinde hızla kapıyı kapattım. Hektor bu konuşmaları duyarsa bir daha yüzüne bakamazdım. Kollarımı göğsüme dolayıp, dudağımı dişlediğimde bana bakan ikili arasında sıkışıp kaldığımı hissettim. Kızlara yalan söylemek istemiyordum ama olup biteni anlatamazdım. İlk olarak söylersem kesinlikle delirdiğimi düşünürlerdi. Hem onları tehlikeye atabilecek bir davranışta bulunmak istemiyordum. Bu yüzden gerçekleri biraz çarpıtmalıydım.

"Evet, akşam birlikte bir partiye gideceğiz."

Sözlerim ile Afra çığlık atıp olduğu yerde zıplamaya başladığında, Simay *hiç fena değil* der gibi başını salladı. Tepkilerine gözlerimi devirerek kanepeye doğru adımladığımda Afra benden önce davranıp adeta uçarak koltuğa atladı. Yanıma ilişerek deli gözlerini yüzümde gezdirdi.

"Ne partisi bu? Nereye gideceksiniz?" Aniden tebessümü solup bakışlarına bir korku yerleştiğinde tedirgin oldum. "Asıl önemli olan, ne giyeceksin?"

Simay çaprazımda duran tekli koltuğa oturup arkasına yaslandığında, şaşkınlığından sıyrılmış ve normal bir insan gibi tepkiler vermeye başlamıştı. "Afra kızı rahat bıraksana. Yakasına yapıştın resmen."

"Sen sus, içimizdeki psikolog!" diye cırladı Afra. Derin bir nefes alıp iyice bana yanaştı ve ağzıma girerek, iri gözleriyle bana baktığında sorgu seansına devam etti. "Nereye gideceksiniz dedim?"

Cevap vermezsem asla susmayacaktı bu yüzden onu yanıtladım. "Mekânı bilmiyorum ama Muhteşem Gatsby temalı bir parti olacakmış."

"İyi ki bugün alışverişe çıkmışım."

Sızlanarak Simay'a baktığımda bana yardım etmesini diledim ama o keyifle gülümseyip başını iki yana salladı. Ardından bana kıyamamış gibi mırıldandı. "Önce bir şeyler mi sipariş etsek? Açlıktan bayılmak üzereyim." Kaşlarını çatarak Afra'ya baktı. "Bu deli yemek yersem üstüme ağırlık çöker ve alışverişte onun ardından koşturamam diye bana hiçbir şey yedirmedi."

Afra bilmiş bir ifadeyle ona bakarken umarsız bir tavır sergiledi. "Karnın doyunca performansın düşüyor."

Çıkacak savaştan kaçınmaya çalışarak, hemen telefonumu alıp yemek siparişi verdim. Yaklaşık on dakika sonra yemekler geldiğinde, hepimiz cam kenarında kalan yuvarlak masanın etrafına oturarak bir şeyler atıştırmaya başladık. Simay karnını doyurmakla meşgulken Afra ağzına iliştirdiği patatesi kemirerek beni izliyordu. Asıl açlığı bilgiyeydi. Acilen detayları öğrenmek istiyordu, bunu bakışlarından görebiliyordum.

Okları kendimden uzaklaştırmaya çalışarak Simay'a döndüm ve bencilce ateşe onu attım. "İlyas Bey ile randevun nasıldı?"

Sorumla ağzındaki lokmayı zar zor yutan arkadaşım doğrulup bana baktığında, ne diyeceğini bilememiş gibiydi. Afra merakla parlayan gözlerini benden çekip, yanımdaki kadına odaklandığında arkama yaslandım. Açıkçası aralarında ne geçtiğini ben de merak ediyordum. Sonuçta İlyas Bey, Hektor'un arkadaşıydı ve dün gece gördüklerimden sonra gözüm onun da Gediz Bey'in de üzerindeydi.

"Güzeldi," dedi Simay lokmasını yutup su bardağını kaldırdığında. "Yemek yiyip sohbet ettik."

"Ne konuştunuz?"

"Havadan sudan."

Afra ile gözlerimizi kısarak ona bakmaya başladığımızda söylemediği bir şey olduğunu anlamamam için aklımı yitirmem gerekirdi. Onu uyarmak istiyordum. Hektor'un tanıdığı kimseyle sevdiklerimin iletişim halinde olmasını istemezdim.

Masadaki sarışın daha fazla dayanamıyormuş gibi bir anda iç geçirerek dudaklarını araladığında, oldukça ciddi görünüyordu. "Pekâlâ, sırayla eteğimizdeki taşları dökmeye ne dersiniz?" Elini göğsüne koydu. "Önce ben başlıyorum. Görkem ile dört gündür konuşmuyoruz. Ona karşı olan ilgimi kaybettiğimi hissediyorum ama o kadar iyi bir adam ki onu kırmaktan da korkuyorum. Biraz saplantılı bir hale gelmeye başladığını fark ettim çünkü sürekli beni arayıp duruyor ve bu durumdan tedirgin oluyorum. Yani bu ilişkiyi daha fazla devam ettirmek istemiyorum." Sahte bir tebessümü yüzüne iliştirdi. "Şimdi sıra sizde."

Simay ile birbirimize baktığımızda önceliği üstlenmek istemedik. Onu öne sürerek kendimi sağlama almaya çalıştığım için vicdan azabı duymam, ilk benim konuşmama neden oldu.

"Hektor'u tanımak istiyorum," dediğimde yalan söylemiyordum. Onun kim olduğunu çözmeliydim aksi takdirde gözlerim bağlı, el yordamıyla bir labirentte çıkış aramaya çalışırdım ve bu mümkün değildi. "Bu yüzden onunla vakit geçirmeye karar verdim."

Karşımdaki sarışın sözlerimden öylesine memnun kalmıştı ki gülümsemesine engel olamadı.

"İlyas, tanıştığım hiçbir adama benzemiyor." Simay'ın mırıldanışlarında saklı kalan şeffaflıkla bütün dikkatimi ona verdim. "Yine de Cüneyt ile yaşadıklarımdan sonra biriyle yakınlaşmaya, onu hayatıma dahil etmeye hazır değilim." Acı çeker gibi bir ifadeyle bakışlarını kaçırdığında iştahı kapanmış olmalıydı zira çatalını tabağının kenarına bırakarak arkasına yaslandı. "Benden senelerimi çalan o adam haftaya evlenecekken ben tekrar birine güvenebilir miyim, bilmiyorum."

Kalbim acıdı. En yakın arkadaşımın içinde kopan fırtınaları bazen unutuyordum. Kendi hayatıma o kadar dalıyordum ki onun denizinin ne denli dalgalandığını göremiyordum. Yanımdaki kadın acı çekiyordu. Sevdiğini düşündüğü, ömrünü birlikte geçirebileceğine inandığı bir adam tarafından yarı yolda bırakılmıştı. İşte tam bu yüzden insanlara güvenemiyor, onlara inanamıyordum. Herkes yeri geldiğinde gider, söz verdiğinde tutmazdı. Birileri yüreğimizin kapılarını aralar, içeriye girerek kendine bir yer edinirdi. Sığındığı o kalbe çiçekler açtırır, güneşin doğuşunu sevmene neden olurdu. Sonra aniden, hiç beklemediğin anda kapıları çarparak çıkar ve asla geri dönmezdi. Ektiği çiçekler solar, kalp güneş yüzü görmek istememeye başlardı. Öyle ya, insanlar bu yüzden en çok geceleri severdi çünkü acıları karanlıkta gözükmezdi.

"İnsanlara şans vermelisin," dedi Afra yumuşak bir tonlamayla. "Yoksa en büyük kötülüğü kendine yaparsın."

Bu doğruydu. İnsanlar kendinin en büyük düşmanıydı. Hayatının bataklığa dönmesine de doruk noktasına ulaşmasına da sen sebep olurdun. Bir başkası senin için ne kadar çabalarsa çabalasın fayda etmezdi çünkü kimse bir diğerine yara bandı olamazdı.

Sessizce yemeğimizi yemeye devam ettiğimizde hepimiz aklımızdan geçen fikirlere dolandık.

Kızlar gittikten sonra duş alıp saçlarımı yapmaya başladım. Kâküllerimi düzleştirerek şekillendirip saçlarımı ensemde dağınık topuz haline getirdim. Geçen sene yılbaşı için aldığım, tamamen pırlantadan oluşan saç bandını başıma geçirerek yirmili yılların tüylü saç aksesuarlarından biri haline getirdim. Fondötenimin yardımıyla yüzümün rengini eşitleyip kırmızı rujumu dolgun dudaklarıma düzgünce sürdüm. Siyah dumanlı bir makyaj yaparak uzun kuyruklu bir likit eyeliner çektiğimde, yüz hatlarımı belirginleştirmek için kontur uyguladım.

Yansımama baktığımda dudağımın kenarı kıvrıldı. Kendini görmekten hoşlanmayan bir kadın olarak şu an o kadar da rahatsızlık duymuyordum.

Yine de kendim ile yüzleşmemi kısa keserek odama geçtim ve yatağımın üzerinde duran elbiseye göz attım. Afra'nın bir ay sonra kuzeninin düğününde giyecek olduğu mini ve sırf taş olan elbise mükemmel gözüküyordu. Bu gece için bana vermişti çünkü kendisi muazzam bir arkadaştı. Elbise haddinden fazla kısaydı ama sorun etmedim. Saçakları hareket ettikçe oynuyor, tam olarak yirmili yılların havasını yansıtıyordu. Elbiseyi üzerime geçirip, annemin bana

on sekizinci yaş günümde hediye ettiği ama fazla abartılı olduğu için asla takmadığım uzun ince kolyeyi boynuma doladım. Dirseklerimin birkaç santim altında biten beyaz, saten eldivenlerimi parmaklarıma geçirip babamın mücevherat düşkünlüğü yüzünden küçücük yaşımda yatırım amaçlı bana aldığı pırlanta bileklikleri kutusundan çıkardım. Eldivenin üstüne ışıldayan bilekliğimi takarak onun eşi olan pırlanta yüzüğü de ortaparmağıma geçirdim.

Gümüş topuklu ayakkabılarımı giyip, aynı renk mini çantamın içine rujumu ve telefonumu koyduğumda odamdan çıkarak salona ilerledim. Son rötuşlardan sonra hazırdım. Gri pelüşümü üstüme geçirip Hektor'un nerede kalmaya başladığını sorguladığımda odanın içini dolduran melodiyle dresuarın üstüne bıraktığım çantama yöneldim. İçindeki telefonu çıkarıp onun attığı mesajı okuduğumda tebessüm ettim. Aşağıda beni beklediğini söylemesiyle anahtarımı alıp çantama koydum ve telefonumu da eski yerine bırakarak evden ayrıldım.

Asansörden çıkıp kendimi apartmanın dışına attığımda gördüğüm manzarayla az kalsın küçük dilimi yutacaktım. Kırmızıya boyadığım dudaklarım aralanırken tepki veremeyecek kadar afallamıştım.

Evin önüne park edilmiş olan Rolls-Royce Silver Ghost isimli Muhteşem Gatsby filminde de kullanılan yirmili yılların gözbebeği, günümüzde neredeyse üç milyar dolar eden araç bütün ihtişamıyla dikkatleri üstüne çekiyordu. Üstü açık, uzun aracın önünde iki tane kocaman far vardı. Sürücü koltuğunun önüne takılan cam alışılmadık bir güzelliğe sahipti. Araba her şeyiyle bir masal diyarından fırlamış gibi duruyordu.

Yine de dikkatleri asıl üstüne çeken şey, bana katran karası gözleriyle bakan adamdı.

Siyah saçlarını geriye doğru taramıştı. Dudağına yerleştirdiği puroyu çekip yoğun gri dumanı üflediğinde, çekici bir tebessüm yüzünü ele geçirdi. Siyah gömleğinin üstüne aynı renk bir yelek giymişti. Cebinden çıkan gümüş zincir siyah takım elbisesindeki farklı olan yegâne renkti. Elinde tuttuğu silindir şapkayı göğsüne bastırarak, hafifçe öne doğru eğilip beni selamladı ve saniyeler içinde doğruldu.

Gözleri bedenimi tarıyor, yüzümde dolaşıyordu. Aynı şekilde ben de ondan bakışlarımı ayıramıyordum çünkü yirmili yıllardayken zaman geçidinin içine atlayarak günümüze gelmiş gibi duruyordu.

Merdivenlerden inerek ona doğru ilerlemeye başladığımda bakışlarına işleyen karanlık ve hayranlıkla beni izledi. "Güzelliğin bu gece başıma bela açacak."

Gülümsemeden edemedim. Öylesine saf bir gerçeklik ile konuşmuştu ki isyanını derinden hissettim. Ceketinin yakasını düzgün olmasına rağmen çekiştirerek pahalı parfümünü içime çektiğimde konuştum.

"Aynı fikirde olmamıza sevindim."

Purosunu söndürüp parmaklarımı kavrayarak, yaslandığı araçtan ayrıldı ve yolcu koltuğuna oturabilmem için bana yardımcı oldu. Aracın dış kısmında bulunan yüksek çıkıntıya basarak kendimi kaldırdım ve mini elbisemin açıkta bıraktığı bacağımı alçak kapının üstünden içeriye attım. Yerime geçtiğimde Hektor sürücü tarafına yöneldi. Bacak bacak üstüne atarak bir peri masalının içinde olduğuma inanmaya devam ettim ve bu güzel rüyamın kâbusa dönüşmemesini diledim.

Hektor yanıma geçtiğinde dar koltuk yüzünden bedenlerimiz dip dibeydi. Sokaktan geçen insanların tuhaf bakışlarını fark ederek utandım. Karaköy sokaklarında böyle bir görsel, elbette akla yatkın değildi. Hektor bir kolunu ardıma yerleştirerek boşta kalan elini direksiyonun üstüne koyduğunda ona baktım. Yüzündeki tebessüm kalbimi ısıtıyor, her zamanki ciddiyetinden arınmış olması hoşuma gidiyordu.

"Kendimi bir filmin içinde gibi hissediyorum," diye mırıldandığımda başıyla ileriyi işaret etti. "Zaman makinem sokağın aşağısında kaldı, kusura bakma."

"Öyle mi?" dedim sahte bir alınganlıkla. "Oysa benim davetli olduğum bir parti vardı. Leonardo beni göremeyince üzülebilir."

Dudağımdan kayıp giden sözler ile sinirle homurdanıp arabayı çalıştırdı. "Senin bilmen gereken tek Leonardo, Da Vinci olmalıydı. Elin sarışınıyla ne alıp veremediğin var, anlamış değilim."

Kendimi tutamayarak kahkaha attığımda bakışlarını kaçırdı.

"Nereye gidiyoruz, hanımefendi?" Dudaklarından kayıp giden soruyla gülümsedim. Yanına ilişip gönlünü almak istercesine bedenimi ona çevirdiğimde bacağım, bacağına değdi. Kara gözlerindeki yumuşamayla bana bakarken kalbimde bir ihtilal gerçekleşti. Sinirinin bozulmasına neden olan Leonardo'nun başka bir filmine gönderme yaparak konuştum. "Yıldızlara."

Saman alevi gibi çabuk tutuşup aniden sönen öfkesi tuhafıma gitti. Benim anlamadığım bir detayı fark etmiş gibiydi. Ağzının kenarı bana işkence etmek ister gibi bütün asaletiyle kıvrıldığında bakışları kırmızıya buladığım dudaklarıma kaydı. Ondan yayılan çekim, haberdar olmadığım bir iç yanmasını beraberinde getirdi. Arzu kelimesinin anlamını öğrenmeye başladığımı hissederek geriye çekildim ve bakışlarımı kaçırdım. Dudağımı dişleyerek beyaz eldivenimi düzelttiğimde, Hektor tek kelime etmeden bana bakmaya devam ederek yola koyuldu.

Karaköy'ü terk edip sahil yolunda ilerlemeye başladığımızda deniz kokusunu içime çektim. Araba çok hızlı gitmiyordu ancak yine de saçlarımı hafiften dağıtacak kadar kudretli bir rüzgâr vardı.

Sormak istediğim, merak ettiğim bir şey vardı. Sabah konuştuğumuzda bu şüphemi dile dökmek istemiş fakat alacağım cevaptan çekinerek kendimi geri planda tutmuştum. Şimdiyse her zamanki gibi merakımın aç bir kurt misali beni içten içe yemesine katlanamıyordum.

"Neden gizli odana girmem için bana yetki verdin?"

Aniden dudaklarımdan kayıp giden sözler ile kara gözlerini yoldan ayırdı. Bakışlarımız buluştuğunda kendinden emin tavrıyla net bir cevap verdi. "Bir gün o odanın içindeki şeylere ihtiyaç duyabileceğini düşündüm."

Kaşlarımı çattım. O odanın içinde benim işime yarayabilecek ne olabilirdi ki?

"Polisleri arayabilirdim," dedim kararlı bir şekilde. Dürüst davranıyordum çünkü bunu yapmayı ciddi ciddi düşünmüştüm. "Gördüklerimden sonra bunu yapabilirdim."

"Ama yapmadın."

Sesindeki kararlılığa eşlik eden özgüven, herkeste bulunmayan bir armağandı lâkin benim asıl takıldığım nokta bana olan inancıydı. O odanın içine girebilmem için bana yetki tanıması, başımın belada olma ihtimalinde sığınabileceğim bir alan yaratmak istemesinden kaynaklanıyordu. Peki, ona ihanet edebileceğimi nasıl düşünmezdi?

"Bu ihtimale güvenerek adeta kumar oynadığının farkındasın, değil mi?"

Dudağında hayat bulan alaycı tebessüm ile gözlerimin içine bakarken, benliğimin kapılarını çalan sözleri sarf etti ve heyecanlanmama neden oldu. "Bütün paramı sana yatırabileceğimi söylemiştim."

Maç gününde söylediği sözlere bir göndermede bulunarak beni gülümsetti. Parasını değil, hayatını avuçlarımın içine bıraktığının bilincindeydim ve bu teslimiyet ruhumda tatlanıyordu.

Yirmi dakikalık bir yolun ardından boğaz kenarında kalan bir yalıya geldiğimizde şaşırdığımı belirtmeliydim. Bir insanın dövüşerek bu kadar para kazanabileceğini sanmazdım.

Ilgaz Yaman'ın evi oldukça lüks ve güzeldi. Büyük bahçeye park edilmiş araçlara bakarken, insanların merdivenleri tırmanarak eve ilerlediğini gördüm. Üzerimdeki pelüşü çıkarıp arkaya bıraktığımda Hektor aracını valeye teslim etmek üzere bizi bekleyen yirmili yaşlarındaki adamın önünde durdu. Kapımı açan adam yüzündeki tebessüm ile beni selamladığında ona karşılık verdim. Basamağa ayağımı atıp dikkatle ineceğim sırada, Hektor önüme geçerek ellerini ince belime doladı ve ayaklarımı yerden kesip beni kaldırdı. Düşmemek için omuzlarına tutunduğumda beni indirerek bedenlerimizi birbirine yasladı.

Yüzünü süsleyen yarım ağız tebessümüyle büyük elini belime yerleştirip, beni yönlendirerek merdivenlere ilerlediğinde ona eşlik ettim.

Büyük köşk süslemeleri ve içeriye akın eden davetlilerin kıyafetleriyle, her şey filmden fırlamış gibiydi. Merdivenleri tırmanarak kapıya ilerlediğimde Hektor'un koluna girdim. Boşta kalan elim ile sıkıca çantamı kavrarken yanımdaki adam şapkasını çıkartıp girişteki vestiyere verdi.

Evin içine adım atmamız ile hayret dalgası bedenimi alabora etti. Gülümsememe engel olamayarak etrafa göz gezdirdiğimde bilinçsizce mırıldandım. "Adam gerçekten parti yapmasını biliyormuş."

Dans eden şapkalı kadınlar platformlarda yer almıştı. Herkes son derece şık ve yirmili yıllar havasındaydı. Garsonlar ellerindeki büyük tepsilerle ikramlarda bulunuyor, insanlar sohbet ederek iyi vakit geçiriyorlardı. Bakışlarımı etrafta dolaştırarak onur konuğunu bulmaya çalıştım ama görünürde kimse yoktu.

Hektor beni bar kısmına doğru yönelttiğinde ona ayak uydurmaya devam ettim. Yüksek taburelerden birinin önünde durduğumuzda bana oturmamı işaret etmesiyle dediğini yaptım. Sandalyeye yaslanıp bacak bacak üstüne attığımda eteğimin kısalığı biraz da olsa rahatsız hissetmemi sağladı. Hektor bunu fark etmiş gibi tabureyi kendine doğru çekip önüme geçtiğinde bedenimi, bedeniyle kapattı ve beni bar ile kendisi arasında esir etti.

Sanki bu tavrı sıradan bir eylemdi.

Öylesine umarsız bir ifadeyle ardımda kalan barmene işaret ettiğinde gözlerini bakışlarıma doladı. "Ne içersin?"

"Bilmem ki." Aklıma gelen ilk içkiyi dile döktüm. "Cin tonik olabilir."

Hektor barın ardında kalan adama baktığında bir elini ardıma, taburenin başına iliştirerek bedenime yanaştı.

"İki tane Lagavulin," dedikten sonra başını eğerek bakışlarımızı buluşturdu. Benim söylediğimi değil de kendi tavsiye ettiği içeceği sipariş etmişti. Hafifçe göz kırptığında dudağının kenarı kıvrıldı. "Güven bana, ağzımın tadını bilirim."

Ah, ona şüphem yoktu.

"Gece saçlı, beyaz tenli kadınları çekici buluyorum dediğinde zevkli olduğunu anlamıştım," dedim yüzümdeki alaylı tebessüm ile.

"Bir de badem gözlü." Dudaklarından sıyrılan nefes, ılık bir meltem gibi tenimi okşadı. Bakışları kırmızıya boyadığım dudaklarıma kaydı ve saniyeler içinde yine gözlerime tutundu. Bana her daim bir tuhaf bakıyordu. "Badem gözlü olması çok önemli."

"Niye ki?"

"Çünkü badem gözlü kadınlar her zaman anlamlı ve derin bakarlar." Daima sert olan ifadesi yumuşadığında gözlerini bir saniye olsun ayırmadı benden. "Bakışlarında bir sıcaklık vardır. Kalbi donmuş bir adamın ısınmasına neden olan tek bakış, badem gözlerde saklıdır."

Göğüskafesimin içinde kanat çırpan kuş, ona vurduğum zincirleri koparak göğe yükselme umuduyla uçmaya başladığında yavaşça tebessüm ettim. Bir karış uzağımda kalan adama doğru sürüklenerek ona yanaştığımda aklımdan ve kalbimden geçen tek şey, onu öpmekti. Aynı arzuyu o da paylaşmış olmalıydı ki bana biraz daha yanaştı.

Uçurumun kıyısından atlar gibi onun avuçlarına düşeceğim sırada ikimizi de yok saymaya çalıştığımız dünyaya döndüren bir ses duyduk.

"Siparişleriniz hazır."

Dudaklarımı birbirine bastırarak yavaşça geri çekildiğimde duyduğu öfkeyle kasılan adam homurdandı. Gülmemeye çalışarak başımı çevirdim ve göz ucuyla ardımızda kalan adama alev saçan bakışlarını bahşeden Hektor'u gördüm. Viski bardaklarından birini bana uzattığında alkolden ufak bir yudum aldım. Karşımdaki adam ise bir dikişte yarısından fazlasını içmişti. Sanırım sakinleşmeye çalışıyordu.

"Haklıymışsın," dedim muazzam bir tada sahip olan viskiden bir yudum daha aldıktan sonra. Alaylı bir tebessümle gözlerimizi buluşturdum. "Ağzının tadını biliyormuşsun."

Hektor'un gözleri kısıldığında bakışlarında bir ateş yandı. Güzel gözlerini yüzümde dolaştırıp dudaklarımda asılı kaldığında, viskisinin geri kalanını içti ve boş bardağı ardımdaki tezgâha bırakmak amacıyla üzerime eğildi. Nefesimi kesen yaklaşımında bana işkence etmek ister gibi büyük bir yavaşlık saklıydı. İç geçirerek benden uzaklaştığında, tek kelime etmeden etrafa bakmaya başladı ve ellerini ceplerine iliştirerek bir koruma gibi karşımda dikildi.

Geçen dakikaların ardından onur konuğunun hâlâ teşrif etmemiş olması beni şaşırttı. Hektor sıkılmış gibi yüzünü asarak etrafı taramaya devam ettiğinde, bakışlarımı dans eden insanlara çevirdim. Değişen müzik ile heyecanlandığımı hissederek yaslandığım yerden doğruldum.

Yüzümde bir tebessüm oluşmasına neden olan şarkı, Iyeoka'nın seslendirdiği Simply Falling adlı eserdi.

Ezbere bildiğim bu şarkıda dans etmek isteyerek oturduğum tabureden adeta atladığımda, çantamı barın üstüne bırakıp Hektor'a yanaştım. "Benimle dans eder misin, yoksa başka kavalye mi bulmalıyım?"

Kaşlarını çatarak üzerindeki ceketi yavaşça geniş omuzlarından kaydırdı. "Elindekiyle yetinmeyi öğren, Feray."

Gözlerimi devirerek gülümsememi saklamak üzere ardımı döndüm. Ona doğru kaçamak bir bakış attığımda siyah gömleğinin kollarını kıvırarak mükemmelliğini taçlandırdığını fark ettim. Ceketini çantamın üstüne bırakıp aniden bileğimi kavradığında birkaç adım atıp, beni peşinden dans pistine götürdü. Bileğimdeki elini parmaklarıma dolayıp beni kendi eksenimde döndürüp aniden belimi kavrayarak bedenlerimizi birbirine mühürlediğinde, nefes alıp vermenin tahmin edilenden daha zor bir şey olduğuna kanaat getirdim.

Teninden yayılan sıcaklık beni etkisi altına aldı.

Sağ bacağını öne atarak geriye doğru hareket etmeme neden olduğunda kendiyle beni de ekseninde döndürdü. Boşta sallanan elimi kavrayarak kalbinin üstüne yerleştirdi ve parmaklarımı sıkıca sardı. Öylesine afallamıştım ki onun

gözlerinde kaybolmaktan başka bir şey yapamıyordum. Avucumun altında gümbürdeyen kalbi, benim yüreğimin ritmini de bozuyordu.

Diğer kolumu kaldırarak omzuna yerleştirdiğimde ince parmaklarımı ensesine bıraktım. Tenime değen siyah tutamlarını hafifçe okşamam beni daha sıkı kavramasına neden oldu.

Kalbinin ne de güzel attığının farkında mıydı?

"Bir şey keşfettim," dediğinde bakışlarımı gözlerine sabitledim. Dudağının kenarındaki o alaycı tebessüm yine baş göstermişti. "Sessizleşmeni istediğimde seni kendime yakın tutmam gerekiyormuş, bunu öğrendiğim iyi oldu."

Boğazımda düğümlenen sözleriyle bakışlarımı kaçırarak itiraz ettim. "Ben çok konuşmuyorum ki. Sen beni sinirlendirdiğinde bazen dilimin kemiği kırılıyor o kadar."

Gülümsemesi genişlediğinde bu manzarayı kaçırmak istemeyerek ona baktım.

"Seni çok sinirlendiriyor olmalıyım."

"Fazlasıyla."

Bana öylesine dikkatli bakıyordu ki sanki her zerremi ezberlemek ister gibiydi. Buna dayanamayarak başımı eğdiğimde gözlerimi kollarındaki damarlarda dolaştırdım. İç içe geçmiş tren raylarını andıran yeşil çizgiler dikkatimi dağıtmama yardımcı olabilirdi.

Hektor aniden durduğunda, başımı kaldırarak ne olduğunu anlamaya çalıştım. Çatılan kaşlarıyla tek bir noktaya odaklandığını gördüm ve bakışlarını takip ettim.

Büyük merdivenlerden inen adamın ardında iki koruma, yanındaysa iki kadın vardı. Elindeki büyük siyah bastonu, silindir şapkası ve krem rengi takım elbisesiyle konsepte oldukça uygundu. Sarışın adamın, Ilgaz Yaman olduğunu anlamam saniyelerimi bile almadı. Adam ağzındaki puroyu çekerek etrafa gülücükler attığında halkı selamlayan bir başbakan misali ilerledi. Bakışlarım korumalarından birine kaydı.

Onu hatırlıyordum.

Lelah'ın yanındaki takım elbiseli adamdı. Demek Ilgaz için çalışıyordu.

Aniden yanımıza adımlayan kişiyi fark ettiğimde bakışlarım Hektor'a kaydı. Elindeki tepsiyle az ilerimizde duran görevli gümüş kapağı açarak tabağın içine yerleştirilmiş kâğıt parçasını gözler önüne serdi.

"Bu size, efendim."

Hektor zaman kaybetmeden kâğıdı alıp üzerinde yazanı okudu. Kâğıdı yerine bırakıp derin bir nefes aldığında, ne yazdığını göremediğim için neler olduğunu anlayamadım. Hektor elini belime yerleştirerek beni bara yönlendirdiğinde konuştu.

"Ilgaz Yaman, beni poker oyununa davet ediyor. Onunla konuşup tabloyu güzelce almaya çalışacağım. Açıkça davette bulunduğuna göre o da anlaşmaya varmak istiyor olmalı."

"Peki, gidelim öyleyse," dediğimde Hektor taburenin üstünde duran ceketini alıp kıvırdığı gömleğinin kollarını indirdi. "Sen gelmiyorsun."

Sözleriyle kaşlarımı çattım. Gözlerime bakmadan konuşması ve bana açıkça emir vermesi öfkelenmemi sağlamıştı.

"Cidden seni dinleyerek burada kalacağımı zannediyorsan beni gram tanıyamamışsın demektir."

Hektor derin bir nefes alıp ceketini üzerine giydiğinde, bütün kararlılığıyla konuştu. "Seni oraya götürmem demek, o adamın sana karşı küstahlaşması demektir ki ben böyle bir şey fark edersem fazlasıyla sinirlerim. Sen keyfine bak, ben de yarım saate gelirim."

Hareket edeceği sırada önüne atladım. "Seninle geleceğim."

Sinirle söylendi. "Maçta senin antrenöründüm. En azından Ilgaz bu niyetle orada olduğumu düşündü. Şimdi kolumda seninle oraya gidersem bundan çıkaracağı tek bir sonuç olur."

"Ne düşüneceği umurumda değil."

Hektor başını geriye atarak boynunu çıtlattığında, sabır diler gibi bir şeyler mırıldandı. Saniyelerin ardından bakışlarını tekrar benimle buluşturdu, çenesi kilitlenmişti.

Tatlı bir tebessümü yüzüme iliştirerek başımla rasgele bir noktayı işaret ettim. "Gidelim mi?"

Pes ederek bileğimi kavradığında önden ilerledi. Kalabalığın içinden sıyrılarak Ilgaz Yaman'ın gittiği yöne yani solda kalan koridora girdik. Uzun ve geniş alanda adımladığımız sırada Hektor'un koluna girerek hafifmeşrep bir tavır takınmaya çalıştım. Koridorun sonunda kalan kapının önünde dikilen koruma bizi fark ederek harekete geçti. Koruma Hektor'un üstünü aradı fakat beni göz ardı etti.

Sanırım bu minik elbisenin altına bir glock saklayabileceğimi düşünmemişti.

Takım elbiseli koruma kapıyı açıp, içeriye girmemize izin verdiğinde duman altı olan mekân yüzümü ekşitmeme neden oldu. Büyük salonun ortasına konumlanan yuvarlak masada oturan Ilgaz Yaman, purosunu dudaklarından çektiğinde iki yanına geçmiş olan kadınların ellerinin altında keyif çatmaktaydı. Balkona açılan kapılardan esen rüzgâr içeriyi havalandırmaya yeterli değildi.

Adamın ardında, az gerisinde bekleyen korumalardan birine bakışlarım kaydı. Lelah'ın canını yaktığını söylediği şerefsiz biraz ilerimdeydi. Yüzüne geçirdiği buzdan maskeyle öylece duruyor, sahibinin emretmesini bekliyordu.

"Lilith ve Hektor."

Ilgaz Yaman'ın neşeli sesi odada yankılandığında mideme bir ağrı saplandı. Hitabıyla afallasam da bunu belli etmemeye çalıştım. Gerçek ismimi bilmiyor oluşu işime gelirdi.

"Ne kadar şıksınız." Purosunu ağzına iliştirdiğinde kıkırdadı. "Adeta gecemi güzelleştirdiniz."

İltifatının ardında saklanan alaycılık korkusunu gölgelemesindeki bir araçtı. Az ilerimde duran adamın tedirginliğini yüzünden okuyabiliyordum. Beden dilini anlamakta başarılıydım ve gördüğüm ifade bana üstünlük kazandırıyordu.

"Ilgaz Yaman," dedi Hektor masanın az ilerisinde durduğumuzda. "Davetli değiliz diye üzülmüştük oysa siz bayağı bayağı bizi onur konuğu etmişsiniz."

"Peşime düşeceğinizi söylemişti."

"Kim söyledi?"

Dilimi tutamayarak sarf ettiğim cümleyle masada oturan adamın gözleri beni buldu. Bakışlarını yüzümde dolaştırarak gülümsediğinde, yaklaşımı rahatsız hissetmemi sağladı.

"Seni kayda almamı isteyen kişi."

Mideme saplanan ağrıyla Hektor'un kolunu daha sıkı kavradım. Karşımızdaki adam oldukça açık, aynı zamanda net cevaplar veriyordu ve ben bunun ardında bir kötülük aramadan edemiyordum.

"Peki sen o kişiden ne istedin?"

Hektor'un sorusunda saklı kalan kinaye can alıcıydı. Ilgaz Yaman arkasına yaslanıp masanın diğer tarafında kalan iki sandalyeyi işaret ettiğinde, tebessümü titredi.

"Oturun, lütfen. Siz benim karşılığında ne aldığımı çok iyi biliyorsunuz ama bilmedikleriniz de var."

Yanımdaki adama baktım. Gözlerini Ilgaz Yaman'da dolaştırırken her türlü olasılığı hesap ediyor gibiydi. Elini belime yerleştiren adam beni sandalyeye yönlendirdiğinde ona ayak uydurdum. Hektor sandalyeyi çekip centilmen bir tavır ile bana yardımcı olduğunda oturdum. Yanıma ilişerek ceketinin düğmesini açtı ve arkasına yaslandı.

"Madem bilmediklerimizi anlatmaya bu kadar meraklısın," dedi Hektor içimi titreten bir tonlamayla. "Buyur, seni dinliyoruz."

Karşımdaki adamın yüzünde bir gülümseme peydahlandı. Özenle taradığı sarı saçlarını bozulmamasına rağmen eliyle düzelterek doğruldu ve içkisinden büyük bir yudum aldı. Kelimelerini özenle seçer gibi birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra bakışlarını odada dolaştırdı.

"Öncelikle şunu belirtmeliyim, bu oda kameralarla izleniyor. Eğer bana veya adamlarıma bir zarar vermeye kalkarsan..." Gözlerini doğruca Hektor'a kilitledi. "Görüntüler anında polise gidecek."

Kalbime bir ağrı bindi.

Karşımda oturan yabancının böyle bir önlem almasının tek nedeni Hektor'dan korkuyor olmasıydı.

Demek onun yapabileceklerinin bir sınırının olmadığının farkındaydı.

"Anlaşılan sana maçı kaydetmen için para veren kişi, benim hakkımda asılsız iddialarda bulunmuş. Korkmana gerek yok." Yüzünü kanımı donduran ürperticilikte bir tebessüm kapladı. "Kolay kolay kimseye zarar vermem."

"Para almadım."

Ilgaz Yaman önünde duran iskambil kâğıdı destesini alıp, karıştırmaya başladığında sarf ettiği sözler ile beni şaşırttı. Başımı kaldırarak ona baktığımda kendinden emin bir şekilde konuşmuş olması aklımı karıştırdı.

"Aksine para verdim."

Kaşlarımı çatarak hızla Hektor'a baktığımda o benim aksime mimiksizdi. Sanki yüzüne iliştirdiği maske bütün duygularını görünmez kılıyordu. Sessiz kalmaya çalışarak arkama yaslandığımda yanımdaki adamın benden istediği şeyi yaptım ve büyük bir dikkat ile olanları analiz etmeye çalıştım.

"Ben zengin bir adamım," dedi Ilgaz Yaman. "Eğer inandığım bir fikirle karşılaşırsam ona yatırım yaparım. Sizi tanımıyorum ve belki inanmayacaksınız ama bana o videoyu çektiren kişiyi de tanımıyorum. Benimle sadece telefonda bir kez konuştu ve onda da sesinin robot gibi çıkmasına neden olan bir uygulama kullanmıştı." Karşımdaki adam gülümsedi. "Her kimse açık vermemek için elinden geleni yapıyor."

"Bunları neden bize anlatıyorsunuz?" Dudaklarımdan beraat eden sözler, bakışların bana dönmesini sağladı. "Amacınız ne?"

"Ben kötü biri değilim. Çıkarları uğruna bir işe giren ve iyi kazanç elde etmeye çalışan bir adamım." Bakışları doğruca Hektor'u buldu. "Peşime düşmeni, beni avlamaya çalışmanı istemiyorum. Bir namım var, ona zarar gelmemeli."

Ilgaz Yaman, tanınan bir dövüşçüydü. Aynı zamanda hayırsever bir sanat koleksiyoncusu olarak biliniyordu. İsminin bir katil ve hırsız ile anılmasını istemiyordu fakat bunu önceden umursamamıştı çünkü Rembrandt'ın tablosunu elde etmek için onurundan feragat etmeyi kendine uygun görmüştü. Şimdiyse değişen bir şeyler vardı. Onu bu olaydan sıyrılmak istemesine iten neden neydi?

"Telefonda konuştuğun kişi, sana ne dedi?"

"Uzun zamandır ünlü ressamların eserlerini topluyorum. Kendi çapımda bunu bir define avına çevirdim. Beni arayan kişi yıllardır kayıp olan Rembrandt tablosundan bahsedince, doğal olarak iştahım kabardı. Bana illegal bir dövüşten bahsetti. Eğer maçı kaydedersem tabloyu senden çalmama yardımcı olabilecekmiş, öyle söyledi."

Ilgaz Yaman ellerini yavaşça havaya kaldırdı.

"Benim için kazançlı bir anlaşma olduğunu düşündüm. Alt tarafı bir maçı kaydedecektim. Videoyu ona mail ile gönderdim. O da bana tabloyu nasıl

çalabileceğimi detaylarıyla anlattı." Takım elbisesinin cebine uzanıp bir şey çıkardığında sarf ettiği sözler ile soluğum kesildi. "Sizin tabloyu geri almak için benimle görüşeceğinizden emin olmalı ki bu zarfı size vermemi söyledi."

Masanın ortasına fırlattığı kırmızı zarf algılarımın harekete geçmesine neden oldu. Zihnimde yanıp sönen ışık parlaklığını artırarak beni kör etmek istedi. Her şeyin oluşum noktası bu zarftı. Onun yüzünden bütün bunlar yaşanmıştı çünkü peşimizdeki ruh hastası ancak böyle bizimle iletişime geçebiliyordu.

"Ayrıca benden para istedi. Eğer ona yatırım yaparsam başka tablolardan da beni haberdar edebileceğini söyledi."

"Gerçekten onunla hiç karşılaşmadın mı?" Hektor şüpheyle konuştuğunda aklına yatmayan bir şeyler olduğu barizdi. "Yani paranı yatırdığın kişinin kim olduğunu öğrenmek istemedin mi?"

Karşımdaki adam kafasını iki yana sallayıp purosundan bir duman daha aldı.

"Bu size saçma geliyor olabilir ama gerçekten onun kim olduğu umurumda bile değil. Ayrıca asıl siz o kişiyi tanıyor olmalısınız." Dudağının kenarı kıvrıldığında dalga geçer gibi bir hali vardı. "Sonuçta evinize girmem için gerekli olan yöntemi bana anlatan kişi o. Tablonuzun nerede olduğunu, güvenlik sistemini atlatmak istiyorsam sizin ya da yanınızdaki kadının ölçüleri ve kütlesinde olan birinden yardım almam gerektiğini bana anlatan kişi, sizi tanıyor olmalı. Belki de daha önce o eve giren biriydi." Ilgaz Yaman'ın tek kaşı havalandı. "Sizin yakından tanıdığınız biri."

Şah ve mat.

Adam öylesine haklıydı ki sözleri altında ezilmeden edemedim. Peşimizdeki ruh hastası her şeyi biliyor ve ona göre hareket ediyordu. Hektor tablonun varlığından bir tek onun ve benim haberdar olduğumuzu söylese de bu doğru olamazdı. Ben kendimden emindim. Ona ihanet etmemiştim. O da kendi evini soyacak kadar hastalıklı bir zihniyete sahip olmadığına göre bu işin perde arkasında başka bir şey vardı.

"Lelah bu denklemin neresindeydi?" diye sorduğumda hatırladığım kadın canımı yaktı. Bana çaresizlikle bakan yeşil gözlerini ölene dek unutamayacaktım.

"Beni arayan kişi dövüşe katılabilmem için birinin antrenörü olmam gerektiğini söyledi."

Ilgaz Yaman'ın sol omzunun ardında duran paralı asker huzursuzca kıpırdandığında bakışlarım ona kaydı. İçimi amansız bir öfke harladı.

"İsimsiz olarak bilinen kadını bir otele yerleştirmiş, benden de ona göz kulak olmamı talep etti." Ilgaz Yaman nefret ile baktığım adamı işaret etti. "Adamlarımdan birini Lelah'a tahsis ettim. O kadınla bir iletişimim olmadı, bu yüzden neden bu işi kabul ettiğini bilmiyorum. Toplasan iki kelime etmemişizdir zaten."

Kâzım Abay'ı bulan gözlerim ile dişlerimi sıktım. Başını kaldırmış boşluğa bakan adamı hedefim seçerek konuştuğumda sesime yansıyan öfkeye engel olamadım. "Peki siz? Lelah ile konuşmuş olmalısınız."

Ilgaz Yaman arkasına bakarak adamını izlediğinde net ve açık bir emir verdi. "Bildiğin bir şey varsa anlat."

Kontrolsüz bir şekilden sallanan sağ bacağıma konumlanan büyük elden yayılan sıcaklık içimi titrettiğinde bakışlarımı Hektor'a çevirdim. *Sakin ol* der gibi tenimi okşayarak bana sert bir ifadeyle bakıyordu. Sanırım yüzüme yerleştirdiğim maskenin sağlamlığından şüphe ediyordu. Endişelenmesine gerek yoktu. Bütün hayatım boyunca duygularımı gizleyerek bugünlere gelmiştim. Şimdi bundan vazgeçecek değildim.

"Tek bildiğim Lelah'ın kız kardeşiyle tehdit edildiği."

Kâzım Abay'ın ağzından sıyrılan sözlerle göğsüme bir sancı girdi.

Hektor o küçük kızı korumasına almasaydı bu koca ve kirli dünyada başına neler gelebilirdi düşünmek bile istemiyordum. Bütün bu saçmalıkların çıkış kaynağı olan şerefsiz, on üç gün içerisinde iki kadının ölmesine sebebiyet vermişti. Yapacağım son şey olsa dahi onun kim olduğunu ve amacını öğrenecektim. Bu yüzden sakin kalmaya ve Ilgaz Yaman'a odaklanmaya çalıştım çünkü bu gecenin sonunun nasıl biteceğini kestiremiyordum.

"Gördüğünüz gibi olay benim için fazla dramatik." Ilgaz Yaman önüne dönüp derin bir nefes aldığında, içkisinden yudumladı. "Ben sadece iyi vakit geçirmeye çalışıyorum. Böyle saçmalıklarla uğraşamam."

Hektor başını sallayarak onu anladığını belirtti. Uzanarak masanın ortasında duran zarfı aldığında kâğıt parçasının mühürlü olduğunu fark ettim. Yani açılmamış ve karşımızdaki adam tarafından okunmamıştı. Sanırım haklıydı, gerçekten bu saçmalığa dahil olmak istemiyordu. Hektor zarfı bana doğru uzattığında başımıza bela olan kırmızı kâğıdı aldım ve çantamın içine koydum.

"Sizi gayet iyi anladım." Hektor'un resmiyet kokan sesi odada yankılandı. "Fakat sizde hâlâ bana ait bir şey var ve ben onu geri istiyorum."

"Seninle adil bir oyun oynayalım." Ilgaz Yaman konuştuğunda bakışlarımı ona çevirdim. Yüzündeki tebessüm ile doğruca Hektor'a bakıyordu. "O tabloya vakit ve para harcadım. Öylece sana veremem. Tabii sen karşılığında bana ondan daha çok ilgimi çeken bir teklifte bulunmazsan." Ilgaz Yaman elindeki kartları önüne serdi. "Bir şahesere karşılık başka bir şaheser."

"Ne istiyorsun?"

Hektor'un sorusuyla Ilgaz Yaman gülümsedi. "Biliyorsun ki koleksiyoner olmak en güzel parçaları elde etmeyi saplantı haline getirmek demektir." Gözleri beni bulduğunda neye uğradığımı şaşırdım. Ilgaz Yaman iç çekerek bakışlarını yüzümde ardından vücudumda dolaştırdı. "Ve bu çok güzel bir parça."

Hakaret niteliğindeki teklifi kanın beynime sıçramasına neden oldu. Öfkemi yansıtamayacak kadar dehşete düşmüştüm. İşittiğim histerik kıkırtıyla yanımdaki adama döndüğümde Hektor'un bakışları Ilgaz Yaman'ın üzerindeydi. Yarım ağız gülümsemesiyle başını çevirip bana baktığında, ifadesindeki hiddet benliğime bir kilit vurdu. Bakışlarını tekrar karşısındaki adama çevirdiğinde bana baktığını fark ederek parmaklarını şıklattı ve Ilgaz Yaman'ın dikkatini üzerine çekti.

"Hani ölmek istemiyordun?" diye sordu boğuk bir tonlamayla. "Niye intihara meyilli gibi konuşuyorsun?"

Ne diyeceğini bilemeyen adam bana kaçamak bir bakış atarak ne yapması gerektiğini sorguladığında, Hektor elini masaya geçirerek büyük bir gürültü çıkardı ve odanın içindeki herkesi adeta yerinden sıçrattı.

"Bir daha ona bakarsan," dediğinde emir niteliğindeki sözlerinde kararlılık saklıydı. "Seni buraya gömerim."

Pekâlâ, azıcık abartıyordu. Tamam, ben de öfkelenmiştim ama adamın beni yanlış değerlendirdiği barizdi. Ayrıca gerçekten gözümün önünde birine zarar vermesine hiç hazır değildim.

"Sana teklifim." Hektor noktayı koymaya kararlı bir şekilde konuştu. "Üç el kılıç oynarız. Kazanan tabloyu alır. Şansını daha fazla zorlarsan bu geçirdiğin son iyi vakit olur."

"Beş el oynarız ve kazanan hem tabloyu hem de elli bin doları alır." Omuzlarını silktiğinde korkusunu geri planda tutmaya çalışır gibiydi. "Peşinizdeki her kim ise beni resmen dolandırdı. Paramı geri istiyorum ve şu anki tek muhatabım sizsiniz."

Hektor umarsız bir tavır ile söylenip cebinden bir şey çıkardı. Çek defteri olduğunu anladığımda kaşlarımı çatarak ne yaptığını anlamaya çalıştım. Beyaz sayfalardan birine elli bin dolar yazarak hayran kaldığım imzasını karaladığında, kâğıdı koparıp karşısındaki adamın önüne attı.

"Al sana elli bin dolar. Şimdi üç el kılıç oyna ve tablomu bana geri ver."

En az Ilgaz Yaman kadar şaşırdığımı belirtmeliydim. Hektor gerçekten sıkılmaya başlamış gibi çek defterini cebine koyup adamdan bakışlarını ayırmadan bir cevap beklediğinde, Ilgaz Yaman içkisini bir dikişte bitirdi. Eliyle işaret ettiği adamı başka bir odaya giderek üzeri kadife kumaş ile örtülmüş olan eseri getirdiğinde ise kartları karıştırmaya başladı. Öfkelenmiş ve aşağılanmış gözüken adamın bakışlarında anlamlandıramadığım bir şey vardı.

Altıncı hissim alarm veriyor ve avuç içlerim karıncalanıyordu.

Ters giden bir şeyler vardı.

Masadaki iki adam birbirine gözdağı vererek doğrulduklarında içinde bulunduğumuz gecenin yönü değişti ve kazananın kaybedeceği oyun başladı.

KOD ADI: MAÇA PAPAZI VE KUPA KIZI

"Kral tutkulu, kraliçe sevgi doluydu.
İkisi el ele verdiğinde aşkın ilk feryadı duyuldu."

Küçüklüğümün izleri, pusluydu.

Çocukluğuma dair çok bir şey hatırlamıyordum. Bu, beni mahveden bir gerçeklikti çünkü geçmişim kontrolüm altında değildi. Bana koydukları teşhisin adı dissosiyatif amneziydi.

Ne yaşadığımı, o dört günde neler olduğunu bilmiyordum ama geldiğim halden anlayabildiğim kadarıyla küçük zihnim gördüklerini ve deneyimlediklerini sindirememiş, bir kaçış yolu aramıştı. Bilincim bölünmüş; bilinçten ayrılan anılarım, düşüncelerim ve duygularım ayrı bir alanda depolanmaya başlamıştı.

Bu travma sonrası stres bozukluğunda görülebilen bir belirtiydi. Doktorlar bunun geçici veya kalıcı bir durum olup olmayacağını zaman gösterecek demişti. Gittiğim psikolog ve psikiyatristler bana yardımcı olmaya çalışsalar da minik zihnim onlara müsaade etmemişti.

Bu yüzden mazinin üstünden uzun zaman geçmiş olsa da benim anılarım geri gelmemiş ve her şey sisli kalmaya devam etmişti.

Geçmişle ilgili hatırladıklarım bölük pörçük parçalardan ibaretti. Bunun bir nedeni de insanın zaman geçtikçe çocukluğuna dair yaşadıklarının bir çiçek gibi solmaya başlamasıydı. Yıllar öncesinde kalan o ufak benliğini, insanlar bir süre sonra anımsayamazdı. Benim durumumda bu hatırlayamama kavramı diğer insanlara göre daha ağır basıyordu.

Anılarımı süsleyen en baskın kişi babamdı.

Ona dair hatırladığım her detay beni mutlu ediyordu. Ben babasının küçük kızı olarak büyümüş bir kadındım. Babam her daim üzerime titrer ve bana bir prenses gibi davranırdı. Bana ne kadar güçlü bir kadın olmam gerektiğini söyleyip asla bir başkasının beklentileri altında ezilmemem gerektiğini anlatırdı. Onun gözlerine her baktığımda benimle ne kadar gurur duyduğunu anlar ve şaşırırdım. Bana duyduğu hayranlığı hak edecek hiçbir şey yapmamıştım ama o yine de bendeki ışığı fark etmişti.

Sanki bir gün olacağım kadını, o küçük bedenin ardında görmüştü.

Onunla ilgili hatırladığım bazı spesifik şeyler vardı. Mesela haftanın bir gününde mutlaka barbekü yapar, evin bahçesine bütün tanıdıklarını toplar ve herkesin iyi vakit geçirmesi için çabalardı. Babam erken kalkmayı sevmediği için beni okula şoförümüz bıraksa da çıkışlarda daima kendi gelir ve beni alırdı.

Her cumartesi gecesi erkek arkadaşlarıyla toplanıp evin bodrum katında oyun geceleri düzenlediğini hatırlıyordum. Büyük bir alanı sadece bu tarz oyunlar için döşetmişti.

Oyun odam ile karşılıklı kalan bu alanı, bazen aralık duran kapıdan gözleyip babamı izlerdim.

Kılıç, onun en sevdiği kart oyunlarından biriydi. Öyle ki bir gece en yakın arkadaşı olarak gördüğü adam ile bahse girmişti. Oyunu kaybettiği için de yeni aldığı spor arabasını ona vermek zorunda kalmıştı.

Bakışlarımı Hektor'a çevirdim. Yanımdaki adamın bazı konularda babama benzer tavırlar sergilemesi beni ürpertiyordu. Sanki ondan izler barındırıyordu ki bu oldukça saçma bir düşünceydi.

Ilgaz Yaman yeni çıkardığı ikili destesini karıştırdığında bakışlarımı Hektor'un üzerinde dolaştırdım. Elini masanın altına iliştirmiş, arkasına yaslanmıştı. Bakışlarını korumaların üzerinden çekip benimle buluşturduğunda, ona cesaret vermek isteyerek tebessüm ettim. Yüzümü inceleyen gözleri gülüşümde asılı kaldı ve kendimi nedensizce güvende hissettim.

Onun bana aşıladığı en büyük duygu buydu.

Masanın ortasına bırakılan desteyle Ilgaz Yaman içkisini yeniletip bizlere de ikram etti. Ardından yüzüne yerleştirdiği midemi bulandıran sinsi gülümsemeyle Hektor'a baktı. Oyunu başlatma şerefini ona vermesiyle yanımdaki adam doğruldu ve düzgün desteyi ikiye böldü.

Ilgaz Yaman soldaki desteyi alıp sağdakinin üstüne koydu ve bütün kartları eline alarak konuştu. "Bir kart seç."

Kılıç oyununun nasıl oynandığını anımsamaya çalıştım. Bildiğime göre oyuna davet edilen taraf bir kart seçerdi. Kartlar desteye sahip olan oyuncu tarafından tek tek bir kendine bir karşı tarafa dağıtılırdı. Seçilen kart kime denk gelirse o kazanırdı. Tamamen şansa dayalı olan fazlasıyla basit ama riskli bir oyundu.

Gerginlikle bacağımı sallamaya başladığımda Hektor'un kara gözleri beni buldu. Ona verilen viskiyi hafifçe koklayıp çalkaladıktan sonra içti ve keskin bir tada sahip olan alkolü yutup konuştu.

"Lilith, benim için bir kart seçer misin?"

Sorusuyla afallayarak ona baktığımda kaderini ellerime bıraktığını fark ettim. Kara gözlerindeki inanç beni her defasında hayrete düşürüyordu. Bunu ikinci kez yapıyordu. Bana gereksiz bir sadakat vererek anlamsız bir güven duygusunu avuçlarımın içine bırakıyordu.

Gerçekten bana bu denli mi güveniyordu?

Şanslı biri olduğum söylenemezdi fakat hislerime güvenirdim. Babam altıncı hissimin kuvvetli olduğunu ve her daim onu dinlememi öğütlerdi. Bu

zamana kadar hislerim ile hareket etmiş, kötü ve iyi sonuçlarla karşılaşmış lâkin hiç pişman olmamıştım.

Sezgilerim benim en kıymetli dostlarımdı.

Kırmızıya buladığım dudağımı yavaşça dişleyip, karşımdaki adamın elleri arasında duran desteye baktığımda düşünebildiğim tek şey babamdı. Her daim seçtiği kartı anımsayarak sertçe yutkunduğumda bana şans getirmesini diledim.

"Kupa kızı."

Dudağımdan dökülen cevap ile yanlış bir şey mi yaptım der gibi Hektor'a baktığımda, yüzündeki yarım ağız tebessümle beni izlediğini gördüm. Tercihimden memnun kalmış gibi başını sallayarak Ilgaz Yaman'a döndüğünde rakibimiz itiraz etmeden kartları açmaya başladı. Her şeyi berbat etmemiş olmayı umarak dikkatle önüme atılan kartları izlediğimde nefes alamıyordum. Doğrularak masaya yanaştığımda önüme atılan beşinci kartın da seçtiğim kart olmaması umudumu yerle bir etti. Tam yenilgiyi kabul edeceğim sırada yedinci kart önüme serildi.

Bütün zarafetiyle bana bakan kırmızı renkli kupa kızı, kazandığımı söylüyordu.

Gülümsememe engel olamayarak heyecanla omzumun ardından Hektor'a baktığımda, tebessümündeki içtenlik rahatlamama neden oldu. Halinden son derece memnun olan adam, doğrularak kolunu sandalyemin başına yerleştirdi.

"Tebrik ederim," dedi Ilgaz Yaman. Kartları toplayıp tekrar karmaya başladığı sırada gözlerini benden esirgemedi. "Sanırım şans getiren bir kadınsın."

Hektor çatık kaşlarla karşısındaki adama baktığında ortama yerleşen gerginlik sinirimi bozdu. Sırf Ilgaz Yaman'ın ağzını kapatmak adına Hektor'a yanaşarak elimi bacağına yerleştirdiğimde saniyesine gözlerimiz buluştu. Bakışlarına yerleşen afallamayla bana bakan adama doğru tebessüm ettiğimde tatlı bir tavır takındım.

"Öyle olduğumu söyler."

Ilgaz Yaman bakışlarını üzerimizden çekip kardığı desteyi masanın ortasına koyduğunda, Hektor bunu fark ederek boğazını temizledi ve oyuna odaklanmaya çalıştı. Kart destesini tekrar ikiye böldüğünde bir seçimde bulundu.

"Maça papazı."

Gür sesinde hayat bulan kelimelerle heyecanla doğruldum ve Ilgaz Yaman'ın önümüze serdiği kartları izledim. Neden bu kadar heyecanlıydım ben de bilemiyordum fakat kanımın kaynadığını hissediyordum. Şans oyunları her daim modumu yükseltirdi çünkü kaybetmekten hoşlanmazdım. Hırsım beni kırbaçlardı ve kazanmak her zaman tatlı gelirdi.

Saniyelerin ardından on birinci kart olan maça papazı, rakibimizin önüne düştü.

Omuzlarımı düşürerek suratımı astığımda durum berabereydi. Son bir el ve ardından kazanan belli olacaktı.

Ilgaz Yaman kartları toplarken alaylı bir tonlamayla mırıldandı. "Teşekkür ederim, Lilith. Adamın dikkatini dağıtarak bana yardımcı oldun."

Dudaklarım aralanırken bu ihtimalin gerçekliğini sorgular gibi hızla Hektor'a baktım. Gözlerini benden kaçırarak karılan desteyi izlediğinde kendimi berbat hissettim.

Gerçekten dikkatini dağıtmış olabilir miydim?

Ilgaz Yaman kardığı desteyi masanın ortasına bıraktığında derin bir nefes aldı. "Kazanırsanız tabloyu alır gidersiniz ve bir daha asla karşılaşmayız. Kaybederseniz tablo bende kalır, bir daha da beş metre yakınıma yanaşmazsınız."

"Anlaştık."

Hektor'dan aldığı onayla rahatlayan adam, kardığı desteyi işaret ederek Hektor'un onu ikiye bölmesini bekledi. Deste ikiye bölündüğünde kartları tekrar eline aldı.

Aklım yine o geceye düştü. Asırlar öncesinde kalmış olsa da benim en parlak anılarımdan biri olan oyun gecesi benliğimin köhneliğine ışık vurdu. Babamın arabasını kaybetmesine neden olan kartı zikreden adamın tok sesi zihnimde yankılandı. Ona kazandıran kartın bize de kazandırmasını umarak konuştuğumda Hektor ile aynı anda cevap verdik.

"Maça ası."

Şaşkınlıkla yanımdaki adama döndüğümde gözlerimiz buluştu. O da en az benim kadar afallamış görünüyordu. Bilinçsizce aynı kartı seçmemiz; tamam işte şimdi rastlantılara inanmaya başlayabilirdim.

Hektor kaşlarını çatarak bana baktı. Aklından geçen bir düşünce vardı ve bu onu dumura uğratmıştı, en azından benim anlayabildiğim buydu. Saçmaladığımı düşünerek önüme döndüğümde Ilgaz Yaman'ın açtığı kartlara bakmaya başladım. İçime yerleşen kasvete doğru bir mum yaktım ve cılız ışığın beni karanlıktan uzak tutacağını umarak bekledim. Hektor da saniyelerin ardından şaşkınlığını noktaladı ve oyuna döndü. Artık gözleri benim üzerimde değildi çünkü o da sonucu merak ediyordu. Kartlar açılıyor fakat maça ası kendini göstermiyordu.

Yedi, sekiz, dokuz, on, on bir...

Önümüzdeki kartlar biriktikçe kafam karıştı. İstatiksel olarak bu mümkün müydü emin değildim fakat seçtiğimiz kart kendini göstermemeye yemin etmiş gibiydi. Bu gizemine anlam veremeyerek huzursuzca yerimde kıpırdandım. Ilgaz Yaman da bu duruma şaşırmış gibi parmaklarını hızlandırdı. Kalbim gümbürdüyor, göğüskafesim sıkışıyordu. Belirsizlik beni içten içe öldürürken bedenimin yanmaya başladığını hissettim.

Bana azap veren zamanın sonu geldi.

Önümüze bırakılan on altıncı kart bize galibiyeti getirdi.

Maça ası bana göz kırpıyordu.

Kartın anlamını bilen biri olarak arada kaldım ne de olsa bu kazanılan en büyük yenilgiydi.

Kazanmış olmamızın verdiği rahatlamayla derin bir nefes alabilmiştim. Yanımdaki adam ise gayet stabildi. İstediği şeyi elde etmiş olması bile otokontrolünü yitirmesini sağlayamıyordu. Dudağının kenarı kıvrılmamış olsa sevinmediğini düşünürdüm lâkin içten içe mutlu olmalıydı.

Ilgaz Yaman, sinirle homurdandığında kâğıtları masaya fırlatarak yerinden kalktı. İçkisini bir yudumda bitirip yenilginin verdiği yıkım ile omuzlarını düşürdü. Uğruna suç işlediği tablodan vazgeçmek onurunu yerle bir etmiş olmalıydı.

"Tebrik ederim. Adil bir dövüş oldu." İç geçirerek sızlandı. "Tablo sizindir."

Yüzümdeki tebessümle ayaklandığımda Hektor bana eşlik etti. Ilgaz Yaman ise adamlarından birine işaret verdi.

"Korumam tabloyu aracınıza götürmeniz için size yardımcı olacak. İsterseniz kalıp partinin keyfini çıkarabilirsiniz." Masanın üstünde duran viski şişesini kavradığında iki yanında bulunan kadınlar ayaklandı. "Benim biraz eğlenmem gerek."

Ilgaz Yaman sarsak adımlarıyla odayı terk ettiğinde, Hektor elini belime yerleştirerek beni harekete geçirdi. Tabloyu taşıyan korumanın önderliğinde odadan çıkıp kalabalığın arasından sıyrıldık ve dışarıya doğru adımlamaya başladık. Az önce gerçekleşen düellodan habersiz olan kalabalık, gecelerini verimli geçirmek ve eğlenmekle meşguldü. Yanımdaki adama yanaşarak mırıldandığımda saf bir tutum sergilediğimi fark edemedim.

"Sence de çok kolay olmadı mı?" Kara gözlerine tutunarak omuzlarımı silktim. "Adam öylece tablodan vazgeçti. Sanırım daha kaotik bir ortam bekliyordum."

"Ne bekliyordun, Feray?" Tek kaşını kaldırdı. "Adam mafya babası değil. Alt tarafı ezikliğini parasıyla örtmeye çalışan dolandırılmış bir aptal. Bence canını kurtardığına şükrederek ona verdiğim paranın tadını çıkarmalı."

Eh, doğru söylüyordu.

Yine de sanırım daha aksiyonlu bir şey beklerdim.

Fark ettiğim detayla gerildim. Hektor, canını kurtardığı için şükretmeli demişti. Yani işler ters gitse yanımdaki adam, Ilgaz Yaman'ı bir saniye bile düşünmeden öldürebilirdi. Bu, benim kabul etmek istemediğim bir etkendi. Bir yanım dün gördüklerimden sonra salaklığı bırakıp gözümü açmamı söylese de diğer yanım başka bir sebep ve motif aramaya oldukça kararlıydı.

Arabanın önüne geldiğimizde koruma tabloyu arka koltuğa bırakıp bizi selamladıktan sonra yanımızdan ayrıldı. Vestiyerden aldığım peluşa sarılarak

ısınmaya çalıştım. Hava buz gibiydi ve bedenimin büyük bir kısmı çıplak kaldığı için ruhum bile donuyordu.

Hektor bakışlarını titreyen bedenimde dolaştırdı. Ardından arka koltuktan polar bir kazak çıkardı. Oldukça geniş olan kumaşın eteklerini kavrayıp kollarını kaldırdığında, peluşu üzerimden alıp kazağı kafamdan geçirdi. Ona ayak uydurarak kollarımı kaldırdım ve saniyeler içinde onun kıyafeti tenimi sarmaladı. Mini elbisemi örterek beni meskeni altına alan kazak buram buram o kokuyordu. Üşüyen bedenime bir sıcaklık aşılayan kalın kazağın kolları uzunluğundan kaynaklanan bir bolluk ile iki yanımda sallandı.

Hektor saçlarımı geriye atarak, bozulan tutamları büyük bir nezaketle düzelttiğinde güzel yüzünden gözlerimi alamadım.

Karşımdaki adam iki yönlü bir pusula gibiydi. Bazen ibresini kuzeye döndürüyor, buz kesiliyor adeta içimi titretiyordu. Öylesine ciddi ve mesafeli bir hale bürünebiliyordu ki kendimi ve hareketlerimi sorgulamak zorunda kalıyordum. Ara sıra da ibresi güneyi buluyordu. O anlarda ise bahar ayını anımsamamı sağlıyordu. Gülüşü, kalbimin buz tutmuş salkımlarına ışık tutuyordu. Yanında rahatlıkla hareket edebileceğimi düşünmeme neden olan tavırlarından samimiyet akıyordu. İki ucu bozuk bir dengesizliğin arasında sıkışıp kaldığımı düşündüm. Onun ibresine göre hareket etmek ise beni şimdiden yormaya başlamıştı.

Hektor geriye çekildi ve tabloyu incelerken bir yandan da eliyle üzerini yokladı. Sanırım aradığı bir şey vardı.

"Tablonun gerçek olduğuna emin miyiz?" diye sordum ona bakmadan. Ilgaz Yaman gibi bir adamın onuruna güvenemiyordum.

"Gerçek."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Yüzünde buruk bir tebessüm yeşerdi. "Farkı anlardım."

Kendine duyduğu güven hoşuma gidiyordu.

Geriye çekilip derin bir nefes aldı. Tabloyu kontrol etmeyi bırakıp rahat bir tavır sergiledi. "Söyle bakalım, Lilith." Arabasına yaslanarak ellerini pantolonunun ceplerine iliştirdiğinde, bedenlerimiz arasında bir karış vardı. "Bu gecenin ardından düşüncelerin neler?"

İç geçirerek durum değerlendirmesi yapmaya çalıştım. Düşüncelerime odaklanmam gerekirse etraf biraz dağınıktı. Fikirlerim adeta birbirine girmişti.

Peşimizdeki kişi oldukça dikkatliydi. Eşkalini kimseye göstermiyor, cinsiyetiyle bile ilgili bir ipucu vermiyordu ki bu çok zekice bir davranıştı. Düşmanın akıllısı makbul derlerdi ama ben bu teze katılamıyordum. Yine de benim asıl kafama takılan nokta, Ilgaz Yaman'ın fazlasıyla haklılık içeren sözleriydi. Onun dilinden dökülen sözler zihnimdeki karmaşanın büyümesine neden olmuştu.

İmasının ardında gerçek bir hipotez saklıydı.

"Şu an emin olabildiğim tek şey, bizi bu oyuna çeken ruh hastasının ikimizi de tanıdığı ve açıkça bizimle bir derdi olduğu. Rembrandt'ın tablosunun tam olarak nerede olduğunu bilmesi, eve nasıl girebileceğini öğrenmiş olması beni tedirgin ediyor. Demek ki bize ve bize ait olan şeylere erişebilmekte sorun yaşamıyor ki bu oldukça korkutucu."

Hektor sözlerimi onaylar gibi hafifçe başını salladığında bakışlarını kaçırdı. "Benim de en sinir olduğum nokta bu. Sanırım güvenliği artırmamız gerek."

"Nasıl yani?"

Bana bakan kara gözlerinde bir kararlılık vardı. Aklından geçenleri göremiyor, duyamıyor olabilirdim lâkin varlıklarına emindim. Yine kendi çapında bir neticeye varıyor ama beni aydınlatmıyordu.

Eskiden biri bana süper gücünün ne olmasını isterdin diye sorsa bir cevap bulamayabilirdim fakat onunla tanıştıktan sonra ne istediğime emin olmuştum. Karşımdaki adamın zihninden geçenleri görebilmek, düşüncelerini duyabilmek için her şeyi verebilirdim. Zaten meraklı bir yapıya sahip olan bir kadına karşı bu kadar gizemli davranması işkenceden farksızdı. Bunu cidden göremiyor muydu, yoksa bana acı çektirmek hoşuna mı gidiyordu?

Yüksek bir ses işittiğimde yakınımdan gelmesinden kaynaklanan bir şok dalgasıyla geriye çekildim. Abartılı irkilmem karşısında kendim bile şaşırmıştım. Hektor ceketinin cebinden telefonunu çıkarırken kaşlarımı mümkünmüş gibi daha çok çattım ve merakla mırıldandım. "Bu ses ne?"

"Masanın altına dinleme cihazı yerleştirdim," diyerek umarsızca beni yanıtladığında şoka girdim. Geçen her saniye, daha fazla şaşıramam dediğim her dakikada beni haksız çıkarmayı başarıyordu. Hektor ekranda beliren tuşa bastı. "Kilit kelimelerden biri söylendiğinde alarm veriyor."

Demek elini masanın altına iliştirdiği sıra oraya bir dinleme cihazı yerleştirmişti.

Telefonu aramızda tutarak kalın bir sesin duyulmasına neden olduğunda, daha iyi işitebilmek için ona yanaştım. Tanıdık fakat bir o kadar da yabancı olan erkek sesiyle duraksadım. Algılarım aramalarını sürdürürken sonunda bir sima gözümün önüne geldi.

Saniyelerin ardından konuşan adamın Kâzım Abay olduğunu anlamıştım.

"Evet, dediğin gibi geldiler."

Alçak bir tonlamayla konuşmaya çalışıyordu ve nefes alış verişinden anlıyordum ki olduğu noktada duramayacak kadar gergindi. Odanın içinde adımlamasından kaynaklı ortaya çıkan sesler şiddetini artırdı.

"Hayır, her şey yolunda gitti. Ilgaz'a para verdiler ve tabloyla birlikte zarfı da aldılar."

Dilimin ucuna gelen hakaretleri içime gömerek dudaklarımı birbirine bastırdığımda sinirlendim. Peşimizdeki ruh hastası, tahmin edemediğimiz bir

bağlantıya sahipti. Kâzım Abay sadece Ilgaz Yaman'ın pis işlerini halleden bir adam değildi. O, aynı zamanda bizim peşimizdeki manyağa haber uçurmakla görevli güvercindi.

"Lelah'ı sordular."

İlgimi çeken isim ile dikkat kesildim.

"Hayır, kız kardeşini hâlâ bulamadım. Sanki yer yarıldı da içine girdi."

Bakışlarım anında Hektor'a kaydı. Telefon konuşmasını duyduğumu bilmiyordu ama ben o düşünceli tavrını asla unutamazdım. Yüzünde tek bir mimik oynamadı. Öylece durarak konuşmayı dinlemeye devam etti.

"Kızın peşini bırakayım mı?"

Kâzım Abay şaşkın bir nidayla mırıldandığında kaşlarımı çattım.

"Lelah'ı ben öldürmedim, kadın kendi intihar etti ama bir şey söylemediğine eminim. Zaten onun hakkında bir bilgiye sahip değildi." Sinirle homurdandı. "Bana bir şey sormadılar. Sorsalar ne yazar sanki ben senin kim olduğunu biliyorum. Şu an bile konuştuğum robotik sesten ibaretsin ama sana söylüyorum, senin ikili peşime tekrar takılırsa işin rengi değişir." Öfkeli bir tonlamayla rest çekti. "Vaat ettiğin parayı bana en yakın zamanda versen iyi olur yoksa bildiğim tek şeyi de onlara söylerim."

Konuşma bittiğinde Kâzım Abay'ın görüşmeyi sonlandırdığını anladım. Adım sesleri saniyelik bir zaman diliminde duyuldu ve ardından bir kapının kapanmasıyla ortaya çıkan gürültü kulaklarıma erişti.

Hektor telefonunu cebine iliştirdiğinde, duyduğum şeyleri hazmederek anlamlandırmaya çalıştım.

Kâzım Abay, konuştuğu kişinin kim olduğunu bilmiyordu ama ona haber uçurmasından ve belki de başka bir nedenden dolayı ondan alacağı vardı. Yine de benim aklımı asıl kurcalayan nokta, bildiği tek şeyin ne olduğuydu.

Bakışlarımı Hektor'a çevirdiğimde onun da aynı şeyi sorguladığını fark ettim. Kaşlarını çatmış, bir noktaya odaklanmıştı. Saniyelerin ardından konuştuğunda kara gözlerini bana çevirdi. "Sanırım Kâzım Abay'ı gözümün önünden ayırmamam gerekli." Doğrularak ardımda kalan eve göz attığında mantıklı bir planı dile döktü. "Eğer peşimizdeki ruh hastasından önce davranır ve Kâzım'a yüklü bir miktar önerirsem bildiği tek şeyin ne olduğunu öğrenebiliriz."

Aklımı okumuş gibi konuşmasıyla tebessüm ettim.

"Şu şerefsize bir isim verebilir miyiz?" diye sızlandım küçük bir çocuk gibi. "Her defasında ona *peşimizdeki ruh hastası* demekten yorulmaya başladım."

Kara gözlerin sahibi bana hayretle baktığında saçma bir şey söylediğimi düşünmüş olmalıydı ama yanılıyordu. Günümün çoğunu o manyağı düşünerek, neyi neden yaptığını anlamaya çalışarak ya da hakkında konuşarak geçiriyordum. Bunu o da yapıyordu ve her defasında ismini hatta neye benzediğini bile

bilmediğim biri için tuhaf benzetmelerle o canavara bir somutluk kazandırmaya çalışıyordum. Bundan yorulmuştum.

"Kendimi J.K Rowling evreninde gibi hissediyorum. Oldu olacak *kim olduğunu bilirsin sen* ya da *adı anılmaması gereken kişi* diyelim."

Sözlerim ile Hektor'un kazağının kollarını çekiştirdim. Harry Potter âşığı biri olarak elbette ki Voldemort'a göndermede bulunuyordum. Çünkü içinde bulunduğumuz durum yılan hikâyesine dönmeye başlamıştı ve zihnim yoruluyordu. Ayrıca ayağımdaki topuklular da canımı yakıyordu ve sanırım acıkıyordum. İç geçirdim. Kısacası tükenmek üzereydim.

"Feray ben ne anlatıyorum, sen ne diyorsun?" diye söylendi karşımdaki adam. Öfkelenmek ve şaşırmak arasında mekik dokuyor gibiydi. "Ayrıca fantastik dünyanın kapılarını aralıyorsak o ruh hastasına Voldemort yerine Gollum demeyi tercih ederim çünkü kendisi bizi saplantı haline getiren bir obsesif."

Kendimi tutamayarak kıkırdadım. Yüzüklerin Efendisi'ne göndermede bulunması hoşuma gitmişti. Haklıydı, o ruh hastası bizi Lord Sauron'un yüzüğü olarak görüyor ve etrafımızda gezinerek benliğimizi ele geçirmeye çalışıyordu.

"Kıymetlimis." Son harfi uzatarak bir yılan gibi tısladım.

Alaycı tavrım ile süslediğim sözlerim Hektor'u gülümsetti. İlk defa bu kadar içten gülüyor, gerçekten mutlu hissettiği için bunu yüzüne yansıtıyordu. Gözleri kısılmış, inci dişleri parlamıştı. Tebessüm ettiğimde karşımdaki adam iç geçirerek başıyla arabayı işaret etti.

"Bu kadar mizah yeter." Ardımda kalan eve bakarak homurdandı. "Şuradan gidelim artık."

Arabaya bindiğimizde Hektor üzerindeki ceketi ve yeleği çıkartıp gömleğiyle kaldı. Benim aksime o üşümüyor olmalıydı. Fazlasıyla uzun gelen kazağının kollarını kıvırarak kendime göre ayarladıktan sonra ilk olarak başıma ağrı saplanmasına neden olan saç aksesuarımı, ardından da eldivenlerimi çıkardım. Kâküllerimi düzelterek arkama yaslandığım sırada kafama dank eden detay ile dudaklarım aralandı.

"Zarf," dedim gözlerim irileştiğinde. "Zarfa bakmayı unuttuk."

Küçük çantamı açtığımda Hektor bana döndü ve hızını azalttı. Çırağan Sarayı'nın önünden geçmeye başlamıştı ki kırmızı zarfı alarak mührünü açtım ve içinde bulunan küçük kartı çıkardım. Bizi peşinden koşturan ve başımızı belaya sokan şey, bu küçük karttı. Bir bulmacayı çözmeye çalışarak günlerimizi geçiriyorduk ve o bulmacanın anahtarları bu bilmecelerden geçiyordu. Elimde duran üçüncü zarf, bizi yeni bir gizeme yönlendirecekti ve ben buna hazır mıydım bilemiyordum.

Geçmişimden gelen ve zihnimin içinde yaşayan küçük kız neşeyle bana bakıyordu çünkü o hazine avını çok sever, keşfetmeden duramazdı. Bugün

olduğum kadın ise merakının her daim iyi sonuçlarla noktalanmadığını çok iyi biliyordu.

Kartı çevirerek yazılı cümlelere baktığımda kaşlarımı çattım.

"Artemisia'nın kadınları ipleri sıkıca dolarlar parmaklarına.
Ne şehvet arar o kadınlar ne de din.
Öfkeyle yanar ve saldırırlar."

Dudaklarımdan dökülen kelimeler nedensizce yüreğimi sızlattı. Omuzlarımı düşürerek dizeleri bir kez daha içimden okuduğumda kaşlarımı biraz daha çattım. Artemisia ismi bana oldukça tanıdık geliyordu fakat parmağımı tam noktasına basamıyor, dilimin altındaki baklayı çıkaramıyordum.

"Bu da ne demek şimdi?"

Hektor öfkeyle konuştuğunda ona baktım. Yine başka bir bilmeceyle karşılaşmamız hoşuna gitmemişti. Onu anlayabiliyordum fakat yazılan dizeler o kadar ilgimi çekmişti ki merak ve heyecan duyguları haricinde bir şey hissedemiyordum. Aklımı meşgul eden yegâne düşünce, anımsadığım ismi nereden bildiğim idi.

"Artemisia," diye mırıldandığımda yanımdaki adamın siyaha çalan gözlerine tutundum. "Bu ismi daha önce duyduğuma eminim ama nerede duyduğumu hatırlayamıyorum."

Dudağımı dişleyerek bakışlarımı karta indirdim. Köşe kısmının üstünde başparmağımı gezdirdiğimde tenime değen kabartıyı fark ettim. Bu zarfın içinde de bir şey yazılıydı lâkin gözle görülmüyor, bu yüzden okunamıyordu.

"Bir şeyler içmem gerek," dedi Hektor donuk bir sesle. "Kafam durdu."

"Artemisia'nın kadınları."

"Ayrıca acıktım."

Ben kendi kendime dizeleri mırıldanırken yanımdaki adam küçük bir çocuk gibi sızlanmaya devam etti.

"Tantuni mi yesek?"

Sorusuyla başımı hayır anlamında iki yana salladım.

"Köfte ekmek?"

"Sıkıca dolarlar ipleri parmaklarına derken neyi kastediyor?" Dudaklarımdan dökülen mırıltıyla kartı zarfın içine iliştirdim.

"Rakı sever misin?"

İkimizin farklı dünyalarda olduğunu algılamam ile ona baktım. Ben bilmecenin ne olduğunu anlamaya çalışırken, Hektor karnını doyurup kafasını boşaltmayı istemekle meşguldü. Eğer çok cazip bir teklifte bulunmasaydı, ona kızabilirdim.

"Severim." Tebessüm ederek gözlerimizi buluşturdum. "Ama söyleyeyim, mezesiz içmem."

Başını sallayarak Karaköy'e giden yola saptığında, dikkatimi tekrar kırmızı zarfa verdim. İlk mektup başlı başına bir isyan ve çağrıydı. İkincisi ise Hektor ile beni bir araya getirmişti.

Üçüncü mektubun niyeti neydi?

İlk ikisi açıkça bir şeyleri işaret ediyor, alıntılarla bize yol göstermeye çalışıyordu. Bu seferki daha farklıydı. Sanki alt metninde gizlenen bir mesaj vardı lâkin ben ne olduğunu algılayamıyordum.

Dakikalar içinde Hektor'un kullandığı araç evin önünde durdu. Düşüncelerime öylesine dalmıştım ki ne ara buraya geldiğimizi fark edememiştim. Arabadan indiğimde Hektor başıyla sokağın aşağısını işaret etti. Evlere dağılacağımızı düşünsem de o, rakı planını uygulamak istiyor gibiydi. Ona ayak uydurdum.

Topuklu ayakkabılarım kaldırım taşlarında çınlıyor, açıkta kalan bacaklarım soğuğa alışmaya başlıyordu. Üzerimdeki kazağın içine işleyen koku, her rüzgâr darbesinde benliğimi zelzeleye uğrattı. Bakışlarımı sessizce yanımda yürüyen adama çevirdim. Ellerini ceplerine iliştirmiş, bütün ciddiyetiyle karşısına bakarken düşüncelerine hapsolmuştu. Sanırım onun da aklından geçenler benim düşündüklerime benziyordu. Aramızdaki tek fark, benim aksime o oldukça yorgun gibiydi.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Seni rahatça konuşabileceğimiz bir yere götürüyorum."

Aldığım cevap beklentimi yükseltti. Hektor ile vakit geçirmek bana artık o kadar da tuhaf gelmiyordu ki bu fazlasıyla garipti çünkü biz, tek ortak noktası ellerinin arasına bırakılan üç zarf olan iki yabancıydık.

Karaköy sokaklarında adımlayıp Maliye Caddesi'nden aşağı indiğimizde Hektor'un eli bileğimi kavradı. Önden adımlayarak beni daha önce gelmediğim bir binanın içine soktu. Onun yönlendirmesiyle çatı katında kalan bir mekânın içine girdiğimizde hâlâ bileğimi bırakmamıştı. Bakışlarımı etrafta dolaştırırken lüks, yeni nesil meyhane gözlerimi kamaştırdı.

Galata Kulesi'ni ve Haliç'i manzarası haline getiren şık restoranı daha önce duymuş ama hiç gelmemiştim. Oldukça ünlü bir şefe ait olan bu yer, kısa sürede Karaköy'ün en gözde mekânlarından biri haline gelmişti.

Görüş açıma giren kişiyle dudaklarım aralandı. Televizyondan görmeye alışık olduğum adam yüzündeki tebessüm ile bize doğru adımladığında neye uğradığımı şaşırdım.

"Hektor, hoş geldiniz."

El sıkışan ikiliyle yerimde kalakaldım. Ünlü şefin gözleri beni bulduğunda tebessümünü genişletti. "Merhaba," diyerek beni de selamladığında

gülümsedim. Bileğime elini saran adam rahat bir tavır ile konuştuğunda aralarındaki samimiyeti gördüm. "Kusura bakma, rezervasyonsuz geldik."

"Saçmalama, senin için her daim yerimiz var. Ben hemen size bir masa hazırlatırım."

Ünlü şef dediğini yaparak bize manzarası mükemmel olan bir masa ayarladığında, kendimi aniden Hektor'un karşısında otururken buldum. Terastaydık lâkin üzerimizde asılı duran ısıtıcılar sayesinde üşümüyorduk. Restoranın sahibiyle konuşan adama bakmadan arkama yaslandım. Kahverengi gözlerimi sarı ışıklarda, ardından da deniz kokusunu bana getiren boğazda dolaştırdım.

"Feray, ne yemek istersin?"

Hektor'un sözleriyle bakışlarımı ona çevirdim. Yanında duran adama ardından tekrar ona baktığımda omuzlarımı silktim. "Sen seç. Buranın müdavimi gibi duruyorsun."

Sözlerimle tebessüm ettiğinde yanında dikilen şef konuştu. "İsterseniz size en sevilen yemek ve mezelerimizden karma bir şeyler hazırlatabilirim."

Cazip teklifini kabul ederek başımı salladığımda Hektor da adamı onayladı.

Şef bizi yalnız bıraktı. Arkasına yaslanarak derin bir nefes alıp, kara gözlerini Galata Kulesi'nde gezdirdiğinde ifadesi rahatlamıştı. Sanki bugün ilk defa soluklanıyordu.

Dirseklerimi masaya yaslayarak gözlerinin beni bulmasına neden olan lafları zikrettiğimde dudaklarımda buruk bir tebessüm vardı çünkü kafam karışmıştı. "Hektor, niye buraya geldik?"

"Seninle vakit geçirmek istedim."

Bakışlarındaki ciddiyete tezatlık oluşturan samimiyetiyle afalladığımda karşımdaki adam konuşmaya devam etti.

"Sürekli bir koşuşturma halindeyiz ve bundan sıkıldım. Doğru düzgün, sakince konuşalım ve bir şeyler içelim istedim." Alaycı bir tebessüm dudaklarını kutsadı. "Hem bir insanı en iyi içki masasında tanıyabilirsin derler. Ve ben seni tanımam gerektiğini hissediyorum."

Kurduğu her cümle kalbimin ritminin hızlanmasına neden oldu. Açık sözlülüğü beklemediğim bir şeydi. Oysa buna şaşırmamam gerekirdi. Hektor, net bir adamdı.

Aniden masaya gelen garson ile ikimiz de sessizleşip geriye çekildik. Mezeler masaya bırakılıp rakı şişesi kenara koyulduğunda, garson afiyet olsun diyerek yanımızdan uzaklaştı. Hektor rakı şişesini açıp kendine ve bana bir bardak koyduktan sonra su bardaklarını doldurdu. Şaşırmama neden olan bir eylem sergileyerek suyunun içine birkaç damla rakı damlattığında kaşlarımı çattım.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Babamdan gelen bir alışkanlık. Rakının yanındaki suyu sek içmem."

Kendimi tutamayarak kıkırdadığımda bana baktı. Babasından bahsetmesini tuhaf bulmuştum çünkü bazen onun da bir insan olduğunu unutuyordum. Öylesine ciddi ve kasıntı olabiliyordu ki onu özel olarak dizayn edilmiş bir robota benzetiyordum. Bu büyük bir yanılgıydı. Karşımdaki adam en az benim kadar geçmişe, hayata ve duygulara sahip olan bir varlıktı. Bunu unutup bazen ona sert davranmayı bırakmalıydım. Belki de geçmişinde büyük yıkımlar ve zorluklar bulunduran, bu yüzden de güçlü olmak zorunda hisseden yaralı bir çocuktu ki ben bu ihtimalin yüksek olduğuna emindim.

Rakı bardağını kaldırdığında gözlerime tutundu. "Neye içiyoruz?"

Sorusuyla bir an düşündüm. Ardından kendi bardağımı kaldırıp yüzüme yerleşen gülümsemeyle ona karşılık verdim. "Bu gece kazanmamıza neden olan maça asına."

Kadehlerimiz tokuştuğunda çıkan ses, ittifakımıza ilişen bir mühürden farksızdı.

Yoğurtlu mezeden bir çatal aldığım sırada Hektor'un az önce dile döktüğü arzusunu tekrar gündeme getirdim. "Ne bilmek istersin?" Mezeyi ağzıma atıp lezzetiyle mest olduktan sonra yutkunarak bana bakan adama kilitlendim. "Hakkımda öğrenmek istediğin bir şey var mı?"

"Her şey." Hızla cevapladı beni. "Her şeyi bilmek istiyorum."

"Böyle deyince aklıma söyleyecek tek bir kelime bile gelmedi."

"Bana kimsenin bilmediği bir sırrını anlat."

Zihnime akın eden tonlarca şey vardı fakat hiçbirini karşımdaki adama anlatabileceğimi sanmıyordum. Hepsi özel ve yaralayıcı şeylerdi. Daha öncesinde de dediğim gibi kimseye acılarımı göstermekten memnun kalmazdım. Ayrıca Hektor'a o derece güvenmiyordum. Bu yüzden daha zararsız bir anımı onunla paylaşmak için dudaklarımı araladım fakat telaffuz ettiğim sözler düşündüklerimle tezatlık oluşturdu.

"On üç yaşımdayken bir gece annem beni evde yalnız bıraktı," diye söze başladığımda karşımdaki adamın yüzünde acı dolu bir ifade yeşerdi. Boğazımda oluşan düğümü yok sayarak nedensizce aklıma sızan hikâyeyi anlattım. "O zamanlar yalnız kalmaktan pek hoşlanmıyordum. Yanımda birileri olmayınca kendimi güvende hissedemiyordum. Annem bunu bildiği halde aşırı gereksiz bir nedenden dolayı evden gittiğinde ona öfkelendim."

Küçük bir kız çocuğu olduğum günleri anımsamak bana tuhaf geliyordu. Geçmişimi düşündüğümde aklıma gelen şeyler hep acılarla süslü olurdu. Hatırlayamadığım çok şey vardı fakat hatırladıklarımın çoğu da keşke hatırlayamasam diyebileceğim şeylerdi.

Yüzümde buruk bir tebessüm oluştu. "Öfkem o kadar yoğundu ki şimdi anımsadığımda o geceyi, kendimi sorguluyorum. Nasıl olur da bu denli kendimi kaybederim, inan ben de bilmiyorum."

Kırılan eşyaların yarattığı gürültü zihnimde çınladı. On üç yaşımda geçirdiğim öfke nöbetiyle evdeki vazoları duvarlara fırlatmış, çerçeveleri kırmış, eşyalarımıza zarar vermiştim. Hıncımı çıkarmak adına yaşadığım o lüks kafesin demirlerini bir nevi bükmüştüm.

"Ortalığı dağıtıp yine de öfkemi kusamadığımda..." Dudağımın kenarında asılı kalan tebessüm titrediğinde ruhum buz tuttu. "Asıl kızgınlığımın anneme olduğunu düşünerek onun odasına gittim. Kıyafetlerini ortalığa serip üstlerinde tepindiğimi anımsıyorum."

Karşımdaki adam beni dikkatle dinliyor, dudaklarımdan sıyrılan her cümleyle gizlediğim benliğimin kanayan yaralarına bakıyordu.

"Annemin bir kutusu vardı. Babam evlendikleri gece vermiş ona bu hediyeyi."

Büyük kutu zihnimde canlandı.

Meşe ağacından yapılmış olan kutu, sadece annemin her daim yanında taşıdığı anahtar ile açılırdı. Bu onların arasında kalan özel bir gizemdi.

"Annem onu hep saklardı bizden. Ellememize izin vermez, dokunduğumuzda kızardı. Odasında, makyaj masasının altında kalan bölmede buldum o kutuyu."

Tekrar bakışlarımızı buluşturduğumda gözlerinden hissettiklerini okuyamadığımı fark ettim.

"Kutuyu alıp kırmak istedim." Dudaklarımdan dökülen kelimelere saklanan öfke hâlâ bakiydi. Yıllar geçmişti ama ben hâlâ değişmemiştim. Babamın ölümünden sonra annemin kendini iyileştirmeye odaklanarak onu yok sayması beni mahvetmişti. Beni evde bir başıma bıraktığı gece, yeni tanıştığı bir adamla yemeğe gittiğini bilmek küçük benliğime cinnet geçirtmişti. Bu yüzden o kutuyu parçalara ayırmak, babamın kırılan kalbini temsil etmesini sağlamak istemiştim. "Ama yapamadım."

Dudağımın kenarını dişleyip iç geçirdiğimde omuzlarım düştü.

"Kutuyu kıramadım ama aldığım yere de bırakamadım."

"Peki, ne yaptın?"

"Kutuyu çaldım."

İki sokak ötedeki evimde, yatağımın altında duran ahşap kutu neredeyse on senedir benim ellerimdeydi. Onu orada saklıyor, kendime ayırıyordum.

"Annen fark etmedi mi kutunun gittiğini?"

"Annem eve erken döndü çünkü ben polisi arayıp eve hırsız girdiğini söyledim. Bu yüzden annem de kutunun gittiğini fark etmiş oldu."

Gözlerimiz buluştuğunda dakikaların ardından ilk defa bakışlarında bir duygunun filizlendiğini anladım. Şaşırmış ve sözlerimi anlayamamıştı. Sanırım benden böyle bir hareket beklemiyordu. Tabii, on üç yaşındaki küçük bir kız neden böyle bir şey yapardı ki?

"Annem eve döndüğünde beni polislerle görünce neler olduğunu anlayamadı. Çalınan tek şeyin kutusu olduğunu öğrendiğinde ise tepki vermedi." Histerik bir kıkırtıyla karşımdaki adama bakmaya devam ettim. "Ben sandım ki delirir, kutusu gitti diye ortalığı ayağa kaldırır." Hafifçe omuzlarımı silktim. "Ama sandığım gibi olmadı. Annem polislere kutuda değerli bir şey olmadığını söyleyerek onları başından adeta def etti. Onun için bu durum o kadar önemsizdi ki ertesi gün olduğunda hiçbir şey yaşanmamış gibi davrandı. O günden sonra kutu kelimesini bile kullanmadı diyebilirim."

Sessizlik aramıza sızdı.

Bir süre sadece birbirimize bakmak ile yetindik zira Hektor görüyordu. Annem için önemsiz olan şeyin, benim için ne denli kıymetli olduğunu anlıyordu. Saniyeler içinde konuştuğunda tebessüm ettim çünkü bana bakan adamın gördüğü kişi Feray değil, Gece idi.

"Kutunun içinde ne vardı?"

"Bilmiyorum," diyerek onu alaşağı ettim. "İnanması güç ama içine bakmadım."

Meraklı yanımın sessiz kaldığı tek durumdu bu. O kutuyu alıp kendimin yaptığımdan beri bir kez bile içinde ne olduğunu öğrenme gereği duymamış, bunu istememiştim. Kutunun anahtarı bende değildi ama bir çekicin açamayacağı bir kilit de yoktu ortada. Bana mani olan şey daha başkaydı. Niye bilmiyordum fakat ilk defa bir şeyin gizemli kalması beni rahatsız etmemiş aksine rahatlatmıştı.

"Sıra sende."

Acımı ellerine bıraktığım adam bir saniye olsun gözlerini benden ayırmadan konuşmaya başladığında işittiklerim ile kalbime bir sızı yayıldı.

"On yaşımdayken bir kıza âşıktım. Benim evimden arabayla yedi dakikalık uzaklıkta olan bir yerde yaşıyordu. Bir gece uyuyamadım ve onu görmek istedim." Buruk bir tebessüm dudaklarını esir aldı. "Onu üç gündür görmüyordum ve çocuk aklımla bir gün daha görmezsem beni unutur sandım."

Başımı hafifçe yana yatırıp tebessüm ettiğimde masanın üstünde duran mumun cılız ışığı karşımdaki adamın gözbebeklerine yansıdı.

"Gece yarısı annem ile babam uyuduktan sonra evden kaçtım. Dışarısı çok soğuktu, yürüyemeyeceğimi anlayınca geri dönüp babamın arabasının anahtarlarını aldım." Cümlenin gidişatıyla parmaklarımı dudaklarıma örttüm. Hektor gülerek kafasını sallayıp tahmin ettiğim sonucu dile döktü. "Evet, babamın yeni aldığı son model spor aracını çaldım."

Gülümsemeden edemedim. İkimiz de hırsızlık hikâyelerimizi dile dökmeyi tercih etmiştik. Sanırım tahmin ettiğimden daha çok birbirimize benziyorduk.

"On yaşında bir velet olduğum için doğal olarak araba kullanmasını bilmiyordum ama beni takdir etmelisin ki ne yapıp edip aracı çalıştırdım ve evin

araç yolundan çıkıp, sokak boyunca arabayı sürdüm." Dudaklarım aralanırken Hektor başını salladı. "Tabii yolculuğum kısa sürdü çünkü fren yerine gaza basıp ağaca girdim."

Kendimi tutamayarak güldüğümde karşımdaki adam da bana eşlik etti.

"İnsanların çoğu uyuyor olmalı ki kimseye yakalanmadım. Zaten evimizin olduğu alanda çok yerleşim yeri bulunmazdı. Neyse, ne yapıp edip aracı eve geri götürdüm ama arabanın önü dağılmıştı. Büyük bir göçük vardı ve farı kırılmıştı. Yani hasar fark edilmeyecek gibi değildi." Başını hafifçe iki yana sallayıp yaptığı hataya gülmeye devam etti. "Ben hiçbir şey olmamış gibi anahtarı yerine bırakıp odama çıktım ve uyudum. Sabah kalkıp, babamın şoka girdiğini gördüğümde bile ağzımı açıp ben yaptım demedim."

"Hâlâ senin vurduğunu bilmiyorlar mı?"

Şaşkınlıkla mırıldandığımda yüz ifadesinde bir çatlama meydana geldi. Düşüncesizlik ederek dile döktüğüm soru, onun canını yakmıştı. Arkasına yaslanarak buruk bir tebessüm etti.

"Hiçbir zaman bilemediler."

Gülüşüm parçalara ayrılıp kalbime bir ağrı saplandığında, karşımdaki adamın geçmiş zamanda konuşması beni kahretti. Boğazımda oluşan düğümü tasvir etmeye kelimelerim yetmezdi. Ben aile kavramının ne derece can yakıcı bir şey olduğunu iyi bilirdim. Babamı kaybettiğimde sadece onu değil, annem ile abimi de yitirmiştim. Hektor'un da ailesi ölmüştü. Tıpkı benim gibi öksüz kalmıştı. Ona karşı büyük bir sempati yeşerdi içimde ne de olsa yaralı insanlar, kendilerine benzer kişilere her daim çekilirdi.

"Bu bana tuhaf geldi," diyerek söze girdiğimde yüzüme bir tebessüm yerleştirdim. Tek amacım onu hatırladığı kederden koparıp almak, konuyu değiştirmekti. "Sen ağırbaşlı, sessiz sakin birine benziyorsun." Tebessümüm, gülüşe evrildi. "Küçükken de olsa âşık olmanı, sevdiğin kız için araba çalmanı garipsedim."

"Ben romantik bir adamımdır."

"Öyle mi?" dedim ve derin bir nefes alıp ona meydan okudum. "Bu bana pek inandırıcı gelmedi."

Kara gözlerine işleyen sıcaklık daha önce görmediğim bir içtenliğe ev sahipliği ediyordu. Dudağının kenarında asılı kalan gülüşe saklanan mesut, geçmişin izinden kaynaklanan bir aşinalıktı. Biri görse karşımdaki adamın bir kadına nasıl bu kadar güzel baktığını anlayamaz, kendine öyle bakmadığı için kıskanırdı.

İnsan bakışlarıyla bir şeyler anlatmaya çalışır mıydı?

Hektor susarak konuşmayı çok iyi biliyordu.

Aniden dudaklarından dökülen dizelere yaverlik eden tok sesi, geri dönülemez bir hasara yol açtı.

"Çok çok uzun yıllar önce,
Deniz kıyısında bir krallıkta
Bir kız yaşarmış, belki tanırsınız onu,
Adı Annabel Lee.
Ve kız hiçbir şey düşünmezmiş
Beni sevmek ve benim onu sevmemden başka."

Dudağındaki tebessüm titredi. Okuduğu şiire karışan tonlaması, usta bir şairin mirasına benziyordu. Bakışlarını bir saniye bile ayırmadı badem gözlerimden.

"Ben bir çocuktum ve o da bir çocuktu,
Deniz kıyısındaki bu krallıkta
Aşktan da öte bir sevgiyle sevdik birbirimizi
Ben ve benim Annabel Lee'm,
Öyle bir aşktı ki bu, cennetteki melekler bile
Kıskanırdı onu ve beni."

Kısa bir nefes aldıktan sonra devam etti.

"Bu nedenle, uzun zaman önce
Deniz kıyısındaki bu krallıkta
Rüzgâr esti bir buluttan, üşüterek
Benim güzel Annabel Lee'mi,
Sonra soylu akrabaları geldi
Benden ayırıp
Bir kabre hapsettiler onu,
Deniz kıyısındaki bu krallıkta."

Hektor iç geçirip duraksadığında, boğazımdaki düğümün büyüdüğünü hissettim. Bir uyuşma hissi vücudumu ele geçiriyor, yüreğimdeki sızı büyüyerek beni ağlamak istemeye itiyordu.

"Cennette, yarımız kadar bile mutlu olmayan
Melekler devam etti bizi kıskanmaya,
Evet! Bu yüzden şahidimdir herkes
Ve o deniz ülkesi,
Rüzgâr çıkageldi bir buluttan gece,
Üşüterek öldürdü Annabel Lee'mi."

"Ama bizim aşkımız çok daha güçlüydü
Bizden daha büyük olanların,
Bizden daha bilge olanların aşklarından
Ne cennetteki melekler,
Ne de denizin altındaki şeytanlar
Koparıp alamazlar ruhumu, ruhundan
Güzel Annabel Lee'nin."

Bir damla yaş yanağımdan kayıp çeneme süzüldüğünde hissettiğim acıyı anlamlandıramadım. Onun sesinde hayat bulan her kelime benim ruhuma saplanan bir hançerden farksızdı. Beni yarıyor, yıkıyor, kanatıyordu. İçten içe ölüyor ama nedensizce ilk defa bu denli yaşadığımı hissediyordum. Sarf ettiği her söz içimdeki küçük kızın saçlarını okşuyor, onun minik ellerine bir öpücük konduruyordu.

"Ay parlamaz asla, güzel Annabel Lee'min
Hayalini getirmeden.
Gökteki yıldızlar kendini göstermese bile hissederim
Parlak gözlerini güzel Annabel Lee'nin
Ve bu yüzden, her gece vakti, uzanırım sevgilimin,
Sevgilimin, hayatım ve gelinimin,
Deniz kıyısındaki kabrinin,
Uğultulu denizdeki mezarının yanına."

Yüzünü ele geçiren ciddiyet ile kaşlarını çattığında gözlerimin buğulandığını fark ettim. Ellerimin tersiyle hızla gözyaşlarımı sildim. Ağlıyor olmama inanamayarak derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalıştığımda, Hektor beni üzdüğü için kendine öfkelenmiş gibi gözüküyordu.

"Edgar Allen Poe." Tekrar derin bir nefes alıp tebessüm ettiğimde Hektor başını salladı. "Kitaplarını okumuştum. Bu şiirini de anımsıyor gibiyim." Önümdeki bardağa uzanıp suyumdan büyük bir yudum aldığımda zihnimdeki dağılmış parçaları topladım. Kara gözlerinden gözlerimi ayırmadan bütün içtenliğimle konuştum. "Şimdi emin oldum ki sen göründüğünden çok daha karmaşık ama güzel bir adamsın."

"O senin gözlerinin güzelliği." Buruk bir tebessüm etti. "Benimle ilgisi yok."

Titreyen parmaklarımı birbirine dolayarak bakışlarımı kaçırdığımda, önümde duran yiyeceklere bakarak kendimi meşgul etmeye çalıştım çünkü içimdeki ses oturduğum yerden kalkmamı ve bir saniye bile kaybetmeden karşımdaki adama sıkıca sarılmamı söylüyordu. Ruhumun derinliklerinde mahkûm hayatı

süren o küçük kız, karşısındaki adama büyük bir yakınlık hissediyordu. Sanki o ellerinden tutsa aniden zincirleri çözülecek ve o göğe yükselecekti.

Hektor masaya bırakılan karışık ızgaranın büyük bir bölümünü benim tabağıma koymaya başladığında, onu durdurmaya çalıştım ama bana izin vermedi. Elleriyle tabağımı donatıp içeceğimi tazeledikten sonra kendisine de bir kadeh daha koydu.

Tabağına hiç dokunmamış olmasına kaşlarımı çattım.

"Yemeğinden de yesene."

Sözlerim ile yakmak üzere paketinden çıkardığı sigarasını geri koydu. Çatal ve bıçağını alıp pirzolasını parçaladı ve küçük bir dilimi ağzına attı. Beni dinleyip yemek yemesine şaşırarak gülümsedim. Benim söylememi beklemiş gibi önüne getirilen leziz ete odaklanmıştı. Yarısını yedikten sonra aklına gelen şey ile başını kaldırıp gözlerimizi buluşturdu. Beni ikiye böldüğüm köfteyi ağzıma tıkarken yakalamıştı. Gülümseyerek içeceğini yudumlayıp, bana lokmamı yutma imkânı verdi.

"Şu zarfa bakabilir miyim?"

Sorusuyla etrafıma göz atarak çantamı nereye koyduğumu sorguladım. Sandalye ile bedenimin arasına sıkıştırdığımı fark ederek ellerimi kirli olmamalarına rağmen peçeteye sildim. Ardından çantamı açıp içinden kırmızı zarfı aldım. Küçük kâğıt parçasını karşımdaki adama uzattığımda mektubu aldı. Küçük kâğıdı yuvasından çıkarıp, benim gibi kabarık detayı okşadığında gerildi.

Çözemediğimiz bir şifre daha vardı ve bir an önce o yazıları okunabilir kılmalıydık. Kâğıdı düzgün burnuna yaklaştırıp kokladığında, spesifik bir ipucu aradı fakat bulamadı. Mektupta yazanları okuyup cümlelere bir anlam yükleyemediğinde ise sinirle homurdandı.

"Yarın Kâzım Abay'ı takip edeceğim." Zarfı bana uzattı. "Sen şu saçma dizelere bir anlam getirebilir misin?"

Başımı sallayarak mektubu ondan alıp çantama koydum. Biraz araştırma yapmam gerekiyordu ama üçüncü mektubun neyi kastettiğini bulabilirdim. Yine de Kâzım Abay'ı tek başına takip etmesini istemiyordum. Bu işte birlikteysek ben de onun yanında olmalıydım.

"Getiririm ama Kâzım Abay'ı bensiz takip edemezsin."

Sabır diler gibi bakışlarını gökyüzüne çevirip başını geriye attığında, bana sinirlendiğini fark ettim. Kasılan çenesiyle dudaklarını birbirine bastırıp sustu. Şimdilik karşı çıkmasa da yarın işimi zorlaştıracağına emindim.

Ardımda kalan televizyondan bir ses yükseldiğinde lokmamı çiğnemeyi bırakıp yuttum. Bedenimi hafifçe döndürüp ekrana baktığımda son dakika haberi olarak ekranlara gelen yazıyı gördüm. Kadın spikerin sesi mekânda duyuldu.

"Gece saat on sularında alınan bir ihbar üzerine rıhtıma giden polis, Yunanistan'dan yola koyulan ve Türkiye sınırlarına girerek rıhtıma demir atan

bir gemiye baskın düzenledi. Operasyon sırasında gemiye kapatılmış elli göçmen bulundu. Yurtlarından koparılarak köle ticareti için ülkeye sokulan insanları getiren geminin sahibinin ünlü işadamı Ferhat Kalker olduğu öğrenildi."

Ekrana rıhtımın görüntüleri verildiğinde tekneden indirilen insanları gördüm.

"Ferhat Kalker durum ile ilgili bir açıklama yapmazken polise ihbarda bulunan kişinin Hayalet lakaplı kimliği bilinmeyen şahıs olduğu düşünüldü. Yakınlarda yapılan arama sonucunda tersaneyi gözleyen şüpheli bir adam tespit edildi. Yetkililer olaya müdahale edip Hayalet olduklarını düşündükleri kişinin peşine düştüğünde beklenmedik silahlı bir çatışma meydana geldi. Kesin olunmamakla birlikte Hayalet isimli şahsın omzundan vurulduğu bildirildi."

Donakaldım ve bedenim işlevini yitirdi. İşittiğim sözler, dün gece gördüklerimi ve sabah düşündüklerimi geçersiz kılıyordu. Karşımdaki adam bütün gece benimleydi. Eğer aynı anda iki yerde olmak gibi insanüstü bir güce sahip değilse kendisi benim sandığım kişi, yani Hayalet olamazdı.

"Sanırım Hayalet, o kadar da görünmez değilmiş."

Hektor konuştuğunda bakışlarımı onunla buluşturdum. Umarsız bir tavırla arkasına yaslanıp bana bakmaya devam ettiğinde, dudağında alaycı bir tebessüm vardı.

Kalbime sızan korku karanlığa mahkûm edilmemi sağladı.

Yine en başa dönmüştüm.

Karşımdaki adamın kim olduğuna dair en ufak bir tahminim dahi yoktu ve bu beni ürkütüyordu.

KOD ADI: VAR OLMAYAN ÜLKE

"Dünya yuvarlak olduğuna göre sonunda illa ki kendi pencerelerine varacaklardı."
Peter Pan - J.M Barrie

Bedenimden süzülen sıcak su, ruhumun buz tutmuş salkımlarına işlemiyordu. Kızarmaya başlayan tenime inat üşüyordum. Zihnimdeki düşüncelerin korkutuculuğu titrememe neden oluyor, birbirinden zıt iki duygu arasında kalmak beni delirtiyordu.

Babam her zaman dikkatli olmamı, insanlara yüz puan vermememi söylerdi. Karşına gelen insana çok iyi damgası vurup, gün geçtikçe aslında gösterdiğinden daha farklı olduğunu anlarsan kaybettiğin her puanda canın yanardı. Bu yüzden insanlara temiz bir başlangıç verir, onları sıfırdan başlayarak bana yaşattıkları ve gösterdiklerine göre puanlandırırdım.

Şimdiye kadar bu basit matematik sayesinde bana olumsuz yönde enerji veren, göründüğü gibi olmayan sahte insanlardan çabucak kurtulabilmiş ve onları hayatımın merkezine sokmadan uğurlayabilmiştim.

Fakat bu sefer durum farklıydı.

Katran karası gözleriyle benliğimde büyük tahribatlar yaratan adam, bütün dengemi ve sistemimi altüst etmişti. Ne zaman onunla, gerçek kimliğiyle ilgili somut bir delil elde ettiğimi düşünsem beklenmedik bir şey gerçekleşiyor ve bütün fikirlerim anlamsız hale geliyordu. Bilinmezlikten nefret eden bir kadın olarak bu kadar büyük bir gizem karşısında çıldıracak gibi hissediyordum. Yine de en çok kanıma dokunan nokta, nefret ettiğim bu bilinmezliğe duyduğum hayranlıktı.

Bizim iletişimimizin tam ortasında bir ambivalans* saklıydı.

Dün sabah onun Hayalet olduğuna emindim. En azından emin olduğumu düşünüyordum. Kendimce onu aklımda cezalandırmış, yargılamış, suçlamış, aklamış ve beraat ettirmiştim. Oysa bu yaptığım saçmalıktan ibaretti zira dün gecenin sonunda bu inancımın bir yalan olduğunu anlamıştım.

Hektor aynı anda iki yerde olamayacağına göre polisler tarafından yaralanmış olan kişi, gerçek Hayalet idi.

Peki bu durumda, Hektor kimdi?

---

* Ambivalans; bir kişi, bir nesne veya bir durumla ilgili olarak zıt duyguların, fikirlerin ve isteklerin aynı anda oluşmasıdır.

Bu soruyu her gün en az beş kere kendime soruyor ve bir cevap bulamıyordum. Artık bunu sorgulamayı bırakmalı, teoriler üretmemeliydim. Kabul etmek istemesem de sanırım kızlara hak vermeye başlıyordum.

Bazen fazla paranoyaklaşabiliyordum.

Tenimi dağlayan suyu kapatarak duştan çıktım ve bedenime beyaz havluyu dolayıp aynı şeyi saçlarıma da yaptım. Karşımda kalan yansımama bakmadan yavaş adımlarla banyodan ayrılarak odama girdim.

Düşünmek istemediğimi söylüyordum fakat aklımdan çıkmıyordu. Haberi duyduktan sonra yüzüme yerleşen şaşkınlığa bakarak ettiği tebessüm sonsuza dek zihnime kazınmıştı. Sanki o gülüşte bir şey saklıydı. Anlamlandıramadığım bir alay tebessümüne işlemişti ya da ben, inandığım şeyin sadece bir hayal ürününden ibaret olduğunu anladığım için egomun yerle bir olmasından dolayı alınganlık etmiştim.

Vücudumun nemini almama yardım eden havluyu yatağın üstüne fırlatıp, üzerime iç çamaşırlarımı geçirdikten sonra bedenimi losyona bulayıp parfümümü sıktım. Siyah dar pantolonumu ardından da aynı renk boğazlı dar kazağımı giyip buz tutan ayaklarıma kalın çoraplarımı geçirdim.

Dün elimize geçen zarf şu anlık benim tek umudumdu. Bütün bu olanlara anlam verebilmemi sağlayabilir, beni bu çukurdan çıkarabilirdi. O dizelere dair bana tanıdık gelen bir şeyler vardı fakat ne olduğunu anlayamıyor, bir türlü hatırlayamıyordum. Sadece üç saat uyuyabilmiş, bütün gecemi düşünerek geçirmiştim. Aslında kendimi kaldırıp araştırma yapmam gerekirdi fakat içtiğim rakıdan sonra uzandığım yataktan doğrulamamıştım bile. Bu yüzden bir an önce evden çıkıp, temiz hava alarak kendime gelmeli ve üniversitemin kütüphanesine giderek elle tutulur bir gerçek bulana dek araştırma yapmalıydım.

Postallarımı giyerek hızla saçlarımı kurutup kâküllerimi düzelttim ve gözaltımda oluşan kızarıklıkları kapatarak kirpiklerimi rimele buladım. Kırmızı rujumu sürüp deri şişme montumu giydim. Tabletimi, cüzdanımı, anahtarlarımı ve birkaç eşyamı büyük çantamın içine yerleştirip mutfağa yöneldiğimde soğuyan Türk kahvesini iki yudumda içtim. Çantamı omzuma takıp siyah beremi saçlarımın üstüne örttüğümde evden çıktım.

Kapımı kilitlediğim sırada duyduğum ses ile gerilmeden edemedim. Dudağımı dişleyerek anahtarımı yuvasından çıkardığımda yüzüme bir tebessüm yerleştirip ardıma döndüm.

Hektor, uzun ve yapılı bedeninin üstüne siyah bir pantolon ve kapüşonlu geçirmiş, bomber ceketini giymişti. Postalları benimkine benziyordu. Her zamanki gibiydi. Tek fark sağ elindeki papatya demetiydi.

"Günaydın."

Sesiyle odaklandığım çiçeklerden bakışlarımı ayırıp kara gözlerine tutundum. Boğazımdaki düğümü yok sayarak ona karşılık verdiğimde sesim beklediğimden daha uysal çıktı. "Günaydın."

Kapısını kapatıp bana doğru adımladığında, gözlerim tekrar papatya demetine kaydı. İçimi yakan bir merakla kendimi dizginlemeye çalıştım.

"Sabah sabah nereye gidiyorsun?"

"Okulun kütüphanesine. Üçüncü zarfın neyi işaret ettiğini bulmaya çalışacağım."

"Tamam, ben bırakırım seni."

"Gerek yok, ben giderim." İşaretparmağımı çiçeklere doğrulttuğumda bana dipsiz bir kuyuyu anımsatan gözlerinden bakışlarımı ayırmadım. "Sen gideceğin yere geç kalma. Kimseyi bekletmeni istemem."

Yüzünde tek bir mimik belirmedi, stabil tavırlarıyla karşımda dikilmeye devam ederken saniyelerin ardından tok sesiyle konuştu. "Sorun değil, yanına gideceğim kişinin zaman kavramı yok."

Aldığım cevap karşısında aralanan dudaklarımdan bir soluk kayıp gitti. Söylediklerinin tek mantıklı açıklaması mezarlığa gidiyor olmasıydı. Benim ayak basamadığım o topraklarda, görmek istediği biri vardı.

Kim olduğunu tahmin etmek göğüskafesimi sızlattı.

Bakışlarımı kalın kumaş ile örtülmüş olan koluna kaydırdım. Belli belirsiz bir kadının simasını tenine kazıtan adamın, sevdiği vefat etmişti. Bunu bana kendi söylemişti. Sanırım sevgilisine papatyalar götürüyor, hayatta olmasa bile hâlâ onu seviyordu. Buruk bir tebessüm dudağımı süsledi.

Hektor, kalbine oldukça bağlı bir adam olmalıydı. Kaybettiği sevdiğini tanımıyordum ve asla tanıyamayacaktım ama tanıyor olsaydım söylerdim.

Ona dünyanın en şanslı kadını olduğunu anlatmayı dilerdim.

Hektor bir dal papatyayı aranjmanın içinden alıp, uzun parmaklarının yardımıyla saçlarıma iliştirdiğinde hareket edemedim. Dudağının kenarı kıvrılmış, gözlerine bir ışıltı gelmişti. Siyah tutamlarımın arasına iliştirdiği çiçeğin duruşundan hoşnut kalmış gibi gözlerini o noktada dolaştırdıktan sonra elini indirdi.

"Öğleden sonra Kâzım Abay'ın peşine düşeceğim. Her ne kadar ona para teklif etmeyi düşünsem de önceliğinin ben olmadığımı biliyorum. Bu yüzden bizi avlamaya çalışan ruh hastasıyla iletişime geçecek mi, öğrenmeye çalışacağım." Dudaklarından kayıp giden cümleleri işitsem de algılayabiliyor muydum, emin değildim. "Elle tutulur bir şey öğrenirsem seni ararım."

Başımı sallayarak onu anladığımı belirttikten sonra yanından geçip gittim ve merdivenlerden inmeye başladım. Saçıma zar zor tutunan papatyayı alarak cebime attığımda peşimden gelen adamı görmezden gelmeye çalıştım. Apartmandan çıkıp basamakları inmeye başladığımda işittiğim sesiyle başımı kaldırarak ona baktım.

"İyi misin sen?" diye sordu kaşlarını çatarken. "Bugün fazla sessizsin. Bir şey mi oldu?"

Her daim çemkirmeme alışmış olmalıydı fakat normalde böyleydim. Açıkçası sorusu bir şeyi daha iyi idrak etmeme neden olmuştu. Onunla tanışmadan önce daha mesafeli ve içine kapanık biriydim fakat o görüş alanıma girdiği ilk andan sonra bende bir şey değişmişti. Ne zaman ona yaklaşsam, onunla vakit geçirsem kendime yabancılaşıyordum. Hektor'un bana aşıladığı bu aşinalık, varlığını unuttuğum o küçük kızın hayata dönmesine neden oluyordu. Yanımdaki adam, benim derinlere gömdüğüm o yaralı ruha kolayca erişebiliyordu.

Bu, kendim dahil kimsenin başaramadığı bir zorluktu.

"İyiyim." Motorunun önünde durdum. "Sadece her geçen gün çözüme ulaşmak yerine daha çok soruyla karşılaşmaktan sıkılmaya başladım." İçimde ani bir ateş belirdi. Fevriliğiyle meşhur olan öfkem, sesime ve sözlerime yansıdı. "Final haftamdayım. Derslerime çalışıp sınavlarıma odaklanmam gerekirken, ben bir katilin peşine düşerek onun psikolojisini ve zihnini anlamaya çalışmakla uğraşıyorum." İç geçirerek bakışlarımı kaçırdım. "Gizemlerden sıkılmaya başladım."

Son cümlem üzerine Hektor tebessüm etti. Ardından kanımı donduran sözlerini dile döktü. "Gizem âşığı olduğunu sanıyordum. Bu kadar kolay pes edeceğini bilseydim bu işe seninle girmezdim."

Başımı kaldırarak gözlerini bulduğumda karanlığın bir parçasını bakışlarına iliştiren adama şüpheyle yaklaştım. Elini açık etmek istemeyen bir kumarbaz gibi maskesini suratına yerleştirmiş ve gözlerine bir perde örtmüştü. Ardında saklı olan gerçeği benim görmemi istemediğine emindim fakat geç kalmıştı.

Benim zihnimde bir alarm çalmaya başlamıştı bile.

"Ben pes etmem. Ayrıca bu işe benimle girmekten başka bir seçeneğin yoktu," dedikten sonra gözlerimi kıstım. Ona yanaşarak aramızdaki mesafeyi azalttığımda bir askeri anımsatan dik duruşunun beni sindirmesine izin vermedim. "Hem gizem âşığı olduğumu da nereden çıkardın? Sana böyle düşünmene neden olacak bir şey söylediğimi hatırlamıyorum."

Sözlerim bir tufandı. Kasırga niyetindeki hiddetim, onun ağacının kökünü kazıyabilecek güçteydi fakat bırak toprağından ayrılmayı dallarındaki yapraklar bile kımıldamamıştı.

"Ne zaman bir tehlikeyle karşılaşsan gözlerin parlıyor. Heyecanlanıp tebessüm etmeye başlıyorsun." İçimi titreten tok sesinden dökülen sözler zihnimdeki şalteri indirdi. "Belki farkında değilsin ama sen kötü anların ardında saklanan motiflere bir bilmece gibi yaklaşmayı seviyorsun, Feray." Dudağının kenarı kıvrıldığında alaycı tebessümü boğazımda bir düğüm yarattı. "Neden peşimizdeki ruh hastası bize yaklaşımında bu denli tutucu düşündün mü?"

Bana doğru eğilip aramızdaki mesafeyi sıfırladığında kaçmak, geriye çekilmek istedim ama yapamadım çünkü sözleri beni olduğum yere çivilemişti.

"Senin için."

Beynimden vurulmuşa döndüm.

"Senin sırlara ve gizeme olan ilgini biliyor olmalı ki açık ve net eylemler sarf etmek yerine, bizimle dalga geçer gibi zarflar gönderip önümüze bilmeceler sunuyor."

"Ne yani?" diyerek hızla karşı çıktım. "Bu oyunu benim için mi tasarladı?"

Hektor geriye çekilerek tek kaşını kaldırdığında soruma *sence* der gibi karşılık vermesi sinirlenmeme neden oldu. Bu imkânsızdı. Benim hazine avından keyif aldığımı sadece babam bilirdi. Bu bizim aramızdaki bir sırdı.

Kimse geçmişimi bilemez, küçüklüğümün puslu izlerinin ardındakileri göremezdi.

Hiç kimse beni o kadar iyi tanıyamazdı.

"Eğer öyleyse bu denklemde senin ne işin var? Madem bu oyun benim ilgimi çekmek için, sen niye buradasın?"

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum," dedi Hektor. Gözlerindeki kararlılık fazlasıyla can alıcıydı. "Niye bu saçmalığa dahil edildiğimi bilmek için çabalıyorum. Bu yüzden bana bir daha şüpheyle yaklaşma. Bakışlarım o kadar da iyi kamufle edemiyorsun. Paranoyaklığın bana işlememeli, aramızda bir inanç olmazsa seni düştüğünde tutamam ve aynı şey benim başıma gelirse senin de beni tutacağını düşünemem."

Geriye çekilip bakışlarımı gri bulutlar ile süslenmiş gökyüzüne çevirdim. Ağzının bu kadar iyi laf yapması sinirimi bozuyordu. Ona dair her zaman sorgulayıcı bir tavır sergilediğimin farkındaydım ama bunun için beni suçlayamazdı. Kendisi Pandora'nın Kutusu'ndan halliceydi. Ve ben içinde ne sakladığını öğrenemezsem çıldırırdım.

Dudağımı dişleyerek tekrar ona baktığımda oldukça mantıklı bir noktaya parmak bastığını inkâr edemedim.

"Sence o manyak gerçekten bu yüzden mi bu kadar gizemli davranıyor?" Boğazımdaki düğümü yutmak istercesine mırıldandım. "Benim yüzümden mi?"

Kara gözlerine bir şefkat yerleşti. Yüzüme vurduğu gerçeklikten gurur duymuyor gibi bakışlarını kaçırdığında dudaklarından sıyrılan nefes buhar oldu.

"Seni de beni de tanıyor, Feray. Dün gece o partiye gideceğimizi biliyordu. Buna o kadar emindi ki zarfı Ilgaz'a verdi." Öfke gözbebeklerini büyüttü. "Evime nasıl gireceğini, güvenlik sistemimi nasıl aşacağını, sinirlenirsem neler yapabileceğimi biliyor çünkü ben onu tanımasam bile o beni tanıyor."

Başıyla beni işaret etti.

"Aynı şekilde seni de. Bu oyunu ne kadar gizemli kılarsa senin o kadar ilgiyle yaklaşacağının farkında. Bu yüzden her adımında bir bilmece var. Zarfları görmüyor musun? Hepsi birer bulmaca. Bu saçmalık resmen bir define avı."

Son kelimesi dakikalar önce aklımdan geçen şeydi.

Bizi tanıyan biri, hayatlarımızı ele geçirmeye çalışıyordu. Onun için bir kuklaydık. Ruhlarımıza attığı düğümlerin ucuna iliştirdiği ipler ile bizi hareket ettirip yönlendirmeye çalışıyordu.

Benim zaafımın bilincindeydi.

Hektor'un güçlü yanlarını tanıyordu.

Bizi biliyor ve anlıyordu.

Yine de neden ikimizi bir araya getirdiğinin mantıklı bir açıklaması yoktu.

"Kâzım Abay'ı konuşturman gerek." En az onun kadar kararlı ve kendinden emin bir görünüm sergilemeye çalıştım. "Elimizdeki tek ipucu o adam. Eğer bildiği şeyi öğrenemezsek her daim bir sıfır geride kalırız."

"Merak etme, ben halledeceğim." Motorunun üstünde duran kaskı alıp bana uzattı. "Sen zarfa odaklan."

Bana uzattığı kaska ardından gözlerine baktım. Ona karşı hissettiğim şüpheye sırtımı dönemezdim. Yine de şu anlık en mantıklı hareketimin onun yanında durmaya devam etmek olduğunu biliyordum. Tek başıma bu saçmalığı sonuçlandıramazdım.

Siyah kaskı elinden alıp şapkamı çıkardım. Kaskı kafama geçirip şapkamı cebime soktuğumda Hektor kendi kaskını taktı. Motoruna oturup arkasına geçmemi beklediğinde, gümüş rengi çıkıntıya basarak kendimi kaldırdım. Ardına oturup kollarımı beline doladım.

Motoru çalıştırıp yola koyulmasıyla bedenim bedenine adeta yapıştı. Soğuk rüzgâr vücuduma vuruyor, onun teninden yayılan sıcaklık ile tezatlık oluşturuyordu. Yanımızdan geçip giden araçlara eşlik eden insanlara göz atarak vakit geçirmeye çalıştım.

Hektor hangi üniversitede okuduğumu sormamış, direkt yola koyulmuştu. Artık buna şaşırmıyordum çünkü beni araştırdığını söylemişti. Kim bilir hakkımda neler bulmuş, yine de öğrendiklerini belli etmemişti. Gün geçtikçe daha iyi anlıyordum ki o farklı biriydi. Her şeyi görüp duyuyor fakat bilmiyormuş gibi davranmayı tercih ediyordu. Sanırım bazı şeyleri benim ona anlatmamı tercih ediyordu.

Galata Köprüsü'nden geçtiğimiz sırada başımı kaldırarak iki yanımı esir alan denize baktım. Kafamdaki kaska inat burnuma dolan tuzlu kokuya eşlik eden martılar dudağımın kenarının kıvrılmasına neden oldu. İçinde bulunduğum an, bir film karesi niteliğindeydi.

Eminönü'nden geçerek okuluma doğru ilerlemeye devam ettik. Dakikaların ardından İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nin önündeydik.

Kaskımı çıkarıp motordan indiğimde dağılan kâküllerimi düzeltmeye çalıştım. Hektor kaskını çıkarıp bana baktığında, alnına düşen tutamlarını parmaklarıyla geriye doğru taradı. Kara gözlerini ardımda kalan üniversitede dolaştırdığında kaskı arkaya bıraktım.

"Kampüs güzelmiş."

"Sen üniversiteye gittin mi?" diye sordum engel olamadığım bir merakla.

Sorum kulağa tuhaf geliyordu çünkü içinde yaşadığımız toplumda genelde herkes aynı bakış açısına sahipti. On sekiz yaşını tamamlayan bireylerin büyük bir bölümü direkt üniversiteye giderdi. Farklı alanlara dağılmak bize aşılanmış bir şey değildi. Türkiye'deki gençler mutlaka üniversite okumalıydı, en azından toplumun ve ailelerinin dayatması bu yöndeydi. Evet, insanın bir meslek sahibi olması güzeldi fakat içinde bulunduğumuz ekonomik durumlardan kaynaklanan bir gerçeklik vardı. İş imkânları oldukça kısıtlıydı. Bu yüzden her yıl binlerce genç, üniversiteye verdikleri paranın, emeğin ve zamanın karşılığını bulamıyordu.

"İki bin on beş yılında hayat üniversitesinden mezun oldum." Karşımdaki adam konuşmaya başladığında yüzünde bir tebessüm yeşerdi. "Sonra gerçek bir üniversiteden de mezun olmanın bana yarar katabileceğini düşündüm. İki yıl Cambridge Üniversitesi'nde politika ve uluslararası ilişkiler okudum."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında, ona dair her şeyin beni şoka uğratmasına alışmam gerektiğini düşündüm. Karşımdaki adam iki yıl boyunca İngiltere'de yaşamış ve dünyanın en prestijli okullarından birinde eğitim almıştı, öyle mi?

"Tuhaf," dedim. "Politikadan nefret ettiğini düşünmüştüm."

"Doğru düşünmüşsün." Başını salladıktan sonra kararan gözleriyle bana baktı. "İnsan bir şeyin perde arkasını görünce daha iyi anlıyor. Siyaset insanları manipüle etmekten ibaret." Kendi sözlerinden tiksinmiş gibi yüzünü ekşitti. "Halkı için değil, kendi çıkarları uğruna stratejik oyunlarla hareket eden devletlerin boş laflarıyla geçirdiğim iki yılda daha iyi anladım ki aslında hepimiz kukla misali yönetiliyoruz."

Hektor'un bakış açısını seviyordum. Tam olarak bu yüzden maskesinin ardındaki gerçeklikte saklanan bir hayaletin olmaması bana saçma geliyordu.

"Sanırım bu yüzden kendi mesleğinle uğraşmıyorsun," diyerek ağzından laf almaya çalıştığımda bunu fark ederek gülümsedi. İnci misali sıralı olan dişlerini süsleyen alaycılığıyla konuştuğunda gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Aynen öyle, zincirlenmekten hoşlanmam. En azından fantezi dünyam haricinde."

Ukalalığına karışan arsızlığından aldığım keyfi gizlemeye çalışarak, dudaklarımı birbirine bastırdığımda vaktimi onunla saçmalayarak öldürmemem gerektiğini hatırladım. Gözlerimizi buluşturup sahte bir tebessüm ile el salladım.

"Hadi sana güle güle. Benim fanteziye değil, realiteye ihtiyacım var."

Ardıma dönüp kampüsün girişine doğru ilerlemeye başladığımda ardımdan bağırdı.

"Emin misin?"

Beni sinir etmek istiyor ve başarıyordu.

Tarihi binanın içine girip beyaza boyanmış koridorda adımladım. Kütüphaneye girip benim gibi cumartesi gününü burada geçirmek isteyen öğrenci sayısının az olduğunu gördüğümde rahatladım. Yalnız kalabileceğim kör bir nokta bulduğumda adımlarımı o tarafa yönlendirdim. Cam kenarındaki masaya ilişerek tabletimi, kulaklığımı ve not defterimi çıkardım.

Çantamı kenara bırakıp üzerimdeki monttan kurtulduktan sonra tabletimin ekranını açıp arkama yaslandım. Bacak bacak üstüne atarak kulaklıklarımı taktım ve odaklanmama yardım edeceğini düşündüğüm besteyi açtım. Beethoven'ın yetenek timsali olan parmaklarından akan Silence'ı dinleyerek araştırmama başladığımda içime yerleşen kasveti göz ardı etmeyi denedim.

Dakikaların ardından Artemisia isminin bana neden tanıdık geldiğini öğrenmiştim.

Tabletin ekranında beliren makale ve yazılara göz atarak dudağımı kemirmeye başladığımda okuduklarım karşısında hem hayranlık duydum hem de öfkelendim.

Artemisia Gentileschi, on altıncı yüzyılda doğmuş İtalyan Barok sanatçısıydı. Günümüzde Caravaggio takipçilerinin arasında kabul edilen Artemisia, kadın ressamların henüz kabul görmediği ve önemsenmediği bir dönemde Floransa'da Accademia di Arte del Disegno'ya kabul edilen ilk kadındı. Sanat tarihinin en güçlü kadın ressamlarından biriydi. Ayrıca Barok sanatının karanlık atmosferini ifade edebilmesinden dolayı da bayağı takdir edilmişti.

Artemisia, ressam Orazio Gentileschi'nin kızıydı. Onun için sanat babasının aşıladığı ve onun benimseyerek geliştirdiği bir şeydi. Babası Orazio da Michelangelo Merisi da Caravaggio'nun etkisi altındaydı.

Caravaggio...

Şimdi elimize geçen zarf daha anlamlı gelmeye başlamıştı. İçine düştüğümüz oyunun üç kilit noktası vardı. Anahtar niteliğindeki bu zayıf halkalar iç içe geçmişti. İki hafta önce galeriden çalınan tabloların biri Rembrandt'a diğeri ise Caravaggio'ya aitti. Artemisia ise her daim Caravaggio'yu idolü kabul eden, onun izinden giden bir sanatçıydı.

İçinde bulunduğu dönemde kadının var olma sürecini yansıtan ve bununla mücadele ettiği için bir simge haline gelen Artemisia; karanlığı işlemeyi bilen, çarpıcı görseller ortaya çıkarmaktan korkmayan, ışık ve gölge konusunda usta düzeyinde bir kadındı. Öyle ki tıpkı Caravaggio gibi İncil konularını işlemiş, bu motiflerle ahenkli dizaynlar çıkarmış ve kalıplara sığmamıştı.

Okuduğum makaledeki başlık ile sertçe yutkunduğumda ortak noktalarını fark etmek titrememe neden oldu. Şimdi isminin bende yarattığı çağrışımı daha iyi anlıyordum. Artemisia sadece Caravaggio'nun izinden giden biri değildi. Onunla aynı konuları işlemeyi başarabilen bir zanaatkârdı.

Galeriden çalınan Rembrandt tablosunun konusu İncil'de geçen Judith'in zaferiyle ilgiliydi. Bu konuyu birçok sanatçı işlemişti fakat en göze çarpanları Caravaggio ile Rembrandt'a ait tablolardı.

Bu kombinasyona ait bir parça daha vardı. Artemisia Gentileschi de bu konuyu işleyerek kendi perspektifinden bir tablo yaratmıştı. Caravaggio'nun Judith'ine göre Artemisia Gentileschi'nin Judith'i güçlü ve fazlasıyla cesur bir kadındı. Aslında sanatçıyı özel ve eşsiz kılan nokta da buydu. Artemisia Gentileschi, yaptığı çalışmalarla ataerkil yapıyla hareket eden diğer ressamların aksine kadınları güçlü, cesur göstererek dönemin algısına adeta başkaldırmıştı.

Tebessüm etmemem elde değildi zira yüzyıllar öncesinde kalan kadın, zamanının çok ötesindeydi. Güçlü ve cesur olmasının yanı sıra bu özelliklerinin sonuna kadar ardında duran, asla yılmayan bir kadındı. Onu daha önce duymamış olmam ise tamamen benim ayıbımdı.

Makalenin kenarında kalan Judith resmine baktım.

Karanlık geri planda, ışık ise merkezdeydi. Judith'in kaşları çatılmış, öfkesi yüzüne yansımıştı. Kavradığı bıçağıyla adamın boğazına yapışmış, parmaklarını saçlarına geçirmişti. Kusursuz bir şaheserdi bu. Beni o kadar büyülemişti ki alt metnini kaçırmıştım. Bize bu zarfları gönderen kişi, üç farklı ressamı gözümüzün önüne koymuştu. Her biri doğrudan veya dolaylı yol ile zarflarla bağlantılıydı.

Rembrandt'ın tablosu o manyaktaydı.

Caravaggio'nunki ise Hektor'da...

Peki Artemisia'nınki?

Benden bunu mu istiyordu, o tabloyu bulursam dördüncü zarfa mı ulaşabilecektim?

Parmaklarımı klavyede dolaştırıp arama motorundan yardım aldığımda bulduğum cevapla sorumun imkânsızlığını anladım çünkü Artemisia'nın tablosu Amerika'daki bir sanat enstitüsündeydi. Ona erişmem söz konusu dahi olamazdı.

O zaman dün gece elimize geçen dizelerle neyi işaret etmeye çalışmıştı?

Çantamdan zarfı çıkardım. Kırmızı kâğıda parmaklarımı sürttüğüm sırada zihnime gömülerek düşündüm. Her şey biriyle bağlantılıydı. Hepsinin ortak bir noktası vardı. Bariz bir şekilde ortadaydı ama ben göremiyordum. Zarfı açarak karta baktığımda huzursuzca bacağımı salladım. *Artemisia'nın kadınları ipleri sıkıca dolarlar parmaklarına,* derken kastettiği neydi? *Ne şehvet arar o kadınlar ne din,* diyerek neye ithafta bulunmuştu?

Başımı kaldırarak ekranda gözüken tabloya baktım. Artemisia resmettiği Judith'i diğerlerinden ayırt edilmemesi imkânsız olan bir öfkeyle tasvir etmişti. Kişisel bir intikamı vardı çünkü Judith, Holofernes'in kafasını koparmaktan haz duyuyordu.

Dizenin sonundaki cümle mantıklı geldi.

Öfkeyle yanar ve saldırırlar, diyordu bilmecede.

Tıpkı Judith'in yaptığı gibi.

Zarfı tekrar çantama yerleştirdiğimde daha derine inmem gerektiğini fark ettim. Bu durum kişiseldi. Daha net bir cevap bulmam gerekiyordu. Parmaklarımı klavyede dolaştırıp önüme serilen makalelere göz attığımda dikkatimi çeken başlıkla duraksadım. *Artemisia'nın Kadınları* başlıklı makaleyi açarak yazanları okumaya başladığımda ilgim şahlandı.

Artemisia'nın ilk resmi, on yedi yaşında yaptığı Susanna ve İhtiyarlar adlı eseriydi.

Artemisia, banyo yaparken kendisine bakan yaşlı adamlara karşı öfkeliydi ve bunu ifadesine yansıtmaktan çekinmiyor, onu izleyen adamlara karşı adeta dik başlı bir duruş sergiliyordu. Dönemin bütün ressamları, kadınları ürkek ve korkak resmetmeyi severdi. Onlar her daim kadını zarif, kırılgan ve en önemlisi de şehvetli çizerdi. Kadınlar çıplak ve arzuluydu. Bu kaideyi bozan zanaatkâr ise elbette, Artemisia olmuştu.

Artemisia'nın kadınları, her daim güçlü ve bir aradaydı lâkin kadın gücünü ve desteğini tablolarına iliştiren ressamın bunu yapmasına neden olan bir geçmişi vardı.

Okuduklarım karşısında öfkelendiğimi hissederek doğrulduğumda canım yandı. Artemisia'nın hikâyesi tahmin ettiğimden daha hüzünlüydü.

Annesi, Artemisia iki yaşındayken ölmüştü. Onun kaybıyla Artemisia kendini sanata vermiş ve bir yandan da eğitim almak istemişti fakat okula gönderilmemişti. On altı yaşındayken babasının atölyesinin en başarılı ressamı olmuş ve babasının siparişlerini tamamlayacak yeteneğe ulaşmıştı. Babası Orazio, kızının yeteneklerini fark etmişti. Daha iyi bir seviyeye ulaşmasını umut ederek, onu on dokuz yaşındayken bir zamanlar birlikte çalıştığı ressam Agostino Tassi'nin atölyesinde çalışmak için yollamıştı fakat Artemisia'nın hayatı o atölyede yaşadığı bir olay sonucunda tamamen değişmişti.

Agostino Tassi, Cosimo Quoris adında bir arkadaşı ile Artemisa'ya tecavüz etmişti.

Okuduğum cümleyle geriye çekildiğimde bedenim buz kesti. Günümüzde birçok kadının maruz kaldığı bu travmatik olayın geçmişte de rahatlıkla yaşanmış olması korkutucuydu. Yüzyıllar geçmiş ama bazı şeyler hiç değişmemişti. Oysa değişmeliydi. Ataerkil bir toplulukta büyüyen erkeklerin cinsel organlarını pusula ederek kadınları taciz etmesi ve onlara istekleri dışında bir birliktelik

yaşatmaları acilen sonlanmalıydı. Kimse bir başkasının bedenini, ruhunu ve aklını izinsizce işgal edemezdi. Bu çağdışı yaklaşım, zorbalık ve kötülükten ibaretti. İşin en ürkütücü yanıysa günümüzde hâlâ bu ilkel ve zalim düşüncenin varlığını koruyor olmasıydı.

Her yıl yüzlerce hatta binlerce kadın istekleri dışında cinsel ilişkiye zorlanıyordu. Yolda, okulda, çalıştıkları yerlerde taciz ediliyorlardı. Kendini bir halt zanneden hastalıklı zihniyete sahip olan erkekler, istediklerini elde etmek için şiddete çoğu zaman da cinayete başvuruyordu.

Tekrar makaleyi okumaya başladığımda edindiğim her bilgide öfkem harlandı. O zamanın çözümlerinden biri de tecavüze uğrayan kadının ona tecavüz eden yaratık ile evlendirilmesiydi ki bu en az olay kadar üzücü, vahim ve korkunç bir durumdu.

Agostino Tassi, kendini kurtarmak adına bunu yapacağını söylese de elbette beklenildiği gibi sözünü tutmadı ve Artemisia'yı terk etti. Tassi onunla evlenme sözünü yerine getirmeyince Artemisa'nın babası Orazio Gentileschi, Tassi'yi mahkemeye verdi.

Bu süreçte Artemisia işkence altında ifade vermeye zorlandı. Mahkeme salonunda bekâret kontrolünden geçirildi. Suçlamalarından vazgeçmesi için kendisine işkence yapılan Artemisia, iddialarının arkasında durmaya devam etti.

O dönemlerde akılalmaz bir sorgulama tekniği kullanılıyordu. Özellikle de tecavüz suçlamalarının doğruluğunu anlamak adına kullanılan bu yöntem, başlı başına bir işkence biçimiydi zira kurbanın ellerinin ve parmaklarının etrafına ipler sarılır ve kelebek vidalar gibi sıkılırdı. Bu işkence yöntemiyle kurbanın doğruyu söyleyeceği düşünülürdü çünkü acının dildeki yalanları öldürdüğüne inanılırdı.

Artemisia acıyla kıvranırken Agostino Tassi ise bu durumdaki bütün erkekler gibi suçlamaları reddedip, kızın sayısız erkekle ilişkisi olan hafif bir kadın olduğunu ileri sürdü. Her şeye rağmen Artemisa davayı kazandı fakat suçludan daha çok zarar gören diğer kurbanlardan biri haline geldi.

Tassi, Roma'dan sürgün edildi.

Artemisia ise hakkında çıkan dedikodular yüzünden Floransa'ya taşındı.

Kaşlarımı çatarak bende bir fikir uyandıran cümleleri tekrar okudum. Bahsedilen işkence yöntemi mektupta yazan dizelere bir göndermeydi. İpin sıkıca parmaklara dolanması, birinci dizede yazanlara işaret ediyordu.

Artemisia'nın kadınları ipleri sıkıca dolarlar parmaklarına...

Burada anlatılan, Artemisia gibi acı veren hikâyelere sahip olan kadınların doğruyu söylediklerini kanıtlamak için çektikleri işkence niteliğindeki acılara bir göndermeydi.

Ne şehvet arar o kadınlar ne din, diyerek bu acıyı göğüsleyen kadınların yaşadıklarında bir haz arayışında olmadıkları vurgulanıyordu. Din kısmı ise

günahkâr kılınmalarına bir göndermeydi çünkü insanlar öylesine acımasızdı ki tecavüze uğramış bir kadına Tanrı katında günaha girdiğini söyleyebilecek kadar zalimdi.

Son dize ise açıkça intikamı hedef gösteriyordu. Öfkeyle yanan kadınların, saldırıya geçerek kendilerini koruduklarını söylüyordu.

Pekâlâ, şimdi bulmaca daha anlamlı bir hale gelmeye başlamıştı. En azından temayı öğrenebilmiştim. Yine de algılayamadığım büyük bir nokta vardı.

Bütün bunlar neye işaret ediyordu?

Buradan varmam gereken sonuç neydi?

İkinci zarf doğruca üçüncü zarfa ulaşmama neden olmuştu. Bu seferki de aynı amaca sahip olmalıydı fakat bu dizelerden bir konum veya adres çıkaramıyordum. Peşimizdeki ruh hastası işleri gittikçe zorlaştırıyordu. Sıkıntıyla nefesimi verip daraldığımı hissettiğimde, tabletimin ekranını kapatarak kendime gelmek amacıyla yerimden kalktım. Kütüphanenin girişindeki otomattan kahve alıp içmezsem her an baş ağrısından bayılabilirdim. Zihnimin acilen kafeine ihtiyacı vardı çünkü düşünemiyordum.

Kütüphaneden çıkıp otomatın önüne dikildiğimde cebimdeki bozuklukları çıkardım. Sağda kalan plastik bardaklardan birini alıp, kahvenin döküldüğü makinenin ağız noktasına yerleştirdiğimde bozuk paraları yuvalarına attım. Saniyeler içinde vanilya kokan kahve bardağa döküldü ve sıcaklığıyla parmaklarımı yaktı. Buharı tüten kahveyi dudaklarıma yaslayıp, sıcaklığına rağmen büyük bir yudum aldığımda gözlerimi yumdum. Leziz tadı anında kendime gelmemi sağladı. Ardıma dönerek gözlerimi açtığımda çarptığım beden ile yerimden sıçradım.

Sıcak kahve elimin bir kısmına ve dibimde olan kadına döküldüğünde, ikimiz de aynı anda bağırarak geriye çekildik.

Karşımdaki kadına bakarak hissettiğim suçluluk ile kalakaldım. Beyaz kazağının bir kısmı ve boynunda asılı duran kamerasının lensi kahveme bulanmıştı.

Kısa küt saçlarını savurarak bana baktığında, ela gözlerinde yeşeren şaşkınlıkla dudaklarımı araladım. "Çok özür dilerim. Seni görmedim." Bilinçsizce kazağını elimle silmeye başladığımda adeta bağırarak konuştum. "İyi misin? Yandın mı?"

"Yok, iyiyim. Bende hata, önüme bakmıyordum."

"Kusura bakma, lütfen." Mahcup bir ifadeyle elimi kızın üstünden çektim ve boynunda asılı olan kamerasını işaret ettim. "Bir şey olmamıştır umarım."

Karşımdaki kızın yüzündeki tebessüm genişledi. İnce parmaklarını kamerasına doladığında kısa saçları önüne düştü. Bebek kumralı rengine sahip olan tutamları ittirerek tekrar bana baktığında, emin bir şekilde konuştu.

"Merak etme, o ne badireler atlattı. Birkaç damla kahveyle yıkılmaz." Gözlerimizi buluşturduğunda kaşları çatıldı. "Ah, ben seni tanıyorum. Geçen sene

yazdığın makaleyi okulun gazetesinde yayınlamıştık." Durup birkaç saniye düşündü. "Sanırım maddeye bağlı psikoz ile ilgili bir makaleydi. Bayağı okunmuş ve sevilmişti."

Yüzümde bir tebessüm oluştu. Yazmayı severdim ve insanlar kalemimin güçlü olduğunu söylerdi. Geçen seneki ödevim de hocamın önderliğinde üniversitenin gazetesinde yayınlanmıştı. Bana kredi sağlayan bu durum ile övünemiyordum çünkü başkalarının aksine yazı dilimi güzel bulmazdım.

"Evet, doğru bildin," diyerek elimi uzattığımda resmi bir tanışmaya zemin hazırladım. "Feray ben."

"Gazel."

Elimi kavrayarak sıktığında onu tanıdığımı fark ettim. Siması yabancı gelmemişti fakat tam olarak nereden hatırladığımı çıkaramamıştım. Şimdi anımsayabiliyordum. Gazel, üniversitenin gazetecilik bölümünde okuyordu. Aynı zamanda okul gazetesinde önemli ve gündemdeki konular ile ilgili yazılar paylaşıyordu. Defalarca kez yazıları sayesinde ödüller, mezun olmamasına rağmen iş teklifleri almıştı. Okulda akademik başarısından dolayı kıskanılan biriydi.

"Geçen ayki yazını okumuştum," diyerek gülümsedim. Toplumumuzdaki eşitsizliklerle ilgili bir makale yayınlamıştı ve her cümlesine hayran kalmıştım. Gerçekten yetenekli biriydi. İnsanın imrenebileceği bir kalemi vardı. Aynı zamanda benim gibi oldukça meraklı biri olmalıydı çünkü kimsenin yazmaya cesaret edemeyeceği konuları bile toprak arşınlar gibi kazıyor, en derinlerden çıkarıp sıcak sıcak insanların önüne servis ediyordu. "Duyduğuma göre o makaleyle başka bir üniversiteden ödül almışsın, tebrik ederim." Sözlerim ile karşımdaki kız utangaç bir tavır sergiledi. Rahatsız olmaması adına konuyu geçiştirdim. "Şu an üzerinde çalıştığın yeni bir yazı var mı?"

"Evet, aslında var. Belki duymuşsundur kendisi bu ara gündemden inmiyor. Halk kahramanımız Hayalet'le ilgili bir yazı hazırlıyorum. Birkaç güne teslim etmem gerek. Hatta o yüzden kütüphaneye geleyim dedim. Hafta sonları boş oluyor, ben de rahatça çalışabiliyorum."

Gazel'in kalp şeklindeki dudaklarından kayıp giden sözler beni olduğum yere mıhladı. Her daim hazır olda bekleyen algılarımın işleyişi yavaşladı. İşittiğim tek kelime, zihnimin alarma geçmesine neden olmuştu. Peşinde olduğum gerçeğin mihenk taşlarından biri olan adamın tahminlerimden yola çıkarak ürettiğim gizemli kişiliği hakkında araştırma yapıyordu. Geçen gece, Hektor'un yanımda olmasından dolayı operasyon sırasında vurulan kişi olamayacağını düşünmüştüm. Yine de hislerim bana tam tersini söylüyordu. Benim gördüğümün ötesinde bir durum olduğunu düşünmeme neden olan hissiyat silsilesini engelleyemiyordum.

Gazel'in gözlerine tutundum. Tam da bu konuyla ilgili daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğu zamanda karşıma çıkması...

Hayat beni tesadüflere inanmam için zorluyordu.

Oysa şüpheci yanım bunun imkânsızlığına emindi.

"Öyle mi?" diye mırıldandım. Yüzümdeki tebessümü genişleterek samimi ve sıcakkanlı bir tavır sergilemeye çalıştım. Aklıma bir fikir gelmiş gibi dudaklarımı aralayıp gözlerimi kıstığımda kollarımı göğsümde birleştirdim. "Rastlantıya bak. Adli psikoloji dersim için ben de onun hakkında bir makale yazıyorum. Belki verilerimizi karşılaştırıp bilgi alışverişinde bulunabiliriz."

Teklifim, Gazel'in teklemesine neden oldu. Doğru düzgün tanımadığı birinden duyduğu sözler şaşırmasını sağlamıştı. Normalde böyle bir talepte bulunmazdım. Sonuçta pek etik sayılmazdı ama çaresizdim. Öğrenmem gereken şeyler vardı. Hislerimin neden sürekli beni dürtüklediğini anlamalıydım.

"Neden olmasın?" diyerek omuzlarını silkti. Kabul etmesiyle şoka girdiğime emin olsam da ifademi kontrol altında tutarak bunu ona belli etmemeye çalıştım. Gazel'in tebessümünde bir parıltı meydana geldi. Mesleğinin dezavantajı haline gelen çıkarcılığına dur diyemiyor olmalıydı. "Belki benim bilmediğim bir şey biliyorsundur."

Bundan şüpheliydim. Yine de kartlarımın bir hiç ettiğini belli edemezdim. Onu daha fazla meraklandırmak isteyerek mırıldandım. "Belki de."

Telefonumun titremesiyle cihazın ekranına baktığımda kaşlarım çatıldı. Hektor on dakika içinde beni bıraktığı noktada olmamı istemişti. Bunun tek bir nedeni olabilirdi. Kâzım Abay ile ilgili bir ipucu bulmuş olmalıydı.

"Benim gitmem gerekiyor ama senin için de uygunsa numaramı vereyim. Bir ara oturup bildiklerimizi tartışırız. Olur mu?"

Gazel hızla başını salladı. "Olur tabii."

Arka cebinden telefonunu çıkarıp bana uzattığında, cihazı aldım. Hızla numaramı kaydettikten sonra telefonunu ona geri verdim. Vedalaşarak mırıldandığımda gülümsememi genişlettim. "Haberleşiriz öyleyse."

Gazel'in yanından ayrılıp kütüphaneye geri girdiğimde aceleyle eşyalarımı toplayıp, montumu üzerime geçirdim. Çantamı omzuma atıp hızlı adımlarla binayı terk etmek üzere yola koyuldum. Binadan çıkıp tam olarak beni bıraktığı noktada beklediğini gördüğümde adımlarımı hızlandırdım. Kaskı bana uzattığı sırada telaşlı bir tonlamayla konuştum. "Ne öğrendin?"

"Sana da merhaba, sağ ol ben de iyiyim," diyerek imalı bir tavır sergilediğinde gözlerimi devirdim. Kaskı elinden alıp tek kaşımı onu sorgularcasına kaldırdığımda ciddi ifadesiyle bana baktı. "Kâzım'ın telefonunu dinledim. Biriyle randevulaştı. Parayı getirmesini aksi halde sükûnetini kaybedeceğini söyledi. Eğer beni daha fazla konuşturmaz ve arkama binersen neler olduğunu daha çabuk öğrenebiliriz."

Kaskı başıma iliştirip ona doğru adımladım ve arkasına oturup kollarımı beline doladım. Motorunu çalıştırıp yola koyuldu.

Eminönü sahiline inen yola saptığında bakışlarım parlayan saatini buldu. Yeşil ekranda bir harita vardı. Üzerinde iki nokta bulunuyordu. Biri kırmızı renkti. Sahilde bulunan kırmızı noktaya doğru ilerleyen mavi nokta biz olmalıydık zira Hektor her gaza yüklendiğinde o daireye daha çok yaklaşıyorduk.

Anlaşılan Kâzım Abay'ı takip edeceğini söylerken abartmamıştı.

Dakikaların ardından vapurların bulunduğu alana geldik. Hektor motorunu park ettiğinde kaskımı çıkardım ve saçlarımı düzelterek etrafa baktım.

Motordan inip kaskı arkaya bıraktığımda rüzgârın etkisiyle dört yana savrulan saçlarımı dizginlemek isteyerek, çantamın içine yerleştirdiğim şapkayı çıkartıp başıma geçirdim. Hektor motordan inip saatine baktı. Parmak uçlarımda yükselip onun baktığı noktaya göz attım. Kırmızı noktayla çok yakındık. Kahverengi gözlerimi etrafımda gezdirip Kâzım Abay'ı bulmaya çalıştım fakat başarılı olamadım.

"Gel hadi," diyen adam beklemediğim bir anda elimi kavradı.

Hektor sıkıca kavradığı parmaklarıma sıcaklığını bahşettiğinde göğüskafesimde bir sıkışma meydana gelmişti. Beni ardından çekerek ilerletti ve ben, ona ayak uydurmaya çalıştım. Sahilde yürüyen insanların arasından sıyrılarak adımladığımızda bakışlarımı ona çevirdim. Kaşlarını çatmış bir saatine bir etrafına bakarken benim varlığımı unutmuş gibiydi. Avucumun karıncalanmasına neden olan büyük eline kayan gözlerim ile sertçe yutkundum. Başını saatinden kaldırıp az ilerimizdeki vapura baktığında onu izledim.

Ağzımı açıp ne yaptığımızı sorgulayacağım sırada hızla ilerledi ve beni de beraberinde götürdü. Adalara giden vapura doğru koşar adımlar ile yürüdüğümüzde bakışlarımı saatine çevirdim. Kırmızı noktayla aramızda mesafe yok denecek kadar azdı.

Kâzım Abay, adalara giden feribottaydı ve biz de onun peşindeydik.

Gişelerden geçip feribota bindiğimizde Hektor kapüşonunu başına geçirerek kafasını eğdi. Elimi daha sıkı kavramış olmasının beni afallatmasına izin vermeden şapkamın güneşlik kısmını indirerek saçlarımı yüzümü örtecek şekilde iki yanıma aldım. Soğuk bir cumartesi gününe rağmen kalabalık olan vapurun içinde ilerlediğimiz sırada sıcak olduğunu umduğum iç kısma girdik. Üstünde adımladığım ahşaba bakarken kulağımı dolduran akordeon sesiyle gevşemeye çalıştım çünkü fazlasıyla gergindim.

Hektor beni boş bir banka oturttuğunda elimi bırakmadı.

Başımı hafifçe kaldırıp karşımızda oturan insanlara göz attım. Ellili yaşlarındaki yaşlı bir çift, camın ardından denize bakıyordu. Onların yanında oturan otuzlu yaşlarında genç ve gözlüklü bir adam vardı. Kaşlarımı çatarak etrafa baktığımda üç bank gerimizde kalan kişiyi gördüm. Kâzım Abay'ın sırtı bize dönüktü. Siyah paltosunun yakalarını kaldırmış, temkinli bir ifadeyle çevresindekilere göz atıyordu.

Parmaklarımdaki baskı arttığında önüme döndüm.

"Gözlerini adamın üzerinden çek. Bizi fark etmemesi gerek."

İşittiğim sözlerle sinirlendim. Beni sıkıca sarmalayan parmaklarından parmaklarımı zar zor ayırıp, kollarımı göğsüme doladığımda arkama yaslandım ve çemkirdim. "Kusura bakma, her gün adam takip etmediğimden raconu bilmiyorum."

Yüzünü gölgeleyen kapüşonlusundan bakışlarımı ayırarak önüme döndüğümde, bacak bacak üstüne atıp az ilerimde akordeon çalan küçük çocuğu izledim. Bedenini kaydırarak bana yanaşan adama bakmamaya çabaladım. Kolunu omzumun ardından banka yerleştirip üzerime eğildiğinde mırıldandı.

"Kural bir, dikkat çekme. Senin için zor olacağına eminim. Ne de olsa fark edilmeyecek bir kadın değilsin." İç geçirdi. "Yine de çabala."

Yanağımın içini dişleyerek ona bakmamaya devam ettim çünkü bakarsam gülümserdim. Evet, yelkenleri bu kadar çabuk suya indirmemem gerekirdi ama ses tonu öylesine şairaneydi ki insan kayıtsız kalamıyordu.

"Kural iki ne?"

Güzel yüzünde usulca raks edip dolgun dudaklarına göz attım. Yeniden bakışlarına odaklandığımda aynı işlemi benim üzerimde gerçekleştirmekle meşgul olduğunu fark ettim. Derin bir nefes alıp badem gözlerime bütün dikkatini verdiğinde konuştu.

"Her zaman kendini kamufle et." Sorumu yanıtladığında hafifçe kaşlarımı çatmam üzerine sözlerini açıkladı. "Mesela şu an biz, insanların gözünde hafta sonunu adalardan birinde eğlenerek değerlendirmek isteyen bir çiftiz."

"O yüzden dibime girdin demek?" diye kinayeli bir tavırla söylendiğimde başını *evet* dercesine salladı. Ardından gözlerini kısarak bütün cüretkârlığı ile konuştu. "Tabii sana yakın olmanın güzel bir şey olduğunu düşünüyor olmam da bir etken."

Aralanan dudaklarım ile şaşkınlığımı belli ederken hayrete düştüğüme emindim. Yanımdaki adamın açık sözlülüğü her defasında beni afallatıyordu. Nasıl bu kadar pervasız olabiliyordu, bilmiyordum fakat bu arsızlığı hoşuma gidiyordu.

Bizi izleyen ikiliyi fark ettiğimde bedenim alev aldı. Yanaklarımın kızardığına emindim. Karşımızda oturan yaşlı çift, yüzlerindeki gülümsemeyle birbirlerine ardından bize bakarak keyifleniyorlardı. Sanırım kendi gençliklerine tutulan bir ayna olduğumuzu düşünmek onları mutlu ediyordu. Kibar olmaya özen göstererek tebessüm ettiğimde bakışlarımı kaçırdım. Onların yaşında, birine âşık olduğumu hatta bu sevgi yoğunluğuyla evlendiğimi hayal bile edemiyordum. Özellikle bu kişinin yanımdaki adam olabilme ihtimali bile beni kahkaha krizine sokmaya yetebilirdi. Ne de olsa imkânsız şeyleri her zaman komik bulurdum.

Omzumun ardından üç bank gerimizdeki adama baktığımda gazete okuduğunu gördüm. Bizi fark etmemişti. Hatta dünya umurunda bile değildi.

"Sence hangi adaya gidiyoruz?"

Küçükken Büyükada'ya gittiğimi hatırlamasam da biliyordum. En azından annem öyle söylemişti. Bir keresinde de lisedeyken yine Büyükada'ya gitmek zorunda kalmıştım fakat benim için pek de güzel bir deneyim olmamıştı. Mayıs sıcağında kilometrelerce yürümenin sonucunda az kalsın bayılacaktım.

"Bilemiyorum ama umarım yolculuğumuz kısa sürer." Huzursuzca kıpırdandı ve bakışlarını ahşap duvarlarda dolaştırdı. "Uzun süre aynı yerde bulunmaktan hoşlanmam."

Gerildiğini belli eden ifadesine bakarken zihnime düşen jetonun gür sesi ruhumda yankılandı. Sahi, Hektor kapalı ve dar alanlardan hoşlanmıyordu. Uzun süre aynı noktada bulunmak onun için bir süre sonra kaygı ve paniğe dönüşüyordu.

Gerilmesini istemiyordum çünkü en az kırk dakikalık bir yolculuğumuz vardı.

Elimi montumun cebine atıp küçük, beyaz kutuyu çıkardım. Kapağını açarak kulaklıklardan birini kendi kulağıma iliştirdim. Diğerini ise parmaklarıma alıp yanımdaki adama döndüm. Ne yaptığımı anlamaya çalışır gibi dikkatle beni izlediğinde onu umursamadım. Küçük kulaklığı kulağına yerleştirdikten sonra önüme döndüm. Bedenimi, bedenine yanaştırıp sırtımı omzuna yasladım. Başını çevirerek bana baktığında, yüzümün yarısını görüyordu. İnce parmaklarımın arasına aldığım telefonumdan rasgele bir şarkı açtığımda kafasını eğmiş olmasından kaynaklanan yakınlığımız ile saçlarımın arasına karışan sıcak nefesini hissettim.

Çalmaya başlayan şarkıyla denize baktım. Vapurun hareket etmesiyle dalgalanan denizde beyaz köpükler meydana geliyordu. Kararan hava hayra alamet değildi. Yine de kendimi güneşli bir yaz gününde gibi huzurlu hissediyordum.

Ruhumu dolduran melodilere eşlik eden biri ince biri gür olan iki adamın sesiyle dudağımı dişleyerek şarkıyı dinlemeye devam ettim. Saniyeler geçiyor ama ben onun bakışlarını hâlâ yüzümde hissedebiliyordum. Bilinçsizce şarkıyı mırıldanmaya başladığımda Hektor da aynı anda bilmeden bana eşlik etti.

"Dağılmış kafamda biraz sen, içinde biraz ben yani soyut bir resimden hiç farkım yok."

Yüzümü kaplayan tebessüm ile başımı geriye atıp ona baktığımda dudağının kenarının kıvrıldığını gördüm. Ben şarkıyı mırıldanmaya devam ettiğimde susup dinledi. "Donup kalmışım bu şarkılarda yalnız. Gülüşlerine dalıp dalıp var olmak imkânsız."

Hektor dudaklarını araladığında sustum ve insanı hayran bırakan sesiyle dizeleri dile dökmesini izledim.

"Satırlarca yankılanır bir kadın ve şairiyim gözlerinde kaybolan bulutların."

Aynı orantıda genişleyen tebessümlerimiz ile birbirimizin gözlerinden başka bir şey fark edemez olduğumuzda, zaman durmuş gibi hissettim. Ruhuma yabancı gelen bu güzellik karşısında başımı eğip önüme döndüm ve sertçe yutkundum. Çalmaya devam eden şarkıyı dinleyerek kafamı koluna yasladım. Sert boğumlarını umursamadan dünyanın en rahat noktasındayımışım gibi gözlerimi yumduğumda derin bir nefes alıp kokusunu içime çektim.

Dün geceyi uykusuz geçirmemin ve şu anki mayhoşluğumun verdiği yetkiyle uykuya dalmadan saniyeler önce Hektor'un kalbimi titreten bir tonlamayla kulağıma fısıldadığını işittim.

"Gözlerin bir sanatmış ve Tanrım seni meleklerin küllerinden yaratmış."

En son ne zaman derin ve tatlı bir uykunun dallarında sallandığımı hatırlamıyordum. Sanırım küçük bir kızken biliyordum güzel rüyaların ne demek olduğunu çünkü büyüdükçe payıma düşen tek şey kâbuslar ve bir iki saatlik uykular olmuştu. Bu yüzden Hektor beni benliğime iyi gelen kısa uykumdan uyandırdığında, suratımı asarak doğruldum. Yanan gözlerime eklenen mayhoşluğumun yegâne sebebi oydu. Kollarında ve kokusunda kaybolup, yeni doğmuş bir bebeğin annesinin göğsünde bulduğu huzuru onda bulmuştum.

Gözlerimi ovalayarak onun yönlendirmesiyle vapurdan indiğimde neredeyse bir buçuk saattir uyuduğumu öğrendim.

Büyükada'ya gelmiştik ve feribotun içindeki kalabalık hızla adaya akın etmeye başlamıştı.

Parmaklarımı sarmalayan eli sıkıca kavrayarak sersemliğimi sonlandırmaya çalıştım. Bıraksalar günlerce uyuyabilecek gibi hissediyor oluşumu görmezden gelmeye çabalıyordum.

Vapurdan indiğimizde şapkamı düzelterek etrafa göz attım. Metrelerce ilerimizde olan adamı bulan bakışlarım kanımın kaynamasına neden oldu. Zihnim uyanışa geçerken yanımdaki adama döndüm. Kara gözlerini hedefine iliştirip kaşlarını çatmıştı. Elimi öyle sıkı kavrıyordu ki parmaklarım iç içe geçmişti.

Yolculuk boyunca onu tek başına bırakmış olmak kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Bir buçuk saat aynı şarkıyı dinleyerek ona yapışan kadına tahammül etmeye çalışmış olmalıydı.

Büyükada, yazları mükemmel bir atmosfere sahip olurdu. Rengarenk çiçeklerin süslediği ada, bir kartpostaldan fırlamış gibi gözükürdü. Şimdiyse her şey soluk ve cansızdı. Üzerimizdeki kara bulutlar, yağacak yağmurun habercisiydi.

Kâzım Abay eski bir sokağa girerek, iki yanında kalan ahşap evlerin arasından yürümeye başladığında Hektor'a bakarak mırıldandım. "Anlamıyorum, bizimi manyak ile burada mı bulaşacak?"

"Bilmiyorum ama bu saçmalık iyice canımı sıkmaya başladı."

Kesinlikle ona katılıyordum. Her araladığımız perdenin ardından başka bir bilinmezlik çıkıyordu ve bu sinir bozucuydu. İçime yerleşen kasvete tuz biber olan gökyüzünde bakışlarımı gezdirdiğimde hislerimin sesini kısmayı denedim. Alarma geçen benliğim tedirgindi. Kafamın içindeki cılız ses, bu adayı terk etmemi söylüyordu çünkü her an kıyamet kopabilir, iblisler gün yüzüne çıkabilirdi.

Önümüzden ilerleyen adama baktım ve adımlarını yavaşlattığını fark ettim. Sola dönerek gözden birkaç saniyeliğine kaybolduğunda, hızlıca ilerledik ve onu takip etmeye devam ettik. Görüş alanıma tekrar giren adam sokağın köşesinde kalan eve doğru yöneldi. Hektor durarak benim de hareket etmemi sonlandırdı. Eski, beyaz köşkün bahçesine girerek demir kapıyı ardından kapatan adamı karşılayan biri vardı. Beyaz geceliğinin eteklerini kaldırarak ağır adımlar ile ona yaklaşan kadın en az yetmiş yaşında olmalıydı.

Afalladığımı itiraf etmeliydim. Gördüklerimi anlamlandıramıyordum. Bu tablo, beklediğim şey değildi.

Yaşlı kadın, gülümseyen adama sarılarak sırtını sıvazladığında neler olduğunu çözemedim. Birbirine sarılan ikili bunun ardından eve girerek kapıyı üstlerinden örttü. Bana bir asır gibi gelen saniyelerin ardından sinir harbiyle cırladım. "Bu neydi şimdi?"

Yanımda duran adama baktığımda onun da en az benim kadar şaşkın ve öfkeli olduğunu fark ettim. Kaşlarını çatmış, gördüklerini anlamlandırmaya çalışırken başarısız olmuştu.

"Acaba daha sonra mı buluşacaklar?" diye mırıldandığımda kendi kendime teori üretiyordum.

Gökyüzündeki karanlık şiddetini artırıp bir şimşek çaktığında küfretmemek için kendimi zor tuttum. Hektor benim aksime diline değen zehri etrafa saçarak lanetler okumaya başladı ve elini elimden çekip bir o yana bir bu yana ilerledi.

"Konuşmalarını dinledim, Feray. Burada bulaşacaklarını söylediler. Bu kadın kim anlamıyorum." Sıkıntıyla homurdandı. "İşleri bildiğim yöntemle halletmeme saniyeler kaldı."

Son cümlesini kısık bir sesle mırıldanmıştı fakat ben duymuştum. Gök gürültüsüne karışan sözleri ruhumu kasvete boğdu. *Bildiğim yöntem,* derken ne demek istediğini düşünmek bile istemiyordum çünkü aklıma gelen şeyler kan ve vahşet içeriyordu.

"Şimdi ne yapacağız?"

Kollarımı göğsümde bağlayıp bir cevap istercesine kara gözlerine baktığımda karşımdaki adam put kesildi. Bakışlarını az ilerimizde bulunan eve ardından da gökyüzüne çevirdi. Yağmur her an yağabilirdi. Ayrıca ihtimalleri göz ardı edemezdik.

"Şu an buluşmamış olsalar da bu ilerleyen saatlerde görüşmeyecekleri anlamına gelmiyor. En iyisi pusuda beklemek." Bileğini saran saati kaldırdı. "Adam hareket ederse ben haberdar olurum ama yine de uzaklaşmasak iyi ederiz."

Başımı sallayarak sözlerini onayladım. Bakışlarımı etrafta dolaştırıp az ilerimizde kalan binayı fark ettim. Söylediklerini uygulayacaksak elverişli bir ortama ihtiyacımız vardı. İşaretparmağımı gördüğüm binaya doğrultup konuştum. "Şuradaki motele gidelim. Evi gören bir oda tutarsak duruma daha rahat hâkim oluruz."

Hektor başını sallayarak beni onayladı. Ondan aldığım teyit ile harekete geçtiğimde çiseleyen yağmur şapkamı düzeltmeme neden oldu.

Her an adada mahsur kalabilirdik.

Ben önden Hektor ardımdan motele girdiğimizde lobide bekleyen kalabalığı fark etmek dumura uğramamı sağladı. Cumartesi günlerini adada geçirmek isteyen insanların çoğu, yağmur yüzünden bu dileklerini gerçekleştiremeyeceklerini anlayarak bir yere barınma ihtiyacı hissetmişti. Çevremizdeki diğer motel veya otellerde de durum aynı olmalıydı. Hektor hissettiği öfkeyle söylenip resepsiyona doğru ilerlediğinde bileğimi sıkıca kavrayarak beni de peşinden çekiştirdi.

Kalabalığı yararak ilerleyip görevlinin karşısına dikildiğimizde soluk soluğa kalmıştım. Bastıran yağmur camlara vurarak herkesin tedirginleşmesine neden oluyordu. Gerçek bir arbede yaşanmak üzereydi ve Hektor öfke kontrolünü sağlayamayacak kadar çıldırma aşamasındaydı. Sanırım bugünün gidişatından oldukça şikâyetçiydi.

Hektor resepsiyonun gri tezgâhının üstünde duran küçük zile haddinden fazla sert vurdu.

"Merhaba. Hoş geldiniz," diye mırıldanan görevlinin tedirgin halini yadırgayamadım. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ön cepheye bakan odalarınızdan birini istiyorum."

Hektor'un sözleriyle adam başını sallayarak önünde duran bilgisayarına yöneldi. Sistemi tarayarak uygun bir oda bulduğunda bize bakmadan konuştu. "Kaç gece kalacaksınız?"

"Bir gece."

"Elimde istediğiniz gibi bir oda var." Görevli yüzüne yerleşen tebessüm ile önce bana ardından Hektor'a baktı. "Kimliklerinizi ya da aile cüzdanınızı alabilir miyim?"

Kaşlarımı çatarak çemkirdim. "Aile cüzdanı mı? Beyefendi kaçıncı yüzyılda yaşıyoruz biz?"

"İsyanınızda haklısınız, efendim fakat bizim prosedürümüz bu şekilde."

Hektor sinirle tebessüm edip bakışlarını kaçırdığında ardındaki camın ötesinde belirip kaybolan şimşek öfkesinin nişanesi gibiydi. Karanlığımı aydınlatan şey ise siyaha çalan gözlerine işleyen ateşten kaynaklanıyordu. Her an aramızda

birkaç santim mesafe olan adamın yakasına yapışarak soluğunu kesebilirdi. Bu kaosu önlemeye çalışarak kontrolü ele geçirdiğimde yüzüme tatlı bir tebessüm iliştirdim. "Anlıyorum fakat şu an ekstrem bir durumun içerisindeyiz. Normalde adada konaklamayacaktık ama yağmur yüzünden mecbur kaldık."

Görevli başını sallayarak beni anladığını belirtti. "Haklısınız efendim. Yine de elimden başka bir şey gelmez."

Hektor öne atıldığında korkum beni ele geçirdi. Bedenimi, bedenine siper ederek onu ardıma aldığımda gerileyen görevliye baktım.

"Beyefendi, gördüğünüz üzere benim minik kelebeğim, canım sevgilim öfkeli bir adam."

Omzumun ardından Hektor'a baktığımda put kesilen bedenine eklenen şaşkın bakışları kahkaha atmak istememe neden oldu. Sözlerim onun feleğini şaşırtmıştı. Sanki benim sesimde hayat bulan kelimeler, onun öfkesinin bir balon gibi söndüren iğnenin keskin ucuydu.

Görevli başını sallayarak sözlerimi onayladığında, sertçe yutkundu.

"Bu yüzden bize yardımcı olun." Lobide bekleyen diğer insanları işaret ettim. "Diğerlerini de bekletmeyelim."

Görevli, ardımda bekleyen adama baktı. Parmaklarımı doladığım eli sıkarak sakin kalmasını rica ettim. İç geçiren ve arkamda bir dağ gibi dikilen adamdan gözlerini çeken görevlinin bakışları tekrar beni buldu. Saniyeler içinde yirmi sekiz numaralı anahtarı bana uzattığında omuzlarını düşürmüştü. Yüzümü kaplayan gülümsemeyle anahtarı aldım ve elini tuttuğum adamı peşimden sürükleyerek ilerledim.

"Minik kelebeğin, öyle mi?"

Bedenini, bedenimin üstüne eğerek konuşan adamın gür sesi içimi kıpırdattı. Tenime değen sıcak nefesiyle tebessüm ettiğimde başımı geriye atarak ona baktım. Kara gözlerine odaklanıp mırıldandım. "Pek minik olduğun söylenemez ama neyse."

Karşımızda kalan asansörü teğet geçtim ve onu da peşimden sürükleyerek merdivenlere yöneldim. Basamakları tırmanmaya başladığım sırada parmaklarımı geriye çekerek temasımızı sonlandırdım. Derin bir nefes alarak ikinci katın koridorunda adımladım. Sıkıca kavradığım anahtara ardından kapıların üstünde yazan numaralara baktım. Koridorun sonunda kalan yirmi sekiz numaralı odanın önünde durduğumda anahtarı yuvasına yerleştirerek ahşap kapıyı açtım.

Temiz kokan odaya adımlayarak etrafa göz gezdirdim. Küçük odanın sol tarafında büyük, çift kişilik bir yatak vardı. Hemen karşısındaysa eski tüplü televizyonun üzerinde durduğu bir komodin. Yıpranmış, rengi solmuş halının üstünde adımladım. Büyük camın önüne yerleştirilmiş olan iki tane tekli koltuğun arasından geçerek soluk gri perdeyi araladım. Camı süsleyen yağmur

damlaları görüşümü bulanıklaştırsa da Kâzım Abay'ın dakikalar önce içine girdiği ev manzaramdaydı.

"Oda işimizi görür," diye mırıldandım perdeyi kapatırken. "Ama hava koşulu için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Yağmur yağmaya devam ederse randevuları iptal olabilir."

Ardıma döndüğümde dibimde duran adam ile geriye sıçradım. Kalçam pencerenin altındaki mermer çıkıntıya çarptığında dudaklarım aralandı.

Hektor ellerini pantolonunun cebine iliştirmiş, kapüşonunu çıkararak yüzünü gözler önüne sermişti. Eve bakan kara gözlerini bana çevirdiğinde, dudaklarımı birbirine bastırarak yutkundum. Çakan şimşek loş odayı aydınlatıp, dibimdeki adamın beyaz tenini ikiye bölüyor gibi üzerinde bir yansıma yarattı.

"Gerçekten ilk defa birini takip ettiğine emin misin?" Dudağının kenarı kıvrıldığında alaycı bir tebessümle bana baktı. "Deneyimli gibi duruyorsun."

"Çok fazla suç temalı dizi izlerim."

Yanından geçip gittiğimde odanın içinde hızla ilerledim. Yağmurun da etkisiyle erkenden kararan hava, içinde bulunduğum mekânı dakikaların ardından karanlığa boğacaktı. Bunun olmasına müsaade edemezdim zira fobim yüzünden panik atak geçirmek istemiyordum. Kapının yanında duran düğmeye basıp sarı ışığın odanın içine dolmasını sağladım.

Hektor üzerindeki ceketi çıkarıp yatağın üstüne attığında onu izledim. Kollarını sıyırarak yeşil damarlarla döşenmiş tenini ortaya serdiğinde odanın köşesinde kalan mini dolaba yöneldi. Kapağı açıp içindeki abur cuburları ve soğuk kahveleri çıkardığında, kendi montumun fermuarını indirerek adımladım. Montumu çıkartıp onunkinin yanına bıraktım ve ıslanan saçlarıma parmaklarımı sararak nemini almaya çalıştım.

Hektor elindekileri tekli koltukların arasında duran sehpaya bıraktıktan sonra koltuklardan birini ters çevirdi. Sırtını odaya, yüzünü ise Kâzım Abay'ın içinde bulunduğu eve yöneltmişti. Arkasına yaslanıp bacaklarını uzattığında postallarının topuklarını mermer çıkıntıya yasladı. Yanına giderek koltuğu çevirdim ve onun gibi yüzümü karşımızdaki eve vererek oturdum. Arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attığımda dolap çalışmadığı için sıcak olan teneke kutudaki kahvelerden birini aldım.

"Sen sever misin?" diye sordum. Teneke kutunun ağzını açıp ona baktığımda kaşlarını çattığını fark ettim. Soruma bir açıklık getirerek başımı koltuğa yasladım. "Suç temalı dizileri, sever misin?"

"Bizim hayatımız dizi olmuş, Feray." Dudağının kenarında filizlenen tebessüm kanımı dondurdu. Ürpertici bir ifade yüzünü kaplamıştı. "Her an eli testere tutan bir manyak odaya dalıp bizi iki parçaya bölebilir."

"Aman ne komik. Seninle sohbet etmeye çalışanda kabahat."

Sehpanın üstünde duran poşeti açıp üçgen şeklindeki turuncu cipslerden birini ağzıma sıkıştırdığımda, bacağımı sallayarak gözlerimi kaçırdım.

"Daha önce Büyükada'ya gelmiş miydin?"

Sorusuyla yutkundum. Küçüklüğüm ile ilgili anımsadığım detaylar azdı ve bunların herhangi birinde adaya dair iz yoktu. Yine de annemin sarf ettiği sözleri anımsayabiliyordum. Bana bir keresinde Büyükada'yı çok sevdiğini ve ben küçükken buraya geldiğimizi söylemişti.

"Evet, lisedeyken bir kez."

"O kadar mı?" diye merakla mırıldandığında bakışlarımızı buluşturdum.

Gözlerini kısarak beni sorgulaması afallamama neden oldu. Hatırlamadığım ilk seferimi dile dökme gereği duymayarak sorusunu yanıtlamamın ne gibi bir şaşırtıcı yanı olabilirdi? Eğer başka bir cevabım olsaydı ona söylerdim. Hem bunda bu kadar inanamayacak ne vardı?

"Evet." Ağzıma bir cips atıp yuttuktan sonra aynı soruyu ona yönlendirdim. "Sen daha önce gelmiş miydin?"

Gözlerini kaçırarak gökyüzüne baktı. İfadesi çelikten farksızdı. Sorumu yanıtsız bırakarak sessizliğe büründüğünde sükûnetine anlam veremedim. Bazen benim bilmediğim bir dil konuşuyor, algılayamadığım bir noktanın üstünde geziniyor gibi hissediyordum. Bu tutumunun kaynağı neydi, bilmiyordum lâkin beni rahatsız ettiği barizdi.

Bakışlarımı kaçırarak derin bir nefes aldığımda etrafa baktım. Köşede duran büyük evin ışıkları yanıktı. Kâzım Abay hâlâ o evdeydi. Belki de saatlerce bu koltukta otururak onu bekleyebileceğimiz kafama dank ettiğinde bakışlarımı karanlık gökyüzüne çevirdim. Bu adaya ergenken geldiğimde beni sarmalayan düşünceyi anımsamak tebessüm etmeme neden oldu. O zamanlar ne denli çocukça fikirlere ev sahipliği yaptığımı bilmezdim. Şimdi geriye bakınca daha net görüyordum, şimdiki halime nazaran fazlasıyla hayalperest biriydim.

"Küçükken hiç kendini bir masalın içinde hayal ettin mi?"

Dudaklarımdan kayıp giden kelimeler ile katran karası gözlerini bana çeviren adama bakmadım. Yıllar öncesinde kalan benliğimin yansımasını incelemekle meşguldüm. Onun düşüncelerini hatırlamak bana tuhaf geliyordu. Dudağımın kenarındaki tebessüm titrediğinde ince sesim odayı doldurmaya devam etti.

"Ben var olmayan ülkeye gitmek isterdim."

Küçüklüğüme dair pek bir şey hatırlamam ama babamın anlattığı hikâyeleri bir kez bile unutmadım. En sevdiğim ve defalarca anlatmasına neden olduğum masal ise Peter Pan'dı. Yeşil renkli kıyafeti ve haylaz tavırlarıyla uzak bir adada yaşayan çocuğun varlığı beni neşelendirirdi. Arkadaşlarının ve onun maceralarını dinlemeyi severdim.

"Bu adayı ilk kez gördüğümde kendi var olmayan ülkemi bulduğumu hissetmiştim," diyerek mırıldandığımda tebessümüm genişledi. "Tuhaftır ama burası bana anlamsız bir aşinalık vermişti. Sanki beni buraya çeken bir güç vardı."

"Var olmayan ülke, büyümek istemeyen çocukların yaşadığı yer. Geçmişini bu denli seviyor musun?" Tek kaşı kalktı. "Hiç büyümek istemeyecek kadar?"

Mazi benim için Pandora'nın Kutusu'ndan farksızdı.

Kilidini açamıyor, mührü kıramıyordum.

Gözlerine bakarken hissettiğim mayhoşluk anlatmak istememi sağladı. Ona çocukluğumu anımsayamadığımı söylemek istedim. Ailemden koparılıp alıkoyulduğum o dört günün bende yarattığı tahribat yüzünden hafızamın kendine ket vurduğunu anlatmak istedim. Fakat bunu yapamazdım. Ona böyle bir koz veremezdim.

Sırrım benim en büyük yaramdı.

Bakışlarımı kaçırarak sessiz kaldım. Az önce onun yaptığı gibi soruyu pas geçerek içime kapandım.

Bazı şeyler anlatılamıyordu. İnsan en derininde sakladığı acısını gün yüzüne kolaylıkla çıkaramıyordu. Ben de Peter Pan gibi sorumluluk almaktan çekiniyor, sonsuza dek saklandığım o var olmayan ülkede fani hazlar ile zamanımı öldürmek istiyordum.

"Dikkatli ol."

Tok sesinde hayat bulan uyarısıyla ona baktım.

"Kaptan Hook, kancasını sana geçirirse bir daha kaçmaya çalıştığın o gerçekliğe dönemez ve sonsuza dek uyumak zorunda kalabilirsin."

İşittiğim sözler tebessüm etmeme neden oldu. Hektor beni görüyor, bir şeyler sakladığımı anlayabiliyordu. Doğru söylüyordu, ben gerçeklerden kaçıyordum. Bunu istemsizce yapıyor, bazen bu durumdan şikâyet ediyor fakat çoğu zaman ise minnet duyuyordum. Yüzümdeki maskeyi görüyor ve onun ardına bakmak istiyordu ama anlamalıydı, karanlığıma ışık tutmaya çalıştığı her an karşılaşabileceği tek şey büyük bir gölgeydi.

Omuzlarımı silktim. "Kâbus görmediğim sürece sorun değil."

Aldığı cevap ile dudağının kenarı kıvrıldı.

Önüme dönüp karşımdaki eve baktım. Her şey son derece normal ve sıradan gözüküyordu.

Su içme ihtiyacı hissederek yerimden kalktığımda doğruca odanın köşesinde kalan buzdolabına yöneldim. Attığım dört adımın ardından olduğum yere çakılıp kaldım. Gözümün önüne inen karanlık, nefesimi kesti. Çakan şimşeğin ardında bıraktığı gürültüye eşlik eden küçük ışık demeti saniyelik bir zaman diliminde önümü aydınlattığında soluklandım.

Elektriklerin gitmesiyle karanlığa gömülen dünyam, bütün hücrelerimi alarma geçirdi. Bir heykele dönen bedenimi hareket ettiremiyor, aralanan dudaklarımı kapatamıyordum.

"Feray, sakin ol."

Uyarı dolu sesini işittiğimde zihnime hapsoldum. Hektor'un hareket ettiğini, karanlığın içinde beni bulmaya çalıştığını duyabiliyordum. Ona yardımcı olacak bir sinyal göndermek, yerimi belli ederek bir şey söylemek ya da en basitinden nefes alıp vererek onu kendime çekmek istedim fakat yapamadım.

Titremeye başlayan vücudum her şeyin ötesine geçti.

Müzayede gününü anımsadım. O gün karanlıktan korktuğumu nasıl anladığını düşünmüş fakat buna bir yanıt bulamamıştım. Şimdi de aynısı olmuştu. Elektrik gittiği gibi bana seslenmişti çünkü karanlığın en büyük korkum olduğunu biliyordu.

Aniden belime sarılan kollar ile titrek bir nefes dudaklarımdan kayıp gittiğinde, sırtımı göğsüne yaslayarak ona sığındım.

Kolları bedenimi ele geçirip güçlü ve kudretli dokunuşları beni esir etti. Bedenini bedenimin üstüne eğerek sıcaklığını tenime aşıladı. Titrememem üşüyor olmamdan kaynaklanmasa da onun yakınlığının verdiği ateşe kendimi bıraktım. Gözlerimi yumarak kokusunu içime çektiğimde derin bir nefes almış oldum.

"Elektrikler birazdan gelir." Sesi vücudumu zelzeleye uğrattı. "Mum yakmamı ister misin?"

Bedenini benden çekecek gibi olmasıyla parmaklarımı kollarına geçirip başımı iki yana salladım. Uzaklaşmasını istemiyordum. Birkaç saniyeliğine bile benden ayrılırsa tekrar nefes alamaz hale gelirdim.

"Sadece kıpırdama." Titreyen sesimde hayat bulan sözler ile kollarını bana daha sıkı dolayan adam beni telkin etti. "Buradayım, hiçbir yere gitmiyorum."

Saçlarımın arasında nüfuz eden sıcak nefesini hissetmek, benliğimin buz tutmuş salkımlarını eritti.

"Karanlıktan korktuğumu nereden biliyorsun?"

Zar zor kurabildiğim cümleyle sırtımı gövdesine bastırdığımda göğüskafesini yarıp kalbine değmek ister gibi bir halim vardı. Titreyen parmaklarımı dizginleyebilmek için tırnaklarımı koluna geçirdim. Tenine iz bırakıyordum. Bunu yapmamam gerekirdi lâkin kendime engel olamayacak kadar bitap bir haldeydim. Kulağıma doğru fısıldadığında başımı geriye atarak adeta acıyla kıvranmamak için kendimi zor tuttum.

"İnsanın kendine ait zayıf bir noktası olunca diğer insanlarınkini de rahatlıkla görebilir hale geliyor."

Boğazım düğümlendi.

Kapalı ve küçük alanlardan ne denli nefret ettiğini anımsadım. Bu yüzden genelde merdivenleri kullanıyordu. Onunla otelde asansöre bindiğimizde put kesilmişti. Benim karanlıktan korktuğum gibi o da kapalı alanlardan korkuyordu. Sanırım haklıydı. İnsanın kendi yarası olduğunda bir başkasının acısını görmesi de kolaylaşıyordu.

Gözlerimi aralayarak karanlığa baktığımda titremem şiddetlendi. Saniyeler geçmişti fakat hâlâ dünyam aydınlanmamıştı. Süre uzadıkça benim nefesim kesiliyor, zihnimde bir kaos meydana geliyordu.

Kafamın içinde bir ses vardı.

Küçük bir kız çocuğunun ağıt yaktığını işitiyordum.

Bağırıyor, hissettiği acıyla ağlıyordu.

Korkuyordu.

Sanki gördüğü ya da duyduğu bir şey onu öylesine ürkütmüştü ki yardım isteyerek çırpınıyordu. Küçük kızın ağlama sesi arttıkça ben gerçek dünyadan soyutlanıyordum. Delirdiğimi düşünmemi sağlayan seslerin şiddeti beni ve zihnimi parçalara ayırıyordu.

"Feray, beni duyuyor musun?"

Hektor'un sesi bile bana yardım edemiyordu. Titrememin şiddeti arttığında dizlerimin bağı çözüldü. Bedenim sıvı olup aktı ve beni sarmalayan kollar düşmemi engelledi. Beni öyle sıkı kavramıştı ki bir an tenim sızladı. Ani bir hareketle bedenimi ona doğru çeviren adamın simasını seçebiliyordum. Karanlığa rağmen ezberlemiş olduğum yüz hatlarına bakarak, krize girmemek için direndim ama sesler artıyordu.

Gaipten gelen bir acı vardı.

O tarifsiz azap beni katlediyordu.

Küçük kızın ağlaması, mümkünmüş gibi şiddetini artırdığında çığlık atmak istedim. Bedenimin her zerresi kasılıyor, darbe yiyormuşçasına acıyordu.

Hektor yanağımı okşadı. Başparmağı nazikçe tenimi kutsadığında zihnimin çatlaklıklarından akan kanlar eline döküldü.

"Yıldızları düşün, güzelim," dedi. "Gökyüzünü hayal et."

Yıldızlar.

Parlak, göz alıcı yıldızlar.

Gecenin içinde parlayan yıldızlar.

Güzelliklerini sergileyebilmek için karanlığa ihtiyaç duyan yıldızlar.

Küçük bir kızken cebimde bulduğum çöp poşetinden yapılmış yıldız origamisi kadar güzel olan yıldızları düşünmeye başladım. Karanlık gökyüzünü aydınlatıyorlar, siyahın içine renk katıyorlardı. En karanlık anlarda bile varlıklarını koruyorlardı. Yol gösteriyor, kaçış haritası çiziyorlardı.

Titrek bir nefes dudaklarımdan kayıp gittiğinde titrememin şiddeti azaldı. Zihnimin karanlık tavanında parlayan yıldızlar, beni sakinleştiriyordu.

"Güzeller, değil mi?" diye sordu sesindeki endişeyle konuşan adam. "Unutma, onları görmek için karanlığa katlanman gerek."

Bir an için, o küçük saniyelik dilimde Hektor'un sesinde hayat bulan cümleleri daha önce duyduğumu sandım. Küçük bir oğlanın sesinde hayat bulan bu kelimeleri anımsayabiliyordum. Derinlerde, oldukça derinlerde kalan bir anımı hatırlıyor gibi hissettiğim o anda gözümün önüne örtülen siyah perde kalktı.

Aniden her şey yitip gitmiş, anımsadığım her neyse yerini koca bir boşluğa bırakmıştı.

Aydınlanan oda bana görüşümü geri kazandırdığında kollarının arasında can çekiştiğim adamın kara gözlerine tutundum. Ardı ardına aldığım soluklarım ile dönen başımı umursamadan endişeyle parlayan bakışlarını izledim. Hektor'un mimiksiz suratında ve boş bakan gözlerinde ilk defa bir duygu böylesine bariz ve netti.

Ben korkuyu nerede görsem tanırdım ve elleri arasında minicik kaldığım bu adam, benim için korkmuştu.

"İyi misin?" Avucunun içini yanağıma bastırarak başparmağıyla tenimi okşadığında, dudağıma kayan dokunuşlarıyla iç geçirdim. Başımı hafifçe sallayarak mırıldandım. "İyiyim."

Kalbim deli gibi atıyor, kanım kaynıyordu. Tarifsiz bir ıstırap beni meskeni altına almıştı. Gözümün önünde uçuşan taneler başımı döndürdü. Boğazım sahra çölü misali kurumuştu. Bakışlarımı kilitlenen ellerime indirdiğimde tırnaklarımı geçirdiğim kolun üstünde yarattığım tahribatı fark etmek kendime kızmamı sağladı. Ellerimi kolundan uzaklaştırarak doğrulmaya çalıştım. Belimi kavrayan adam bana yardım etti. Bir tüy misali tek eliyle beni kaldırıp, ayaklarımı yerden kestiğinde neye uğradığımı şaşırdım.

Saniyeler içinde yatağın üstündeydim.

Hissettiğim şok duygusuyla ona baktığımda gözlerini yüzümde gezdirdi. İyi olduğuma emin olmak ister gibiydi.

Titreyen parmaklarımı bileğime geçirerek küçük yıldız dövmemi okşamaya başladığımda derin bir nefes aldım. Hektor'un bakışları anında o noktaya döndü. Dövmemi ve parmaklarımı fark ederek dudağının kenarını kıvırdığında, hoşuna giden şeyin ne olduğunu idrak edemeyecek kadar afallamış bir haldeydim.

Geriye çekilip buzdolabına ilerledi. Dolaptan bir şişe su alıp tekrar yanıma geldiğinde, önümde diz çöktü. Şişenin kapağını açıp suyu bana uzattı ve ben tenine bıraktığım izlere baktım. Canının yandığını düşünmek yüzümü ekşitmeme neden oldu. "Özür dilerim," diye mırıldandığım sırada parmaklarımı izlerde dolaştırdım.

Teni bir kadifeydi. Parmak uçlarım ise ateş.

Gözlerine yerleşen azap karşısında temasımızı sonlandırdım.

Şişeyi alıp suyu yudumladığımda çalan kapıyla kaşlarım çatıldı. Hektor önümden çekilip öfkeli bir tavırla odanın kapısına ilerlediğinde gözlerimi üstünden çekemedim. Kapıyı açıp servis tepsisiyle bırakılan tabağı aldı ve bakışlarını koridorda dolaştırdı. Kapıyı ardından kapatıp bana doğru adımladığında, mandalinaların üstüne yerleştirilmiş kartı alarak yazılanı okudu.

"Motel müdüründen. Kesinti için af diliyorlar."

Tabağı yanımdaki boşluğa bırakıp kartı buruşturduğunda, öfkesinin nedenini ve sebebini anlayamadım. Önce mandalinalara ardından da ona bakarken kendime gelebildiğimi fark ettim. Titremem sonlanmış, kalbim az da olsa normal ritmine geri dönmeye başlamıştı. Soyulmuş ve dilimlere ayrılmış mandalinalardan iki tane alıp ayaklandığımda tebessüm ettim. Karşısına dikildiğim adam hiçbir şey olmamış gibi gülüyor olmamı garipsediğinde ona yanaştım. Çaresiz ve aciz gözüktüğüm anların üstünü örtmeye çalışarak hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştım.

"Mandalina sever misin?" diye sordum ince bir sesle. "Ben bayılırım. En sevdiğim meyvedir."

Beni sakinleştiren mandalina kokusunu içime çektiğim sırada Hektor şaşırtıcı bir şekilde sorumu yanıtladı.

Aldığım cevaba karşılık afalladım.

"Benim de."

Ortak bir zevki paylaşıyor olmamız nedensizce hoşuma gitmişti. Bunu kutlamak ister gibi mandalina dilimlerinden birini onun dudaklarına diğerini de kendi dudaklarıma yasladım. Kaşlarını çatarak *ne yapıyorsun* der gibi bakışlarıyla hareketimi sorguladığında tebessümümü genişletmekle yetindim. İnatçılığıma iç geçirerek dudaklarını araladığında, aynısını ben de yaptım. Mandalina dilimini ağzına iliştirdiğimde parmak uçlarımı yakan dudakları mantığımın şalterini indirdi. Hektor ile aynı anda mandalinayı ağzıma attım ve meyveye dişlerimi geçirmemle sendeledim. Karşımdaki adam da benim gibi ağzının içinde parçalara ayrılarak ekşi sıvısını damağına bulaştıran meyvenin tadını garipsemiş olmalıydı. Boğazımdan kayıp giden sıvıyla yutkunduğumda Hektor'un âdemelmasının oynadığını gördüm.

Acı bir tat boğazımı yaktı ve bedenim bir balon gibi söndü.

Hektor'un küfrettiğini işittim. Sendeleyerek gerilediğimde karşımdaki adam yatağın üstünde duran tabağa yöneldi.

Görüşüm bulanıklaşırken dilim kilitlendi. Bedenim pamuk misali yumuşamış, algılarım kapanmaya yüz tutmuştu. Saniyeler birbirinin üstüne devrilememişti ki ben yeri boyladım. Boylu boyunca uzandığım zeminde gözlerimi kapatmamak için direnirken Hektor'u gördüm. Yıkılmamak için kendini zor tutuyor, telefonunu çıkarmış bir şeyler yapmaya çalışıyordu.

Benim için ise bambaşkaydı.

Karanlık kapımı çalıyordu ve onu içeri almaktan öte bir seçeneğim yoktu.

KOD ADI: SIRLARIN EFENDİSİ

"Bütün doğruları kendine saklayan kişi,
en çok yalan söyleyen insandır."

Karanlığın içinde parlayan yıldızlar bir ok misali şekillenmişti. İşaret ettikleri yöne baktığımda geçmişimin izleri aydınlandı. Gaipten geldiğini düşünmeme neden olan sesleri ayırt edemiyordum. Kahkahalar ile gülen iki çocuğun koşuşturması, puslu zihnimde belirip yok oldu. Bir ağacın etrafında dönüp duruyorlar, gün ışığının altında parıldıyorlardı. Gülüşlerinde saklı kalan neşe daha önce aşina olmadığım bir güzelliğe sahipti. Azalan desibellerinin yerini ağır bir koku aldı. Başıma şiddetli bir ağrının saplanmasına neden olan medikal kokuyla yüzümü ekşitmeye çalıştığımda vücudumun kaskatı kesildiğini fark ettim.

Sırtım sert bir zemindeydi. Tenimi dağlayan soğuk içimi yakıyor, üşümek dışında elimden bir şey gelmiyordu.

Parmaklarımı kıpırdatarak bilincimi uyandırmayı denedim. Zamanın küllerinden doğuyor gibi yavaşça kendime gelmeye çalıştım. Zihnim derin bir uykunun dallarından sarkarak yere çakıldığında, bedenimdeki ağrı keskin bir hal aldı. Sıktığım dişlerim çenemi ağrıtıyor, adlandıramadığım o koku midemi bulandırıyordu. Kirpiklerimin uçlarına ağır kütleler bağlanmış gibi hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum. Öyle ki gözlerimi açmak benim için bir tür işkenceydi.

Hareket etmek canımı acıttı ve bir mırıltı dudaklarımdan kayıp gitti. Gözlerimi aralayarak nefes aldığımda neler olduğunu anlayamadım.

Kalbimin ritmini değiştiren görüntü, göğüskafesimin ikiye ayrılmasına neden oldu. Eski tavanda dolaşan bakışlarım ile kaşlarımı çattım. Boyası dağılmış, rutubete kurban gitmiş tavan cılız bir ışık ile yarım yamalak aydınlanıyordu. Bana yabancı gelen bu görüntüyle endişe kavramının vücut bulmuş haline büründüm. Boğazımdaki düğümü yok etmek istercesine yutkunup doğrulmaya çalıştığımda gerçekten zeminde yatıyor olduğumu fark ettim. Kırık eski ahşaplarda dolaşan bakışlarım buğuluydu. Oturur pozisyona gelmem başımdaki ağrıyı güçlendirmişti. Öylesine sersem gibi hissediyordum ki düşüncelerim birbirine girmişti.

Endişe duyguma eşlik eden korku gördüklerimden kaynaklanıyordu.

Gözlerimi içinde bulunduğum mekânda dolaştırdım. Duvara asılmış olan kırmızı led ışıklar ve mumlarla aydınlanan bodrum katı fazlasıyla havasızdı.

Eski ahşaplar kendinden geçmiş, yarısı kırılmıştı. Duvarların boyaları dökülmüş, rutubet onları ele geçirmişti. Etrafta doğru düzgün tek bir eşya yoktu. Az ilerimdeki merdivenlere kaydı bakışlarım. Birkaç basamağı kırılmış, korkuluklarında büyük hasarlar oluşmuştu.

Nerede olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum fakat bir korku filminin içinde sıkışıp kaldığıma emindim.

Zihnim uyandıkça hissettiğim endişenin yoğunluğu arşa tırmandı. Kalbim göğsümü yarıp avuçlarımın içine düşecek gibi şiddetle atıyordu. Hızla etrafıma bakıp omzumun ardından geriye döndüğümde tanıdık bir simayla karşılaştım. Dudaklarımın arasından kayan nidayla titreyen ve buz kesilen bedenimi hareket ettirdim.

Duvarın dibinde olan adam saniyeler önce benim olduğum konumdaydı, baygındı.

Sırtı gri duvara yaslanmış, kırmızı ışık yüzünü gölgelemişti. Heybetli bedeni salınmış, bacakları yere uzanmıştı. Avuç içlerimi soğuk zemine bastırarak doğrulmaya çalıştığımda başımdaki ağrı beni engelledi. Kesik nefeslerime yaverlik eden telaşım ile tekrar yerimden kalkmayı denedim. Dizlerimin üstüne ağırlığımı vererek Hektor'a doğru adeta süründüğümde adını haykırdım.

Beni duyamayacak kadar ağır bir uykunun kollarında olduğunu fark etmek korkumu harladı. Yanma ilişerek avuçlarımı göğsüne bastırdım. Stabil bir hızla atan kalbini hissetmek iç geçirmeme neden oldu. Her daim sıcak olan teni soğumuştu. Hareket etmiyor, sadece nefes alıp veriyordu. Derin bir uykuda olmasına rağmen kaşlarını çatmıştı. Bakışlarımı yüzünde dolaştırarak onu nasıl kendine getirebileceğimi düşündüm.

Titreyen parmaklarımı yanağına yerleştirerek diğer elimle kazağını kavradım ve onu sarstım.

Bedenimdeki bütün gücün çekilmiş olması beni engelledi. Onu kıpırdatamadığımı fark ettiğimde yanağına hafifçe vurmaya başladım. "Hektor, uyanman gerek," diye mırıldandığımda etrafa göz attım. Sesim çıkmıyor, konuşmaya çalıştıkça boğazım yanıyordu. Tetikte olmam gerektiğini hissediyordum zira altıncı hissim çığlık atıyordu. "Hektor."

Gözlerimi güzel yüzünden dolaştırdığımda yorulan parmaklarımı boynuna düşürüp şah damarının üstüne avuç içimi yerleştirdim. Kendimi öylesine bitap hissediyordum ki aklımı çıkarıp bir köşeye bırakmış gibiydim.

Nasıl, ne zaman bu ücra bodruma gelmiştik?

Kim, neden buna sebep olmuştu?

Bayıldığımı anımsıyordum.

Ağzımda dağılan mandalinanın acı tadı hâlâ damağımdaydı.

Benim elimden gelen zehri sorgusuz ve bilinçsiz bir şekilde yiyen adama baktığımda, omuzlarımı düşürdüm. Diline değen meyvede bir sorun olduğunu

anında anlamış ve telefonuna yönelmişti fakat hızlı davranamamış olmalıydı çünkü yediğimiz o meyvenin içine enjekte edilen her neyse beni saniyesinde yere devirmişti. Bünyemin kuvvetli olduğunu bildiğimden o sıvının şiddetinin gücünü azımsayamıyordum.

Avucumun altında atan damarını hissettiğim adam da ne kadar direnirse direnşin bayılmış olmalıydı. Merak ettiğim nokta ise gözlerini yummadan önce birine yardıma ihtiyacımız olduğunu haber edip edemediğiydi.

Ona doğru eğilip tekrar yakasına yapıştığımda beklemediğim bir hız ile doğrulup parmaklarını boğazıma geçirdi. Anında kesilen nefesimle irileşen gözlerimi, onun katran karası bakışlarıyla buluşturdum.

Öfkesine eşlik eden duygu, bilinçsizlikti.

Neler olduğunu kavrayamamış, kötü bir kâbustan uyanmış gibi celallenmişti. Saniyeler içinde bakışlarını yüzümde dolaştırıp beni fark ettiğinde, parmaklarını çekerek ona doğru düşmeme neden oldu. Ciğerlerime akın eden oksijen ile öksürmeye başladım.

"Ge... Feray."

Sersemlemiş sesinde tökezleyen kelimeleri kulaklarımı tırmaladı.

"Ben... Bir an... Seni başkası zannettim."

Gevelediği son cümlesini zar zor duyduğumda aramıza mesafe koyarak başımı geriye attım ve parmaklarımı acıyan boynuma bastırarak soluklandım. Beni kim sanmıştı da nefesimi kesme ihtiyacı hissetmişti bilmiyordum fakat şu an umurumda bile değildi. Tek derdim bir an önce kendine gelmesi ve içine düştüğümüz bu bataklıktan çıkmaktı. Boynuma sarılarak adrenalin hormonunu tetiklemesi işime gelmişti çünkü zihnim şu an hiç olmadığı kadar ayık ve kendindeydi. Sersemliğim sonlanmış, bilincim uyanmıştı.

Hektor doğrularak etrafa baktığında kaşlarını mümkünmüş gibi daha çok çattı. Okkalı bir küfür güzel dudaklarından kayıp gittiğinde, parmaklarımı doladığım boynumdan çektim. Sinirle homurdanıp ellerini birer yumruk haline getirdi ve daha çok kendiyle konuşur gibi mırıldandı.

"Mandalina."

Parçaları birleştirmesi için ona zaman tanıdım. Nefes alış verişim düzene girdiğinde ayağa kalkarak hissettiğim endişeyi sesime yansıttım. "Evet, biri bizi mandalinanın içine enjekte ettiği şeyle bayıltıp buraya getirdi." Kırmızı ışıkların süslediği duvarlara baktım. Üşüdüğümü hissederek kazağımın kollarını avuç içlerime çektim. "Burasının neresi olduğu ise büyük bir soru işareti."

Hektor yanıma dikilip, kararan bakışlarını etrafta dolaştırmayı sonlandırdığında diline bir kilit vurdu. Kasılan çenesiyle bir noktaya odaklanarak düşüncelerine daldığında, neden böylesine sessizleştiğine anlam veremedim. Şu an sükûnetine sığınmasının sırası değildi. Bir an önce buradan gitmeliydik aksi takdirde kafayı yerdim.

"Kâzım Abay..." diye mırıldandığımda dönerek dibimde duran adama baktım. Kırmızı ışıklar beyaz tenini kutsuyordu. "Bizi buraya o getirmiş olmalı. O ruh hastası ve Kâzım bizi tuzağa düşürdü. Senin gözünün onların üstünde olduğunu biliyorlardı. Bize yem atıp istedikleri konuma gelmemizi sağladılar ve ikimizi de bayıltıp bu tabutun içine koydular."

Eski ve dökülmeye yüz tutmuş bodrum katından çıkmamızın tek yolu olan karşımdaki kırık basamaklara baktım. Görüntüsü insanı ürpertiyor, hareket etmek istememe neden oluyordu.

Hektor'un dudakları aralandığında tok sesini işittim. "Mantıklı."

"İyi ama neresi burası?"

"Fark eder mi?"

Beni titreten bir soğukluk ile zikrettiği sorusu karşısında olduğum yerde donakaldım. Öfkeyle yanan gözlerini gözlerime iliştirerek insanı ürperten ifadesiyle baktı. Yutkunarak sustuğumda ne diyeceğimi bilememiştim. Derin bir nefes alan adam yanımdan ayrılıp basamaklara yöneldi. Zihnimin bir köşesinde yanıtsız kalan merakımı dile döktüm. "Bayılmadan önce telefonuna uzandığını görmüştüm. Birine haber edebildin mi?"

Sorum ile kendimi yokladım ve telefonumun hatta herhangi bir eşyamın yanımda olmadığını fark ettim. Bakışlarım Hektor'a kaydı. Her daim bileğinde olan akıllı saati yoktu. Bu demektir ki doğal olarak telefonu da yanında değildi. Bizi buraya kapatan kişi detaylara önem veriyor olmalıydı.

Hektor benden önce bu ayrıntıları fark etmişti çünkü arada bileğinde olmayan saatini yokluyor ve sinirle homurdanıyordu.

"Edemedim." Öfkesi sesine yansıdı. "Meyvenin içine ne enjekte ettilerse beni bile yamulttu."

Ah, anlaşılan beyefendinin egosu incinmişti. Yani onu suçlayamıyordum. Az ilerimde dikilen adamın kitle indeksi sorgulanamayacak bir seviyedeydi. Bünyesinin kuvvetini azımsayamazdım ama bunu kişisel algılamamalıydı. Bize verilen şeyin içindeki her ne halt ise bir fili bile devirebilecek güçteydi. Öyle ki beni yere sermesi sadece dört saniyesini almıştı.

"Fentanil," diye mırıldandığında onu algılayamadım. Katran karası gözlerini benimle buluşturmadan konuşmaya devam etti. "Bize fentanil vermiş olmalı."

Dudaklarım hissettiğim şaşkınlıkla aralandığında, kimya bilgimin sıfır olmasından dolayı bahsettiğinin ne olduğunu algılayamadım. Sanırım kuvvetli bir bayıltıcıydı. Asıl takıldığım nokta Hektor'un sadece tadından bize verilen ilacı anlayabilmiş olmasıydı. "Ne o? Bayıltıcılar konusunda yüksek lisans mı yaptın? Ya da damağında diğer insanlarda olmayan bir tat algoritması mı var?"

"Evet, insan nasıl zehirlenir iyi bilirim."

Mizah içermeyen cevabıyla kollarımı kendime dolayarak ondan sakındım ve gözlerimi kısarak yüzüne baktım. Endişeli ifademi fark ederek soluklandı ve tavrını yumuşatarak az önceki diyaloğumuzu başka bir yöne çekmeyi denedi.

"Fentanil genelde filleri devirmek için kullanılır. Bağımlılar eroinin içine karıştırıp içerler ki daha hızlı kafa yapsın. Yüksek dozda alırsan anında ölürsün. Saf hali vücuduna girdikten on ve altmış saniye arasında insanı bayıltır. Etkisi de en fazla bir saat sürer." Bakışlarını boş duvarlarda dolaştırdı. "Yani şu an saat yedi sularında olmalı. Gece yarısına kadar bileğimdeki saat aktif hale gelmezse bizi aramaya başlarlar."

Şoka girdiğimin altını çizmeliydim.

Afallayan ifademle öylece yanımdaki adama bakarken ne düşüneceğimi şaşırdım. Kurduğu her cümle midemin biraz daha bulanmasına neden oldu. Kim olduğunu bilmiyordum fakat bazen beni korkutuyor ve zekâmı sorgulamak istememi sağlıyordu. Arkama bile bakmadan kaçmalıydım. Yine de her hareketinde kendimi onun daha yakınında buluyordum.

Ayrıca bizi aramaya başlarlar derken kimlerden bahsediyordu?

"Pekâlâ, Walter White*," dediğimde kimya bilgisine atıfta bulundum. "Buradan nasıl çıkacağımızı da bana söyler misin?"

Gözlerini devirdikten sonra bakışlarını yüzümde dolaştırdı. Sessizliğini kuşanarak etrafı dikkatle incelemeye başladığında, zihninde dönüp dolaşan tilkileri izledim. Aynı zamanda ona eşlik ederek kendimde bir yol bulmaya çalıştım.

Bodrum katındaydık. Büyük ihtimalle yeraltındaydık. Tek bir cam dahi yoktu. Oksijenin yetersizliğinden havalandırmanın da olmadığına emindim. Duvarlar kırmızı led ışık ve mumlar ile aydınlanıyordu. Karanlık beni etkileyecek yoğunlukta değildi. Yine de bir iki mum sönerse krize girebilirdim. Bakışlarımı Hektor'da dolaştırdım. Kapalı alanlardan ve dar yerlerden hoşlanmazdı. Bu yüzden kendini rahatsız hissediyor ve bunu hareketlerine yansıtıyordu. Eğer burada uzun süre kalırsak krize giren tek kişi ben olmazdım.

Kaşlarım çatıldı. Fark ettiğim gerçeklik midemdeki bulantıyı ikiye katladı. Bizi buraya hapseden manyak, zayıf yönlerimizi biliyor olmalıydı. Aksi takdirde mekân seçiminin büyük bir şans olduğunu düşünürdüm ki rastlantılara inanmak realiteme ters geliyordu.

"Tek yolumuz bu kapı," dedi Hektor.

Kırık basamakları tırmanarak, eskiliğe tezatlık oluşturan çelik kapının önüne vardığında sağlam bir tekmeyi kapıya geçirdi. Çıkan tok ses ile yerimden sıçradım. Kilit kısmında ufak bir göçük meydana gelse de kapı açılmamıştı. Geriye çekilip bir darbe daha savuracağı sırada duraksadı. Kapının solunda

* Walter White, Breaking Bad dizisinde yer alan kurgusal karakter. Lisede kimya öğretmenliği yapmaktadır.

kalan ve karanlığın gölgelediği küçük kutuyu fark etmek ilkel saldırganlığını sonlandırmıştı.

Hissettiğim hayretle mırıldandım.

Tek yolumuz olan kapı sadece soldaki panele şifresini girersek açılırdı. Başka bir seçenek yoktu. Tabii hiçbir şey yapmayıp burada nefes darlığından ölebilmek de bir tercihti.

"Tuhaf." Kendi kendine mırıldanan adamın sesi kulaklarımı doldurduğunda onu daha iyi duyabilmek adına yanına gittim. Basamakları dikkatle tırmandım ve neyi garipsediğini anlamaya çalıştım. Hektor bunu fark etmiş gibi açıklamada bulundu. "Şifre iki basamaklı."

"En az dört olması gerekmez mi?"

"Evet ama bu öyle değil."

Parmaklarım altın kolyemi sardı. Hilal şeklini okşayarak düşünmeye çabaladım. Aklıma gelen fikri dile döktüm. "Manyetiğini bozabilirsek açılır."

"Ne ile bozacağız manyetiğini?" Öfkesi her geçen saniye daha çok büyüyordu. "Yanında kredi kartı ya da metal bir parça var mı? Hayır, bende yok çünkü."

Kaşlarımı çatarak dişlerimi sıktım ve sinirle yüzüne doğru çemkirdim. "Esir alındığında normalden daha gıcık bir insan olduğunun farkındasın değil mi?"

Hektor sinirle dudağının kenarını kıvırıp bana karşı çıkacağı sırada işittiğimiz ses, ikimizi de hareketsiz kıldı. Mekanik sesin kahkahası zihnimin bariyerlerine vuruyor, sağlamlıklarını zedeliyordu. Bir korku filminin başlangıç sahnesindeydik ve bunun bilincinde olmak kanımı kaynattı. Kalbim göğüskafesimi dövercesine atıyor, dilim kuruyordu. Sırtımdan geçen ürpertiyle nefesim kesildiğinde gözlerime yansıyan dehşetle yanımdaki adama bakmaya devam ettim. Çatılan kaşlarının altında kalan katran karası gözleri öfkeyle yanıyordu. Her an ortalığı aleve boğabilecek gibiydi. Tek değişiklik bu sefer hissettiği sinir harbi benim eserim değildi.

"Sizin için hazırladığım küçük oyuna hoş geldiniz," dedi mekanik ses.

Peşimizdeki ruh hastasının dudaklarından dökülen sözler beni heykelden farksız kıldı. Sıkışan göğüskafesimle öylece kalakalırken yabancı, bodrum katına yerleştirmiş olduğu hoparlör yardımıyla konuşmaya devam etti.

"Ben sırlarınızın bekçisiyim. Bana emanet ettiğiniz bu yüklerden yavaşça kurtulmaya karar verdiğim andan beri ensenizdeyim. Şimdi sıra sizin yüzleşmenizde."

Dudaklarımdan kayıp giden anlamsız mırıltıyla yüzümü ekşittiğimde, neyin içine düştüğümü algılayamadım. Serseme döndüğümü belli eden ifademle yanımdaki adama baktım ve sesin ne yönden geldiğini saptamış gibi gözlerini doğruca karşıya diktiğini fark ettim. İçimi yakan kasvet ve endişe benliğime yük oluyordu. Aklımın salkımları keskindi ve ruhumu parçalara ayırmak için

pusuda bekliyorlardı. Mekanik ses, bizi yüzleştirmekten bahsederken neyi kastetmişti bilmiyordum fakat olabilecekleri düşünmek bile bayılacak gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Size güzel bir bulmaca tasarladım," dedi mekanik sesin sahibi. Ardından ufak bir kıkırtıyla beni ürpertti. "Senin sevdiğin define avlarına benzeyen bir bulmaca, Feray."

İsmimi vurgulayarak kurduğu cümleyle beynimden vurulmuşa dönerken, mideme bir ağrı saplandı. Bana gönderdiği atıf, varlığını unuttuğum küçük kızın gözlerini aralamasının nedeniydi. O define avını severdi. Ben ise hayatımda ilk defa gizemlerden nefret edebilecek bir noktaya erişmiştim.

Bakışlarımı mekânda dolaştırdıktan hemen sonra Hektor'a yönelttim.

Haklıydı.

Bizi ağına düşüren hastalıklı zihniyetin önümüze çıkardığı her bilmece, benim eserimdi.

"Evden çıkmak istiyorsanız istediklerimi yerine getirip bilmecelerimi çözmeniz gerekiyor."

Cümlesinin bitimiyle nokta niteliği taşıyan bir yansıma meydana geldi. Karşımızda kalan duvarda beliren görüntüler başımı döndürdü. Dengemi kaybederek gerilediğimde düşeceğime inandım lâkin adımlarım Hektor'a çarpmam ile sonlanmıştı. Karşımda kalan insanlara bakarken dilim lal oldu.

Bir slayt gösterisiydi bu.

Duvara yansıtılan görüntülerde dört karenin içine sıkışmış insanlar vardı. Sol üstte Simay'ın uzaktan çekilen canlı bir görüntüsü, aynı şekilde altında da Afra'nın seramik yaparken habersizce kayda alınan bir videosu vardı. Onların hemen yanında kalan iki bölme ise Gediz Bey ile İlyas Bey'e aitti.

Mekanik ses, gördüklerimizi anlamlandırdığında kendime duyduğum nefret arşa tırmandı. "Aksi takdirde eğlencemiz kısa bir sürede sevdiklerinizi öldürmemle sonlanacak."

"Onun yerine karşıma çıkmaya ne dersin?"

Hektor'un benliğimi zelzeleye uğratan tok sesinde Azrail'in ayak izleri görünüyordu. Tehditkâr tınısı, can alıcı bir noktaya erişti.

"Ben sana ölüm ne demekmiş öğretirim."

Mekanik sesin kıkırtısını işittim. Ardımdaki adamın dudaklarından sıyrılan kelimeler onun için bir şakadan farksızdı. Tamam, belki de bizi o kadar da iyi tanımıyordu aksi halde Hektor'u azımsamazdı. Aklıma başka bir seçenek geldi. Bir bomba gibi zihnime düşen fikrin alt metni canımı acıttı. Belki de öylesine iyi tanıyordu ki bizi, Hektor'un ona zarar vermeyeceğine emindi.

"Onun da zamanı gelecek, Hektor," dedi yabancı. Tıpkı bende yaptığı gibi ardımdaki adamın da ismini vurgulamıştı. "Ama önce sizi yalanlarınızdan arındırmalıyız."

Daralan nefesim ve korkuma eklenen telaşım ile karşımdaki görüntülere bakmaya devam ettiğimde kendimi tutamayarak sövdüm. "Ruh hastası!" Bağırışım boğazımı yaktı. Bütün bedenim zangır zangır titriyordu. "Bizden ne istiyorsun? Kimsin sen?"

Bir cevap bulacak, mekanik sesin ardındaki kişiyi görecek gibi gözlerimi etrafta dolaştırdığımda bizi izlediğine emindim. Bodruma yerleştirdiği kameraların yerini saptamaya çalışarak gözlerimi duvarların üstünde gezdirdim fakat bir sonuç elde edemedim.

"Kapıyı açmak için ihtiyacınız olan şifreyi bulmanız gerek."

Mekanik ses sorularımı göz ardı ederek konuştuğunda, bedenimi esir alan titreme şiddetlendi. Slayt kapanıp yansıması kaybolduğunda, yabancı konuşmaya devam etti.

"İpucunuz ise şu dizelerde saklı." Mekanik sesin ürperticiliği tonlamasıyla harmanlandı. "*Kaosun kızı Nyx, yeraltı dünyasının derinliklerindeki evinden çıkıp dolunayın ışığında zarafet ile yürüdüğünde Karanlığın Tanrısı'na boyun eğdirdi. Eski hükümdar olan kahraman savaşçı ona diz çöktü ve yemin etti.*"

Dudaklarımdan kayıp giden soluk başımın dönmesine neden olan bağırışıma öncelik etti. "Senin ipucuna başlarım, psikopat manyak! Git tedavi ol, bizi de rahat bırak, ruh hastası!"

Ses tellerim acıdığında, yüzümü ekşiterek yutkundum. Bir yanıt beklesem de elde ettiğim tek şey, sessizlik oldu. Mekanik ses kaybolduğunda yerini sağır edici bir sessizlik almıştı.

Delirecek gibi hissederek öfkeyle ardıma dönüp, çelik kapıya tekmeler savurmaya başladığımda kontrolümü yitirmiştim. Aklım uçurumdan atlayıp soğuk suya düştüğünde, benliğim kendine doladığı ipte sallandı. Titrek nefeslerime karışan isyanımla çığlık atarak geriye çekildiğimde bedenimdeki ağrı güçlendi.

Hektor belime doladığı kollarıyla beni kapıdan uzaklaştırıp ona bakmamı sağladı ve delirmemin sırası olmadığını belirtmek ister gibi konuştu.

"Feray, kendine gel yoksa burada geberir gideriz." Soğuk sesini yumuşatarak iç geçirdiğinde gözlerine yansıyan sıcaklıkta dinlendim. "Sana ve zekâna ihtiyacım var."

Belimdeki elinin kuvveti arttı. Dudaklarımı birbirine bastırarak soluklandığımda gözlerim karardı. Ufak sinir krizim fizyolojimi bozmuştu. Oysa Hektor doğruyu söylüyordu. Şu an kendimi kaybetmemin sırası değildi. Buradan çıkmak istiyorsak kahretsin ki o manyağın dediklerini yapmak zorundaydık.

Ellerimi teslim olurcasına hafifçe kaldırdığımda omuzlarımı düşürdüm. "Tamam, iyiyim ben," diyerek nefes aldım. "İyiyim."

Hektor temasını sonlandırdı. Yanından sıyrılarak titreyen bedenime kollarımı doladım. Onun sıcaklığından mahrum kalmayı sindirmeye çalışarak bakışlarımı kaçırdığımda, kara gözlerinin üzerimde dolaştığını hissettim.

Yanağımın içini kemirip sıkıntıyla yüzüme düşen saçları, başımı savurarak geriye ittim ve düşünmeye çalıştım.

Saniyeler birbirinin üstüne devrildi. Mekanik sesin kurduğu cümleler zihnimin içinde dönüp durdu. Her kelimesi aklımın tenha sokaklarında adımlıyor ve bir ışık arıyordu.

Aynı bozuk bir plak gibi tekrar eden bilmecesi anlam kazanmaya başladı.

İki yıl önce aldığım mitoloji dersinin işime yarayacağını bilseydim öğretmenimi daha dikkatli dinlerdim. Yine de minnettardım çünkü o ders sayesinde bu bilmeceyi daha rahat algılayabiliyordum.

Nyx, Gecenin Tanrıçası idi.

Olympos Tanrısı Zeus bile ondan korkar ve çekinirdi. Kendisi yaratılan en güçlü kadındı. Geceye hükmeder, bilgeliğiyle tanınırdı.

Gece, içimdeki küçük kızın ismi.

Benim gerçek adım.

Bir telaşa kapılıp gittim. Mekanik sesin ardındaki hastalıklı zihin, bunu mu işaret ediyordu? Gerçek beni bildiğini mi söylemeye çalışıyordu?

Belki de sırlarınızın bekçisiyim derken kastettiği buydu. Benim en derinlerime gömdüğüm acıları bildiğini üstü kapalı bir şekilde ifade ediyordu.

Bunun düşüncesi bile kanımı dondurdu. Eğer peşimizdeki ruh hastası, geçmişimin sisinin ardında saklı kalanları biliyorsa bu, onu olduğundan daha tehlikeli ve güçlü bir hale getirirdi.

Gözlerimi yumarak dizelere odaklanmaya çalıştım.

Karanlığın Tanrısı, Nyx'in kocasıydı.

Gecenin içindeki ışığı kaybetmemesini sağlar, onun haricindeki her şeyi de zifiriye gömerdi. Sadece sevdiği kadının karanlıkta parlamasını ister, bazen bir tek onun üstüne dolunayın ışığını gönderirdi.

Bilmecede Nyx'in Karanlığın Tanrısı'na diz çöktürdüğünü söylemesi neye işaret ediyordu?

"Nyx, Gecenin Tanrıçası," diyerek yanımdaki adamı aydınlattığımda gözlerimi araladım. Siyaha bulanmış bakışlarına tutundum. "Karanlığın Tanrısı ise kocası."

"Erebus."

Dudağından dökülen isimle şaşırdım. Evet, Karanlığın Tanrısı Erebus diye anılırdı. Karısına ona tapar gibi seven adamı biliyor olan Hektor'un bakışları karşımızdaki duvara odaklıydı. Katı ifadesiyle karşıya bakarken kaşlarını çattı. Sanki benim fark etmediğim bir şeyi algılayarak sinirlenmişti.

"Evet." Mırıltı halinde dökülen sözlerim ile odağımı kaybetmemeye çalıştım. "Nyx ile Erebus."

Beni bulan gözleriyle birbirimize mühürlendiğimizde ikimizin de aklından binlerce teori geçiyordu. Benim anlamaya çalıştığım nokta, bu ikilinin bizimle

ne alakası olduğuydu. Ortada bir benzerlik ya da mantıklı bir bağ olmalıydı ki o ruh hastası, bu dizeleri boşu boşuna bize ipucu niyetiyle zikretmemiş olsundu.

Erebus, Nyx'e teslim olarak sevdiğine boyun eğmişti.

Nyx, gece demekti ki bunun benim gerçek ismime bir çağrışım olduğuna emindim. Ruh hastası, define avını sevdiğimi belirterek ilk bilmeceyi sadece bana özel kılmış olmalıydı. Öyleyse şifre gerçek ismim olabilirdi fakat bu mümkün değildi çünkü bize dört değil, iki basamaklı bir kelime veya sayı örüntüsü lazımdı. Öyleyse Erebus'tan yola çıkarak bir tez üretmem gerekirdi ki bu daha zorlayıcıydı. Eğer Nyx beni işaret ediyorsa Karanlığın Tanrısı da karşımdaki adamı simgeliyor olmalıydı. Bu denklemdeki bağlantının kendine ait olan kısmını aydınlatabilecek tek kişi, kara gözlü adamdı.

"Aklına mantıklı bir şey geliyor mu?"

Dudağımdan dökülen sözler ile zihninden geçenleri öğrenmek istedim. İki adım ilerimde dikilen adam gözlerini benden ayırmadan sorumu yanıtladı.

"Aklıma gelen şeyler, mantıklı değil. Yine de düşüncelerim doğruysa..." Sesini alçaltarak canımı yakan bir tonlamayla konuştu. "...sandığımızdan daha büyük bir belanın içindeyiz demektir."

Yutkunamadım. Bir taş gibi göğsümün üstüne oturan yükün altında ezildim çünkü biliyordum, Hektor haklıydı.

İç geçirerek bakışlarımı kaçırdığımda basamaklardan indim. Zihnimde verdiğim savaş gittikçe vahşileşiyordu. Bir teorim vardı ve bu hipotez beni ürpertiyordu. Bodrumun ortasında durup kırmızı ışıklara ve yerleştirilmiş mumlara baktığımda gözlerimi kıstım. Altıncı hissim bu bilmecenin benimle alakalı olduğunu söylüyordu. Onu dinleyecektim çünkü genelde yanılmazdı.

Nyx, Gecenin Tanrıçası sadece karanlıkta belirirdi.

Tam karşımda kalan muma doğru ilerlerken titremem şiddetlendi. Saniyeler içinde sergileyeceğim eylem en çok bana zarar verecekti. Cılız ateşiyle küçük ışığını bana doğrultan muma yanaşarak tırnaklarımı avuç içime gömdüğümde, bir çırpıda konuşarak yara bandını hızla çekmeye çalıştım.

"Işıkları söndürmemiz gerek."

Omzumun ardından *ne saçmalıyorsun* der gibi bakan adama odaklandığımda bana güvenmesini diledim.

"Karanlığa ihtiyacımız var."

Hektor başını iki yana salladığında yüzündeki ifade kalbimi acıttı.

Benim için üzülüyor gibiydi.

"Olmaz, Feray." Yutkunduğunda âdemelması oynadı. "Krize girebilirsin ve ben bu riski göze alamam."

Bunun farkındaydım. Kendime böyle bir acı verecek kadar mazoşist değildim lâkin yapılması gereken şeyin bu olduğuna inanıyordum. Gecenin içindeki ışığı açığa çıkarmamız gerekiyordu ve bunun için onu karanlığa boğmalıydık.

"Zorundasın," diyerek açıkça belirttim. "Güven bana. İşe yarayacak." Önüme dönerek cılız ateşiyle beni ısıtmaya çalışan beyaz muma baktım ve nefesimi alevine maruz bırakarak onu söndürmeden önce mırıldandım. "Yani umarım."

Odanın içinde kalan mumları teker teker söndürdükten sonra iyice kararmaya başlayan ıssız mekânda aceleyle adımladım. Deli gibi atan kalbim vücudumun dengesini bozuyordu. Kırmızı ışık sayesinde karanlık baş gösteremiyordu fakat onun gidişiyle her şey siyaha bulanacak ve benim içimdeki o küçük kızın hissedeceği dehşet, beni parçalara ayıracaktı.

Hızla Hektor'un yanma ilştiğimde endişeli bakışlarını göz ardı etmeye çalıştım. Kuruyan boğazım ile dudaklarımı yaladığımda kapının sağından başlayarak bütün odayı dolaşan ince led ışığı işaret ettim.

Derin nefeslerim ile kendime şans diledim.

Hektor bir süre bakışlarını yüzümde gezdirdi. Sanki kararlılığımdan emin olmak istiyordu. Başımı dik tutarak ciddiyetimi görmesini sağladım. Parmaklarımı kavrayan kudretli eliyle nefes almayı bıraktım.

Bana dayanak olacağını ima edercesine elimi tutması, istemsizce güvende hissetmeme neden oldu. İçinde bulunduğumuz durum yüzünden böyle hissetmemem gerekirdi fakat bu tuhaf bir anlamsızlıktı. Kara gözlü adam yakınımda olduğu sürece, cehennemin içinde kalakalmış bile olsam güvende olduğumu veya olacağımı biliyordum.

Bu güven ve inanç nereden geliyordu emin değildim fakat kaynağı sağlamdı.

Buz tutan elime yayılan sıcaklığına sığınarak bana doğru adımlamasını izlediğimde diğer kolunu başımın üstüne kadar kaldırdı. Ardımda kalan ledi kavrayarak tek bir harekette kabloyu ikiye katladı ve içindeki camdan yapılan iletiyi kırarak ortalığı karanlığa boğdu.

Duyulan belli belirsiz kırılma sesiyle gözlerimi sıkıca yumdum ve parmaklarını daha sert kavradım. Yakınlığımızdan yararlanarak kokusunu içime çektim. Beni rahatlatmasını umduğum koku beklentimi karşıladı. Nefesi yüzüme değen adam, sesine yayılan şaşkınlık ile lanet ettiğinde gözlerimi araladım. Zifiri karanlığa alışmam gerektiğini düşünüyordum fakat düşüncelerim yersiz korkumdan ibaretti. Beyaz bir ışık birkaç santim ilerimde duran adamın güzel yüzünde dalgalandığında tamamen karanlığa gömülmediğimizi anladım. Kaşlarımı çatarak Hektor'un gözlerini ayıramadığı noktaya döndüm ve düştüğüm dehşette debelendim.

Karanlıkta parlayan sprey boya ile duvara kazınmış olan iki harf, zihnimdeki kızın kahkaha atmasındaki nedendi.

Varlığını bilen biri olduğunu öğrenmek onu mutlu etmişti. Beni ise ölümüne ürkütmüş ve yerin dibine girerek saklanmak istememi sağlamıştı.

Tam karşımdaydı.

Karanlıkta parıldayan "GG" harfleri tek bir şeyi işaret ediyordu.

Mazinin acı dolu sesleri aklımın ücra köşelerinden yükselerek kalbimi ikiye ayırdığında, dudaklarımdan anlamsız bir mırıltı kayıp gitti. Bizi buraya getiren, bu saçma oyunu tasarlayan hastalıklı zihin gerçek beni biliyordu ve karşımdaki iki harf bunun bir kanıtıydı.

GG namı diğer Gece Gevheri.

Yanılmamıştım.

Hislerim beni doğru kılmıştı.

Oysa tezimin yanlış çıkmasını isterdim.

Az önce işittiğim dizelerdeki kadın bendim. Benim için tasarlanan hazine avı sırrımı deşifre etmeye çalışıyor, gerçek beni yanımdaki adamın görmesini istiyordu.

Dudaklarımı sıkıca kapatıp fermuarı çektim. Kara gözlerini yüzümde gezdiren adama bakmadan nefesimi tutarak yutkunduğumda, elimi kavrayan parmaklarından kendimi sökerek kopardım. Titreyen bedenim ile metal kapının önüne ilerleyip solda kalan panele baktığımda, üzerinde bulundurduğu sayılara göz attım.

Benim derinimde saklı kalan, tıpkı bu izbe bodrum katı gibi çürüyen ve rutubetlenen asıl benliğim, çıkış yolumuzdu.

Bunu inkâr etmek istesem de kabullenmeye çalışarak soğukta kalmış bir dal gibi titreyen parmaklarımı kaldırdım. Zihnimde canlanan telefon tuşlarıyla panelin üstünde kalan sayılara baktım. G harfinin denk geldiği dört sayısını hayal ettiğimde işaretparmağımı dokunmatik ekrana yerleştirdim.

Tuşladığım 44 sayısıyla panel yeşile döndü ve bizi bu tabuta mahkûm eden kapı açıldı.

Ufak bir aralık ile açılan kapıya bakmayı bırakıp, omzumun ardından beni izleyen adamı bulduğumda yüzündeki ifadesizlik beni kamçıladı. Şaşırmamış, kafasının karıştığını düşünmeme neden olan bir mimik sergilememişti. Oysa beni sorgulamasını beklerdim. Duvardaki harflerin anlamının ne olduğunu öğrenmeye çalışacağını zannederdim. Kendimi kandırmamalıydım. Her şey ortadaydı. Katran karası gözlerine baktığımda anlayabiliyordum. Gördüklerini sorgulamıyordu çünkü ortada anlamlandıramadığı bir şey yoktu.

Haftalar önce onun evinden ayrılırken gerçek ismimi zikrettiğini zannetmiş fakat bunun mümkün olamayacağını düşünerek kendimi avutmuştum.

Şimdi daha net görüyordum.

Hektor, biliyordu.

Tıpkı benim sıranın ona geldiğini bildiğim gibi...

Ağır kapıyı ittirdiğimde haklı olmak ilk defa yenilgim ile sonuçlandı. Bodrum benim derine gömdüğüm sırrımı, gerçek benliğimi ifşa etmişti. Karanlık korkumu kullanarak benim üzerimde üstünlük kuran ruh hastası, şimdi aynısını Hektor'a yapacaktı çünkü karşımda uzanan koridor oldukça dar bir alandı.

Bakışlarımı yırtılmış duvar kâğıtlarında dolaştırdım. Tavana asılmış olan sarı ışığın aydınlattığı odaya göz gezdirdim. Haki yeşili ve kabartmalı duvar kâğıtlarının üzerindeki izler oldukça tuhaftı. Sanki biri yıllarca astığı tablo veya çerçeveleri indirerek ardında siyah kareler bırakmıştı. Ardımda duran adamın nefesini hissederek titrediğimde tekrar gözlerimizi buluşturdum. Bana bakmıyor, koridora göz gezdiriyordu. Gerilmişti fakat benim gibi olanların bilincindeydi. Belki de asıl endişesi buydu. Oysa korkmasına gerek yoktu. O bana soru sormadığı sürece ben de onu sorgulamaz, özeline saygı duyardım.

"Sıra bende," diyerek yanımdan geçip adımlamaya başladığında, onu takip ettim.

Ardımızdan kapıyı kapattığımda tavana iliştirilen küçük hoparlöre bakarak mekanik sesin konuşmasını bekledim. Bir ipucu vereceğini sanmıştım lâkin elde ettiğim tek şey, kocaman bir hiç oldu.

"Bilmece nerede?" Dudaklarımdan dökülen soruyla duraksadım. İlerimizde bir kapı daha vardı ve onun yanında da bir panel asılıydı. Boş koridorda elle tutulur tek bir şey yoktu. "Obsesif ruh hastası!" diye bağırdığımda bakışlarımı tavanda dolaştırdım. "Bize bir ipucu vermeyecek misin?"

"Vermesine gerek yok." Hektor'un tok sesiyle hızla ona döndüm. "Şifreyi biliyorum."

Küçük dilimi yuttuğumu biliyordum. Açılıp kapanan ağzım ile bir balığa benzediğime emin olduğum saniyelerin ardından kendimi tutamayarak çemkirdim. "Ne? Nasıl?"

"Senin gerçekliğin parolaydı." Sesi masaya indirilen bir yumruk gibiydi. "Bu kapıyı açacak olan şey de benim gerçekliğim."

Kara gözlerindeki ateş, buz tutmuş salkımlarıma ısı bahşetti. Dudaklarımı birbirine bastırarak yutkunmayı denediğimde boğazıma yapışan yumru buna izin vermedi. Az ilerimde duran adamın zekâsının benimkine olan benzerliği istemsizce hoşuma gidiyordu. Bu koridordan çıkış yolumuz, gerçek kimliğinin başladığı noktaydı. Öyleyse niye az ilerimde dikilerek duvar kâğıtlarına bakıyor da kapıyı açmıyordu?

"Neyi bekliyorsun o zaman?" Elimi kaldırarak kapıyı işaret ettim. "Aç şu kapıyı."

Heybetli duruşuyla insanı tedirgin hissettiren adam, başını yavaşça iki yana salladığında kaşlarımı çattım. Gözlerini duvarlarda dolaştırarak bir şeye anlam vermeye çalışır gibi etrafa göz gezdirdiğinde, ne yaptığını bilmemek sinirlenmeme neden oldu.

Hektor mırıltılar halinde isteğimi geri çevirdiğinde kalakaldım. "Olmaz." Ellerini solumda kalan duvara yerleştirerek siyah karelere baktı. "Bir tuhaflık var." Sesine ev sahipliği yapan öfkenin yerini keşfetme arzusu almıştı. "İçime sinmeyen bir şey var."

Kaşlarımı biraz daha çatarak sözlerinin anlamsızlığını yüzüne vurdum. "Sence içinde bulunduğumuz durum yeterince tuhaf değil mi?"

Gözlerini devirip bana baktı ve susmamı ister gibi durmasıyla iç geçirerek bakışlarımı kaçırdım. Aklındaki şüpheyi gidermesi için ona zaman tanıdım. Ağrıyan ayaklarım ve titreyen bacaklarım yüzünden dengemi bulmaya çalışarak sağımda kalan duvara yaslandığımda dikkat kesilen adam hızla bana döndü.

"O ses de neydi?"

"Hangi ses?" diyerek ne demeye çalıştığını anlamadığımı belli ettiğimde aceleyle bana doğru adımladı ve başıyla çekilmemi işaret etti. "Şöyle geç."

Komutuyla duvara yaslanmayı bırakarak geriledim. Hektor bir kapıyı çalar gibi yumruğunu duvara yasladı. Çıkan sesle irkildim. Bana yüzündeki sinsi tebessüm ile bakan adam define avına yabancı olmadığını anlamamı sağladı. Tekrar duvara geçirdiği yumruğu tok bir sesi ardında bıraktı ve ben emin oldum.

Duvar kağıdının arkasında bir boşluk vardı.

Hektor'un içine sinmeyen noktanın bu olduğuna emindim. Nasıl fark etmişti bilmiyordum fakat bir şey bulması gerektiğini hissetmişti ki bu oldukça garipti.

Beklemediğim bir anda yumruğunu daha sert bir şekilde duvara geçirmesiyle geriye sıçradım. Ciddileşen ifadesiyle üzerinde bir göçük oluşturduğu haki yeşili duvar kağıdına ardı ardına yumruk attı. Parmaklarının üstündeki boğumları kanatarak strafordan oluşan duvarımsı yapıyı yok etmeye başladığında, onu izlemekten başka bir şey yapamadım.

Delirmiş gibi vakit kaybetmeden yumruğunu defalarca kez duvara benzeyen ama kartondan farksız olan yapıya indirdi. Elinin kanamaya başlamasını umursamadan, acısını hissetmeden sonuca ulaşmaya çalıştı. Saniyeler içinde ortaya çıkan dairenin ardından yayılan karanlık kaşlarımı çatmama neden oldu. Sağımda kalan duvar zannettiğim şey sadece odayı bölmeye yarayan bir paravandı.

Hektor kanlı elini indirip attığı tekmeyle daireyi genişlettiğinde, ona yardım etmek istedim. Yanına giderek onunla deliğin yanlarını bir tahtayı zemininden ayırır gibi sökmeye başladım. Paravan sağlamlığı bozulan bir yapboz gibi parçalara ayrıldıkça ikimizin de geçebileceği bir alan ortaya çıktı.

Yarattığımız büyük deliğe bakarken nefesim kesildi. Paravanın ardında kalan odada dolaşan gözlerimle algılarımın bozulduğunu hissetim. Sanki koridor yarıya bölünmüş, dar bir alan yaratılmaya çalışılmıştı.

"Nasıl bildin?"

Bir mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen soruyla yanımdaki adama baktım. Bakışlarını karşımızda kalan geçitte dolaştırdı, iç geçirerek bana döndü ve asla inanmadığım bir yapmacıklıkla işi şansa vurdu.

"Altıncı hissim kuvvetlidir."

Beni ardında bırakarak odaya girdiğinde, aralık duran ağzımı kapamaya çalıştım. Yalan söylüyordu fakat yine de emin olamadığım bir şey vardı. Bunu öğrenmeyi umarak içeriye girdiğimde yarattığımız daireden sızan ışık alanı aydınlattı. Az ilerimizde duran spinet piyanonun haricinde etrafta tek bir nesne yoktu.

Piyano.

Hektor piyano çalardı.

Işığın önümü aydınlatmasına izin vererek kenara çekildim. Loş ortam yüreğimdeki kasveti ikiye katladı. Dudağımı kemirerek kollarımı bedenime doladığımda önümden ilerleyen adamı izledim. Duvara dayanmış olan eski ahşap piyanoya bakarken ürpermiş gibiydi. İfadesine anlam veremedim. Aklıma gelen şeyle kalbim tekledi.

Az ilerisinde duran enstrüman ona tanıdık geliyor olabilir miydi?

Ama bu mümkün olamazdı.

Eski piyanonun onunla bir ilgisinin olması demek...

Evet, bu ne demekti?

Zihnime düşen tek bir yanıt vardı. Her halinden en az on yıllık duran ki daha fazla olma ihtimali de yüksekti, piyano az ilerimdeki adama ait olmalıydı.

Tanrım, beynimdeki hücrelerin yavaş yavaş öldüğünü hissediyordum. Rüya gördüğümü düşünmek istedim. Motelde uyuyakalmış ve bir kâbusun içine sürüklenmiş olmak için nelerimi vermezdim? Derin bir nefes alarak gözlerimi yumdum. Bu ihtimalin imkânsızlığı canımı yakıyordu. İçinde can çekiştiğim korku filmi gittikçe vahşet dolu bir drama dönüyordu.

Gözlerimi araladığımda Hektor'un üstü toz tutan piyanonun kapağını açtığını gördüm. Eskimiş tuşlarda uzun parmaklarını gezdirmeye başladı ve çıkardığı melodiler beni sersemletti. Yarım saat önce boynuma sarılan eli, oldukça tehlikeli ve can alıcıydı. Şimdiyse parmakları bir meleğin emanetini taşır gibi narin ve zarif bir şekilde hareket ediyordu.

Öldürücü bir güzelliğe sahipti.

Bu onun sahip olduğu en büyük tezatlık olmalıydı.

Başıma saplanan ağrıyla tekrar gözlerimi yumdum. Kilometrelerce öteden ufak bir uğuldama gibi aklıma düşen bir ses vardı. Anımsayamadığım fakat azıcık bile hatırlamamın sonucunda zihnen yerle yeksan olduğum bu melodiler, bir piyanonun geride bıraktığı izlerden ibaretti.

Kalbime çöken karanlık ile gözlerimi açtığımda saniyelik bir zaman diliminde yaşadığım saçmalığı sorguladım.

Pür dikkat odaklanmış olan adama bakarak yüzünü inceledim. Ortadaki tuşlardan birine defalarca kez basıp, çıkan kötü sese kaşlarını çattığında ilgim arttı. Yanına iliştiğimde bakışlarımı yüzünde dolaştırdım.

"Sesi tuhaf geliyor."

Kara gözlerini, gözlerime mühürlediğinde beni onayladı. "İçinde bir şey var. Teli sıkıştırıyor."

Sözleriyle başımı salladım. Duvara dayanmış piyanonun konsol niteliği taşıyan üst kısmına dokunarak heyecanlandığımda tek kaşımı kaldırdım. "Belki de ipucumuz buradadır."

Hektor gözlerini kısarak alaycı bir tavırla konuştu. "Bana mı öyle geliyor, yoksa bu saçmalıktan keyif almaya mı başladın?"

Sorusuyla gözlerimi devirdim fakat yakalandığımı istemsizce kabullenmem ile omuzlarımı düşürmek zorunda kaldım. Bana içinde kaybolacağımı düşündürten gözlerine baktığımda küçük bir çocuk gibi mızmızlandım.

"Elimde değil, bulmacaları severim. Babam küçükken benimle böyle oyunlar oynardı." İç geçirdim. "Bir nevi alışkanlık."

"Baban ile define avı mı oynardınız?"

Bakışlarımı piyanonun üstünde dolaştırıp tebessüm ettim. Onu hatırlamak beni mutlu ediyordu. Babamın garip huyları ve zevkleri vardı. Hepsini bana aşılamış, beni adeta kendisinin minyatür haline çevirmişti.

"Sadece oynamazdık. Biz tasarlardık." Yanlışımı düzeltmek isteyerek ona baktım. Gözlerindeki terazi dengeyi bulamıyor gibiydi. Dudaklarımdan kayıp giden mırıltıyla canım yandı. "Daha doğrusu babam hazırlardı. Özellikle doğum günlerimde."

Kara gözlerini yüzümde dolaştıran adamı es geçerek tekrar piyanoya döndüm ve şikâyetçi bir çocuk gibi söylendim. "İçini açmamız lazım ama nasıl?"

Sorum ile Hektor piyanonun üst kısmının yanlarına ellerini yerleştirip tahta bölmeyi zorlanmadan saniyeler içinde sökerek kaldırdı. Şaşkınlıktan aralanan dudaklarımı birbirine bastırarak sessiz kalmaya çalıştığımda, kafamdan geçen alaycı cümlelerin üstünü örtmek zorunda hissettim. Etkileyici tavrını göz ardı ettiğimi düşündürtmeye çalışarak, başka noktalarda bakışlarımı dolaştırdığımda yanımdaki adamın gücünü hafife almamam gerektiğini kendime not ettim.

Piyanodan ayrılan kısımdan çıkan toz ile öksürerek geriye çekildiğimde Hektor yüzünü ekşitti. O da benim gibi rahatsız olmuş olmalıydı. Elimi havada sallayarak toz dumanını yok etmeye çalıştım.

Karanlıktan dolayı içini göremediğim bölmeyi aydınlığa kavuşturmayı umarak sağa çekildim. Ardımda kalan delikten yayılan ışık biraz da olsa önümüzü aydınlatabilmişti.

Yalnızca mum için adam öldürebileceğim bir pozisyonda olduğuma inanamıyordum.

Hektor elini bölmenin içine atıp tellerin arasını parmaklarıyla arşınladığında, zaman kaybettiğimizi düşünmeye başladım. Neden şifreyi girip bir an önce bu kahrolası yerden kaçmıyorduk merak ediyordum. Yine de bu arzumun

saçmalık olduğuna emindim. Gitmemiz bir çözüm yaratmazdı. Önemli olan bu saçmalığı kendi lehimize çevirebilmekti.

Az ilerimde duran adam kaşlarını çattığında bir şey bulduğunu fark ederek heyecanlandım. Parmaklarının arasına hapsettiği nesneyi bölmeden çıkardığında ise afalladım.

Avucunun içinde duran cihaz fazlasıyla tanıdıktı. Siyah dikdörtgen bir telefondu. Onu daha iyi incelemek umuduyla Hektor'a yanaştığımda kırmızı kılıfı kaşlarımı çatmama neden oldu. Bana tanıdık gelen cihazı nereden anımsadığımı düşünmeye başladım. Hektor cihazın orta tuşuna basarak ekranı aydınlattı. Parlaklığı kısılmış ve sadece yüzde beş şarjı kalmış olan telefonun ekranını kaplayan resim, algılarımı yerle bir etti. Kesilen nefesim ile gerileyerek midemdeki bulantıyı kontrol altına almaya çalıştığımda zihnimdeki ses çığlık attı.

Hektor'un elinde tuttuğu telefon iki hafta önce acımasızca öldürülen patronuma, yani Cansel Yıldırım'a aitti.

Ekranındaki fotoğrafa daha yakından bakmak için parmak ucumda yükseldiğimde bu resmin ona ve bir arkadaşına ait olduğunu gördüm. Kızıl saçlı bir kadın ile çekilmiş olan fotoğrafında dolaştırdığım bakışlarım kararmaya başlamıştı. Daha önce görmediğime emin olduğum kızıl saçlı kadından gözlerimi ayırıp, yüzündeki gülümsemeyle poz vermiş olan kişiye baktım. Cansel Hanım, nadir görebildiğim bir güzelliği içinde bulunduran tebessümüyle öylesine mutlu gözüküyordu ki yüreğim sızladı.

Onu öldüren canavarın peşimizde olması nasıl bir kaderdi?

O ruh hastası, sadece bizi avlamaya çalışmakla kalmamış aynı zamanda bizi bu korkunç oyuna hapsetmişti. İki hafta öncesine kadar tanımadığım adam ve benim, ölen patronum ile nasıl bir bağımız veya ilişimiz vardı kestiremiyordum ama sonumun onun gibi olmasından korkuyordum.

"Anlamıyorum," diye mırıldandım. Başımı kaldırarak kara gözlere tutundum. "Bu telefonun poliste olması gerekmez mi?"

"Polisteydi."

En az benim kadar afallamış olan adam konuştuktan hemen sonra bana baktı.

"Delillerin arasındaydı. Buna eminim." Telefonu sıkıca kavradığında öfkesi harlandı. "Çalmış olmalı ama neden? Niye bize kendi elleriyle bir kanıt veriyor?" Sinirle adımlayarak başını geriye atıp gözlerini yumdu ve histerik bir tavırla söylendi. "Sınırlarımı zorluyor, Feray. Ciddi ciddi beni denediğini, kendimi ne kadar süre kontrol edebileceğimi öğrenmek istediğini düşünmeye başladım."

Açıkçası mantıklı bir düşünceydi. Bize kancasını takmak için büyük çabalar sarf eden ruh hastası, bizi gerçekten deniyor olabilirdi. Sınırlarımızı görmek istediğine kalıbımı basardım.

Olduğum noktadan ayrılıp Hektor'un karşısına dikildim ve yanına yanaşarak ellerimi göğsüne yerleştirdim. Temasımla anında duraksayan ve buz kesen adamı, gözlerini aralayıp bana baktı. Onu kendine getirmeye çalışarak konuştuğumda aynı zamanda kendimi de telkin ettim.

"Sakin olmamız gerek. Biliyorum, sen de aklını kaçıracak gibi hissediyorsun ama böyle bir lüksümüz yok."

Avucumun içinde atan kalbindeki hızlanma bedenimi titrettiğinde, ellerimi ondan çekerek soluklandım.

"Bizi bu oyuna mecbur bırakan kişi her kim ise tahmin ettiğimizden daha geniş bağlantılara sahip olmalı. Bu telefonun içinde görmemizi istediği bir şey var." Tek kaşım havalandı. "Seni iyi tanıyor. Aksi takdirde bu odayı bulabileceğine emin olamazdı. Aynı şekilde beni de iyi tanıyor." Ona yanaşarak tebessüm ettiğimde bugün elde etmiş olduğum en büyük delili onun ellerine bıraktım. "Kendi kendini eleverdi, Hektor." Tebessümüm genişledi. "Çünkü şimdi onun kim olduğunu ve neden bizimle uğraştığını daha rahat öğrenebiliriz. Listeyi daralttı. Artık hedefimizdeki kişiye dair bildiğimiz şeyler tahminlerden öte."

O ruh hastasına dair kesin olan bilgilere sahiptik. Bizi tanıdığını biliyorduk. Bir şekilde o tabloları çalıp Cansel Hanım'ı öldürmesinin bize değen bir noktası vardı ve artık onu daha rahat bulabilirdik.

Hektor iç geçirerek dudağının kenarını kıvırdığında, güzelliğindeki ışıltı loş odayı aydınlatabilecek kadar yoğundu. "Zekâna hayran olduğumu söylemiş miydim?"

"Birkaç kez bahsetmiş olabilirsin."

"Daha çok söylemeliyim," dedikten sonra gözlerini dudaklarıma indirdi. Kafamı bir aşağı bir yukarı salladım. "Kesinlikle."

Bana asır gibi gelen saniyelerin ardından yutkunarak âdemelmasını oynattığında, içinde bulunduğumuz koşullara rağmen keyiflenmemin sağlıklı bir hamle olmadığına emindim. Gözlerimi telefona indirerek bu sessizliği sonlandırmak istedim. Hektor cihazı kaldırıp ekranı aydınlattı. Başparmağını duvar kağıdına bastırıp telefonun şifresini girmek zorunda olduğumuzu fark etmemizi sağladığında, söylenmemek için dudağımı dişledim. Elbette şifre gerekliydi. Günümüzde telefonuna parola koymayan mı kalmıştı?

Asıl soru şifrenin ne olduğu ya da bizim onu nasıl bulabileceğimiz idi.

Yanımdaki adam sinirle telefonu cebine yerleştirerek elimizdeki kanıt ile daha sonra ilgilenmemiz gerektiğini açıkça belli ettiğinde, bu loş alanda daha fazla kalmak istemediğimi fark edip deliğin diğer tarafına geçtim. Üzerime bulaşan tozları dağıtmaya çalışarak saçlarımı savurdum. Hektor ardımdan geldi.

"Artık şu şifreyi girer misin?" diye söylendim. "Burada kaldığımız her saniye sinirlerim harap oluyor."

Metal kapıya ilerleyen adamı izleyerek ona doğru yavaşça adımladığımda solda kalan panelden gözlerimi ayırmadım. Kalbimin ritmi hızlanırken onunla ilgili bir gerçeği öğrenebileceğimi fark etmek beni ürpertti.

Omzunun ardından bana bakıp gözlerimizi buluşturduğunda, ona mahremiyet tanımayacağımı gördü. Normalde sınırlarına saygı duyabilirdim fakat o benimkini biliyorsa ben de onunkini bilmeliydim. Diğer türlü adil olmazdı. Ayrıca merakımdan çatlayabilme ihtimalim de yüksekti.

Bunu fark etmiş gibi önüne dönerek, uzun ve ince parmaklarını panelin üstüne yerleştirdiğinde nefesimi tuttum. Tuşlara basmasıyla panel yeşile döndüğünde, kapı açıldı ve ben zihnimin içinde bir savaş başlatacak olan bilgiyi sonsuza dek belleğime kaydettim.

Hektor'un tuşladığı sayı 22 idi.

Sırtını görüş alanıma sokan adamın gerçekliği bu sayıda saklıydı.

Yirmi iki sayısı üç harfe işaret ediyordu.

A, B ve C.

Seçeneklerimin sınırlandırılması güzeldi fakat yine de işim zordu. Hektor'un ismi ve soyadı bu üç harfin oluşturduğu kombinasyonlardan birine aitti. Olasılıklar fazlaydı ve benim en ufak bir fikrim yoktu.

Aralanan kapıyı ittirmesi sayesinde başka bir alana adımladım. İçine girdiğimiz devasa genişlikteki salonda bakışlarımı gezdirdiğimde korku duygusunun kollarına düştüm. Büyük camlara çakılmış olan tahtaları ve yıkılmaya yüz tutan duvarlarıyla oldukça eski bir evin veya köşkün içinde olduğumuza emin oldum. Yüksek tavanından sarkan kenarları kırılmış avizeler her an üstümüze düşebilecek gibiydi. Şöminenin karşısına yerleştirilmiş ahşap masa ve iki sandalyeden başka etrafta mobilya yoktu. Mekânı süsleyen tek şey tam karşımızda kalan ve yanan şömineydi.

Duvarlarda eskiden asılmış olan tabloların izleri vardı. Yıllar önce sıcak bir yuva olabilecek bir potansiyele sahip olan mekân, günümüzde bir harabeden ibaretti.

Masanın üstüne bırakılmış olan iki adet siyah metal kutuda gözlerimi dolaştırdım. Yan yana duran kutular küçüktü. Üzerlerinde anahtar deliği olmamasından kaynaklanan bir erişilmezliğe sahiptiler.

Bakışlarımı yanımdaki adama çevirdiğimde yüzündeki ifade afallamamı sağladı. Benim aksime ürpermemişti. Sanki gözlerinde daha önce şahit olmadığım bir hüzün saklıydı. Bunun kaynağının ne olduğunu bilmiyordum fakat anlayabildiğim kadarıyla, Hektor duygulanmıştı.

Tavrını sorgulayacağım sırada solda kalan iki kapılı büyük salon girişi açıldı ve içeriye giren adam ikimizin de sönmeye yüz tutan alevinin üstüne benzin döktü.

Kâzım Abay, elinde tuttuğu silah ile büyük ve loş odanın içinde adımlamaya başladığında tedirgin gözüküyordu. Yüzüne yerleşen korkuyu süsleyen endişesiyle doğruca yanımda duran adama baktı.

Alnından süzülen terler üzerindeki kazağın yakasında toplanıyordu. Her zamanki ciddi tavrından eser yoktu. Şimdi tasması sıkılmış bir çakaldan farksızdı. En azından bana anımsattığı şey buydu. Silahın namlusunu Hektor'dan ayırmadan, hızla konuşmaya başladığında doğruca kara gözlerin sahibine baktı.

"Size zarar vermeyeceğim." Titreyen sesinde hayat bulan kelimeler intihara meyilliydi. "Sadece dediğimi yapın."

Saniyeler sonra Hektor'un tok sesi çürüyen köşkün içinde yankılandı, oysa bağırmamıştı. Karşımızdaki adama doğru adımladığında can alıcı bir yavaşlık ile hareket etti. "O silahı hemen indirirsen canını çok yakmam. Yine de inatçılık edip beni sınamaya devam edersen bil ki sevinirim." Yüzündeki tebessüm tüylerimi ürpertti. "Çünkü içimden sana hiç acımak gelmiyor."

Titreyen parmaklarıyla silahı kavrayan adam, namlusunu bana çevirdiğinde Hektor bir put misali dondu.

"Yaklaşma yoksa ateş ederim."

Boğazım kuruyup kanım damarlarımdan çekildi ve hayatımın bir korkağın titreyen ellerinde olduğunu fark etmek egomu zedeledi. Sinirle sıktığım çeneme saplanan ağrı tırnaklarımı avuç içime gömmeme neden oldu. Gözlerimi ayıramadığım adamın tek derdi Hektor'un hareket etmediğinden emin olmaktı. Endişelenmesine gerek yoktu çünkü kara gözlü adam öfkesinin yoğunluğundan mütevellit taş kesilmişti. Derin bir nefes alıp tebessümünü genişlettiğinde, gözbebeklerine işleyen ateş bana cehennem azabını çağrıştırdı.

"Bırak ateş etmeyi, namlunun ucunu ona doğrulttun diye bile bir saniye düşünmeden seni öldürürüm."

Hektor'un sözleri kalbime yara açtı. Silahın üstüne yürüyen adam namlu bana döndüğünde hareketini sonlandırmak ile yetinmemiş, aynı zamanda bana bir şey olma ihtimalinin bile onu nasıl bir canavara çevirebileceğini açıkça beyan etmişti.

"Niye karşımda dikildiğini söyle. Canına susamadıysan buraya gelmiş olmanın bir nedeni vardır diye düşünüyorum."

"Annem elinde," diyerek bütün dikkatimi üzerine çeken adam ile kaşlarımı çattım. Kâzım Abay yüzüne yerleşen hüzünle mırıldandı. "Ona şantaj yaptığım için sinirlendi. Annemi ziyaret edecektim ama eve girdiğimde içeride beni bekleyen iki adam olduğunu gördüm. Arkadaşım olduklarını söyleyerek kendilerini içeriye davet ettirmişler." Öfkeyle dişlerini sıktı titreyen adam. "Sonra o aradı. Yine mekanik bir ses ile talimat verdi. Sizi bayıltıp buraya getirmemi istedi yoksa annemi öldürecekti." Başını iki yana salladı hızla. "Buna izin veremezdim. O, benim sahip olduğum ve sevdiğim tek insan."

Sesindeki çaresizlik istemsizce empati kurmama yol açtı. Saflığıma öfkelenerek dişlerimi sıktığımda, karşımdaki adamın hâlâ namlusunu bana doğrultuyor olduğunu gördüm. Titreyen parmaklarından firar eden tek bir dokunuş ile sonsuza dek gözlerimi yumabilirdim. Bu ihtimalin gerçekleşmemesini sağlama almaya çalışarak ellerimi yavaşça kaldırdım ve Hektor'un aksine Kâzım ile sağlıklı bir iletişim kurup, ondan edinebileceğim her türlü bilgiyi sömürmeye karar verdim.

"Seni anlıyorum."

Dudaklarımdan firar eden sözlerle odanın içinde bulunan iki adam da bana döndü. Sesime yansıttığım uysallık ile tebessüm ettiğimde Kâzım Abay afalladı. Konuşmaya devam ederek onun tarafında olabileceğimi görmesini sağlamaya çalıştım.

"O ruh hastası, bizimle oynadığı gibi seninle de oynadı. İnan nasıl hissettiğini biliyorum." Omuzlarımı silkerek yalanın dibine vurdum. "Beni de sevdiğim biriyle tehdit etseydi, ben de senin gibi bir saniye olsun düşünmeden o silahı tutardım."

Korkuyla parlayan gözlerinden bakışlarımı ayırmadım.

"Görüyorsun değil mi? O ruh hastası hepimizin hayatıyla dalga geçiyor. Kendi karanlıkta saklanırken pis işleri için seni kullanıyor." Kaşlarımı hafifçe çattığımda şüphe tohumlarını zihnine ektim. "Sence de bu haksızlık değil mi?"

Kâzım Abay sorumu saniyesinde yanıtlayarak başını salladığında, titreyen sesiyle konuştu ve silahın namlusunu biraz da olsa eğerek beni hedefinden çıkardı.

"Sadece para kazanmak istemiştim. Kimseye zarar verme niyetinde değildim."

Yalan, bu bir yalandı.

Lelah'a zarar vermiş, genç bir kadının canını yakmıştı.

Sırf bu yüzden bile onun ölmesini dileyebilirdim zira benim gözümde kadına şiddetin affı olmazdı. Yine de bu tutumumu sergilememin sırası değildi. Yüzümdeki maskenin düşmesine izin veremezdim.

"Biliyorum," diyerek tebessümümü genişlettim. Geçen sene derste işlediğimiz manipülasyon tekniklerini anımsayarak bütün kontrolü ele geçirmeye çalıştım. "Annen ile refah içinde yaşamak için bu zorluklara katlanmış olmalısın." Sözlerimle tekrar başını salladığında iç geçirerek konuşmaya devam ettim. "Ama o ruh hastası buna izin vermeyecek. Eğer onu durdurmazsak hiçbirimiz kazanç elde edemeyeceğiz. Görüyorsun değil mi? Ortak bir noktamız ve düşmanımız var."

İşbirliği yapmasına ihtiyaç duyuyordum. Peşimizdeki manyakla ilgili bildiği bir şey vardı. Bu yüzden ona şantaj yapmış ve bundan bir kâr çıkarabileceğini düşünmüştü. O bilgi her neyse bilmeliydim. Aksi takdirde hep bir sıfır geride kalacaktık.

"Durduramazsınız."

Karşımdaki adamın kararlı sesi beni olduğum noktaya mühürlediğinde boğazım düğümlendi. Gözlerindeki acımayla bana bakan adam sarf ettiği her söz ile beni delip geçti.

"Kim olduğunu bilmiyorum ama çok güçlü biri. Siz farkında olmasanız da o sizi izliyor. Her hareketiniz, her davranışınız, her nefesiniz onun gözetimi altında. Sizden ne istiyor bilmiyorum ama istediği şeyi almak için elinden geleni ardına koymayacağı kesin."

Gözleri benden Hektor'a çevrildiğinde sertçe yutkundu.

"Yerinizde olsam ardıma bakmadan kaçar ve o manyağın ulaşamayacağı bir yerde saklanırdım." Acı dolu bir tebessüm yüzünü esir aldı. "Tabii öyle bir yer varsa."

Uyuşan bedenim göğüskafesimin altında çırpınan kalbimi sekteye uğrattı. İşittiğim her söz damağıma yayılan acı bir tattı.

"Onu ne ile tehdit ettin?"

Hektor her hecesinin üstüne basarak konuştuğunda, Kâzım hızla gözlerini içinde bulunduğumuz odanın duvarlarında gezdirdi.

İzleniyor ve dinleniyorduk.

Bunun farkındaydı.

"Söyleyemem. Kendimi affettirmek için buradayım."

Silahını daha sıkı kavrayıp namluyu tekrar bana çevirdiğinde, yanımdaki adamı umursamadan konuştu.

"Son oyun. Eğer bunu da atlatırsanız gitmenize izin verecek."

"Amacı ne?" diye çıkıştığımda bütün gözler beni buldu. Deliren zihnim bedenime yük oluyordu. "Bizi öldürmek değil, süründürmek niyetinde onu anladım ama neden? Sırlarımızı birbirimize anlatmamız onun niye umurunda?"

Sorularımın cevabını bu odada varlığını sürdüren tek bir kul dahi bilmiyordu. Bunlara yanıt verebilecek tek kişi, sığındığı gölgelerin arasında bizi izleyen canavardı.

Ortama yerleşen sessizliği bıçak gibi kesen Hektor'un sesi, ruhumda filizlenen acıları suladı. "Son oyun ne?"

Kâzım Abay silahını daha sıkı kavradıktan sonra başıyla gerisinde kalan şömineyi işaret etti. Kutuların bulunduğu noktayı göstermesi beni tedirgin etmişti.

"Şöyle geçin," diyerek adeta emrettiğinde hissettiğim öfkeyle kasıldım.

Gösterdiği noktaya doğru yanımdaki adam ile ilerlemeye başladık. Şöminenin önünde duran ahşap masaya karşılıklı oturduğumuzda buluşan gözlerimizde saklı kalan korku, sırlarımıza duyduğumuz aitlikten kaynaklanıyordu. Aramızda bulunan iki kutunun içinde bulundurduğu kötülükleri az sonra günümüze taşıyacağına emindim. Buraya gelmek ve az önceki iki mekânı atlatmak için gerçek kimliklerimizi ortaya çıkarmak zorunda kalmıştık.

Şimdi neyi öğrenecektik?

Bakışlarımı Hektor'un üstünde dolaştırdım. Şömineden yayılan ateş vücudumu ısıtmaya başlamıştı fakat beni asıl yakan şey onun kara gözleriydi. Beyaz teninde dalgalanan ışık ile kusursuz bir güzellik sergiliyordu. İfadesi katıydı zira fazlasıyla öfkeliydi. Biliyordum ki az ilerimizde duran adamı saniyeler içinde nakavt edebilirdi fakat bunu yapmıyordu çünkü yaparsa elimizin boş kalacağının farkındaydı. İkimiz de kabul etmekte zorlanıyorduk, ne de olsa egolarımız kendimizden büyüktü fakat her şey ortadaydı. Bu oyunu oynamak zorundaydık. Dakikalar önce başlattığımız bu saçmalığı noktalayamazsak kartlarımızı açık etmemizin anlamı kalmazdı.

Beklemediğim bir anda karşımdaki adamın boynuna saplanan iğneyle yerimden sıçrayıp çığlık attım ve korkum zihnimin bariyerlerini yıktı.

Hektor'un şah damarına enjekte edilen sıvı gözlerinin kaymasına neden oldu.

Kâzım Abay sıvıdan arınan iğneyi kalbimi titreten adamın bedeninden ayırarak gerilediğinde, dumura uğrayan benliğim ile öylece kalakaldım. Hektor başını öne eğerek yüzünü ekşittiğinde yumruklarını sıkmıştı. Burnundan soluyan bir ifadeyle aniden başını geriye savurup silahını ona çevirmiş olan adama baktı ve gözlerindeki yansıma yaşamımı sorgulattı.

"Kaç ve izini kaybettirmeyi dene." Tok sesinde hayat bulan kelimeler Kâzım Abay'a saplanan bir kurşun gibiydi. Karşımdaki adam sesini yükseltmemesine rağmen adeta haykırdığında olduğum noktaya sindim. "Çünkü yapılan saygısızlıkları göz ardı etmemek gibi bir huyum vardır."

Kâzım Abay korkusunu gizlemeye çalışarak, silahına daha sıkı sarıldığında şırıngayı yere attı.

"Endişelenme, sadece sodyum pentatol verdim." Gözlerini kısarak devam etti. "Sen iyi bilirsin bu ilacı. Genelde örgütlerin kullandığı bir doğruluk serumudur. Merkezi sinir sistemini baskılayan ve beyin aktivitesini yavaşlatan bir ilaçtır. CIA bunu suçluların üstünde uygulayarak onları böyle sorgulardı. Hatta eskiden psikiyatristler hastalarını konuşturmak için sodyum amital gibi diğer barbitürat türlerini kullanıyorlardı." Dudağının kenarı kıvrıldı. "Bana kalırsa sadece Amerikan filmlerinin çıkardığı uydurmasyon bir plasebo etkisi. Ama mekanik sesin sahibi bunun işe yarayacağına inanıyor."

Kaskatı kesilen benliğim ile öylece durmaya devam ettiğimde Kâzım cebinden bir şırınga daha çıkararak bana baktı. Başıma gelecek şeyi algılamak gerileyerek kaçınmama neden olduğunda dilimden zehir aktı.

"Eğer o iğneyi bana saplayabileceğini düşünüyorsan elindeki silahtan daha büyük bir korumaya ihtiyacın olacak."

"Yapmak zorundayım," diyerek bana doğru adımladığında namlunun ucunu Hektor'dan ayırmadı. "Merak etme, canın çok yanmayacak."

"Ben yaparım."

Hektor yerinden kalkmadan önce sarf ettiği sözlerle bakışlarımı ona çevirmeme neden olduğunda, şaşkınlıkla dudaklarımı araladım. Karşı çıkmak istesem de aklımın çalışma düzeneğinin sekteye uğramamış olması beni durdurdu. Kâzım o iğnenin içindeki zıkkımı bana enjekte etmek için buradaydı. Mekanik sesin sahibinin gözüne girmek için her şeyi yapardı. Eğer şimdi üstüne atlayıp silahını elinden alır ve Hektor'un da yardımıyla onu etkisiz hale getirirsem buradan elim boş giderdim. İç geçirerek öfkeyle homurdandım. Ama Hektor bana ilacı enjekte ederse son oyunu da oynar ve buradan çıkabilirdim. Sanırım katran karası gözleriyle ruhumu talan eden adama güvenmek ve ona kendimi teslim etmek tek seçeneğimdi.

Başımı sallayarak ona rızamı gösterdim.

"Sen yap."

Kâzım iğneyi masanın üstüne bırakıp gerileyerek aramıza büyük bir mesafe soktuğunda, ona doğru atacağımız tek bir adımla ikimizi de mermiye bulayacağına emin oldum. Hektor da bunu fark etmiş olmalı ki masanın onun bulunduğu tarafından değil, şöminenin olduğu noktadan gelerek yanıma ilişti. İğneyi alıp kapağını açtıktan sonra bana baktı.

Gözlerine tutunarak korktuğumu belli etmemek için büyük bir çaba sarf ettim ama o yine de endişemi gördü. Alanıma sızan kokusuyla derin bir nefes alıp sakinleşmeyi denediğimde dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. Ateşin yansımasının süslediği yüzünde meydana gelen şefkat duygusu afallamamı sağlamıştı.

"İğneden korkar mısın?"

Kuruyan boğazımı ferahlatmaya çalışarak yutkundum ve bir çocuk gibi sızlandım. "Birazcık."

Asıl korktuğum şeyin gün yüzüne çıkabilecek olan yaralarım olduğunu söylemedim ama buna zaten gerek yoktu. Hektor'un benimle aynı hisleri paylaştığına emindim. Bakışlarında görebiliyordum. Birazdan gerçekleşecek olan yüzleşme için kaygılıydı. Benim acılarımı sakladığım gibi o da kendi kederini saklıyordu.

İnsanın maskesinden sıyrılması ve gerçek yüzünü göstermesi...

Bu kurtulması ağır bir yüktü.

Belime yerleşen eliyle beni kendine doğru çektiğinde, göz kırparak ruhumu kelebeklere boğdu. Alaycı tebessümündeki çekicilik bana nerede olduğumuzu unutturmuştu. "Bedenine nazik davranacağımı biliyorsun."

Sözlerinde saklı kalan soru işaretiyle tebessüm ettim. Kanıt olmadan konuştuğumu biliyordum ama düşüncemin ardındaydım. Bana bakan adamın nazik olabileceği tek bir durum ve konu bile yoktu. Hele bedenim, bu kategoride asla olamazdı.

Haftalar öncesinde kalan diyaloğumuza göndermede bulunmasıyla derin bir nefes alarak o günü yâd edercesine konuştum. "Güzel şeyler ve senin onlara kıyamaman. Evet, bunu iki hafta önce öğrenmiştim."

Hektor alevleri içinde bulunduran bakışlarını yüzümde dolaştırdığında gözbebekleri büyüdü. İnsanın hoşuna giden şeylere baktığında sergilediği bu fizyolojik hareket ile mest olduğumun altını çizmeliydim. Aniden beni çevirip sırtımı göğsüne yasladığında, başımı yana eğerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Bizi afallamış bakışlar ile izleyen adamı yok sayarak, sadece Hektor'a odaklanmaya çalıştım ve gözlerimi yumdum.

Parmakları boynuma değdi.

Siyah saçlarımı kavrayarak beni katleden bir yavaşlık ile tutamlarımı yana çekti. Sol omzumda topladığı saçlarımdan parmaklarını ayırdığında nefes almayı bıraktım. Saniyeler içinde tenime saplanan iğneyle acı dolu bir mırıltı sarf ettim. Dudağımı dişleyerek bedenime giriş yapmış olan yakıcı sıvının geride bıraktığı tahribatı geçiştirmeye çalıştım. Belime dolanmış olan kola tırnaklarımı geçirip iğnenin vücudumu terk etmesini bekledim. Hektor şırıngayı benden uzaklaştırdıktan sonra sıcak nefesini saçlarımın arasına bıraktı.

"Birazdan içimdeki yaratığı göreceksin." Her daim ciddiyet kokan sesindeki teslimiyet sersemleyen bedenimi biraz daha yatıştırdı. "Ondan nefret edeceğine eminim. Hakkındır, onu ben de sevmiyorum."

İç geçirmesiyle başımı ona yasladığımda zihnimdeki uyuşma arttı. Üzerime kapanan bedenini hissettim ve aniden tenim kutsandı. Boynumda iz bırakan iğnenin çıkış noktasını öpen adam kalbimi sökerek aldı. Tenime değen dudakları ruhumu kanatıyordu. Daha önce tatmadığım bir lezzet benliğimde yankılandı. Vücudum adeta bir lav gibi kaynadı ve yandı. Dudaklarını boynumdan çeken adam kulağıma doğru fısıldadı.

"Ama sakın aklından çıkarma. Gökteki yıldızların hepsi yere düşse, cehennemin ateşi sönse ve bütün günahlarım affedilse dahi ben sana zarar vermem, *Lilith.*"

Bedenimi terk eden temasıyla gözlerimi araladığımda bir rüyadan uyanmış gibi hissettim. Az önce yaşadığım şeyin bir hayal olduğunu düşünmemem elde değildi çünkü deneyimlediğim şey oldukça masalsı bir tada sahipti.

Kaşlarımı çatarak bulanık görüşümün sonlanmasını bekledim. Saniyeler içinde netlik kazanan tabloya göz attığımda bedenim sakinleştiricinin etkisine girmişti. Bir balon misali sönen öfkemin yerini uyuşukluk hissi almıştı.

Düşüncelerimi toparlayamıyordum. Az önce beni öpmüş olması gerçek miydi? Ve benim öfkelenmiyor oluşum ilaca mı dayalıydı?

Normalde başka biri böyle bir hadsizlik yapsa çıldırırdım. Fakat söz konusu oydu ve ben öpücüğünün bu denli kısa sürmesine hüzünlenmiştim. Anlaşılan

karşımda oturan adam, sadece bakışlarıyla değil dokunuşlarıyla da beni yakabiliyordu.

Ellerinde küle dönmemem tek dileğim olabilirdi, tabii çoktan alev almamış olsaydım.

Sandalyeye oturarak boş bakışlarımı siyah kutularda gezdirdikten sonra Hektor'a baktım. Beni izliyor, gözlerini üzerimden çekmiyordu. İçindeki yaratıkla tanışacağım için gerilmişti. Benim anlayamadığım noktaysa kendini insanlıktan çıkarabilecek bir hale nasıl getirebildiğiydi. Niçin bir canavar olduğunu düşünüyor ve benim de öyle düşüneceğimden korkuyordu?

Ayrıca ettiği vaat, bu zamana dek duyduğum en güzel şeyken nasıl bu denli canımı acıtabilmişti?

İmkânsız görünen şeyler gerçeğe dönse dahi *sana zarar vermem* diyecek kadar kendine güveniyor muydu?

Zihnine ışık olamazdım fakat emin olduğum bir şey vardı ki gözlerimi güzel yüzünden ayıramadığım adam sözünü tutardı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sorduğumda bakışlarımı az ilerimizde duran gardiyana çevirdim. Kâzım Abay'ın telefonu saniyelerin ardından çaldığında arayan kişinin kim olduğunu tahmin etmeme gerek dahi yoktu.

Kâzım cebinden telefonunu çıkartıp aramayı yanıtladı ve tek kelam etmedi. Sadece hattın ucundaki efendisini dinleyerek emirlerini işitti. Ardından aramayı sonlandırıp çatılan kaşlarıyla bir bana bir karşımdaki adama baktı. Duyduğu her neyse şaşırmasına neden olmuş olmalıydı. Sertçe yutkunup gözlerini etrafta dolaştırdıktan sonra kapıya doğru geriledi. Bakışlarını ikimizin üstünde gezdiriyor, silahını indirmiyordu.

"Eşyalarınızı kapının önüne bırakacağım. Bir daha karşılaşmamamız dileğiyle." Duraksayarak iç çektiğinde tedirginliği had safhadaydı. "İçtenlikle söylüyorum. Umarım bu oyunu siz kazanırsınız."

Bahsettiği şey, sadece içinde bulunduğumuz andan galip gelebilmemiz değildi. Ona da bela olan psikopatı şah mat etmemizi diliyordu. Bunu ben de istiyordum. Yine de bize son bir bakış atıp odadan çıkan adama karşı empati yoksunluğu yaşıyordum. Sırf o sevinmesin diye yenilmeyi göze alabilirdim. Tabii kibrim boğazıma yapışan bir çift el olmasaydı.

Kapı ardımızdan kilitlendiğinde bakışlarımı tekrar kara gözlerin sahibine çevirdim.

Baş başaydık.

"Tekrar bir aradayız," dedi mekanik ses. Beklemediğim bir anda konuşmasıyla ürperdim. Huzursuzca yerimde kıpırdandığımda konuşmaya devam etti. "Merak etmeyin, sırlarınızı sizin dışınızda sadece ben bileceğim."

"Teşekkürler, sen böyle deyince rahatladım." Mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen isyanım ile arkama yaslandım.

Beni duyan ruh hastası kıkırdadığında işittiğim robotik ses ile kaşlarımı çattım.

"Son oyun. Bu odadan çıkmak için yapmanız gereken tek şey önünüzde bulunan kutuları açmak ve içindeki gerçekle yüzleşmek."

Sözleriyle az ilerimde duran kara kutuya baktım. Kalbimin deli gibi atmasına neden olan eşya, nefesimi kesti. İçinden çıkabilecek tehlikenin ruhuma zarar vereceğine emindim.

"İki kutunun da parolası farklı. Dört haneli şifrelerinizi bulabilmeniz için ise kendinize ait iki itirafta bulunmanız gerek. En derininizde sakladığınız, kimseye söylemediğiniz hatta düşünmekten bile çekindiğiniz iki sırrınız sizi buradan çıkaracak."

Solumuzda kalan duvara yansıtılan görüntüler zihnime indirilen bir balyozdan farksızdı. Duvardaki dört bölmede beliren yüzler en yakın arkadaşlarımıza aitti.

"On dakikanız var," dedi mekanik ses. "On dakika içinde kutuları açamaz ve günahlarınızdan arınamazsanız dört kişiyi öldürmüş olacaksınız."

Psikolojimi altüst eden tehdit ile olduğum noktaya sindiğimde zihnimin bariyerleri büyük hasarlara maruz kaldı. Bir insanın üstüne başka hayatların sorumluluklarının yüklenmesi, bu bir katliama zemin hazırlardı. Kendi hayatım ipte sallansa dudaklarımı mühürler ve tek kelime sarf etmezdim. Bakışlarımı Afra'nın ardından Simay'ın görüntülerinde dolaştırdığımda kalbim ikiye bölündü. Söz konusu onlardı. Başkalarının yaşamı ellerimdeydi ve sessizlik şu an için bir seçenek değildi. Gözlerimi Gediz ve İlyas Bey'in yansımalarında dolaştırdım. Benim günahlarımın bedelini onlara ödetemez, bu vicdan azabıyla nefes alamazdım.

Bizi kaosun içinde esir bırakan akli dengesi bozuk yabancı, geri sayımı başlattığında işittiğim tik tak sesleri bedenimi uyuşturdu. Sersemlemiş bir haldeydim. Damarlarımda dolaşan ilaç dudağıma vurduğum kilidi zorluyordu. Her an parçalara ayrılabilecek olan mühre baskı uygulayan zaman, kum taneleri misali geçmişimden bugünüme aktı.

"Önce başlamak ister misin?"

"Oynamak zorunda değiliz."

Tok sesi her zamanki gibi can alıcı bir tonlamadaydı. O konuştuğu zaman sanki cehenneme inen bir kapı açılıyordu. Kırık kanatlarım sesinin tınısında biraz daha hırpalandı.

"Ne saçmalıyorsun?"

Dilime dolanan kelimeleri mırıldandığımda bir duvarı anımsatan ifadesi mümkünmüş gibi biraz daha sertleşti. Çelikten yapılmış kemikli suratında tek bir mimik yoktu. Konuşmaya başladığında algılarımı kontrol eden şalteri indirmekten çekinmedi.

"Bize zarar veremez. Nedenini bilmiyorum ama vermek istediği tahribat fiziksel değil." Bedeni bir yay gibi gerildi. "O zihnimizi katletmek istiyor. Kuklalarının ipini keserse kendi oyununu baltalamış olur."

Doğru söylüyordu fakat bu denklemi geçersiz kılan bir etken vardı. Namlunun ucunda olan biz değildik, arkadaşlarımızdı.

Şömineden yayılan ateş beyaz teninde dalgalanıyor, karanlığı miras edindiği gözlerindeki korku tek bir şeyi işaret ediyordu. Onu bu denli iyi görebiliyor olmak, kendime şaşırmama neden oldu. Bariz bir aşinalık vardı gözbebeklerinde. Benliğimi aleve bulayan bakışlarının ardında kendini esir ettiği kafesi görebiliyordum. Altından bir kafes olabilirdi lâkin yine de bir kafesti.

"Bu kadar çok mu korkuyorsun içindeki canavarı görmemden?"

Dudaklarımdan kayıp giden sözlere elçilik eden sesimde bir kırılma vardı. Sorum ile bakışlarını benden kaçırmasa da beni yok sayarak cevap verme gereksinimi duymamıştı. İç geçirerek uyuşukluğumun verdiği yetkiyle onu adeta azarladım.

"Sözler değil, eylemler önemlidir. Ve sen sevdiğin insanları tehlikeye atabilecek biri değilsin. İstediğin kadar aksini iddia etmeye çalış, ben bencil biri olmadığını biliyorum."

"Nasıl bilebilirsin?" Yüzündeki öfke benim eserim değildi. Sesine yansıyan nefret bana ait değildi. Onun derdi tamamen kendiydi. "Beni tanımıyorsun, Feray."

Histerik bir alaycılıkla tebessüm ederek beni ürkütmeye çalıştığında, bunun işe yaramayacağını görmesini ister gibi dik başlılığımı kaybetmeden ona bakmaya devam ettim. Haklı olduğu bir nokta vardı. Az önceki sözlerimi destekleyebilecek kanıtlara sahip değildim çünkü gerçekten bilemezdim. İnsanların belli doğruları ve yanlışları olmazdı. Herkes tam tersini iddia eder, kendine ait kaidelerle hayatlarını sürdürdüklerini dile dökerdi ama bu saçmalıktı. Herkes söz konusu kendi yaşamı olduğunda ipi bir başkasına dolamaya istekli ve hazır olurdu. Bu tamamen dürtüsel bir durumdu. Yaratılışımızda hayatta kalmaya çalışmak vardı. Yine de karşımdaki adama her baktığımda hissettiğim bağ bana aksini söylüyordu.

O zannettiğinden daha iyi biriydi.

"Sen bir canavar değilsin."

Yüzümdeki sıcak tebessüm ile mırıldandığımda omuzlarını düşürdü. Gardını indirdiğini fark ederek anında maskesini tekrar yüzüne taktı.

"Duyacaklarından sonra bu düşüncen değişecek."

Yanılıyordu.

Belki de gerçekten kötü şeyler yapmış ve yaşamış biriydi. Günahkâr olabilirdi. Hatta cehennemde yanacağına bile inanabilirdi fakat anlayamadığı bir nokta vardı. Gerçek canavarlar asla birer canavar olduklarını düşünmezdi. Onların

gözünde kendileri her daim birer azizdi. İnsan kendini yaratık olarak görüyor ve bunu dile döküyorsa insanlığının hatırlatılmasına ihtiyaç duyuyor demekti.

Ve Hektor, onun içindeki insanlığa ulaşmamı istiyordu.

"Ben başlıyorum," diyerek okları kendime çevirdiğimde derin bir nefes alarak doğruldum.

Hektor'un önünde duran kutuya bakarken düğümlenen boğazım ile tırnaklarımı avuç içime geçirdim. Mekanik ses, kimseye söylemediğim ve en derinlerimde sakladığım iki acımı gün yüzüne vurmamı istemişti. İsabetli bir arzuydu çünkü benim kırılma noktalarım tam olarak iki sayıydı. Biri benden kendimi, diğeri ise en sevdiğim insanı almıştı. Daha önce kimseye anlatmadığım, içimdeki küçük kız ile toprağın altına gömdüğüm bu acıları şimdi gün yüzüne çıkaracak olmak beni dehşete düşürüyordu. Lâkin buna mecburdum.

Bakışlarımı solumda kalan görüntülere çevirdim. Uzaktan, habersizce çekilen ve kayda alınan insanların başlarına yasladığımız bir namlu vardı. Dilimizdeki mühürler kırılmazsa tetik çekilecekti. Gözlerim akıp giden zamana kaydı. Görüntünün üstünde kalan dijital akış dokuz dakikayı işaret ediyordu.

Yedi yaşımın puslu ve sisli anları, zihnimin bir köşesinde çığlık attı.

İçimi yakan acı dilimin bir sıvı olup ruhuma akmasına neden oluyordu. Beni izleyen adama bakarak unutmaya çalıştığım ne varsa yüzleştiğimde öfkelendim. O soğuk aralık gününden sonra benim için her şey değişmiş, hayatım bambaşka bir yöne evrilmişti. Aniden kimliğim dünyadan silinmiş, yeni bir karakter beyaz sayfalarımdaki başrol olmuştu. Gerçekliğim var olmamış gibi yok olarak, beni ben yapan her şey o dört günde sıfırlanmıştı. Ailem dışında kimsenin bilmediği bu sırrın benimle mezara gideceğini düşünmüştüm. Şimdiyse ruhuma yük olan bu eziyeti dile dökmem gerekiyordu. Bakışlarımı kaçırıp sekiz dakika kırk yedi saniyeyi işaret eden saati gördüm. Derin bir nefes alarak kara gözlere tutunduğumda günah çıkarır gibi mırıldandım.

"Yedi yaşımdayken kaçırıldım ve o günden sonra evime asla dönemedim."

Hektor sertçe yutkundu. Bir duvarı anımsatan yüzü mimiksiz kalmaya devam etti. Duyduğu şey onun için fazlasıyla anlamsız gibiydi. Benim için ise kurduğum o cümle, dünyalara bedeldi. Yıllardır içime işleyen bu kederi birine söyleyebilmiş olmak, nedensizce rahat bir nefes alabilmemi sağlamıştı. Sanki ruhuma yapışan ve beni içten içe yiyen o kurt sonunda doyuma ulaşmıştı. Tatmin olması kısa sürebilirdi yine de bu anın tadını çıkaracaktım.

Karşımdaki adam önünde duran siyah kutuya 07 rakamlarını girerek şifrenin ilk kısmını elde ettiğinde, işimizin daha bitmediğini söyler gibi bana baktı.

Evet, dile dökmem gereken bir günahım daha vardı.

Diğerinden daha çok canımı acıtan, kendimden nefret etmeme neden olan sırrım ise kalın bir ipi boynuma dolamaktan farksızdı. Geçmiş ağacında kendimi sallandıracak, içten içe günah dalının kırılmasını dileyecektim çünkü hayatta kalırsam sağ çıkamazdım.

Zihnime düşen görüntüler yüzümü ekşitmeme neden oldu. On üç yıl öncesinde kalan o kadim gece benim mezar taşımın üstüne kazınacak tarihti. Annemin çığlığı aklımdan çıkmıyor, babamın çalışma odasına yayılan kanlar benliğimden silinmiyordu. Masasının yanında kalan kütüphaneye özenle yerleştirdiği kıymetli kitapları onun kanıyla süslenmişti. Dağılan kafatasının parçaları masasına saçılmış, aralık duran gözlerinde yaşlar birikmişti. Beyaz teni hiç olmadığı kadar solgundu. Normalde fırça tutan elleri kasılmış, parmakları bu sefer bir demir yığınını kavramıştı. Ateşlenen silahın geride bıraktığı barut kokusu odaya sinmiş, benim küçük bedenimin genzini yakmıştı.

Doğduğu andan kaçırılışıma kadar Nevzat Gevheri olarak bilinen ünlü işadamı, kafasına sıkarak kendini öldürdüğünde mezar taşına Feyyaz Eldem ismi yazılmıştı.

Yüreğimdeki hançere ellerimi dolayıp keskin tarafını daha derine batırdığımda dudağımdan dökülen sözler kana bulandı.

"Babamın ölümüne neden olduğumda ise on yaşımdaydım."

Ruhumda sakladığım küçük kız, gözyaşlarıyla köşesine çekildi ve ben acıyla kıvranışını izledim.

Bana bakan bir çift kara göz, acımı hissetmiş gibi dağılarak omuzlarını düşürdü. Gözlerindeki sıcaklık aralanan dudaklarındaki şaşkınlığa eşlik etti. Sözlerim onu sersemletmişti. Günahımı sahiplenişim ise bana acımasına neden olmuştu. Sorun değildi, ben her şeyin farkındaydım. Kimsenin benim için üzülmesine gerek yoktu. Ben kendi adıma ağıt yakabiliyordum.

Hektor taş kesilen bedenini hareket ettirerek, gözlerini bir saniye olsun benden ayırmadan şifrenin geri kalan kısmını kutunun üstünde duran panele yazdı.

0710 parolası, benim acılarımın logaritmasıydı.

Bu sayede açılan kutu nefesimi tutmamı sağladığında, karşımdaki adam kaşlarını çatarak içindeki şeye baktı.

Merakla doğrulup dirseklerimi masaya yasladım ve ne gördüğünü bilmek istedim. Bakışlarımı çatılan kaşlarında gezdirdim. Kafası karışmış gibiydi. Saniyeler içinde kutudan bir fotoğraf çıkardığında boynumun kafamı taşımakta zorlandığını hissettim. İncelediği fotoğraftan gözlerini ayırmayan adamdan bakışlarımı çekip kaç dakikamız kaldığına baktım. Yedi dakika yirmi üç saniyemiz vardı. Elimi masaya vurarak Hektor'un bana bakmasına neden olduğumda acele etmemiz gerektiğini anlamasını ister gibi saati işaret ettim. İç geçirerek tekrar fotoğrafa baktıktan sonra sinirle söylendi. Ne dediğini işitemesem de küfrettiğine emindim. Fotoğrafı bana doğru kaydırıp görüş alanıma sunduğunda karşılaştığım görsel ile kalakaldım.

Kahverengi saçlarını gölgeleyen kapüşonlusuyla bir köşeye sinmiş olan adamın ela gözleri, karşısında kalan sanat galerisindeydi. İlyas Selman, karanlığa karışmış bir vaziyette anlamsız bir sinsilik ile mekânı gözlüyordu.

Parmaklarımın arasında duran fotoğraf bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Yine de öylesine kasvetli bir imaja sahipti ki gerilmeden edemedim. Bakışlarım solumda kalan yansımaya kaydı. Sol alt köşede görüntüsü bulunan adam, Hektor'un arkadaşıydı. Sadece bu da değil, kendisi aynı zamanda benim için bu dünyadaki en önemli kadınlardan biri olan Simay ile görüşen kişiydi.

Kanıma sızan şüpheyle kaşlarımı çatarak tekrar fotoğrafa baktığımda dilim damağım kurudu. Bizi bu oyuna mecbur bırakan hastalıklı zihniyetin ne ima ettiğini anlayamıyordum fakat hayra alamet olmadığı barizdi.

"Sıra bende," diyerek başını kaldırdıktan sonra karanlığa kurban ettiği gözleriyle bana baktı. Dilinin kemiğini kırmak istercesine sıktığı dişleriyle çenesi kaskatı kesilmişti. Şömineden yayılan ateşin yansıması yüzünün yarısını renklendiriyordu. Karanlıkta kalan taraf ise bakışlarının olduğundan daha korkutucu gözükmesine neden oluyordu.

Son beş dakikanın içine girmiş olmamız beni gerdi.

Dudaklarını aralayarak bir nefesin ruhundan beraat etmesini sağladığında, işiteceklerim karşısında güçlü kalmak ister gibi doğruldum. Gözlerimizi ayırmadan konuştuğunda ise hiçbir kalkanın beni koruyamayacağını fark ettim.

"İlk cinayetimi işlediğimde on bir yaşımdaydım." Bu sefer can alıcı nokta sesi değil, sözleriydi. "Kendimi öldürdüğümde ise on sekiz."

Zihnimde bir oğlan çocuğu belirdi. Siyaha çalan kara gözleriyle ciddi bir ifadeye sahip olan bu çocuk daha sadece on bir yaşındaydı. Elinde tuttuğu silah ona yakışmıyor, küçük bedeninde eğreti duruyordu. Üzerinde kanlar vardı. Güzel yüzünü örten kırmızı damlalar şoka girmiş bakışlarını renklendiriyordu.

Kelimelerin kifayetsiz kalması böyle bir durum olmalıydı.

Ne zihnim ne aklım ne fikrim...

Hiçbirinden ses çıkmıyor, benliğim girdiği şoktan kopamıyordu. Bana bakarken güçlü durmaya çalışan adamın ardında saklanan küçüklüğü, kendi gölgesinden bile korkuyordu.

Bu nasıl bir günahın bedeliydi?

Karşımdaki adamın katil olmasından öte bir gerçeklik vardı. İnsanın canını acıtan bu gerçeklik benim delirecek gibi hissetmemi sağlıyordu.

Kim, niçin ve nasıl onu böyle bir suça teşvik etmiş olabilirdi?

Bir çocuk niye cinayet işlerdi?

Katil, canavar ve yaratık.

Karşımdaki adam aynaya baktığında bu sıfatları görüyordu. Kendinden öylesine nefret ediyordu ki içinde sakladığı bu sırrı öğrenme ihtimalimden tiksinmişti çünkü benim de onu aynı şekilde göreceğimi sanmıştı.

İtiraf ediyorum, şu an ondan eskisine nazaran daha çok korkuyordum çünkü tek cinayetim değil, ilk cinayetim demişti. Yani bu hikâyenin kaos dolu bir devamı vardı. Fakat aynı zamanda artık ona karşı daha büyük bir şefkati de

benliğimde barındırıyordum çünkü yaralı yanının küçük bir çocuk olduğunu biliyordum.

Tıpkı benim gibi geçmişindeydi ve oradan çıkamayacaktı.

Titreyen ellerimi kutuya dolayarak kendime doğru çektiğimde bakışlarımızı ayırmadım. Panelde bıraktığım parmak izleriyle şifreyi tuşladım ve kutuyu açtım.

1118.

Hektor'un acılarının matematikte karşılık bulan hali.

Gözlerimi ondan ayırarak kutunun içinde bulunan fotoğrafa çevirdiğimde ciğerlerim infilak etti ve ben havasız kaldım. Büyüyen gözbebeklerim ile bir heykel haline büründüğümde ruhum kanadı. Saniyeler önce öğrendiğim bilgiler benim için çok şaşırtıcı olmamıştı çünkü Hektor'un kimliğine ve yaptıklarına dair teorilerim vardı. Beklentim öylesine karanlıktı ki aydınlık bir şeyin çıkamayacağına emindim. Evet, on bir yaşındayken yasalar önünde bir suçlu olması tahminlerim arasında yoktu ve bundan dolayı şaşkındım. Fakat parmaklarımın arasında tuttuğum fotoğrafta gördüklerim, işte beni asıl dumura uğratan bu tabloydu.

Sağ alt köşede duran tarihten anlayabildiğim kadarıyla geçen yıl çekilmiş bir fotoğraftı. Görselde meyhane tarzı bir yerde oturan üç kişi vardı. Meze ve rakı dolu masanın sol tarafında bir çift oturuyordu. Adam kolunu kadının omzuna atmış, onu kendine doğru çekmişti. Kadın ise ona yaslanmış, parmaklarını adamın eline dolamıştı. İkisinin de yüzünde daha önce görmediğim güzellikte ve samimiyette bir gülümseme vardı.

Kırk yıl düşünsem Taylan ve Cansel Hanım'ın bir ilişkisi olabileceğini tahmin edemezdim.

Bakışlarımı masanın diğer tarafında bulunan kadına çevirdim. Beni asıl yaralayan kişiye bakarken çığlık atmamak için kendimi zor tuttum çünkü en yakın arkadaşlarımdan biri olan Afra, üçüncü şahıstı.

Sinirle soluyarak elimdeki fotoğrafa bakmaya devam ettim.

Düşüncelerimi bölen şey ise mekanik ses oldu. Bizi günahlarımızdan arındırdığını zannederek neşelenmiş olmalıydı. Oysa tahmin ettiğinden daha kötü günahlara bulanmamızı tetikleyecek bir ateş yakmıştı.

İçimdeki öfkeyle başımı kaldırdığımda kara gözlere tutundum. O da benim gibi en yakın arkadaşlarından biri olan İlyas Bey ile ilgili bir şey öğrenmişti. Bu yüzden bu denli kırgın ve sinirliydi.

Mekanik ses konuşarak son cümlesini edip bizi karanlık bir sessizliğe mahkûm ettiğinde ilk defa doğru bir şey söylediğini düşündüm.

"Birbirinizden başkasına güvenmeyin ve her daim arkanızı kollayın. Yakında tekrar görüşeceğiz."

KOD ADI: LUX NOCTIS

"Gecenin ışığı, karanlığın tek umuduydu."

Bir babanın gözyaşı çok şey ifade ederdi.

Sarsılmaz zannettiğin kalenin duvarlarının çatlaklarla döşenmiş olması, kalenin içinde yaşayan prensesin kendini güvende hissetmemesine neden olurdu. Benim duvarlarım üstüme yıkıldığında tahtımın sağlam olmadığını biliyor oluşum hayal kırıklığımın şiddetini azaltmıştı.

Yine de insan yenilmenin verdiği acıyı kolay kolay kaldıramıyordu.

Öfke, insanı yoruyordu.

Bitkin bir ruh haline bürünmemin nedeni dünyaya duyduğum kızgınlıktı. Başıma gelen her şeyin mimarı olarak kendimi görürdüm. Kararlarımın etrafımı çevreleyen dikenli teller olmasına alışmıştım. Kontrol bende olduğu sürece dengeyi kaybetmekten çekinmezdim. Şimdiyse bu inanca sahip değildim çünkü hikâyemi yazan kalemi artık ben tutamıyordum.

Hastalıklı bir zihin romanımı ele geçirmişti.

Onun parmaklarında hayat bulan her kelimede hikâyem daha karmaşık ve kasvetli bir hale bürünüyordu. Beni öldürmeyi dilemeyen zihniyet varlığımı süründürmekte kararlıydı. Aksi takdirde iki gün önce yaşananlar gerçekleşmezdi.

Büyükada'da bulunan o eski ve harabe köşkten çıktığımızdan beri aklımı ve bir parçamı o köhnelikte bırakmış gibi hissediyordum. Sanki bir yanım sonsuza dek orada kalacaktı.

Peşimizdeki ruh hastası bizi yüzleştirerek günahlarımızdan arındırabileceğini düşünmüştü ki bunun bana mantıklı gelen bir yanı yoktu. O virane yerde başımıza gelen tek şey, daha fazla bilinmezlik olmuştu. Gizem kavramı her defasında dönüp dolaşıp yüzüme çarpıyordu. Bir tokat gibi zihnime inen bu gerçeklik beni tüketiyordu.

Hayatına aldığı insanları dikkatle seçen kız, aslında bu işte pek de iyi sayılmazdı. Bunun doğruluğundan iki gün önce emin olmuştum çünkü en yakın arkadaşım dediğim kadının benden sakladığı şeyi öğrenmiştim. Ardını bilmesem de önümde duran şey belirgindi.

Afra, Cansel Hanım'ın ölümünü duyduğunda bile bana aslında onu tanıdığını, Taylan ile bir ilişkisi olduğunu anlatmamıştı. Bunu neden yaptığını öğrenmek için bir çıra misali yanıp tutuşuyordum fakat her şeyin bir sırası vardı. Önceliğim bir başkasına aitti.

Bu oyunda benim gibi bir piyon olan adamın sözlerini zihnimden silip atamıyordum. Sarf ettiği iki cümleyle beni felakete sürüklemişti. Aklımın bir köşesinde kendine yer edinen on bir yaşındaki çocuk zihnimi talan etmekle meşguldü.

On bir yaşındayken katil olan adamı, buna iten şey ne olabilirdi?

Bu soruya verebileceğim mantıklı bir cevap yoktu. Olsa dahi geriye boşluklar kalıyordu çünkü Hektor *ilk cinayetim* diyerek diğer ihtimallere kapı açmıştı.

Onun Hayalet ismindeki şehir efsanesi olduğunu düşündüğüm günü anımsadım. O fikre sığınarak aklımda kendisini yargılamış, cezalandırmış ve aklamıştım çünkü inancım vardı. Yaptığı şeylerin vicdanı doğrulukların eseri olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse emin değildim. Bir yanım aklımı kaçırdığımı söylüyor, ondan kaçmam gerektiğini haykırıyordu. Diğer tarafım ise ondan öylesine emindi ki sonsuz ve gereksiz bir inançla varlığına tutunmak istiyordu.

Beni bu denli aptallaştıran şey, ona her baktığımda içimde yeşeren çiçekler olabilir miydi?

Eğer öyleyse bitkilerimin kanla sulanacağını hesaba katarak hareket etmeliydim.

Belki de bu kadar negatif düşünmemeliydim. Konuşmalarımız her zaman belli kalıplara dayanmazdı. Ben babamın ölümüne neden olduğumu söyleyerek kendimce varlığımı etiketliyordum. Bunu yapmamın nedeni vicdanen duyduğum suçluluktu. Belki Hektor da aynı yönteme başvuruyordu. İlk cinayetimi işledim derken mübalağa ediyor olabilirdi. Benim gibi birine zarar verdiğini düşünerek kendine acı çektiriyor, zihninde ruhuna işkence ediyordu. Bu ihtimal bana daha inandırıcı geliyordu çünkü aklım küçük bir çocuğun cinayet işleyebilmesini algılayamıyordu.

"Feray Hanım."

İşittiğim sesle zihnimden düşerek fani dünyaya çarptım ve başımı kaldırdım. Bana bakan adamın yüzünde bir tebessüm vardı. Kapının önünde durup bir elini cebine atarak, gözlerini üzerimde dolaştırıyordu. Gülümsemesine karşılık vererek oturduğum sandalyeden kalktığımda, adam yanında dikildiği kapıyı aralayarak içerisini işaret etti. "Buyurun, lütfen."

Odaya girip siyah pantolonumun üstüne giydiğim aynı renk dar korseyi düzelttim. Dekolteden taşabilecek gibi duran göğüslerimi siyah paltomun altında kalan beyaz gömleğim ile örttüm. Kâküllerimi hizaya sokup huzursuzca kırmızı rujumu yedirmeye çalışır gibi dudaklarımı birbirine sürttüm. Yüzümdeki tebessümle odanın içinde ilerleyen adama baktığımda tok sesiyle konuştu.

"Kusura bakmayın, beklettim," diyerek masasının ardında kalan sandalyesine oturduğunda ayakta durduğumu fark etti. Doğrularak az ilerimde kalan sandalyeyi işaret etti. "Oturun, lütfen."

Sözleriyle gösterdiği yere geçtim ve omzumda takılı duran çantayı yere bıraktım. Bacak bacak üstüne atıp dizime gelen çizmelerimi çekiştirdim. Paltomu üstümden çıkardığım sırada masanın diğer tarafında kalan adamın sesini işittim.

"Bir şey içer misiniz?"

"Teşekkürler ama istemiyorum."

Arkama yaslanıp bakışlarımı karşımda kalan adamda dolaştırdım. Kırklı yaşlarında, oldukça yakışıklı ve bakımlı biriydi. Üzerine geçirdiği takım elbisesiyle yapılı vücudunu örtmüştü. Sarı saçları özenle taranmış ve şekillenmiş gibiydi.

Parmaklarını birbirine dolayarak yüzündeki tebessümle konuştuğunda, sesinin görüntüsüne tezatlık oluşturan bir inceliğe sahip olduğunu algıladım. "Gecikme için üzgünüm ama sizi görmeyi beklemiyordum. Uzun zamandır ortalarda yoktunuz. Umarım iyisinizdir."

"İyiyim, teşekkür ederim," diyerek doğrulduğumda derin bir nefes aldım. Vakit kaybetmeden konuya girmek istiyordum. "Babamla çalıştığınızı öğrendiğim ilk andan beri bir gün size işimin düşebileceğini biliyordum. Bu yüzden gözümü üstünüzden ayırmamaya çalıştım ve sanırım başardım."

Dudağımın kenarı kıvrıldığında karşımdaki adamın gözlerinde yeşeren kıvılcımları gördüm.

"Kendinizi iyi gölgeliyorsunuz." Bakışlarımı lüks ve pahalı bir zevkle döşenmiş olan odada dolaştırdım. "Görünüşte hukuk bürosu ama perde arkasında paralı asker."

Masanın ardında duran adamın feleğini şaşırttığımı fark etmek gülümsememi genişletti. Yüzündeki ifade komik bir hal almıştı.

"Endişelenmeyin. Sizle zıtlaşmak değil, anlaşmak niyetindeyim."

Az ilerimde duran adam yutkunarak âdemelmasını oynattığında arkama yaslandım. Bakışlarını üzerimde dolaştırarak ciddiyetimi ölçtü. Kararlılığımı görmesini umut ettim. Saniyelerin ardından az önceki kibarlığından eser barındırmayan bir tavır ile konuştu.

"Nasıl bir anlaşmadan bahsediyoruz?"

Hayatımın hiçbir döneminde üstünkörü hareket etmemiştim. El yordamıyla yol bulmaya çalışmak âdetim değildi. Bir şeyi istiyorsam alırdım. Yıllarca bu şımarıklığımın üstünü örtmeye çalışmıştım lâkin şimdi vakti gelmişti. Küçük prenses, krallığı saldırıya uğradığında korkup saklanabilirdi ama büyüdüğünde bir kraliçe olarak topraklarına geri döner ve hakkı olanı alırdı. Benim de yapmam gereken buydu.

Kontrolü elime almalı, iplerimi kesmeliydim.

"Babam geçmişimi sizin yardımınızla yok etti. Aksi takdirde ünlü ve saygın bir aile iki günde tarihten silinemezdi." Histerik bir tebessüm dudaklarıma

yayıldı. Kızgınlığım geçmişimi kirleten alçaklaraydı. "Ailemin ve benim yeni kimliklerimizin mimarının siz olduğunuzu biliyorum. Babamın kimsenin bizi bulamaması için size milyonlar saçtığını da biliyorum." İç geçirerek tek kaşımı kaldırdım. "İtiraf etmeliyim, işinizde mükemmelsiniz."

Karşımdaki adam lacivert kravatını düzelterek gülümsediğinde, kendiyle gurur duyduğunu belli etmekten çekinmedi. "Teşekkürler."

"Şimdi de benim istediğimi yapmanız gerek."

Sözlerim ile ciddileşen ifadesine baktım. Mavi gözlerini bana diken adam, arkasına yaslanarak gülümsediğinde sarf edeceği sözleri söyleyeceğini tahmin etmiştim.

"Parada anlaşırsak neden olmasın?"

"Beş bin yeterli bir meblağ mı?"

"Başlangıç için, evet."

"Anlaştık."

"İsteğiniz benim için emirdir," dedi adını dahi bilmediğim adam. Doğrularak bakışlarımızı ayırmadan konuştuğunda, sesine yansıyan keyfi sezdim. "Dileyin benden ne dilerseniz."

İki hafta önce tek arzum, haz alamadığım ve mutluluğu nadiren tadabildiğim hayatımda savrulmak, ölüm kapımı çalana dek oyalanmaktı. Geçmişimi önemsememiş, onun karanlıkta saklanmasını umursamamıştım. Böylesi işime gelmişti. Şimdiyse her şey gözüme farklı gelmeye başlamıştı. Sanki kara gözlü adamın gelişiyle birlikte uyuşuk bir halde duran benliğime bir akım verilmişti. Canlanan ruhum açlık duyuyordu. Körelttiğim ne varsa sivrilmiş, kararan umutlarım yeşermişti. Aklımın kontrolünü ele aldığım her saniye kendimin daha çok farkına varıyordum. Pes etmek, stabil kalmak bana yakışmazdı. Bu zamana dek uslu durmuş olmam bile kabul edilemezdi.

"Geçmişimi istiyorum." Sıktığım dişlerimin arasından tıslarcasına konuştuğumda karşımdaki adam gerildi. "Derine gömdüğünüz ne varsa yüzeye çıkacak."

"Feray Hanım, babanız o olayla ilgili her şeyi imha ettirdi. Elimizde geçmişiniz ile ilgili tek bir belge bile yok. Üzerinden bu kadar zaman geçmişken de verileri tekrar elde etmemiz oldukça zor." Derin bir nefes alıp çatılan kaşlarımın süslediği yüzüme baktı. Geri adım atmayacağımı görmek başka bir çözüm yolu sunmasını sağladı. "İsterseniz araştırırım ama dediğim gibi yılların ardından güvenilir bir veri bulabilir miyiz, emin değilim. Her şeye sıfırdan başlamamız gerek."

"Başlayın o zaman," diyerek ayak direttim. Gözlerimi mavilerinden ayırmadan bütün ciddiyetimle inat ettim. "Kaçırılışımla ilgili elde edebileceğiniz her türlü bilgiyi istiyorum. Sadece o da değil, o günden sonra ailemin yaşadıklarını da öğrenin. Babamı intihara sürükleyen etkenin ne olduğunu bilmeliyim."

Hiçbir zaman inanmamıştım.

Belki de inanmak istememiştim.

Babamın zihnine yenildiğini düşünmek beni kahrediyordu. Bir neden olmalıydı. O soğuk ve karlı gecede silahın namlusunu şakağına dayayacak hale gelmesini sağlayan bir sebep olmak zorundaydı.

Psikolojik nedenler beni tatmin etmiyordu. Bana delil gerekirdi. Gözümün görmediği şeyi algılamaya çalışmaktan sıkılmış ve yorulmuştum. Mazimi hatırlayamıyor olmam, bilinçsiz kalmamı gerektirmezdi. Her detayı öğrenmeli, her olaya hâkim olmalıydım. Bu dileğimin ardında yatan başka bir neden daha vardı. Bizi avlayan ruh hastası, geçmişimi biliyordu. Benim bilmediğim şeyleri onun biliyor olması zihnime sunulan bir kabir azabından farksızdı. Önde olmak istiyorsam o manyağın hangi noktada mazime el attığını öğrenmeliydim.

"Peki, istediğiniz gibi olsun ama uzun süreceğinin altını çizmeliyim."

Başımı sallayarak bunun sorun olmayacağını belirttim. Aklıma değen düşünceyle şüphe duygumu sesime yansıtarak konuştum. "O zamana dair hiçbir şey hatırlamıyor musunuz? Sonuçta her şeyin üstünü kapatan insanlarsınız. Elbette bir şeyler anımsıyor olmalısınız."

Karşımdaki adam başını iki yana salladı.

"Sizin davanız sırasında ben çok gençtim. Aile işini birkaç yıl önce devraldım. Amcam sizin olayınızla ilgilenen asıl kişiydi. Kendisi de iki yıl önce öldü. Bir şey biliyorduysa da artık öğrenmemiz imkânsız. Ayrıca babanız siz ve ailenizi o olaya bağlayacak her detayı yok ettirdi. Sadece bizim elimizde değil, hiçbir yerde bu konuyla ilgili bir bilgi bulamazsınız." İç geçirdikten sonra kendini övmeyi atlamadı. "Ama merak etmeyin, işimde iyiyimdir. Ben isteğinizi yerine getirmek için her şeyi yapacağım."

İstemsizce tebessüm ederek onu onayladım. Ardından bakışlarımı kaçırdım ve ayağımı sallamaya başladım. Buraya gelişimin bir nedeni daha vardı. Sadece geçmişimi değil, bugünümü de bilmeliydim. Bu saçma oyunda bana yaverlik eden adam kudretli biriydi. Onu tanıyamıyor, anlayamıyordum. Her daim bilinmezlikleri harmanlayarak önüme sunuyor, bana bilmiş bir tavır ile yaklaşıyordu. Benim de aynı şeyi ona yapmam gerekirdi aksi takdirde ona karşı hep eğik dururdum. Dengeyi bulmalı, onun hakkındaki gerçeklere ulaşmalıydım. Karşı dairemde oturan, çoğu zamanımı birlikte geçirdiğim ve ruhumu yakan adamın tehlikeli bir katilden öte olduğunu sadece hissetmem yetmiyordu. Buna emin olmalıydım.

"Bir şey daha var." Başımı kaldırıp beni gözleyen adama baktığımda boğazımı düğümleyen arzumu dile döktüm. "Daha doğrusu biri. Hakkında öğrenebileceğiniz her şeyi bilmek istiyorum. En basitinden en karmaşığına kadar, bütün detayları bulmalısınız."

O biliyordu.

Nasıl öğrendiğini bilmiyordum ancak gerçek adımı biliyordu. Bunu bir keresinde belli etmiş ardından salağa yatarak yalan söylemişti. Duvarda parıldayan baş harflerim onu gram şaşırtmamıştı ne de olsa bu beklediği bir gerçeklikti. Sadece ismim değildi üstelik karanlık korkumu da biliyordu. Zayıf noktası olan birini kolaylıkla ayırt edebileceğini söylemesi mantıklıydı çünkü bunu ben de yapabiliyordum. Fakat durum bundan daha öteydi.

"Kimlik bilgilerini verirseniz araştırırım."

"Sorun da bu," dedim isyankâr bir tonlamayla. "Adamın kimliği yok."

Karşımdaki adam kaşlarını çatarak afalladığını belli ettiğinde, doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Böyle söyleyince anlamsız gelen cümlemi destekleyecek kanıtlara sahiptim elbette lâkin hepsi oldukça absürd durumlardı.

"Feray Hanım." Sesine yansıyan şaşkınlık somutlaşmıştı. "Herkesin bir kimliği vardır."

Ama onun yoktu.

En azından insanlara gösterebileceği bir kimliğe sahip değildi.

Bu durum benim için büyük bir keşif gibiydi. Merakımın en yoğunlaştığı noktaydı. İki gün önce ben, kendi gerçekliğimi gözler önüne serdiğimde o da aynı şeyi yapmak zorunda kalmıştı. Tuşladığı yirmi iki rakamı isminin ve soyadının baş harfleriydi. Üç seçeneğin oluşturduğu kombinasyonlar düzinelerce idi ve her olasılık kayda değerdi.

"Herkes ona Hektor diyor. Soyadı yok." Bakışlarımı kaçırdım. "Varsa da ben bilmiyorum."

"Peki, Hektor hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

Gözlerimi maviye bulanmış bakışlara çevirdim. Güzel soruydu. Yanıtım ise o kadar da çekici değildi. Kendi zihnimde bir liste yaratmıştım. Onun her detayını o listeye ekliyor, bir çıkarım elde etmeye çalışıyordum ama maddeler o kadar azdı ki bir sonuca varamıyordum.

"Kendisi karşı komşum olur." Boğazımda oluşan düğümü yutmaya çalıştım. "Ciddi ve mesafeli biridir. Her zaman bordo bereli edasında hareket eder." İç geçirerek zihnimde beliren hayalini tasvir ettim. "Siyah saçlı, beyaz tenli, kara gözlü, bir doksan altı boyunda. Maşallah dağ gibi adam," diyerek kulak mememi çekip az ilerimde duran masaya vurduğumda beni izleyen adam şaşkınlıkla kalakaldı. Ciddiyetime bürünerek konuşmaya devam ettim. "Çok güzel gülüyor, muazzam kokuyor. İnsanı bir bakışıyla taşa çevirir o derece çekici. Ama genel olarak çok gergin ve asabi." Gözlerimi kısıp mırıldandım. "Sanırım öfke sorunları var."

Odayı ele geçiren sessizlik kalbimin ritmini sekteye uğrattı. Dudağımdan dökülen kelimelerin garipliğini algılamak, oturduğum yerde huzursuzca kıpırdanmamı sağladı. Bana bakan adam aralık duran ağzını kapatarak başını salladı.

"Anlıyorum," dediği sırada attığı tuhaf bakışların altında ezildim. "Siz adamı gayet iyi tanıyor gibisiniz ama ben yine de araştırırım."

Masasının üstünde duran kâğıda not aldığını görmek rahat bir nefes vermeme neden oldu. Söylediklerimi dikkate aldığını bilmek yüreğime su serpmişti. Buradaki işimin bittiğini düşünerek ayaklandığımda paltomu alarak üstüme geçirdim. Yere bıraktığım çantamın sapını kavrayıp doğrulduğumda sandalyesinden kalkan adama baktım.

"Öyleyse sizden haber bekliyorum."

Başını sallayan adam bana elini uzatarak anlaşmamızı resmileştirdiğinde parmaklarını kavradım. Temasımızı sonlandırdığımda yüzündeki tebessüm ile sonunda kendini takdim etmeye karar verdi.

"Bu arada ismim Volkan." Masada duran kartvizitlerden birini alıp bana uzattı. "Bir şey bulursam sizinle iletişime geçerim ama herhangi bir durumda beni aramak isterseniz numaram burada yazıyor."

Kartviziti alarak gülümsediğimde gerek duymayacağıma emin olsam da sessiz kaldım. Odadan çıkarak kartı çantamın içine attım ve mekânı terk edip sokakta yürümeye başladım. Topuklu çizmelerimden yayılan ses tenha yolda yankılandı. Adımladığım kaldırıma doğru gelen taksiyi fark ettiğimde elimi kaldırdım. Beni görmesiyle duran sarı renkli aracın kapısını açıp arka koltuğa iliştiğimde gideceğimiz konumu belirttim.

"Karaköy, lütfen."

Taksici yola koyulduğunda çantamın içinde telefonumu aramaya başladım. Elime çarpan sert kâğıt ile içim titredi. Hissettiğim hayal kırıklığına eklenen öfkenin nedeni parmaklarımla kavradığım fotoğraftı. Çantamdan çıkarıp görüş alanıma soktuğum tabloya göz attığımda boğazım düğümlendi.

Afra'yı yıllardır tanıyordum. Bu büyük şehirde birbirimize sahip çıkıp yoldaş misali birlikte ilerlemiştik. Şimdi ise zihnimde filizlenen şüphenin salkımlarına dolanmıştım. Ruhumu zehirleyen yabancı, beni her şeyi sorgulamaya itmişti. Önümde duran gerçekler apaçık ortadaydı. Taylan ve Cansel Hanım'ın bir geçmişi vardı. Büyük ihtimalle galeride tanışıp görüşmeye başlamışlardı.

Peki Afra'nın bu ilişkideki yeri neydi? Ne ara birlikte yemeğe gidecek kadar samimi olmuşlardı? Ve en önemlisi benim bütün bu olanlardan nasıl haberim olmazdı?

Dakikaların ardından taksi durduğunda, ödemesini yapıp kendimi adeta araçtan attım. Hızlı adımlarla yürümeye başladığımda öfkem kamçılandı. Soğuk hava içimin buz tutmuşluğuna erişemiyordu.

Afra geçen sene kendine ufak bir dükkân kiralamıştı. Küçüklüğünden beri seramikle uğraşır, muazzam şeyler tasarlardı. Bir süre sonra bu hobisini işe çevirmişti. Şimdilerde kiraladığı o dükkânda hem zanaatını icra ediyor hem de yaptığı şeyleri satıyordu. Pazartesi günü yani bugün dersi olmadığı için

dükkânda olmalıydı. En azından umudum bu yöndeydi zira köşeyi döndüğüm an hedeflediğim konuma varacaktım ve onu bulamazsam içimde biriken zehre yenik düşecektim.

Sola dönüp küçük dükkânın önünde durduğumda sertçe yutkundum. Açık tabelasında gözlerimi gezdirdikten sonra derin bir nefes alıp içeri girdim.

Çömlek makinesinin önünde duran kadında gözlerim dolaştı. Üzerine geçirdiği otantik şalvarı ve kazağıyla her zamanki şıklığından feragat etmişti. Sarı saçlarını topuz haline getirerek çıkan tutamlarını kulağının ardına sıkıştırmıştı. Ellerine bulaşan çamur ile vazosunu şekillendirdiği sırada başını kaldırdı ve beni fark etmesiyle gülümsedi.

"Feray, hoş geldin." Makinenin altında duran diskten ayağını çekip doğrulduğunda, kahverengi gözlerini kıstı. "Nereden çıktın sen? Bu akşam çizim yapacağını söylememiş miydin?"

Evet, öyle demiştim. Dün gece beni arayıp plan yapmak istemişti fakat kendimi hazır hissetmemiştim çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Onun gözünün içine baka baka hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım. Yüzüm maskeli olabilirdi lâkin o maske sadece kendim içindi. Benim ötemdeki yalanlara tahammülüm olmazdı.

"Konuşmamız gerek," dediğimde kaşlarını endişeyle çattı. "Hayırdır, bir şey mi oldu?"

Çömlek makinesinin az ilerisinde duran ahşap masaya doğru adımladığımda Afra ellerini odanın köşesinde duran lavaboda yıkayıp yanıma geldi. Karşımda kalan banka otururken tedirgin bir tebessümü yüzüne yerleştirdi.

"Beni endişelendiriyorsun," diye mırıldandıktan sonra gülümsedi. "Çatlatma meraktan da anlat hadi."

Karşısında kalan banka oturup sıkıca kavradığım fotoğrafı masanın ortasına bir bomba gibi bıraktım. Kahverengi gözlerinin algıladığı görüntüyle güzel yüzüne korku ve endişe kombinasyonundan oluşan bir gölge çöktü. Nefes alamıyor gibi taş kesildi. Bakışlarımı mimiklerinde dolaştırdım. Aralanan dudaklarıyla öylece fotoğrafa bakmaya devam etmesi üzerine iç geçirdim. Bir tepki vermesini beklesem de sessiz kalmayı tercih etti. İçime düşen kor, cılız alevlerini yüreğime sapladı. Zaman anlamsızlaşıp düşüncelerim bir kılıç gibi keskinleşti.

"Bana anlatmak istediğin bir şey var mı?"

Sorum ile doğrulan kadın gözlerimizi buluşturdu. Bana yönelttiği bakışlarında bir tuhaflık vardı. Sanki ne diyeceğini bilemiyor, aklına gelen fikirleri toparlayamıyordu. Saniyelik bir zaman diliminde dudaklarından kayıp giden anlamsız kelimeler kaşlarımı çatmamı sağladı. Tek duymak istediğim mantıklı bir açıklamayken, onun sesinden dökülen sözler daha farklıydı.

"Bunu nereden buldun?"

Tek kaşım havalandığında öfkemin kontrolünü kaybedecek gibi hissettim. Ruhumun donukluğu sesime yansıdı. "Fark eder mi?"

"Bir dakika," dedi yüzüne yerleşen somut korkuyla. Gözleri irileşmiş, dili lal olmuştu. Adeta isyan ederek haykırdığında sesi titredi. "Bu tavrın ne? Yoksa Cansel'in ölümüyle bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cansel...

Hanım sıfatını kullanmıyor oluşu eskide kalan samimiyetlerine dayanıyor olmalıydı.

Açıkçası o kadar da delirmemiştim. Karşımdaki sarışın kimseye zarar veremezdi. Örümcekten korkmasına rağmen bir canlı olduğu için onu bile incitmekten çekinir, günaha giremem derdi. Hastaneye gitmekten bile hoşlanmaz, tıpkı benim gibi mezarlığın önünden bile geçemezdi. Bu yüzden bir cinayet işleyebilecek potansiyele sahip olduğunu sanmıyordum. Bazı noktalarda kör olabilirdim fakat etrafa o kadar da at gözlüğüyle bakmıyordum.

"Cansel ile ne ilgin olduğunu düşünüyorum."

Dudaklarımdan kayıp giden kelimeler kalbime yük oldu. Öğrenmek istediğim şey, bu olayı bana neden anlatmadığıydı. Niçin onu tanımıyormuş gibi davranmayı tercih etmişti?

Afra yüzüne düşen tutamları ardına savurup, derin bir nefes aldığında omuzlarını dik tutamaz oldu. Asılan dudakları ve dolan gözleriyle oldukça hüzünlü gözüküyordu.

"Sana söylemem gerekirdi."

Titreyen sesinde parçalanan cümleleriyle bakışlarımızı buluşturdum. Bir damla yaş yanağından süzülüp çenesinde asılı kaldı. Fazlasıyla suçlu ve korkmuş gibiydi.

"Taylan aramızda kalmasını istedi. Biliyorsun, normalde asla senden bir şey saklamam ama o da benim arkadaşım. Resmen aranızda kalmaktan korktuğum için susmayı tercih ettim."

İşittiğim sözler ile kaşlarımı çattım. "Taylan neyin aranızda kalmasını istedi?"

"Taylan ile Cansel, mayıs ayında kısa bir süre sevgili oldular. Sanırım bir ay görüşmüşlerdi. Daha çok takılıyorlardı, aralarında ciddi bir şey yoktu. Özellikle Taylan için. Biliyorsun aslında senden hoşlanıyor. En azından iddiası bu yönde." Bir damla yaş daha yanağından süzüldü. "Bir keresinde hep beraber yemek yedik. Aklı sıra en yakın arkadaşıyla birlikte olduğu kadını yakınlaştırmak istemiş ama sana söylememem için bana söz verdirdi. İlişkilerinin uzun sürmeyeceğini biliyordu ve sana giden yolları tamamen kapatmak istemedi."

Sinirle yanağımı dişledim. Taylan'ın aklının neyle çalıştığını bilmiyordum fakat saçmalamakta bir dünya markası haline gelmeye başlamıştı.

"Zaten ilişkileri çok kısa sürdü," dedi sarışın bütün ilgimi çekerek. "Eylül ayı gibi Taylan yine şansını denemiş ama olmamış, sanırım Cansel başka biriyle görüşüyormuş."

Zihnimdeki çarklar dönmeye başladı. Galeride çalışan kızların dedikodularını anımsadım. Cansel Hanım'ın hayatında biri olduğunu konuşarak gülüştükleri o anları hatırlamak düşüncelerimi bulandırdı. Demek ki doğruydu. Taylan'ı reddetmesine neden olan başka bir adamla görüşüyordu.

Peki o adam şimdi neredeydi?

İlişkileri onun ölümünden önce sonlanmış olsa dahi adamın ortaya çıkıp ağıt yakması gerekmez miydi?

"Özür dilerim, Feray. Cansel'in öldüğünü duyduğumda onunla tanıştığımı söylemem gerekebilirdi ama konuların birbiriyle bir bağlantısı olmadığı için önemsemedim," dedi Afra. "Hem zaten eskimiş bir olaydı. Nasıl anlatacağımı bilemedim."

Ona kırgın ve kızgındım. Normalde bana bunu anlatmamasını sorun etmezdim ama ortada ölen bir kadın varken sessiz kalması, ne kadar olaylar bağlantılı gözükmüyor olsa bile susması tuhaftı.

Yine de bir noktada ona inanıyor ve güveniyordum. Tabii bu inancımın beni köreltmesine izin veremezdim. Karşımdaki kadın istemeden de olsa güvenimi kırmıştı ve biliyordum ki Afra bundan daha zeki bir kadındı. Bu yüzden politik davranmaya karar vererek yüzüme bir tebessüm yerleştirdim. "Sorun değil. Geç olsa da anlattın."

Rahatlamış gibi derin bir nefes aldığında yanağında biriken yaşları sildi. Ardından fotoğrafı işaret etti. "Ciddiyim, bunu nasıl buldun? Fotoğrafı Cansel'in telefonuyla çekmiştik ve bu resim bir tek onda vardı."

Bu sorusuna verebilecek bir cevabım yoktu. Geçen gün olanları ona anlatamazdım. İkiyüzlülük yaptığımın farkındaydım. Ona benden gizlediği bir bilgi olduğu için kızıyordum fakat ben daha kötüsünü yapıyordum. Afra ve Simay'a anlatmadığım şeylerin listesi kalabalıktı. Maddeleri tek tek ele almaya kalksam konuşmamın bitmesi günler sürerdi. Bu yüzden fotoğrafı nereden bulduğumu söyleyemedim ve ona yalan attım. "Biri kapımın önüne bırakmış. Kim, niye yaptı bilmiyorum."

"Ama neden? Bu çok saçma."

Doğru tabir buydu; saçma, saçmalık.

Başıma gelen şeyler, yaşadıklarım öylesine anlamsızdı ki zihnim yıkılacak bir harabeye dönüyordu. Algılayamadığım şeyler vardı. Cansel Hanım'ın ölümüyle benim ve Hektor'un ne alakası olabilirdi? Niçin o ruh hastası bizi bir araya getirmek için bu kadar ileri gitmişti? Neden kendini kamufle ediyor, asla açık vermemek için bu kadar çabalıyordu? Ve ben ne zaman ona karşı bir hamle yaparak kayda değer bir bilgi elde edebilecektim?

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. Doğrularak yüzüme bir tebessüm yerleştirdiğimde ikna edici gözükmeye çalıştım. "Ama öğreneceğim."

Arkadaşımın kahverengi gözlerine yerleşen endişe, içimi yaktı. Dudaklarını aralayarak bir şey söyleyeceği sırada açılan kapı dikkatimizi dağıtmıştı. Omzumun ardından bakıp dükkâna giren adamı görüş alanıma soktum. Yabancıyı tanımıyor oluşum onu incelememe neden oldu. Bir seksen boylarında, geniş omuzlu bir adamdı. Açık kumral rengindeki saçlarına eşlik eden ela gözleri vardı. Yakışıklı biriydi fakat aynı zamanda sıradan bir havaya sahipti. Bakışlarını yüzümde gezdirdiğinde afalladı. Hareket etmeyi sonlandırıp gözlerini Afra'ya çevirdi. Ardından dudaklarına buruk bir tebessüm yerleştirerek mırıldandı. "Merhaba, yanlış bir zamanda mı geldim?"

Sorusuyla kaşlarım çatıldı. Kim olduğunu dahi bilmediğim bir adamın sözlerini oldukça anlamsız bulmuştum. Ta ki en yakın arkadaşımın sesini işitene dek.

"Görkem, hoş geldin." Dudağından kayan şaşkınlık dolu nidasıyla oturduğu yerden kalktı. "Seni beklemiyordum."

Bedenimi döndürerek az ilerimde duran adamı tamamen görüş alanıma soktum. Demek Afra'nın uzun süredir görüştüğü kişiydi. Hakkında bir şeyler duymuştum ama şu ana dek hiç karşılaşmamıştık. Yüzüme bir tebessüm yerleştirip, başımı eğerek selam verdiğimde aynısını yaptı. Yanına doğru giden kıza gözlerini çevirdi ve elindeki karton poşeti kaldırdı.

"Acıkmışsındır diye düşündüm. Birlikte yemek yeriz dedim." Kırık bir tebessümle arkadaşıma baktı. "Emrivaki oldu ama bu ara çok yoğunsun. Bir türlü görüşemedik."

Dudağımı dişleyerek önüme döndüm ve masanın ortasında duran fotoğrafı alıp çantama attıktan sonra ayağa kalktım. Yüreğim bu görseli kaldıramazdı. Görkem nahif ve düşünceli birine benziyordu fakat benim avare sarışınım ondan sıkılmaya başlamıştı. Çok yakında kalbi kırılacaktı ve ben buna şahitlik etmek istemezdim.

"İyi yapmışsın," diye mırıldandı Afra. Ardından bana dönerek dikkatimi onlara vermeme neden oldu. Eliyle beni işaret ettiğinde tebessüm ettim. "Sana sürekli bahsettiğim arkadaşım, Feray."

Saniyeler önce oturduğum ahşap bankın yanından ayrılıp onlara doğru adımladığımda Görkem yüzündeki tebessüm ile elini uzattı. Parmaklarını kavrayarak sıktığımda tok sesini işittim. "Sonunda tanışabildik, Feray. Memnun oldum."

"Ben de." Bakışlarımı bizi izleyen arkadaşıma çevirip karşımdaki adamı biraz da olsa iyi hissettirmeye çalışarak konuştum. "Afra senden çok bahsetti. Seni tanıyor gibiyim."

Sözlerim büyük bir yalandı lâkin bunu bilmesi gerekmezdi. Görkem'in ela gözleri irileşip, bakışlarına bir parıldama geldiğinde pembe yalanımdan hoşnutluk duyduğunu anladım. Yüzünü kaplayan gülümsemeyle sarışına döndü.

"Öyle mi?"

Zavallı adam diye kendimce söylendiğimde, başımı sallayarak sorusunu yanıtlamış bulundum.

Saklayamadığı neşesiyle bakışlarını Afra'nın üzerinde dolaştırmaya devam etti. Gitme vaktimin geldiğini fark ettim. Önüme düşen bir tutam siyah saçı kulağımın ardına sıkıştırıp çantamı omzuma attığımda konuştum. "Ben artık gidiyim." Gözlerimi az ilerimde duran adama çevirdim. "Tekrar tanıştığıma memnun oldum."

"Yemeğe kalsaydın," diyerek elindeki poşeti salladı. "Afra ne sever bilemediğim için her şeyden aldım. Bir sürü yiyecek var."

Arkadaşım bu fikri beğenmiş gibi yüzündeki gülümsemeyle aynı şeyi tekrar edeceği sırada tekliflerini aceleyle reddettim.

"Güzel olurdu ama gitmem gerek. Yarın sınavım var, ona çalışacağım."

Yalan söylüyordum, yine...

"Başka zaman bir yerlere gider, öyle yeriz. Hem daha iyi tanışmış oluruz." Sözlerimle Görkem'in bakışlarında bir neşe belirdi. Sanki bu cümleyi kurmamı bekliyormuş gibi hızla konuştu. "Süper fikir, çok isterim."

Yanaklarımı acıtan tebessümüm ile Afra'ya sarılıp Görkem'e veda ettim ve dükkândan ayrılarak yürümeye başladım. Karaköy sokaklarında adımlayarak tenime vuran rüzgârın keyfini çıkarmaya çalıştığımda ruhuma demir atan kasvet yüzümü asmama neden oldu. Afra ile konuştuktan sonra rahatlayacağımı düşünmüştüm lâkin öyle olmamıştı. Şimdi kafam eskisinden daha karışıktı. O ruh hastası, bana o fotoğrafı vererek neyi bulmamı istemişti? Hayır, elime geçen tek bilgi Cansel Hanım'ın öldürüldüğü sırada bir sevgilisi olup olmadığı ihtimaliydi. Bu, beni nereye götürebilirdi ki?

Sinirle homurdandığımda omuzlarımı düşürdüm. Sorularıma cevap bulmaya çalıştığım her an daha büyük bir bilinmezlik ile sınanıyor olmam artık sabrımı taşırıyordu.

Telefonumdan yayılan melodiyi işittiğimde adımlarımı yavaşlattım. Çantamın içinden çıkardığım cihazın ekranına bakıp onun adını gördüğümde kalbim kasıldı. Gelen mesajın üstüne tıklayarak kilidi açtım. Bana bir konum gönderip konuşmamız gerektiğini söyleyen kişi, Hektor'du.

O harabe köşkten çıktığımızda, bizi ele geçiren sessizlik ile adadan ayrılmış ve kendi dairelerimize girerek olanları sindirmeye çalışmıştık. Pazar günü onu görmemiştim. Bunun en büyük nedeni de evde olmamasıydı. Ne zaman gitmişti bilmiyordum fakat yuvasını terk ederek kayıplara karışmıştı. Onu aramak, nasıl olduğunu sormak istemiştim ama yapamamıştım. Elim telefona

gitmemişti. Oysa haklıydı, konuşmamız gerekiyordu. Sormak istediklerim vardı. Cevabımı alamayacağımı bilsem de denemeliydim. Ayrıca Cansel Hanım'ın telefonu ondaydı. Peşimizdeki manyağın neden onu bize verdiğini ve cihazın içinde ne olduğunu merak ediyordum.

Gönderdiği konuma baktığımda kaşlarım çatıldı. Tahmin etmediğim bir yerde bulunuyor olmasına şaşırmıştım.

Telefonumu kapatıp çantama koyduğumda yolumun sonunun onun yanı olduğuna karar kılmıştım fakat önce başka bir yere uğramalıydım. Görkem sayesinde acıktığımı fark etmiştim ve kara gözlü adamın da günlerdir ağzına lokma koymadığına emindim.

Sokağın köşesinde kalan restorana girdiğimde az ilerimde duran tezgâha yöneldim. Beni selamlayan garsona tebessüm ettim ve köşede kalan menüye bakarak düşündüm. Hektor ne sever, hangi yemekten hoşlanır en ufak bir fikrim yoktu. Yine de bu restorana sıkça gelen biri olarak, kendi sevdiklerimi ona denetebilir ve beğenmesini umabilirdim.

"Siparişiniz nedir?" Yüzündeki gülümsemeyle bana bakan kadına döndüğümde tebessüm ettim. "İki tavuk şinitzel, yanında patates kızartması da olsun. Bir tane kinoalı salata." Tekrar menüye bakıp kararımı gözden geçirdim. Canımın deli gibi tatlı istiyor olmasından dolayı kendime hâkim olamayarak mırıldandım. "İki tane de çikolatalı browni."

Siparişimi alan kadın görüş açımdan çıkarak uzaklaştığında, telefonuma gelen mesaj sesiyle çantama yöneldim. İçi eşya kaynıyordu. Bu yüzden aradığımı bulmam biraz uzun sürmüştü. Parlayan ekrana bakıp gelen mesajı okuduğumda gülümsedim.

Gelecek misin?

Yolladığı konuma görüldü atıp hiçbir şey yazmamam onu muallakta bırakmış olmalıydı. Dudağımı dişleyerek gülümsememi yüzümden silmeye çalıştım. Sanırım yılların ardından ilk kez bir mesaja nasıl cevap vermem gerektiği hakkında kafa patlatıyordum. Fazla istekli görünmek istemedim. Sonuçta her aradığında işsiz gibi ona koşacağımı zannetmemeliydi. Yine de sert bir tavır sergilersem zaten bir buz kütlesi olan adamı kendimden daha çok soğutabilirdim. Bu denli düşünmemin saçma olduğuna kanaat getirerek içimden geldiği gibi bir cevap yazdım.

Belki.

Gönderdiğim mesajı iki dakika içinde okuyan adam, tek kelime etmeden çevrimdışı olduğunda sinirle homurdandım. "Gıcık herif."

Siparişlerimi alıp ödemeyi yaptıktan sonra sokağa çıktım ve havanın kardığını fark ederek bileğimi saran saate baktım. Ne ara akrep yediye gelmişti bilemiyordum. Biraz yürüdükten sonra karşıma çıkan taksiye binip gideceğim yeri söylediğimde, yemeklerden yayılan sıcaklık ve koku midemi burktu. Ne-

den acıktığımı şimdi daha iyi anlıyordum. Normal insanlar için yemek saatiydi. Tabii ben kendimi çalınan tablolara ve işlenen cinayetlere kaptırdığımdan günlük hayatın getirilerini unutmuştum.

Trafik saatine denk gelmiş olmam kısacık yolun upuzunmuş gibi hissettirmesine neden olmuştu. Yine de yirmi beş dakikanın ardından Ataköy Marina'ya giriş yapabilmiştim.

Taksiye ücreti verip kendimi aşağı attığımda, yemeklerin soğumadığından emin oldum. İnsan izdihamıyla dolup taşan kafelerin önünden geçtiğim sırada park edilmiş lüks araçlara baktım. Yanımdan geçmekte olan Ferrarili bir genç, camını indirerek beni baştan aşağı süzdü ve ben yüzümü ekşiterek önüme döndüm. Aldığı cevaba gücenmiş gibi gaza basıp kulaklarımı haşat ettiğinde, gözlerimi devirdim.

Sağa dönüp tekne ve yatların bulunduğu alana yöneldim. Girişte duran bekçiyle göz göze geldim. Ona yanaşarak konuşacağım sırada yüzündeki gülümsemeyle beni selamladı. "Feray Hanım, değil mi?"

Afallayarak duraksadığımda başımı salladım.

Bıyıklı adam gülümsemesini genişleterek kapıyı açtığında, başıyla ileriyi işaret etti. "Buyurun. Soldan yedinci yat."

Aralık kalan dudaklarımı birbirine bastırarak kendimi tebessüm etmeye zorladım. Tek kelime sarf edemeden iskeleye adımlayıp yürümeye başladığımda aralık ayına ters düşen ılık havayla sarmalandım. Beyefendi geleceğimden öylesine emindi ki güvenliğe ismimi bırakmıştı demek.

Adımlarım yavaşladığında bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Soldaki lüks yatları sayarak yedincisini buldum ve gördüğüm manzarayla durdum.

Büyük yatın ışıkları açıktı. Giriş kısmındaki masada oturan adam, elinde tuttuğu viski bardağını kaldırıp içkisinden büyük bir yudum aldı. Geçen gün duvarı yumrukladığı için elinde hasar bırakmıştı. Boğumlarındaki yaralara merhem dahi sürmediğine emindim. Bakışlarımı yüzüne doğrulttum. Kara gözleri okuduğu kitabın sayfalarında dolaşıyordu. Dolunayın beyaz ışığı üzerindeydi. Kaşları hafifçe çatılmıştı.

Tanrım, kitap okurken bile ciddiyetinden ödün vermemeyi başarabiliyordu.

Üzerine geçirdiği siyah pantolon ve salaş gömlekle üşümüyor oluşuna hayret ettim. Sanırım bunun en büyük nedeni tepesine asılmış olan ısıtıcıydı.

Bakışlarım yatın uç kısmına karalanmış yazıya kaydı.

Lux Noctis.

Anlamını merak ederek yanağımın içini dişlediğimde olduğum yerde dikilmeyi bırakıp adımladım. Tekneye ulaşmamı sağlayacak olan demir ve dar köprünün üstüne çıktım. Geldiğimi işiten adam başını doğrulttu. Kara gözlerini üzerimde gezdirdiğinde, oturduğu yerden kalkarak kitabını bırakmadan yanıma geldi. Elini bana uzatarak yardım etmeye çalışmasıyla parmaklarını kavradım.

Sıcak teni, buz tutmuş ruhumu eriterek beni mayıştırdı. Bir duvarı anımsatan, çelikten yapılmış ifadesiyle bana bakan adam mesafeli sesiyle konuştu.

"Geldin demek."

İçeriye adımlayıp aniden zeminin tahmin ettiğimden daha alçakta kalmasıyla dengemi kaybederek yalpaladım. Belimi kavrayan koluyla beni tuttuğunda nefesim kesildi. Bedenlerimiz birbirine dolandı ve kırmızıya boyadığım dudaklarım aralandı. İnsanı kendine hayran bırakan kokusuyla ciğerlerimi kutsayan adamın dudağının kenarı kıvrıldı. Ani gelişen yakınlığımız ciddiyetini bozmuştu.

Kara gözleri gözlerimden ayrılmadı. Saniyelik bir zaman diliminde dudaklarıma kayan bakışlarıyla soluklandım.

"Öyle oldu," diye mırıldandığımda yüzündeki yarım ağız tebessüm genişledi.

Dengemi bulduğumu fark etti ve temasımızı sonlandırarak geriye çekildi. Elimde duran poşeti görmesi kaşlarını çatarak sorgulamasına yol açtı. "O ne?"

Sersemliğimi üzerimden atmak isteyerek derin bir nefes aldım. Büyük mermer masaya adımlayarak kartonu kaldırdığımda tebessüm ettim.

"Elim boş gelmeyeyim dedim." Masaya bıraktığım poşetin içinden yemek kaplarını çıkarmaya başladığımda bilmiş bir tavır ile söylendim. "Dehşet açım. Yemek yemediğini tahmin etmiştim. Kibar bir insan olduğum için sana da alayım dedim." Şinitzel ile salatanın kapaklarını açıp tabak şeklindeki plastikleri masaya yerleştirmeye başladığımda bana doğru adımlayıp yanımda dikildi. Aldıklarıma bakarken hafifçe eğilmiş olması omuzlarımızın sürtünmesine neden oldu. Başımı geriye atarak gözlerine baktım ve son sözlerimin altını çizdim. "Ne sevdiğini bilmediğim için kendi favorilerimi aldım. Beğenmezsen de söyleme ve hepsini ye."

Dudaklarını kaplayan tebessüm, daha önce görmediğim bir güzelliğe ev sahipliği yapıyordu. İçimi ısıtan bir sıcaklık vardı gülümsemesinde. Sanki onu düşünmüş olmam, küçük bir çocuk gibi sevinmesini sağlamıştı. Öyle ki gözleri bile yaramaz bir oğlanın afacanlığı ile parıldıyordu.

"Gayet isabetli bir atış yapmışsın." Gözlerimin içine bakarak kurduğu cümle istemsizce sevinmeme neden oldu. Patates kızartmasından bir tane aldıktan sonra salatayı işaret etti ve patatesi ağzına atmadan önce konuştu. "Sadece bu pek olmamış."

Gözlerimi devirdikten sonra söylendim. "Tanıştırayım, Hektor. Bu bir salata. Oldukça sağlıklı ve besleyicidir. Arada bir tüket ki genç yaşta karaciğer yağlanmasından ölme."

"Üzerindeki şeyler ne?"

Gözlerini kısarak ciddi anlamda gördüğü şeyi anlamlandırmayı denediğinde kıkırdadım.

"Kinoa, çok lezzetlidir." Buna inanmamış gibi yüzünü astığında, boş bulunarak homurdandım. "İçkiyle beslenen biri olarak nasıl böyle bir fiziğe sahipsin anlamıyorum. Bu resmen diğer insanlara haksızlık."

Dudağımdan kayıp giden sözler alaycı bir tebessümün yüzünü ele geçirmesine neden oldu. Çekiciliğinin verdiği özgüvenle mırıldandığında boğazım düğümlendi.

"Nasıl bir fiziğe sahibim ki?"

Gözlerimi devirerek sorusunu görmezden geldim. Cevabı biliyordu hatta kendinden fazlasıyla emindi. Beklediği yanıtı ona vererek egosunu okşayacağımı sanıyorsa yanılıyordu. Poşetin içinden browni kaplarını çıkardığımda otoriter bir anne gibi konuştum. "Eğer salatadan yersen sana tatlı da vereceğim."

Sözlerim üzerine erkeksi bir kıkırtı dudaklarından döküldü. "Gerçekten de çok kibarsın, Feray."

Siyah saçlarımı savurduktan sonra bilmiş bir tavırla gülümsedim. Boşalan poşeti masanın üstünden alıp içeriye yöneldiğinde sesini işittim.

"Şarap getiriyorum." Duraksayıp bakışlarımızı buluşturdu. "Kırmızı mı istersin beyaz mı?"

"Kırmızı olsun."

Verdiğim yanıt ile gözden kaybolup içeri girdiğinde yüzümden gülümsememi silemedim. Nedensizce keyifli hissediyordum ki buna alışık değildim. Onunla vakit geçirmek tahmin ettiğimden daha büyük bir haz duymama neden oluyordu.

Bakışlarımı kaçırarak masanın üstünde duran kitaba baktım. Dakikalar önce okuduğu kitap olduğunu fark ettiğimde merak duygum alevlendi. Fransızca olduğunu tahmin ettiğim eser tanıdık geliyordu. Sanırım okuduğu romanı daha önce görmüştüm. Jean-Paul Sartre'ye ait olan kitabı nereden anımsadığımı hatırladım. Fransız lisesinde okuduğum için hocalarımızın bize dili öğretirken tavsiye ettiği romanlardan biriydi bu. Kitabın kapağını aralayıp, üstünkörü cümlelere baktığımda Hektor'un bazı yerlerin altını çizdiğini gördüm. Paslanmış Fransızcam ile gözüme çarpan dizeleri okuduğumda içimde bir burukluk oluştu.

Kendi geçmişimi elimde tutamamış olan ben, bir başkasının geçmişini kurtaracağımı nasıl umabilirim?

Bende anlamsız bir hüzün yaratan sözler zihnime kazındı. Bir kitabın yarattığı aşinalık hissi, insanı aynı anda hem yaralar hem sarardı. Hiç tanımadığın belki de senden yıllar, asırlar önce yaşamış olan başka birinin de senin hissettiklerini ve yaşadıklarını deneyimlemiş olması... Bu, bütün ruhların bir noktada ortak bahçede adımladıkları anlamına gelmez miydi?

Kitabın kapağını kapatıp üstümdeki paltoyu çıkardım. Hektor'un karşısına geçerek yanımda kalan boş sandalyeye eşyalarımı bıraktıktan sonra oturdum.

Tepemde asılı duran alet benliğimi kavuracak bir ısıya sahipti. Korsemi düzelterek arkama yaslandığımda bacak bacak üstüne attım. Saniyeler içinde görüş açıma giren adamda bakışlarımı gezdirdim. Bir elinde ters duran iki kadeh ve şarap şişesi vardı. Karşıma oturmadan önce elindekileri masaya bıraktı. Saniyelerin ardından Hektor kadehleri şaraba buladı. Kırmızı sıvıyla parlayan kadehi bana uzatıp önüme çatal ve bıçak bıraktığında, açlıktan uyuşacak hale gelmiştim.

Hektor arkasına yaslanıp şarabından büyük bir yudum aldığında, benim şinitzelimi parçalara bölmemi izledi. Ağzıma attığım lokmayı neredeyse çiğnemeden yuttuğumda sesini işiterek ona baktım.

"Günün nasıl geçti?"

Sorusuyla şarabımı yudumladım. Ona Afra ile geçirdiğim konuşmayı anlatmam gerekirdi çünkü fotoğrafı görmüştü. Aklından olur olmayacak şeyler geçirmesini istemezdim. Evet, benden sakladığı şeyi bunca zaman anlatmaması şüphe uyandırıcıydı ama bu onun kötü biri olduğunu göstermezdi.

"Afra ile konuştum ve ona fotoğrafı sordum."

Sözlerimle doğrulup gözlerime baktı. Yüzünde bir merak peydahlanmıştı. "Ne dedi?"

"Taylan ile Cansel Hanım, mart ayında bir süre takılmışlar. O sırada Taylan kadını Afra ile tanıştırmış. İkisi çok yakınlardır," dedikten sonra içkimden bir yudum daha aldım. "Sonra ayrılmışlar. Taylan üç ay önce şansını yine denemiş ama Cansel Hanım kabul etmemiş. Hayatında biri olduğunu söyleyerek Taylan'ı reddetmiş."

Karşımdaki adam kaşlarını çattı. İfadesini ele geçiren gerginlikle konuştuğunda sesine yansıyan soğukluk bedenimi titretti. "Taylan, senden hoşlanmıyor muydu?"

On gün önce karşılaştıklarını hatırladım. Hektor'un elinden tabletimi almak için sırtına tırmandığım sırada açılan kapı, garip bir tablonun gözler önüne serilmesine neden olmuştu. Omuzlarımı silkerek açıkça konuştum. "Taylan onu her defasında reddediyor olmamı bir oyun haline getirdi. Bana âşık değil, sadece yasak meyve olduğum için tatlı geliyorum. İlgisini çeken her kadında şansını dener o."

"Yavşağın teki demek." Hırlarcasına konuştuğunda gözlerim büyüdü. Kara gözlerine yerleşen ateş ile sarsıldığımda gülümsedim ve kendimi tutamayarak mırıldandım. "Öyle de denebilir."

Sinirle iç geçirip arkasına yaslandı ve bakışlarını kaçırarak düşüncelerine daldı. Söylediklerimi değerlendiriyor gibiydi. Benim de merak ettiğim bir şey vardı. Sürekli çevremdeki insanlar hakkında konuşuyorduk ama artık onun yakınlarını da işe dahil etmemiz gerekiyordu.

"Peki sen?" dediğimde gözlerini gözlerime kilitledi. "İlyas Bey ile konuştun mu?"

"Hayır." Dudaklarından dökülen cevap üzerine kaşlarımı çattığımda konuşmaya devam etti. "Senin aksine ben yüzleşmektense bir süre onu gözlemlemeyi tercih ediyorum."

Sözleriyle anlamsız bir şaşkınlık yeşerdi ifademde.

"Ama niye?" diye mırıldandıktan sonra asıl merak ettiğim şeyi sordum. "O fotoğrafın anlamı neydi?"

Ben Afra ile sınanmaya çalışılmıştım. O fotoğraf sayesinde bilmediğim yeni bir veriye ulaşmıştım. Hektor'un gördüğü fotoğrafın da böyle bir amaca hizmet etmesi gerekirdi. En azından ben böyle düşünüyordum.

"İlyas yaklaşık altı aydır İstanbul'da." Tok sesinde hayat bulan kelimelere odaklandım. "Senin videon elime geçtiğinde, onu arayıp senin hakkında bulduğum bilgileri teyit ettirmesini istedim. Bu yüzden kısa bir süre seni izledi."

Beynimden vurulmuşa döndüğümde aralanan ağzımı kapatamadım.

İlyas Bey beni takip etmişti ve ben bunu fark etmemiştim, öyle mi?

"Sorun şu ki o fotoğraf benim ona verdiğim emrin bir ay öncesine ait," dediğinde kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. Ne dediğini anlamıyor, kelimelere odaklanamıyordum. Bunu fark etmiş gibi daha açık konuştu. "Fotoğrafta yüzünde ufak bir yara var. Üç ay önce ettiği bir kavgada aldığı yara sayesinde fotoğrafın ne zaman çekildiğini anlayabildim. Yani İlyas, ona seni izleme emrini vermeden önce bir nedenden ötürü galerinin önündeymiş ve o ruh hastası, bunu kanıt niteliğinde belgelemiş."

Aklımın tenhalarında çınlayan düşünceyle geri çekildiğimde aceleyle mırıldandım. "Belki de sana o videoyu gönderen kişi İlyas'tır." Hissettiğim panik dalgası şiddetlendi. "Belki de bir nedenden dolayı bütün bunları o yapıyordur ya da yapan kişiye yardım ediyordur."

"Hayır." Net ve öfkeli sesiyle bana karşılık verdiğinde, son derece kararlı gözüktüğünü fark ettim. Bu ihtimale inanmıyordu. "Onu tanırım. Bana ihanet etmez."

Arkama yaslanıp derin bir nefes aldım. Bize bütün bunları yaşatan ruh hastası, etrafımızda dolaşıyordu. Bu sayede bize hem yakın hem de uzaktı. Belki o kişi İlyas değildi ama bir nedenden dolayı o ruh hastasına yardım ediyor olabilirdi.

"Buna emin olamazsın." Karanlığın kutsadığı bakışlarına tutunarak onu laflarım ile sarsmaya çalıştım. "Herkes belli nedenlerle kendini düşünerek hareket edebilir. Belki de arkadaşın reddedemediği bir teklif karşısında sana olan sadakatini sattı ya da bilmiyorum, başka bir çıkarı var."

Sözlerime karşılık başını iki yana salladı. Bu ihtimallere asla inanmıyor gibiydi. Onu suçlayamazdım. Sonuçta ben arkadaşını tanımıyordum. Ayrıca ben de Afra'ya inanmayı seçmiştim çünkü onun özünü bildiğime inanıyordum. Aynı şekilde Hektor da yanında barındırdığı insanı en iyi bilebilecek kişiydi.

"Her şey göründüğü gibi değildir, Feray."

Sözlerindeki haklılık ile boğazım düğümlendi. Karşımdaki adam son derece sağlam bir tezi önüme sunduğunda tek kelime edemedim.

"Belki de o ruh hastası tam olarak böyle düşünmemizi istediği için o fotoğrafları önümüze çıkardı. Sevdiğimiz insanlarla aramıza bir duvar koymaya, bizi şüpheci hale getirmeye çalışıyor olabilir. Sonuçta sen gidip Afra'yla konuşma cesaretini göstermeseydin içten içe onu sorgulayıp, güvensizlik duymaya devam edecektin." Tek kaşını hafifçe kaldırdı. "Sırf o manyak bir şüphe tohumu ektiği için on beş yıllık arkadaşımın celladı kesilerek o tohumu sulamam."

Sözlerindeki doğruluk payı büyüktü. Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyordum ama onun kaçırdığı bir nokta vardı.

"Evet ama şüphem de tamamen yanlış çıkmadı. O fotoğraf yüzünden daha büyük bir ihanetle yüzleşeceğimi sandım ama beklediğimden daha hafif bir sıyrıkla atlatabildim. Yine de yara aldım mı?" Tek kaşımı kaldırdım. "Aldım."

"Ben daha büyük yaralara neden olmamak için şu anlık sessiz kalmayı tercih ediyorum."

Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Karşımdaki adama zorla bir şey yaptıramazdım. Böylesinin daha doğru olduğunu düşünüyorsa ona karşı çıkmayacaktım. Yine de gözüm arkadaşının üzerindeydi. Özellikle de kısa bir süre de olsa beni izlediği için. Normalde kişilik haklarımın böyle ihlal edilmesine hırçınlaşır ve öfkelenirdim ama bunu yapamazdım zira saatler önce onun peşine de kendi adamımı takmıştım.

Ayrıca sözleri aklımı çelmişti. O ruh hastasının önümüze bıraktıkları, ufak yemlerden ibaretti. Bize bir şeyleri fark ettirmek ister gibi davranıyordu ama durum bunun aksiydi. O bir şeyleri fark etmememiz için bizi oyalıyor gibiydi. En azından içimdeki bir ses bana bunu fısıldıyordu.

Ortama yerleşen kasveti dağıtmak için konuyu değiştirme gereksinimi duydum. "Senin günün nasıl geçti?" dedikten sonra ağzıma bir parça şinitzel daha attım.

Hektor bakışlarını bana çevirip yemeğinden bir çatal aldı. Ağzına attığı lokmayı çiğnerken geriye doğru bedenini büküp, pantolonun cebinden bir şey çıkardı. Görüş alanıma giren telefon ile yutkunamadım. Boğazımda kalan yudum ile şarap kadehime uzandığımda Hektor cihazı masaya bıraktı. Alkolden büyük bir yudum alıp az ilerimde duran telefona baktım. Cansel Hanım'a ait olan cihaz göğüskafesimin sıkışmasını sağladı. Geçen gece bize verilen delilin, o manyakta ne aradığı hâlâ koca bir soru işaretiydi. Delillerin arasında olması gereken telefon nasıl bize ulaşabilmişti bilmiyordum fakat asıl merak ettiğim neden bize ulaşabildiğiydi.

"Telefonun şifresini kırdım," dediğinde yüzüme yerleşen şaşkınlıkla ona baktım ve aceleyle konuştum. "Bir şey bulabildin mi?"

"Bakmadım, seni bekledim."

Tıkandığımı hissederek yerimde huzursuzca kıpırdandım. Elimi uzatsam alabileceğim bir mesafede duran telefonda bakışlarımı gezdirmek, içimi sıkıntıya boğdu. Neyle karşılaşabileceğimi bilmiyordum fakat görebileceklerimden korkuyordum. Huzursuzlandığımı belli ederek yüzümü astığımda az ilerimde duran tatlı kasesine uzandım. "Dur önce tatlımı yiyeyim. Kötü bir şey görürsem şekerim düşebilir."

Sözlerim ile kahkaha atan adama bakışlarımı çevirdim, gayet ciddi olduğumu gördü. Gözlerini kaçırarak dudaklarını birbirine bastırdığında, çikolatalı browniden büyük bir ısırık aldım. Strese girmemden kaynaklanan bir tat kaçıklığı, ağzımın içine yayılan kekin lezzetini böldü. Yüzümü asarak çemkirdiğimde Hektor gözlerini üzerimde dolaştırdı.

"Hiç de güzel değilmiş."

Tatmin olmamamdan mütevellit elimdeki browniye tuhaf bakışlar atmaya başladığımda Hektor eğildi ve bileğimi kavradı. Keki kendine yaklaştırarak az önce benim dudaklarımın değdiği noktadan bir ısırık aldı. Geriye çekilip ağzındaki lokmayı çiğnemeye başladığında onu izledim. Bileğimdeki eli parmaklarıma doğru yol almış, saniyelerin ardından tenimi esir etmişti. Ağzındaki lokmayı yutup kalite kontrol belirtisinde bulundu.

"Ben beğendim."

Aralık duran dudaklarımı bastırarak ona bakmaya devam ettim. Gözlerim dudağının kenarında oluşan kıvrımda dolaştı. Başımı iki yana sallayarak karşı çıktım. "Sen browni görmemişsin. Bu ne böyle, içinde doğru düzgün çikolata bile yok."

"Sen daha iyisini yapabilir misin?"

"Tabii ki." Bilmiş bir tavırla gülümsedim. "Benim elim çok lezzetlidir."

Sözlerimle bakışlarını parmaklarını dolamış olduğu elime çevirdi. Alaycı bir tonlamayla mırıldandığında yüzüne yerleşen karanlık arzu benliğimi ikiye ayırdı. "Öyle mi?"

Aniden sarf ettiği sözler duraksamama neden oldu. Beni alaşağı eden ifadesi, dünyanın en güzel manzarası gibiydi.

"Bir gece bana yemek hazırla." Alaycı tebessümü genişledi. "Ben de ellerin ne kadar tatlı göreyim."

Ruhumu sızlatan bakışları hayra alamet değildi. Gözlerimi parmaklarına çevirdiğimde yüzümdeki tebessüm burkuldu. Parmaklarının eklem kısımlarına yerleşen yaralara bakmak içimi sızlattı. Paravan niteliği gören duvara geçirdiği yumruklarından sonra elleri kana bulanmıştı. Elimi elinin içinden çekip parmak uçlarımı boğumlarında dolaştırdığımda beni izleyen adama bakmadan mırıldandım. "El demişken şu yaralarına bir şey sürsek iyi olur."

Bir süre sessiz kaldığında bakışlarımı ona çevirdim. Her daim bükülmez bir çeliği anımsatan ifadesi bu sefer bambaşkaydı. Tebessümünde saklı kalan bir minnettarlık vardı. Sanki onu düşünmemden hoşnut kalmıştı. Öyle ki kara gözleri bile şimdi bana o denli siyah gelmiyordu.

"Gerek yok." Temasımızı sonlandırarak geri çekildiğinde, bakışlarını gözlerimden ayırmadı. "Artık acımıyor."

Normalde erkeklerin her daim yıkılmaz ve sarsılmaz görünmeye çalışmaları bana komik gelirdi. Bunu kendilerini daha çekici göstermek için yaptıklarını düşünür ve irite olurdum lâkin karşımdaki adam böyle değildi. Nasıl biliyor, nasıl anlıyordum ben de çözemiyordum ama bir şey vardı. Bakışlarına yerleşen ağır esaretten görebiliyordum. Hektor gerçekten güçlü ve kudretli bir adamdı çünkü öyle olmak zorunda bırakılmıştı. Ailesini kaybettiğini öğrendiğim andan beri bazı şeyleri daha rahat analiz edebiliyordum. Büyük ihtimalle küçük yaşta kaybetmişti onları. Bu yüzden de erken olgunlaşmak zorunda bırakılmış, hayatın sillesini yemişti. Birinin onunla ilgilenmesine, ona şefkat göstermesine alışık değildi. Bundan dolayı ne zaman ona karşı bir sıcaklık göstersem gardını kuşanıyordu.

Erkekler her daim kadınların şefkatine hayran kalırdı, kadınlar da erkeklerin korumacılığında huzur bulurdu. Çünkü içimizdeki çocuklar ancak böyle anlarda kendilerini güvende hissederdi. Erkek onu bir anne kadar sevecek kadını, kadın ise onu bir baba gibi kollayabilecek adamı isterdi. Ne de olsa insanlar en çok bu iki noktadan yaralanır ve yine en çok bu iki noktadan onarılma ihtiyacı duyardı.

Güzel yüzünden bakışlarımı çekip yanımdaki sandalyenin üstüne bıraktığım çantanın içini karıştırmaya başladım. Bulduğum kolonya ve kremi alarak yerimden kalktığımda beni izleyen adamın yanındaki boşluğa iliştim. Dibindeki sandalyeye otururak bedenimi ona doğru döndürdüm ve afallamış gözlerini fark ederek tebessüm ettim. Masanın üstünde duran eline uzanıp parmaklarını kavradığımda kremi bir kenara bıraktım. Elini masadaki kendi tarafıma yaklaştırmam ile bana yanaşan adamın, alanıma intikal eden kokusu derin bir nefes almamı sağladı.

Masanın ortasında duran peçetelerden birini alıp kolonyanın kapağını açtım. Kolonyayı yaralarının üstüne sıktığımda tepki vermedi. Boğumlarını ıslattığım sıvıyı, peçeteyle yedirip nazikçe silmeye başladım ve belli etmese bile canının yanabileceğine inanarak yaralarının üstüne üfledim. Tenine değen sıcak nefesimle kaskatı kesildiğinde gözlerimizi buluşturdum. Yüzünü mesken edinen garip ifadeyle afalladım. Kaşlarını hafifçe çatmıştı. Öyle ki sanki canını yakan verdiğim soluktu.

Bakışlarımı kaçırarak yaralarını sildikten sonra doğruldum ve peçeteyi bir kenara bırakarak genelde yüzüme sürdüğüm kremi aldım. Kendisi aslında

yaralar içindi. Ben ise yüzüm pürüzsüzleşsin, sivilcem çıkmasın diye kullanıyordum. İşe yarıyordu ve böyle durumlarda da yardımcı olduğu bir gerçekti. Sanırım yanımdaki adamın etrafında olduğum sürece çantamda ilkyardım seti taşımalıydım.

Parmağımın ucuna iliştirdiğim sarımtırak renkteki krem ile eline değdim. Kadifemsi tenine dokunmak boğazımda bir düğüm oluşturdu. Kara gözlerinin üzerimde dolaştığını hissedebiliyordum. Beni izliyor, onunla ilgilenmemden duyduğu hoşnutlukla mayışıyordu.

"Bir şey keşfettim," diye mırıldandığımda geçen geceki konuşmamıza atıfta bulundum. Beni kendine yakın tuttuğunda sessizleştiğimi söyleyen adama bakarak tebessüm ettim. "Sessizleşmeni istediğimde sana dokunmam gerekiyormuş." İç geçirerek bakışlarımı eline çevirdim. "Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Sözlerim üzerine doğrulan adam bedenimin üstüne eğildi. Sıcaklığı alanımı işgal edip kokusu ciğerlerime dolduğunda, hafifçe başımı geriye attım. Bir karışlık mesafede asılı kalan ifadelerimizle birbirimize bakar olduk.

"Adama konuşmayı sevdirirsin, Lilith." Bakışları dudaklarıma kaydı. "Sen böyle dersen ben susmam."

Badem gözlerim dudaklarını buldu. Doğal bir kırmızılığa sahip olan şekilli dudakları, insana cehennemin cennet olduğunu düşündürtürdü. Aynı anda tekrar gözlerimize tutunduğumuzda hissettiğim heyecan bedenimi kamçıladı.

Nedensiz bir ürkeklikle bakışlarımı kaçırıp tenine kremi yedirdim ve geriye çekilerek aramıza koyduğum mesafede sakinleşmeye çalıştım. Bakışlarını yüzümde gezdirmeye devam etmesiyle ortama yerleşen sükûnet, zihnimdeki gürültüyü de susturdu.

Dudağımı dişleyerek az ilerimde duran telefona bakmaya başladığımda asıl odaklanmam gereken şeyin o olduğunu hatırladım. Hâlâ beni izlemekte olan adamın yanma ilişerek telefonu aldım. Hektor bedenini bana çevirerek kolunu ardıma, sandalyenin baş kısmına yerleştirdi. Üzerime doğru eğilerek parmaklarımda duran telefonu daha rahat görebilecek bir pozisyona geldiğinde, nefesi saçlarıma karıştı. Ayaklarımı kendime doğru çekerek tabanlarımı sandalyenin oturduğum kısmının ucuna yerleştirdim. Yanında küçük bir kız gibiydim.

Ona baktığımda hazır olduğuna emin olmak istedim. Bana güç veren gözlerinden aldığım onayla önüme döndüğümde ekranın üzerine dokundum.

Aydınlanan fotoğrafa baktım. Yüzlerindeki gülümsemeyle poz vermiş iki kadın vardı önümde. Biri tam on altı gün önce ölen patronum, Cansel Hanım'dı. Diğeri ise benim için tamamen yabancıydı. Uzun, bakır renkteki saçlarıyla fazlasıyla güzel olan kadın yanında duran arkadaşının yaşlarında gibiydi. Belki de arkadaşı değil, kardeşiydi. Pek benzedikleri söylenemezdi ama her olasılığa açıktım.

Tuhaf bulduğum nokta, Cansel Hanım'ın kadını hayatının merkezine koyduğunun bariz olmasıydı. Öyle ki telefonunun ekran fotoğrafı bile onunla paylaştığı bir anıydı. Bu denli değer verdiği biri, onun ölümünde nasıl ortaya çıkmazdı?

Cenazeye gitmiştim ve bu kadını asla görmediğime emindim.

"Kadını araştırdım," dedi Hektor.

Gözlerimizi buluşturduğumda hissettiğim şaşkınlığı yüzüme yansıttım. O da benim gibi durumdan şüphelenmiş olmalıydı.

"İsmi Dilhan Pektaş. Haber muhabiri, aynı zamanda gazeteci. Cansel'in yakın arkadaşıymış. Lisede çekilen fotoğraflarına kadar buldum. Anladığım kadarıyla arkadaştan öte, kardeş gibilermiş."

İçim sızladı. İnsanın en yakın arkadaşını kaybetmesi ne de ağır bir acıydı. Her anını birlikte geçirdiğin, diğer yarın olarak gördüğün birini yitirmek üzücü olmalıydı. Simay ya da Afra'ya bir şey olduğunu, onlarsız kaldığımı düşünmek bile delirecek gibi hissetmemi sağlıyordu. Bu acımasız dünyada yüreğime su serpen yegâne kişiler onlardı. Yoklukları benim için bir nevi bedenimin uzuvlarından birini kaybetmek ile orantılı olurdu. Ayakta kalamaz, dengemi bulamazdım.

"Peki neden cenazeye gelmedi?" diye mırıldandım.

"Dilhan bir aydır kayıp. Cansel ölmeden iki hafta önce sırra kadem basarak ortadan kaybolmuş," dedi ve ekledi. "Olayı araştırdım. Kadın bir ay önce peşinde olduğu haber için yurtdışına çıkmış ve bir daha da geri dönmemiş. Cansel kayıp ilanı için polise başvurmuş, konsolosluklar birbirine girmiş ama kadına dair tek bir iz bulamamışlar." İç geçirdi. "Sanki buhar olup uçmuş gibi ortadan kaybolmuş."

Dilim lal olmuştu. Tepki veremiyor, düşünemiyordum.

Cansel Hanım öldürülmeden önce en yakın arkadaşı kayıplara karışmıştı. Kendisi mi kaçmıştı yoksa başına bir iş mi gelmişti, beni asıl muallakta bırakan kısım buydu. Eğer kendisi gittiyse neden kardeşi gibi gördüğü kadını endişe ve korkuya mahkûm ederek sırra kadem basmıştı? Kendisi gitmediyse ve başına bir şey geldiyse kim, neden ona zarar vermek istemişti?

"Bir saniye," diyerek elimi kaldırdım. "Yani Cansel Hanım ölmeden iki hafta önce en yakın arkadaşı kayıplara karıştı ve hâlâ ona dair bir gelişme yok. Eğer kendi isteğiyle ortadan kaybolduysa kardeşi gözüyle baktığı kadınla yakınlığını koruyamamış olmalı ki ölmesini dert etmedi. Yani belki de arkadaşlıkları bozulmuştu." Kendi tezimi yalanlarcasına mırıldandım. "Ama o zaman Cansel Hanım onun kaybolmasına bu denli endişelenir miydi? Onun için polis ve konsolosluk arasında mekik dokur muydu?"

Hektor bütün sorularıma cevap olacak bir öneriyle karşılık verdiğinde kara gözlerindeki alevler büyüdü. "Öğrenmek istiyorsak telefonu karıştırmalıyız."

Elimdeki varlığını unuttuğum telefona dönerek aceleyle ekran kilidini açtım. Karşıma çıkan menüde gözlerimi gezdirip mesaj kısmına girdiğimde nefesimi tutarak ekranı süsleyen isimlere baktım. Hektor daha iyi görebilmek için bana yanaştı.

Onu öldüren kişi sayesinde gecenin bir vakti bana ulaşan mesaj en üstte duruyordu fakat Cansel Hanım'ın en son attığı mesajın asıl sahibi, hikâyemize giriş yapmış olan kayıp kadındı.

Mesajlara tıklayıp yukarıya çıktım ve ilk mesajdan sona doğru okumaya başladım. Zihnime işlenen her cümlede ürperiyor kaşlarımı çatıyordum.

Cansel: Nasıl ama beğendin mi?

Dilhan: Yakışıklı adam fakat niye onu görmemden bu kadar rahatsız oldu anlamadım.

Cansel: Biraz utangaçtır.

Dilhan: Keşke ben gitmeden önce yüz yüze tanışsaydık. Neredeyse iki aydır hayatında ama daha benimle karşılaşmadı. Görüntülü konuşmak ve bu şekilde tanışmak içime hiç sinmedi, söyleyeyim.

Cansel: Döndüğünde hep beraber yemeğe gideriz. Sahi uçağın ne zaman?

Dilhan: Yarın sabah. Gidince haber veririm. Sana Tayland'dan hediye getireceğim.

Cansel: Aman istemem. Kendine dikkat et yeter. Kaynağı belli olmayan bir haberin peşinden gidiyor olmana hâlâ inanamıyorum. Başına bela alacaksın.

Dilhan: Hissediyorum Cansel, büyük balığı yakalamak üzereyim.

Boğazımda oluşan düğümle titredim. Benliğimi sendeleten bu mesajlar karşısında ne düşüneceğimi şaşırmıştım. Demek aralarında bir sorun yoktu. Dilhan, ülkeyi terk etmeden hemen önce Cansel Hanım ile konuşmuştu. Aynı zamanda onun hayatındaki adamla tanışma şerefine erişmiş, sadece konuşmamış onu görmüştü. Tayland'a gitmeden bir gece öncesine şahit olduğumu fark etmek kanımı dondurdu. Parmağımı ekranda kaydırıp diğer mesajları okudum.

Cansel: Umarım istediğini elde edersin. Şimdi yatmam gerek, yarın çok işim var. Uçağın indiğinde beni aramayı unutma.

Dilhan: Tamamdır, beni özle...

Konuşmanın bundan sonrasında Dilhan tek bir mesaj dahi atmamıştı. Cansel Hanım ise arkadaşının dileğini yerine getirerek ona duyduğu özlem ile yazmaya devam etmişti.

Cansel: Uçağın indi mi?

Cansel: Telefonun neden hâlâ kapalı?

Cansel: Şarjın bitti sanırım. Telefonunu açınca ara.

Cansel: Endişelenmeye başlıyorum,
niye hâlâ telefonunu açmadın?

Cansel: Delireceğim! Eğer partilere dalıp
beni unuttuysan bil ki öldün.

Cansel: Dilhan, iki gün oldu. Polise gideceğim,
lütfen aç şu telefonu.

Bir korku filmi izliyor gibi hissetmekten kendimi alıkoyamadım. Sanki her an köşeden biri çıkıp ani hareketiyle aklımı alacaktı. Gerçi yaşadıklarımdan sonra bana yetecek kadar bile aklım kalmamıştı.

Cansel: Polise haber verdim. Konsolosluk ile konuştular.
Ülkeye giriş yapmışsın ve hâlâ orada gözüküyorsun ama
rezervasyon yaptırdığın otele gitmemişsin.
Allah aşkına, neredesin sen?

Cansel: Neredeyse bir hafta oldu. Hâlâ sana ulaşamıyorlar,
bugün patronun arayıp kovulduğunu söyledi. Sanırım seni
Tayland gecelerinde eğleniyor, uyuşturucunun dibine
batıyorsun zannediyorlar. Oysa ben endişeliyim.
İçimde kötü bir his var. Lütfen aç artık şu telefonu.

Cansel: Cehennemin dibine kadar yolun var!
Konsolosluktan geliyorum. Polis ve hastanelerde kaydın
olmadığını öğrendim. Demek ki gayet iyi ve sağlıklısın.
Hangi çukurda alkol komasındaysan orada kal ve
bir daha sakın gözüme gözükme!

Atılan son mesaja baktım. Cansel Hanım'ın ölmeden bir saat önce yazdığı mesaj feleğimi şaşırttı. Hektor bile nefesini tutmuş, çatılan kaşlarıyla mesajı okuyordu.

Cansel: İki hafta oldu. Gittiğinden beri on dört gün geçti ve ben seni çok özledim. Yıllardır birbirimize aile ve sırdaş olmadık mı? Niçin beni böyle yarı yolda, bir başıma ve habersiz bıraktın? Seni tanıştırdığım, şu içine sinmeyen adam var ya... Bir saat önce onunla buluşmam gerekiyordu. Restorana gittim ama gelmedi. Dakikalarca onu bekledim. Öyle üzgünüm ki istediğim tek şey, sana bunu anlatıp beni teselli etmene izin vermek ama sen yoksun. Eve gitmem gerekirdi ama ben galeriye gelip tabloların arasında ağlamakla meşgulüm çünkü işimden başka sahip olduğum tek bir şey bile yok. Umarım iyisindir, Dilhan. Umarım en yakın zamanda görüşürüz.

İnsan bazen dudaklarından kayıp giden sözlere dikkat etmeliydi zira o cümleler eşref saatine denk gelirse aniden gerçekleşebilirdi.

Ne düşüneceğimi şaşırmış, afallamıştım. Okuduklarım karşısında içime yerleşen kasvet beni boğuyordu. Boynumdaki görünmez eller sıkılaştı. Aklımın dağınıklığını toplamak isteyerek dudaklarımı araladığımda benden farksız olan adama baktım.

"Dilhan, Cansel Hanım'ın hayatındaki adamla tanışmış ve adam nedense bundan rahatsızlık duymuş. Uçağa binerek Tayland'a gitmiş ama otele giriş yapmamış. Hastanelerde ve poliste kaydı yok ama başına bir şey gelmiş olma ihtimali yüksek. Yoksa bunca zaman illa ki yaşadığına dair bir haber verir ya da Cansel Hanım'ın vefatını duyarak ortaya çıkardı." Mırıldanışlarım yakarışa dönüştü. "Hektor, ben anlamıyorum. Bu okuduklarımız neydi?"

O da en az benim kadar sersemlemiş gözüküyordu. Sanki ne diyeceğini bilemiyordu. İç geçirerek bakışlarını kaçırdıktan sonra edindiğimiz bilgilerden yola koyularak çıkarımlarda bulundu.

"Dilhan, kaynağı belli olmayan bir haber alarak Tayland'a yola çıktı. Ülkeye giriş yapmış olsa da bunca süre haber alınamaması normal değil." İçimi ürperten gözleriyle bana baktığında sarf ettiği sözler kanımı dondurdu. "Bu işte büyük bir bela var, Feray. O kadının yaşadığını hiç sanmıyorum."

Aralanan dudaklarımdan kayıp giden soluğum ile titrediğimde Hektor hızla ayağa kalktı ve acele adımlarla içeriye girerek gözümün önünden kayboldu. Fikirlerim birbirine dolanıp düğüm haline gelmişti.

Saniyeler içinde elindeki son model bilgisayarıyla yanıma oturan adam ekranı açtı. Doğrularak ne yaptığını görmeye çalıştığımda anlamadığım manzaralar ile sınandım. Bir yerlere giriyor, veri tabanlarında dolaşıyordu. Yine ulusal güvenlik kuruluşlarının sitelerine sızmaya başlamıştı. Bunu yaptığını her gördüğümde kendimi büyük bir suç işliyormuş gibi hissediyordum. Hızla klavyenin üstünde dolaşan elleriyle kaşlarını çatarak ekrana bakmaya devam etti.

Bir şey bulamıyor olmalıydı ki ifadesini bir öfke esir almıştı. O kendi hünerlerini konuştururken, ben oturduğum yerde mırıldanmaya başladım.

"Cansel Hanım'ın hayatındaki adam her kimse Dilhan ondan hoşlanmamış. Kendi tecrübelerimden yola çıkarak söylüyorum eğer en yakın arkadaşın bir adamdan hoşlanmıyorsa onda kesin bir sorun vardır." Dudağımı kemirerek bakışlarımı kaçırdığımda içime yerleşen huzursuzluğu tasvir edebilecek kelimelere sahip değildim. "Cansel Hanım'ın öldüğü gece adam ile buluşması gerekiyormuş. Belki adam yemek randevularını ekmeseydi, Cansel Hanım olmaması gerektiği halde galeride bulunmaz ve ölmezdi."

Son cümlelerim benliğimi titretti.

İnsanın herhangi bir adımı veya kararıyla hayatı bambaşka yollara sapabiliyordu.

"Adam niye randevuyu ekti ki?" diye mırıldandığımda gökyüzünü süsleyen yıldızlara baktım. Sesli düşünüyor olmamdan rahatsızlık duymayan adamın bir yandan da beni dinliyor olduğuna emindim. Öyle ki daha önemli bir soruyu zikrederek bakışlarımı ona çevirmeme neden olmuştu.

"Asıl sorun randevuya gitmemesi değil. Bir gün öncesine kadar görüştüğü kadın öldüğünde, ortaya çıkarak tek kelime etmemesi."

"Randevuya gitmemesi de önemli," diye mırıldandığımda bana *ciddi misin* der gibi baktı. Bir kadın olarak ekilmenin nasıl travmatik bir durum olduğunu tahmin edebiliyordum. Yine de odaklanmamız gereken nokta bu değildi. Gözlerimi devirerek bana bakan adama doğru konuştum. "Ama senin dediğin daha önemli tabii."

Kara gözlerini bilgisayar ekranına çevirdiğinde içkimden büyük bir yudum aldım.

Savcı Onur, bu detayı kaçırmış olabilir miydi? Ona Cansel Hanım'ın görüştüğü bir adam olduğunu söylemiştim. Belki de adamı bulup sorgulamıştı ama bizim haberimiz yoktu. Bakışlarımı yanımda oturan adamda gezdirdim. Ben bilmesem bile Hektor böyle bir şeyi mutlaka öğrenirdi. Öyleyse bu gizemli adam, neden ortalarda yoktu?

Telefonun kararmaya başlayan ekranına dokunup, Dilhan ile olan konuşmadan çıkarak geriye kalan iletilere baktım. Kargolardan, sitelerden gelen mesajlar dışında kayda değer tek bir şey dahi yoktu ki bu oldukça garipti. Cansel Hanım adamın randevuya gelmemesine kızarak onunla olan konuşmalarını silmiş olabilir miydi?

Mesajlardan çıkarak telefon rehberine girdiğimde tanıdık birkaç isim görsem de geri kalanına oldukça yabancıydım. Bana aşinalık veren tek bir numara veya isim yoktu. Rehberden çıkıp galeriye girdiğim sırada Hektor'un sıkıntılı bir ifadeyle arkasına yaslanması üzerine ona baktım. Bütün bedeni gerilmiş,

gözlerine bir karanlık çökmüştü. Ne bulmuştu bilmiyordum ama öğrendikleri asla hoşuna gitmemişti.

"Kadın kredi kartını hiç kullanmamış. Başka bir otele giriş yaptığına dair işlem yok. Cansel konsoloslukla görüşüp polise kayıp başvurusunda bulunmuş ama sisteme geçirmemişler bile. Telefonunun verdiği son sinyal Bangkok'ta bulunan Soi Cowboy yöresinden."

"Orası neresi?" diye sordum çekinerek.

"Tayland'ın fuhuş merkezi. Sadece Tayland'ın değil, dünyanın en berbat seks ticaretinin işlendiği yer." Başını hafifçe iki yana salladı. "Güzel ve yabancı bir kadının tek başına girip sağ salim çıkma ihtimalinin oldukça düşük olduğu bir cehennem çukuru."

Beynimden vurulmuşa döndüm. Canımı yakan sözler nefesimi kesti. İşittiklerimi sindirememiş olmam midemin bulanmasını sağladı ve rüzgârda kalan cılız bir yaprak misali ellerim titredi. Başıma saplanan ağrı ruhuma işleyen korkunun yan etkisiydi.

"Telefonu uçağının indiği gün o bölgeden sinyal vermiş. Bir daha da ses seda yok." Gözlerini bana çevirdiğinde ne hale düştüğümü umursamadan bütün çarpıcılığıyla konuştu. "Dilhan ölmüş olabilir. Yaşıyorsa da bir ölüden farklı değildir."

Dilhan, kötü insanların eline düşmüş olabilir miydi?

Gerçi bunu sormam bile aptallıktı. Gördüklerimizden sonra başka bir olasılık yok gibi duruyordu.

"Büyük bir balık yakaladığını düşünmesini sağlayan bir istihbaratın peşinden bu bölgeye gitmiş olabilir. Belki de seks ticaretiyle alakadar olan ünlü bir işadamını ifşalamak derdindeydi ya da Tayland'dan ülkemize yapılan seks işçisi kaçakçılığıyla ilgili bir delil yakaladı." Sıkıntıyla söylendi. "Bilemiyorum, Feray. Emin olduğum tek şey büyük bir belaya bulaşmış olması." Ekranı işaret etti. "Burada yazanlara göre oldukça hırslı ve asi bir kadınmış. Kimsenin cesaret edemeyeceği haberleri yazıp güçlü insanlarla karşı karşıya gelmekten çekinmezmiş. Belki de birilerinin ayağına bastı. Onlar da kadını ortadan kaldırdılar."

Pekâlâ, sanırım istifra edecektim.

"Asıl anlayamadığım bu durumun bizimle ne alakası var?"

Adeta bağırmış, öfkeden delirdiğini düşünmeme neden olan bir ifadeyle yakarmıştı. Sandalyesini ittirerek kalktı ve lüks yatının içinde volta atmaya başladı.

"Dilhan, Cansel'in birlikte olduğu adamı gördü. Belki de bizim peşimizdeki manyak o adamdır. Bütün bunları yapabilmek, her şeyi başlatabilmek için bir fitil ateşlemesi gerekiyordu ve Cansel'i kullanarak bunu yaptı." Sinirle homurdanıp bakışlarını gökyüzünde dolaştırdı. "Ama öyleyse niye onu teşhis edebilecek tek insanı bulmamızı istiyor?"

Bu, benim de aklıma gelmişti. Eğer bizi avlayan manyak, Cansel Hanım'ın gizemli sevgilisiyse neden bu telefonu bize vermişti? Elimde duran cihaz yardımıyla ona giden yolda zafer elde edebilirdik. Belki de Dilhan'ın öldüğünü düşünüyor hatta daha korkutucu bir ihtimalle öldüğünü biliyordu, o zaman bu durum bize ne kazandıracak ya da kaybettirecekti?

"Bence bu kadının bizim oyunumuzdaki yeri daha farklı." Dudağımdan kayan mırıltılar ile gözlerimiz buluştu. "Cansel Hanım'ın gizemli sevgilisi bir şaşırtmaca olabilir. Belki peşimizdeki ruh hastası böyle düşünmemizi isteyerek okları kendinden uzaklaştırmaya çalışıyor. Senin söylediğin ihtimal olsaydı kendisiyle ilgili olan mesajları silerek bize bu telefonu verebilirdi. Böylelikle sadece kadına odaklanmamızı sağlardı. Ama o gizemli adamı da işin içine katarak kafalarımızı karıştırmaya çalışmak istedi."

"Başardı," dedi Hektor. "Peki bu kadının oyundaki yeri ne?"

Sorusuyla dudağımı dişledim. Başımı eğerek elimde duran telefona baktım. Ekranda parlayan fotoğrafın sağ köşesinde duran kızıl saçlı kadının bir piyon olma ihtimali yüksekti.

Parmağımı kaydırarak ekranın açılmasına neden olduğumda yanlışlıkla dokunduğum için cihazı kapatacaktım ki gözüme bir şey çarptı. Kalbimin deli gibi atmasını sağlayan görselle dudaklarım aralandığında, göz ucuyla seçebildiğim şeyi daha yakından görmek isteyerek galeride bulunan son fotoğrafın üstüne dokundum.

Zihnimde dönüp dolaşan sözler ruhumda filizlendi.

Artemisia'nın kadınları ipleri sıkıca dolarlar parmaklarına.
Ne şehvet arar o kadınlar ne din.
Öfkeyle yanar ve saldırırlar.

Karanlığın içinden doğan ışık misali parlayan fotoğraf, önümüze serilmiş olan haritaya saplanan kırmızı başlı bir iğneydi. Dudağımın kenarı kıvrıldığında bana çatık kaşlarla bakan adamın ismini mırıldandım. "Hektor."

Sesimdeki şaşkınlıkla bana doğru gelen adam, ne gördüğümü merak etmişti. Yanıma otururak bedenini bedenimin üstüne eğdiğinde, aynı şeye bakmaya başladık.

Dilhan yüzündeki büyük gülümsemeyle kameraya poz vermiş, elinde duran biletleri kaldırarak heyecanını mimiklerine yansıtmıştı. Parmaklarımı hareket ettirerek sağ elinde duran biletleri yakınlaştırdığımda tebessümüm genişledi. Sanırım cevabımızı bulmuştuk. Kırmızı renkte, dörtgen şeklinde olan biletlerin üstünde altın rengiyle bir yazı parıldıyordu.

Artemisia'nın Kadınları Derneği, on dokuz Aralık Salı günü Çırağan Sarayı'nda gerçekleşecek olan yardım gecesinde sizleri de aramızda görecek olmaktan mutluluk ve onur duyar.

Yarın geceye ait olan biletler, elimize geçen sonuncu zarfın bilmecesine işaret ediyordu. Bu yüzden o manyak telefonu bize vermişti. Gözlerimin değdiği fotoğrafı görmemizi isteyip gizemli sevgiliyle dikkatimizi dağıtmaya çalışmıştı. Dördüncü zarfa giden yoldaydık ve acele etmeliydik çünkü her an bir engelle karşılaşabilirdik.

Hektor dudağının kenarını kıvırarak, insanın kanını kaynatan bir cazibeyle bana baktığında içimde kelebekler raks etti. "Lilith, yarın geceni benimle Çırağan Sarayı'nda geçirmek ister misin?"

Dudağımı dişleyerek kıkırtımı gömmeye çalıştım. Derin bir nefes alıp ona doğru yanaştığımda resmiyetiyle örttüğü alaycılığının bir benzerini ona yaşattım. "Ah, bu teklife nasıl karşı koyabilirim ki?"

Yüzümüzü ele geçiren gülümsemelerle birbirimizde asılı kaldık.

Gökyüzü ise bir kurban verdi.

Aramızdaki boşluktan bir yıldız kaydı.

KOD ADI: KADIN RUHU

"Kurtuluş umutlarına kapılanlar,
alabora olmayı kabul ederler."

Anlamsız bir huzur ile uykumdan uyanarak gözlerimi araladığımda dudaklarımdan titrek bir soluk kaydı. Kahverengi gözlerimin algıladığı ilk şey lacivert rengine çalan denizin yuvarlak cama vuran dalgalarıydı.

Yavaşça yattığım yerden doğruldum ve gözlerimi etrafta gezdirdim. Ahşap ve siyah renkten oluşan oda büyüktü. Üzerinde yattığım yatakta rahatlıkla üç kişi uyuyabilirdi. Karşımda kalan duvarda ise televizyon asılıydı.

Bedenimi sarmalayan saten kumaşı bir kenara fırlatarak yataktan kalktım. Denizin dalgalarına göz atarak esnediğimde saçlarımı karıştırdım.

Dün gece Hektor ile geçirdiğimiz konuşmanın ardından kendisi bizi saatler sonra gerçekleşecek partinin davetli listesine sokmak için birkaç arama yapmıştı. Ben de onun başka bir şeyle uğraşmasının verdiği boşlukta uyuyakalmıştım. Sanırım şarabı fazla kaçırmıştım zira ne ara gözlerimi kapattığımı bile anımsayamıyordum. Sandalyenin üstünde uyuklayan bedenimi buraya getiren adam, beni bir başıma bırakarak odadan çıktığında alkolün verdiği pervasızlık ile onu yanıma çekmemiş olmama şaşırdım.

Yatağın yanında duran çizmelerimi gördüm. Hektor rahat yatabilmem için onları çıkarmış olmalıydı. Yatağın köşesine oturarak çizmelerimi bacaklarıma geçirdiğimde, onun nerede olduğunu sorguladım.

Siyah, saten çarşafı düzeltip odanın içindeki banyoya girdim. Aynadaki yansımamı görmek afallamama neden oldu. Saçlarım dağılmış, kâküllerim birbirine girmişti. Göz kalemim akmış, rujum dudağımın çatlaklıklarına dolmuştu. Öylesine korkunç gözüküyordum ki dilim tutuldu. İnce parmaklarım ile saçlarımı tarayarak düzelttim ve kâküllerimi şekillendirdim. Ardından mermer tezgâhın üstünde duran kâğıt havludan bir parça koparıp rujumu çıkardım ve gözaltlarımda biriken siyah kalemi sildim. Görenin korkmayacağı bir vaziyete geldiğimde banyoyu terk ederek uzun koridorda adımladım ve görüş açıma giren merdivenlerden çıktım.

Bir nevi kokuyu takip ediyordum çünkü ağzımın sulanmasına neden olan lezzetli bir yemeği duyumsuyordum. Martı seslerine karışan tuzlu meltemi örtbas eden kokunun izlerine doğru adımladım. Teknenin giriş kısmına varan merdivenler ile salon niteliğindeki koltuklu alanı es geçerek doğruca mutfağa ilerledim. Amerikan tarzı yarı açık mutfak sayesinde net görebildiğim adamın

üzerinde bakışlarımı gezdirdim. Siyah pantolonun üstüne geçirdiği bej renkteki gömleğiyle oldukça şık gözüküyordu. Postalları her zamanki gibi ayağındaydı. Siyah saçları dağılmış, boynundaki kolye tenini süslemişti. Gömleğinin aralık duran düğmelerinden pürüzsüz göğsü görünüyordu. Sağ eliyle kavradığı tavayı kaldırıp usta bir kıvraklık ile içindeki pankeki ters yüz ettiğinde, gülümseyerek mırıldandım. "Günaydın."

Kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktığında, dudağının kenarında bir kıvrım oluştu. "Günaydın."

Ona doğru adımladığımda tuhaf bir hissiyat kalbimi esir aldı. Günü onunla başlatmak bana kendimi garip hissettirmişti. Yanına yanaşarak kalçamı tezgâha yasladım ve ilerimde duran dijital saate bakarak afalladım. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Neredeyse on bir saat uyuduğumu fark etmek beni şoka sokmuştu. Sanırım yıllardır bu denli uzun ve huzurlu bir uyku çekmemiştim. Genelde iki veya üç saat uyuyup berbat bir halde uyanırdım. Gözlerimi saatten çekerek birkaç adım ileride duran adama baktım. Fizyolojimi altüst etmesine alışmam gerekiyor olabilirdi.

"Acıktın mı?" diye sorduğunda bana bakmadı lâkin tebessümü hâlâ yüzündeydi.

Başımı sallayarak sorusunu yanıtladım. "Yemek yapmasını da biliyorsun demek." Alaylı bir tınıyla mırıldandığımda saniyeler içinde sözlerime karşı çıktı.

"Aksine makarna bile yapamam." Kara gözlerini gözlerime iliştirdi. "Bildiğim ve ustası olduğum tek şey yabanmersinli pankektir."

Sözleriyle kıkırdadığımda düştüğüm hayrette bocaladım. Bana bakan gözlerine tutunarak neşeyle mırıldandım ve *tesadüfün bu kadarı* dememek için kendimi zor tutuyordum.

"Ne garip, benim de en sevdiğim şey yabanmersinli pankektir."

Tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Başımı sallayarak sorusunu onayladığımda yanaklarımın acımasına neden olan gülümsememle gözlerine baktım. Katran karasına bulanmış bakışlarını yüzümde tavaf ettikten sonra iç geçirdi.

"Yapamadığım tek yemek bu," diye homurdandım. "Niye bilmiyorum ama kıvamını tutturamıyorum."

Sözlerim ile tavanın üstünde duran hafif kızarmış hamuru tabağa yerleştirdi.

"İşin püf noktası yumurtaların sarılarını çırparken, eritmiş olduğun tereyağını yavaş yavaş dökmek."

Dudağımı dişleyip ona baktığımda bütün ciddiyetiyle konuştuğunu fark etmek, gülümsememin büyümesine neden oldu. Bir kere daha anlıyordum ki Hektor acımasız bir katil olamazdı. Onun ruhunda bir nahiflik ve çocuksuluk vardı. Bu denli güzel bakan bir adam nasıl kötü diye sıfatlandırılabilirdi?

Bu adil değildi.

"Evet ama ben sürekli yakıyorum." Yüzümü asmadan edemedim. "Bir tarafı hep yanık oluyor."

Sözlerim ile gözlerini yüzümde dolaştırdı. Beklemediğim bir anda belimi kavrayıp, çevik bir hareketle bedenimi döndürerek kendine çekti. Sırtım göğsüne çarptığında nefes alamadım. Saçlarımın arasına karışan sıcak nefesi beni olduğum yere mıhladı. Tavanın sapını kavrayan elini parmaklarıma geçirdiğinde kadifemsi teniyle kutsandım. Öylesine narin bir dokunuştu ki bu, saniyelik bir dilimde ellerinde parçalanabilecek bir cam gibi hissetim. Parmaklarıma geçirdiği parmaklarıyla beni yönetip elimi tavanın sapına yerleştirdiğinde, kulağıma doğru fısıldaması gözlerimi yummak istememe neden oldu.

"Zamanlama, Lilith." Ses tonu insanı günaha teşvik ediyordu. "Zamanlama çok önemlidir."

Boştaki eliyle kavradığı bıçak yardımıyla tereyağından ufak bir kesik aldı. Tavanın içine attığı sarı renkli kütle, saniyeler için eridiğinde hazırladığı harcın bir kısmını döktü. Üzerime eğilerek başını omzumun girintisinin birkaç santim yukarısında bekletti. Kafamı geriye atarak onu izledim. Aramızdaki mesafe azlığı, algılarımı yerle bir edip zihnimin kontrolünü raydan çıkarıyordu.

Kokusu ruhumda filizlenen çiçeklere damlatılan soğuk bir suydu. Benliğinden yayılan sıcaklık ise buz tutmuş salkımlarımın üzerine doğan bir güneşti. Varlığı başlı başına beni katleden bir yaklaşımdı.

Yuvarlak haline getirdiği harcın spatulasını bir kenara bıraktığında bana baktı. Kara bakışlarıyla gözlerime tutunduğu sırada parmaklarımın üzerindeki baskısını artırdı.

"Bir şeyi aceleye getirirsen tadı kaçar." Dudağının kenarını kıvırarak bakışlarını dudaklarıma indirdiğinde, işittiğim sözler üzerine titredim. "Ama zamanını kollar, en beklenmedik anda hamleni gerçekleştirirsen..." Tebessümü genişlediğinde gözleri gözlerimi buldu. "İnsanın damağında eşsiz bir lezzet bırakırsın."

Bitiş noktası olarak eliyle birlikte elimi hareket ettirip tavanın içindeki pankeki ters yüz etti.

"Kendinden çok eminsin." Alaycı bir tebessümle tek kaşımı havalandırdım. "Oysa ben lafa değil, icraata bakarım."

Pişen hamuru tabağın üstüne bıraktı ve kendinden emin bir ifadeyle geriye çekildi. Parmakları artık tenimi kutsamıyordu. Temasımızı sonlandırarak tabağı tezgâhın üstünden aldığında, başıyla onu takip etmemi ister gibi işaret verdi ve tok sesiyle konuştu. "Bak bakalım, icraatımı da beğenecek misin?"

Mutfak kısmının devamında kalan koridora girdiğinde peşinden gittim. Az ilerimizde duran kapıdan geçip denizin eşsiz manzarasıyla çevrelenmiş odada adımladığında bakışlarımı etrafta gezdirdim. Yuvarlak masanın etrafına yerleştirilmiş sandalyeler gri renkteydi. Ufak çaplı bir kahvaltıya ev sahipliği yapan

masanın kenarında duran adam, elindeki tabağı mermerin üstüne bıraktı. Çektiği sandalyeyi işaret ederek oturmamı istediğinde, onu bekletmeden gösterdiği yere geçtim. Saniyeler içinde yanımdaki sandalyeye oturup pankek dolu tabağı önüme itti.

Gülümsememe engel olamıyordum.

Tabağın yanında duran çatal ve bıçağı alıp bir gurme edasıyla dilimlediğim iyi pişmiş hamuru ağzıma attım. Damağıma yayılan lezzet gözlerimi irileştirdi. Abartısız söylüyordum ki bu zamana dek yediğim en iyi yabanmersinli pankek buydu. Babaannemin küçükken bana yaptıklarını bile solda sıfır bırakırdı.

"Beğendin mi?"

Sorusuyla başımı sallayıp kestiğim bir lokmayı daha ağzıma attığımda, yüzünü ele geçiren gülümseme gözlerinin kenarlarında çizgiler oluşturdu. Önüme gelen bir tutam saçı omzumun ardına atıp beni izlemeye devam etti.

"Gerçekten çok başarılı." Parçalara ayırdığım pankeki işaret ederek homurdandım. "Sen de yesene. Hayır, elini çabuk tutsan iyi olur. Birazdan hepsini bitirebilirim."

Arkasına yaslanıp az ilerisinde duran telefonunu aldı.

"Ben yabanmersini sevmem." Bakışlarını aydınlanan telefon ekranına çevirmeden hemen önce son cümlesini zikretti. "O yüzden sana afiyet olsun."

Zar zor yutkunduğumda gözlerimi kısarak onu sorguladım. "Sevmiyorsan niye yabanmersinli yaptın ki?"

"Bilmem, belki sen seversin dedim."

Belki...

Artık bu işin tadını kaçırmaya başlıyordu. Tanıştığımız ilk andan beri bir geçmişimiz olduğunu düşünmeme neden olan tavırlar sergiliyordu. Bunu bile isteye yapıyordu çünkü aptal biri değildim ve o da bunun farkındaydı. Anlayamadığım bir şekilde ona karşı hissettiğim yakınlığın ardında bir gerçeklik vardı.

İsterse aksini haykırsın ben yine de biliyordum. Dipten dibe, içten içe ve dünden bugüne. Hektor hayatımın bir noktasına değmişti.

Tam olarak hangi vakit çalmıştı kapımı, uzun süre misafirlik etmiş miydi mazimde? Bu sorulara bir cevabım yoktu çünkü zihnim bozulmuş bir makineden farksızdı. Yine de hislerime sığınabiliyordum. Hektor'un benden sakladığı bir şeyler vardı. Beni şüpheye iterek kendimi sorgulamamı sağlamaya çalışıyordu. Amacı neydi çözemiyordum ama yakında anlayacaktım, ne de olsa gözüm üstündeydi ve ben bir bilmeceyi çözüme ulaştırmadan duramazdım.

"Senin şu önüme sunduğun kader kavramı bana inandırıcı gelmemeye başladı." Dudaklarımdan kayıp giden sözlerle gözlerimizi buluşturduğunda, sahte bir tebessüm ile mırıldanmaya devam ettim. "Hayır, hayalperestliğimin bir sınırı olmasa cidden geçmişimden geldiğini ve kendini bana hatırlatmak

için her şeyi yaptığını düşüneceğim." Gözlerimi kısarak alabora olan ifadesine tutundum. "Neyse ki hayal dünyamda yaşamıyorum."

"Aynen," dedi anlamlandıramadığım bir öfkeyle. "İyi ki."

Tavrını arşınlayacağım sırada çalan telefonum ile dikkatim dağıldı. Arka cebimden çıkardığım cihazın ekranına baktığımda endişeyle kaşlarımı çattım. Kızlar ile yıllar önce kurduğumuz *Dostlar Meclisi* başlıklı grup sohbetinden bir mesaj gelmişti. Afra konumunu atmıştı. Saniyeler içinde bir mesaj daha ekrana düştü.

Üçümüzün arasında bir şifre vardı. Ne zaman bir diğerimiz kötü, berbat veya tehlikeli bir durumda olsa gruba kırmızı çarpı emojisini atardık.

Kalbim hızlanarak göğüskafesimin duvarlarına vurduğunda ellerim titredi. En son geçen sene Simay'ın evine hırsız girdiğinde kullanmış olduğu emojiyi görmek algılarımı yerle bir etti. Bu hiç hayra alamet bir haber değildi.

Hızla doğrulup ayaklandığımda, çatık kaşlarla beni izleyen adam da oturduğu yerden kalktı. "Hayırdır? Bir sorun mu var?"

"Gitmem gerekiyor." Aceleyle mekânın içinde adımladım. "Kahvaltı için teşekkür ederim."

"Feray, bekle." Omzumun ardından ona baktığımda reddedemeyeceğim bir teklifte bulundu. "Ben seni gideceğin yere bırakırım."

Başımı sallayarak onu onayladığımda aceleyle gözden kayboldu. Teknenin giriş kısmında kalan salonumsu bölüme girerek kanepenin üstünde duran kabanımı aldım. Üzerime geçirdiğim kumaşa sarılıp çantamı omzuma attığımda Hektor yanımda bitti. Üzerine siyah şişme bir mont geçirmişti. Araba anahtarını ve telefonunu kavrayan eliyle dışarıyı işaret ettiğinde, çatık kaşlarıyla yüzümü inceledi.

"Hadi, gel," diyerek belime koyduğu eliyle beni yönlendirdi.

Telefonumun ekranını açıp Simay'ı aradığımda hattın düşmemesi endişemi ikiye katladı. Hektor'un spor arabasına kurulduğumda vakit kaybetmeden aracı çalıştırdı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Karaköy'e."

Cevabımla yola koyulup, spor arabasını asfaltı inleterek sürmeye başladı. Yola bakıyor olsa da ilgisi ve merakı benim üzerimdeydi.

"Sorun ne?" Saniyelik bir dilimde yüzüme baktı. "Rengin attı."

"Bilmiyorum, Afra mesaj atmış. Sanırım kötü bir şey oldu."

Dudaklarımdan kayıp giden sözler ile Hektor'un kaşları mümkünmüş gibi biraz daha çatıldı. Gaza yüklenip yolu saniyeler içinde yarılamak adına efor göstermeye başladığında, emniyet kemerimi taktım.

"Benim de gelmemi ister misin?" diye sorduğunda ciddi ifadesine tutundum. Minnettarlıkla tebessüm ettim. "Sağ ol ama gerek yok." Kendimi telkin etmeye çalıştım. "Yüksek ihtimalle tahmin ettiğim kadar büyük bir olay değildir."

Bazen Afra mühim kelimesinin ne demek olduğunu unuturdu. Benim endişemi ayağa kaldırdığını fark etmeden, önemsiz konular ile karşıma çıkardı. Belki bu da böyle bir durumdu. Onunla ilgili özel bir konuda bir şey yaşanmış olabilirdi. Hektor'u aramızda kalması gereken bir konuya dahil etmek istemezdim.

Yanımdaki adamın çalan telefonuyla aracın içinde bir melodi yankılandı. Bakışlarımı ona çevirdim. Cebinden çıkardığı telefonun ekranına bakarak aramayı yanıtlayıp, cihazı kulağına yerleştirdi ve yabancı bir dilde konuştu. Düzgün aksanı yüzünden kaşlarımı çattığımda tok sesinden feragat eden kelimelerin birini bile anlamadım.

Sanırım Korece konuşuyordu. Yani en azından izlediğim birkaç Kore dramasından anımsayabildiğim benzerlikler beni bunu düşünmeye itmişti.

Kısa görüşmesinin ardından öfkeyle kavrulan bakışlarını yolda dolaştırdı. Telefonu kapatıp cihazı vitesin önündeki boşluğa adeta fırlattığında, çenesinin kasıldığını gördüm. Gözleri alev almış ifadesine bir hiddet yerleşmişti.

"Ne oldu?" diyerek çekingen bir tavır ile mırıldandığımda bana bakmadı. Omuzlarını düşürerek sıktığı dişlerinin ardından konuşmaya başlamadan önce iç geçirdi. "Tayland'da yaşayan Koreli bir arkadaşım var. Dün gece ona Dilhan'ın dosyasını atıp araştırmasını söylemiştim."

İşittiklerim karşısında heyecanlanarak bedenimi ona doğru döndürdüm ve gözlerine bakmaya çalışarak konuştum. "Sonuç?"

"Dilhan'ın kaybolduğu zamandan üç gün sonra Pattaya'da bir kadın cesedi bulunmuş. Yabancı uyruklu, kızıl ve Dilhan'ın yaşlarında bir kadınmış." Boğazına düğüm olan sözleri zar zor sarf etti. "Yüzü tanınmaz bir halde olduğu için kimliğini teyit ettirememişler. Zaten seks ticaretinin en yoğun olduğu bölgede ölen bir kadını umursamayacakları da bariz. Her hafta düzinelerce kadın o cehennem çukurunda öldürülüyor."

"Ama..." Kelimeler benliğimi terk edemiyordu. "Cansel araştırmıştı." Mırıltı halindeki kelimelerimi ben bile zar zor işittim. "Hastane veya karakollarda kaydı yoktu. Yani emin miyiz ki?" Titreyen sesim ile gözlerimizi buluşturduğumda halime acıyan adamın bakışlarına bir şefkat yerleşti. "Belki de yaşıyordur."

Dipsiz bir kuyuyu anımsatan gözleriyle bana bakan adam, umuduma ortak olamadı. Hissettiği öfkeyle bakışlarını kaçırarak halimi görmek istemediğine kanaat getirdiğinde canımın acısı katlanarak büyüdü.

Yine bir kadının ölüm haberini alıyordum, öyle mi?

Hayır, buna inanmak istemiyordum. Sonuçta kesin bir kanıt yoktu.

Hektor kendi diyordu, bahsettiği yer cehennem çukuruydu. O kadının Dilhan olma ihtimali varla yok arasındaydı. Tanrım, tanımadığım biri olabilirdi ama içim öylesine yanmıştı ki benliğimi saran alevler beni dumana boğuyordu.

Zihnimdeki parçalar ruhuma battı. Düşüncelerim bağırıyor, fikirlerim ellerine aldığı kılıçların uçlarını sivriltiyordu. Bu saçma oyun her geçen gün raydan çıkıyordu.

Artık neyin mantıklı geldiğini bile kavrayamayacak bir noktadaydım.

Belki de saçmalıyorduk. Bazı şeyleri mantık çerçevesinde değerlendiremeyecek kadar olayı kişiselleştirmiştik. Kendi sırlarımızın gölgede kalmasına o kadar odaklanmıştık ki ışığın yüzümüze vurmasını istemez olmuştuk.

Fakat ben artık sorguluyordum.

Belki de anlatmalıydık.

Savcı Onur'a bildiklerimi, başımıza gelenleri söylemem bizi bu karanlık yoldan çıkarabilirdi. Sonuçta bu oyuna teşkilatı dahil etmek dengeleri değiştirebilirdi. Kendi düşüncelerime karşı çıkarak zihnimin ikiye bölünmüşlüğünde kavga ettim. Onur Bey'e olanları anlatmam, kendimi ve yanımdaki adamı karmaşık bir duruma sokardı. Bütün bu olanların içindeki iki kurban olduğumuza inanmazsa her şey aleyhimize işlerdi.

Hektor, Karaköy'e giriş yaptığında düşüncelerimden sıyrılıp yolu tarif ettim. Dakikalar içinde Afra'nın dükkânının önünde belirmemiz üzerine emniyet kemerimi çözdüm ve çantama uzandım.

"Gelmemi istemediğine emin misin?" Sorusuyla başımı salladığımda cevabımdan memnun kalmasa bile üstelemedi. Kapıyı açtığım sırada sesini işittiğimde ona baktım. "Akşam yedi gibi alırım seni."

Yüzüme bir tebessüm yerleştirdim. "Tamam, görüşürüz."

Arabadan inip kapıyı kapattığımda ardımdan bağırdı. "Dikkatli ol."

Dükkâna doğru yürümeye başladığımda ona bakarak gülümsedim. Endişeli bakışlarını üzerimde gezdirmesine alışmam gerekebilirdi.

Kapıyı ittirerek içeri girdiğim sırada yola koyulup uzaklaştı. Ardımdan cam kapıyı ittirip önüme döndüm ve karşılaştığım tabloyla kalakaldım.

Afra'nın çömlek atölyesinde savaş çıkmış gibiydi.

Eserleri zemindeydi ve hepsi parçalanmıştı. Sol köşede kalan dolap yere düşmüş, içindeki saksılar etrafa saçılmıştı. Odanın ilerisinde duran masada oturan sarışın hıçkırarak ağlıyordu. Hemen yanında duran adam kollarını ona dolamıştı. Simay ise önünde diz çökmüş, ağlayan arkadaşımızı telkin etmeye çalışıyordu.

Onlara doğru yavaşça adımlarken, yerdeki parçalanmış çömlekleri daha fazla un ufak etmemeye çalıştım.

"Buranın hali ne?" Sesimi işiterek bana bakan üçlüye göz attım. "Deprem falan mı oldu?"

Sorum ile ağlaması şiddetlenen Afra'ya yanaşıp, gözlerimi Simay ve Taylan'ın üzerinde dolaştırdım. Bir cevap vermelerini bekliyordum çünkü neler olduğunu öğrenmezsem kafayı yerdim. Simay bana bakıp desibelini alçak

tutmaya özen göstererek mırıldandı. "Afra, Görkem'den ayrılmak istemiş. Terk edilmeyi yediremeyen ve şerefsiz oluşunu daha fazla saklayamayan Görkem de ortalığı bu hale getirip, Afra'nın üstüne yürümüş."

"Ne?" diye öfkeyle bağırıp doğrulduğumda yanlış duyduğumu düşünmek istedim.

Afra gözyaşlarını silip titreyen parmaklarını kucağına indirdiğinde sinirle homurdandı. "Ya sevemedim işte. Denedik, olmadı. Saplantılı egoist, resmen onu terk etmemi sindiremedi."

Sözleriyle gözlerimizi buluşturduğumda öfkeyle yumruklarımı sıktım.

"Sana zarar verdi mi?" Sorum ile bakışlarını benden kaçırdı. Ona doğru eğilerek gözlerini yakaladım. "Afra bana doğruyu söyle." Bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. "Sana bir şey yaptı mı?"

"Hayır," diye mırıldandığında kazağının kollarını çekiştiren arkadaşım yaşadığı travmatik olayı sindirmek ile meşguldü. Güvendiği, birlikte zamanını geçirdiği adamı tanıyamamış olmak ona ağır geliyor olmalıydı. Gözlerimin içine bakıp cevabına inanmadığımı gördüğünde derin bir nefes alarak beni ikna etmeye çalıştı. "Cidden bana dokunmadı. Ortalığı dağıtıp, bağırdı çağırdı. Küfürler edip bela okudu ama bana bir şey yapmadı." Başıyla yanında oturan arkadaşını işaret etti. "Zaten olayın üstüne Taylan çıkagelince apar topar kaçıp gitti."

Sinirden put kesilen adama baktım ve onu ilk defa bu kadar öfkeli gördüğümü fark ettim. Gözlerini benimle buluşturduğunda kitlenen çenesinden zar zor konuştu. "Piçi yakalamaya çalıştım ama kaşla göz arasında ortalıktan kayboldu."

Ruhumdaki ateşin yükseldiğini hissettim.

Gözyaşlarının yanağından süzülmesine izin veren arkadaşıma bakmak içimi kavuruyor, beni delirtiyordu. Ona kırgın ve kızgındım ama elimde değildi. Aramızdaki ilişkide bir rol üstlenmiştim. Ele avuca sığmayan, avare arkadaşımın ablası gibi hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum. Bu yüzden onu sineye çekebiliyor, hatalarına müsamaha gösterebiliyordum. Bir başkasının onun canını yakması ise benim için kopuş noktasıydı. Kimse benim değer verdiğim insanları üzemezdi zira bunu kaldıramazdım.

"Ben bulurum şimdi onu," diyerek hızla dönüp dükkânın çıkışına doğru yürümeye başladığımda ardı ardına zikrettiğim küfürler kulaklarımda uğuldadı. Beni durdurmak üzere doğrulan arkadaşlarımdan en hızlısı Taylan çıktı. Önüme geçerek bir duvar misali karşıma dikildiğinde, öfkesini bir kenara bırakarak beni sakinleştirmeye denedi. "Feray, şimdi sırası değil. Afra'nın yanında olmamız gerek." Uzun saçını kulağının ardına sıkıştırıp yanıma yanaştı. "Hem adamın ağzını burnunu dağıtsan eline ne geçer? Daha çok öfkelenip Afra'ya iyice sarar."

"Feray, lütfen bir şey yapma," dedi Afra. "Zaten hıncını çıkarıp gitti. Bir daha çıkmaz karşıma."

Sinirle derin bir nefes aldım. Omzumun ardından endişeli gözleriyle bana bakan sarışını bulduğumda, titreyen parmaklarımı birbirine bastırarak önüme döndüm. O şerefsizin aklını başına getirmeyeceğimi sanıyorsa yanılıyordu fakat şu anlık Afra'yı daha fazla korkutmanın gereği yoktu.

Ayrıca kendisini bulmak için Hektor'dan yardım almam gerekebilirdi çünkü adam hakkında tek bir şey bile bilmiyordum.

Sessiz kalarak yanağımın içini kemirmeye başladım ve başımı sallayarak uysal bir tavır sergiledim. Zihnimin ötesinde o şerefsize yapacağım şiddet içerikli hamleleri tasarlarken dışarıya karşı normal bir tavır çizmeye çalıştım.

Simay, Afra'yı oturtup ona su dolu bir bardak uzattığında karşımda dikilen adama baktım. Başımla ileriyi işaret ederek onu kızlardan uzaklaştırdım ve dükkânın köşesinde kalan kuytuya sindim. Beni takip eden adam kollarını göğsünde bağlayarak, merakla yüzüme baktığında sesimi yükseltmemeye özen göstererek mırıldandım. "Bana anlatmak istediğin bir şey var mı?"

"Ne gibi?"

"Bilmem. Mesela peşinden ayrılmadığın kadın cinayet şüphelisi olurken neden ortaya çıkıp, *'Ölen kadın bir zamanlar benim sevgilimdi hatta kısa bir süre önce barışmaya çalışmıştım ama bana tekmeyi attığı için başarılı olamadım,'* demedin?" İç geçirdim. "Bu salaklığının ardındaki nedeni bana anlatabilirsin."

"Sen..." diye mırıldandığında aklı donmuş olmalıydı ki cümlelerini toparlayamıyordu. "Nasıl?"

Gözlerinin içine bakarak ona duyduğum öfkeyi görmesini sağladım. Bakışlarını bizden uzakta sohbet eden ikiliye çevirdiğinde hedefi sarışındı. Sesine yansıyan hayal kırıklığı konuştu. "Bana söz vermişti."

"Bu kadar alınganlık etme," diyerek bakışlarını üzerime çektiğimde asıl kırgın olanın ben olduğumu anlamasını sağlamaya çalıştım. Öfkem öylesine yoğun ve parlaktı ki içimdeki karanlıkları ateşe veriyordu. "Biliyorsun ki Afra çevresindeki insanları kaybetmekten korktuğu için bazen çizgiyi aşabilecek biri."

Bakışlarımı yaşadığı korkudan dolayı afallayan arkadaşıma çevirdim. Yaptığını onaylamıyordum lâkin anlayabiliyordum. Yine de sessiz kalmayacaktım. Taylan'ın Cansel Hanım ile bir ilişkisi olmuştu ve bu durum polis tarafından bilinmeliydi.

"Aklından ne geçiyordu?" Gözlerimi Taylan ile buluşturdum. "Bir kadın öldürüldü. Eski sevgilin olan kadın, öldürüldü." Kaşlarımı çattım. "Ve sen onun için kılını bile kıpırdatmadan, bildiklerini saklayarak salağa yattın. Birlikte olduğun insanların senin için hiç mi önemi yok? Bütün kadınlar senin için gecelerini süsleyen et parçaları mı?"

Son sorumla başını kaldırıp karşı çıktığında, gücenmiş gibiydi.

"Saçmalama, Feray." Bana yanaşarak kendini açıklamaya çalıştı. "Polise bir şey demedim çünkü olanların benim veya geçmiş ilişkimizle bir alakası yok.

Cansel'in başına gelen, bir hırsızın onun canına kıymasından ibaret." Bakışlarını kaçırarak derin bir nefes aldı. "Ailemi, babamı tanıyorsun. Böyle bir olaya karışırsam babam bana neler yapar, bilmiyor musun?"

Taylan, zengin ve tanınan bir aileden geliyordu. Babası oldukça otoriter ve disiplinli bir adamdı fakat asıl onun bilmediği bir şey vardı ki bunlar benim umurumda değildi.

"Yarına kadar emniyete git ve ifade ver." Kürsüye vuran tokmak niyetindeki cümlem ile gözlerine bir korku yerleşti. Bana bakarken burnundan solumaya başlamıştı. "Yoksa ben Savcı Onur'a bildiklerimi anlatırım ve hiç ağzını açmamış olan, terk edilmiş eski sevgili sıfatıyla şüpheliler listesinin başına geçersin."

Histerik bir tebessümle bakışlarını kaçırıp soluklandı ve saniyeler içinde alanıma sızarak yanıma yanaştı.

"Hıncını neden bir tek benden çıkarıyorsun?" Başıyla geride duran arkadaşımızı işaret etti. "Afra da sessiz kaldı. Ona da böyle cırlasana."

Belki de haklıydı. Sadece ona yüklenmem adil değildi ama ben de yargıç değildim. Kendi doğrularıma inanır, onlar için savaşırdım ve bana göre buradaki en büyük suç karşımdaki adamdaydı.

"Onu seviyorum," diyerek kaşımı kaldırdım. "Ama sen hoşuma dahi gitmiyorsun."

Aldığı cevap karşısında dumura uğrayan adama bakmayı bırakıp, yanından geçip gittiğimde acımasız davranmam umurumda olmadı. Bu zamana dek Taylan'a küçük bir çocuk gibi yaklaşmış, şımarıklıklarına tolerans göstermiştim fakat bu sefer sınırı aşmıştı.

Afra'nın yanındaki boşluğa oturup bakışlarımı onun yüzünde dolaştırdığımda mırıldandım. "Bu akşam yalnız kalma," diye söz başladığımda Simay'ın sesini işittim. "Yok yok, ben bırakmam onu. Burayı toparlayıp bana geçeriz." Yeşil gözleri beni buldu. "Sen de geliyorsun elbette. Çünkü dostlar meclisinin bugün bir arada olması gerek."

"Siz gidin, ben gece gelirim. Halletmem gereken işler var."

Simay hafifçe kaşlarını çatıp *daha önemli ne işin var* der gibi baktığında ona sonra anlatacağımı belli ederek göz kırptım. Anlayışla başını sallayıp tebessüm ettiğinde, Afra homurdandı. "Kahretsin, bugün kuzenim Can gelecekti. Onu almam gerek, İstanbul'u pek bilmez."

"Tamam," dedi Simay anında problem çözme moduna geçerek. "Önce onu alırız sonra bana geçer yemek yeriz."

Dükkânı toparlayıp Afra'nın biraz daha kendine gelmesine yardımcı olduk. Bu sırada saat neredeyse beş olmuştu. Kızların yanından ayrılıp eve gitmek üzere yola çıktığımda, gözüme çarpan bir iki dükkâna girerek lazım olmamasına rağmen kendime güzel bir elbise aldım. Akşam için seçtiğim elbiseyle eve

döndüğümde elimdeki poşetleri bir kenara bırakıp, elbiseyi yatağımın üstüne serdim.

Mutfağa girip kendime ufak bir sandviç ile kahve yaptığım esnada telefonumun ekranına düşen mesajla tebessüm ettim. Hektor beni sekizde alacağını belirterek saate bakmamı sağlamıştı. Hazırlanmak için iki saatim vardı ve elimi çabuk tutmam gerekirdi. Sandviçimi yiyip, kahvemi içtikten sonra duşa girdim. Çabucak yıkanmamın ardından havluyla saçlarımı kurutup düzleştirdim. Yüzümün rengini eşitleyerek gözlerime pastel tonlarında far sürdüm. Kırmızı rujumu dudaklarıma bulayıp parfümümü üstüme boca ettikten sonra odama yöneldim. İç çamaşırlarımı giyip yeni aldığım kırmızı elbiseyi bedenime geçirdim.

Derin yırtmacı ve saten kumaşıyla fazlasıyla iddialıydı. Belimi sarmış, kalçalarımı güzel göstermişti. Askısız oluşundan dolayı göğüslerimi sabitleyerek üst kısmı çekiştirdim. İnce topuklularımı ayaklarıma geçirip doğrulduğumda aynadaki yansımama baktım.

Nedensizce kendimi güzel bulmuştum.

Bende değişen şeyler vardı. Bunu gözlemleyebiliyordum. Kabul etmekte zorluk çeksem de Hektor hayatıma girdiğinden beri yıllardır benimle olan depresifliğim, eski can alıcılığını yitirmeye başlamıştı. Renkler geri geliyor, içimdeki küçük kızın hayat enerjisi bedenimin üstündeki kara bulutları dağıtıyordu. Ve bunun tek nedeni katran karası gözlere sahip olan o adamdı.

Üzerime siyah paltomu geçirip aynı renk minik bir çanta aldığımda, saatin neredeyse sekiz olduğunu fark ettim. Rujumu, telefonumu ve çek defterim ile kredi kartımı çantama yerleştirdiğim sırada işittiğim zil sesiyle kasıldım.

Derin bir nefes alarak kanıma sızan heyecanı bastırmaya çalıştım ve gerginliğimin geçmesini diledim.

Koridorda adımlayıp, kapıya doğru ilerlemeye başladığımda önüme gelen saçlarımı geriye savurdum. Yüzüme bir tebessüm yerleştirerek kapıyı açtım ve beklenmedik biriyle karşılaşmış olmamdan kaynaklanan bir şaşkınlık yaşadım.

Bana bakan adamın gözleri kızarıp yüzünü bir öfke esir almıştı. Dağılmış saçları ve kasılmış bedeniyle oldukça gergin görünüyordu. Benim için bir yabancı olan adamın ela gözleri, şaşkın bakışlarıma tutundu.

"Görkem."

Afra'nın eski sevgilisi sıfatını kazanan yabancı karşımda dikiliyordu. Evimi nereden biliyor olduğunu düşünmek dahi istemediğim adam, birkaç adım ilerimdeydi.

Saatler önce arkadaşımın dükkânını talan eden şerefsiz, dünkü kibarlığını yanında getirmemiş olmalıydı ki davet etmediğim halde evimin içine girerek holde dikildi. Ellerini ceplerine sıkıştırarak bakışlarını kaçırdığında sertçe yutkunup âdemelmasını oynattı.

"Özür dilerim, Feray. Burada olmamam gerekirdi ama seninle konuşmak istedim." Dişlerini sıkarak ürpermeme neden olan bir öfkeyle konuştu. "Delirecek gibi hissediyorum ve gerçekleri öğrenmezsem cidden çıldırabilirim."

Ellerim karıncalanıyor, düştüğüm dehşetten sıyrılmak içimdeki canavarı uyandırıyordu.

"Afra beni terk etti. Artık bana karşı bir şey hissetmediğini söyledi ama ben inanmadım." Beni ürperten bakışlarına eklenen histerik halleri kanımı dondurdu. "Bugün gördüm onu. Çok mutluydu ve bir adamla buluştu. Biri var değil mi? Başka bir adamla birlikte ve bu gece onunla görüşecek değil mi?" Bağırışıyla gözleri kızardı. "Beni o adamla aldatıyordu, değil mi?"

"Hastasın sen," diye mırıldandıktan sonra öfkeyle bağırdım. "Sen benim arkadaşımı takip mi ettin?"

Karşımdaki adamın terk edildiği gün, eski sevgilisiyle denk gelmesi saçma bir yalandan ibaretti. Önce kızın dükkânını altüst etmiş, onun üstüne yürümüş sonra da Afra'yı takip etmiş olmalıydı ki bu korkunç bir durumdu.

Karşımdaki yabancı obsesif bir manyaktı.

"Evet, ettim," diyerek beni alaşağı ettiğinde sesinin desibeli arttı. "O beni terk edemez! Hem de başka bir herif için."

Yüzleştiğim felaket algılarımı yerle bir etti. Dün tanıştığım kibar ve nahif adamın altından çıkan korkunç gerçek beni şoka sokmuştu. Sözleri bir kurşun gibiydi. Sarsılan egosunun altında kalan aşağılık kompleksine uğramış adamın gözlerine baktığımda gördüğüm şey, çalan tehlike çanları oldu. Hissettiğim öfkeyi kontrol etme gereği duymayarak elimi göğsüne yerleştirip onu ittirdim.

"Bana bak, ruh hastası. Seni çok fena yaparım." Titreyen sesim öfkemden kaynaklanıyordu. Onu daha sert ittirip ardındaki duvara çarpmasına neden olduğumda gözümün döndüğünü fark etmiş olmalı ki tek kelime etmedi. "Sen evime dalıp nasıl benim arkadaşım hakkında böyle konuşabilirsin? Kim olduğunu sanıyorsun sen?"

Bağırışım boğazımı yaktı.

Geriye savrulan adam deliye dönmüş gözlerini yüzümde dolaştırarak beni bastırmaya çalışır gibi kükredi. "Buraya arkadaşını uyar diye geldim. Yanlış yapıyor. Benim gibi bir adam dururken başkalarıyla görüşmesi aptallık. Söyle ona, kendine çekidüzen versin."

"Sen kendine adam mı diyorsun?"

Elimdeki çantayı omzuna vurduğum sırada iplerimin koptuğunu anladım. Çantamı bu sefer daha sert bir şekilde kafasına geçirdiğimde gümüş tokanın tenini dağlamasıyla acıyla inledi.

"Sen kimsin de benim arkadaşımın dükkânını dağıtıp onun üstüne yürürsün? Nasıl onu takip eder, kiminle görüşüp konuşacağına karışmaya kalkarsın?"

Onunkinin iki katı büyüklüğündeki bağırışımın ardından iplerimi tamamen kopardım.

Boşta kalan parmaklarımı beklemediği bir anda boynuna dolayarak soluğunu kestiğimde gözleri irileşen adam ellerimde çırpındı.

"Seni bir daha arkadaşımın beş metre yakınında görürsem yemin ederim sana öyle bir çekidüzen veririm ki bir daha dağılamazsın."

Yüzünün rengini yitirmeye başlayan adam hızla bileğimi kavrayıp kendini kurtarmak adına beni ittirdiğinde önce yerimden kıpırdamadım. Saniyelerin ardından can havliyle gücünü artırıp beni daha sert iteceği sırada hızla elimi çekip yana kaydım. Beklemediği bir anda boşluğa düşmesiyle sendeleyip, öksürmeye başladı. Ondan tiksindiğimi belli ederek yüzünü inceledim. Bana baktığında gördüğüm ilk şey, birkaç adım ilerimde duran yabancının tahmin ettiğimden daha sağlıksız bir ruh haline sahip olmasıydı çünkü gözlerindeki yansıma celladın baltasının parlamasından kaynaklanıyordu.

Görkem kesinlikle sandığımdan daha takıntılı bir adamdı. Ciddi ciddi kafasında bir senaryo üretmiş ve buna inanmıştı. Saldırgan ve histerikti.

"Beni tanımıyorsun." Doğrularak derin bir nefes aldığında az da olsa kendine gelebilmiş gibiydi. "Ben istediğimi yapar ve söylerim, bana kimse engel olamaz."

Gözlerimi devirerek tebessüm ettiğimde sinirim acıma duygusuna döndü. Karşımdaki adam gerçekten de üzülebileceğim kadar zavallıydı. Bana böyle düşündürttüğünü anlamış gibi başını dikleştirerek, varlığını yüceltmeye çalışırcasına beni aşağılamaya çalıştı.

"Senin de arkadaşından farkın yokmuş. Ben de düzgün bir kız olduğunu zannederek buraya gelip laf anlatmaya çalışıyorum."

Bana bakan adamın içinin çürümüşlüğü bakışlarına yansımıştı. Kendini bir halt sanan beş para etmez herifin teki olduğunu bilmeden karşıma geçmiş, ahkam kesmeye çalışıyordu. Hem de bunu iğrenç bir üstünlük anlayışından dolayı yapıyordu. Düzgün kız terimini ona yedirmek isteyerek öne atıldığımda konuşmama müsaade etmeden başını sallayarak gülümsedi.

"Başına gelen her şeyi hak ediyorsun." Parmağını yüzüme doğrulttu. "Seninle de arkadaşınla da görüşeceğim, bekleyin."

Beynimden vurulmuşa dönmeme neden olan suçlamasıyla kalakaldım. *Başına gelen her şeyi hak ediyorsun* derken ne kastettiğini bilemiyor olmak sinirlerimi altüst etti. Ona doğru bir hamle yapıp yumruğumu yüzüne geçireceğim sırada vakit kaybetmeden kapıdan çıkarak, göz önünden kaybolmak üzere harekete geçti. Ağır adım seslerine karışan gürültüyle evimden ayrıldım. Ağzımı açacağım esnada karşılaştığım tablo durmamı sağladı.

Yanından bir hışım ile geçip giden kişiye çatık kaşlarla bakan Hektor'u görmek dudaklarımı birbirine bastırmama neden oldu. Kara gözlerini görüş alanımızdan çıkan adamdan çekerek bana çeviren kişiyle buz kestim.

"Kimdi o?" Duraksayarak gerildi. "Gözüm hiç tutmadı."

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Konuşmamızı duymamış olmalıydı. Zaten onu tanıdığım kadarıyla biliyordum ki duysaydı şu an Görkem merdivenleri inebilecek uzuvlarına sahip olmazdı.

"Hiç, Afra'nın bir arkadaşı."

Bana inanmamış gibi kaşlarını biraz daha çattığında yanağımın içini dişledim. Bakışlarımı üzerinde dolaştırıp fit bedenini saran siyah takım elbisesini inceledim. Konuyu az önce yaşanan iğrenç andan uzaklaştırarak gerçek bir tebessüm ettiğimde mırıldandım. "Çok şık görünüyorsun."

"Sana layık olmaya çalışıyorum."

Saf bir dürüstlük ile sarf ettiği sözleri tebessümümü genişletti. Aralık duran kapımı kapatarak elimdeki anahtarı çantama attım. "Gidelim mi?"

Sorum ile önümde dağ gibi duran bedenini kenara çekerek merdivenleri işaret etti. Basamakları inip apartmandan çıktığımızda karşımda duran lüks otomobiline ilerledim.

"Sence içeri girebilecek miyiz?"

Hektor dün gece birkaç tanıdığını arayarak bizi davetli listesine sokmayı başarmıştı fakat biletimiz yoktu ki bu sorun yaratabilirdi.

Aracının yolcu kapısını açarak kibarlıkta bulunduğunda, bakışlarını gözlerimden ayırmadı. "Merak etme, sorun olmaz." Derin bir nefes alıp kararan havaya göz attı. "Umarım gittiğimize değer de bir ipucu bulabiliriz."

Araca bindiğimde uzun eteklerimi topladım. Hektor kapıyı ardımdan kapatıp saniyeler içinde sürücü koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırıp yola koyulduğunda trafiğin olmamasını diledim. Bu geceyi bir an önce atlatmak istiyordum. İçimde garip bir his vardı ve o histen yayılan kasvet ruhumu boğuyordu.

Bakışlarımı yanımdaki adama çevirdim. Tek eliyle arabasını kullanıyor, gözlerini yoldan ayırmıyordu. Dışarıdan gelen sokak lambalarının ve trafik ışıklarının renkleri yüzüne vuruyordu. Saniyeler geçiyordu fakat ben gözlerimi ondan ayıramıyordum. Ona bu denli dikkatli bakmayı bırakmam gerektiğini fark ederek önüme döndüğümde tok sesini işittim.

"Bakışlarını kaçırmana gerek yok. İnan, ben de bazen gözlerimi senden alamıyorum."

Dudağının kenarındaki kıvrım ve kendine duyduğu güven ile sarf ettiği sözler kanımı kaynattı. Bedenimi saran sıcaklıkla dudaklarımı araladım ama ne diyeceğimi bilemedim. Parmaklarımı uzatarak yanağındaki olmayan lekeyi siler gibi yaptığımda, homurdanarak rezilliğimi örtbas etmeye çalıştım. "Şuranda

bir şey vardı." Parmaklarımı sıcak teninden ayırıp önüme döndüm. "Yani seni incelemiyordum."

Yüzünü ele geçiren gülümsemesiyle *kesin öyledir* der gibi başını salladığında bakışlarımı kaçırdım. Bazen benden gözlerini alamadığını söyleyerek itirafta bulunmasına değinemedim çünkü konuyu acilen kapatmazsam yüzüme yerleşecek olan tebessümü yıllarca silemeyebilirdim.

Karaköy'ü terk ediyor olmamıza şahitlik etmek ister gibi gözlerimi etrafta dolaştırdım. Zihnimde bir kaos vardı. Düşüncelerim birbirine girmiş, seslerin şiddeti artmaya başlamıştı. Bu gecenin sonunda elimize bir koz geçer miydi bilmiyordum fakat kayda değer bir şey öğrenemezsek moralim altüst olurdu. Dilhan'ın bize sunduğu yolu işaret eden ruh hastasının, bizi bu davete yöneltmesinin bir nedeni olmalıydı. Sebebini bilemezsem kafamın içindeki dağınıklığı toplayamazdım.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bize polisten çaldığı telefonu vermesinin nedeni, o fotoğrafı bularak bu geceki davete gitmemizi sağlamaktı. Bunu anlıyorum ama nedenini çözemiyorum. Ne elde edeceğimizi düşünüyor?" Kaşlarım çatıldı. "Bu gecenin anlam ve önemi ne?"

"Artemisia'nın Kadınları Derneği; aile içi şiddete maruz kalmış, zorla seks ticaretine kurban gitmiş, yani hayatının bir noktasını başkaları yüzünden acı ve kederle geçirmiş olan kadınları topluma geri kazandırmakla ilgilenen bir kuruluş."

Katran karası gözlerine baktım.

"Yani en azından araştırmamdan edindiğim sonuç bu." İç geçirdi. "Bu geceki davetin amacı da derneğin bakımevinde yaşayan kadınların yeni hayatlarını oluşturmak için gerekli olan meblağa ulaşmak istemeleri. Toplanan para onlara yeni bir ev ve iş olanağı sunacak. Böylesine iyi niyetli ve güzel bir nedene sahip olan derneğin, bizi avlayan ruh hastasıyla ne gibi bir bağı olduğu ise meçhul."

"Belki de bir bağı yoktur." Aklımdan geçenleri süzgecimde elemeden dile döktüm. "Belki de bizi alakadar eden kısım başka bir şeydir."

Hektor kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne gibi?"

Omuzlarımı silkerek tamamen teori ürettim. "Bilemiyorum. Dilhan'ın bu davete katılmak istemesinin bir nedeni vardır. Kendisi her kadının olması gerektiği gibi bir feminist olabilir. Yine de bizi avlayan manyağın ilgisini çeken bir durum olmalı. Yani bizi boş yere bir davete yönlendirecek ipuçları bırakması saçma geliyor." Kendimi sorgulamadan edemedim. "Acaba biz mi aceleci davrandık? Belki de telefonda bulmamız gereken başka bir şey vardı ve o fotoğraf tamamen bir aldatmacaydı. Dikkatimizi bu geceye vermemizi, bu açıklıktan yaralanarak ona başka bir şey yapması için zaman tanımamızı istemiş olabilir."

"Telefonu incelettim," dediğinde hızla ona döndüm. "Temizlendiği bariz. Bazı mesajlar ve aramalar silinmiş ama geçmiş konuşmaları geri yükleyemedim. Şu an elimizdeki tek şey, bu davet."

"Aman ne güzel." Huzursuzca mırıldandım. "Ben de biraz derneği araştırdım," diyerek eve döndüğümde telefonumun arama motorunda geçirdiğim yirmi dakikayı dile döktüm. "On yıl önce kurulmuş. Başkanlığını da eski sosyetik güzel Sibel Akkan yapıyor. Kocasının ölümünden sonra kendini hayır işlerine adamış bir kadın. Özellikle diğer kadınların hayatını düzene sokmasına yardım etmesiyle tanınıyormuş. Bu dernek için kocasının şirketini satması zamanında büyük olay olmuş."

Kadın kadının kurdu değil, yurdudur terimini yaşamının temeline oturtan insanlara saygı duyardım. Günümüzde her daim psikolojik ve fiziksel şiddete maruz kalan hemcinslerimin, kendi ayakları üzerinde durabilmesi için ihtiyaç duyabildiği her şeyin sağlanması gerektiğini düşünenlerdendim. Bir kadın okumayı, kendini korumayı, her işi başarabilmeyi öğrenmeliydi. Günün sonunda sevdiğin adam ile bir hayat paylaşmak anlamlı olabilirdi fakat kendi başına bir yaşam kuramadıktan sonra paylaşım bir halta yaramıyordu. Eski devirde kalmış olan *kadının yeri evidir* kavramına karşıydım. Bir kadının yeri canı neresini istiyorsa orasıydı.

"Daha önce adını duymamıştım," diyen adama bakarak omuzlarımı silktim. "Ben birkaç kez haberlerde görmüştüm."

Hektor'un yolu yarıladığını fark ederek gözlerimi etrafta dolaştırdım. Trafik yok denilebilecek kadar azdı. Bu yüzden dakikalar içinde daha önce sadece birkaç kez önünden geçmiş olduğum mekâna varabilecektik.

"Şu evinden çıkan adam." Tok sesinde hayat bulan kelimeler aniden buz kesmemi sağladı. Ona bakmasam da gözlerini üzerimde dolaştırdığını hissedebiliyordum. "Onunla ilgili beni rahatsız eden bir şey var. Adı ne demiştin?"

Sorusuyla kara gözlerine tutundum. Gözbebeklerinin derinliklerinde yanan ateşin kıvılcımları gittikçe yükseliyordu. Cidden altıncı hissi kuvvetli olmalıydı. O şerefsizi gözünden tanımış gibiydi. Adını söylersem yedi ceddini araştırırdı, biliyordum. Açıkçası o alçağı yanımdaki adamın önüne atmaktan çekinmezdim fakat ortada Afra vardı. Eski sevgilisinin gündem olmasından rahatsızlık duyabilirdi.

"Adını söylememiştim."

"Adı ne?"

"Niye taktın adama? Bir tanıdık işte." Bakışlarımı kaçırarak konunun önemini azaltmaya çalıştım. Alaycılığımı da işe kattım. "Yanımda gördüğün her adamı böyle sorgulayacak mısın?"

"Evet." Ciddi ifadesini mesken edinen öfkeyle bana baktığında, kara gözleri alevlere kurban gitmişti. Tek kaşını kaldırdı. "Niye, rahatsız mı oldun?"

Aslında olmamıştım çünkü bunun sıradan bir durum olmadığını düşünüyordum. Taylan'ın benden hoşlandığını bilmesine rağmen ağzını açmazken, Görkem'i dert edinmesinin nedeni ondan aldığı elektriğin negatifliğiydi.

"Yani." Omuzlarımı silktim. "Ben senin yanındaki kadınları sorgulamıyorum sonuçta."

"Benim yanımda kadın gördün sanki."

Aldığım cevap ile keyiflenmeden edemedim çünkü doğru söylüyordu. Yine de tavrımdan ödün vermedim.

"Bu görmeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Doğru söylüyorsun," diyerek kaşlarımı çatmama neden olduğunda hızla ona döndüm. Oldukça ciddi bir ifadeyle yola bakan adamın misillemesi sinirlerimi bozdu. Desibelime hâkim olamayarak çemkirdim. "Aman sakın altta kalma."

"Üstte olmayı tercih ederim."

Aralanan dudaklarımı kapatamadım. Edepsizliğinin damağımda bıraktığı lezzeti anlamlandıramayarak ona bakmaya devam ettiğimde, niye sinirlerimin yatıştığını ben de bilmiyordum. Sanırım zihnime mesken edinen tablo beni buna mecbur etmişti çünkü şu an düşünebildiğim tek şey, imasının gerçekleşebilmesiyle ortaya çıkabilecek görüntülerdi.

"Bazen cidden sınır tanımıyorsun ve bu arsızlığın beni öfkelendiriyor." Sinirle önüme döndüğümde saçlarımı savurdum. "Şu imalı gülümsemenle kurduğun her cümlede senden etkileneceğimi düşünüyor olman çok saçma."

Erkeksi bir kıkırtı dudaklarından kayıp gittiğinde, bu gecemizi geçireceğimiz mekânın bahçesine girdi ve kapıda duran valelerden birinin önünde arabayı durdurmadan önce içimi titreten sesiyle konuştu.

"Sen benimle flört mü ediyorsun, yoksa kavga mı?" Derin bir nefes aldı. "Hayır, ben hangisi karar veremedim."

Kapımı açan adam ile eteklerimi toplayıp yüzüme yerleştirdiğim gülümsemeyle Hektor'a baktım ve adeta çemkirdim. "İkisi de."

Araçtan inerek elbisemi düzelttiğim sırada bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Boğazın dibinde kalan tarihi yapı oldukça ihtişamlıydı. Yüzyıllara rağmen güzelliğini muhafaza eden binadan bakışlarımı ayırıp yanımda duran adama baktım. Bana doğru uzattığı koluna girerek onunla yürüdüm ve merdivenlere serilmiş olan kırmızı halıya ayak uyduran elbisemin kuyruğunu peşimden sürükledim.

"Hande," diyerek az önceki tartışmamızı tekrar gündeme getirdim. "Yanında onu görmüştüm. Hiç sorguladım mı seni gerçekten kızla buluştun mu diye?" Katran karası gözlerine tutundum. "Borçlu kalmaktan hoşlanmadığını bildiğim için sustum. Merak falan etmedim."

"Evet, belli hiç etmemişsin."

Başımı geriye atarak doğruca kara gözlerine tutundum. "Buluştun mu o kadınla?"

"Lilith." Uyarıcı bir tınının ardından durup üzerime eğildi. Kara gözlerindeki ışıltı insana yıldızları unuttururdu. Boğazın melteminden esen rüzgâr bana kokusunu taşıdı. Dudağının kenarını kıvırarak konuştuğunda kalbime bir ok saplandı. "Uzun zamandır senin haricinde kadın görmedi gözlerim."

Ruhum bedenimden çekiliyor gibi hissettim.

Tavrına eşlik eden sözlerinde büyük bir ciddiyet saklıydı.

Önüne dönüp yürümeye devam ettiğinde, ona ayak uydurdum. İçeriye girip lobide adımlamaya başladık. Detayları incelemeye çalışarak kalbimin ritminin düzene girmesini bekledim.

Mavi çinili duvarları, tarihi kilimleri ile eski ve yeninin harmanlanmasından oluşan Çırağan Sarayı fazlasıyla güzeldi.

Devasa bakır saksıların içinde duran dekoratif ağaçlara eşlik eden vintage görünümlü mobilyalar hoşuma gitmişti. Giriş kısmına yerleştirilmiş olan tablolarda bakışlarımı dolaştırdım. Siyah çerçevenin içinde bulunan kadın fotoğraflarının kenarında derneğin ismi yazılmıştı. Yüzlerindeki gülümsemeler ile kameraya poz veren kadınların bazıları yirmili, bazıları otuzlu yaşlarındaydı. Birkaç tanesinin daha yeni reşit olduğuna kalıbımı basardım.

"Merhaba, hoş geldiniz."

Karşımıza çıkan kadın ile duraksayarak tebessüm ettim. Gri elbisesi ve toplanmış kahverengi saçlarıyla oldukça şık görünen kadın, maksimum otuzlu yaşlarının ortalarında gibiydi. Elinde tuttuğu kâğıtlara ardından bize bakarak konuştu. "Listeyi kontrol etmem gerekiyor da isimleriniz nedir?"

"Hektor ve Feray Yıldız."

Yanımdaki adamın dudaklarından dökülen sözler ruhuma saplanan bir hançerdi. Yaralarımdan süzülen kanlar algılarımı darmaduman etti. Afallamış bakışlarımı yüzünde dolaştırırken ne diyeceğimi ve düşüneceğimi şaşırmıştım. Sahte bir kimlik ile giriş yapmamız mantıklı olandı. Bizi karı koca ilan etmesini de bir kenara bırakıyordum. Asıl odaklandığım nokta soy ismi olarak seçtiği kelimenin fazlasıyla manidar olmasıydı.

Niye böyle bir şey yapmıştı?

Gözleri aniden bakışlarımı bulduğunda, aralık duran dudaklarımı bastırarak boğazımda oluşan düğümü yutmaya çalıştım. Bana bakarak göz kırptı. Sanki yaramdan sızan kanlara pansuman olmak istiyordu. Oysa anlaması gerekirdi, acılarım tedavi edilemeyecek kadar derindi.

"Tamamdır," dedi karşımızdaki kadın. Listede yazan isimlerimizin yanına işaret bıraktıktan sonra gülümseyerek bize baktı. "İyi eğlenceler dilerim."

Kadının yanından sıyrılıp davetin gerçekleşeceği salona doğru yürümeye başladığımızda, gerilen bedenim sırtımın ağrımasına neden oldu. Yanımdaki adamın ara sıra unuttuğum detayları gözüme sokması aklımı kurcalıyordu.

"Yıldız." Dudağımdan kayıp giden mırıltıyla ona baktım. "Neden?"

Omuzlarını silkerek kendinden emin bir tavırla konuştu. "Defterine çizdiğin yıldız, bileğinde dövmesi olan yıldız ve sakinleşmek için düşündüğün yıldız." Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Güzel atıf olur, hoşuna gider diye düşündüm."

Her daim bir bahanesi vardı ve sinirimi bozan nokta, sunduğu sebeplerinin kulağa mantıklı gelmesiydi.

"Sanırım yanlış düşündüm," diyerek bakışlarını kaçırdığında keyiflenmişti. Benimle dalga geçtiğini düşünmeme neden olan tavırlarıyla sinirle homurdandım. "Yok düşünmedin. Sadece evli bir çifti oynamak zorunda kalmamız tatsız oldu."

Gülüşünü işittiğimde bakışlarımızı buluşturdum. Eğilerek kulağıma doğru fısıldadı. "Ben abi kardeş oluruz diye düşünmüştüm ama sen illa evlilik oyununa sürüklenelim diyorsan bana uyar."

Aldığım cevapla yenilmiş olmam kanıma dokundu. Hiç kimsenin sarsamadığı egomu alaşağı eden adamı tartaklamak istedim. Davetlilerle dolu olan salona girerek, yüzümdeki maskeyi sağlamlaştırmak zorunda kaldığımda sözlerimi yutarak tebessüm ettim ve sessiz kaldım.

Oldukça şık dizayn edilmiş büyük salonun yere kadar uzanan camlarının ardından görünen boğaz ışıl ışıldı. Sahnede yerlerini almış olan orkestradan yükselen piyano ve keman sesleri ortamın kalitesini arşa çıkarıyordu. Özenle giyinmiş olan insanların arasından adımlayarak ilerlediğimde kendimi garip hissettim. Bu tarz kasıntı yerlerden hazzetmezdim. Şatafat hoşuma gitmezdi. Yine de salonun görkeminin gözümü kamaştırmasına izin verdim. Sohbet eden insanların arasından sıyrılarak ilerlediğimde her detayı zihnime kazımaya çalıştım.

Orta yaş popülasyonu yüksekti. Takım elbiseli adamlar çoğunluktaydı. Salonun içinde adımlayan kadınların bazılarının fotoğrafını girişte görmüştüm. Hepsi oldukça güzel ve mutlu görünüyorlardı.

Boğaz manzaralı bistro masalardan birine iliştiğimizde yanıma gelen görevliye paltomu verdim. Ona eşlik eden garson elinde tuttuğu tepsiyle bize içki uzattı. Hektor'a viski kendime de kırmızı şarap aldım. Kristal bardağı önüne bıraktığımda seçimimin doğruluğundan memnun kalmış gibi gözüküyordu. İçkisini yudumladığında bakışlarımı insanların üstünde dolaştırdım.

"Her şey sıradan gözüküyor."

"Evet, tek sorun bu kadar kodamanın burada ne aradığı."

Sorusundaki gerçeklik bakışlarımı salonda dolaştırmama neden oldu. Erkeklerin kadınlara destek olmak için düzenlenen bir gecede katılımlarını

yüksek tutması tuhaftı. Genele vurmuyordum fakat çoğu zaman kadınların hayatlarının bu noktaya gelmesinin nedeni onlardı. Eş, sevgili, baba ve abi sıfatlarının onlara bir üstünlük kazandırdığını hissederek karısına, kızına ve kardeşine laf geçirmeye çalışmak erkeklerin temelinde yatan bir dürtüydü. Böyle bir gecede toplumun onlara dayattığı ataerkil düzeni noktalamak istemeleri takdire şayandı.

"Belki de geçmişte hemcinslerinin yaptıkları hataları düzeltmekte pay edinmek isteyerek, vicdanlarını rahatlatmaya çalışıyorlardır."

"Güzel bakış açısı ama bu fikrine katılabilir miyim, emin değilim."

Zihninde dönen fikirleri işitmek isteyerek dudaklarımı araladığım sırada salonu dolduran alkış sesleriyle duraksadım. Bakışlarımı etrafta dolaştırıp neler olduğunu anlamaya çalıştım. Görüş alanıma giren kadın az ilerimizde bulunan platforma çıkan kişi oldu. Uzun siyah elbisesi ve pırlanta takılarıyla gösterişliydi. Saçlarını sıkıca toplamış, dudaklarına bordo renginde bir ruj sürmüştü. Yüzünden eksik etmediği gülümsemesiyle kürsünün önünde durduğunda alkışlar sustu.

Kürsünün üstündeki mikrofona eğilen kadın ince sesiyle konuşmaya başladığında ona dikkat kesildim.

"Herkese iyi akşamlar dilerim. Ben Sibel Akkan. Artemisia'nın Kadınları Derneğinin kurucusu ve başkanı olarak, bizi kırmayıp böylesine anlamlı ve güzel bir gecede desteklerinizi esirgemediğiniz için çok teşekkür ederim."

Yüzündeki tebessüm genişledi ve salondan tekrar alkış sesleri yükseldi. Birbirine çarpılan ellerin oluşturduğu gürültü kadının yeniden konuşmaya başlamasıyla sonlandı.

"Küçük bir kızken annem bana iyi bir evlilik yapmam gerektiğini anlatırdı." Beyaz tenini süsleyen dolgun dudaklarında bir tebessüm meydana geldi. "Bir prenses olarak gördüğü kızının güçlü bir krallığa gitmesi gerektiğini düşünürdü. Bana her daim beyaz atlı prensimin hayalini kurdurturdu."

Sözleriyle salondaki herkes gülümsedi.

"Daha dokuz yaşında bir kızken gelinliğimin veya düğünümün ileride nasıl olacağını düşünerek hayaller kurar, dileklerde bulunurdum. İşin komik tarafı genç ve güzel bir kadın olduğumda gerçekten annemi dinledim ve kendime beyaz atlı bir prens buldum."

Kadınsı bir kıkırtı dudaklarından kayıp gitti. Saniyeler içinde iç geçirerek neşe barındıran tebessümünü buruk bir duyguya bıraktı.

"Fakat krallıkların sonsuza dek hüküm süremeyeceğini bana öğretmeyen annem sayesinde kocamı kaybettiğimde her şeyimi de kaybettim." Hissettiği acının gözlerine yansıması içimi burktu. "Ve sonra kendi kendime dedim ki hiçbir kız çocuğu benim büyütüldüğüm gibi büyütülmemeli. Kadınlar

krallıklara prenses olmaktan öte bir hayale sahip olmalı. Hatta kendi krallıklarını kendileri yaratmalı."

Kopan alkışa eşlik ederek ellerimi çarptığımda, katran karası gözlerin üzerimde dolaştığını hissettim.

"Şimdi sahneye kendi krallığını kuran bir kadını çağıracağım," dedi Sibel Akkan.

Ardından kürsüye yaklaşmakta olan yeşil elbiseli kadını işaret etti. Bakışlarımı yirmili yaşlarının başında gibi gözüken esmer kadına çevirdim. Siyaha çalan saçları dalga dalgaydı. Mavi gözleri berrak bir denizi andırıyordu. Fazlasıyla güzel ve çekiciydi.

Sibel Akkan, kürsüde yanında duran kadını takdim etti. "Zahra Behram."

Salondaki herkes alkışlamaya başladığında yanımdaki adama kayan gözlerim ile dikkat kesildim. Hektor cebinden çıkardığı telefonuyla konuşmacı olarak sahneye çıkan kadının kimlik bilgilerini aratmaya başladı.

"Merhaba, ben Zahra Behram." Konuşan kadına bakarak sözlerini dinledim. Aksanlı sesinde hayat bulan cümleler can alıcıydı. "Yirmi iki yıl önce Suriye'de doğdum. Üç yıl önce ülkemde çıkan savaş sonucunda annem ile Türkiye'ye sığındım. Korkmuş, çaresiz ve güçsüz bir kadındım. Doğduğum yerde bana ilk olarak inançlarımı öğrettiler. Tenimi kapatıp yüzüme bir peçe taktılar. Bunu ben istediğim için değil, toplum dayattığı için yaptılar." Omuzlarını düşürerek iç geçirdi. "Küçük bir kızken duyduğum ilk cümlelerden biri, ileride kocama nasıl iyi bir eş olmam gerektiğiydi. Sanki dünyaya gelmemin tek nedeni bir adamın karısı olmaktı."

Kalbime bir acı saplandı. Sahnedeki kadın daha sadece yirmi iki yaşındaydı. Onun yerine verilen kararların altında ezilen ruhu ise kadim ve yara bere içindeydi.

"Babam ve abilerim ne diyeceğime, nasıl giyeceğime ve ne yapacağıma birlikte karar verirlerdi. Bana düşen de onların sözlerini dinleyerek boyun eğmekti. Bir kurtuluş yoktu çünkü hayatım benim değil, onlarındı. On üç yaşıma geldiğimde, sorumluluğumu devretmek istediklerini söyleyerek beni evlendirmeye karar verdiler."

Sesinde bir titreme meydana geldi. Gözlerimi ayıramadığım kadının zikrettiği her söz beni yaralıyordu.

"Bizde evlilik sözleşmeleri damat ile gelinin babası arasındadır ve Suriye hukuku evlilik içi tecavüz kavramının ne demek olduğunu bilmemektedir. Biz kocalarımızın emir kuluyuzdur. Çocuk isteyip istemediğimiz sorulmaz, cinsel birlikteliği arzulayıp arzulamadığımız önemsenmez. Çünkü bunlar bizim görevlerimiz ve sorumluluklarımızdır." Yarım ağız bir tebessüm ettiğinde ifadesindeki acıyı gördüm. "Tam bu yüzden evli kaldığım dört yıl boyunca kocam

tarafından sayısız defa tecavüze uğradım. Hamileyken ondan şiddet gördüğüm için evladımı kaybettim."

Bedenimden bir ürperti geçti. İşittiğim sözler kanımı donduruyor, öfkelenmeme neden oluyordu.

"Önüne sıcak yemek koymadığım için tekme tokat dövüldüm. Gömleğinin ütüsünü istediği gibi yapamadığım için sıcak ütüyü bedenime bastırarak beni yakmasına karşı kendimi koruyamadım. Beni aldatan kendisiyken, dışarıya çıktığımda peçem rüzgârdan açıldı ve evimizin karşısındaki bakkalın daha on dört yaşında olan oğlu yüzümü gördü diye namussuz ilan edilerek dayaktan hastanelik edildim."

Zahra her şeye inat gülümsediğinde odanın içine bir ışık doğdu.

"Pes etmek üzereydim. Ölmek istiyor ve bunu kurtuluş olarak görüyordum. Sonra daha fazla böyle yaşayamayacağımı anlayarak annemi de alıp ülkemden kaçtım. İstanbul'a geldiğimde nefes almanın nasıl hissettirdiğini öğrendim. Bu koca şehirde kaybolabilir, mahvolabilirdim."

Az ilerisinde duran kadına elini uzattığında, Sibel Akkan kürsüye yaklaştı. Zahra'ya hafifçe sarılıp gülümsediğinde konuşmasını dinledi.

"Ama Artemisia'nın Kadınları Derneği sayesinde hayata tutundum. Sibel Hanım'ın önderliğinde önce okumayı, yazmayı öğrendim." Yüzündeki gülümseme büyüdü. Öyle ki sağ yanağındaki gamze belirginleşmişti. "Şu an hukuk okuyorum ve kadın hakları için çalışmayı hayal ediyorum."

Salonda hayat bulan alkış seslerine eşlik ettim. Nedensizce karşımdaki kadın için mutlu olmuş, onu tanımıyor olsam bile kendisiyle gurur duymuştum.

"Zahra gibi kadınlarımıza yardım etmek, onlara el uzatmak hepimizin ödemesi gereken bir borçtur," dedi Sibel Akkan. Yanındaki kadının elini tutup havaya kaldırdığında, *birlikte güçlüyüz* imajını vererek gülümsedi. "Gecemizin keyfini çıkarın ve lütfen desteklerinizi esirgemeyin."

Sahneyi terk eden ikiliden gözlerimi ayırıp yanımda bulunan adama baktığımda, çatılan kaşlarıyla boşluğa odaklandığını gördüm. Sanki düşüncelerinin içinde kaybolmuştu. Onu dürterek bana bakmasını sağladım. Derin bir nefes alıp üzerime eğildi ve kulağıma doğru fısıldadı. "İçime sinmeyen şeyler var." Telefonunu hafifçe kaldırdı. "Sibel Akkan'ın çatı katında adına kayıtlı bir süiti var. Göz atsak iyi olur."

Onu rahatsız eden şey neydi bilmiyordum fakat hislerine güvenmem gerektiğini öğrenmiştim. Bu yüzden başımı sallayarak onayladım. Salonun içinde adımlayan kadın gözüme çarptığında, hareket etmek üzere olan Hektor'un önüne geçerek mırıldandım. "Çatı katında buluşuruz."

Cevap vermesine izin vermeden yanından ayrılıp yürümeye başladım. Elindeki şampanya kadehini dudaklarına yaslayarak içkisinden büyük bir yudum alan kadına doğru ilerleyip, yüzüme bir tebessüm takındığımda görmek istedim.

Samimiyetinden emin olmanı gerekiyordu.

"Sibel Hanım."

İşittiği sesim ile bana dönen kadın, gözlerini yüzümde gezdirerek tebessüm ettiğinde elimi uzattım.

"Ben Feray Yıldız, işlerinizin büyük hayranıyım."

Konuşmamın ardından gülümseyen kadın sözlerimin hoşuna gittiğini anlamamı sağladı. İnce parmaklarımı kavrayarak konuştu. "Memnun oldum, Feray Hanım."

"Böylesine güzel bir amaca hizmet ediyor olmanız, beni bir kadın olarak çok mutlu etti," diyerek niyetimi belli ettim. "Elimden geldiğince destek olmak isterim."

Teklifimle bakışlarına bir parlaklık yerleşen kadın beni daha dikkatli inceledi. Yüzümde gezdirdiği gözlerinde bir hayranlık vardı. Sanki uzattığım el onu mutlu etmiş, ilgisini çekmişti. Saniyeler içinde elini kalbine yaslayarak kibar bir dil ile mırıldandı.

"Çok teşekkür ederiz. Sizin gibi bilinçli insanlara ihtiyacımız var. Böyle geceleri organize etme amacımız da bu. Yardımın evrensel olduğunu ve herkesin bencilliğinden ödün vererek başkalarına kucak açması gerektiğini savunanlardanız." Derin bir nefes aldı. "Böylesine genç ve güzel bir kadının bu farkındalığa erkenden ulaşması ne de hoş."

Tebessüm ederek başımı yana yatırdığımda, karşımdaki kadın yanından geçen görevlilerden birini durdurup tepsinin üstünde duran kataloglardan aldı. Bana uzattığı broşürü aldığım esnada sesini işittim.

"Biz kadınlarımız ile birebir ilgilenmeyi tercih ediyoruz çünkü hiçbir şeylerinin eksik kalmasını istemiyoruz. Bazen toplanan paralar hedeflenen miktara ulaşamayabiliyor. Böyle olduğunda da onlara sağladığımız imkânlarda yetersiz kalabiliyoruz."

Bir yandan sözlerini dinleyip bir yandan bana uzattığı kitapçık niteliğindeki kataloğa baktım. Sayfalarında kadınların resimlerini, kimlik bilgilerini ve önceki hayatlarını anlatan bilgiler vardı.

"Bu yüzden yetiştirme yurtlarında olan koruyucu ablalık sistemine benzer bir yaklaşımda karar kıldık. Kendinizi yakın hissettiğiniz bir kadına maddi yardımda bulunup onunla konuşabiliyorsunuz. İş bulmasına veya hayatını düzene koymasında yardımcı olabiliyorsunuz."

Şaşkınlığımı ifademe yansıtmamaya çalıştım. Bu daha önce görmediğim, duymadığım bir yaklaşımdı. Açıkçası mantıklı mıydı, yoksa tuhaf mı karar veremiyordum.

Yanımıza gelen takım elbiseli kadın önce bana, ardından Sibel Hanım'a selam verdiğinde gözlerimi üzerinde dolaştırdım. Beyaz takım elbisesi ve sarı saçlarıyla oldukça güzel ve alımlı biriydi. Eğilerek Sibel Hanım'ın kulağına bir

şeyler fısıldayıp kadının ifadesini altüst ettiğinde dikkat kesildim. Geri çekilen beyaz takım elbiseli kadın ardında şaşkın birini bıraktı. Gözlerimi Sibel Hanım'ın üstünde dolaştırdım. Sertçe yutkunup tebessüm ederek bana baktığında, yüzünün rengi atmış gibiydi.

"Kusura bakmayın, halletmem gereken bir sorun var. Siz keyfinize bakın sonra tekrar konuşuruz."

Yanımdan aceleyle ayrılan ikiliye bakıp salonu terk ettiklerini gördüğümde, elimde duran kataloğa baktım. Farklı etnik kökenlere, yaşlara, tarzlara ve hayatlara sahip kadınlardan oluşan broşür sayesinde bir şeyi fark ettim. Baktığım kitapçıktaki kadınların neredeyse hepsi şu an salondaydı. Güzelce giyinmişlerdi. Onlara maddi ve manevi açıdan destek olabilecek insanlarla konuşuyorlardı.

Kataloğu çantama koyup salondan ayrılmak üzere hızlıca yürümeye başladım. Büyük kapılardan geçip doğruca asansöre yöneldim. Çatı katına giden tuşa bastım. En üst kata ulaşıp asansörden indiğimde, koridorun sonunda beni bekleyen adamı gördüm. Kapının önünde adımlıyor, yolumu gözlüyordu. Varlığımı fark ederek kafasını kaldırdı. Katran karası gözlerine işleyen sabırsızlık ile bana baktığını anlamam hızlanmamı sağladı. Yanına vardığımda homurdandığını işittim. Saniyelik bir zaman diliminde meziyetini sergileyerek kilidi açtı. Kapıyı ittirip odayı görüş alanımıza soktuğunda vakit kaybetmeden içeriye girdik.

"Sibel Akkan ile konuştum," diye mırıldandım büyük alanda adımlarken. Gözlerimi etrafta dolaştırarak detayları zihnime kaydetmeye çalıştım. Hemen solda büyük bir yatak vardı. Oda fazlasıyla vintage bir görünüme sahipti. "Samimi biri gibi gözüküyor ama emin olamadım. Kadın tuhaftı. Çalışanlarından biri yanımıza gelip kulağına bir şeyler fısıldadığında, rengi attı. Sanırım bir sorun varmış."

Hektor etrafı karıştırmaya başladı. Ne aradığını bilmediğim için onu izlemekle yetindim. Yatağın yanında duran komodinleri karıştırırken sarf ettiği sözler kaşlarımı çatmamı sağladı.

"Zahra Behram'ı araştırdım. Kadın annesiyle buraya kaçtığını söylüyor ama sistemde böyle bir şey yok. Üç yıl önce Türkiye'de olduğuna dair bilgiler var fakat bunlar devlette kayıtlı olan şeyler değil. Tamamen illegal bir yol ile ülkeye giriş yapmış olmalı. Ayrıca bahsettiği annesiyle ilgili tek bir şey bile bulamadım. Aksine sosyal medya hesabından anlayabildiğim kadarıyla tek başına yaşıyor." Tek kaşını sorgulayıcı bir tınıyla kaldırdı. "Hem de lüks bir rezidansta."

Hektor az ilerimde duran çalışma masasına yöneldiğinde onu takip ettim.

"Ne yani? Yalan mı söylüyordu?"

Masanın üstünde duran tableti alıp ekranı açtı. Görüş alanına giren şifre sorgulamasıyla derin bir nefes aldı. Ardından cebinden çıkardığı küçük flaş belleği şarj girişine takarak saniyeler içinde elektronik cihazı hackledi.

"Evet, yalan söylüyor." Gözleri beni buldu. "Kadının daha önce evlendiğine dair tek bir belge yok."

İşte şimdi gerçekten dehşete düşmüştüm.

Hektor tableti karıştırırken bir şey bulmuş gibi kaşlarını çattığında ona doğru yanaşıp ekranı daha rahat görmeye çalıştım. Taktığı flaş belleğe bulduğu bütün bilgileri indiriyordu. Bir kez daha zekâsını takdir ettim çünkü dışarıdan gelen adım sesleri ve konuşmalar yüzünden, gördüklerimizin hepsini algılayabilecek yeterli zamana sahip değildik.

Tableti kapatıp flaş belleği yuvasından çıkardığında dikkat kesildim. Kapının ardında konuşan insanlar vardı ve birinin sesi oldukça belirgindi. Sibel Akkan duvarın ardındaydı ve saniyeler içinde odasına girerek bizimle yüz yüze gelecekti.

Buz kesmiş bir halde kalakaldığım saniyelerde Hektor bileğimi kavradı ve beni az ilerimizde kalan gömme dolaba yöneltti. Araladığı kapaklar ile içeriye göz attım. Alan fazla küçük değildi fakat oldukça karanlık gözüküyordu. Üst üste yerleştirilmiş menteşelerde ufak aralıklar vardı lâkin içeriye yeterli ışık giremeyebilirdi. Başka bir yol aramak isteyerek etrafa baktığımda, seçenek olmadığını gördüm. Lavabo odanın diğer ucundaydı ve oraya gidene kadar kapı açılabilirdi. Bu yüzden bileğimi saran adama ayak uydurarak elbisemin eteklerini toparladım ve içeriye girdim.

Ardımızdan dolabın kapaklarını kapattığında sırtım göğsüne çarptı.

Ufak bir alanda, karanlığın içindeydik.

Aralıklı menteşelerden yayılan buruk ışık yüzüme değiyor olsa da beni rahatlatamıyordu. Hektor'un derin nefes alışlarına eklenen kalbi deli gibi atıyordu. Benden daha kötü bir durumda olmalıydı zira ben ufacık da olsa bir ışığa sahiptim. O ise dar ve kapalı bir alanda belirsiz bir süre kalmak zorundaydı.

"Ne o? Yoksa benimle yalnız kalmaktan hoşlanmadın mı?" diye fısıldadım. Aklını meşgul tutmaya, başka bir şey düşünmesini sağlamaya çalışıyordum. Bunu anlamış gibi derin bir nefes alıp kulağıma doğru fısıldadığında, sesi benliğimin kalın duvarlarına bir darbe indirdi. "Senin bu durumdan hoşlandığını bilmek, benim de hoşnut kalmamı sağlıyor."

Ardımdaki bedeninin titrediğini hissetmek kalbimi sızlattı. Hektor'un korkusunun yoğunluğu tahmin ettiğimden daha büyüktü. Öyle ki sadece saniyelerdir bu dar alanda olmamıza rağmen kontrolünü yitirmeye başlamıştı. Kendime hâkim olamayıp ona iyi gelmek isteyerek ellerimi geriye attım ve bileklerini kavrayarak kollarını bedenime doladım. Benden aldığı yetkiyle vücudumu sarmalayan adam, alnını başıma yaslayarak saçlarımın arasına sızıp derin bir nefes aldı. Sıcak soluğu gözlerimi yummak istememe neden olurken kendimden geçmemek için varlığımın dizginlerini sıkılaştırdım.

"Seninle yalnız kalmaktan hoşlandığımı da nereden çıkardın?"

Bir mırıltı halinde dudaklarımdan kayıp giden cümlelerim kırılgan camlardan ibaretti. Sesimin nahifliği bana yabancıydı. Yüzünü göremiyor olsam da tebessüm ettiğini hissedebiliyordum.

"Benim kapımı tel tokayla açan kız, kendi evinin anahtarını unuttuğunda yeteneğini kullanmak yerine kanepeme yayılıp kahve içmeyi tercih ettiğinde."

İşittiğim sözler ile yüzümü bir gülümseme ele geçirdi.

Demek fark etmişti.

Odanın içine giren topluluk ile dikkat kesildiğimde Hektor sessizleşti. Gözlerimi kısarak tahtaların aralıklarından odayı görmeye çalıştım. Sibel Akkan yatağının üstündeki örtüyü aralayıp geniş yapılı bir adama bakarak konuştu. "Buraya yatır."

Aldığı yetkiyle takım elbiseli adam kucağındaki kızı yatağa bıraktı.

"İlaç işe yarayacak mı?" Yüzünde endişeli bir ifade var gibiydi. "Eğer ilaç işe yaramaz diyorsan doktor çağıracağım."

"Merak etmeyin, işe yarayacak," dedi yabancı bir ses.

Sibel Hanım genç kızın yanından ayrılıp, odanın içinde endişeyle yürümeye başladığında beyaz takım elbiseli sarışın kadın elinde duran telefonunun ekranına bakarak konuştu. "Sibel Hanım, Raşit Bey mesaj attı. Onay vermediğiniz için gemi yola çıkamıyormuş."

İşittiği sözler ile çalışanına bakan kadın homurdandı. "Bir işi de bensiz becerebilseler." Bakışlarını yatakta uzanan kızın üstünde dolaştırıp, çıkışa doğru ilerlerken emirler yağdırdı. "Onay verdiğimi söyleyen bir mesaj at ve karşılama komitesini hazırda beklet." Takım elbiseli adama baktı. "Sen de git diğerlerini hazırla."

Odanın kapısı saniyeler içinde kapanıp büyük bir sessizlik yine gündemi esir aldığında, ne zamandır tuttuğumu bilmediğim nefesimi vererek dolap kapaklarını ittirdim. Görüş alanımı ele geçiren ışık ile rahatlayarak soluklandığımda, Hektor hızla yanımdan sıyrılıp geniş odanın içinde adımladı ve camı açarak boğazın kokusunu içine çekti.

Titreyen heybetli bedeni saniyelerin ardından yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Bakışlarımı ondan ayırıp baygın bir şekilde yatakta yatan kıza çevirdim. Benden yaşça küçük duruyordu. Açık kumral rengindeki saçları ve beyaz teniyle bir meleği andırıyordu. Gözleri çekikti ve etrafında mor halkalar vardı. Üzerine geçirdiği beyaz elbisesi ince bedenine bol gelmişti. Ona doğru ilerleyerek başında dikildim ve neler olduğunu anlayamayarak kaşlarımı çattım.

"Feray," dedi Hektor. Tok ve kudretli sesi eski haline dönmüştü. "Gitmemiz gerek, hadi."

Başımı sallayarak ona döndüm. Flaşın içindeki belgeler sayesinde daha kapsamlı bir araştırma yapabilirdik. Ayrıca Sibel Akkan ile tekrar konuşmak istiyordum. Bu yüzden daha fazla vakit kaybetmezsek iyi olurdu.

İnce bir ses zihnime sızıp hareket etmemi sonlandırdığında Hektor ile göz göze geldik.

Benim işittiğim şeyi duyumsamış gibi önce bana ardından yatakta uzanan genç kadına baktı. Hızla dönüp sesin sahibini görüş alanıma soktum. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Aksanlı sesin sahibi bozuk Türkçesi ile mırıldanmıştı. Genç kız araladığı gözleriyle doğruca bana bakıyordu.

"Yardım et."

Kaşlarımı çatarak hızla bana seslenen kıza doğru adımladım. Onu duyamadığımı düşündüm çünkü algıladığım sözler kalbimin alaşağı olmasını sağlamıştı. Bedenini çevirerek, yüzüne acı dolu bir ifade yerleştirdiğinde ağlamak üzereydi.

Yatağın kenarına çömelerek onunla aynı hizaya geldim.

"Sakin ol, yalnız değilsin." Onu sakinleştirmeye çalışmak istemiştim ama başaralı olamamıştım. Genç kız aniden bileğimi kavrayıp, tenimi sıkıca sarmaladığında canım acıdı. Gözlerimin içine doğru adeta haykırdı ve ben donakaldım. "Bana yardım et."

"Nasıl bir yardım istiyorsun? Söyle yapayım." Sözlerim üzerine genç kız gözlerini yumarak acıyla kasıldı. Alnında biriken terler yanağından süzüldü. Fazlasıyla kötü bir durumdaydı ve ben kendimi çaresiz hissediyordum. "Sibel Hanım'ı çağırmamı ister misin? Doktoru araması gerekebilir."

"Hayır."

Genç kız can havliyle teklifimi reddedip gözlerini araladığında, bakışlarımız buluştu. İfadesinde öyle büyük bir acı vardı ki delirecek gibi hissettim.

"O kadın bizi kurtarmıyor."

Sesi mırıltıya dönüştü ve dudaklarından süzülen kanlar ile gözlerini sonsuza dek yummadan önce son cümlesini zikretti.

"O bizi satıyor."

KOD ADI: KENDİNİ DOĞRULAYAN KEHANET

"Kehanet imkânsızlıkla örülüydü ama insan,
inanç ile onu mümkün kıldı."

Karanlık yolu aydınlatmaya çalışan cılız ışıkları bulanık görüyordum. Aklımın içinde dönüp dolaşan fikirlere ait olan seslerin desibelleri öylesine yüksekti ki başıma bir ağrı saplanıyordu. Zihnimin keskin kenarları ruhuma saplanıp canımı kanatıyordu.

Bazı şeyler gerçek olamayacak kadar hayaliydi.

Tek bir netlik vardı.

İçinde bulunduğum aracın taşlı yolda iz bırakırcasına son sürat ilerleyişinden geriye kalan gürültü, sahip olduğum yegâne belirginlikti.

Badem şeklindeki koyu kahverengi gözlerimi karanlık yoldan çekip, omzumun ardından geriye baktım. Arka koltukta uzanan genç kız yarı ölüydü. Açık kumral rengi saçları yuvarlak yüzünü örtüyor, çekik gözleri dakikalardır aralanmıyordu. Beyaz teni öylesine solgundu ki bu görüntü göğüskafesimi sıkıştırıyordu. Dolgun ve kalp şeklindeki dudakları her geçen dakika daha çok morarıyordu ve ağzının kenarında kurumuş kan vardı.

Korkunç bir görüntüye baktığımı fark ederek hızla önüme döndüm. Yanımdaki adam beni ve arka koltuktaki genç kızı bir hışım ile otelden çıkarttığında, olanları algılayamayacak kadar sersemlemiştim.

Bana *yardım et* diye yakaran yabancının öldüğünü düşünmüştüm fakat Hektor nabzının yavaşlasa da varlığını koruduğunu belirtmişti. Kızı oradan, o canavarların elinden alarak arabasına yerleştirdiğinde yola koyulmuştuk. Nereye gittiğimiz hakkında en ufak bir fikrim yoktu fakat dakikalardır yoldaydık ve ardımdaki kadının daha fazla dayanabileceğini sanmıyordum.

"Hastaneye gitmemiz gerek," diye mırıldandım. Aniden boş ve tenha bir yolda ilerlediğimizi fark ettim ve beynimden vurulmuşa döndüm. Hissettiğim panik duygusuyla sesimi yükselterek yanımdaki adama baktım. "Hektor, acilen hastaneye gitmemiz lazım!"

Bakışlarımı öfkesini yüzünden esirgeyemediği adamın üzerinde gezdirdim. Katran karasına bulanan gözleriyle yola odaklanmıştı. Direksiyonu kavradığı parmaklarındaki boğumlar rengini yitirmişti. Ceketini kızın üstüne örttüğü için sadece gömleğiyle kalmıştı. Sinirle nefes alıp veriyor, bana bakmıyor ve beni duymuyordu. Sanki ağzını açarsa içinde sakladığı bütün kötülükler dünyama kaçıverecekti.

Saniyelerin ardından iki katlı, beyaz çitler ile örülmüş bir evin önünde durduk. Neler olduğunu anlamlandıramıyor oluşumun verdiği afallamayla etrafa göz atmaya başladığımda, Hektor araçtan inip arka kapıyı açtı. Kırmızı saten elbisemin eteklerini toparlayarak araçtan indim. Algılarım körelmişti ve ben kendime gelmekte zorlanıyordum.

Her şey bulanık ve sisliydi.

Hektor, kolları arasında baygın bir şekilde yatan kızı taşımaya başladığında hızlı adımlar ile ilerledi, ben ise onu takip ettim.

"Bahri amca!" diye bağırdı Hektor.

Tok ve kudretli sesi boşlukta yankılandı. Haykırışı zihnimden düşüp şu anıma çakılmama sebebiyet verdiğinde, titreyerek kendime geldim. Öylesine salt bir öfkeyle kutsanmıştı ki ona bakmak bile beni ürpertiyordu.

Seslenişinin ardından saniyeler içinde iki katlı evin kapısı açıldı. Üzerindeki pijamalarıyla önümüzde dikilen adamın mahmur bakışları, uykudan az önce kalktığını düşünmemi sağladı. Kısa bir zaman diliminde anlamsız bakışlarının yerini şaşkınlık aldı. Kucağındaki yabancı uyruklu küçük kız ile ona yanaşan adam öfkeyle konuşmaya başladığında, Bahri amca yana çekilip eve girebilmemiz için alan yarattı.

"Sanırım on yedi, on sekiz yaşlarında. Zehirlenmiş olabilir. Nabzı varla yok arası ve solunumu gittikçe yavaşlıyor."

Hektor'un sözleri zihnime kazındı. Evin içine girmem ile vücudumu sarmalayan sıcaklığa teslim oldum. Ben olanları ve içinde bulunduğum anı idrak etmekte zorlanırken, Bahri amca sersemliğini bir kenara bırakarak hızla hareket etti ve salon diye tabir edebileceğim alanın az ilerisinde duran odayı işaret ederek yürüdü.

"Kızı buraya getir."

Kapıyı açarak yatak odası olduğunu anladığım yere girip, Hektor'un peşinden gitmesini sağladı. Hareket etmekte zorlandırdığım bedenimi teşvik ederek onların ardından ilerlediğimde, olanların hızına yetişmek benim için kolay olmadı. İki dünya arasında sıkışıp kalmış, arafın ortasında belirivermiş gibi hissetmemden ötürü yaşananlara odaklanamıyordum. Odaya girip bir film izler gibi az ilerimde duran adamların cebelleşmesine şahit olmaya başladım. Bahri amca beyaz örtüyü bir kenara iterek yer açtı ve Hektor kızı yatağa yerleştirdi.

Ölümün kıyısından sallanan genç kıza bakmak beni kahrediyordu.

Hektor geriye çekilip öfkeden kaskatı kesilen bedeniyle öylece dikilmeye başladığında, bakışlarımı ondan ayıramadım. Genç kızın başında bir Azrail gibi duruyordu oysa onun kurtarıcı meleği sayılırdı. Kadının yardım çığlığını işittiği an kayıtsız kalmamış, bir an olsun düşünmeden ona yardım etmişti. Kim derdi ki böylesine ölümcül bir görünüm sergileyen adam, aslında şifa veren bir ruha sahipti.

Bahri amcaya bakarak neler olduğunu anlamaya çalıştım. Kızın nabzını kontrol ettikten sonra gözkapaklarını araladı. Kahverengi gözlere ışık tutmasının ardından dudaklarını aralayıp kanın süzüldüğü ağzının içine baktı.

Beklemediğim bir anda dudağımdan dökülen mırıltılar bana bile yabancı gelen bir tınıyla süslenmişti. "İyileşecek değil mi?"

Sözlerimle bana bakan ikilinin gözlerine yerleşen acıma duygusu, ruhumu ikiye böldü. Bahri amca, Hektor'a başıyla işaret verip beni odadan çıkarmasını emrettiğinde kalbimin ritminde bir sendeleme oluştu. Gözlerimi yatakta uzanan bedenden ayıramadım. Kız kardeşim yoktu fakat bu durumda kendimi hüzünlü bir abla gibi hissetmeden edemiyordum. Bana *yardım et* diye yakaran kızın çaresizliğinin yüreğimi yakmasına engel olamıyordum. Onun ölmesini istemiyor, bunu kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Önümde beliren kudretli bedenin sıcaklığıyla dudaklarımın arasından bir nefes kayıp gitti. Soluklandığımı anlayarak başımı kaldırdığımda, katran karası gözlerle buluştum. Elini belime yerleştirip beni odadan çıkardığında, ardımızdan kapıyı kapattı. Yakınlığına sığınarak derin bir nefes aldım. Gözlerimiz birbirine mühürlenmişti. Hâlâ öfkesini görebiliyor ve bunun uzun süreceğini anlayabiliyordum. Haklıydı da şokun etkisinden hissedemiyordum ama ben de en az onun kadar çıldırmış durumdaydım.

"Sence iyileşecek mi?" diye sorduğumda Hektor gözlerimin içine baka baka yalan söylemek istemiyor gibi bakışlarını kaçırdı.

Sessizliği ağır bir darbeydi.

Nefes alamadığımı hissederek elimi karnıma yerleştirdim ve ona ardımı dönüp odanın içinde amaçsızca yürüdüm. Attığım her adımda başıma bir ağrı saplanıyor, dünyam kararacak gibi oluyordu. Camın kenarına ilişerek pencereyi araladığımda yüzüme tokat gibi çarpan rüzgâr, gözlerimi yummama neden oldu. Derin bir nefes alarak soğuk havayı içime çektim.

Zihnim kan revan içindeydi.

Düşüncelerim birbirine girmiş, ortalık mahşer alanına dönmüştü.

On sekiz gün önce bir kadın ölmüştü. Sanat galerisinin zemininde benim tarafımdan ölü bulunmuştu. Hayata veda etmesine neden olan şey, kalbine yediği üç bıçak darbesiydi. Beni, ardımdaki adamı ve bizi avlayan canavarı temsil eden o üç bıçak darbesi, büyük bir lekeydi. Her şeyin başlangıcı bizdik fakat sonuna ulaşamıyorduk.

O gün...

Sanat galerisine adım attığım o karanlık gece bir döngü başlamış ve yılan kuyruğunu ısırmıştı. Şimdi büyük bir açlıkla kendini kemiriyor, halkanın kopmasına müsaade etmiyordu.

Gözlerimi aralayarak gecenin içinde parıldayan dolunaya baktım. Işığıyla karanlığı bölüyor, umut olmak ister gibi ışıldıyordu. Oysa ben ümit etmeyi

bırakmıştım. Artık her şey fazlasıyla zifiri karanlık geliyordu. Birkaç saat önce cehennemde adımlayıp iblislerle karşılaşmıştım. Onlar yüzlerine taktıkları maskelerle beni selamlamış, cennette olduğumu düşünmemi sağlamışlardı. Oysa her şey bir yanılsamadan ibaretti.

Kadınlara yardım ettiğini savunan bu dernek, onları pazarlayan bir ticarethaneydi.

Bu gerçeklik beni öfkelendiriyordu. Zalimliğin sınırları olmadığını bilirdim fakat bu denli engel tanımadığına şahitlik etmemiştim.

Hissettiğim bedenin varlığıyla boğazımda bir düğüm oluştu. Hektor'un kokusu ciğerlerime akın ediyor, ondan yayılan sıcaklık beni sakinleştiriyordu. Görüş alanıma giren koluyla açtığım pencereyi kapattığında tek kelime etmedim. Kapanan camlar sayesinde görebildiğim yansımalarımıza baktım.

Tam ardımdaydı.

Gözlerinde bir acı saklıydı.

Az ilerimizde duran tekli koltuğun üstündeki kırmızı şalı alıp omuzlarıma örttüğünde, tenime değen dokunuşlarıyla titredim.

Yüreğimdeki sızı şiddetini artırmıştı.

Omuzlarıma bıraktığı şala sarıldım ve yansımasını izledim. Her daim hayran kaldığım yüzünde gözlerimi dolaştırmak, aklımdaki kaosa iyi geldi. Benim için endişelendiğini görebiliyordum ama onun da benden bir farkı yoktu. Hektor, öylesine öfkeliydi ki sureti bile şekil değiştirmişti. Kara gözlerine işleyen ateş daha önce görmediğim bir azaba ev sahipliği yapıyordu. Dik duruşunun kaynağı patlayacak bir volkandan farksız olmamasıydı.

Görmüştüm.

O küçük kıza bakarken ne denli üzüldüğünü görmüştüm. Korumacı bir abi gibi harekete geçip kızı oradan çıkardığında, ufak bedenine nasıl sarıldığını fark etmiştim.

"Dünya iğrenç bir yer," diye mırıldandığımda ruhumun hüznü sesime yansıdı. "Etimle kemiğimle soğudum bu yaşamdan."

Ellerini cebine iliştiren adam, derin bir nefes aldığında bakışlarını dolunayın üstünde dolaştırdı. O manzarayı izliyordu, ben de onu.

"Şaşırdığımı söyleyemem. Böyle bir şey bekliyordum." Kasılan çenesi sesinin boğuk çıkmasına neden oldu. Sarf ettiği kelimelerle omzumun ardından ona baktığımda gözlerimizi buluşturmadı. "Yine de insan yanılmak istiyor tabii."

İçerideki odada yaşam savaşı veren kızın yüzü aklıma düştü.

"Daha çok genç. Maksimum on dokuz yaşındadır." Sesimdeki acıya eşlik eden öfkeye hâkim olamadım, olmak istemedim. "Ne işi var burada ve bu insanlarla? Bizim ne işimiz var bu saçmalığın içinde?"

Aklımın sınırlarındaki çatlaklıklar genişledi. Gözlerine bakarak harap olan sinirlerimin esiri oldum. Yakarışlarımdaki çaresizliği görse de ifadesizliğinden ödün vermedi.

"Hektor, ben cidden çıldıracağım. Her adım attığımızda her bir gelişme kaydettiğimizi düşündüğümde yanıldığımı anlıyorum. Bu iğrenç oyuna tahammül edemiyorum çünkü bizim haricimizdeki herkes zarar görüyor." Adeta bağırdım. "Niye bizim dışımızdaki herkes zarar görüyor?"

Bu saçmalığın baş karakterleri biz değil miydik? Öyleyse neden figüran muamelesi görüyorduk? Niçin etrafımızdaki insanların yok oluşlarını izlemek zorunda bırakılıyorduk?

Hektor tek kelam etmeden gözlerimin içine baktığında, omuzlarımı düşürdüm. Benim aklımdan geçenleri onun da düşündüğü barizdi fakat aynı şekilde cevap bulamadığı için sessiz kalıyordu.

Yanından geçip az ilerimde duran kanepeye oturdum ve şöminenin içinde yanan odunları izledim. Bakışlarımı ateşten ayıramıyor, sakinleşmeye çalışıyordum. Bedenimdeki titreme azalırken şiddetli öfkem şoktan çıkmama neden olmuş ve aklım yine çalışmaya başlamıştı. Düşünceler bir akın halinde zihnimi kuşattığında dakikalar birbirinin üstüne devrildi.

Bu gecenin amacı belliydi.

Peşimizdeki psikopat bizi bu davete yollamıştı çünkü ipuçlarını bağdaştırmamızı istiyordu. Kahrolası ruh hastası, bize bir şeyi göstermeye çalışıyordu ama büyük tabloyu fark edemiyorduk.

Gözlerimi yumup başımı ellerimin arasına aldım. Zihnimdeki yapbozu düzene sokmaya çalışarak her şeyi gözden geçirdim.

"Dilhan bu davete bilet almıştı çünkü Sibel Akkan'ın aslında göründüğü gibi biri olmadığını biliyordu. Onun gerçek yüzünü ortaya çıkarmak istedi." Gözlerimi aralayıp az ilerimde duran adama baktım ve geniş sırtını görüş alanıma soktum. "Kanıt arıyordu. Bu yüzden davete katılacaktı."

"Ama daha sağlam bir delil buldu ve Tayland'a gitti." Zikrettiği sözlerle bana doğru dönen adam gözlerimin içine, adeta ruhuma baktı. Kaşlarımı çatarak bu kanıya nereden vardığını anlamaya çalıştığımda bunu fark etmiş gibi tezini açıkladı. Cebinden çıkardığı ve varlığını unuttuğum flaş belleği gösterdi. "Dosyaları indirirken fark ettim. Tayland liman haritası ve bölgeleriyle ilgili bilgiler vardı."

Saatler öncesinde kalan diyaloğu anımsadım. Sibel Akkan'ın yanında çalışan sarı saçlı ve beyaz takım elbiseli kadın bir gemiden bahsetmişti. Onay gelmediği için yola çıkamadığını söylemişti. Şimdi her şey daha berrak bir hal almaya başlıyordu.

Sibel Akkan, Tayland'dan kadın getiriyor veya buradaki kadınları oraya gönderiyor olmalıydı. Davetteki adamların fazlalığını ardından bana verdiği

kataloğu hatırladım. Düzenlediği gecelerde kadınları bu şekilde pazarlıyor olabilirdi.

Üzerimdeki şalı atıp ayaklandığımda evin kapısına yöneldim. Hektor ne yaptığımı anlayamayarak kaşlarını çattığında, kapıyı aralayıp kendimi dışarı attım.

"Bizimle zarflar aracılığıyla iletişime geçiyor. Bu sayede bir patika yaratıp oyununa bizi dahil ediyor." Eteklerimi kaldırıp ince topuklularımın üstünde yürüdüm ve arabanın yolcu koltuğunun kapısını açıp içinde bıraktığım çantayı aldım. Ardıma döndüğümde dibimde biten adama bakarak soluklandım. "Bir sonraki zarfı bulmak için hep öncekinin bilmecesini çözüp izini sürmemiz gerekiyor. Bu seferki de aynı."

Yanından geçip hızlı adımlarla evin içine döndüğümde Hektor'un sinirle homurdandığını işittim. Neden oradan oraya koşturduğumu anlayamamak onu öfkelendiriyordu. Evin içine girip donduğumu fark ederek şöminenin dibine iliştiğimde, beni izleyen adama açıklamada bulundum.

"Cansel'in telefonunu bize verdi çünkü Dilhan'ı bulmamızı istedi. Dilhan'ı bulmamızı istedi çünkü Sibel Akkan'ın gerçekte ne işle uğraştığını bilmemizi istedi."

"Ama niye?"

İki adım ötemde dikilmiş, bir elini şöminenin üstündeki çıkıntıya yaslamış olan adamdan bakışlarımı ayırıp elimdeki kataloğu araladım. Sorusuna verebileceğim tek mantıklı yanıtı dile döktüm.

"Çünkü sevkiyatları öğreneceğimize emindi. Davete gittiğimiz an bir şeylerin yolunda olmadığını anlayacağımızı, senin olaya müdahale edip gerçeği bulacağını ve benim de sana ayak uyduracağımı biliyordu."

"Evet çünkü bizi tanıyor."

Hektor cümlesiyle damarlarımdaki sıcak kanın buz kesmesine neden oldu. Kabul etmek istemediğimiz bir gerçekti fakat barizdi. Bizi öylesine iyi tanıyordu ki olaylara vereceğimiz tepkiler karşısında bile kesinliklere sahipti.

"Bir gemiden bahsettiler." Dile döktüğüm cümle ile gözlerine baktım. Karanlık bakışları şöminenin ateşiyle parıldıyordu. "Sibel Akkan onay vermediği için yola çıkamıyormuş."

Hektor put kesildi. İşin renginin değişmesi onu hiddetlendiriyordu.

Emin olamasam da doğru olduğunu hissettiğim fikri beyan ettim. "O ruh hastası, bu sevkiyatı öğrenmemizi istemiş olabilir. Belki de dördüncü zarfa giden yol budur."

Bu olanları ancak bu şekilde bağdaştırabiliyordum. Her şeyin bir nedeni varsa bu yaşadıklarımızın ardındaki amaç da aynı şeye hizmet etmeliydi.

"Kızları hazırla dediğini hatırlıyorum." Bakışları şöminenin üstünde dolaştı. Kafasında dolaşan tilkilerin adım seslerini işitebiliyordum. Gözü dönmüş,

algıları keskin bir hançer haline bürünmüştü. Tehlike çanları alarm veriyordu. "Gelen değil de giden sevkiyat olma ihtimali yüksek."

"Belki de sevkiyatı durdurmamızı istiyordur," diyerek ona bakmaya devam ettim ama Hektor beni yok saydı.

Beklemediğim bir anda yanımdan ayrılıp ağır ve hızlı adımlarla ilerlediğinde, cebinden telefonunu çıkarıp birisini aradı. Evden çıkmadan önce aksanlı sesini işittim. Yabancı bir dilde konuşmaya başlayarak afallamamı sağlamıştı.

Şöminenin önünde adımlayıp pencereye baktım. Camın ardından görebildiğim adam dolunayın altında dikilmişti. Beyaz ışık bedenini kutsuyor, rüzgâr gömleğini ve saçlarını havalandırıyordu.

İç geçirip gözlerimi kataloğa çevirdim. Sayfaları süsleyen kadınları görmek sinirlenmeme neden oldu. Bu iğrençliğe sebep olan kişinin de bir kadın oluşu beni daha da öfkelendiriyordu.

Sayfaları karıştırarak fotoğraflara baktım. Kadınların hepsi yabancı uyruklu idi. Çoğu Tayland, Suriye, Kuzey Kore ve Libya'dan geliyordu. Yaşları yirmi ve otuz arasında gözükse de bu bir yalandı. Ağır makyajlarla büyük ve olgun gözükmeye zorlanmışlardı fakat hepsi en fazla on beş ile yirmi beş yaş civarındaki kadınlardı.

Ellerimin arasında duran şeyin iğrençliği midemi bulandırdı. Algılamakta zorlandığım noktalar vardı. Saatler önce içinde bulunduğum davette bu kızların çoğunu görmüştüm. Hepsi halinden memnun gibiydi ama buna inanmıyordum.

Son sayfalara doğru geldiğimde karşıma çıkan kişiyle duraksadım. Kalbime saplanan acı boğazımı düğümledi. Bakışlarım ilk sayfadaki fotoğrafa ardından az ilerimde duran kapıya kaydı. Hektor ve benim o iblislerin elinden aldığımız genç kız, parmaklarımın arasındaki broşürün son sayfasındaydı.

Gözlerimi fotoğrafında gezdirdim.

Yüzündeki ağır makyaj ile çocuksu sıfatı giderilmişti. Dudağının kenarında ufak bir tebessüm vardı ama bakışları yardım çığlığından ibaretti. Yaşının yirmi bir olduğu yazıyordu ama buna da inanmıyordum.

Fotoğrafın kenarında yazan ismine baktım; Mint Raylai.

Sanırım genç kızın hakkındaki gerçekleri öğrenmemin tek yolu gözlerini açmasıydı.

İşittiğim ses ile başımı kaldırdığımda evin içerisine adımlayan adamı fark ettim. Hektor telefonunu cebine yerleştirip bana baktığında, kiminle konuştuğunu sormak üzere dudaklarımı araladım. Fakat sesim hayat bulamamıştı çünkü Bahri amca odadan çıkarak ikimizin de dikkatini üzerine çekmişti. Kataloğu kapatarak ona doğru yürüdüm ve gözlerinin içine baktım. Hayırlı bir haber vermesini umut ettim, aksi takdirde gerçekten travmalarıma bir yenisi eklenecekti.

"Durumu stabil. Hayati tehlikesi yok."

İşittiğim sözler ile derin bir nefes alıp rahatladığımda, yüzümü büyük bir tebessüm ele geçirdi. Refah ile parlayan gözlerimi ardımdaki adama çevirdim. Yanıma yanaşıp parmaklarıyla sırtımı okşayarak bana destek olmaya çalışıyordu. Kara gözlerini Bahri amcadan ayırmasa da varlığını hissetmemi istemesine minnettardım.

"Doğru tahmin." Altmışlı yaşlarındaki adamın sesiyle ona döndüm. Gözleri doğruca Hektor'un üstündeydi. "Kız gerçekten zehirlenmiş. Anladığım kadarıyla kimyasal bir zehirlenme. Yani biri bile isteye onu öldürmeye çalışmış."

"Sibel *ilaç işe yarar değil mi* diye sormuştu yanındaki adama." Dudaklarımdan dökülen kelimelerin ağırlığı ruhuma fazla geldi. "Herhalde bu şekilde zehirlediler kızı."

Onay beklercesine Hektor'a baktım ama o Bahri amcaya odaklanmış durumdaydı. "Ne zaman kendine gelir?"

"Bilemiyorum." Bahri amca az ilerimizde duran tekli koltuğa oturup gözlerini ovuşturduğunda, üzgün gözüküyordu. Sanırım bizim gibi o da durumdan etkilenmişti. "Eğer ateşi çıkmaz ya da bir aksilik yaşanmazsa yarın uyanır."

Kuruyan boğazımı ıslatmaya çalışarak yutkunduğumda, kollarımı birbirine dolayıp Hektor'a baktım. Bana kızacağını biliyordum çünkü belki dehassas davranıyordum ama yine de aklımdan geçenleri dile dökmem gerekirdi.

"Yetkililere haber vermemiz gerekmez mi?" diye sorduğumda gözlerimiz buluştu. "Sonuçta bu iş, tahmin ettiğimizden daha büyük. İnsan kaçakçılığından bahsediyoruz, o kızların hepsini kurtarmamızın tek yolu onlardan yardım almamız olabilir."

"Haber verdim."

Şaşkınlığımı geri planda tutamayarak mırıldandığımda, ona inanamadığımı belli ettim. "Gerçekten mi?"

Başını salladı ve sorumu onaylaması istemsizce daha çok şaşırmama neden oldu.

"Bahri amca biz gidiyoruz," dedi Hektor. "Kız uyanırsa ara. Elinden geldiğince korkmaması için çabala ve endişelenmesine gerek olmadığını söyle." Kararlılığı sesine yansıdı. "Artık güvende."

Ona bakarken aklından neyin geçtiğini merak ettim. Bir planı olduğu barizdi. Her hareketinden görüp anlayabiliyordum ki bu işi fazlasıyla kişiselleştirmişti. Sadece bizi kastetmiyordum. Az ilerimdeki kapalı kapının ardında kalan genç kız için de savaşacak bir asker moduna girmişti. Gözlerindeki ateşin kaynağı buydu. Zalimliği kontrolü ele geçirse de merhameti her daim ona eşlik ediyordu.

Bahri amca ile vedalaşıp arabaya bindiğimizde, Hektor vakit kaybetmeden yola koyuldu. Tek kelime etmeden aracını sürmesiyle içime kapandım ve

klimadan yayılan sıcak havaya sığınarak ısınmaya çalıştım. Onu ilk defa bu denli öfkeli görüyordum. İtiraf etmeliydim ki sinirlendiğinde kuşandığı zırhın kalınlığından rahatsız olmuştum. Sanki aramıza öylesine büyük bir duvar girmişti ki ne yaparsam yapayım o engeli ortadan kaldıramazdım.

Sağ elimi saçlarımın içinden geçirip, kâküllerimle oynamaya başladığımda yolu izledim. Yarım saatin ardından evin önünde belirdik. Saatin gece yarısına geliyor olması ulaşımımızı hızlandırmıştı. Araçtan inip apartmana uzanan basamakları tırmanmaya başladığımızda, daha fazla sessiz kalamayarak ona baktım ve konuştum. "Şimdi ne olacak?"

Hektor ilk kata geldiğimizde cebinden çıkardığı flaşı görüş alanıma soktu.

"Bunun içindekilere bakıp neler olduğunu anlamaya çalışacağız." Hoşuna gitmese de gerçekleri kabullenmeye çalışır gibiydi. "Haklısın, dördüncü zarfı bulmamız gerekiyor ve bunu başarabilmemizin tek yolu o ruh hastasının tam olarak ne istediğini öğrenebilmemizden geçiyor."

Kaşlarımı çatarak kafamı karıştıran detayı mırıldandım. "İyi de polislere haber verdiysen işlerin rengi değişecek. Onlar varken nereye kadar ilerleyebiliriz ki?"

"Polislere değil, yetkililere haber verdim." Kapısının önünde durup bana baktığında, işittiğim sözleri anlayamadığım için afalladım. Hektor konuşmaya devam ederken cümlelerin açık uçlu olması beni rahatsız etti. "Merak etme, bize engel olabilecek kimse yok. Bu iş ben nasıl istersem o şekilde çözülecek."

Yetkililer derken neyi kastediyordu anlayamamıştım. Polis haricinde bu olayı çözüme ulaştıracak kim vardı?

Cebinden anahtarını çıkarıp kilidi açmak üzere bana ardını döndüğünde, zihnimdeki karmaşada fısıltılar oluştu. Hepsi bir ağızdan aynı ismi yakarıyordu.

Hayalet.

Geçen günkü haberden sonra Hektor'un adaleti sağlamak adına şehir efsanesi haline gelen o kişi olmadığını düşünmüştüm fakat şimdi yanıldığımı hissediyordum. Gözlerinde görebildiğim şeylerden ötürü bu çıkarımda bulanabiliyordum. Hektor haksızlığa ve vicdansızlığa tahammül edemiyordu. Bu gece o genç kadını kurtarırken, bir an olsun tereddüt etmemiş ve başına bela alabileceğini düşünmemişti. Onu hastaneye değil, Bahri amcaya götürmüştü çünkü polislerin zehirlenme vakasına göz atabileceğini biliyordu. Kendi zehirlendiğinde de hastaneye gitmemesinin nedeni buydu. Bulduğum gizli oda, tavırları, her şey ama her şey onun Hayalet olduğunu kanıtlar nitelikteydi.

Peki o zaman vurulan kişi kimdi?

Belki de o gece yaşananların ardında başka bir gerçek vardı.

Hektor ondan şüphelendiğimi, gözümün üstünde olduğunu biliyordu. Hakkındaki doğruları öğrenmek adına çabaladığımın farkındaydı. Bu yüzden dikkatimi üzerinden çekmek adına böyle bir şey tezgâhlamış olabilirdi.

Açtığı kapıyı ittiren adam eve girdiğinde peşinden ilerledim. Flaşın içinde bulabileceklerimizi merak ediyordum. İşler benim istediğim gibi gidecek demişti lâkin unuttuğu bir etken vardı, ben. Beni aşıp tek başına hareket edemezdi.

Buna müsaade etmezdim.

Topuklularımın ayaklarımı acıttığını hissederek yüzümü ekşittim. Bunu fark eden adam, kara gözlerini bedenimde dolaştırdı. "İstersen önce üstünü değiştir."

Açıkçası bu reddedemeyeceğim bir teklifti fakat ben yokken flaşın içindekilere bakmasını istemiyordum. Ona olan güvensizliğimi belli etmekten çekinmeden elimi uzattığımda, ince parmaklarıma ardından gözlerime baktı. Kendimden emin bir şekilde konuştum. "Flaşı ver. Yokluğumdan istifade edip tek başına incelemeni istemiyorum."

"Bana güvenmiyor musun?" diye sordu tek kaşını kaldırdıktan hemen sonra. Omuzlarımı silkip açık ve net bir cevap verdim. "Bu konuda güvenmiyorum."

Kızmasını ya da kırılmasını beklerdim ama o yine beni yanıltmıştı. Dudağının kenarı kıvrıldığında istemsiz bir neşe gözbebeklerini aydınlattı. İç geçirerek bana doğru adımladı ve alanımı işgal etmekten kaçınmadı. Loş ışığın altında kıvranan bedenlerimizin arasında bir karış vardı. Uzun parmaklarının arasında duran flaşı bana uzattığında, hayran kaldığını belirtmekten çekinmeyerek içimi titreten bir tonlamayla mırıldandı. "Zekice."

Avucumun içine bıraktığı flaşı kavrayıp tebessüm ettim ve büyüsüne kapılmama fırsat vermeden arkamı dönüp kendi evime doğru ilerlemeye başladım. Daireme girip çantamı ve kabanımı bir tarafa bıraktığımda ayaklarımı ağrıtan topuklularımı çıkardım. Ardından elbisemin fermuarını indirmek adına ellerimi geriye attım. Sızlayan bedenim işimi zorlaştırdı. Fermuarın bir kısmını indirebilmeyi başarabilmiştim. Sinirle homurdanıp kıvranmaya devam edeceğim sırada ardımda hissettiğim bedenle buz kestim. Normalde birinin bana habersiz ve sinsice yaklaşması üzerine irkilir, korkardım ama onun gelişini hissetmek gibi bir huy edinmeye başlamıştım.

Parmaklarını fermuarıma iliştirip kollarımı indirmeme neden olduğunda, aralık duran kapımdan içeri girdiğini tahmin ettim. Kuyruk sokumuma kadar inen fermuarı açtığı sırada elbisenin üzerimden düşmemesi için göğüs kısmımı tuttum. Sırtımda hissettiğim dokunuşu nefesimi kesmiş, bir yay gibi gerilmeme neden olmuştu. Dokunuşu beni günahkâr kılmak ister gibiydi. İşaret parmağının tersi bedenimi nazikçe okşadığında sıcak nefesini kulağımda hissettim.

Uyarıcı bir tonlamayla konuştuğunda dudaklarımı birbirine bastırmam gerekmişti. "Kapı açıkken soyunmaya çalışmak... İşte bak bu zekice değil."

Boğazım düğümlendi. Kapıyı ittirerek kapanacağını düşünmüştüm fakat yanılmış olmalıydım. Cevap vermemi beklemeden evden çıkıp, sertçe kapıyı kapattı. Sanırım fazla korumacıydı.

Odama yönelip ışığı açtığımda elbisemi üstümden çıkarıp, saten kumaşı yatağın üstüne fırlattım. Bacaklarıma siyah taytımı geçirip üzerime aynı renk kısa kazağımı giydim. Acıyan ayaklarımı kalın siyah çoraplarımla örttükten sonra makyajımın yüzümde ağırlık ettiğini düşünerek banyoya ilerledim. Kırmızı rujumu çıkarıp fondötenimi sildim ancak göz makyajıma dokunmadım. Saçlarımı salıp taradıktan sonra postallarımı ayağıma geçirip evimin anahtarını, telefonumu ve flaş belleği alarak daireden ayrıldım.

Hektor'un aralık duran kapısı sayesinde içeri girdim. Bana söylüyordu ama kendi de aynı şeyi yapıyordu. Kapıyı kapatıp salonda adımlamaya başladığımda sağımda kalan koridordan çıkan adamı görmem ile duraksadım. Siyah pantolonunun üstüne aynı renk salaş bir gömlek geçirmek ile meşguldü. Sadece alt kısımda kalan iki düğmeyi iliklemişti ve gözlerini üzerimde gezdirerek diğerlerini de bağlamaya çalışıyordu. Oldukça yavaş hareket ediyor olması, manzaramın seyir zevkine varmamı sağladı.

Beyaz tenini süsleyen dövmeleri kusursuz fiziğini taçlandırıyordu. Tam kalbinin üstünde duran 7'23 sayısına bakarak başımı yana eğdiğimde, gözlerinin yüzümde gezdiğini hissettim.

O dövmede beni heyecanlandıran bir şey vardı.

Hektor düğmelerin bir kısmını ilikleyip manzaramı kısıtladığında, sertçe yutkunup bakışlarımı kaçırdım ve flaş belleği göstererek mırıldandım. "Bilgisayarın nerede?"

Başıyla koridoru işaret etti. Çalışma odasına doğru yol aldım. Yanından geçerken gözlerimizi buluşturmam ile dudağının kenarında asılı kalan kıvrımı gördüm. Tebessümü yarım yamalaktı ama yine de göz kamaştırıyordu.

Odaya girip loş ışığın altında adımladım. Solumda kalan duvarın üstünde asılı duran eserlere göz atarken, geçen gün geri aldığımız şaheseri görerek gülümsedim. Ait olduğu yer burası değildi, bunu biliyordum ama Hektor'un evini süslemesi artık o denli sinirlerimi bozmuyordu. Bu tabloyu onun kadar iyi muhafaza edemeyecek yüzlerce insan vardı. Hal böyle olunca, bir başkasının elinde harap olacağına onun evinde güvende kalmasını tercih ederdim.

Ahşap masanın üstüne oturup bacak bacak üstüne attığımda, Hektor sandalyesine geçip bilgisayarının kapağını araladı. Şifre olmadığı için ekran anında açılmıştı. Bu durum bana garip geliyordu. Nasıl olur da parola koymazdı anlayamıyordum ki aniden sergilediği eylemle gizem çözüldü. Bilgisayarının kenarında duran tuş gibi görünen düğmeye başparmağını yerleştirip ekranın kararmasına neden oldu. Saniyeler içinde masaüstündeki resim değişmiş, adeta başka bir bilgisayara geçiş yapılmış gibi monitör farklılaşmıştı.

Şaşırmıyordum, şaşırmamalıydım.

Flaş belleği ona uzattığımda küçük aygıtı alıp kapağını araladı ve başını bilgisayarın yanında duran yuvaya takarak, önümüze bir düzine dosyanın

açılmasını sağladı. Gözlerimi kısıp bedenimi ona doğru çevirdim ve ekranı daha rahat görebilmek adına hafifçe eğildim. Önümüze serilen dosyaların çoğunu anlayamıyor oluşum huzursuzlanmamı sağladı. Hektor klasörlerin üstüne tıklıyor, yazılanları okuyor, kaşlarını her cümlede mümkünmüş gibi biraz daha çatıyordu. Saniyelerin ardından beklemediğim bir eylem gerçekleştirip gülümsediğinde, dumura uğradım. Geriye çekilip sırtını sandalyesine yasladı ve ürkmeme neden olan tehditkâr bir ifadeyle bilgisayarın ekranına bakmaya devam etti.

"Ne buldun?" diye sorduğumda yavaşça kafasını kaldırıp gözlerimizi buluşturdu. Gülümsemesi bakışlarıma tutunmasıyla genişlemişti. "Her şeyi."

Cevabıyla kaşlarımı çattım.

"Sabaha karşı saat dört sularında Tayland'dan bir gemi geliyor. Bugün başka sefer yok," dediğinde dikkatle onu dinledim. "Büyük ihtimalle Tayland'dan gelecek kızları alıp buradan da oraya eskileri gönderecekler."

Mantıklıydı.

Bakışlarım Hektor'un bileğindeki saate kaydı. Saat gece yarısıydı.

"Gemide sadece otuz beşlik bir konteyner var. Kızları bu şekilde transfer ediyor olmalılar."

"Tayland'dan yola çıkan geminin buraya gelmesi en az bir ay sürer," dedim karışan aklımla. "O kızları bunca zaman bir konteynerin içinde nasıl yaşatabilirler ki?"

Sorum ile omuzlarını silkti.

"Havalandırma, portatif tuvalet ve bir ay yetecek yiyecek ile bunu yapabilirler."

Sanırım midem bulanıyordu. Mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen sözcüklerle gözlerimizi buluşturdum. "Bu bana pek mantıklı gelmedi."

"İşin imkânsız oluşu onu daha gerçekçi kılıyor." İç geçirdiğinde yüzünde memnuniyetsiz bir ifade oluştu. "Bu şekilde yakalanmıyor olmalılar. Her gün düzinelerce gemi geliyor. Hepsinde de binlerce konteyner oluyor. Zaman kısıtlılığından dolayı içleri aranmıyor. Sibel Akkan bu durumu fırsata çevirmiş."

O kızların en az bir aydır küçücük bir alanda kilitli tutulduklarını düşünmek aklımı katletti. Bu nasıl bir vicdansızlıktı?

"Gemi paravan bir şirketin adına kayıtlı ama burada yazana göre şirket Sibel Akkan'a ait."

"Sence dördüncü zarf o konteynerin içinde mi?"

"Öyle olmalı. Yoksa ruh hastası bizi niye bu işe bulaştırsın ki?"

Başımı sallayarak onu onayladım.

"Peki planımız ne?"

Sorumla sessizleşip ekrana baktı. Gözlerindeki keskinlik bana azap veriyordu.

"Gemi Beylikdüzü'ndeki Ambarlı Limanı'na gelecek. Belgelerden anlayabildiğim kadarıyla sadece boşaltım ücreti ödenmiş yani gemi konteyneri limana bırakıp gidecek." Kaşları çatılmış, öfkesi gözbebeklerinin büyümesine neden olmuştu. "Sibel Akkan taşımacılık için para vermediğine göre kızları alması için birilerini göndermesi gerek."

Başını deri sandalyesine yaslayıp gözlerimizi buluşturdu.

"Kızları biz karşılayacağız. Böylelikle hem o kadınları Sibel'in eline düşmekten kurtarabiliriz hem de zarfı bulabiliriz."

Pekâlâ, hoşuma gitmişti fakat atladığımız bir detay vardı. Bu gece tanıştığım kadının kontrolcü bir insan olduğunu düşünüyordum. Bundan güç alan bir çıkarımda bulundum. "Ya kızları kendi karşılayacaksa?"

Yüzünde sinsi bir tebessüm uyandı. "Bu mümkün değil."

Emin bir tonlamayla sarf ettiği sözü kaşlarımı çatmama neden oldu. Bunun kesinliğini bilemezdi. Eğer o kadın kızları almak için gelirse kalabalık gelirdi ve biz iki kişi bütün bu maceranın altından kalkamayabilirdik.

"Niye?"

"Sibel Akkan'ın gerçekleştirdiği her yasadışı eylem, tarihinden saatine kadar belgeli. Elimizdeki bu veriler dahilinde söyleyebilirim ki bu saatten sonra o kadın ya bir ölü ya da tutuklu bir suçlu."

Sözlerini algılayamamıştım ki telefonunu çıkarıp bir numarayı tuşladı ve cihazı kulağına koyup bekledi. Gözlerini benden ayırmıyordu. Yanıtlanan arama sayesinde konuşup emir niteliğindeki sözlerini beyan ettiğinde, aklımın kıyısından düştüm. Ruhuma darbeler indiren adamın silahı sadece gözleri değil, sözleriydi de.

"Sana yeni kurban buldum," dedi bana yabancılaşan adam. "Atacağım belgeleri kullanarak Sibel Akkan'ı etkisiz hale getir. Eğer teslim olmayı kabul etmezse ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Başımın döndüğünü hissettim. Zihin akışımı sağlayan beyin fonksiyonlarım çalışmayı bırakmış, kanım damarlarımda buz kesmişti. Duyduklarım karşısında anlayabildiğim şeyler vardı ve bunların hiçbiri hayra alamet değildi.

Maskesini çıkaran adamın ardında kalan gerçeği görüyordum.

Telefonu kapatıp tek kelime etmeden bana bakmaya devam ettiğinde, fikirlerim isyana geçti. Bazı şeyler aydınlığa kavuşurken geri kalanlar karanlığa gömülmüştü. Hektor'un Hayalet isimli yerli halk kahramanımız olduğunu zannetmiştim fakat yanılmıştım.

O, Hayalet değildi, Hayalet'i yöneten kişiydi.

Öyle miydi?

Ama mantıksız gelen şeyler vardı.

"Sen..." Dudaklarımdan kayıp giden mırıltı çatallı sesimi işitmemi sağladığında, boğazımı temizledim. Buz kesen parmaklarımı hareket ettirerek ona baktığımda, cevabını bildiğim soruyu zikrettim. "Sen kiminle konuştun?"

"Bir arkadaşımla."

Benimle dalga geçtiğini hissetmek, bedenimdeki bütün kanın beynime sıçramasına neden oldu. Hızla masadan kalkıp az ilerisine dikildim. Sandalyesini çevirip bana bakmaya devam eden adamdan gözlerimi ayırmadan konuştuğumda, çenemin kasıldığını fark ettim.

"Dalga mı geçiyorsun sen benimle?" Desibelim gittikçe arttı. "Kime emir verdin?"

Sandalyesinden kalkan adam karşıma geçip ellerini ardında birleştirdi. Asker gibi durması sinirlerimi altüst ediyordu.

"Cevabı biliyorsun."

Sözleriyle geriye çekildim. Bir elimi belime diğerini de saçlarımın arasına geçirdim. Amaçsızca odanın içinde yürürken bildiğim cevabı cidden biliyor muyum diye sorguladım.

Hektor oldukça güçlü ve kudretli bir adamdı. İyi eğitimler almış bir askerden farksızdı. Bu yüzden başından beri Hayalet'in o olduğunu düşünmüştüm ama geçen gece yayınlanan haberle aynı anda iki yerde olamayacağı belgelenmişti. Yine de beni yanıltmak için sarf ettiği bir oyun olduğunu sanmıştım zira hislerim beni böyle düşünmeye sürüklemişti. Şimdiyse emin değildim.

Ellerimi indirip dört adım ilerimde duran adama baktım. "Hayalet'i tanıyor musun?"

Başını sallamakla yetinip soruma *evet* dedi.

"Senin için mi çalışıyor?"

"Sayılır."

Aldığım cevap yeterli gelmediğinde gözlerime yansıyan hayal kırıklığına engel olamadım.

"Hektor kimsin sen?" Adeta fısıldasam da beni duydu. Yanıma gelerek alanımı işgal etti ve gözlerimizi bir saniye olsun ayırmadı. İfadesine yerleşen çaresizliğe anlam veremediğimde, şekilli dudaklarından dökülen sözler ile soluk alamadım. "Kim olmamı istersin?"

Kalbimin üstünde bir sızı vardı.

Karşımdaki adamın sesinde saklı kalanlar ona yük olur gibiydi. Sanki *beni gör, beni duy* diye bağırıp gözlerimin içine beklentiyle bakıyordu.

Anlayamıyordum, benden ne istiyordu?

Bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Bana bir sanat eserini anımsatan suretinin ardında merhametli ve vicdanlı bir adam vardı. Aynı zamanda o adam fazlasıyla tehlikeliydi. Çoğu zaman onu tanıyor gibi hissediyor, bazen de tamamen yabancı olduğunu düşünüyordum. Tam bu noktada ikiye ayrılıyordum. Hislerim

bambaşka şeyler söylüyor, düşüncelerim ise fısıldıyordu. Gerçekçiliğim ve hayalperestliğim savaş halindeydi. Tek sorun benim her şekilde mağlup olacağımdı.

Bir cevap bekler gibi gözümün içine bakan adama söyleyebileceğim bir yanıt yoktu.

"Büyük bir sorunumuz var."

Dudaklarımdan dökülen sözler ile karşımdaki adam nefes almayı bıraktı. Bir rüyadan uyanmış gibi yutkunup, âdemelmasını oynattığında maskesini çıkardığına pişman olmuş gözüküyordu. Gideceğimi düşünerek bir adım geriye çekilip, bana alan tanıdı ve başını eğerek gözlerini kaçırdı.

Aklımın sesini kısamazdım ama onu göz ardı edebilirdim. Hiçbir zaman gardımı indirmez, aptallık etmezdim. Gözüm karşımdaki adamın üstündeydi ve sarf ettiği her hareket ile sözü zihnime not ediyordum. Hektor'la tanıştığımdan beri hissettiğim o anlamsız bağa inanıyordum. Ona güvenmeyi seçiyor, her defasında önüme sunduğu gerçekleri kıyısından köşesinden tutarak kendime çekiyordum. İstediği kadar aksini beyan etsin, ben her geçen gün onun iyi bir adam olduğuna daha çok inanıyordum. Bu yüzden gitmeyecektim. Zihnimdeki küçük kızın sözünü ilk defa dinleyecek ve cehennemin merdivenlerini inmeye tereddüt etmeyecektim.

"Ben acıktım."

İfadesine yerleşen şaşkınlıkla bana bakan adam, öylesine masum bir tavır sergilemişti ki istemsizce ağlamak istedim. Gitmiyor oluşum onu afallatmıştı fakat beni hüzünlendiren asıl nokta, gözlerindeki parıltının bana küçük bir çocuğu anımsatıyor olmasıydı.

Kalbimin üstündeki sızı hiddetlendi. Ona bakmanın bana acı verdiğini fark ederek geriye çekildim ve derin bir nefes alıp çalışma odasının çıkışına doğru adımlamaya başladım.

"Sana yemek sözüm vardı," diyerek mutfağa girdiğimde peşimden gelen adama bakmadan konuşmaya devam ettim. "Şafak operasyonumuzun gerçekleşmesine daha üç saat var. Bu sırada bir şeyler atıştırsak iyi olur."

Kendi evimdeymişim gibi rahatlıkla hareket edip buzdolabını açtım ve içindeki malzemelere göz attım. Ayıklanmış karides paketini alıp risotto yapmaya karar verdiğimde, işittiğim sesle duraksadım.

"Benden korkmuyor musun?"

Ses tonu her zamanki gibi değildi. Sözlerini sarmalayan bir yorgunluk vardı. Sanki pes etmek üzereydi fakat bir nedenden dolayı bunu yapamıyordu. Omzumun ardından ona baktım. Az ilerimde durmuş, kollarını göğüs hizasında dolayarak kapının kenarına yaslanmıştı.

İnsan sevdiklerini yakınında tutmalıydı, düşmanını ise en yakınına iliştirmeliydi. Düşman mı, sevgili mi karar veremediğini ise bir saniye olsun yanından ayırmamalıydı. ·

"Tuhaf, değil mi?" İç geçirerek önüme döndüm. "Doğru olan senden korkmam ve sakınmam. Tanımadığım bir adamın evinde yemek yapıp onunla kan dondurucu bir cinayeti çözmeye çalışmam fazlasıyla absürd."

Sessizdi.

Sanırım söyleyecek bir şey bulamıyordu. Tekrar ona baktığımda yüzünün asıldığını fark ettim. Sözlerim bir noktada onu yaralıyordu. Ve ben istemsizce yarasını kanatıyordum.

"Sana güveniyorum, Hektor."

Birbirimize baktığımızda mühürlenen tek şey, gözlerimiz değildi.

"Biliyorum, güvenmememi söyledin ama ben yine de güveniyorum. Belki pişman olacağım, belki de iyi ki güvenmişim diyeceğim." İç geçirdim. "Sanırım bunu zamanla öğreneceğim ama o vakte kadar yanındayım. İster ajan, ister seri katil, ister asker ol." Tebessüm ettim. "Lilith'e zarar vermeyeceksin, Feray'a da kıyamayacaksın. Buna eminim."

Peki ya Gece? Ona ne olacak?

Önüme dönerek malzemelere göz atmaya devam ettim. Saniyelik bir dilimde ardıma gelen adamın sıcaklığı benliğimi yaktı. Güçlü kolları ince belime dolandığında nefesim kesildi. Beni minicik hissettiren bedenini üzerime eğerek başını omzumun girintisine gömdü. Siyah saçlarımın arasına ilişerek kokumu içine çektiğinde, yıllardır nefes almıyor gibi soluklanmıştı. Kanıma sızan huzurla gözlerimi yumdum. Burnumun direği sızlıyordu. Beni saran bedeni, aramızdaki kumaş parçalarını saydamlaştırdığında kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissettim.

Gözlerimi araladım. Dudaklarımdan titrek bir soluk kayıp gitti. Kendini benden sökerek alan adam, sersemlemiş bir ifadeyle geri çekildiğinde ona bakamadım. Yanaklarım yanıyor, dokunduğu yerler ateş misali kavruluyordu.

Hektor boğazını temizlercesine homurdandı. "Ne pişireceksin? Ona göre tencere ve tava çıkarayım."

Sersemliğimi üstümden atmaya çalışarak başımı hafifçe iki yana salladım. Sisli bir görünüme sahip olan gözlerimle fazla açık kaldığı için öten buzdolabının içindeki malzemelere tekrar baktım. Elimdeki karides paketini sıkıca kavrarken işime yarayabilecek diğer ürünleri aldım. "Karidesli risotto yapacağım. Geniş bir tava, tencere ve rende lazım. Bir de beyaz şarap."

Buzdolabından malzemeleri alıp kapağını kapattım ve geniş mutfakta adımlayıp tezgâhın üstüne birazdan kullanacağım her şeyi düzenli bir şekilde yerleştirdim. Hektor tencere ve tavayı çıkarıp şarabı almak üzere mutfaktan çıktığında, gidişiyle rahatlayıp iki büklüm oldum. Deli gibi atan kalbim başımı döndürüyordu. Bir dokunuşuyla paramparça olduğuma inanamıyordum ama elimde değildi. Adam beni öylesine etkiliyordu ki çıldıracak gibi oluyordum.

Doğrularak derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalıştım. Titreyen elimi sallayarak buz tutan parmak uçlarıma kan gitmesini amaçladım.

Adım seslerini işittiğimde doğal davranmaya çalışıp tavaya zeytinyağı döktüm ve ateşi açıp yağı kızdırmaya çalıştım. Karidesleri tavanın içine atıp üzerlerine tuz ekledim. Hektor getirdiği beyaz şarabı tezgâhın üstüne koyup beni izlemeye başladı. Geniş tencereye dört bardak su koyup kaynaması için ateşi körükledim.

"Yalnız yaşayan biri olarak yemek yapmayı bilmen gerekirdi," diyerek ruhuma ağır gelen sessizliği böldüğümde, iki adım ilerimde duran adam kalçasını tezgâha yaslayarak bana baktı. "Öğrenmeye çalışıyorum ama beceremiyorum." Alaycı bir tebessüm dudağını süsledi. "Benim ellerim seninki gibi lezzetli değil."

Karidesleri karıştırırken işittiğim sözlerle gülümsedim. "Daha yemeği tatmadın bile. Sözüme bu kadar itimat etme."

Tebessüm etse de cevap vermedi. Sanırım o da bana dair kayıtsız ve şartsız bir güven duyuyordu.

Kaynattığım suya pirinci ekleyip karıştırmaya başladığımda Hektor mutfaktan ayrıldı. Saniyelerin ardından geri geldiğinde elinde bir fotoğraf makinesi duruyordu. Ne olduğunu anlayamadığım kısa bir anda fotoğraflarımı çekmeye başladı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Ne yapıyorsun?" diye çemkirdiğimde gülerek yanıma ilişti ve dibime girerek fotoğraflarımı çekmeye devam etti. Ondan sakınarak kafamı çevirdiğimde hırçınlaştım. "Hektor poz veriyim bari. Ansızın çekiyorsun, çirkin çıkacağım."

"Mümkün olmayan şeyler söyleme bana."

Yüzümü kaplayan gülümsemeyle ona baktığımda bu anı kaçırmak istemiyor gibi hızla fotoğrafımı çekti. Ona bakmaktan karidesleri karıştırmayı unuttuğumu fark etmem homurdanmama neden oldu. Tavayı sallayıp gözlerimizi buluşturdum ve hareketini sorguladım.

"Niye fotoğraf çekiyorsun?"

"Hafızaya güvenmem. İnsan bazen unutur, güzel anları hatırlayamaz. Bunu öğrendiğimden beri hoşuma giden anları ve kişileri çekmeyi kendime âdet edindim."

"Kanıt yaratıyorsun yani." Sözlerimle başını sallayıp bana daha çok yaklaştı ve fotoğraflarımı çekerken mırıldandı. "Aynen öyle *güzelim*."

Hitap şekli kalbimi sekteye uğrattığında ifademi yakalayarak belgeledi. Bunu fark etmek yüzünü kocaman bir gülümsemeyle taçlandırmıştı. Gözlerimi devirerek kameranın lensini elimle kapattım. Bana kızmak üzere gözlerimizi buluşturduğunda, ona yanaşıp parmak uçlarımda yükseldim ve elinde duran kamerayı çevirip kadraja ikimizi de soktum. Bir karış mesafede durup tebessüm ettiğimde şaşırdı.

"İkimizi de çek."

Boşta kalan elini belime iliştirip beni kendine çektiğinde, kollarımı boynuna dolayıp ona iyice yanaştım ve gülümseyerek doğruca kameraya baktım. Ardı ardına fotoğraflarımızı çekmeye başladığında gözleri bir kere bile benden ayrılmadı. Üçüncü kez tuşa basmasından sonra ona baktım.

Gözlerimiz birbirinde asılı kaldı.

Yakınlığımız kalbimi kuşatıyordu.

Ona kapılıp ruhuna düşeceğimi hissettiğimde hızla geriye çekildim. Kolundan sıyrılıp tencerelerin başına geçtiğim sırada sahte isyanım ile kamerayı indirmesine yol açtım. "Tamam, yeter bu kadar. Fotoğraf sergisi açmayacaksın sonuçta, abartma."

Kamerayı indirdi ama bana bakmaya devam etti. Beyaz şarabın bir kısmını pirincin üstüne dökmeye başladığımda tekrar fotoğrafımı çekmesiyle ona kızgın bakışlar attım. Küçük bir çocuk gibi gözlerini kaçırıp tavanı inceledi. Şarap şişesini bir kenara koyup onu oyalamaya çalıştım.

"Yemek beş dakikaya hazır olur. Sen sofrayı hazırlar mısın?" diye sorduğumda başını sallayıp işe koyuldu. Amerikan servislerini ve kaşıkları alıp mutfaktan çıktığında tebessüm ettim.

Pişen risottoyu Hektor'un çıkardığı tabaklara koyup bulaşıkları sudan geçirdim. İşim bittiğinde salona doğru yol aldım. Andy Warhol tablolarının önünde duran büyük yemek masasına göz attım. Kısa sürede oldukça şık bir hale getirdiği sunum beni gülümsetti. Tabakları bırakıp sandalyelerden birine oturdum. Hektor az ilerimdeydi. Pikabına taktığı plağın ardından bana doğru gelmeye başladığında odanın içini dolduran melodiler beni mutlu etti.

Seha Okuş'un seslendirdiği *Hasretinle Yandı Gönlüm* adlı beste çalıyordu.

Çaprazımda kalan sandalyeye oturan adama bakarak tebessüm etmeye devam ettim. Kaşığını alıp risottoyu tadacağı esnada onu izlediğimi fark ederek gülümsedi. Dikkat kesilmiş, ağzına attığı lokmayı yutmasını bekliyordum. Bunu anlayarak yavaşça çiğnemeye başladığında gözlerimi kıstım.

Dudağının kenarını kıvırarak lokmasını yuttu. Ne diyeceğini merak ederek yanaştım.

"Başarılı, ellerine sağlık." Yemek kaşığını pirince daldırdı. "Her gün yapsan her gün yerim."

"Beni sinirlendirmezsen her gün değişik yemekler yiyebilirsin."

"Uslu durabilirim." Bakışlarımız buluştuğunda göz kırptı. "Tabii bazen."

Gözlerimi devirip yemeğimden büyük bir kaşık aldığımda acıktığımı fark ettim. Lokmamı çiğneyerek arkama yaslandığımda, az ilerimizde duran kamerayı alıp yemek yerken fotoğrafını çektim. Bana kaşlarını çatarak baktığında ise gülümsedim. Kendi silahını ona karşı kullanmamdan rahatsızlık duyarak homurdandı. Kamerayı kenara bıraktım. Bakışlarımı kolundaki saate kaydırmadan önce yemeğimden bir kaşık daha aldım. Saat neredeyse iki olmuştu.

"Kaçta çıkacağız evden?"

Kara gözleri saatine kaydı. "Bu saatte trafik yoktur. Üç gibi çıksak yeter."

Kafama takılan detay ile yemeğini yemekle meşgul olan adamın dikkatini dağıttım.

"Peki limana nasıl gireceğiz?" Karidesleri iteleyerek mırıldandım. "Yani liman öyle her isteyenin girebildiği bir yer değildir herhalde."

"Değil, özel izin gerek."

Bakışlarımı yüzünde dolaştırdım. Tabağının yarısını yemiş olması, gülümsememe yol açtı. Sanırım ben önüne yemek koymadığım sürece acıktığını algılayamıyordu. Lokmasını yutup bana baktığında, az önceki sözlerine açıklık getirdi.

"O kısmı da hallettim," diyerek beni şaşırtmadı.

Kendi tabağımdan bir kaşık alıp lokmamı çiğnedim. Bir süre tek kelime etmeden yemeğimizin keyfini çıkardık.

Plak durduğunda kaşığımı tabağımın yanına bırakıp ayağa kalktım. Pikabın önünde durup siyah kolu kaldırdıktan sonra plağı çıkardım. Pikabın yanında duran diğer plaklara göz atıp, en sevdiğim şarkılardan birini bulduğumda tebessüm ettim. Notre Dame de Paris müzikalinde Daniel Lavoie'nin seslendirdiği şarkıyı dinlemek bana her zaman ilham verirdi. Plağı yuvasına yerleştirip siyah kolu indirdiğimde müziği işitememem, kaşlarımı çatmama neden oldu. Niye çalmadığını sorguladığım sırada ardımda hissettiğim beden ile titredim. Parmaklarımı kavrayan eli, sıcak bir dokunuşa ev sahipliği yapıyordu. Nazikçe parmaklarımı hareket ettirip kolun ucundaki sivri çıkıntıyı plağın köşesine değil ortasına yakın sayılabilecek bir alana yerleştirdi. Saniyelik bir zaman diliminde salonu dolduran müzik beni mest etti.

Ardıma dönerek gözlerimizi buluşturdum. Bakışlarını yüzümde gezdiriyordu. Arkamda duran lambadan yayılan sarı ışık, beyaz teninde dalgalandı. Bakışlarım sol gözünün altındaki yarada asılı kalmıştı. O izi ilk gördüğüm andan beri neyin buna sebep olduğunu merak ediyordum. Parmaklarım benim kontrolüm dışında hareket etti ve mantığım devre dışı kaldı. Soğuk parmak uçlarım yarasını nahifçe okşadığında bana her daim yıkılmaz bir dağı anımsatan adamın soluğu kesildi. Temasım ile rahatlamış gibiydi. Öyle ki gözlerine yerleşen sıcaklıkla başını hafifçe yana yatırıp parmaklarımın tenindeki basıncını artırdı.

"Kim yaptı bunu?"

Mırıltılarım ona ulaştığında yutkunarak âdemelmasını oynattı. Baktığı şey gözlerim değil, ruhumdu. Öylesine şeffaf hissettiriyordu ki beni, savunmasızlığım karşısında kendime şaşırıyordum.

"Sana küçükken bir kızı sevdiğimi söylemiştim."

Dudaklarından beraat eden sözler kalbimi sızlattı. Geçmişinin en eski anılarından biri olduğunu biliyordum. Yine de anlamsız bir hüzün yüreğimi mesken etmişti.

"Bu yara onun eseri."

Zihnimdeki küçük kız ağlamaya başladığında işittiğim sesine anlam veremedim. Niye bir tek Hektor'un yanında varlığını hatırlatıyor ve bir tek onun sözleriyle üzülüp seviniyordu?

"Nasıl?"

Bana olan bakışlarında bir şey vardı. Tam çözemiyor, adlandıramıyordum.

"Korktuğu için yaptı." Yüzünde acı çektiğini düşünmeme neden olan bir ifade oluştu. O anı hatırlamış gibi bedeni kasılıp öfkesi gözbebeklerine yerleşmişti. "Ona sarılmaya çalışıyordum ama o öylesine korkmuştu ki kendinde değildi. Bu yüzden benim kim olduğumu anlamadı. Ellerimde çırpınırken gözümü çizdi."

Zihnimdeki küçük kız artık daha şiddetli ağlıyordu. Haykırışlarını işitmek, başıma bir ağrının saplanmasını sağladı. Çektiği ıstırap bana azaptı. Susmasını diledim ama o daha çok bağırdı.

"Neden korkmuştu ki bu kadar?"

"*Karanlıktan,*" dedi aşina olduğum adam. "O küçük kız, karanlıktan korkardı."

Sessizlik.

Zihnimi bir sessizlik ele geçirdi.

Bakışlarımı katran karası gözlerden ayırıp yara izine çevirdim.

İlk karşılaştığımız andan beri onu tanıdığımı hissediyordum. Ona her baktığımda kalbimde bir sızı yeşeriyordu. Ortada hiçbir sebep olmamasına rağmen ona güveniyordum. Kimse için yapmayacağım şeyleri yapıyor, onun adına mantığımın sesini kısabiliyordum. Bunların hepsinin kaynağı, yüreğimin bana vaat ettiği sıcaklıktı. Bir yanım onu asırlardır tanıyormuş gibi hissediyor ve buna göre davranıyordu. Şimdi karşıma geçmiş, ona bu yarayı açan küçük kızın karanlık korkusundan bahsediyordu.

Bunun olma olasılığı kaçtı?

Böyle bir tesadüf olabilir miydi?

Gözlerimi tekrar gözlerine mühürledim. Sorularımın yanıtları bakışlarında saklıydı. Bunca zaman onu tanıdığımı düşünen ben, niye şimdi bu olasılığı kabul edemiyordum? Kaçırıldığım o dört günde tanışmış, bir nokta da karşılaşmış olabilir miydik? Ama beni tanıyorsa niye bunu açıkça söylemiyordu da benim anımsamam için çabalıyordu?

Rastlantı.

İmkânsız.

Karşımdaki adamın unuttuğum geçmişimin parçalarından biri olması, bu gerçekleşmesi zor bir hayaldi.

Hem geçmiş zamandan bahsediyordu. Oysa benim korkum bakiydi. Evet, bahsettiği kişi ben olamazdım. Hayır, olabilirdim. Sonuçta hatırlayamadığım çok fazla şey vardı.

Peki bunlardan biri Hektor ise kendimi affedebilir miydim?

Parmak uçlarımda yükselip gözlerimi kapattığımda, az önce parmaklarımın değdiği yara izine bir buse kondurdum. Teninde asılı kalan dudaklarım elektrik çarpmış gibi titredi. Burnuma dolan kokusu içimi yakıyordu.

Hatırlamıyordum.

Kahretsin ki hatırlayamıyordum.

Yine de eğer bensem sebebi, ondan özür diliyordum.

Yavaşça geriye çekilip soluklandığımda içimden ağlamak geldi. Düşüncelerim akın ediyor, beni öldürmek ister gibi vahşileşiyorlardı. Onu tanıyor olmalıydım. Bana bakan bu gözleri daha önce görmüş olmalıydım. Hissedebiliyordum. Sis perdesinin arkasındaydı ama varlığını ruhumda tadabiliyordum. Oradaydı. Uzun süredir oradaydı ama ben onu görmezden gelmeye çabaladığım için kabul edemiyordum.

Zihnimdeki küçük kızın şimdi niye ona bu denli düşkün olduğunu biliyordum.

Feray kararsızdı ama Gece emindi.

"Kadere bak," dediğinde ifadesi sertleşti. "Küçükken âşık olduğum kız gibi karanlıktan korkuyorsun. Söylesene Lilith, sen de onun gibi bende iz bırakır mısın?"

Beklemediğim bir anda bana yanaşıp aramızdaki mesafeyi sıfırladığında, başparmağını altdudağımın üstünde gezdirdi. Dokunuşu varla yok arasındaydı fakat öylesine vardı ki sanki o dokunuş haricindeki her şey yoktu.

"Yoksa sen de onun gibi beni yaralar mısın?"

Canım acıyordu. Ses tonundaki keder, yıllardır beni üzen her şeyin toplamından bile daha sarsıcıydı. Yaralarım kanamaya başladığında hiçbir zaman iyileşemeyeceğimi anladım.

Adı yakarış misali döküldü dudaklarımdan. "Hektor."

"Dayanamıyorum," dedi altdudağını okşamaya devam ederken.

"Neye?"

Çekingen sorum karşısında derin bir nefes aldı. Fısıltıma eşlik eden sesiyle konuştuğunda benliğim parçalara bölündü. "Sana."

Kaçışım yoktu, ona doğru düşecek ve ruhuna çakılacaktım.

Bedenini üzerime eğerek dudaklarımızı buluşturduğunda cehenneme inen merdivenlerden yuvarlandım. Dudaklarının tadı damağıma yayılıp kokusu ruhuma bulandı. Bir eli belimi kavrarken diğeri yanağımda asılı kalmıştı.

Öpüşündeki şehvet, büyük bir açlığın nişanesiydi.

Hissettiğim haz ile gözlerimi yumdum. Titreyen ellerim boynuna konumlandığında, dudaklarımı aralayarak daha fazlasını istedim. Dilime değen diliyle soluksuz kaldım. Sert fakat bir o kadar da yumuşak olan öpüşünde, cennetin tadı ve cehennemin ıstırabı saklıydı.

Büyüsüne kapılarak başımı yana yatırdığımda belimdeki kolu beni daha sıkı sardı. Bir inilti dudaklarımın arasında can verdi ve bedenlerimiz iç içe geçmek ister gibi birbirine dolandı.

Yanağımdaki elini boynuma yerleştirip deli gibi atan nabzımı okşadı. Tenim adını yakarıyor, benliğim duyduğu zevkle titriyordu. Parmaklarım siyah tutamlarının arasında raks etmeye başladığında kendimi sarhoş gibi hissettim.

Geriye çekilmesiyle boşluğa düşeceğimi sandım. Gözlerimi aralayarak bakışlarına tutunduğumda, gördüğüm manzara aklımın sınırlarını yerle bir etti. Kısılan gözlerindeki ateş ikimizi de yakabilecek bir boyuttaydı. Şekilli dudakları kızarmış, kesik solukları kulağıma ilişmişti. Yüzündeki arzu dolu bakışlar bana aitti. Tepkimi görmek ister gibi bana bakıyor, onay bekliyordu. Titreyen parmaklarımı boynuna iliştirip yanan tenine soğuk dokunuşlarımı bıraktım. Onu kendime çekerek dudaklarımızı tekrar mühürlediğimde daha önce hissetmediğim bu hazzı sömürmek istedim.

Belimde duran parmakları kazağımın altına kaydı. Dudaklarımda ölüp onun dudaklarında hayat bulan inilti ateşimizi körükledi.

Hektor boğazından kopup giden homurtuyla geriye çekildiğinde, beklemediğim bir anda saçlarımın arasında duran elini bacaklarıma götürdü. Belimi sıkıca kavrayıp ayaklarımı yerden kestiğinde, beni küçük bir çocuk gibi kucağına aldı.

Kokusunu içime çekerek kafamı boynuna gömdüm ve benim hiddetim yüzünden şiddetle atan şahdamarının üstüne bir öpücük kondurdum. Kollarının arasında durduğum adam, buselerimi hoşnutlukla karşılayıp burnunu omzuma sürttüğünde kokumu içine çekti.

Hareket ettiğimizi fark ederek başımı hafifçe geriye attım. Bana fırsat vermeden üstüme kapandı ve dudaklarımızı buluşturdu. Titreyen parmaklarım kavisli çene çizgisini okşadığında dudağımı dişlemesi nefesimi kesti.

Saniyeler içinde geriye çekilip beni yatağına yatırdığında, uzaklaşmasına izin vermeden onu kendime doğru çektim. Araladığım bacaklarımın arasına ilişen adam, dizlerinin üstünde duruyordu. Ellerini iki yanıma yerleştirmişti.

Gözlerindeki hayranlıkla yüzümü incelemeye başladı. Her detayımı ezberlemek ister gibi bir hali vardı. Parmaklarımı yanağına iliştirip, yavaşça tenini okşadığımda ellerimde parçalanır gibi ifadesini yumuşattı.

Öylesine güzeldi ki gerçek olduğuna inanamıyordum.

Gömleğinin yakalarını kavrayıp onu kendime doğru çektiğimde üzerime kapandı. Onun yanında minicik kalan bedenime ilişerek beni öpmeye devam etti.

Baldan yapılmış bir zehirden farksızdı.

Hafifçe geriye çekilip tekrar gözlerini yüzümde gezdirdi. Sanki o da benim gerçekliğime emin olamıyordu. Büyümüş gözbebekleriyle bana bakarken kendinden geçmiş gibiydi.

Yüzümü kaplayan tebessüm ile onu tekrar kendime doğru çektiğim sırada, gömleğini kavrayan parmaklarımın değdiği kolyesi aramıza düştü. Dört santim ötemde sallanan kolyeye bakarken gülümsemem bir balon gibi söndü. Bir sağa bir sola savrulan kolyenin ucundaki künye, zihnimdeki sisli perdeyi araladı.

Hektor'un adımı seslendiğini işitebiliyordum ama sesi gaipten geliyor gibiydi. Zincirin ucundaki dikdörtgen şeklindeki gümüş renkli materyalden gözlerimi ayıramıyordum.

Bir kadının sesini işittim.

Sallanan kolyeye bakarken onun haricindeki her şeyin bulanıklaşmasına şahit oldum.

Beyaz tenli bir kadını anımsıyordum. Kırmızı elbisesi zarif ve ince bedenini sarmalamış, siyah saçları iki yanından dökülmüştü. Yüzünü göremiyor, simasını seçemiyordum. İnce parmaklarını boynunda takılı duran kolyeye attığını hatırladım. Kuğu gibi narin olan boynundan ayırdığı kolyeyi bana doğru uzattığında kıkırtısını işitmek, titrememe neden oldu. İnce parmaklarının arasında duran madalyon ile bana yanaştığında yüzü hâlâ bulanıktı. Yine de o sisli görüntüye rağmen güzel bir kadın olduğunu anlayabiliyordum. Ellerini bana doğru uzatıp kolyeyi boynuma taktı. Üzerinde yazan kelimeleri dile dökmesiyle ince sesini işittim.

"Donec lux stellarum evanescit."

Uçurumun kenarından kayıp denizin dibine düştüm. Nefes almayı unutarak çırpındığımda, geçmişim ile bugünüm arasındaki ince çizgi saydamlaştı. Kâbustan uyandığımı sanmama neden olan bir ürpertiyle doğruldum. Bakışlarımı hızla etrafta dolaştırdım. Bir an için nerede ve kiminle olduğumu unutup zihnime hapsolmuştum.

Bana bakan endişeli gözleri bulduğumda soluklandım. Dibimdeki adamın elleri yüzümü avuçladı ve dikkatle beni inceledi. Neyim olduğunu anlamaya çalışır gibiydi.

"Feray," dediğinde karışmış aklını toparlamamı istedi. "Ne oldu öyle? İyi misin?"

Sertçe yutkunup gözlerimi etrafta dolaştırdım. Onunla, yatak odasında olduğumu kesinleştirmek istedim. Önüme dönüp kolyesini görüş alanıma

soktuğumda ise donakaldım. İşittiğim sözün kazılı durduğu dikdörtgene bakmak, kalp ritmimi sekteye uğratıyordu.

Az önce ne yaşamıştım ben?

Ansızın çalan alarm ile geriye çekildim. Hektor'un bileğindeki saatin, akrebin üçe ulaştığını bildirmek için ses çıkarması beni korkutmuştu. Titreyen ellerimden güç almaya çalışarak yataktan kalktığımda başım döndü. Saten kumaşın üzerinde oturan adam, bana bakarken kaşlarını çatmıştı.

Saniyeler öncesinde kalan saçma anı yok saymak isteyerek mırıldandım. "Gitmemiz gerek. Geç kalacağız."

Sarsak adımlar ile odadan çıkıp salona geri döndüm. Kafam allak bullak olmuştu. Gördüklerime anlam veremiyor, kendimi sakinleştiricinin etkisinde kalmış gibi hissediyordum. Amaçsızca salonun ortasında dikilip titreyen parmaklarımla oynamaya başladım. Ardımda hissettiğim bedenin sahibi sert bir tonlamayla beni sorguladığında bakışlarımızı buluşturdum.

"Bir sorun mu var?"

Beni şüpheyle sorguluyor, az önceki tavrıma neyin yol açtığını anlamaya çalışıyordu. Saçlarımı geriye itip tebessüm etmeye çalıştığımda pek başarılı olamadım. "Hayır, yok. Sanırım bir an tansiyonum düştü."

Yalan söylediğimi anlamıştı fakat uzatıp beni daha fazla germedi. Gerçekten geç kalacağımızı anlayarak başını hafifçe salladı. Öfkelenmiş ama aynı zamanda kırılmış gibi gözüküyordu. Sanırım bir anda geri çekilmem onda yanlış bir düşüncenin oluşmasına neden olmuştu. Bunu daha sonra kendime dert edinebilirdim lâkin şu an için kafamı kurcalayan başka bir şey vardı.

Yavaşça adımlayıp kendi evime geçtim ve siyah montumu aldım. Merdivenlerden inip arabaya yöneldiğimiz sırada Hektor'un konuşmasını işitsem de tepki veremedim.

"Hallettin mi?" diye sordu hattın karşısındaki kişiye. "Tamamdır."

Yolcu koltuğuna oturduğum sırada bahsettiği kişinin Sibel Akkan olduğunu anlamıştım. O kadın bir ölü ya da ölüden farksızdı. Bunu hak etmişti, yine de içimde bir sıkıntı yeşerdi.

Hektor arabayı çalıştırıp yola koyulduğunda sessiz kaldım. Dudağımı kemirerek aklımı çalıştırmayı denedim. Bu gecenin ardından zihnimde bir karmaşa meydana gelmişti. Yanımdaki adama bakamıyor, onun varlığından yayılan sıcaklığın aklımı bulandırmasına izin vermiyordum. Gözlerimi yumarak başımı koltuğa yasladığımda yalnız kalabildiğim, sessizlikte dinlenebildiğim dakikalara ihtiyaç duydum.

Zihnimde bir sorgu odası belirdi.

Karşımdaki sandalyede oturan kişi, bendim.

Bu olayı çözüme ulaştıracaksak bölünmüş zihnimi birleştirmem gerekiyordu. Hektor beni tanıdığını defalarca kez belli etmişti. Her söylediği ve yaptığı

şeye bir kılıf uydurup bahaneler üretse de gerçek, onların altında parıldamaya devam ediyordu.

Hayatıma girişi planlıydı. Onun gelmesiyle ise her şey altüst olmuştu. Kolyesini görmek geçmişimi anımsama yol açmıştı. Gördüğüm kadının sıfatını seçemesem de bende yarattığı huzuru hissedebilmiştim. Kadının boynundan çıkarıp benim boynuma iliştirdiği kolye, şu an yanımdaki adamın boynunu süslüyordu. Bu rastlantı ya da tesadüf olamazdı.

Hektor'u hatırlayamadığım o dört günden tanıyor olabilir miydim?

Belki de daha eski bir maziye sahiptik. Sonuçta çocukluğumu bile doğru düzgün anımsayamıyordum. Peki durum buysa neden bana gerçekleri söylemek yerine bu şekilde davranıyordu. Amacı neydi? Böyle davranarak kendi başıma mı hatırlamamı istiyordu?

Dudakları aklıma düştü.

Beni öpüşündeki kudret ve arzu daha önce görmediğim bir açlık ile kutsanmıştı. Beni bırakmak istemeyen ellerindeki kuvvet yadsınamazdı. İşin en çarpıcı yanlarından biriyse benim de onu bırakmak istememdi. Sanki bana dokunduğu an yaşamımdaki her şey anlamsızlaşmış, garip bir hissiyat beni esir etmişti. Bir yanım ona öylesine hasretti ki varlığıyla ölümden dönmüş gibi hissetmişti.

Küçükken sevdiği kıza benzediğimi söylüyordu, ben ise o kız olabileceğimi düşünüyordum.

Gözlerimi aralayarak ona baktığımda beni görmek istemiyor gibi başını çevirdi. Bu gece haddinden fazla açık vermiş, belki de daha fazla dayanamamıştı.

Dayanamıyorum.

Zihnimde sesi yankılandı. Böyle demişti. Bana dayanamadığını söylemişti fakat asıl dayanamadığı nokta farklı bir şeydi.

Başım ağrıyor, ruhum infilak edecek gibi kıvranıyordu. Bazı şeyler çok açıktı ama bir o kadar da kapalıydı. Düşüncelerim mantıklı geliyor ama aynı zamanda oldukça absürd duruyordu. Delireceğimi düşünmeme neden olan bu kaos beni ürpertiyordu.

"Kolyeni sana kim verdi?"

Dudaklarımdan kayıp giden sözleri içimde tutamamıştım. Zaten hiçbir zaman bilinmezliklere tahammül edemezdim. Açıkçası şimdiye kadar ona karşı nasıl bu kadar sabırlı kalabilmiştim, bilmiyordum.

"Nereden çıktı şimdi bu?"

Yaşadığım o garip an bana bir şeyi fark ettirmişti. Bu zamana kadar geçmişimin peşine düşmemiş hatta hatırlayamamaktan bir nevi mutluluk duymuştum çünkü bende kalıcı hasarlar bırakan o korkunç anları anımsamak istememiştim. Fakat dakikalar öncesinde kalan o hatıra... Kolyeyi gördüğümde beni esir alan

o küçük ve anlamsız kesit... Bana bir şeyi fark ettirmişti. Geçmişimde sadece acılarım değil mutluluklarım da vardı. Ve ben onları da anımsayamıyordum.

"Merak ettim," diyerek ona bakmaya devam ettim. "Biraz kadınsı gibi geldi. Yoksa kolunda dövmesini taşıdığın kadına mı ait?"

Kolye kadınsı değildi. Aksine çok güzeldi ve ona bakmak, bende bir şeyleri paramparça etmişti ama bu şekilde ağzından laf almaya çalıştım.

"Hayır, başka bir kadına ait."

İşittiğim cevap karşısında boğazım düğümlendi. Zihnimde yer edinen siyah saçlı, beyaz tenli kadını mı kastediyordu? Ama bu nasıl olabilirdi? Kadının kolyeyi bana verdiğini anımsıyordum. Eğer gördüğüm bir yanılsama değilse bende olması gereken kolye nasıl onda olurdu? Ve ona bunu kim verebilirdi?

Hektor süratini artırıp limana yaklaştığımızı fark etmeme neden olduğunda sertçe yutkundum. Yanıtı karşısında bu soruyu sormam yanlış olmazdı. "Hangi kadına ait?"

Cevap vermedi hatta o andan sonra yüzüme dahi bakmadı.

Dakikalar içinde Ambarlı Limanı'nın girişine geldiğimizde yanımdaki adam telefonunu çıkardı. Az ilerimizde duran güvenliğin önüne aracını çekip camını aşağı indirdiğinde, elindeki fenerle yanımıza gelen nöbetçi kaşlarını çattı. Işığı ilk Hektor'un ardından benim yüzüme tutup sesindeki şüpheyle konuştu.

"Hayırdır gençler, yolunuzu mu şaşırdınız?"

Hektor tek kelime etmeden telefonunun ekranını gösterip, adamın şaşırmasına yol açtığında olanları izlemekten öteye gidemedim. Bekçi ışığını indirip kapıyı açacak kumandaya basmadan önce konuştuğunda ise asıl şaşıran ben oldum.

"Buyurun, efendim."

Bu kadar basitti. İzni gösterip içeriye girebilmiştik öyle mi?

Hektor aracını sürüp devasa bir büyüklüğe sahip olan alana girdiğinde, elindeki telefonun ekranını kendine doğru çevirip birini aradı. Cihazı kulağına dayayıp saniyeler içinde konuşmaya başladı.

"Limandayım. Gemi on dakikaya burada olur." Dudaklarından dökülen sözlere anlam veremedim. Kime haber veriyordu, bilemiyordum. "Tamam, geç kalma."

Telefonu kapattığında onu sorguladım. "Kiminle konuştun?"

"Arkadaşımla," diyerek iç geçirdi. "Kadınları teslim aldıktan sonra buradan çıkarmamız gerek. Bu yüzden güvendiğim bir arkadaşımı aradım. Konteyner taşıyabilen bir kamyon getirecek. Kadınları ancak bu şekilde dikkat çekmeden buradan çıkarabiliriz."

"Sahi..." Bu kısmı düşünmediğimi fark ettim. "Onları nereye götüreceğiz? Yani buraya zorla geldiklerine göre evlerine dönmek isterler ama devletin gözünde hepsi birer kaçak."

"Halledeceğim."

Kısa ve net cevabıyla sustum.

Yanımdaki adam hakkında bildiklerimden yola çıkarak rahatlıkla söyleyebiliyordum ki hallederdi.

Hektor aracı dış kısımlardaki park alanlarından birine park ettiğinde arabadan indik. Soğuk sabah ayazında yürümeye başladığımızda, montumun fermuarını çekip ellerimi ceplerime soktum. Hektor saatine bakıp benim de zamanı algılamamı sağladı. Gemi her an burada olabilirdi ve ortalık oldukça sakindi. Sibel Akkan yoldan çekildiği için önümüzde bir engel yoktu. Yine de içimdeki sıkıntı beni boğuyordu. Bir şeylerin ters gideceğine olan inancım karamsarlığımdandı.

Etrafa dizilmiş olan renkli konteynerlerin arasında hızla yürüdük. Hektor, Sibel Akkan'ın belgelerini karıştırırken bulduğu koordinatları kullanarak hangi alana gitmemiz gerektiğini çözdü ve limanın en uç noktasına ilerledik. Tuzlu deniz kokusu genzimi yaktığında, soğuk havayı içime çekerek adımlarımı yavaşlattım. Etraf öylesine sessiz ve sakindi ki kalbimin atış sesini dahi işitebiliyordum.

Denizin üstünde süzülen, üstü konteyner dolu gemiyi gördüğümde soluğum kesildi. Bizden kilometrelerce uzaktaydı lâkin oradaydı.

Gözüme ilişen sarı far ile kafamı çevirdiğimde, Hektor elini kaldırarak olduğumuz noktayı belirtti. Kapanan farlar ile ilerimde duran araca baktım. Büyük kamyonun ön kısmı kırmızı renkti. Arkası ise uzun bir platforma sahipti. Aracın kapısı açıldı ve yere atlayan adam, manzaramın odak merkezi oldu.

İlyas Selman, baştan aşağı siyahlara bürünmüş bir şekilde bize adımlarken oldukça korkutucu gözüküyordu.

Bana değen ela gözlerinde çekingenlik vardı. Yapılı bedeniyle az ilerimde durdu ve bakışlarını yanımdaki adama çevirdi. Ellerini ceplerine iliştirerek konuştuğunda her zamanki kibar sesi yerinde değildi. Bu sefer daha sert bir mizaca sahipti. "Geç kalmadım, değil mi?"

Hektor başını iki yana sallayıp bana baktı ve yüzüme yerleşen ifadeyi fark ederek gözlerini kaçırdı. İlyas onu dikkatle incelediğimi fark ederek beni selamladığında tepki vermedim.

Kıyıya yanaşan gemiyle derin bir nefes aldım.

Dakikalar içinde demir atan gemiden inen iki adam ile gerildim. Ardımda kalan uzun ve mavi renkteki makine çalışmaya başlamış, çıkardığı ses kulaklarımı tırmalamıştı. Bize doğru adımlayan ikiliye göz atarak dikkat kesildiğimde Hektor ile İlyas beni aralarına aldılar. Bakışlarımı onlardan ayırıp bize gelen adamlarda dolaştırdım. Biri oldukça ince yapılıydı. Üzerindeki mont onu sarmalamış, kafasına geçirdiği turuncu şapka gecenin içinde parıldamaya

başlamıştı. Bir diğeri ise onun en az üç katıydı. Hafif göbekli ve orta yaşlı adam çatık kaşlarıyla önümüzde durduğunda gözlerini üzerimizde dolaştırdı.

"Merhaba," dedi göbekli adam. Sesindeki şüpheyi fark ederek dikleştiğimde açık vermememiz gerektiğini anladım. "Daha önce tanışmamıştık sanırım."

İlyas başını sallayarak adamın uzattığı eli sıktı. "Evet, biz yeni başladık sayılır."

"Öyle mi?" Adamın tek kaşı havalandı. "Hayırlı olsun."

Elinde tuttuğu kâğıt ve kalemi uzattığında Hektor öne çıktı. Sanırım konteyneri teslim aldığına dair belge imzalanması gerekiyordu. Kalemin kapağını açtığı esnada göbekli adamın sesini işitmek beynimden vurulmuşa dönmeme neden oldu. "İmzalamadan önce parolayı söylemen gerek."

Karşımızda duran ikili gözlerini üzerimizde dolaştırmaya başladığında göğsüm sıkıştı. Konteyneri teslim alabilmemiz için gereken şifrenin ne olabileceğini düşünmeye başlayan zihnimde tek bir yanıt yoktu. Saniyelerin yavaşladığını ve oksijenin yok olduğunu hissettim.

İlyas Selman elini belindeki silaha yavaşça götürdüğündeyse başım dönmeye başladı. Yüzünü kaplayan gülümsemeyle zaman kazanmak ister gibi Hektor'a baktı. "Neydi ya şu parola? Bak yine unuttuk, iyi mi?"

"Benim hafızam çok kötü." Hektor bizi izleyen ikiliye doğru bir adım daha atıp kanımı donduran tebessümüyle mırıldandı. "Huyum kurusun."

Bakışlarım endişeyle bize bakan adamların ardına kaydığında gemideki diğerlerini fark ettim. Bir sorun olduğunu anlamış gibi dikkat kesilmişlerdi. Eğer kafamı çalıştırıp bir yolunu bulmazsam birazdan her şey sarpa saracaktı. Mavi makinenin ucundaki aparat konteynere bağlanmıştı lâkin yerinden kıpırdatılmamıştı ve biz parolayı söylemediğimiz sürece de hareket etmeyecekti.

Zihnimdeki sesler taarruza geçti.

Bizi bu saçmalığa dahil eden adam, bu gemiyi bulmamızı istemişti. Dördüncü zarfa ulaşmamızı istiyordu ve her ihtimali hesaba katmıştı. Böyle bir engele rastlayacağımızı tahmin etmiş olmalıydı. Şifreyi bize söylemesi gerekirdi, aksi takdirde bir şey elde edemeyeceğimizi hatta başımızın belaya gireceğini bilirdi ve narsist ruh hastası kendisinden başkasının bize zarar vermesini istemezdi. Öyleyse parola neydi?

Artemisia'nın kadınları ipleri sıkıca dolarlar parmaklarına,
Ne şehvet arar o kadınlar ne din.
Öfkeyle yanar ve saldırırlar.

Şifre bu dizelerde saklı olmalıydı. O ruh hastasının bize anahtarı vermiş olması gerekirdi.

Evet, anahtar.

Bizi buraya getiren nokta hep bir çağrışımdan yola çıkıyordu. Gözümüze çarpan tek ortak özellik bizi bu ana getirmişti. Mektupta yazanlarla dernek adı altında kadın kaçakçılığı yapan bu kuruluş, aynı isme sahipti.

Fark ettiğim şey, kafamın içindeki alarmı çaldı. Atağa geçmek üzere olan ikilinin arasından sıyrılıp adamların önünde belirdiğimde tebessüm ettim. Dikkatlerini bana vermeleriyle konuşmaya başladım.

"Erkek milleti işte," diyerek iç geçirdim. "Sanırım Sibel Hanım bu yüzden beni sizinle gönderdi."

Göbekli adam bakışlarını iki yanımda dikili duran adamlarda dolaştırdı. Kahverengi gözlerini bana çevirdiğindeyse esprili yaklaşımıma güldü. Tebessümümü genişleterek şifreyi söyledim ve doğru olmasını umut ettim.

"Artemisia Gentileschi."

Dudaklarımdan kayıp giden isim ile kasıldım. Saniyelik bir dilimde hissettiğim pişmanlık, kendime olan güvenimin boş çıkabilecek olmasından kaynaklanıyordu. Oysa bunu yapmamam, zekâma her daim güvenmem gerekirdi zira karşımdaki adam başını sallayarak beni onaylamıştı.

Elini kaldırıp ardındakilere işaret verdi. Maviye boyanmış makine harekete geçti ve konteyner yavaşça olduğu noktadan ayrılıp havalanmaya başladı.

"Beyler bu kadını yanınızdan ayırmayın," dedi göbekli adam. Kalıkahayla güldükten sonra ardımdaki ikiliye baktı. "Yoksa başınız belaya girer."

Adamların gidişiyle derin bir nefes aldım.

Sağımdaki İlyas ile solumdaki Hektor aynı anda bana doğru dönüp gözlerini üzerime diktiklerinde, kollarımı göğsümde bağlayıp bilmiş bir tavırla söylendim. "Adam haklı. Bence onu dinleyin."

İkili gözlerini benden çekip birbirlerine baktı ve İlyas kafasını iki yana sallayarak gülümsedi. Hektor ise başına dert aldığını anlamış gibi homurdandı.

"Şifreyi nasıl bildin?" diye soran adama baktım. Omuzlarımı silkerek verebileceğim tek yanıtı dile döktüm. "Çünkü akıllı bir kadınım."

Dakikaların ardından kamyonun arkasındaki yerini alan konteyner içimdeki sıkıntıyı harmanladı. Siyah renge boyanmış olan konteyner diğerlerinden oldukça farklıydı. Daha kalın duruyordu ve içimden bir ses özel yapım olduğunu söylüyordu. Açıkçası bu akla yatkındı çünkü kadınların yardım bulabilmek adına attıkları her çığlığı bastırabilecek kalın duvarlar gerekirdi.

Limandan ayrılıp on dakikalık bir mesafede bulunan tenhalığa girdiğimizde, bacağımı sallayarak gerginliğimi dışa vurdum. Hektor boş bir arazide aracı durdurup bana baktı.

"İstersen inme."

Başımı iki yana sallayıp onu reddettim. Kendi gözlerimle görmek istiyordum.

Aracın kapısını açıp aşağı indim ve az gerimizde duran kamyona ilerledim. Hektor ile arka kısma doğru yürümeye başladığımızda İlyas bize eşlik etti.

Hektor, altta duran çıkıntıya basıp kendini yukarı ittiğinde konteynerin üstündeki kilitlere baktım. Basamaksız bir merdiveni anımsatan dört demirlik yan yana dizilmişti ve en altta sadece dışarıdan açılabilecek dört kilit

bulunuyordu. Hektor fazla zorlanmadan küçük demir kolları açmaya başladığında nefesimi tuttum. Titreyen bedenimin nedeni soğuk hava değildi. Birazdan karşılaşabileceğim tablo yüzünden gergin hissediyordum.

Cehennemin kapıları aralandı.

Siyah konteynerin kapakları iki yana açıldı ve yanan yeşil loş ışık, bana bakan yüzleri görmemi sağladı.

İnsanlığa dair umudumu kaybettiğim anların sayısı çoktu. Yine de daha önce hiç bu derece sınandığımı hatırlamıyordum. Gördüğüm tablo, bana ıstırap veriyordu. Aklım bile dengesini yitiremeyecek kadar sersemlemiş durumdaydı.

Geniş konteynerin içinde en az otuz kadın vardı. Kimisi birbirine sarılmış, kimisi halsizlikten ve gün ışığı görmemekten bitap düşüp boylu boyunca yere uzanmıştı. Bana bakan yabancı uyruklu kadınların neredeyse hepsi ağlıyor, korkuyla sarsılıyorlardı. Çoğu daha yeni reşit olmuş gibiydi ama içlerinde daha küçüklerinin de olduğuna emindim.

Yüreğimdeki acı ve dolan gözlerim ile onlara doğru adımladım. Birbirlerine kenetlenerek geriye çekildiler. Benden korkuyorlar, ardımdaki adamlara bakamıyorlardı.

Beni anlayabileceklerini umarak İngilizce konuşmaya başladığımda sesimin titremesine engel olamadım. "Korkmanıza gerek yok. Güvendesiniz." En önde duran daha sadece on beş yaşında gibi gözüken sarı saçlı kıza yanaştım. Ağlamayan tek kişinin o olduğunu fark ettim. "Evinize döneceksiniz. Size yardım edeceğiz."

"Kimsiniz siz?"

İşittiğim ses ile kalabalığın ardına baktım.

Türkçe konuşan kadın diğerlerinin arasından sıyrılarak ışığın altına geldiğinde, gözlerimi üzerinde gezdirdim. Fark ettiğim siması ruhumu alaşağı etti. Aniden oyunun seyri değişmiş, hikâyemin gidişatı alabora olmuştu zira bana bakan gözleri tanıyordum.

Kızıl saçları yıpranmış, üzerindeki kıyafetleri yırtılmıştı. Yüzünün bazı yerlerinde morluklar vardı ama yanılmıyordum.

Bakışlarındaki korkuya rağmen karşıma dikilen kadın, Dilhan Pektaş'tı.

KOD ADI: CEHENNEME İNİŞ

"Ruh indi dibe ve gördü sonunu.
Yaşam yolunun yarısında, ikinci doğuşunu buldu."

İnançlı bir insandım.

Dünya denilen bu fani yerde verdiğimiz her sınavın bir mükâfatı ya da ağır bir cezası olması gerektiğini düşünenlerdendim. Aksi takdirde çektiğim her ceremede *niye yaşıyorum ki* diye sorgulamadan edemezdim.

Cennet ve cehennem kavramları beni rahatlatırdı.

Kötü insanların başka insanların yargıları ve kararları üzerinden cezalandırılmaması sonucunda, en azından ilelebet cehennemde yanabileceğini düşünmek beni mutlu ediyordu zira ben her kötülüğün bir geri dönüşü olması gerektiğine inanırdım. Başkalarını mutlu ediyorsan sana cennetin en güzel nimetleri ikram edilmeliydi ama bencillikle ve salt kötülükle hayatını yaşıyorsan cehennemde iblislerle savaşmaya hazır olmalıydın.

Karşımdaki tabloya bakmak bütün fikirlerimin sarsılmasına neden oluyordu.

Bazı insanlar zaten iblisti. Cehennemin kapıları açılmıştı da hepsi dünyamıza mı kaçıvermişti? Eğer öyle değilse insan denilen varlık, nasıl böyle vahşi olabilirdi?

Kapının pervazına yaslandım ve yatağıma uzanan kadına baktım. Sekiz saattir uyuyan kadın, uzun zamandır gözünü bile kapamamış olmalıydı. Onu ve diğer kadınları bulduğumuz konteyner insanlık dışı bir eylemin sonucuydu. Gözlerimi yumarak sertçe yutkunduğumda aklıma düşen simalar ruhumu yaraladı. Hissettikleri korkuyu yüzlerine yerleştiren genç kadınlar, neredeyse bir aydır kapalı bir kutunun içinde hayatta kalmaya çalışıyorlardı. Hepsi bitap haldeydi ve sağlıklı beslenip gün ışığı görmedikleri için bazıları hastalanmıştı.

Dilhan aralarındaki en büyük kişiydi. Bu yüzden bunca zamandır onlara kol kanat germişti. Ondan aldığımız yardım ile kadınların güvenini kazandığımızda Hektor hepsini koruma altına aldı. Onlara yemek verip Bahri amcanın yardımıyla tedavi etmeye çalıştık. İsimlerini, nereden geldiklerini öğrendiğimizde ise Hektor işe koyuldu ve anlayamadığım bir kudret ile hepsini vatanlarına geri göndermek adına tasarladığı planı uygulamaya başladı. Kimlerle bağlantılar kuruyordu, bakanlıkta veya herhangi bir kurumda nasıl ilişkilere sahipti bilmiyordum ama başarmıştı. Otuz sekiz kadının otuzuna özel uçaklar ayarlayıp onları yuvalarına göndermiş, konsolosluklarla irtibata geçerek onları karşılayacak ve onlarla ilgilenecek insanları ayarlamıştı.

Geriye kalan sekiz kadının ise gidecek bir yeri olmadığı için onları Türkiye'de kalabilecekleri, iyi bir bakım alıp hayatlarını kurabilecekleri bir sığınma evine götürmüştük.

Dilhan ise benimle gelmişti. O koşuşturma arasında onunla doğru düzgün konuşamamıştım. Zaten o da iletişime geçmek yerine diğerlerine yardım etmeyi tercih etmişti. Kadınları sağlama alıp güvenliklerini sağladığımızda ise şu an yatağımda yatan Dilhan, daha fazla güçlü kalamamış ve bayılmıştı. Saatlerdir uyuyor, Bahri amcanın ona taktığı serum sayesinde rahatlayan bedenini dinlendiriyordu.

Ona kendimi tanıtmış, Cansel Hanım ile aynı galeride çalıştığımı söylemiştim. Arkadaşının adını anmam yüzünü gülümsetmişti. Nerede ve nasıl olduğunu sorduğunda verdiğim cevaplar ise aynı hızla gülümsemesini yok ederek, gerisini gözyaşlarına bırakmıştı. Detayları bilmiyordu. Öğrendiği tek şey, kardeşi gibi gördüğü kadının artık yaşamadığıydı.

Ona her şeyi anlatmalıydım ve aynı şekilde onun bildiği her şeyi dinlemeliydim. Yine de şu anki önceliğim dinlenmesiydi çünkü yaşadıklarından sonra buna ihtiyacı vardı.

Odanın kapısından ayrılıp mutfağa ilerledim ve uyandığında yiyebilmesi için bir şeyler hazırlamaya başladım. Hoşuna gitmesini umarak ona güzel bir kahvaltı sofrası kurdum. Vitamin alması gerektiği için meyve dilimleyip portakal suyu sıktım. Saatin neredeyse ikiyi gösterdiğini fark ettiğimde Hektor'u aramak üzere arka cebimde duran telefonuma uzandım. Dilhan kötüleşince bizi eve getirmiş, ardından işi olduğunu söyleyip gitmişti.

Numarasını tuşlayacağım sırada kulağıma ilişen ses ile dikkat kesildim. Hızlı adımlarla salona geçip açık olan televizyona baktım. Son dakika haberi olarak ekrana yansıyan manşet nefesimi kestiğinde, kahve sehpasının üstünde duran kumandaya uzandım. Sesini açıp masanın kenarına oturdum ve spikerin anlattıklarını can kulağıyla dinledim.

"Bir son dakika haberiyle karşınızdayız. Eski işadamı Mustafa Akkan'ın eşi Sibel Akkan sabaha karşı tutuklandı." Ekran ikiye bölündü ve televizyonun sağ köşesinde öfkemi uyandıran kadının görüntüsü belirdi. "Artemisia'nın Kadınları isimli derneğin kurucusu ve yöneticisi olan Sibel Akkan'ın göçmen kaçakçılığı yaptığı ortaya çıktı. Çeşitli ülkelerden getirdiği genç kadınları yardım toplama bahanesiyle pazarladığı öğrenildi. Sibel Akkan gece saat üç sularında çektiği video ile bütün suçlarını itiraf etti. Yetkililere ulaşan video ile polisler harekete geçti ve Sibel Akkan'ı tutuklayarak mahkemeye sevk etti. Sibel Akkan'ın kendi elleriyle çektiği itiraf videosunun ardından kaçmaya kalkışması akılları bulandırdı ve yapılan ilk sorgulamada Sibel Akkan'ın itirafının ardındaki şahsın, Hayalet ismindeki kimliği belirsiz kişi olduğu öğrenildi."

Dudağımın kenarındaki kırık tebessümle iç geçirdim. Hissettiğim huzuru kelimelere dökemezdim. Sibel Arıkan'ın hapiste çürüyecek olması beni tatmin etmişti. Ölmediğine şükretmeliydi çünkü emindim ki itiraf videosunu çekmeyi kabul etmeseydi şu an nefes alıyor olmazdı.

Kumandayı doğrultup televizyonu kapattığımda zihnimde tek bir kişi vardı.

Hayalet.

Dün gece olanları düşünmek, kalbimi de aklımı da bilinmezliğe sürüklüyordu.

Yerine oturmayan taşlar vardı.

Hektor iyi eğitimler almış, oldukça zeki bir adamdı. Her hareketinden ciddiyet akıyordu. Bu, bana disiplinli bir ortamda yetiştiğini düşündürtüyordu. Açıkçası ilk tanıştığımız andan beri onun tehlikeli yanının mistik bir tarafı olduğuna inanıyordum. Dün gece telefonundan birini arayarak, ona Sibel Akkan'ı kurban etmişti. O kişinin Hayalet olduğunu söylüyor, onun için çalıştığını düşünmeme neden oluyordu. Pekâlâ, bu bana mantıklı geliyordu. Çevresi ve bağlantıları fazla kuvvetliydi. O yüzden Hayalet'i de tanıyor olması beni şaşırtmazdı. Ona güvendiği barizdi. Bu işe onu dahil ederken bir saniye olsun sorgulamamıştı. Bu denli güvendiği biri daha vardı. Her daim sırtını dayadığı, ruh hastasının önümüze koyduğu kutudan resmi çıkmış olmasına rağmen ondan şüphe duymadığı bu adam, İlyas Selman'dı.

Probleme baktığımda denklemi görebiliyor ve buradan tek bir sonuç çıkarabiliyordum. İlyas Selman, Hayalet isimli kişi olabilir miydi?

Hayalet günler önce omzundan vurulmuştu. Kurşun yarası hemen iyileşmezdi. O yara hâlâ orada olmalıydı. Acısı tazeyken dünkü gibi rahat hareket edebilir miydi?

Bunu öğrenmenin tek yolu İlyas'ı tekrar görmem ve omzuna dokunmamdı. Çoğu şeye maske takılabilirdi fakat fiziksel acıları gizlemek kolay değildi. Eğer ona dokunursam ve ifadesini görebilirsem yaralı olup olmadığını kolaylıkla anlayabilirdim.

Çalan telefonumla irkilip hafifçe sıçradığımda ürkekliğime sinirlendim. Sehpanın üstünden kalkıp elimde duran telefonun ekranına baktım. Arayan kişi heyecanlanmama neden oldu. Geçmişimdeki sırları gün yüzüne çıkarması için iki gün önce görüştüğüm adam, isteğimi yerine getirmesinin uzun sürebileceğini söylemişti lâkin anlaşılan yanılmıştı.

Aramayı yanıtlayıp telefonu kulağıma iliştirdiğimde karşı hattaki kişi konuştu. "Feray Hanım, merhaba. Ben, Volkan Meyli. Müsaitseniz sizinle görüşmek istiyorum."

"Volkan Bey, bir gelişme mi oldu?"

"Evet, oldu."

Tatlı bir endişe kanıma sızdığında boğazımın kuruduğunu hissettim. Geçmişimle ilgili öğrenebileceğim her bilgiye açtım. Özellikle de şu sıralar.

"Tamam, buluşalım." Bakışlarım uzun koridorun sonunda kalan yatak odasına kaydı. "Fakat arkadaşım bende ve kendisi hasta olduğu için uzaklaşamam. Size atacağım konuma gelebilirseniz apartmanın önüne çıkabilirim."

"Tabii efendim," dedi Volkan Bey. "Siz konumu gönderin. Ben geldiğimde ararım."

Konuşmayı sonlandırıp adama evimin konumunu yolladım. Cam kenarına ilişip hissettiğim gerginlikle dudaklarımı kemirmeye başladığımda dışarıya baktım. Aralık ayının dördüncü haftasına girmiştik ve hava buz gibiydi. Her an kar yağabilir, şehri beyaz bir örtü kaplayabilirdi.

Yeni yıl kapıdaydı.

Aralığın ilk haftasından nefret edebilirdim ama son haftasını severdim. Yılbaşında her yerin renkli ışıklarla süslenmesi gözüme hoş gelirdi. Anlamsız olsa da yeni yıla girerken dilek dilemek gibi bir huyum vardı. Bu, babamın bana alıştırdığı bir gelenek gibiydi. Her yıl gerçekleşmesi zor dileklerde bulunurdum. Şimdiye dek hiçbiri kabul olmamış, duamı duyan çıkmamıştı. Bu yıl da diğerlerinden farklı olmazdı.

Gerçi bu yıl her şeyiyle diğerlerinden çok farklıydı.

Hayatıma giren adam, beni ve yaşamımı değiştirmişti. Onun gelişiyle kanıma sızan katil ise dünyamı ele geçirerek her şeyi bir oyun alanına çevirmişti.

İç geçirerek önünde durduğum pencerenin camını araladım ve soğuk havayı eve davet ettim. Rüzgâr saçlarımı okşayıp beni selamladığında, tebessüm ettim. Kafamdaki savaş her geçen gün daha karmaşık bir hal alıyordu. Hektor ile dün gece yaşadıklarımızı düşünmeye vakit bulamamıştım. Ona ve bize dair çözmem gereken şeyler vardı ama gücüm yoktu. Eğer fikirlerimi karşıma alıp incelersem işin içinden çıkamamaktan korkuyordum.

Pencereyi kapatıp salondan ayrılmak üzere yürümeye başladım. Uzun koridora girip odamın önünde durduğumda hâlâ uyuyan kadına göz gezdirdim. Öylesine derin bir uykudaydı ki bir süre daha uyanmayacağa benziyordu.

Bir saatlik bekleyişin sonunda Volkan Bey aşağıda olduğuna dair bir mesaj attı. Odama girip parmak ucunda yürüdüm. Üzerimde asker yeşili, deri bir pantolon ve siyah renkte kalın bir kazak vardı. Bu yüzden sadece deri ceketimi alıp odayı hızla terk ettim. Kapının yanında duran siyah çizmelerimi ve evin anahtarını alarak dışarıya çıktığımda, karşımda kalan daireye göz attım. Hektor'un evde olmadığını biliyordum ancak yine de sürekli dairesini gözlemek alışkanlık haline gelmeye başlamıştı.

Bacaklarımı örttüğüm çizmeleri çekiştirip ceketi giydim ve merdivenlerden inmeye başladım. Telefonumu ve anahtarımı cebime koyup apartmandan çıktığımda, evin az ilerisinde duran bankta oturan adamı gördüm.

Sarı saçlarını örttüğü şapka ve siyah paltosuyla az ilerimde oturan adam başını kaldırdığında mavi gözleriyle buluştum. Yüzündeki tebessüm ile beni selamlayıp ayağa kalktı ve elini uzattı. Parmaklarını kavrayarak elini sıktım.

"Merhaba, Feray Hanım."

"Merhaba, kusura bakmayın. Böyle ayağıma çağırır gibi oldu ama arkadaşımı gözümün önünden ayırmak istemedim."

"Estağfurullah, çok geçmiş olsun." Bankı işaret etti. "Buyurun oturalım."

Dediğini yapıp banka oturduğumda, bacak bacak üstüne atarak bedenimi ona doğru çevirdim. Bana bakan adam iç geçirip ellerini ısınmak adına birbirine sürttüğünde söyleyeceklerini deli gibi merak ediyordum.

"Ne buldunuz?"

"Açıkçası ne bulduğumu ben de bilmiyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl yani?"

"Babanız geçmişinizi gömmek için büyük çaba sarf etmişti. Tahmin ettiğinden daha başarılı olmuş. Bölük pörçük de olsa birkaç bilgiye erişim sağlayabildim." Yanında duran belgeleri kucağına bıraktığında konuşmaya devam etti. "Adım adım gitmemiz daha sağlıklı olabilir çünkü her şey karmakarışık."

Başımı sallayarak onu onayladım. Volkan Bey, mavi dosyayı aralarken sarf ettiği sözlerle beni afallattı.

"Öncelikle babanızı araştırmak istedim. Kendisini hatırlıyorum ama üzerinden çok zaman geçti. Bu yüzden bilgilerimi tazelemem gerekti." Gözlerini kısan adam sesindeki şüpheyle beni sorguladı. "Babanızın ne iş yaptığını biliyor musunuz, Feray Hanım?"

Bu sorunun altında yatan imayı çözemedim. Gerçi bilgilerimi sorgulaması şaşırtıcı değildi çünkü pek fazla şey hatırlamıyordum. Doğduğumdan beri refah içinde büyümüştüm. Babam öldüğünde dahi bu değişmemişti. Normalim bu olduğu için paranın nereden geldiğini pek sorgulamamıştım. Yine de elbette bildiğim birkaç şey vardı.

"Babam mühendisti. Kendine ait bir şirketi vardı." Sesim kendinden emin çıksa da sözlerim için aynısını söyleyemezdim çünkü karşımdaki adamın bakışlarından bir noktada eksik bilgilere sahip olduğumu anlayabiliyordum. Volkan Bey hafifçe başını salladıktan sonra konuştu. "Babanız petrol mühendisiymiş. Bin dokuz yüz doksan sekiz ve iki bin üç yılları arasında Türkiye'nin en büyük petrol şirketine sahipmiş."

Dudaklarım aralanırken boğazımın kuruduğunu hissettim. Babamın geliri yüksek bir iş yaptığını biliyordum ama bu denli büyük bir mevkide olduğunu tahmin etmemiştim.

"İki bin üç yılının Kasım ayında Suudi Arabistan'ın en ünlü petrol şirketiyle bir anlaşma imzalamış. Bu, o zamanlar Türkiye'de de dünya genelinde de büyük haber olmuş." Yüzünde yarım ağız bir tebessüm oluştu. "Buna şaşırmamak

gerek çünkü imzalanan anlaşmanın değerini zikretmeye benim ne matematiğim ne dilim yetiyor. Sizin kaçırılmanız şirket ile anlaşmanın yapılmasından kısa bir süre sonra gerçekleşmiş."

İşittiğim sözlerle gözlerimi yumarak birkaç saniyeliğine içime kapandım. Şimdi her şey mantıklı geliyordu. Ben, para için kaçırılmıştım. Babamın anlaşmasını ve anlaşmadan alacağı yüklü miktarı duyan kötü niyetli birileri tarafından alıkonulmuştum. Babam bu yüzden kaçırılışım için hep kendini suçlamış, o vicdan azabına yenik düşerek akli dengesini kaybetmişti.

Gözlerimi açıp yanımdaki adama baktığımda sustu. Bende yarattığı kederi görmek, duraksamasına neden olmuştu. Dudağımın kenarını kıvırıp uysalca mırıldandım. "Devam edin, lütfen."

"Fidye için kaçırılmışsınız, Feray Hanım," diyen adam yarama tuz bastı. "Hayatınız için babanızdan para talep etmişler."

Bunu anlamıştım fakat aklıma yatmayan şeyler vardı. Evet, geçmişim pusluydu özellikle de alıkoyulduğum o dört gün. Yine de beni evime götüren kişi veya kişilerin polisler olmadığını biliyordum. Annem ile babam benim eve nasıl geri dönebildiğimi, bunun ne büyük lütuf olduğunu konuştuklarında onları dinlemiştim.

"Bir saniye." Anlayamadığım noktaları kesinleştirmek istedim. "Babam yeni bir anlaşma yapıp yüklü bir miktar kazandığında dünyanın diline düşmüş ama ben kaçırıldığımda nasıl ortalık ayağa kalkmadı? Beni kurtaranların polis olmadığını biliyorum. Öyleyse ben nasıl kaçtım? Ayrıca o dört gün boyunca neredeydim? Beni kim kaçırdı?"

"Babanız siz kaçırıldığınızda polise haber vermemiş."

Beynimden vurulmuşa döndüm.

"Babanızın kendi güvenlik şirketi varmış. Yani kendisini ve ailesini korumak adına çalışan bir düzine adama sahipmiş. Sizi onlar aramış." Mavi dosyanın içinden bir fotoğraf çıkarıp bana uzattı. "Bir de bu adam. Fidyeciler ile arabuluculuk yapmaya çalışan ve sizi kurtarma operasyonunu yöneten kişi bu adammış."

Güvenlik şirketi. Bunu hatırlıyordum.

Babam dövüş sanatlarına oldukça ilgiliydi ve büyük bir egosu vardı. Kimseden medet ummaz, her daim kendi başının çaresine bakmaya çalışırdı. Daha çok kendi değer yargılarıyla hareket ederdi. Bize de bunu aşılamıştı. Yine de başımızın derde girmesi durumunda yardım alabileceği insanlar olmasını istemiş olmalıydı ki o güvenlik şirketini kurmuştu.

Oradaki insanları zor eğitimlere tabi tutardı. Bazı dövüş derslerinde öğretmenlik yapardı. Bu yüzden annemle tartıştıklarını anımsayabiliyordum. Annem saygın bir işadamının böyle şeylerle ilgilenmesini saçma bulurdu.

Elimdeki fotoğrafa göz attım.

Eski bir resim olduğu barizdi. Adam en fazla kırklı yaşlarında gözüküyordu. Kahverengi saçlara ve gözlere sahipti. Dudağının kenarından başlayıp neredeyse kulağına kadar varan derin bir yara izi yüzünü süslüyordu. Adamı tanımıyordum fakat fotoğrafına bakmak bile ürkmeme neden olmuştu.

"Mazhar Yılmaz. Adam yıllarca komiser olarak çalışmış. Sizin kaçırılmanızdan beş yıl önce de emniyetten ayrılıp babanızın güvenlik şirketinin şefi olmuş. Kaçırılmanız ve sonrasında olanlarla ilgili her detayı bilen yegâne insan olduğunu düşünüyorum." Sıkıntıyla nefesini verdi. "Tek sorun; Mazhar Yılmaz'ın siz eve geri döndükten sonra ortadan kaybolması. Adam sırra kadem basmış."

Öğrendiklerim karşısında tek bir çıkarımda bulunabildim. "Sizce beni kaçıran bu adam olabilir mi?"

"Sanmıyorum," dedi Volkan Bey. Elimdeki fotoğrafı alıp dosyanın içine geri koydu. "Babanız, siz eve geri döndükten sonra vakit kaybetmeden bir daha size kimsenin ulaşamayacağını garanti altına almaya çalışmış. Benim amcamdan yardım alarak hepinize yeni kimlikler ve hayatlar vermeyi denemiş. Bu süreçte de sizi gerçekten tanıyan insanlara ağızlarını kapalı tutması için ödemeler yapmış. Mazhar Yılmaz da bu insanlardan biri. Büyük ihtimalle babanızın verdiği parayla uzakta bir yerde hayatına devam ediyor."

Kafam allak bullak olmaya başlamıştı. Babam, ailesini korumak adına bütün hayatımızı yok etmiş ve yenisini inşa etmişti fakat bu denli organize olması şaşırtıcıydı.

"Sizin geri dönüşünüzün ardından babanız şirketi satmış. Öyle yüksek bir meblağa satmış ki elde edilen para ikiye bölünmüş olmasına rağmen size kalan kısmıyla ikinci hayatınızı kolaylıkla kurabilmiş."

Sözleri üzerine yanımdaki adama baktım. Çatılan kaşlarım ile sustu. Yanlış duyduğumu sanmıştım zira ne kastettiğini bilmiyordum. "Para niye ikiye bölünmüş?"

Sorum ile şaşıran adam ağzını açıp kapattı. Mavi gözlerine yerleşen tuhaf bir şey vardı. Sanki benim bu denli bilgisiz olmam onu şoka uğratıyordu. "Şirket sadece babanıza ait değilmiş de ondan. Yüzde ellisi babanızın, yüzde ellisi ise ortağınınmış."

Ortak mı? Babamın bir ortağı mı vardı?

"Bilmiyor muydunuz?" diye soran adama bakarken kafamı hayır anlamında iki yana salladım. Bilmediğim şeyler olduğunu tahmin ediyordum fakat bu kadar fazla olması beni bile afallatmıştı. Gerçekten kendime inanamıyordum. Herkesin gizemine ve sırrına burnunu sokan kız, kendi ailesi ve geçmişi hakkında nasıl böyle kayıtsız kalabilmişti?

"Ortağı kimmiş?"

"Bilmiyorum ama isterseniz araştırırım."

"Araştırın, lütfen."

Başını sallayan adam kaldığı yerden devam etmeye başladığında, kafamı kurcalayan bir diğer kısmı dile getirdi.

"Babanız da ortağı da gizliliğe fazlasıyla önem veren insanlarmış. Bunu araştırdıkça daha iyi anladım. İkisi de yaptığı işler yüzünden dile gelseler de hayatlarını göz önüne taşımaktan kaçınırmış. Babanız şirketin yüzü olarak biliniyormuş, insan ilişkileriyle genelde o ilgilenirmiş. Ortağı daha çok kapalı kapılar ardında kalmayı tercih edermiş. Bu yüzden onunla ilgili pek bir şey bulamamıştım ama daha detaylı araştıracağım."

Bütün bu öğrendiklerime dayanarak sarf ettiğim soruda duyduğum şüphenin izleri vardı. "Peki, ailem bu kadar bilinen ve tanınan insanlarsa babam nasıl izimizi kaybettirdi?"

"Çünkü kimse şirketin satıldığını bilmiyormuş." Dosyanın arasından eski bir gazete kupürünü çıkarıp bana uzattı. "Herkes şirketinizin battığını sanıyor. En azından gazetelerde yazan bu. Şirketin iflası açıklandıktan bir süre sonra babanız şehri terk etmiş ve bir daha da geri dönmemiş. Doğal olarak kimse de iflas eden bir adamın ne yaptığını merak etmemiş."

Eski kupüre baktım. Manşeti okumak kalbimi yaralamıştı. Babamın emeğinin battığına dair yazan yazılar bir yalandan ibaret olsa da canımı yakmıştı.

"Birkaç araştırma yaptım ve babanızın elde ettiği paranın üçte birini size miras bıraktığını öğrendim. Diğer yüzdeliklerden biri ise hâlâ varlığını sürdüren bir yazılım şirketine yatırılmış."

Duyduğum cümleler bedenimden bütün kanın çekilmesine neden oldu. Ruhumu terk eden sıcaklıkla titredim. Bana bakan mavi gözlü adam neden bahsediyordu, hiçbir fikrim yoktu. Bunu anlamış gibi elimdeki gazete kupürünü yavaşça aldı ve dosyanın içinden çıkardığı başka bir belgeyi bana uzattı.

"Stella Yazılım, iki bin dört yılında kurulan ve babanızın parasını yatırdığı bir şirket." Uzattığı kâğıdı aldığımda kaşlarını çatan adam hayretle mırıldandı. "Bunu nasıl bilmezsiniz? O şirkette hisseleriniz olmalı. Babanız vasiyetinde mutlaka bahsetmiştir."

Mantığımın sesi fısıldadı.

Stella, Latince'de *yıldız* anlamına gelirdi.

Bakışlarımı elimdeki belgeye çevirdim. Şirketin kuruluş tarihi ve misyonuyla ilgili birkaç satır karalıydı. Babam ya da annem bu şirketten bana bahsetmemişti. Babamın vasiyetini görmemiştim fakat annem okumuştu. Böyle bir şeyden haberi varsa bana neden anlatmamıştı?

"Geriye kalan üçte bir ile ne yapmış?"

Mırıltılar dudağımdan kayıp gittiğinde, parmaklarımın arasındaki belgeyi yanımda oturan adama uzattım. Belgeyi alıp dosyanın içine iliştirdi.

"Kripto para almış."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım ve yanlış duyduğumu düşündüm.

Kripto para, işlemleri güvence altına almak için matematiğin bir dalı olan kriptografi kullanılarak tasarlanmış bir dijital unsurdu. Yani takip edilemeyen ve kayıt altına alınamayan sanal paraydı. Dijital cüzdanlarda toplanan parayla tek tuşta dünyanın herhangi noktasına alım veya satımda bulunulabilirdi.

"Emin misiniz?" Sözleriyle tek kaşımı kaldırdım. "İlk kripto para bitcoin satışa sunulduğunda yıl iki bin dokuzdu. Babam öleli üç yıl olmuştu. Nasıl kripto para almış olabilir ki?"

"Beni asıl şok eden de bu." Gerçekten de şaşırmış gibi mırıldandı. "Biliyorsunuz ki kripto paraların çeşitleri var. Bitcoin, ethereum, litecoin gibi." Başımı sallayarak bildiğimi belirttiğimde Volkan Bey'in yüzünü büyük bir gülümseme ele geçirdi. "Bunlar halihazırda olan alım ve satımı yapılabilen kripto paralar ama sizinki öyle değil. Kripto paralar piyasaya sürülmeden önce uzun süre insanlardan gizli bir şekilde kullanıldı. Erişim oldukça kısıtlıydı ve sizin babanız, o gizli erişime el uzatabilmiş ilk insanlardan biri."

Hayrete düştüğümü söylemeliydim.

Babamı iyi tanıdığımı sanırdım. Onunla aramda eşsiz bir bağ olduğunu düşünürdüm zira birbirimize benzerdik. Şimdiyse o kadar emin değildim. Evet, tahmin ettiğimden daha zeki ve kudretli bir adamdı ama bunların hiçbirini bana anlatmamıştı. Gerçi çok zamanı da olmamıştı ki sonuçta ben daha on yaşımdayken ölmüştü. On yaşındaki bir çocuğa bunları anlatmazdı. Yine de anneme söylemiş olmalıydı. Peki annem neden bunları benden saklamıştı? Ayrıca bunca para neredeydi?

"Şimdilik bulabildiklerim bunlar," dedi Volkan Meyli.

Ona minnetle tebessüm ettim. Bilmediğim birçok şeyi gün yüzüne kavuşturmuştu ve bu ona inanmamı sağladı. Bu kadar kısa bir sürede bunları bulabildiyse daha derine de inerdi.

"Çok teşekkür ederim. Sizden ricam bunların üstünde çalışmaya devam edin ve babamın ortağı ile Mazhar Yılmaz hakkında ne bulabilirseniz bana getirin."

Banktan kalktığımız sırada başını salladı. "Elbette, bir şey bulursam ararım."

Volkan Bey sol tarafa yönelip uzaklaşmaya başladığında, bir süre olduğum noktada durup soğuk havayı içime çektim. Edindiğim bilgileri sindirmek zor gelmişti. Geçmişimin yüzde birini dahi bilmiyor olmama rağmen öğrendiklerim bana yetmişti. İşin ucunda bu saçma oyun olmasa mazimin gömülü kalmasını tercih ederdim çünkü artık herkesten ve her şeyden şüpheleniyordum.

Babamın bildiğimin çok ötesinde bir hayatı vardı. O hayat konusunda tamamen cahildim. Annem bunların hiçbirini bana anlatmamış, o zahmete girmemişti. Abim ise başlı başına bir yıkımdı.

Öksüz değildim ama kimsesiz hissediyordum.

Apartmana uzanan merdivenlere doğru yürümeye başladım. Buz kesen ellerimi ceketimin ceplerine iliştirdim. Başımı kaldırdığımda sokağa giriş yapan

arabayı gördüm. Hektor lüks aracını az ötemdeki park alanına yanaştırmaya başladığında, ilk basamakta durup onu bekledim.

Araçtan inen adama göz attığımda yüreğim sızladı. Dün geceden kalma kıyafetleriyle arabadan indiğinde oldukça yorgun görünüyordu. Kara gözleri kızarmış, saçları hafifçe dağılmıştı ama yine de bütün güzelliğiyle ışıldıyordu. Ona bakmak beni teselli ediyordu. Gözlerini gözlerim ile buluşturduğunda tatlı bir telaş kanıma işledi. Dün gece beni öptüğü anları anımsamak kalbimin deli gibi atmasına neden oluyordu. Dudaklarımız birleştiğinde ruhumdaki filizlenmiş tohum çiçek açmıştı.

Saçmaydı, biliyordum ama kendimi hiç bu denli tamamlanmış hissettiğim başka bir an olmamıştı. O beni bütün kılıyordu.

Saatler öncesinde kalan öpüşmemizi bölen şey ise kolyesine baktığımda hatırladığım geçmişimin sisli kesitiydi. O görüntülerin ne anlam ifade ettiğini bilmiyordum. Açıkçası bunu düşünmeye vakit de bulamamıştım. Şimdiyse bana doğru yürüyen adama karşı nasıl davranmalıydım kestiremiyordum. Ondan herhangi bir beklentim yoktu. Beni öpmesinin ardında bir şey aramıyordum. Bana baktığında, bana dokunduğunda hissettiklerim yeterli bir cevap gibi geliyordu.

"Selam," dediğimde buruk bir tebessüm dudaklarını süsledi. "Selam."

Basamakları benimle çıkmaya başladığında derin bir nefes alarak işaret ve başparmağının yardımıyla göz pınarlarını ovuşturdu.

"Her şey yolunda mı?"

Kara gözlerini yüzümde gezdiren adam başını salladıktan sonra önüne döndü. "Evet, kadınları yolcu ettik. Onları karşılayacak kişileri de ayarladım. Hepsi uzun bir süre psikolojik yardım alacak. Umarım ki iyi olacaklar." Aklına düşen şey ile çenesi kasıldı. "Sibel Akkan tutuklanmış."

Altdudağımı hafifçe yaladığımda ikinci katın merdivenlerini tırmanmaya başladık. Sözlerinin altında yatan imayı sezebiliyordum. Sanırım onun tutuklanmasındansa ölmesini tercih ederdi.

"Evet." Ona baktığımda sesimi yansıyan alaycılığa hâkim olamadım. "Arkadaşın sağ olsun."

Tebessümü genişledi ve bana bilmiş bir ifadeyle bakmasını sorun edemedim. Bu küstahlık ona yakışıyordu. Dairelerimizin bulunduğu kata geldiğimizde Hektor adımlarını yavaşlatıp kapımı işaret etti. "Dilhan nasıl?"

"Hâlâ uyuyor." Ceketimin cebine uzanıp anahtarımı çıkardım. "Yiyecek bir şeyler hazırlamıştım. Sen de gel, kesin bir şey yememişsindir yine."

Sözlerimle gülümsedi. Gözlerine bir ışıltı gelmişti. Ne zaman onunla ilgilensem çocuksu bir ifade yüzünü esir alıyordu. Normalde fazla ciddi ve kasıntı bir adamdı ama benim yanımda haylazlaşabiliyordu. Bu hallerini seviyordum çünkü bir tek bana özel olduğunu gözlemleyebilmiştim.

"Yemedim."

Anahtarı yuvasına sokup kapıyı açtım ve daireye adımlarken homurdandım. "Yesen şaşırırdım zaten."

İçeriye girdiğimizde ardımdan kapıyı kapattım ve ceketimin fermuarını indirdim. Hektor montunu çıkarıp koltuğun kenarına bıraktığında, aynısını yapıp mutfağa ilerledim. Peşimden geldiği sırada göz ucuyla yatak odama bakıp Dilhan'ın hâlâ uyuduğunu gördüm. Ördekbaşı rengine boyadığım mutfak dolaplarıma adımladım.

"Filtre kahve?"

İç geçirip en ihtiyaç duyduğu şeyi söylemişim gibi hızla sorumu yanıtladı. "Evet, lütfen."

İki kupa çıkarıp makinenin önüne geçtiğimde sofranın üstündeki patates kızartmalarından birkaç tanesini ağzına attı. Az ilerimde durup kalçasını tezgâha yasladığında ise ona doğru döndüm. Tuhaftı, sadece birkaç saattir görüşmüyorduk ama eksikliğini fazlasıyla hissetmiştim.

"Bahri amca aradı mı?"

"Aradı, konuştuk. Kız hâlâ kendine gelmemiş ama ateşi de çıkmamış, yani iyiymiş."

Rahatladığımı söylemeliydim. Derin bir nefes alıp tebessüm ettim ve kupaya dökülen kahveleri fark ettim. Sıcak bardakları alıp birini yanımdaki adama uzattım. Uzun parmaklarıyla kupayı kavrayıp kafeinin tadına vardığında bakışlarım istemsizce boynundaki kolyeye kaydı.

Her daim takıyordu.

Bu yüzden onu görmeye ve her gördüğümde kendimi tuhaf hissetmeye alışmam gerekiyordu.

"Sen iyi misin?" Nahif bir tonlamayla konuşması beklemediğim bir tutumdu. Kara gözlerine işleyen sıcaklık ruhumu okşadı. Saatler önce yaşananlardan sonra benim için endişelenmiş olmalıydı. "İyiyim. Hâlâ gördüklerimi sindiremiyorum ve kâbus dolu gecelerimin sayısının artacağına eminim ama iyiyim."

"Çok mu kâbus görürsün?"

Boğazım düğümlendi. Uzun zamandır kâbus görmediğim tek bir gece olmuştu. O da onun teknesinde uyuduğum geceydi.

"Evet." Buruk bir tebessüm dudaklarımı süsledi. "Tatlı rüyalar beni ziyaret etmez."

Kara gözleri yüzümü tavaf etti. Bakışlarının keskinliği altında nefes alamadığımı hissettim. Bana böyle dikkatli bakması mideme bir sızının saplanmasını sağlıyordu. Ondan yayılan çekime direnmek benim için zordu. Belki kulağa abartı gibi geliyordu ama elimde değildi. Her geçen gün biraz daha iyi anlıyordum. Hektor bende bir şeyleri harekete geçiriyor, bana yaşamamın sadece nefes almaktan ibaret olmadığını düşündürtüyordu. Az ilerimde duran adamı kendi-

mi ve geçmişteki beni keşfetmek istememe neden oluyordu. Sanki sönmeye yüz tutmuş bir ateştim de o beni harlıyordu.

"Belki de yalnız uyuduğun içindir."

Sözleri kalbimin ritmini alabora etti. İçine düştüğüm soğuk sularda boğulmak isteyen bir yanım vardı. Normalde alaylı bir ifade takınıp kelimelerini bununla örterdi. Bu sefer ise oldukça ciddiydi. Dalga geçmiyor, gerçekten böyle düşünüyordu.

Gözleri dudaklarıma kaydığında soluğum kesildi. Bakışlarındaki ateş beni kavuran alevlerden ibaretti. Bedenime yayılan sıcaklık kontrolden çıkabilecek bir tren gibi hızlandığında, onun eksik ettiği alaycılığı hesaba katarak mırıldandım.

"Zannetmem," dedim yüzüme yerleştirdiğim tebessümle. "Senin teknende kaldığım gece odada yalnızdım ama kâbus görmedim. Demek ki bununla bir alakası yok."

"Yalnız değildin."

Bütün ciddiyetiyle sarf ettiği sözler yüzümdeki tebessümü tuzla buz etti. Kalbim deli gibi atıyor, avuç içlerimde bir karıncalanma meydana geliyordu. Aralık kalan dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi kıstığımda anlayamadım.

"Ama sen yanımda uyumamıştın."

"Evet, yanında uyumadım." Önemsiz bir şeymiş gibi rahatlıkla söylediği sözler benim için dünyalara bedeldi. "Daha doğrusu o gece uyumadım. Seni yatağıma yatırıp odadan çıktım. Dakikalar geçmeden uykunda bağırdığını işittim."

Elindeki kupayı tezgâhın üstüne bıraktı. Beklemediğim bir anda belimi kavrayıp beni kendine doğru çekti ve ona doğru savrulmaktan başka çarem kalmadı. Gözlerinin içine bakabilmek adına başımı geriye attım.

"Ben odadayken mışıl mışıl uyuyordun. Ne zaman çıkacak olsam da kıpırdanmaya, kaşlarını çatmaya başlıyordun. Ben de gidemedim." Alaylı tebessümü geri geldi. "Sanırım benim varlığım uykunda bile sana iyi geliyor."

"Ama..." Belli belirsiz bir mırıltı ağzımdan kaçtı. İki karış ötemde olan adamın bana dolanan kollarının arasında, onun kokusuna bulanmışken aklımın tökezlediğini anladım. "Ama niye yanıma yatmadın o zaman?"

"Uyuyordun, Feray. İznin olmadan yatağına girip seni kollarımın arasına alacak halim yoktu." Kara gözlerini kollarına, ardından ince belime çevirdi ve gülümsedi. "Gerçi şu an da iznini almadım ama en azından bilincin yerinde. Geri çekilmediğine göre halinden memnunsun."

Kendimi tutamayarak gülümsediğimde dudaklarımdan kopup giden kıkırtı onu neşelendirdi. Bu kadar düşünceli olmasını garipsememeliydim. Ona dair şüphelerim ve kaygılarım vardı ama görebiliyordum ki Hektor nazik bir adamdı.

"Uyumadıysan bütün gece ne yaptın odada?" Sorum ile başparmağını altdudağıma sürttü. Teması soluğuma bir son getirip kalbimi ikiye ayırdı ve tenimdeki baskısı arttı. Boğuk sesinde hayat bulan kelimeler zihnimdeki ölü toprağını yeşertti. "Seni izledim."

Ruhumda esir düşen küçük kızın yüzüne yerleşen tebessüm ile titredim. Bana dokunan adam, benliğimi şeffaflaştırıyordu. O böyle yaptığında ben daha rahat anlıyordum. Bana duyduğu bu ilginin bir kökeni olmalıydı. Tıpkı benim ona hissettiğim arzunun bir mazisi olduğu gibi.

Bakışlarım dudağıma sürtünen parmağına kaydı. Gömleğinin açık kalan kısmı içeriye katlanmıştı ve gözüme yedi rakamı çarpıyordu.

Yedi dedi kafamdaki yabancı ses.

Aniden aklımda filizlenen düşünceye dolandım. Zihnimdeki kızın görüntüsü tam yedi yaşındaydı. Benim kendimi unuttuğum an yedi rakamında saklıydı. Onun kalbine işleyen yaş, yediydi.

Parmağını geri çekmesiyle gözlerimizi buluşturdum. Bana karanlık bir ormanı anımsatan bakışlarına sıkıca tutundum. Onun yanındayken duygusallığım gün yüzüne çıkıyor olabilirdi ama mantığım devre dışı kalmıyordu. Aklımda dönüp dolaşan düşünceleri dile dökemiyordum çünkü o fikirler bana öylesine imkânsız geliyordu ki kabullenemiyordum. Yine de içimdeki Gece artık fısıldamıyor, adeta bağırıyordu.

"Biz küçükken de izler miydin beni?" Sorum bakışlarındaki keskinliği paramparça etti. "Biz küçükken de sarılır mıydın bana böyle?"

Belki yanılıyordum.

Belki de saçmalıyordum.

Belki yine paranoyaklık ediyordum.

Ama inanmak istiyordum.

Beni saran kollarındaki güç zayıfladı. Gözlerindeki şaşkınlık varla yok arasındaydı. Maskesi öylesine kalındı ki karanlığının ardına ışık geçmiyordu. Bana bir cevap vermesini en azından tepki göstermesini bekledim. Böylelikle delirmediğimi anlayabilirdim.

İşittiğimiz adım sesleriyle birbirimizden hızla ayrıldık. Titreyen parmaklarımı birbirine dolayarak geriye çekildim. Saliselik bir zaman diliminde görüş açımıza giren kadına baktım ve kendimi tebessüm etmeye zorladım. Dilhan bedenini sardığı beyaz havluyla az ilerimde dikiliyordu. Ne ara uyanmış ve duşa girmişti bilmiyordum. Anlaşılan Hektor ile birbirimize öylesine dalmıştık ki dünyadan soyutlanmıştık.

Dilhan havluya sıkıca sarıldığında ince sesini işittim. "Kusura bakma. Saatlerdir yatağında uyumam yetmezmiş gibi bir de banyonu kullandım."

"Yok, olur mu öyle şey? Senin için havlu çıkarmıştım zaten. Hatta kıyafet de ayarladım." Gözlerimizi buluşturduğumda çekingenliğini fark ettim. "Gel, sana kıyafetleri gösteriyim. Sonra da bir şeyler yeriz."

Yeşil gözleri hazırladığım masaya kaydı. "Zahmet etmişsin."

Başımı iki yana salladığımda buruk bir tebessüm yüzünü kapladı. Minnettarlığına eşlik eden utangaçlığı ile yatak odama yürümeye başladı. Ardımda duran adama bakınadan peşinden gittim. Çalışma masamın üstüne bıraktığım iç çamaşırlarını ve kıyafetleri alarak ona doğru uzattım. Bedenine işleyen morlukları fark etmek sendelememe yol açtı. Hızla bakışlarımı kaçırıp onu rahatsız hissettirmemek adına gülümsemeye devam ettim.

"Ben mutfaktayım. Giyinince gelirsin."

Dilhan'a mahremiyet tanıyarak odadan çıktım ve hızlı adımlarla mutfağa döndüm. Camın kenarında durmuş kararan havaya bakan adama doğru ilerledim. Kaşları çatılmış, bedeni gerilmişti. Az önce ona bir yem atmıştım. Hektor ile bir mazimiz olduğunu düşünüyordum. Onu hatırlamıyor lâkin ona dair bir yakınlık hissediyordum. Bu yüzden az önceki sözlerimden sonra ne tepki vereceğini merak ediyordum. Eğer susup sorularımı sorgulamazsa anlardım ki haklıydım.

Yanına ilişip kalçamı pencerenin altında kalan çıkıntıya yasladım ve başımı geriye atarak yüzüne baktım. Tek kelime etmeden öylece dışarıyı izlemeye devam etti. Gözbebeklerinin ardında dolaşan tilkilere artık aşinaydım. Onları görebiliyor, adım seslerini duyabiliyordum.

Kollarımı birleştirip aramızdaki sorunları ertelemeye karar verdim. Şu an odaklanmamız gereken daha büyük ve önemli şeyler vardı.

"Kadının vücudu morluklarla dolu. Belli ki tahmin ettiğimizden çok daha kötü şeyler yaşamış." Fısıltım üzerine gözlerimizi buluşturduğunda onu uyarmak istedim. "Gerçekleri öğreneceğiz derken onda daha büyük travmalar yaratmayalım. Yani çok üstüne gitme."

Başını sallayıp döndü ve sırtını cama yaslarken mırıldandı. "Sahneyi sana bırakıyorum, Lilith. Bu sefer gözlemleyen ben olacağım."

Açıkçası bu işime gelirdi. Dilhan'a nasıl yaklaşmam gerektiğini biliyordum. Öğrenmek zorunda olduğum çok fazla şey vardı. Önceliğim de neden onu bulduğumuzdu... Belki bu saçma geliyordu fakat bence en önemli halkalardan biri, Dilhan'dı. O konteynerin içinden zarfın çıkacağına kendimizi inandırmıştık ama tahminlerimiz geçersizdi. O ruh hastasının bulmamızı istediği şey bir kâğıt parçası değil, Dilhan'dı.

Ve ben bunun nedenini deli gibi merak ediyordum.

Mutfağa adımlayan kadın ile tebessüm edip doğruldum. Çekingen tavırlarıyla içimi parçalayan kadın, kapının önünde dikildiğinde sandalyelerden birini

işaret ettim. "Otur, lütfen," diyerek tezgâhın üstündeki makineye el attım. "Filtre kahve ister misin?"

Başını sallayarak gösterdiğim yere oturdu. Sıcak kahveye buladığım kupayla çaprazında kalan sandalyeye iliştim ve bardağı önüne bırakıp arkama yaslandım. Hazırladıklarımı ima ederek konuştuğumda gözlerimiz buluştu. "Ne seversin bilemedim ama umarım hoşuna gider."

"Hiç gerek yoktu. Size de zahmet verdim zaten," diyerek titreyen ellerini birbirine bastırdı. "Bir yabancıya böyle davranmanız çok nazikçe ama artık gitsem iyi olur."

Gidecek bir yeri yoktu. Hektor araştırmıştı. Kadının kayıplara karışıp ölü sayılmasından sonra evi içindeki eşyalar ile satılmıştı. İşten çıkarılmış, bütün hayatı hiç yaşanmamış gibi silinmişti.

Sıcak kupayı ona doğru ittirip tebessümümü genişlettim. "Böyle söyleme, yabancı sayılmayız."

Sözlerimle ifadesinde bir acı meydana geldi. Evet, Cansel Hanım'dan dolayı bir tanışıklığımız olduğunu belirtmem onu üzmüştü. Canını yakmak istemiyordum ama zorundaydım. Eğer ona yardımcı olabileceğimi düşünmezse bana açılmazdı ve ben bana açılmasını istiyordum.

Dolan gözlerini buruk tebessümü süsledi. "Sahi, patronun." Bir an susup sertçe yutkundu ve titreyen sesiyle mırıldandı. "Yani eski patronun, benim en yakın arkadaşımdı."

Konuşmak onun için zor olmalıydı. Mor rengine çalan elleriyle sıcak kupayı sarmalayıp kahveden büyük bir yudum aldığında, yüzünü ele geçiren haz ile gözlerini yumdu.

"Tanrım, tadını unutmuşum." Saniyelik bir zaman diliminde belirip yok olan gülümsemesinin ardından zikrettiği sözler canımı acıttı. "Kahve ne de güzel şeymiş."

Boğazımda oluşan yumru içimi titretti. Hâlâ neredeyse bir aydır o kutunun içinde yaşam savaşı vermiş olmasına inanamıyor, bunu insanlık dışı buluyordum. Benim aklımın alamadığı bu zalimliği onun deneyimlemiş olmasıysa asıl can alıcı noktaydı.

Meyve tabağını önüne koyup kendini yabancı hissetmemesini sağlamaya çalıştım. Bana minnetle tebessüm edip soyduğum elmadan aldığında bir süre sessizliğin içinde kaldık. Açlığını fark etmiş olmalıydı ki hüznünü bir kenara bırakabilmişti. Ağzına attığı her lokmada yüzünde garip bir ifade oluşuyordu. Sanki çoğu şeyin tadına ilk defa varıyordu.

Dilhan, dakikaların ardından ılıklaşan kahvesini yudumladı ve derin bir nefes alarak arkasına yaslandı. Ona sorular yöneltteceğimin farkındaydı. Yarasını deşmek istemezdim ama elimden bir şey gelmezdi. Uysal bir tavır sergileyerek daha sıcak bir yaklaşım belirledim. "Cansel Hanım ile yakın mıydınız?"

"Kardeştik biz," dedikten sonra iç geçirdi. "Daha beş yaşındayken yetimhanede tanışmıştık."

Bu beklemediğim bir cevaptı. Şaşkınlığım yüzüme yansımış olmalıydı çünkü gözlerini bana çeviren kadın ifademi fark ettiğinde tebessümünü genişletti. Hafifçe gözlerini devirdikten sonra beni aydınlığa kavuşturdu. "Cansel on dört yaşındayken evlatlık edinildi." Canının acısı sesine vuruyordu. "Ama yine de bırakmadı beni. Görüşmeye, birlikte büyümeye devam ettik. Aynı okullara, aynı kurslara gittik. Üvey ailesi sağ olsun benimle de ilgilendiler."

Aralarındaki bağın bu denli derin olduğunu tahmin etmezdim.

"Bana her şeyi anlatır mısın? Cansel nasıl öldü?" Sorusu dilini yakmış gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne zaman öldü? Ona ne oldu? Hepsini bilmek istiyorum."

Omzumun ardından arkamda duran adama baktım. Dikkatle bizi dinliyor, tepki vermiyordu. Önüme dönerek derin bir nefes aldığımda nereden başlamam gerektiğini kestiremedim. Karşımdaki kadının bildiği tek şey, en yakının arkadaşının öldüğüydü. Birine en değer verdiği insanın öldürüldüğü nasıl söylenirdi?

Yara bandını çekmeye çalıştığımda acımın kabuğu kalktı.

"Yirmi gün önce gece yarısı bir mesaj geldi telefonuma. Mesajda Cansel Hanım galeriye gelmemi istemişti. Ben de dediğini yapıp gittim ve onu ölü buldum." Kırık sesimdeki çaresizlik bedenimi titretti. Dilhan'ın gözlerinin içine bakamıyor, birazdan söyleyeceklerimin ağırlığının altından kalkamıyordum. "Cansel Hanım, ölmedi," dedim bir çırpıda. "Öldürüldü."

Bir yakarış bekledim.

Çığlık ve feryat işiteceğimi sandım ama beklentilerim karşılanmadı.

Dudakları aralanmış, sözlerim onu şoka sokmuştu. Zayıf ve güçsüz bedeni titriyordu. Yüreğine yerleşen ateş yanaklarını al al etmiş, omuzları düşmüştü.

Çaresizliğin dibini sıyırarak, buz kesen parmaklarımı ona doğru uzatıp eline dokundum. Bir hıçkırık dudaklarından beraat etti.

"Ben çok üzgünüm." Bütün içtenliğimle destek olmaya çalıştım. "Başımız sağ olsun."

Parmaklarımın altındaki eli titremesini artırdığında Dilhan'ın bedeni seğirdi. Ağlaması hiddetleniyor, gözünden akan yaşlar çenesine doğru süzülüyordu. Güçlü durmaya çalışarak bana baktığında ona uzattığım eli sıkıca kavradı. İstemsizce canımı yakmasına aldırış edemeyecek kadar hüzünlüydüm.

"Kim?" Sesindeki cılızlık içimi paramparça etti. "Kim yaptı bunu ona?"

Keşke bu soruya bir cevap verebilseydim.

Keşke ona bütün olanları anlatabilseydim.

Ama yapamazdım. Onu daha fazla tehlikeye atamazdım. Dilhan'ın gözlerinde görüyordum. O her şeyini yitirmiş bir kadındı ve ona içinde can çekiştiğimiz oyunu anlatırsam dahil olmak isterdi. Bu felakete zemin

hazırlayamazdım. Onun nefes aldığı her gün iblislerle yüzleşmeye devam etmesine izin veremezdim. Cansel Hanım, bunu istemezdi.

"Bilmiyoruz," diye mırıldandım. "Katili daha yakalanmadı."

Elimi kavrayan parmakların baskısı arttı. Acısını ve kederini içine gömmeye çalışan kadın boşta kalan eliyle gözyaşlarını sildi. Yas tutmayı ötelemiş gibi başını dikleştirdiğinde gözlerine yansıyan ateşi gördüm.

Doğru tahmin etmiştim. Dilhan, arkadaşını öldüren canavarı bulmak için kendini feda edebilecek bir kadındı.

"Nasıl olur? Şüpheli de mi yok? Ne yapıyor bu devletin polisi?" Artık konuşmuyor, bağırıyordu. "Niye bulamadılar kardeşimi öldüren yaratığı?"

"Araştırıyorlar." Göz ucuyla Hektor'a baktıktan sonra tekrar Dilhan'a döndüm. "Biz de araştırıyoruz. Cansel Hanım'a ne olduğunu bulmaya çalışıyoruz. Bu yüzden bildiğin her şeyi bize anlatman gerek."

Karşımdaki kadın kaşlarını çattığında bizi şüpheyle sorguladı. "Siz niye araştırıyorsunuz ki?"

Haftalardır kapalı bir kutunun içinde yaşam savaşı veriyor olmasına rağmen akli dengesi yerindeydi. Sözlerimin ardından bizi sorgulaması çok doğaldı. Mesleğinin getirdiği merak da eklenince işimiz zorlaşıyordu. Bizi avlayan manyaktan bahsedemezdim çünkü karşımdaki kadın bütün olanlar için bizi suçlarsa kendimi savunamazdım.

"Katil şimdi de benim peşimde," dediğimde bütün gözler üzerime döndü. Yalan söylüyor oluşum kendimden tiksinmemi sağlasa da gerçeği anlatamazdım. Eğer dürüst davranırsam ve Dilhan polise giderse başımız büyük belaya girerdi. Bunca zaman sessiz kaldığımız için yargılanırdık. Savcı Onur'un gözünde şüpheli listesinin başındaydım. Daha fazla göze batamazdım. Hem Hektor'un illegal işleri ortaya çıkarsa bu sefer ikimiz birlikte dibi boylardık.

Dilhan şaşkınlıkla bana baktı. "Nasıl?"

"Cansel Hanım'ı o şekilde bulmam beni çok etkiledi. Üstüne üstlük polisin bu konuda gerektiği kadar çabalamadığını fark etmek beni öyle sinirlendirdi ki dayanamayıp bu işi kendim çözmeye çalıştım."

Beni can kulağıyla dinleyen kadına baktım.

"Belki inanmayacaksın ama masum bir kadının öldürülmesine kayıtsız kalamazdım. Bu yüzden cinayeti araştırmaya başladım ve o ruh hastasının dikkatini çektim. Haftalar önce takip edildiğimi fark ettiğimde o manyağın beni de öldürebileceğini anladım. Bu yüzden Hektor ile dün görmüş olduğun adamı yani İlyas'ı kendime koruma olarak işe aldım."

Kalbimi sıkıştıran sözlerimdeki netlik yalancılığıma şaşırmama neden oldu. Geri dönülemez bir yola girmiştim ama bunu yapmak zorundaydım. Cansel Hanım'ın cinayetiyle ilgili medyaya çok az şey yansıtılmıştı. Emniyet bu

konuyu tamamen gizli tutuyordu ve karşımdaki kadının benim sözlerimden başka edinebileceği bir bilgi yoktu.

"Bu işi arşınlamaya başladığımızda birkaç ipucu bulabildik ve bir tanesi bizi sana getirdi," diyerek okları kendimden çekerek bütün sözü ona bıraktım. "Cansel Hanım'ın bir ilişkisi varmış. Katilin o adam olabileceğini düşünüyoruz."

Hikâyemi destekleyebilecek bir doğruyla harmanlamış olmam Dilhan'ı ikna etti. Ellerini geriye çekti ve başını hızla sallayıp beni onayladı.

"Tabii ya, o adam." Bakışlarını kaçırdığında öfkelendiğini anladım. "Cansel'in erkek arkadaşı. Neden bilmiyorum ama gördüğüm an ondan rahatsızlık duydum. Zaten bir tuhaftı. Cansel kaç kez bizi tanıştırmak için planlar yapmış ama adam her defasında bir bahaneyle buluşmalara gelmemişti. Sanki yüzünü göstermek istemiyordu."

Sözleriyle ürperdim.

Bir insan kendini neden sır gibi saklardı?

"Nasıl bir adamdı?" diyen Hektor'un tok sesiyle titredim.

"Yüzünü birkaç saniye gördüm." Dilhan gözlerini yumup sıkıntılı bir ifadeyle ellerini şakaklarına iliştirdi. "Üstünden çok zaman geçti hatırlayamıyorum."

Arka cebime uzanıp telefonumu çıkardım. Galeriye girdim ve Taylan ile çekildiğimiz eski bir fotoğrafı açtım. Onu yakınlaştırarak kendimi tablodan çıkardıktan sonra ekranı Dilhan'a çevirdim ve şüpheli listesini daraltmaya çalıştım. "Gördüğün bu adam mıydı?"

Gösterdiğim fotoğrafa baktı. "Yok, bunu tanıyorum. Cansel'in eski sevgilisi gibi bir şeydi."

"Adamı tarif etmeye çalışamaz mısın?" dedi Hektor huzursuzluğunu sesine yansıtarak. "Gözüne çarpan bir şey olmadı mı?"

Karşımdaki kadın ellerini yüzüyle örtüp düşünmeye başladığında, eve yerleşen sessizlikte nefes dahi alamadım.

"Sarışın değildi." Dilhan ellerini indirse de gözlerini açmadı. "Ortam loş olduğu için yüzünü pek göremedim zaten dediğim gibi hemen kaçıp gitti ama sanırım esmerdi ya da koyu saçlıydı işte. Boyu Cansel'den uzundu. Gömlek giydiğini hatırlıyorum. Beyaz bir gömlekti ve..." Aniden gözlerini araladığında daha önce hatırlamadığı bir şeyi fark etmesiyle gülümsedi. Sağ kolunu uzatıp iç kısmını işaret etti. "Burasında kocaman bir yıldız dövmesi vardı."

Yıldız.

Gökte parlayan yıldız. Bileğimde dövmesi olan yıldız. Bir yazılım şirketinin adı olan yıldız. Küçükken cebimde bulduğum yıldız, Cansel Hanım'ın avucuna bırakılan yıldız ve potansiyel ruh hastasının kolunu süsleyen yıldız.

Afallamış ifadem ile Hektor'a baktığımda o da en az benim kadar şaşırmış gözüküyordu. Bu işin iyice çığırından çıktığını fark etmek beni altüst etti. Peşimizdeki her kim ise bizi tanıyordu. Bizim bile gözden kaçırdığımız veya

bilmediğimiz gerçeklere hâkimdi. Bu hastalıklı oyunu başlatan kimdi bilmiyordum fakat onunla bir an önce yüzleşmeliydim çünkü bunca yıldır aklımı kurcalayan bütün soruların cevabı onda olabilirdi.

"Dövmesinin yıldız şeklinde olduğuna emin misin?"

Hektor'un sorusuyla Dilhan başını salladı. "Evet, bayağı büyüktü. Gözüme öyle çarptı ki sıfatına bile detaylı bakamadım."

"Cansel mutlaka sana ondan bahsetmiştir." Gözlerine tutunduğum kadına adeta yalvararak bana başka bir veri daha söylemesini diledim. "Ne iş yapıyormuş, kaç yaşındaymış ya da ne bileyim onunla ilgili herhangi bir şey anlatmadı mı?"

Başına bir ağrı saplanmış gibi şakağını ovuşturan kadın kem küm etti. Titreyen parmaklarını kupasına uzatıp soğuyan kahvesinden büyük bir yudum aldı. Üzerine fazla gittiğimizi anladım. Kadın çok zor günler geçirip adeta hayatta kalma savaşı vermişti ve biz resmen onu sorguluyorduk.

"Kahretsin ki onunla ilgilenemediğim bir dönemdi."

Harika, şimdi de travma geçirmiş bir kadını kendini suçlamaya itmiştik. Gerçekten psikolog olmamam gerektiğini bir kez daha iyice anlamıştım. En iyisi tuval boyamaya devam etmemdi.

"Sibel Akkan'ı yakalamaya o kadar odaklanmıştım ki gecemi gündüzümü delil aramak, onu izlemek ile geçirmiştim. O boşlukta Cansel kendine sevgili yaptı zaten." Yanağından süzülen bir damla yaşı elinin tersiyle sildi. "Belki onu dinleseydim, ona vakit ayırsaydım o şerefsiz ile ilgili size daha fazla bilgi verebilirdim. Hatta belki de arkadaşımın yanında olur, öldürülmesine olanak tanımazdım."

"Kendini suçlama," dedi Hektor. Sesi buz gibi olsa da sözlerinde bir sıcaklık vardı. "Onu öldüren her kimse bu kaderi hiç hak etmeyen bir insana bunu yaşattığı için pişman olacak." Tınısındaki kudretle karşımdaki kadına güvence verdiğinde içim sızladı. "Sana garanti ederim."

Dilhan minnetle Hektor'a baktı ve tebessüm etti. Bu sözleri duymaya ihtiyacı olduğunu görebiliyordum. Ayrıca yanlış sorular soruyorduk. Bizi bu oyuna dahil eden kişi fazlasıyla zekiydi. Gerçek adını, işini ya da herhangi bir kişisel bilgisini paylaşmayacak kadar akıllıydı. Ayrıca yanılıyor olma ihtimalimiz hâlâ vardı. Belki de Cansel Hanım'ın sevgilisi, peşimizdeki manyak değildi. Sadece bir kukla olma ihtimali vardı.

"Tayland'a neden gittin?"

Sorum ile bana bakan kadın omuzlarını düşürdü. Hâlâ kendini suçluyordu ve ona her soru sorduğumda daha kötü oluyordu ama bunu yapmak zorundaydım.

"Dediğim gibi Sibel Akkan'ın peşindeydim. Artemisia'nın Kadınları Derneği'ni paravan olarak kullanıp kadın kaçakçılığı yaptığını biliyordum ama

elimde delil yoktu. Ben de kanıt aramak için geçen gece düzenledikleri bir partiye bilet aldım." Boşluğa dalan bakışlarıyla mırıldandı. "Sonra çok tuhaf bir şey oldu." Tekrar bana baktığında gözleri kısılmıştı. "İsimsiz bir kaynaktan haber aldım. Evime bir zarf bırakılmıştı ve zarfın içinde Sibel Akkan'ın Tayland'dan bir konteyner göndereceğiyle ilgili bir belge vardı. Tarih, saat ve liman bütün detaylar o kâğıtta yazıyordu."

Hafızasını zorlayarak anımsadığı her detayı dile dökmeye başladığında, zangırdayan parmaklarını gerdanına iliştirdi.

"Belgenin içindekileri araştırıp doğru olduğunu öğrendiğimde, patronuma gidip yalvardım. Kanıt bulduğumu, o kadını bitirebileceğimizi söyledim ama beni umursamadı. Eğer bu olayı araştırmak istiyorsam tek şansım radarın altından uçmak yani yalnız başıma hareket etmekti. Bu yüzden Tayland'a gitmeye karar verdim." Derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. "Elimde koordinatlar vardı ve ben her şeyi kendi gözlerimle görüp kaydetmek istedim."

Hektor camın kenarından ayrılıp mutfağın içinde adımladı. Başımızda dikilen adam telefonundan bir resim seçip ekranı bize doğru çevirdiğinde, gördüğüm detayla kanım dondu.

"Belgenin üstünde böyle bir damga var mıydı?"

Gözlerini ekranda dolaştıran kadın kaşlarını çattı. Şüpheyle bana ardından Hektor'a baktı. "Evet, om sembolü belgenin üstündeki mühürdü. Siz bunu nereden biliyorsunuz?"

"Cinayeti araştırırken bulduk," diye sözü devralan adama baktım. Öylesine kendinden emindi ki bir an söylediklerine ben bile inandım. "Katil dikkatli ama atladığı detaylar oluyor. Biz de bunları ortaya çıkarıyoruz. Mesela sen..." Sorgulayıcı bir üslupla konuşan adamın tek derdi, sahne ışığını üzerimizden çekmekti. "Sen onun atladığı ilk detaydın. Yüzünü gördüğün için bir tehlike haline geldin. Bu yüzden senden kurtulmak istedi ve Tayland'a gitmene neden olacak belgeleri sana o gönderdi."

Katran karası gözlerini karşımdaki kadının üstünde dolaştıran adama baktım. Teorisi mantıklıydı. Eğer peşimizdeki ruh hastası, Cansel Hanım'ın sevgilisiyse bazı şeyler netleşirdi.

"Ama belge bana Tayland'a gitmeden üç gün önce gönderildi." Dilhan çatık kaşlarıyla mırıldandı. "Ben onun yüzünü Tayland'a gideceğim akşam gördüm." Kafasının karıştığını bakışlarından anlayabiliyordum. Ne düşüneceğini bilemiyor gibi homurdandı. Aniden gözleri irileşti. Oturduğu yerden kalkıp kazağının kollarıyla oynamaya başladı ve boğazı kurumuş gibi sertçe yutkundu. "Haklısın, bunu o yaptı. Beni o cehenneme o gönderdi." Eliyle başına vurup sinirle çenesini sıktı. Sanırım artık bazı şeyler onun için de daha netti. "Cansel sürekli bizi tanıştırmaya çalışıyor, adamın üstüne gidiyordu. Eğer Tayland'a gitmeseydim Sibel Akkan davasından vazgeçeceğimi ve Cansel'le ilgilenmeye

başlayacağımı anlamış olmalı. Cansel'le vakit geçirmem demek o adamla tanışmam demekti."

"Ve bunu istemedi," dedim hızla. Parçalar birleşmeye başlamıştı. "Seninle tanışırsa onun gerçek yüzünü görebileceğini biliyordu. Sonuçta ömrünün bir kısmı böyle insanları fark etmekle geçti. Şüphelenir ve onu araştırırsan hakkındaki gerçekleri bulabileceğini anladı."

Dilhan küfürler yağdırarak mutfağın içinde adımladı ve beni tedirgin eden soruyu dile döktü. "İyi ama bu adamın gerçeği ne? Cansel'den ne istiyordu da bu denli detaylı bir plan yapıp beni ekarte edecek kadar sistematik çalıştı?"

Yine yalanımı doğruyla harmanladım. "Cansel Hanım'ın öldürüldüğü gece galeriden bir eser çalındı. Oldukça pahalı ve ünlü bir tabloydu. Bir kasanın içinde saklanıyordu ve şifreyi bilen kişi Cansel Hanım'dı."

Aslında iki tablo çalınmıştı fakat karşımdaki kadını detaylarla boğmama gerek yoktu. Dilhan sözlerimle afallamıştı. Bana baktığında gözlerine yerleşen hayal kırıklığı canımı acıttı. Titreyen dudaklarına eşlik eden bedeni, yorgun bir savaşçının mabediydi. Öylesine tükenmiş görünüyordu ki kendimi kötü hissediyordum. Ona yardımcı olmam gerekirdi ama yaptığım tek şey yaralarını deşmekti.

"Kardeşim, bir tablo için mi öldürüldü?"

Kahretsin ki bilmiyordum. Artık neyin doğru, neyin yalan olduğunu kestiremiyordum. Her şey öylesine mümkün geliyordu ki imkânsız ne demekti hatırlayamıyordum. Kafam birbirine girmiş, fikirlerim dengesini kaybetmişti. Her şey ortadaydı fakat bir o kadar da ortada hiçbir şey yoktu.

Hektor titreyen kadına doğru yanaşıp ellerini omzuna yerleştirdiğinde, Dilhan bütün dikkatini ona verdi. Tok sesindeki ciddiyeti kaybetmese de parçalara ayrılan kadının aklını toplamaya yardımcı olmak isteyerek kibarca konuştu. "Bu soruya cevap bulabilmemiz için bize her şeyi anlatman gerek. Odaklan, Dilhan. Uçaktan indikten sonra neler oldu?"

Dilhan bakışlarını kaçırarak boşluğa daldığında düşüncelerinin esiri oldu. Haftalar öncesinde kalan o anları hatırlamak ifadesinin sarsılmasını sağlamıştı. Hüznün bir görüntüsü olsaydı manzaramı süsleyen kadın canlı bir kanıt olurdu.

"Uçaktan indikten sonra vakit kaybetmek istemedim." Yavaş ve tane tane konuşuyor arada iç geçiriyordu. "Ucuz bir motele eşyalarımı bırakıp üstümü değiştirdim. Bana gönderilen belgelerde Bangkok'un Soi Cowboy bölgesindeki bir mekânın adı yazılıydı. Kadınları orada muhafaza ettiklerini ya da çalıştırdıklarını düşünerek o ortama ayak uydurabileceğim bir şeyler giydim." Yüzünü ekşittiğinde dilinde acı bir tat varmış gibi tiksintiyle mırıldandı. "İğrenç bir yerdi. Bütün sokak, köşe başlarında bekleyen kadın ve trans bireyler ile kaplıydı. Hepsi yüzlerine taktıkları tebessümler ile insanları kendi mekânlarına çekmeye çalışıyordu." Bir kıkırtı dudaklarından beraat etti. "Görseniz zannedersiniz ki

kendi isteğiyle oradalar." Tekrar ciddileşti. "Ama öyle değil. Hepsi esir düşmüş diyebilirim."

Dilhan yanında kalan sandalyeye oturup anlatmaya devam etti.

"Kızıl Ejder," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Belge de yazan kulübün adı buydu, Kızıl Ejder."

Benim için anlam ifade etmeyen sözler karşımdaki kadın için dünyalara bedel gibi duruyordu. Yüzünü ele geçiren acı, gölgeye tutulan bir ışık gibi kayboldu. Yerini ise korku devraldı.

"O mekân benim mezarım oldu." Zar zor konuşuyor, gözlerini odaklandığı boşluktan ayıramıyordu. "Neler olduğunu öğrenmek için mekânı gözlemeye başladım. Her türlü yolsuzluğun işlendiği bir gece kulübüydü. Sadece adamlar içeriye giriyor, mekânın önünden kadın geçmiyordu."

Dudağının kenarı kıvrıldı. Yüzündeki acı öylesine yoğun bir hal almıştı ki şiddetini göğsümün altında hissedebilirdim.

"Ben küçükken yurtta bir kız ölmüştü. Herkes intihar ettiğini sanmıştı ama ben öyle olmadığını biliyordum. Gece bekçisi tarafından tecavüze uğradığı esnada, çığlık atamasın diye adamın ağzını kapatması sonucu nefessizlikten ölmüştü. Bunu ortaya çıkarttıktan sonra gazeteci olmaya karar vermiştim çünkü kimsenin adaletsizliğe mahkûm edilmesini istemiyordum."

Başını kaldırıp gözlerimizi buluşturduğunda, içime yerleşen acıyı tasvir edebileceğim sözcüklere sahip değildim.

"Bu yüzden bir an olsun düşünmeden, bir delil bulacağımı sanarak o kulübe girdim."

İşittiklerim boğazımı düğümledi. Hektor'un sözleri aklımda çınladı. Bahsettiği bölge için oldukça tehlikeli bir yer demişti. Güzel ve genç bir kadının girip sağ salim çıkamayacağını söylemişti ve haklıydı. Dilhan düştüğü cehennem çukurunda büyük bir parçasını kaybetmişti. Bunu gözlerinde görebiliyor, duruşundan dahi anlayabiliyordum.

"Bahsettiğin yerin olayı bu," dedi Hektor. "O bölgedeki mekânların insan haklarından haberi yok. Herhangi bir mekâna girersen orada çalışmaya başlarsın. Kadınların gidiş amacı bu olarak görülür ve kabul edilir."

İnanamıyor, bunu kabul edemiyordum. Tayland cennet gibi bir ülkeydi. Doğasıyla insanı büyülerdi ama bir yanında cehennemi de bulunduruyordu. Gerçi bu Tayland'a özel bir durum değildi. Dünyanın her yerinde güzelliğin yanına çirkinlik iliştirilirdi. Göz dolduran manzaraların altında bataklıklar saklanırdı. Çünkü insanı kılığına girmiş iblisler her yeri kuşatmıştı.

"Keşke bunu bir ay önce biliyor olsaydım. Cahilliğim ve kibrim ile düşüncesizce hareket ettim. O kulübe adım attığım an hayatım kontrolümden çıktı. Yabancı bir kadındım ve beni her gören taze et olduğumu düşündü." Tek kaşı havalandığında puslu sesi çatladı. "Mekânın patronu da listenin ilk

sırasındaydı. Şimdi anlıyorum ki tuzağa düşmemiş, o pusuya kendi ayaklarımla yürüyerek gitmişim."

Histerik kıkırtısıyla başını geriye atan kadın titrememe neden oldu.

"Bana o belgeyi gönderen kişi, mekâna adım atacağım an öleceğimi ya da bir ölüden farksız olacağımı biliyordu. Biri beni ortadan kaldırmayı o kadar çok istedi ki böyle bir plan tezgâhladı. Tabii, sonuçta öksüz bir kadınım. Delinin tekiyim, haber peşinde parçalanırım. Kimse yadırgamazdı benim gidip dönmememi." Bir damla yaş çenesine giden patikaya yol açtı. "Cansel dışında kimse merak etmezdi beni."

İçim yanıyordu.

Biri Dilhan'ı ekarte etmek istemişti ve bunun için mantıklı bir nedene sahip olan tek kişi Cansel Hanım'ın sevgilisiydi. Dilhan kaybolmadan önce tanınan ve saygı duyulan bir şirkette çalışıyor, haberlere çıkıyordu. Bu yüzden onu Cansel gibi öldüremez, cinayetten kolayca yırtamazdı. Aklını çalıştırarak bu korkunç planı hazırlamıştı. Dilhan'ın edindiği istihbaratın peşinden gideceğini biliyordu. Onu Kızıl Ejder'e gönderdiği an kendini yormadan öldürebilmişti. En azından buna inanmıştı.

Mantığımı zorlayan şeyler vardı. Peşimizdeki ruh hastası, Cansel Hanım'ın eski sevgilisiyse ve bütün bu kötülükleri Dilhan'a yaşattıysa neden onu bulmamızı istemişti?

"Kulübe girdikten sonra ne oldu?"

Tok sesiyle dağılan konuyu toparlamaya çalışan adama bakan kadın, konuşmaya devam etti.

"Mekânın patronu benimle konuşmaya başladı. İlk başta sorun etmedim. Bana içki ısmarlamasına müsaade edip ağzından laf almaya çalıştım. Ben sandım ki normal bir bardayız ve adamın teki bana asılıyor." Başını iki yana salladı. "Öyle değildi. Benden daha fazlasını istiyordu. Bunu kabul etmediğimde ise gururu incindi." Dişlerini sıkıp bakışlarını kaçırdı. "Beni adamlarına dövdürdü. Öyle büyük bir şiddete maruz kaldım ki bilincimi kaybettim. Beni öldürmeleri gerekirdi ama hâlâ iş görebileceğimi sanmış olmalılar."

Sanırım bayılacaktım. Duyduğum cümlelere karşı güçlü kalamıyordum ve tek kişi değildim. Az ötemde duran adam yüzündeki tiksintiye karışan öfkesiyle titriyor, yumruk yaptığı ellerini zar zor kontrol ediyordu.

"Uyandığımda konteynerin içindeydim. Gerçekten de Sibel Akkan'a giden bir sevkiyat vardı ve ben de ona yollanan diğer kızların arasındaydım." Yanağında biriken yaşları sildikten sonra tebessüm etti. "Aldığım istihbarat bir yere kadar doğruymuş."

Doğruyla temas eden yalanlar renk değiştirirdi.

Siyah ve beyaz göze kolay çarpardı ama gri dikkat çekmezdi.

"Senin kayboluşundan iki gün sonra o bölgede yabancı bir kadın cesedi bulunmuş," diye mırıldandığımda bu bilgiyi neden paylaştığımı bilmiyordum. Sanırım beynim durduğu için işlevselliğim ne yapıp diyeceğini şaşırmıştı. Dilhan bana bakarak iç geçirdi. "Orası cehennem gibiydi, Feray. Her gün düzinelerce kadının öldüğüne eminim. Asıl anlamadığım, benim neden ölmediğim?"

Sorusuna yanıt veren kişi Hektor oldu. "Çünkü dediğin gibi onun gururunu kırdın. Kendisine saygısızlık ettiğin için seni öldürmek değil, süründürmek istedi. Onu reddettiğin gibi satılacağın adamları reddedemezdin. Bu şekilde seni cezalandırıp egosunu tatmin edecekti."

Tamam, şimdi emindim ki istifra edecektim.

Dilhan işittiği sözlerin yarattığı etkiye karşı koyamadı. Oturduğu sandalyede sendeleyerek düşecek gibi olduğunda Hektor ile aynı anda ona doğru uzandık. Gözlerini yumup sağ elini şakağına bastırmaya başladığında, onu yorduğumuzu anladım. Kadın otuz küsür gündür bir konteynerin içindeydi. Sayısız travma geçirmiş, çok kötü şeyler yaşamıştı ve biz ona bütün acılarını hatırlatmakla kalmamış üstüne yenilerini eklemiştik.

"Tamam, yeter bu kadar," dedim endişeyle. "Senin uzanman gerek."

Kollarımı ona dolayarak doğrulmasına yardım ettim. Ağzının içinde bir şeyler gevelese de karşı çıkamadı zira bayılmak üzere olduğunun farkındaydı. Yavaş adımlar ile onu yatak odama götürüp uzanmasına yardımcı oldum. Üstünü örterek saniyeler içinde uykuya dalmasına şahitlik ettiğimde yüzüne bakmak, yüreğime kor bir alevin sarılmasına yol açtı. Daha gencecik bir kadındı ama yaşadıklarını unutmaya yetecek kadar zamanı yoktu. Bir ömür geçse yine de kötü günlerini geride bırakamazdı.

Odadan çıkıp ardımdan kapıyı kapattığımda sarsak adımlarla mutfağa ilerledim. Edindiğim her bilgi, ruhuma açılan yeni bir yara etkisi yarattığı için berbat hissediyordum. İşittiğim kısık ses yürüyüşümü noktaladı. Dikkat kesilerek Hektor'un konuşmasını duymaya çalıştım.

"Evet, mekânın adı Kızıl Ejder." Alçak sesle konuşan adamın sözleri beni olduğum noktaya çiviledi. "Patronu kim, orada ne haltlar dönüyor, her şeyi öğren ve beni haberdar et."

Dudağımı dişleyerek gözlerimi yumdum. Tabii ki öğrendikleri karşısında kayıtsız kalmayacaktı. Hektor zalimlik gördüğü zaman hiddetlenirdi. Yanlış bir şeyi sonlandırmadan içi rahat etmezdi. Tam olarak bu yüzden onun Hayalet olduğuna inanmıştım çünkü adaletsizliğe karşı savaşmak gibi bir huyu vardı. Yüzümdeki buruk tebessüm ile gözlerimi araladım. Bu özelliğine hayran olduğumu söylemeliydim.

Mutfağa adım attığımda konuşmayı sonlandırıp, telefonunu tezgâha bıraktı ve gözlerini yüzümde gezdirerek öylece dikilmeye devam etti.

Yanına ilişip kalçamı tezgâha yasladım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Bir süre sessiz kalarak öğrendiğimiz gelişmeleri aklıma kazımaya çalıştım. Artık belirgin bir şüphelimiz vardı. Cansel Hanım'ın eski sevgilisi hikâyemize bomba gibi düşmüştü. Kolundaki yıldız dövmesi tesadüf olamazdı. Dilhan ile tanışmak istememesi ve yüzünü gördükten hemen sonra kadının kayıplara karışması asla ama asla kaderin işi değildi. Peşimizdeki ruh hastası, o adam olabilirdi ama kafama yatmayan şeyler vardı.

"Sence bizi avlayan psikopat, Cansel Hanım'ın eski sevgilisiyse neden onu teşhis edebilecek tek kişiyi bulmamızı istedi?" Kafamın karışıklığı sesime vurdu. "Anlamıyorum, ilk önce kadından kurtulmak istedi sonra da onu bulmamız için ipuçları bıraktı."

Sorum üzerine aynı anda birbirimize baktık. Gözlerinden anlayabiliyordum, o da aynı şeyi düşünüyordu. İkimizin de şüpheleri hiç olmadığı kadar şiddetliydi.

"Cansel'in eski sevgilisinin sadece bir piyon olduğunu düşünüyorum. Bence bu oyunu tezgâhlayan başka biri. O adam sadece bir kukla." Gözlerini kısarak bakışlarını kaçırdı. Tekrar gözlerimin içine baktığında sorgulayıcı tavrının üstüne düşen öfkesi içimi titretti. "Ama dövmesi fazla kişisel. Yıldız sana ithaf edilmiş gibi."

"Adam bir piyon olsa dahi işimize yarar. Artık ona dair somut bir delilimiz var. O adamı bulursak peşimizdeki manyağı da buluruz."

"Aynen, artık gördüğümüz her adamın kolunu kontrol ederiz."

Tek kaşım havalandı. "Mantıklı."

Gözlerini devirip bana baktığında omuzlarımı silktim. Dalga geçiyordu ama ben ciddiydim. O dövme bize bir yol sunarak şüpheli listesini daraltırdı.

"Diyelim ki peşimizdeki manyak, Cansel Hanım'ın eski sevgilisi." Gözlerine tutunup bedenimi ona doğru çevirdim. "Amacı bizimle oyun oynamak. Bizi bir araya getirmek için bir başlangıç yaratması gerekiyordu. Bunu da Cansel Hanım'ın hayatına sızıp galerideki tabloyu çalarak yaptı. Cesedi benim bulmamı istedi çünkü ortada ölen bir kadın varken tereddüt etmeden ateşe atlayacağımı biliyordu."

Hektor benim gibi adımları takip ederek teori üretti. "Bence Cansel'i öldürmek niyetinde değildi çünkü Cansel'in o saatlerde galeride olmaması gerekiyordu. Belki de Cansel adamı iş üstünde yakalayınca ardında tanık bırakmamak için onu öldürdü."

Başımı yavaşça iki yana salladım ve bu tezini geçersiz kılarak konuştum. "Bilemiyorum. Cansel Hanım başından beri denklemde olmalı gibi geliyor. Sonuçta ikinci zarfı onun kitabının arasında buldum. Katil, Cansel Hanım öldükten sonra odasına gireceğimi ve zarfı bulacağımı biliyordu."

Fikrim aklına yatmamış olmalıydı.

"Belki de birinci zarftaki Milena'ya Mektuplar atfını, Cansel ölse de ölmese de bılacağını düşündü. Ya da Cansel öldükten sonra oyunun seyrini değiştirerek böyle bir iz bıraktı."

Açıkçası bu da mantıklıydı.

"Tamam, öyle olsun," diyerek giriş bölümünü geçtim. "İkinci zarf beni sana getirdi. Bizi birleştiren oydu. Sonra tablo çalındı ve onu bulduğumuzda üçüncü zarfı da elde ettik. Yani her zarf bir sonrakine giden basamak oldu. Şimdi ne değişti? Dördüncü zarf nerede ve niye onu değil de Dilhan'ı bulduk?"

İkimiz de bu sorulara cevap veremiyor, tahmin dahi yürütemiyorduk.

Kendime bir tablo hazırlamam gerekiyordu. Evet, herkesin resmini panoya yapıştırıp olayları anlatan küçük kâğıtlar yazmalıydım. Aksi takdirde birbirine giren beynimin içinde can verecektim. Normalde odaklanabilen bir insandım ama bu saçmalıkta o kadar faktör ve etken vardı ki sürekli dikkatim dağılıyordu.

Yanımdaki adamın çalan telefonuyla düşüncelerimden sıyrıldım. Ardına dönerek tezgâhın üzerinde duran cihazı aldı. Bakışlarım ekrana kaydı. Bahri amcanın aradığını görmem ile endişelendim. Dün onun yanına bıraktığımız kız hakkında kötü bir gelişme duyarsam artık gerçekten olduğum yere bayılır, bir süre de ayağa kalkamazdım.

Hektor aramayı yanıtladığında dudaklarımı kemirmeye başladım.

"Efendim?"

Yanına yanaşarak parmak uçlarımda yükseldim ve kulağımı cihaza yaslamaya çalışıp Bahri amcanın sesini duymaya çabaladım.

"Hektor, kız uyandı," diyen adamın sözlerini işitmek rahatlamama neden oldu. Yüreğimin üstündeki sızı şiddetini azaltmış, bir gülümseme dudaklarıma yayılmıştı. Ardından duyduklarım ise mutluluğumun kısa sürmesini sağladı. "Ama pek iyi değil. Beni görünce korkup ağlamaya başladı. Konuşmaya çalıştım ama dinlemedi bile."

"Tamam, ben yarım saate orada olurum."

Hektor telefonu kapattığında yanından ayrılıp salona doğru yürümeye başladım. "Ben giderim, sen Dilhan ile kal." Koltuğun üstünde duran ceketimi aldım. "Kız, hemcinsini görürse kendini daha güvende hisseder."

Ceketi üzerime geçirip ardıma döndüğümde, bir duvar gibi karşıma dikilen adam kaşlarını çatmıştı. "Evet çünkü Dilhan uyandığında evde benimle yalnız olduğunu anlarsa kendini çok güvende hisseder."

Göz ucuyla koridorun sonunda kalan odaya baktım. "Daha yeni uyudu, hemen uyanmaz. Ben gider gelirim çabucak."

"Nereye gideceğini bile bilmiyorsun," diyen adama gözlerimi devirip kapıya yöneldim. "Bana adresi mesaj ile yollarsın."

Daireden ayrılıp asansöre doğru hızlı adımlarla ilerlediğimde, peşimden gelen adam beni vazgeçirmeye çalışmaya devam etti.

"Feray, olmaz." Sesindeki tınıdan sabrının tükenmek üzere olduğunu anladım. "Taksiyle oraya gidemezsin yol çok ıssız."

Daha fazla vakit kaybetmek istemiyordum. Saat neredeyse altıydı ve tartışmamız saçmaydı. Adı Mint olan o genç kız bana bakarak ona yardım etmemi istemiş, bana yalvarmıştı. Şimdiyse korkuyor, kendini güvende hissetmiyordu. Beni görürse rahatlardı. Ayrıca benim de onu görmem gerekiyordu. İyi olduğuna emin olmalıydım.

Bu yüzden asansörün kapısını açıp Hektor'un ardımdan gelemeyeceğini düşünerek kendimi içeriye attım. "Merak etme, bir şey olmaz. Sen konumu yolla yeter."

Asansöre girip ardımdan kapıyı kapattım ve giriş katının düğmesine basarak sırtımı aynalı kısma yasladım. Saniyelik bir zaman diliminde açılan kapıyla gözlerim bakışlarını buldu. Öfkesine eklenen korkuyla bana bakan adam düşünmeden asansöre bindi. Hissettiğim şaşkınlıkla dudaklarımı araladığımda itiraz edecektim ki asansör çalışmaya başladı. Kaskatı kesilen bedeniyle iki adım ötemde dikilen adamın beti benzi atmıştı.

"Hektor!" diye haykırdığımda yaptığı hareketin saçmalığını sorgulamak istedim. Bir şey söyleyecek gibi dudaklarını araladı ama sesi çıkmadı. Dudağımdan dökülen küfürler ile alt katın düğmesine basıp yolculuğumuzu kısa kesmek istedim ama başarılı olamadım. Aniden duran makineyle asansör hareket etmeyi bırakmıştı.

Bu bir şaka olmalıydı.

Bakışlarımı içinde mahsur kaldığımız küçük kutuda dolaştırdım. Havalandırma çalışıyor, ışıklar yanıyordu. Yani elektrikler kesilmemişti. Sanırım yıllık bakımlardan biri atlandığı için motorda oluşan arıza bu saçmalığa neden olmuştu. İnanamıyor, olanları algılayamıyordum. Kırk yılın başında asansöre binmiştik ve o da bozulmuştu.

Endişeyle parlayan gözlerimi karşımdaki adama çevirdiğimde soluğum kesildi. Gördüğüm tablo kalbimi binlerce parçaya böldü. Hektor'un geniş ve yapılı bedeni titriyordu. Teni bembeyaz olmuş, dudakları aralanmıştı. Gözlerine yerleşen dehşet dolu azap, aklımın keskinliğini biledi. Tepki vermiyor, konuşmuyor, sanırım nefes dahi almıyordu.

Tamamen transa geçmiş gibiydi.

Kendime duyduğum sinirle içten içe söylendim. Neden peşimden gelmişti ki? Ve ben neden onu korkusuyla sınayarak bu demir yığınına binmiştim?

"Hektor."

Sesimde hayat bulan ismini duymadı. Zihnine hapsolmuş bir adam vardı karşımda. Katran karası gözleri boşluktaydı. Alnında birikmeye başlayan terlere hızla inip kalkan göğsü eşlik ediyordu. İyi değildi. Bunu fark etmek beni alarma geçirdi çünkü karşımdaki adam her an krize girebilirdi.

Yanından sıyrılıp asansörün tuşlarına bastım. Zil şeklindeki alarmı defalarca kez tuşlasam da ses duyulmadı.

Kalbimi ele geçiren pişmanlığa kendime duyduğum nefret eklendi. Biri asansörün bozulduğunu fark edene dek burada kalmamız gerekebilirdi. Hayır, bu olamazdı. Hektor o kadar süre kapalı bir alanda duramazdı. Buradan hemen çıkmamız gerekiyordu.

Ona bir şey olacak korkusuyla titreyen parmaklarımı yanaklarına iliştirip gözlerine baktığımda, dokunuşumla soluklandığını fark ettim. Tenine temas eden tenim, nefes almasını sağlasa da içine düştüğü boşluktan onu çıkartamamıştı. Hâlâ transtaydı. Bana bakmıyor, beni görmüyordu. Alnından süzülen terlere ardından titremesini artıran bedenine baktım. Bu haline şahitlik etmek, ölmeyi dilememe neden oluyordu.

"Bana bak." Kırılgan sesimi işitse de tepki vermedi. "Bana bak, Hektor." Yanaklarını okşayıp varlığımı ellerine sundum. "Korkmana gerek yok, ben buradayım."

Sözlerim ona işlemiyordu. Dokunuşlarımı bile fark etmiyordu.

Bir puttan farksız öylece duran adamın omuzlarına dokunarak onu yana çekmeye çabaladım ama kıpırdamadı. Göğsünün üstüne yerleşen avuç içlerimi döven kalp ritmi endişemi ikiye katladı. Deli gibi atan yüreği her an bedeninden çıkıp ellerime düşecek gibiydi. Dudaklarını açıp kapattığında bir şey söylemeye çalıştığını düşündüm ama dediğim gibi zihnine öylesine hapsolmuştu ki etrafında bir ben olduğumu bile görmüyordu.

Yanından sıyrılarak asansör kapısını yumrukladım ve bağırmaya başladım. "Yardım edin! Kimse yok mu?" Avazım çıktığı kadar haykırmam üzerine birilerinin beni duymasını diledim. "Asansörde kaldık. Yardım edin!"

Elimi defalarca kez kapıya vurmaya devam ettim. Saniyeler birbirinin üstüne devrilirken çelik kapıya bir tekme attım. Bu şuursuz hareketim ile içinde bulunduğumuz kutu sallandı. Aniden hareket etmesi ardımdaki adamın dengesini sarstı. Hektor aynalı bölmeye sırtını dayayarak sağ eliyle yakasını çekiştirmeye başladığında berbat bir haldeydi. Ona dönerek gözlerimi üzerinde gezdirdim.

Güzel yüzü daha önce görmediğim bir korkuyla süslenmişti. Bedenindeki titreme mümkünmüş gibi şiddetini artırmıştı. Ara ara soluklanıyor, doğru düzgün nefes alamıyordu. Gözlerinin üstüne bir perde örtülmüştü.

Savaşta kalmış bir askerden farksızdı. Burada ve benimle değil, zihnindeydi.

Ona doğru hareket edeceğim esnada titreyen sesinden can alıcı bir komut döküldü. "Yaklaşma."

Bakışları ardımdaki boşluğa odaklıydı ve her geçen saniye daha kötü görünüyordu. Sırtını kaydırarak yavaşça yere oturduğunda, bacakları küçük alana sığmadı. Dizlerini kırarak bacaklarını kendine çekti ve titreyen parmaklarını saçlarının içinden geçirdi.

"Hektor." Bir mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen ismiyle ona doğru adım attığımda, yerimden sıçramama neden olan bir hiddetle haykırdı. "Yaklaşma!"

Gözlerindeki korkunun yerini yavaşça öfke ele geçirdi. Beklemediğim bir anda kendine vurmaya başladığında buz kestim. Ellerini başına geçiriyor, aklından bir şeyi atmak ister gibi kendine zarar vermeye çalışıyordu. Sanki zihninde yankılanan bir şeyler vardı ve attığı her darbede onları öldürmeyi deniyordu.

Suratını ele geçiren ifade bana öylesine yabancıydı ki ürperdim. Artık tamamen içinde bulunduğumuz andan soyutlandığını düşünüyordum. Her şeyi ve herkesi unutarak sadece zihninde yaşamaya başlayan adam, dakikaları yaratan saniyelerin ardından mırıldandı. İlk başta sözlerini işitemedim çünkü daha çok fısıldar gibiydi. Kendine vurmayı bırakıp sadece sarf ettiği kelimelere odaklanmaya çalışırcasına gözlerini yumdu. Başını geriye attığında titremesinin şiddetini azaltan tekerlemeyi işittim.

"Bir yıldız kaydı, iki yıldız kaydı, üç yıldız kaydı, dört yıldız kaydı."

Onun dudaklarında intihar eden sözler, benim ruhumu hayata döndürdü. Puslu zihnimin derinliklerinde iki ses yankılandı. Biri küçük bir kız çocuğuna, diğeri ise ufak bir oğlana aitti. Birlikte tekerlemeyi mırıldanıyor ve acılarının geçmesini bekliyorlardı. Öylesine gerçektiler ki bir an içinde bulunduğum anın sahiciliğini sorguladım.

Hatıralarımdan yayılan buruk acı kalbimi hançerledi.

Tekerlememi söylüyordu.

Karanlıktan korktuğumda zikrettiğim kelimeleri tekrarlıyor, kendi korkusunu böyle yenmeye çalışıyordu. Bunu bilinçsizce yapıyor, alışkanlığı yüzünden istemsizce mırıldanıyordu.

Nasıl bilebilirdi?

Benden başka kimsenin dilinde var olamayan bu tekerlemeyi nasıl bilebilirdi?

Ruhuma zincirlenen Gece beni dürtüyor, sorularımın cevabını bildiğini söylüyordu. Ona bakmak, doğruları işitmek istemiyordum. Hektor'u ilk gördüğüm andan beri ona niye aşinalık duyduğumu öğrenirsem bunca zaman kabullenemediğim her fikrim için pişmanlık duyardım. Ona dokunduğumda, sesini duyduğumda kalbimin ritmini değiştirdiğini görmezden geldiğim için kendimden nefret ederdim.

Bu doğru olamazdı.

Bu doğru olmamalıydı.

Tekerlemeyi sayıklayan adama baktım ve gözündeki tırnak izine odaklandım. Küçükken âşık olduğu, babasının arabasını çalarak görmeye gittiği, karanlık korkusu yüzünden onu sakinleştirmeye çalışan küçük oğlanı yaralayan kişi bendim.

Hektor'un ilk aşkı, Gece'ydim.

Tekerlememi biliyor olmasının başka açıklaması olamazdı. Bu mümkün değildi. Her şey ortadaydı. Tanıştığımız ilk andan beri hissettiğim bütün şüphelerim doğruydu. Bu yüzden bir araya getirilmiştik.

Mazimiz ortaktı ve geleceğimiz de bir edilmeye çalışılıyordu.

"Yedi yıldız kaydı, sekiz yıldız kaydı, dokuz yıldız kaydı," dedi geçmişimin parçası.

Onu hatırlamıyordum.

Tekerlememi bilen bu adamı hatırlamıyordum. Onu tanıdığımı bütün hücrelerimde hissediyordum lâkin geçmişimdeki varlığını anımsayamıyordum.

Sol gözümden akan yaş yanan kalbimin üstüne düştü. Mantığım bile susmuş, duygularımı dinlemeye başlamıştı. Neler olduğunu bilmiyordum fakat yapmam gereken şey ortadaydı. Benim zayıf noktalarımda dayanağım olan adamın, zayıf noktasında dayanağı olmalıydım. Titreyen bacaklarımı harekete geçirerek ona doğru adımladım. Bacaklarının arasında ilerleyerek, girdiği transtan çıkamayan adamın önünde diz çöktüm.

Vereceği tepkiden korkmadan bedenimi ona iliştirdim ve sağ dizine oturarak kollarımı boynuna doladım. Sıcaklığım buz kesen tenini etkisi altına aldı. Boynundaki damarın üstüne bıraktığım parmaklarım kalbinin ritmiyle kutsandığında gözyaşlarıma engel olamadım.

Zihnimdeki Gece, bütün varlığıyla karşımdaydı. Geçmişinin bir parçası olan adama yaklaşmak, onu güvende kılıyordu çünkü kendini evinde gibi hissediyordu.

O halinden memnundu, ben ise delirmek üzereydim.

Siyah saçlarını okşadığım adamı kendime doğru çekerek başını göğsüme yasladığımda, tekerlemesine eşlik ettim. "On bir yıldız kaydı, on iki yıldız kaydı, on üç yıldız kaydı."

Bana azap veren saniyelerin ardından kokumu içine çekerek kollarını belime dolayan adamın titremesi azaldı. Başımı eğerek ona baktığımda gözlerini yumduğunu gördüm. Yuva bellediği göğüskafesime sızan adam, soluklanıyordu. Kokumu içine çektikçe sakinleşiyor, yavaş yavaş kendine gelmeye başlıyordu. Bedenimi öyle sıkı sarmalamıştı ki canım acıyordu lâkin yüreğimdeki sızı daha şiddetliydi.

Yüzünü okşayarak her detayına minnet ettim.

Şimdi daha net görüyordum.

Ona her yabancı gibi davrandığımda, benim için öyle olduğunu söylediğimde neden yüzünde kırgın bir ifade oluşuyordu artık daha iyi anlıyordum.

Kalbimin ritmini dinleyerek titremesini sonlandıran adamın kulağına doğru fısıldadığımda, dakikaların ardından rahatlamaya başladığını gördüm. "Yıldızları düşün, Hektor. Göz alıcı yansımalarını hayal et."

Varlığımda şifa bulan adam başını kaldırıp kendini geriye attığında, kucağında minicik kaldım. Bir saniye olsun bakışlarımızı ayırmamış, bizi birbirimize mühürlemek ister gibi beni daha sıkı kavramıştı. Uykusundan uyanmış gibi sersemlemişti. Göğsünün üstünde asılı kalan elimi kavrayarak parmaklarımı nazikçe okşadığında tok sesindeki boğuklukla konuştu. "Teşekkür ederim."

Katran karası gözlerine yerleşen sıcaklık kalbimi dağlıyordu.

Yüzüme buruk bir tebessüm yerleştirdim. Uzanıp buz kesen parmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. Mahcup ifadesiyle bakışlarını kaçırdığında çalışan asansör ikimizin de dengesini sarstı.

Bana bir ömür gibi gelen dakikaların ardından asansör dairelerimizin olduğu katta durmuştu.

Titreyen bedenimi doğrultmaya çalışıp başarısız olduğumda, Hektor belimdeki kolunu iyice etrafıma doladı ve kendiyle birlikte beni de kaldırdı.

Ondan uzaklaşarak demir kapıyı ittirip kendimi dışarıya attım. Ardımdan geldiğinde gözlerimi üzerinde dolaştırdım. Öylesine yorgun ve sersemlemiş gözüküyordu ki bu hali beni üzüyordu. O böyle kötüyken onu bırakıp gidemezdim. Bu yüzden parmaklarımı koluna yerleştirip sanki hiçbir şey olmamış, az öncesi yaşanmamış gibi mırıldandım. "Benim çok başım dönüyor. Uzanmam gerek."

Sertçe yutkunup hafifçe başını salladı. Belimdeki eliyle beni daireme doğru yönlendirdiğinde deli gibi atan kalbim, yavaş yavaş normal ritmine dönmeye başladı. Aralık kalan kapıyı ittirip içeriye girdik. Önüme düşen saçları kulağımın ardına sıkıştırdım. Hektor ardımızdan kapıyı kapattığında ceketimi omuzlarımdan kaydırarak çıkardım ve kanepeme doğru ilerledim.

Kararan hava yüzünden loş bir ortama dönen evimi aydınlatan kişi ardımdaki adam oldu. Yanan ışıklar ile karşılaştığım görsel ise ilk defa karanlıkta kalmak istememi sağladı.

Salonum bir mahşer alanından farksızdı. Kahve masasının üstündeki kitaplarım yere saçılmıştı, ortasında duran ve Afra'nın hediyesi olan seramik kâse parçalara bölünmüştü. Köşede kalan bitkim yere devrilmiş, toprağı parkelere yayılmıştı. Hiddetli bir kovalamacanın yaratmış olabileceği görsele bakarken neler olduğunu anlayamadım. Ardımda dikilen adamın şüpheyle etrafı taraması üzerine fark ettiği detay küfretmesine neden oldu.

Bakışlarını takip ederek onu dehşete düşüren şeyi gördüm.

Tekli koltuğumun hemen ardında yerde yatan bir beden vardı.

O tarafa doğru aceleyle yürüyüp parkelerime uzanmış kadının tamamını görüş alanıma soktuğumda, nefesim kesildi. Yukarıya bakan avuç içlerinin birinde siyah kâğıttan yıldız origamisi, diğerindeyse kırınızı zarf vardı. Kızıl saçlarını etrafa saçan kadının bedeninden oluk oluk kan akıyordu. Kalbinden beraat eden kanlar bedeninden kayarak zemini kırmızıya boyuyordu. Yeşil gözleri açıktı ve doğruca bana bakıyordu.

Işığı sönmüş, ruhu çalınmıştı zira artık bir ölüydü.

KOD ADI: IŞIĞIN KARANLIKTAN AYRILMASI

"Tanrı gördü ışığın iyi olduğunu ve karanlıktan ayırdı onu.
Işığa gündüz, karanlığa ise gece dedi.
Akşam oldu ve sabah doğdu."

Kırmızıya boyanan parkelere baktım. Tuvalin üstüne sıçratılan bir boyaya benziyorlardı. Şiddeti tema alan bu tabloyu daha önce görmüştüm.

Bu bulduğum üçüncü cesetti.

Daha on yaşımdayken babamın dağılmış kafatasıyla karşılaşmış, ölü bedenini ilk gören kişi olmuştum. Haftalar önce galeride can veren patronumun ruhundan arınmış benliğiyle gecenin bir vakti yüzleşmiştim. Şimdiyse ayaklarımın altında yatan kadına göz atıyordum.

Saatler önce sohbet ettiğim Dilhan ölmüştü. Benim evimde, benim salonumda, benim parkelerimde, onun bedeni vardı. Yeşil gözleri doğruca bana bakıyordu. Bakışlarındaki sıcaklık yok olmuştu. Sanki gözbebeklerinin üstüne şeffaf bir örtü çekilmişti. Sol göğsünün üstündeki yarıklardan akan kanlar parlak bir renge sahipti. Kalbine yediği üç bıçak darbesiyle yaşamı sonlandırılmıştı. Tıpkı en yakın arkadaşı gibi aynı sistemle katledilmişti.

Bu gördüğüm dördüncü cesetti.

Babam, Cansel Hanım, Lelah ve Dilhan.

Hepsinin bakışlarında aynı boşluk vardı. Beraat etmişler gibi dünyanın bütün acısından kurtulmuş olmalarının verdiği huzur ile veda ediyorlardı bana.

Bir cinayet mahallindeydim.

Hayır, benim hayatım bir cinayet mahalliydi.

"Bedeni sıcak," dedi Hektor. Önünde diz çöktüğü kadının şah damarından parmaklarını ayırdığında sinirli gözüküyordu. Yaşananlardan iğrendiğini belli eden bir ifadeyle kara gözlerini ölen kadının üstünde dolaştırdı. "Dakikalar önce ölmüş."

Bir insan ölümle yüzleştiğinde nasıl tepki vermeliydi, bilmiyordum. İçimden bağırıp çağırmak, ağıt yakmak geliyordu fakat öylesine şoka girmiştim ki nefes dahi zor alıyordum. Bu yaşananlar derimi kalınlaştırmış, ruhumun alıştığı bir karmaşıklık haline gelmişti. Zihnim yanlış bir şey gördüğünü algılıyordu. Karşılaştığım tablonun insanı delirtmesi gerektiğinin farkındaydı ama yapamıyordum. Öylece durup gördüklerimi sindirmeye çalışmaktan başka elimden bir şey gelmiyordu.

Aniden kapıya indirilen üç yumruk darbesiyle yerimden sıçradım.

Hektor'un çatılan kaşlarıyla kapıya baktığını gördüm. Kimin geldiğini sorgular gibiydi. Yavaş adımlarla odanın içinde yürüdüğünde apartman görevlisinin sesini duydum.

"Feray Hanım, evde misiniz?" Uyarıcı bir tonlamayla konuştu. "Alt kattan şikâyet geldi. Çok gürültü olmuş, bir sorun mu var?"

Derin bir nefes alıp titreyen ellerimi ter içinde kalan boynuma iliştirdim. Hektor yanıma gelip yine emrindeki bir askermişim gibi konuşmaya başladı. Fısıldıyor, bütün dikkatimi ona vermemi istercesine gözlerimin içine bakıyordu. "Sakin ol ve bir sorun olmadığına emin olacağı bir bahane söyle. Eğer inanmaz ve polisi ararsa yanarız."

Lal olan dilim düşüncelerime ket vurdu. Zihnim alarm veriyor, her hücrem hücuma geçmek için zaman kolluyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak yavaşça kapıya doğru ilerledim. Kendime çekidüzen vermeye çalışıp derin nefesler aldıktan sonra yüzüme bir tebessüm yerleştirerek kapıyı araladım. Orta yaşlardaki adam beni görüp gülümsediğinde, aklıma gelen ilk sözleri sarf ettim.

"Kusura bakmayın, korku filmi izliyordum da sesi çok açmışım. Bir de yanlışlıkla lambayı devirip kırdım."

Anlayışlı bir ifadeyle bana bakan adam başını salladı. "Önemli değil, Feray Hanım. Sadece kontrol etmek istedim. İyi akşamlar dilerim."

Merdivenlere doğru yönelmesiyle kapıyı kapatıp sırtımı sert yüzeyine yasladım. Saniyeler önce zikrettiğim yalanımın doğru olmasını ne çok isterdim. Oysa gerçek bütün kan donduruculuğuyla bana bakıyor, dikkatimi üzerine çekiyordu. Siyah saçlarım önüme düşmüş, ellerim buz kesmişti. Bedenim fizyolojik dengesini yitiriyordu. Gözlerim ölen kadının bedenine her değdiğinde aklım yerinden çıkacak gibi oluyordu. Bu yanlıştı. İçinde bulunduğumuz an öylesine yanlıştı ki artık bunun ahlaki boyutunun ruhuma verdiği zararı kaldıramıyordum.

"Polisleri aramalıyız." Dudaklarımdan sıyrılan kelimeler ile katran karası gözleri buldum. Hektor aklımdan şüphe eder gibi bana baktığında boğazım düğümlendi. Sanırım onu ilk defa bu denli öfkeli ve çizgisinden çıkmış görüyordum.

Saniyeler içinde bana karşı geldiğinde yüzünü ekşitti. "Polisleri arayamayız."

Salonumun ortasında ölü bir kadın vardı. Her geçen saniye ruhunu kaybettiği için sıcaklığından feragat ediyordu. Saatler içinde morarmaya başlayacaktı. Katili ise geçen her dakikada bizden uzaklaşıyor ve izini kaybettiriyordu. Bir şeyler yapmalı, bu saçmalığa son vermeliydik.

"Hektor, salonumda ölü bir kadın var." Desibelimi kontrol edemeyerek bağırdığımda titredim. Karşısına dikilip adeta yalvardım ve aklını başına almasını sağlamaya çalıştım. "Polisi aramamız gerek. Katilini bulabilirler hem bu şekilde bekleyemeyiz."

"Polisi arayamayız çünkü salonunda ölü bir kadın var. Bir buçuk aydır kayıp olan bir kadın parkelerinin üstünde yatıyor. Bunu nasıl açıklayabiliriz? Katil konumuna düşmememiz imkânsız. Kırk yaşına kadar hapishanelerde çürümek gibi bir düşüncen yoksa lütfen, daha fazla saçmalama."

Doğruyu söylüyordu.

Dilhan kayıp bir kadındı. Aniden benim evimde ölü olarak bulunması ortalığı yerinden oynatırdı. Ayrıca galeride ölen ve yine benim ölü bulduğum kadının en yakın arkadaşıydı. Bütün bu cinayetlerin ortak noktası bendim ve hal böyleyken tutuklanmam saniyeleri bile almazdı.

Hektor ardıma geçip bana dayanak olmak isteyerek belimi sıkıca kavradığında, sırtım göğsüne çarptı.

"Ne görüyorsun, Lilith?" Sorusuyla içimde bir ateş yandı. "Aklına ihtiyacım var. Bana bu tablodan ne anlam çıkardığını söyle."

Gece, gözlerini dört açtığında minik bedeninin ruhumda adımlamasına izin verdim. Benim aksime daha soğukkanlıydı ve korkmadan her detayı inceleyebiliyordu. Bütün bu kaotik ruh halime rağmen parçalara ayrılamıyor, sadece aklımdaki mekanizmanın çalıştığını işitiyordum. Sağlıksız bir yaklaşım olduğunun bilincindeydim ama zihnimi ele geçiren düşünceler yüzünden hissettiğim acıya odaklanamıyordum.

Gözlerimi birkaç adım ilerimde yatan kadına çevirdim. Koyu renkteki kanına ardından yüzüne ve en son da vücuduna baktım.

Dilhan'ın bedeni dümdüzdü. Evin karmaşıklığından katiline direnmeye çalıştığı anlaşılıyordu. Bu yüzden öldüğünde böylesine düzgün bir pozisyonda yere yığılamazdı. Katil onu bu şekle kendi elleriyle getirmiş olmalıydı.

Gözlerim parmaklarına kaydı. Yukarıya bakan avuç içlerinden birinde yıldız origamisi diğerinde ise kırmızı zarf vardı.

Sanki acımasız bir ritüele kurban gitmiş gibi her şey tasarlanmıştı.

Yıldız origamisi, Cansel Hanım'ın bedenine bırakılan ile aynı şekildeydi. Küçükken cebimde bulduklarım gibi kusursuz değildi aksine bariz bir kusura sahipti. Gözlerim diğer eline kaydı. Kırmızı zarf bütün can alıcılığıyla bana bakıyordu.

Katil sistemliydi. Belli bir periyodu takip ediyor, ondan ödün vermiyordu. Bu yüzden üçüncü zarfın sonunda dördüncüyü değil de Dilhan'ı bulmamıza anlam verememiştim.

Şimdi nedenini anlayabiliyordum.

"Katil, Cansel Hanım'ın eski sevgilisi." Boğuk sesimden kayan sözler ile bana bakan adamı yok saydım. Dudaklarımdan kayıp giden cümlelere engel olamıyor, böyle bir anda bile düşünebildiğim tek şeyin lanet olası bilmece oluşuna şaşıramıyordum. "Dilhan yüzünü gördüğü için onu ortadan kaldırmak istedi. Tayland'a gittiğinde öleceğini sanıyordu ama planladığı gibi olmadı.

Dilhan yaşadı ve katil ona ulaşmak istedi ama başaramadı çünkü kadın neredeyse bir aydır konteynerin içindeydi. Ona erişebilmek için Sibel Akkan engelini ortadan kaldırması gerekiyordu ve olaya bizi dahil ederse senin bunu yapacağını biliyordu."

Başımı geriye atıp gözlerimizi buluşturduğumda, söyleyeceğim şeyi fark eden ve bu yüzden öfkesine yenilen adama baktım.

"Bizi kullandı, Hektor. Onu öldürmesi için gerekli olan yolu ellerimizle yarattık. Dilhan'ı buraya getirerek ona ortam sağladık."

Beni onaylarcasına başını salladığında dünyam kararadı. Gözümün önünde uçuşan siyah noktalar bayılacağımı düşünmeme neden oluyordu. Haklı olmak, ilk defa hoşuma gitmemişti.

Şimdi her şeyi daha net görüyordum. Katil, hiçbir zahmete girmeden onu gören tek kadını ortadan kaldıracak yolu bulmuştu. Bizden aldığı yardımla parmağını bile oynatmadan Dilhan'ı düşürdüğü çukurdan çıkarmıştı.

Onu evime getireceğimi biliyordu.

Onun ağzını arayacağımı biliyordu.

Ona nasıl ulaşması gerektiğini biliyordu.

"Bizi izliyor." Hektor'un tok sesi bedenimi titretti. Yanımdan ayrılarak gözlerini etrafta dolaştırdığında dengemi bulamayarak sendeledim. Bakışlarımı üzerinden alamadığım adam, yavaş adımlarla pencerelerin önüne ilerleyip konuştu. "Gözü üzerimizde olduğu için zaman kolluyordu. Evden çıktığımız an asansörde mahsur kalmamızı sağlayıp saldırıya geçti."

Kendimi mercek altında hissetmem aklımın sınırlarını yerle bir etti. Güç almak isteyerek geriledim ve koltuğun köşesine ilişerek soluklanmayı denedim. Bizi izliyordu ama bu nasıl olurdu? Nasıl bu ihtimali daha önce düşünmemiş, önlemimizi almamıştık?

Hektor bütün sorularıma cevap olmak ister gibi bileğindeki saatinin ekranına dokundu ve camın önünde dikilmeye devam etti. Ekrana yansıyan görüntüyle beynimden vurulmuşa döndüğümde yerimden hızla kalktım. Ani hareketim başımı döndürse de umursamadım. Yanına doğru adımladım.

Kapımın önünü kayda alan kamerayı fark etmemiş olmama inanamıyordum. Apartman eski olduğu için güvenlik kamerası yoktu. Bu yüzden Hektor'un o kamerayı elleriyle astığına emindim. Haberim olmadan, bana danışmadan böyle bir şey yapmış olmasına katlanamadım. Gizlice evimi izleyen adama öfke dolu bakışlarımı armağan ettiğimde kendini açıkladı.

"Dairenin içine takmadığıma şükret." İç geçirdi. "Gerçi şu anki halimizden anlayabildiğim kadarıyla asıl yapmam gereken oymuş."

Ortada ölen bir kadın olmasaydı bu hareketi için sinirlenir ve ağzıma geleni söylerdim. Şu an için ise tek dileğim kameranın katili kaydetmiş olmasıydı.

Hektor kamera kaydını yirmi yedi dakika öncesine aldığında evden çıkışımızı gördüm. Asansöre binişime ve Hektor'un ardımdan gelişine şahit oldum. Ortadan kaybolmamızın saniyeler sonrasında ekran tamamen kararda. Asansörde kalışımıza neden olan her neyse kamerayı da etkisizleştirmişti. Bunu fark eden adam sinirle söylendiğinde yumruk yaptığı elleriyle adımladı. Bir şeyleri kırıp dökmemek için zor duruyordu.

"Ne oldu birden?"

"Makinelerin kısa devre yapmasına neden olan bir aygıt kullanmış olmalı ki sistem kilitlenmiş. Bu yüzden elektrikler gitmemesine rağmen asansörde kaldık."

Şah ve mat olmamıza az kaldığını düşünüyordum. Bizimle uğraşan ruh hastası zekiydi ama bundan öte bir dehaya sahipti. Her daim bir sıfır öndeydi.

"Bizi izliyor," diye mırıldandığımda olanları sindirmeye çalıştım. "Ama evden çıkacağımızı nereden biliyordu?"

Salonun ortasında dikilen adam bakışlarını benden çekip, ardımdaki bir noktaya odaklandığında gözleri kısıldı. Bedenindeki bütün kan çekilmiş gibi teninin rengi soluklaşmıştı. Sertçe yutkunup âdemelmasını oynattığında onu izledim. Cebinden çıkardığı telefonuyla bana doğru adımlamaya başladı. Yavaş ve temkinli hareketlere sahipti. Bir numarayı tuşlayıp telefonu kulağına yasladı. Az ilerimde durduğunda aramasının yanıtlanmasıyla konuşmaya başladı.

"Bilgisayarın başına geç," diye net bir komut verdi. "Evime çıkan bütün yol, cadde ve ara sokakların kamera görüntülerine ulaş. Yarım saatlik bir geri dönüş ile şu ana gelen zaman dilimindeki her açıyı izle. Özellikle apartmana girip çıkanlara dikkat et." Elini kaldırıp omzumun üstünden perdeyi tuttu ve bakışlarının odaklandığı noktaya doğru konuştu. "En önemlisi de Feray'ın evini görebilecek potansiyeldeki bütün apartman dairelerini araştır."

Perdeyi bir hışım çektiğinde boğazım düğümlendi.

"Ayrıca bana temizlikçiyi yolla."

Telefonunu kapatıp cihazı tekrar cebine attığında, neler olduğuna dair bir fikrim vardı ve düşündüğüm şey gram hoşuma gitmemişti. Bakışlarımızı buluşturup dudaklarımı araladım ve zihnimdeki yapbozun kayıp parçalarını bir araya getirmeye çalışırcasına mırıldandım.

"Sence yakınımızda mı yaşıyor?"

"Ya öyle ya da ışınlanabilmek gibi bir yeteneğe sahip."

Önce saatine ardından da perdeyi aralayarak sokağa baktı. Endişeli yanımı kamçılamak istercesine konuşmaya başladığında beni görmüyor, ne hale büründüğümü fark etmiyordu. Ağzından çıkan her kelimede ben zihnimin kenarlarına çarparak yaralanıyordum.

"Bizi gözleyebileceği bir konumda olması mantıklı. Bu yüzden evden çıktığımız gibi harekete geçip apartmana girdi." Bakışlarını tavanda ve mobilya-

larımda dolaştırdı. "Dairene sızıp gizli kamera yerleştirdiğini düşünebilirdim ama sanmıyorum. Öyle zeki ki bir kadını öldürmeye girdiği evde kendini kaydeden bir sistem olmasını istemez çünkü benim ne yapıp edip o görüntüleri bulup aleyhine kullanacağımı bilir."

Ağzımda acı bir tat vardı. Hektor'un söylediği her sözde vücut sıcaklığım düşüyor, içime karlar yağıyordu. Cümlelerinin altına imzamı atabilirdim çünkü hepsi oldukça mantıklıydı. Bize yakın olup gözlemlemesi akla yatkın geliyordu. Evden çıktığımız gibi daireye gelmesi ve bir kadının canına kıyması için en kısa yolu böylelikle çizmiş olurdu.

Altdudağımı dişleyerek fiziksel bir acı hissetme gereği duydum. Yüreğimi dağlayan manevi yoğunluğu göz ardı etmezsem her an bütün gemileri yakabilirdim.

Başımı geriye atarak santimetrelerce ötemde duran adamın gözlerine tutundum. Saniyelerin ardından beni ve yüzüme yerleşen korkuyu görmek, ciddiyetinin bir nebzede olsa kırılmasını sağlamıştı. Katran karası gözleri içine düştüğüm boşluğu andırıyordu. Dakikalar önce küçük bir asansörde yüzleştiğim gerçekler her yüzüne baktığımda aklıma sızıyor, beni felakete sürüklemek ister gibi yakama yapışıyordu.

Hektor'un yakınında duramayarak ondan uzaklaştığımda kollarımı göğsümün önünde doladım. Bakışlarım az ilerimde duran kadına kaydı. Midemin bulanmasına neden olan bu tablo, zihnime kazınmıştı. Ürkek adımlarla yanına iliştiğim bedenin önünde diz çöktüm. Aralık gözleriyle bana bakan kadının gözbebeklerine kilitlendim. Açık bir yeşil tonuna sahip olan gözlerindeki parlaklık yok olmuştu ve bir daha geri gelmeyecekti. Bir şeyler arıyor, bana anlatmak istediği neyse onu çözmek istiyordum. Belki de tek dileği ona huzur vermemdi. Doğru ya, yegâne isteği arkadaşını öldüren canavarı bulmamdı. Şimdi bunu hem Cansel hem de Dilhan için yapmam gerekiyordu.

Parmaklarımı uzatıp gözkapaklarını indirerek onu karanlığa kavuşturdum. Dilhan adına üzülecek, ağıt yakacaktım ama önce ona bunu yaşatan yaratığı yakalamalıydım.

Ellerine baktım. Siyah origamiyi alarak parmaklarımda çevirdim. Kusurlu oluşu beni rahatsız ediyordu. Bunun çok daha iyisini görmüş olmam istemsizce beni kıyaslamaya sürüklüyordu. Bariz kusurunun farkında mıydı? İşin bilmecesi burada mı saklıydı? Yoksa sadece beceriksiz miydi?

Kırmızı zarfa gözlerimi kaydırdığımda nefes alamadım. Şimdi bir ölü olan kadını bulduğumuz andan beri dördüncü mektubun nerede olduğunu sorguluyor, bu işe anlam veremiyordum. Artık katilin sistemini ve aklını çözmeye başlamıştım. Dördüncü zarf bu aşamanın tamamlandığını, onun için bir defterin daha kapandığını simgeliyordu. Bu zarf sayesinde yeni bir seviyeye adım

atacaktık. Öfkemi temsil eden ateşi harlayan asıl şey ise bu saçmalığın daha ne kadar süreceğiydi?

Zarfı alarak yüzeyinde parmaklarımı dolaştırdım. Doğrulup az ilerimde duran adama baktığımda sürekli pencereyi gözlediğini fark ettim. Birini bekliyordu ama bunu sorgulayamayacak kadar kafamın dağınıklığında sıkışıp kalmıştım. Tek derdim, parmaklarımın arasında duran zarfın dümenimizi ne tarafa çevireceğiydi. Zarfı açıp içindeki kâğıdı çıkardığımda bunu fark eden adam hızla adımlayıp yanıma ilişti. Bir mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen kelimeler yeni rotamızdı.

"Karanlıklar prensi kuşandı kılıcını,
Ak martı yol gösterdi karanlıkta ona
Gecenin kızıllığında kavuştu
Kuzeyin Mona Lisa'sına."

Çatılan kaşlarım ile defalarca kez bilmeceyi okudum. Bir sonuca varmaya çalışarak her kelimeyi arşınlıyordum. Anlamını bildiğim tek şey, son dizeydi. Hollandalı ressam Johannes Vermeer'in başyapıtı olarak değerlendirilen bir eser vardı. Evlerin içindeki gündelik hayatı betimlediği tablolarıyla tanınan Hollandalı Barok ressamının en gizemli tablosu, İnci Küpeli Kız'dı.

Tablosunda güzel ve soylu genç kız, onu seyredenin gözlerini yakalamak için omzunun üzerinden masumca bakarken küpesi odadaki muhteşem ışığı yansıtırdı. Bakışlarındaki ürkeklik eserin en büyük gizemiydi zira asırlar geçmesine rağmen o kadının kim olduğu ve neden öyle baktığı bilinmemekteydi.

Tam olarak bu gizemli halleriyle Mona Lisa'ya benzetilen İnci Küpeli Kız, zamanla Kuzeyin Mona Lisa'sı ve Hollandalı Mona Lisa gibi lakaplar almıştı.

Gerçek hikâye tam olarak bilinmiyor olsa da en ünlü teori şuydu; ailesiyle borç içinde yaşayan ressamın evine bir hizmetçi kız gelir. Bir yandan pazarda et satan adamın oğlu ile duygusal bir ilişki yaşayan kız, ressama karşı da bir yakınlık duyar. Hizmetçinin resme olan merakı ve renklere duyduğu aşk, ressamın dikkatini çeker. Atölyesine sadece temizlik için giren kız ile aralarında zamanla bir bağ oluşmaya başlar. Genç kızın sanata ilgisini fark eden adam, ilk olarak ona renkleri karıştırmayı öğretir. Birlikte geçirdikleri zaman karısını oldukça rahatsız eder. Ressamın son derece kıskanç olan karısı ve evde kimsenin dikkatini çekmeyen, ihtiyacı olan sevgiyi göremeyen ailenin büyük kızı ona kıskançlık ve düşmanlık beslemeye başlar.

Bir gün aileye yardımcı olan ve zaman zaman tablo satın alan bir yakınları, kızın modellik etmesini istediği bir tablo sipariş eder. Lâkin bir sorun vardır ve tablo bir türlü bitmemektedir çünkü ressama göre bir şeyler eksiktir. Bu eksikliğin karısının inci küpeleri olduğunu düşünür. Bunun üzerine karısının

küpelerini alıp hizmetçi kıza verir ve tablo tamamlanır. Ama tablonun tamamlanmasıyla ortaya çıkan görüntü evin hanımını delirtir ve hizmetçi işinden olur.

Bazı rivayetlere göre ise durum bundan daha karanlıktır. İnsanların çoğu hizmetçinin kovulduktan sonra şehri terk etmesine inanmaz ve kıskanç eşin genç kadını öldürdüğünü düşünür. Hatta ailenin büyük kızının da annesine yardım ettiği söylenir.

Sağ bacağımı sallamaya başlayarak düşüncelerime gömüldüğümde transa geçmiş, zihnime hapsolmuştum.

Dizelerin alt metninde ne olduğunu bilemiyor ve bütün resmi göremiyordum. Analiz edebildiğim tek şey, son satırdı. Hikâyenin karanlık tarafını ele alacak olursam -ki öyle yapmam gerektiğini düşünüyordum- tablonun arkasındaki gizem açığa çıkardı. Söylentilerin yarattığı hikâyeye bakarsam ortada kayıplara karışan bir ceset olduğunu görürdüm. Kıskanç eş ve kızın ortadan kaldırdığı genç bir kadın vardı. Peki bunun bizim durumumuzla alakası neydi?

Belki de odaklanmam gereken kısım bu değildi.

Katilin asıl işaret ettiği şey, gerçek tablo olabilirdi.

Ama bu mümkün değildi. Eser Hollanda'nın Lahey kentinde bulunan Mauritshuis Kraliyet Resim Galerisi'nde sergileniyordu ve alınan karar sayesinde oradan çıkması yasaktı.

Sadece bir parçaya odaklanmak bana sonucu getirmeyecekti, kâğıdın üstüne işlenen dört dizenin de ne anlam ifade ettiğini bilmem gerekiyordu.

Hissettiğim gerginlik ve stresle dudaklarımı kemirmeye başladım. Çalan kapı beni hayal alemimden çıkardığında oturduğum kanepeden bir hışım kalktım. Ne ara yanımdan uzaklaşıp pencerenin önünde dikilmeye başladığını fark etmediğim adama baktım. Hızlı adımlarla ilerleyip kapıyı açtığında mektubu zarfın içine iliştirdim. Zarfı kahve masasının üstünde duran kitabımın arasına saklayıp aceleyle doğruldum.

Görüş açıma girip evimin içine adımlayan yabancıyla kaşlarım çatılırken, neler olduğuna anlam veremedim.

Az ilerimde dikilen sarışın kadında gözlerimi dolaştırdım. Bir yetmiş boylarında, oldukça çekici biriydi. Sarı saçlarını ensesinde toplamış, üstüne boğazlı siyah bir kazak ile ceket geçirmişti. Kahverengi gözlerini üzerimde dolaştırarak başıyla selam verdikten sonra etrafı inceledi. Yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. Saniyeler içinde kapıyı kapatan adama baktığında nahif bir tonlamaya sahip olan sesiyle konuştu. "Elimden geldiğince çabuk geldim." Büyük çantasını yere bırakarak cebinden siyah eldivenlerini çıkardı. "Hasar ne kadar büyük?"

Hektor başıyla Dilhan'ın bedenini işaret ettiğinde tamamen karanlıktaydım.

Neler olduğunu anlayamıyordum.

Kadının kahverengi gözleri Dilhan'ı buldu. İfadesinde en ufak bir değişiklik olmamıştı. Sanki gördüğü şey günlük, önemsiz bir manzaradan ibaretti.

Eldivenlerini ince parmaklarına geçirdiği sırada homurdandı. "Daha beterlerini gördüm."

"Ona şüphem yok." Hektor tok sesiyle konuştuğunda yanında duran sarışın ile Dilhan'a doğru adımladılar. Saniyelerin ardından kanımı donduran kelimeleri dile döken kadına irileşmiş gözlerim ile bakakaldım. "Cesetten kurtulmamı da ister misin?"

"Hayır, Dilhan iyi bir insandı," dedi karanlık tarafını benimle yüzleştiren adam. "Düzgün bir şekilde defnedilmeyi hak ediyor."

Varlığımı unutarak maskesinden sıyrılan Hektor, bana yabancı geldi. Belki de bunca zaman görmemden korktuğu yüzü buydu. Şimdi içinde bulunduğumuz cehennemin kralı gibi hareket ediyor, normal kavramına ters düşen cümleler zikrediyordu.

"Sen ortalığı hallet ve parmak izi almaya çalış," dedi kara gözlü adam ve ekledi. "Herhangi bir DNA kırıntısı bile iş görür o yüzden titiz ol."

"Emir vermeni özlemişim."

Kanın beynime sıçramasına neden olan sözler ile kaşlarım mümkünmüş gibi biraz daha çatıldığında dilimdeki mühür kırıldı. "Kimsin sen?"

Beklediğimden daha yüksek çıkan desibelim, az ilerimde duran ikilinin bakışlarını üzerime çekti. Hektor sertçe yutkunup bana doğru adımladığında, bakışlarımı kahverengi gözlü kadından ayıramadım. Yüzündeki gülümseme beni sinir etmek istercesine biraz daha büyüdü. Başını yana yatırıp önce bedenimi ardından yüzümü inceledi. "Bu güzellik de kim, Hektor?"

"Ona değil, işine bak," dedi Hektor otoriter bir tonlamayla. "Hem de hemen."

Sarışın kadın gözlerini devirerek kapının önüne bıraktığı çantasına doğru ilerlediğinde, birkaç santim ilerimde dikilen adama baktım. Hektor kara gözlerini bana çevirdiğinde ona attığım sorgulayıcı bakışları fark etti. Sıkışıp kaldığım karanlığa ışık vurmak isteyerek konuştu.

"Ortalığı temizleyip bizi katile götürecek bir ipucu bulmamız gerek." Çantasını karıştıran kadını işaret etti. "Karina bununla, ben de Dilhan ile ilgileneceğim. Sabah olmadan onu defnetmemiz, bu gece hiç yaşanmamış gibi ardımızdaki bütün kanıtları yok etmemiz gerek."

"Hektor kadının cesedini çöp gibi bir kenara atamayız."

"Bunu asla yapmam, Feray." Sesinden anlayabiliyordum ki gücenmişti. "O kadar da canavar değilim."

Biliyordum, öyle olmadığının farkındaydım ama anlayamıyordum. Ne yapacaktı? Bütün bu olanlar neydi? Polisten daha sistemli bir araştırma yapan kadın nereden çıkmıştı? Hektor onu nereden tanıyordu? Kadın *senden emir almayı özlemişim* demişti, ne yani özlemini hissedebileceği kadar yoğun yaşanmış bir itaat zinciri mi vardı?

Aklım bir bombaydı ve her an patlayabilirdi.

"Peki ne yapacağız?" Sinirle saçlarımı savurdum. "Kemik değil bu, insan. Boş bulduğumuz bir araziyi kazıp kadını oraya gömemeyiz."

"Ben ne yapacağımı biliyorum," diyerek hızla sözümü kesti. Az önceki otoritesiyle şimdi de bana emretti. "Sen kızların yanına gidip bu gece onlarda kalacaksın. Ben her şeyi hallettikten sonra gelip seni alırım."

"Bu dediğini gerçekten yapacağımı düşünüyorsan beni gram tanımamışsın demektir."

Ağzımdan kayıp giden sözler ile ikimiz de buz kestik. Sahi, beni iyi tanıyordu. Hatta belki de benden bile iyi tanıyordu. Bu ihtimal bardağı taşıracak damlaydı. Olasılıklar sıfırlanırsa işte o zaman bomba patlayacaktı.

"Benimle gelemezsin."

"Geleceğim," diye direttiğimde ikimiz de son derece kararlı gözüküyorduk. "Bütün bu olanlar ikimizin yüzünden. O ruh hastası bizim sayemizde bütün bu yıkımı gerçekleştirebiliyor." Derin bir nefes aldım ve kendimi de onu da cezalandırmak istedim. "Sonuçlarına birlikte katlanmak zorundayız."

Beni sıkıştıran bir acı vardı ve korku benliğimi esir almıştı. Yine de karşımdaki adam sayesinde ayakta durabiliyor, kendimi bırakmıyordum çünkü böyle yapmak zorundaydım.

Ben yıkılırsam o da peşimden gelirdi.

"Yaşananların sana ağır geldiğinin farkındayım." Yanıma yanaşarak gözlerimin içine baktığında ruhunda yanan ateşin sıcaklığı benliğimi sarmaladı. "Bütün bu olanları engelleyemediğim için özür dilerim."

Bakışlarını kaçıran adam, gerçekten vicdan azabı çekiyor gibiydi. Bunu kasılan bedeninden, ağırlaşan omuzlarından anlayabiliyordum fakat hiçbir şey onun suçu değildi. Bu ikimizin günahıydı. Yaşadığımız her şey, celladımızın kaleminden akan mürekkebe aitti.

"Ama bu saatten sonra söz, başka kimse ölmeyecek." Gözlerimin içine bakarak kendinden emin bir tonlamayla konuştuğunda ona inandım. Sıcak elleri yanaklarıma ilişti ve aynı anda nefesim kesildi. Bedenini bedenime yaslayarak kokumu içine çeken adamın ellerinde dağıldım. "Nefes aldığım sürece asla sana zarar gelmeyecek."

Yanaklarımın üzerine kapanan ellerini tutarak tenini okşadım. Kalbimdeki acı ona baktığım her an hiddetleniyordu. Biliyordum, bana bir şey olmasına müsaade etmezdi. Ama endişem kendime değil, sevdiklerimeydi.

Gözlerine her baktığımda sisli zihnimde kayboluyordum. Karşılaştığımız ilk andan beri onu tanıdığımı hissediyor ama bunu mantık çerçevesine oturtamıyordum. İnsanın şüphesinin gerçeklik bulması korkutucuydu. Şimdi emin olmak, onu tanıdığımı bilmek beni ürpertiyordu.

Hektor son kezmiş gibi derin bir nefes alıp geriye çekildi ve telefonunu çıkarıp salondan hızlı adımlarla ayrıldı. Kimi arayacak ve onunla ne konuşacaksa benim duymamı istemiyor olmalıydı. Gidişiyle sendeleyerek geriye doğru çekildim. Kazağımın kol kısımlarını çekiştirdim. Dilhan'ın rengini kaybetmeye başlayan bedeniyle ilgilenen kadına baktığımda dudağımı ısırdım.

Karina, Dilhan'ın parmaklarından DNA örnekleri aldıktan sonra tırnak içlerini kontrol etti. Göğsündeki yarıkların fotoğrafını çekerek potansiyel cinayet aletini bulmamıza imkân sağlayacak deliller elde etmeye çalıştı. Dilhan ile işi bittikten sonra ise evimin her köşesini kayda almak istedi. Ona attığını tuhaf bakışları fark etse de benimle iletişime geçmiyordu.

Dakikaların ardından Hektor salona giriş yaptı. Elinde tuttuğu siyah örtüyle Dilhan'a doğru adımladığında Karina'ya bakarak konuştu. "Hallettin mi?"

Sarışın kadın başını salladı. "Evet, kızı alabilirsin."

Hektor örtüyü açarak Dilhan'ın üstüne örttükten sonra sanki uyuyormuş gibi onu yerden kaldırıp kucağına aldı. Onu evden bu şekilde çıkaracaksak iyi kamufle etmeliydik. Bu yüzden yanına doğru adımlayıp kadının bedenini örtüyle sarmasına yardım ettim. Siyah kumaşı boğazına kadar çektiğimde Dilhan gerçekten de uyuyormuş gibi göründü. Teninin rengi solmaya, dudakları morarmaya başlamıştı fakat çok da dikkat çekmiyordu.

"Feray ceketimi al. Araba anahtarı cebimde," diyerek çıkışa ilerleyen adamın emrine uydum.

Hızlı adımlarla önüne geçip onun için kapıyı açtıktan sonra aceleyle kendi montumu giydim. Basamaklardan inip apartmandan çıktığımızda kalabalık caddede adımladık. Araba binanın hemen önünde park halindeydi. Titreyen parmaklarımla kilidi açtım ve gözlerimi etrafta dolaştırdım. Bize dikkatini veren kimsenin olmayışıyla rahatladığımı hissettim.

Hektor, Dilhan'ı arka koltuğa yatırıp anahtarı elimden aldığında vakit kaybetmeden yolcu koltuğuna geçtim. Emniyet kemerimi taktığım sırada yanımdaki adam aracı çalıştırdı.

Son sürat yol almaya devam ettiğinde nereye gittiğimizi merak ettim zira Karaköy'ü terk ediyorduk.

Bakışlarımı Hektor'a çevirdim ve bir süre amaçsızca yüzünü izledim. Ona bakmak ruhumdaki ateşi yelliyordu. Şokun etkisi geçtikçe yerini öfkem alıyordu. Ona sormak istediğim bir dünya şey vardı. Cevapları duymazsam bu oyunu ve ortaklığı daha fazla sürdüremeyeceğime emindim. Ona güvenmeyi dilesem de bilmediklerim bildiklerimden çokken bunu yapamazdım.

"Tekerlememi biliyorsun," dediğimde kasılan bedenine kararan bakışları eşlik etti. Yakalandığını biliyordu. Bilinçsizken sarf ettiği sözleri kendi kulaklarımla duymuştum ve artık benden kaçamazdı. "Beni tanıyorsun. Tekerlememi bildiğine göre tanışıklığımız eskiden. Belki de çocukluğumuzdan."

"Şimdi değil, Feray."

Uyarıcı bir tonlamayla ağzımı kapatmamı söylediğinde hırçınlaştım. "Ne zaman peki? Cidden ne zaman söyleyeceksin bana gerçekleri?"

Hızını artırıp koltuğa yapışmamı sağladı ve sorularıma cevap vermedi. Beni yok sayarak yolda ilerlemeye devam ettiğinde, sinirle homurdandım. Bu oyunu sonlandırmak için her şeyi bilmem gerekiyordu. Hektor ve benim bir araya getirilmemizin nedeni vardı. İkimizi bugünümüzle sınayan şey, ortak geçmişimiz olabilirdi. Bilmeceyi çözmek istiyorsam bütün detaylara hâkim olmalıydım. Aksi takdirde çıldıracak ve bütün bu karmaşanın ardından ya ölecek ya da tımarhaneye kapatılacaktım.

Şişli'ye girdiğimizi fark ettiğimde huzursuzca yerimde kıpırdandım. Dakikaların ardından vardığımız nokta, bütün tüylerimi diken diken etti.

Zincirlikuyu Mezarlığı'nın mavi çinili girişine baktım.

Giriş kapısının üst kısmını süsleyen yazı kanımı dondurdu. Her canlı bir gün ölümü tadacaktı lâkin ben ölmediğim halde o acının lezzetine varabiliyordum.

Hem de her gün.

Mezarlığa girdiğimizde bedenimi ele geçiren huzursuzluk nefesimi kesti. Mezarlıklardan nefret eder, toprağına ayak basmazdım. Cansel Hamm'ın cenazesinde bile zar zor durabilmiştim. Babamın öldüğü günden beri ruhlar bölgesinden kendimi men etmiştim. Öyle ki defnedilişinden bu yana bir kez bile kabrini ziyarete gitmemiştim.

Şimdiyse sakındığım noktadaydım ve bu sefer kaçamazdım.

Hektor, mezarların arasında yol alıp varlığından haberdar olmadığım kulübeyi andıran bir yerin önünde durdu. Aracın motorunu kapattığı sırada gözüme çarpan ikiliyle dudaklarımı birbirine bastırdım. Küçük binanın önünde bekleyen çift, en fazla altmışlı yaşlarda olmalıydı. Bize bakıyor, sanki bizi bekliyorlardı.

Araçtan inip Hektor'a eşlik ettim. Yaşlı adam tombul bedeniyle bize doğru gelmeye başladığında bakışlarımı ardında kalan kadına çevirdim. Başörtüsünü düzelterek bana baktı. Yüzündeki ifade buram buram memnuniyetsizlik kokuyordu. Onu suçlayamıyordum zira içinde bulunduğumuz durum kabul edilebilir cinsten değildi.

Yaşlı adam konuşmaya başladığında Hektor cansız bedeni kucaklayarak araçtan çıkardı. "Yeri ayarladım fakat çabuk olmamız gerek. Bu saatte ziyaretçi gelmez ama işimizi şansa bırakmayalım."

"Tamam, belgeler hazır mı?"

Yaşlı adam başını salladığında koşar adımlarla yürüdüler. Onlara ayak uydurmaya çalışarak peşlerinden gittim. Küçük binanın içine girdiğimizde Dilhan'ın cesedini odanın ortasında bulunan büyük taşın üstüne yatırdılar.

Yaşlı adam cebinden çıkardığı belgeyle kalemi Hektor'a uzattı. Sersem gibi etrafa bakmaktan ve olanları algılamaya çalışmaktan başka bir şey yapamadım.

"Asiye Beyhan adıyla defnedilecek. Mezar taşına ölüm tarihini bin dokuz yüz otuz yazacağım," dedi yaşlı adam.

Yüreğimin sızısı dönen başıma eşlik etti. Dilhan kendi ismiyle gömülemiyordu çünkü ardımızda delil bırakmamız gerekiyordu. Onu arayan, merak eden biri yoktu. Zaten herkes öldüğünü düşünüyordu. Yine de bu durum beni rahatsız, kalbimi ise bölük pörçük etmişti.

Daha gencecik bir kadındı. Yaşamalı, sevmeli ve sevilmeliydi. Hayatta ulaşmak istediği her hedefi gerçekleştirmeliydi. Otuz gündür bir konteynerin içinde yaşam savaşı verdikten sonra cani bir yaratık tarafından öldürülemezdi.

Bu haksızlıktı.

Hektor kâğıdı imzaladığında, başörtülü kadın yüzlerimize bakmadan hissettiği bütün tiksintisiyle mırıldandı. "İşiniz bittiyse çıkın. Ölüyü yıkamamız ve kefenlememiz gerek."

Midem bulanıyor, fizyolojim işittiklerim karşısında bütün dengesini yitiriyordu. Hektor kâğıt ile kalemi bırakıp bana yöneldi.

"Kız kalsın," dedi kadın. "Ölüye tek başıma abdest aldıramam."

Sözleriyle Hektor itiraz etmek üzere dudaklarını araladı. Elini tutarak bana bakmasını sağladığımda tek kelime edememişti. Bu yapmak istemedim ama yapmak zorunda olduğum bir şeydi. Dilhan uygun bir şekilde defnedilmeyi hak ediyordu. En azından bunu yapabilmeliydim ki vicdanım biraz da olsun huzur bulabilsindi.

"Dışarıda bekle." Dudaklarımdan kayan sözler Hektor'un kaşlarını çatmasına neden olduğunda parmaklarını okşadım. Başımla kapıyı işaret edip derin bir nefes aldım. "Çık hadi."

Temasımızı kesip üzerimdeki ceketin kollarını sıyırdım. Dilhan'ın bedenine doğru adımladığımda Hektor ile yaşlı adam odadan ayrıldı. Başörtülü kadına bakarak ne yapmam gerektiğini söylemesini bekledim çünkü en ufak bir fikrim yoktu. Gözlerimdeki ifade kadını afallattı. Sanırım korkmamı ya da bir tepki vermemi bekliyordu. Bu gece yaşananlar bana ağır gelmiş olabilirdi ama daha beterlerini yaşamıştım ve büyük ihtimalle de yaşamaya devam edecektim.

Benim korkum ölülere değildi, ben yaşayanlardan ürküyordum.

"Kızın kıyafetlerini çıkaralım."

İşittiğim sözler üzerine taşın üstünde yatan kadına baktım. Güzel sıfatındaki huzuru görmek, dudağımın kenarının kıvrılmasına neden oldu. Belki de üzülmemeliydim. Cennet veya cehenneme gideceğine emin olamazdım fakat karşımdaki kadın şimdi neredeyse eminim ki orası buradan daha iyi bir yerdi.

"Onun adı Dilhan." Kızıl saçlarını düzelttikten sonra mırıldandım. Mezarına gerçek adı yazılamıyor olabilirdi ama karşımdaki yaşlı kadın, onun kim

olduğunu bilmeliydi. Böylelikle birinin zihninde daha yaşardı. Tıpkı benim aklımın bir köşesinde her daim yer edineceği gibi. "Gönülden söyleyen, içten konuşan demek."

Bakışlarımı bana şaşkınlıkla bakan kadına çevirdim. Sanırım geldiğimizden beri Hektor'a da bana da tuhaf davranmasının nedeni buydu. Haklı olarak önyargılı davranmış, belki de Dilhan'ı bizim öldürdüğümüzü düşünmüştü.

Birini öldürmek için eylemde bulunmak gerekmezdi. Bazen hiçbir şey yapmamak en etkili silah olabilirdi.

"Adı da kendi gibi güzelmiş," dedi kadın. Gözlerine yerleşen hüzün ile kenarda duran makası aldığında iç geçirdi. "Rabbim mekânını cennet eylesin."

Yaşlı kadın makas yardımıyla Dilhan'ın üzerindeki kanlı kazağını kesti. Onu kumaşlardan arındırdıktan sonra beyaz örtüyle bedeninin bir kısmını örttük. Vücudunda dolaşan bakışlarım öfkemin yoğunluğunu ikiye katladı. Bedeninde yer edinen morluklar şiddet gördüğünü kanıtlıyordu. Neredeyse bir ay önce dayak yemiş olmasına rağmen izleri hâlâ duruyordu. Buradan bile kadının aşırılık taşıyan darbelere maruz kaldığını anlayabiliyordum.

Onu öldüren son vuruşa baktım.

Göğsünün üstündeki delikler can alıcı kırmızı rengini yitirmeye başlamıştı. Ruhuna indirilen üç bıçak darbesini bu denli yakından ve çıplak görmek bana atılan bir tokattan farksızdı. Geniş ve keskin bir yüzeyin açtığı yaralar genç kadının kalbini parçalara ayırmıştı. Yanımdaki kadın fark ettiği tabloyla dua okumaya başladığında gözlerimi o noktadan ayıramadım. Ona bunu yaşatan ruh hastasına aynı şeyi yaşatmak istiyordum.

Bunu o kadar çok istiyordum ki ruhumun siyaha çalmaya başladığını anladım.

Sağda kalan sunak benzeri yapıdan tas yardımıyla su alıp kadının ellerine döktüm. O da belli bir prosedürü takip ederek Dilhan'ı yıkamaya başladı. Soğuk suyun kutsadığı bedene bakarken hiçbir şey hissedemiyordum.

Kafamın içindeki sesler bile yas tutuyordu.

Suyla doldurduğum tası yanımda duran kadının ellerine döktüğümde titrememden ötürü birazını yere sıçrattım. Kadın bunu fark ederek ilk defa bana acıyan gözlerle baktığında ise umursamaz bir tavırla başımı çevirdim.

İnsanların benim adıma üzülmesinden hoşlanmazdım fakat şu an kendim de üzülüyordum. Yine de en büyük hüznüm, taşın üstünde yatan kadına aitti. Onu kurtararak iyi bir şey yaptığımızı düşünmüştüm lâkin yaptığımız tek şey, onu acımasız bir katilin ellerine bırakmak olmuştu.

Ölümünde payım vardı ve bu günahın bedelini ödeyemezdim.

Başörtülü kadın eline bir bez sardığında tası bir kenara bıraktım. Bakışlarımı kaçırarak soluklandım. Aklımda yer edinen bu manzarayı sonsuza dek

unutamayacaktım. Bunca yıldır unuttuklarımı hatırlayamadığım için üzülürken şimdi hatırladıklarımı unutmayı diliyordum.

Bu ironiye kahkahalar atıp trajikomik hayatıma gülümserdim fakat mecalim yoktu.

Başörtülü kadın Dilhan'a abdest aldırmaya başladı. Tekrar tas aracılığıyla aldığım suyu ellerine döktüm. Tekrar, tekrar ve tekrar. Bu işlem defalarca kez yineledi. Dakikaların ardından kadın elimdeki tası aldı. İyice rengini yitiren bedenin üstüne su döktüğünde kenara çekildim. Dilhan kaskatı kesilmişti ve ölümün izleri saniyeler geçtikçe belirginleşiyordu.

Kadına yardım ederek çıplak bedeni ilk sağ tarafa sonra da sol tarafa çevirdiğimde, ağırlaşan vücudu hareket ettirmekte zorlandım. Kadının yardımıyla Dilhan'ı doğrultup oturur pozisyona getirdiğimde ise yüzlerimizin arasındaki kısa mesafede can verdim. Nefes alamıyor, santimetrelerce ötemde duran beyaz tene bakmamak için büyük çaba sarf ediyordum. Göz ucuyla da olsa görebildiğim tablo akıl sağlığımı katlediyordu. Solgun yüzü bir porselenden farksızdı.

Sırtını bezle silen kadın işini bitirdiğinde Dilhan'ı geriye doğru yatırdım. Titreyen parmaklarımı birbirine sürterek geriye çekildim. Midemdeki kasılma artıyor, başıma bir ağrı saplanıyordu.

"Bundan sonrasını ben hallederim kızım. Sen çık."

Gitmek istiyordum fakat yardımcı olmam gerekiyorsa kaçamazdım. Kadının yüzüne bakarak sorguladım. "Emin misiniz?"

Başını sallamasıyla son kez Dilhan'a göz attım. Saatlerin geçmesiyle sureti adeta farklılaşıyor, bedenindeki morarma kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu. Daha fazla burada durmamın yararıma olmayacağını fark ederek aceleyle dışarıya çıktığımda, az ilerimde duran adamı gördüm. Bana doğru yaklaşarak gözlerini endişeyle üzerimde dolaştırdı. Berbat göründüğümü fark etmek öfkesini belirginleştiriyordu.

Ondan sakınarak ters istikamete doğru yürümeye başladım.

Biraz yalnız kalmalı ve nefes almalıydım.

Dolunayın eşsiz ışıltısı altında adımlayarak aramıza belli bir mesafe soktum. Yeterince uzaklaştığımı düşünerek başımı geriye atıp gökyüzüne baktığımda ise derin nefesler almaya çalıştım. Boğuluyor gibi hissetmem, kazağımın yakalarını çekiştirmeme neden oldu. Aralık ayının soğuk havasını ciğerlerime depolamak istedim. Ruhumdaki ateşi söndürmesini diliyordum ama olmuyordu. Kulaklarımdaki uğuldama her şeyin ötesine geçiyordu.

"Feray."

"Hektor, yalnız kalmak istiyorum."

Bedenimin ardındaki bedenini hissettim. Sıcaklığı ile gözlerimi yumdum ve derin bir nefes alarak hâlâ hayatta olduğumu kendime hatırlattım. Kulağıma

erişen tınıdaki kendinden eminlik, sığındığım liman oldu. "Yaşadığım sürece bu dileğin gerçekleşmeyecek."

Bedenime temas etmesiyle bakışlarımı aralayıp hızla ondan sakındım. Bana dokunduğunda mantığımı susturuyordu. Öyle ki benim şu an en ihtiyaç duyduğum şey, aklımın sesiydi. Arkama dönerek gözlerimizi buluşturdum ve son demlerimde olduğumu anlamasını sağladım.

Her şey üstüme geliyor ve ben bilinmezliğin içinde kaldığım her an benliğimi yitiriyordum. Bu yüzden daha fazla saklanmasına izin veremezdim. Zamanın ve mekânın önemi yoktu. Öfkemi bastıramadığım için zehrimi akıtmak zorundaydım. Belki böyle yaparsam ne hale geldiğimi görür ve artık sır saklamazdı.

"Bana şöyle sözler verme," diye sert bir çıkış sergilediğimde Hektor kaşlarını çattı. "Sürekli hayatımda büyük bir öneme sahipmiş gibi konuşuyor, bana böyle hissettiriyorsun ama aslında sergilediğin her tavır bir aldatmaca. Beni oyalamaya çalışıyorsun. Bir gerçek var ve sen, ben onu öğrenmeyeyim diye elinden geleni yapıyorsun."

Canımı yakan sözler, ölü topraklarımdaki cesetlerdi.

Bakışlarını kaçıran adam, az önceki sakinliğini bir kenara bıraktı. Şimdi karşımda gerçek bir yabancıydı. Dikleşerek ciddiyetle donattığı gözlerini üzerime çevirdi. Soğuk sesinde yankılanan feryadı, bir fısıltıdan ibaretti. "Feray, zor bir gün geçiriyorsun. Şu an bunları konuşmanın vakti değil."

Histerik bir tebessüm ile geriledim. "Vaktine sen mi karar vereceksin? Ben, neyi ne zaman istersen onu o zaman mı yapacağım?"

"Ne öğrenmek istiyorsun?" Hiddetini kontrol etmeye çabaladı. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Gerçeği söyle."

"Hangi gerçek?" Bağırışıyla titredim. Bunu fark edip gerilediğinde ellerini siyah saçlarının arasından geçirdi. "Seni tanıdığımı düşünüyorsun. Bunun yalan olduğunu mu söyleyeyim? Saçmaladığını, böyle bir şeyin olmadığını mı anlatayım?" Gözlerini kıstı. "Duymak istediğin bunlar mı?"

"Hayır, bunlar yalan."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü hissediyorum." Göğsüne yerleştirdiğim elim ile onu ittirip üstüne yürüdüğümde, zincirlerim kopmuştu. Belirsizliğe savrulup dibine çakılsam da umurumda değildi. "Seni hissediyorum. Varlığını görebiliyorum ama bir sis perdesi var. Anlayışımı körelten bir bilinmezlik var ve ben, bundan nefret ediyorum."

Gözbebeklerinde cehennemi görüyordum. Alev alan bakışlarındaki öfkeyle bana baktığı her an, ruhumu prangalara vurduğunu düşünüyordum.

Fikirlerime kanıt olan sözleri sarf ettiğinde buzdan sesi, ateşine karşılık geldi. "O perdeyi aralamayacağım."

Düştüğüm dehşetin sivri uçları vardı. Keskin tarafları yüreğime saplandı. Kabuk tuttuğunu sandığım her yaram şimdi tazeymişçesine kanıyordu. Karşımdaki adam, tanıştığım ilk gün ruhumda iz bırakan yabancı gerçekten de her şeyi biliyor ama bana söylemiyordu.

Niye bunu yapıyordu? Aklım bana oyun oynuyordu da görebildiğimi sandığım her gerçek, aslında bir illüzyon muydu? Sırları gün yüzüne çıkarmak istediğim her an, neden her şey karanlığa bulanıyordu?

Bir enkaza baktığını anladığında Hektor ifadesini yumuşatarak geriye çekildi.

"Her şey üstüne geliyor, seni boğuyor. Bunların farkındayım," dediğinde gözlerimi kaçırarak az ilerimizdeki mezar taşlarına baktım. Sesini işitsem de yüzünü görmek istemedim. "Az önce yaşadığın şeyden sonra hayatını sorgulamak en doğal hakkın ama şimdi değil, Feray."

Kaçıyor, mantıklı kıldığı bahanelerine sığınarak benden saklanıyordu. Bilmemi istemediği şeyler olduğunu az önce itiraf etmişti. Ölü bir kadının bedenini yıkadığım için mi bu hale geldiğimi düşünüyordu? Sorunum bu değildi. Beni olduğum noktaya getiren her şey, onun hayatıma girişiyle başlamıştı. Asıl derdim buydu.

Hektor ardına dönüp gideceği sırada zekâmın adım sesleri güçlendi. Saniyelik bir zaman diliminde aklımdaki mahkeme bir karara vardı.

Bazı şeyleri gün yüzüne çıkarmak istiyorsam karanlığı dağlamam gerekirdi. Gölge ancak ışıktan uzaklaşırsa belirginleşirdi. Karşımdaki adama şefkat ile yaklaşmamalı aksine canını acıtmalıydım. Böylelikle dilindeki kilidi kırardım.

"Kusura bakma, seni bu saçma düşüncelerim ile rahatsız ettim," diyerek geniş sırtına baktım. Sesimi işiterek duran adamı kaskatı kılıp bir heykele çeviren şey, son dizelerim oldu. "Ben senin gibi ceset görmeye alışık değilim ama sen bu konuda bayağı profesyonelsin. Herhalde bunun nedeni senin de bir katil olman."

Hareket etmedi.

Sanırım nefes bile almıyordu.

Öylece durmaya devam eden adama bakarken kalbim sızladı. Onun kötü biri olduğuna inanmıyordum. Onun merhametini, kalbinin güzelliğini görmüştüm. Kimse bana aksini düşündürtemezdi. O bile bunu yapamazdı zira gücü yetmezdi. Yine de dilimi yakan bu cümleleri sarf etmek zorundaydım. Hektor'un çizgisini bozmasını sağlamazsam gerçekleri öğrenemezdim. İçinde tuttuğu her şeyi yüzüme haykırması gerekiyordu yoksa bu yolda daha fazla birlikte yürüyemezdik.

"Kaç kişi öldürdün?" diye sorduğumda sırtımdan geçen ürpertiyle titredim. "İlk cinayetini on bir yaşında işlediysen bu zamana dek düzinelerce kişi katletmiş olman gerek."

Hektor'un gerçekten katil olduğuna inanamıyordum. Bana ettiği itirafta mecaz bir yaklaşım olduğunu düşünüyordum ama haklı değilsem bile sorun etmezdim çünkü artık onu tanıyordum. Hektor hak etmeyen kimseye zarar vermezdi. Etik değerlere ve ahlaka sahipti. Onu en delirten nokta, adaletsizlikti. Bu yüzden dudaklarımda ölen, can acıtıcı kelimeleri zikrediyordum. Ona adil davranmazsam belki kendini savunma ihtiyacı hissedip konuşurdu.

Aklımdaki dengeyi sarsan tek şey, Gece'ydi. Zihnimdeki küçük kız susmamı söylüyordu. İçten içe bu sohbetin gittiği yönden en zararlı çıkacak kişinin ben olacağımı belirtmesini duymamazlıktan geldim.

"Sahi bir çocuk niye katil olur ki?"

İçimdeki kızı yaralayan soru ikimizin de varacağı son noktaydı.

Hektor, hızla geriye dönüp saniyeler içinde dibimde bittiğinde nefesim kesildi. Kara gözlerindeki öfkeye eşlik eden hüzün kendimden nefret etmeme neden oldu. Bana bakarken hayal kırıklığına uğradığını gördüm. Gücenmiş, beyanlarım tarafından yaralanmıştı.

İnsanın bir bakışı nasıl bütün ölümlerden daha can alıcı olabilirdi?

İşaretparmağını kaldırıp yüzüme doğrulttu. Şakağına dayadığım sözlerimin tetiğini çekmekten korkmadığımı görmek, aramıza bir set koymak istemesine yol açtı.

"Sakın." Sesi, beni diri diri gömüyordu. "Sakın beni bununla sınamaya kalkma."

Yanlış yoldaydım ama adımlarım doğruydu çünkü onun zayıflığını bulmuştum. Benim bütün kederim, yedi yaşımda saklıydı. Onun bütün gerçekleri ise on bir yaşında asılı kalmıştı. Eğer onu çocukluğuyla sınarsam halkaları birer birer koparabilirdim.

Katran karası bakışlarının yarattığı tahribatı ömrüm boyunca ruhumda taşıyacaktım. Ona şu an yaşattığım acının bedelini kendime duyduğum tiksintiyle çekecektim.

Yine de pes etmedim.

"Ne o? Ağrına mı gitti?" Tek kaşımı kaldırdığımda tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim. "Yalan mı söylüyorum? Katil değil misin?"

"Evet, öyleyim." Dişlerini kıracakmış gibi sıksa da gözlerinden hüznünü görebildiğim adam, aramıza giren soğukluğun şiddetini artırdı. "Sana bir canavar olduğumu söylemiştim. Katil olduğumu itiraf etmiştim. Şimdi mi bunları sorun etmeye başladın? O güzel aklın daha yeni mi idrak etti nasıl biri olduğumu?"

Kendine canavar demesine tahammül edemesem de gardımı indiremezdim.

"Evet, yeni idrak ettim çünkü bu kadar soğukkanlı olabilmen bana gerçekten kötü biri olabileceğini kanıtladı." Desibelimi artırarak çevremizi saran ölülerin sessizliğini sonlandırdım. "Allah bilir küçücük bir çocuk olmana rağmen kimi, nasıl katlederek kendini daha o yaşta bir canavara çevirdin. Eminim ölümü gram hak etmemiş bir insanın hayatını almışsındır. Senden başka türlüsünü bekleyemem zaten."

Pişman olacağım şeyler söylüyordum. Gece bana bunu haykırıyor, çenemi kapamamı söylüyordu ama yapamazdım. Sıkıca yumduğu ağzını açmasını ve isyan etmesini istiyordum. Kırdığım kalbini daha sonra binlerce kez öperdim ama şu an için onun en büyük düşmanı olmak zorundaydım.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diyen adamın sesindeki kırgınlık ruhumda geri dönülemez ve onarılamaz bir acıyı yeşertti. Gözbebeklerindeki yansımada bir çocuk vardı. Daha on bir yaşında olan bu oğlan, bana bakıyordu. Sanki asıl üzülen Hektor değil de oydu. "Cidden buna inanıyor musun?"

Hayır, asla.

"Evet, inanıyorum çünkü sen böyle düşünmeme neden oluyorsun." Ateşin üstüne benzin döktüğümde asıl yanan ben oldum. "Daha çocukken katil olan bir adamdan ne beklenir ki zaten?"

Hissettiği öfkeyle geriye çekilip histerik bir kahkaha attığında, ilk defa ondan korktum. Buz kesen bedeniyle benden uzaklaşıp aniden tekrar yüzüme baktı.

"Öyle mi?" dedi emin olmak ister gibi.

Haykırarak öfkemi yüzüne çarptım. "Aynen öyle!"

"Yanılıyorsun, Lilith."

Tiksindiğini belli eden bir ifadeyle karşıma geçtiğinde, yüzümü ellerinin arasına alarak yanıma yanaştı. Dokunuşlarındaki şiddet canımı yaksa da asıl zarar verdiği ben değildim, kendiydi. Sözlerim onun boynuna dolanan ip olmuştu. Gözlerinde biriken yaşlar ise benim celladımdı. İkimiz de ölümün kıyısında, ruhlar aleminin kapısındaydık.

"Ben bu hale geldim çünkü daha on bir yaşımda gerçek kötülüğün ne demek olduğunu öğrendim. Şeytan dedikleri iblisin karşısına geçmek zorunda kaldım çünkü bencillik edip saklanamazdım. Kendimi korumak zorundaydım!" Haykırışını noktalayarak fısıldadığında, aynı anda sol gözümüzden bir damla yaş aktı. "Seni korumak zorundaydım."

Ellerini tenimden çekip geriledğinde, kafasını geriye atarak derin bir nefes aldı. Kefaretini ödemiş gibi omuzlarını düşürdü ve yıllardır içinde büyüttüğü acıyı aramızdaki boşluğa bıraktı.

"Öldürdüğüm o adam, bana dokunmaya çalıştığında karşı koydum ama daha küçücük bir çocuk olduğum için pek başarılı olamadım." Yüzünü kaplayan

gülümsemeyle bana baktığında uçurumun kenarındaydım. "Şerefsiz, bana tecavüz etmeye yeltendi."

Düştüğüm çukurun mezarım olmasını dilerdim çünkü bu saatten sonra yaşayabilir miydim, emin değildim. Bana bakan gözleri öpmek istiyor, karşımdaki çocuğa sıkıca sarılmayı arzuluyordum. Lâkin yapamıyor, kıpırdayamıyordum.

"Çok korktum," dediğinde tebessümü genişledi. "Kahretsin, öyle korktum ki ölmek istedim. Adam üzerime gelmeye başlayınca dedim ki tamam, benden alabileceği her neyse alacak ve sonra beni öldürecek. Ölürdüm de Lilith." Sesindeki titreme, kalbimi parçalara böldü. "Yemin ederim, ben ölürdüm. Kendim için bir saniye çabalamazdım. Geberir giderdim."

Buruk tebessümüyle bana bakarken biriken yaşları yanaklarından süzüldü.

"Ama sana baktım ve yaşamak istedim. Kendim için değil, senin için." Dişlerini sıkarak derin bir nefes aldı. "Bu yüzden o piç üzerime gelmeye başladığında yerde bulduğum cam parçasını onun gözüne sokup, ölene dek yarı kör kalmasını sağladım."

Duymak istemiyordum.

Dudaklarımı araladığımda gözlerimden akan yaşlar görüş açımı bulanıklaştırdı. Hektor konuşacağımı fark etmiş gibi alanıma sızıp yüzüme haykırdı. "Bilmek istiyordun, ne oldu? Kaldıramıyor musun? Çok mu acı veriyor?"

Gözlerimizi ayıramıyor, ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Kollarını iki yana açarak haykırmaya devam ettiğinde, yerin altımdan kayıp gideceğini sandım. "Dur, daha asıl kısma gelmedim. Canavarının hikâyesini dinlemeye çok meraklıydın, al sana gerçekler!"

Deştiğim yaranın bu denli derin olduğunu bilmemek benim hatamdı. Şimdi o yaradan akacak kanda boğulmayı kendime reva görmem gerekirdi ama dayanamıyordum. Gözbebeklerinde varlığını sürdüren oğlanın bana bakmasını kaldıramıyor, yaşadıklarını dinlerken ölmek istiyordum.

Dibimde duran adamın fısıltısıyla ruhumdaki zincirler kırıldı.

"O adamı öldürdüm çünkü bana yaşattığının aynısını, kendimi bildim bileli sevdiğim o küçük kıza yaşatmaya kalktı."

Bir yıldız kaydı.

İki yıldız kaydı.

Üç yıldız kaydı.

Mazimin kiri ve pası bugünüme sirayet etti. Ağlamam durdu çünkü ruhumun parçalanmışlığından geriye hissedebileceğim bir keder kalmadı. Artık her şey oldukça karanlıktı. Işık benliğimi terk etmiş kapıyı çekip çıkmıştı.

Gece, bileğine attığım düğümleri çözüyordu.

Feray ise o ilmekleri boynuna atmakla yükümlüydü.

"Ben de bir saniye bile düşünmeden onun canını aldım." Aramızdaki mesafeyi azaltarak derin bir nefes aldığında son derece ciddi gözüküyordu. "Yine olsa yine yaparım."

Ruhlar aleminin ortasında, yaşayan ölülerden ibarettik. Elimizde tuttuğumuz gerçek hançerini benliğimize sokup çıkararak birbirimizi kanatıyorduk. Kabrimiz hazırdı fakat mezarımızın toprağı bol olmayacaktı.

"Çünkü kimse *benim Gece'me* dokunamaz," dedi geçmişimin gölgesi. Her şeye ve herkese meydan okur gibi isyan etti. "Kimse *benim Gece'mi* üzemez."

Taşlar yerine oturdu. Bunu tahmin etmiştim. Ama o taşların altında kalacağımı düşünememiştim. Dağılmış aklımdaki küçük kız bana işaretler verdi. O hayatıma girdiğinden beri yaşadığımız her an gözümün önüne geliyordu.

Terastayken imalı bir tavır ile bana bakarak başından beri bana ipuçları bırakmıştı.

Severim... Gece'yi.

Galerideyken anlattığı destan üzerinden bana yol haritası çizmişti.

Daha önce tanışmış olsak beni unutur muydun?

Onu unutacağımı söylediğimde yüzüne yerleşen hayal kırıklığının nedeni gerçekten de onu unutmuş olmamdı. Bana bakan bu gözlerin ardındaki oğlanı hatırlamıyordum. Benim için yaratık avlayan o çocuğu anımsayamıyordum. Gece yüzünden katil olan küçük oğlanın zihnimdeki yeri silinmişti.

Ben bir çocuktum ve o da bir çocuktu.
Deniz kıyısındaki bu krallıkta.
Aşktan da öte bir sevgiyle sevdik birbirimizi
Ben ve benim Annabel Lee'm.

O akşam bana okuduğu şiirde bile gizli kalan itiraflar vardı. Evine gittiğimde benim için söylediği şarkı başlı başına bir uyandırma çağrısıydı.

Dünyayı dolaşmamın nedeni bir şey arıyor olmamdı. Sonunda onu buldum.

Gece'sine kavuşma umuduyla attığı her adımda bir başına sendelediğinde ben hayatıma devam ediyordum. Gündelik şeyler ile benliğimi oyalıyor, ruhumdaki eksikliği hissetsem de önemsemiyordum. O ise benim için yedi cihanı karşısına alabiliyordu.

Şimdi bütün resmi görebiliyordum.

Ben karşımdaki adamın yaşadığı her acının nedeniydim. Onun hayatını altüst eden küçük kızdım. Nefret etmesi gereken asıl kişiydim.

"Bendim," diye mırıldandım bilinçsizce.

Karşımdaki adam omuzlarını düşürerek teslim oldu. Bakışlarındaki yorgunluktan artık mecalinin kalmadığını anladım. Şu dakika dünya yansa umursamazdı.

"Hep sendin, Annabel Lee." Dudağının kenarında kırık bir tebessüm vardı. "Ve hep sen olacaksın."

Ona baktığımda vicdanım alev alıyordu. Zihnim utançla yüzünü kapıyordu. Gerçeklerin can yakmak gibi bir huyu vardı. Bunu erken öğrenmiştim ama yemin ederim, bu kadar azap vereceğini tahmin edemezdim. Onun dudaklarından dökülen her zehirli kelime tatlı bir ıstıraba sebebiyet veriyordu.

Duyduğum en güzel şey, nasıl hissettiğim en ağır yenilgi olabilirdi?

Ona şüpheyle yaklaştığım her an paranoyaklık ettiğime inanmak istemiştim çünkü böyle bir adamı unutabileceğime imkân vermemiştim. Yıllardır içimde hissettiğim tarifsiz ve yeri doldurulamaz olan boşluk ona aitti. Kara gözlerine her baktığımda kendimi yuvamdaymış gibi güvende hissetmem, onun geçmişimden gelişiyle doğru orantılıydı. Hektor bilinçsiz yanımı okşayarak fark etmesem de kendime olan inancımı sınamamı sonlandırıyordu. İmkânsız sandığım her şeyin, gerçekleşebilecek olasılıklardan ibaret olduğunu görmemi sağlıyordu.

Sarsak adımlarla gerilediğimde zihnimdeki uğuldama arttı. Bulanık olan görüşüm işimi zorlaştırsa da durmadım. Arkamı dönerek hızla yürümeye başladım. Yüzleştiğim her gerçek, aklımın sivri köşelerini bilemişti.

Hektor'un adımı seslendiğini işitsem de dönüp ona bakmadım ve var gücümle koşmaya başladım.

Mezar taşlarının arasında yalpalayarak yol aldığımda dudaklarımdan kayıp giden hıçkırıklara engel olamadım. Bastığım topraklarda izlerimi bırakarak hızımı artırdım.

Bütün hayatım, hiçlikten ibaretti.

Kendime dair bildiklerim, adıma yazdığım saçma bir senaryoydu. Bunca yıldır mazimin gölgesine sığınarak hatırlamadıklarımı önemsememiştim çünkü biliyordum. Yaşadığım şeylerin boyutunun kaldırabileceğimden büyük olduğunu anlayabiliyordum. Zihnimin beni korumak adına geçmişime çektiği o paravanın ardında karşılaşacaklarımdan her daim kaçınmıştım. Şimdi görüyordum ki asıl kaçtığım, yirmi üç yıllık hayatımda sığınabildiğim tek adamdı.

Ben kimdim ve o kimdi?

Adımlarımı vardığım noktayla yavaşlattım. Yıllardır kendimi esirgediğim adamın kabrinin önünde durarak soluklandığımda, gördüğüm tablo ağlamamı sonlandırdı. Gömüldüğü günden beri onu ziyarete gelmemiş olmam mezarının yerini ezberlediğim gerçeğini değiştirmemişti. Şimdi ondan sadece dört santim uzaktaydım.

Gri taşın üstüne kazılan ismine baktım. Gerçek adı bu değildi zira benim yüzümden asıl kişiliğinden vazgeçmek zorunda kalmıştı. Herkes benim yüzümden bir şeylerden feragat ediyordu ve ben de bencil gibi onların hayatlarında yarattığım yıkımları umursamadan kendi yolumda ilerliyordum. Asıl acı çekmesi gereken bendim ama kaybettiğim hafızam sayesinde doğru düzgün kederlenemiyordum.

Bakışlarımı mezar taşından çekerek babamın toprağına iliştirdim ve manzaramı süsleyen çiçeklerle kalakaldım. Toprağının üstüne bırakılan üç demet papatya, kalbimin üzerine bırakılan ağır kedere eşdeğerdi.

Adım sesleri yavaşladığında ardımdaki varlığını işittiğim adama bakamadım. Aklım paslanmış bir makine olsa da hâlâ çalışıyordu. Haftalar önce onu elinde papatya demetiyle görmüştüm. Ziyaret edeceği kişinin zaman kavramı olmadığını söylemişti. Annem ile abim bu şehirde bile değilken ve ben yıllardır babamın mezarının önünden dahi geçmemişken, bu tablo başka kime ait olabilirdi?

"O çiçekleri babama getiriyordun," dediğimde tek tek demetlere gözlerimi dokundurdum. En az üç kez ziyaret ettiği babamın toprağını süsleyen ellerini öpmek istedim. "Onu bu kadar iyi mi tanıyordun?"

Yavaşça adımlayıp yanımda durdu. Başımı geriye atarak yüzüne baktım. Kara gözleri karşısındaki mezara odaklıydı. Az önceki yüzleşmemizin ardından tekrar maskesinin ardına sığınarak bütün duygularını gölgelemişti. Çelikten farksız olan ifadesini bana bahşetmeden konuştuğunda çıldıracak gibi oldum.

"Senin doğduğun günü hatırlıyorum." Alaycı bir tavır bekledim ama gayet ciddiydi. "Daha dört yaşımdaydım ama yemin ederim hatırlıyorum. Zaten istesem de unutamam. Ömrümde gördüğüm en güzel şeydin." Bakışları, gözlerimi bulduğunda desibelini alçalttı. "Hâlâ da öylesin."

Mazimizin derinliği, tahminlerimin ötesindeydi. Gözlerindeki sıcaklık geçmişime ev sahipliği ediyordu.

Bu yüzden o ruh hastası tarafından hapsedildiğimiz o köhne evde, adımın baş harflerini gördüğünde şaşırmamıştı çünkü ismime kendini bildiği ilk anlardan beri aşinaydı. Gözünün altındaki iz gerçekten de bana aitti. Karanlık korkumu, yıldızlarımı ve tekerlememi bu yüzden biliyordu. Kendisinin alerjisi olmasına rağmen en sevdiğim pankeki yapmasının ardında her daim içimdeki Gece'yi uyandırmak istemesi saklıydı.

Hektor, beni tanıyor ve görüyordu.

O gerçekliğimi işiten tek kişiydi.

Ve benim, onun kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Ben hatırlamıyorum." Titreyen sesim ile ona döndüm. Samimiyetimi görmesini diledim. "Ben hiçbir şey hatırlamıyorum. Özür dilerim, Hektor. Ben geçmişimi de seni de anımsayamıyorum."

Başını sallayarak gözlerini kaçırdı. "Biliyorum."

Yüzüne yerleşen kırgınlığı her gördüğümde kendime lanet okuyordum. Şimdiye dek zekâm ile övünüp akıllı biri olduğuma inanmıştım. Oysa aptalın tekiydim.

"Neden?" İsyanıma engel olamadım. Dudaklarımdan kayıp giden yakarışlarımı kontrol edemiyor, artık kendimi dizginleyemiyordum. "Neden daha önce söylemedin bana? Niye hatırlatmadın kim olduğunu?"

Eğer söyleseydi, bana anlatsaydı...

Sahi o zaman ne olurdu?

"Söylesene!" diye bağırdım. Sesim boş mezarlıkta yankılandı. "Niye anlatmadın bana?"

"Beni hatırlaman demek, acılarını anımsaman demekti." Tok sesindeki şefkat, bedenlerimizi saran hayaletlerin yaşama arzusunu körüklüyordu. "Sana böyle bir ıstırap veremezdim."

Hâlâ beni düşünüyor kendini umursamıyordu. Bunu kaldıramazdım. Düştüğü çukurda tek başına debelenmesine izin veremezdim. Hayatlarımızın berraklığından öte, içinde bulunduğumuz oyunun bulanıklığı vardı. Eğer bu saçmalığı birlikte aşacaksak her şeyi bilmeliydim.

Ona yanaşarak buz tutmuş parmaklarımı sıcak ellerine doladım. Gözlerinin içine bakıp ördüğü her duvarı birer birer kıracağımı anlamasını istedim.

"Bana her şeyi anlatacaksın."

Bunu istemediğini belli eden bir ifadeyle kafasını çevirdiğinde çenesini tutup tekrar bana bakmasını sağladım. Dudaklarının hemen altında duran parmaklarım karıncalandı. Kara gözlerindeki kudreti aşabilmeyi umuyordum aksi takdirde Hektor aramıza öyle geniş bir mesafe koyardı ki bir daha yanına dahi yanaşamazdım.

"Bana tanıdığın ve sevdiğin Gece'yi anlatacaksın."

Sözlerimin sonuna bir sükûnet yerleşti. Sessizlik çığlık atıyordu. Saniyeler birbirinin üstüne devriliyor, zaman bizim adımıza artık daha hızlı akıyordu.

Tek şahidimiz ölülerdi. Yaşadığımızı düşünebilirlerdi. Oysa onlardan bir farkımız yoktu.

Yelkovan akrebi kovaladı.

Ve geçmişimin gölgesi, bana sevdiği küçük kızdan bahsetti.

DEVAM EDECEK...